

Szabadfalvi József

A MAGYAR JOGBÖLCSELETI GONDOLKODÁS TÖRTÉNETE

GONDOLAT

ISBN 978-96-1-111-111-1

A MAGYAR
JOGBÖLCSELETI
GONDOLKODÁS
TÖRTÉNETE

Szabadsfalvi József

A MAGYAR JOGBÖLCSELETI GONDOLKODÁS TÖRTÉNETE

Gondolat Kiadó
Budapest, 2024

A kiadvány a Magyar Tudományos Akadémia támogatásával készült.

MTA MAGYAR
TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA

Sömogyi-könyvtár, Szeged

© Szabadfalvi József, 2024

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás, sokszorosítás,
illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás
a kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához van kötve.

www.gondolatkiado.hu
facebook.com/gondolat

A kiadásért felel Bácskai István
A kötetet tervezte Lipót Éva

A borító Rippl-Rónai József A geszti kastély kertjében
festményének felhasználásával készült.

ISBN 978 963 556 542 9

TARTALOM

ELŐSZÓ	7
1. BÖLCSELETI JOGI GONDOLKODÁSUNK KEZDETEI	11
1.1. Késő középkori és kora újkori előzmények	15
1.2. 18. századi fejlemények	21
1.3. A magyar észjogi iskola	33
1.4. A történeti jogi szemléletmód	76
2. A JOGPOZITIVIZMUS HEGEMÓNIAJA	83
2.1. A jogpozitívizmus uralomra jutása	83
2.2. A „modern tételes jogbölcsészeti iskola”	103
2.3. A szociológiai pozitívizmus kiteljesedése	118
3. AZ „ÚJ MAGYAR JOGFILOZÓFIA” MEGTEREMTÉSE	145
3.1. Két korszak határán – a neokantianizmus térnyerése	145
3.2. Somló Bódog jogi alaptana	158
3.3. Moór Gyula jogbölcsészeti szintézise	182
3.4. Horváth Barna „tiszta jogszociológiája”	215
3.5. „Kismesterek” elméleti próbálkozásai	240
4. A TERMÉSZETJOG IDŐSZERŰSÉGE A 20. SZÁZAD ELSŐ FELÉBEN	263
4.1. Neoskolasztikus természetjog az elmúlt századfordulón	263
4.2. A természetjog rehabilitációja a két világháború között	275
5. A NEOKANTIANIZMUS MEGÚJÍTÁSÁRA TETT KÍSÉRLETEK	303
6. A „BURZSOÁ” JOGBÖLCSELET TAGADÁSA	337
6.1. A marxizáló jogelméleti felfogás megjelenése	337
6.2. A szocializmus jogelmélete	351
EPILOGUS	393
A MAGYAR JOGBÖLCSELETI IRODALOM VÁLOGATOTT BIBLIOGRÁFIÁJA	395
NÉVMUTATÓ	425

ELŐSZÓ

A hazai jogbölcséleti gondolkodás legjelentősebb korszakai szervesen illeszkednek az európai juriszprudencia fejlődéstörténetéhez. Moór Gyula, a két világháború közötti neves jogfilozófusunk mindezt így jellemezte: „[A] magyar jogbölcséleti gondolkodás hullámai [...] ugyanazokat a jogfilozófiai problémákat vetették fel, amelyek az európai jogfilozófia folyamában felmerültek”.¹ Ugyanakkor tényként lehet megállapítani, hogy a 20. század elejéig, a neokantiánus jogfilozófia megjelenéséig, az aktuális mainstream irányzatok elterjedésében időbeli megkésetttség tapasztalható. Az elmúlt századfordulón bekövetkezett változások eredményezték, hogy a hazai jogbölcséleti gondolkodás szinkronba került az európai és nemzetközi áramlatokkal. A korábbi, kizárólagosnak tekinthető osztrák és német hatással szemben szélesebbre nyílt a magyar jogbölcsélet orientációs horizontja, így a diszciplína legjelentősebb művelői közül egyre többen támaszkodtak az angol szakirodalmon túl a kortárs olasz, francia, vagy éppen amerikai szerzőkre is. Ennek következtében a 20. század első felében jó néhány hazai jogbölcselőnk a tudományterület nemzetközileg számontartott képviselőjévé vált. A második világháború után, a „fordulat évét” követően a magát marxista(-leninista)nak nevező (állam- és) jogelméleti szemléletmód uralkodóvá válásával az organikusnak mondható fejlődés törést szenvedett, és négy évtizeden keresztül hegemon módon meghatározta az elméleti jogi gondolkodásunkat. Az 1970-es évektől lehetünk tanúi annak, hogy a korabeli hazai jogelméleti gondolkodók közép- és fiatalabb nemzedéke felismerve a modern jogfilozófia nyújtotta lehetőségeket a szocialista normativizmus helyett fokozatosan új tájékozódási irányokat keresett. Az érintettek és az őket követő generáció az 1989/90-es rendszerváltozást már végképp úgy élhette meg, hogy immár minden kötöttség nélkül szabadon művelheti tudományterületét. Így találkozhatunk a modern analitikai pozitivizmus, nyelvfilozófia, kulturális antropológia és természetjogtan hatásai mellett a kortárs jogszociológia joggal szembeni szkepticizmusával és a modern kritikai társadalomelméletekre alapozott jogelméleti gondolkodással egy-

¹ Moór Gyula: *A jogbölcsélet problémái*. Magyar Szemle Társaság, Budapest, 1945. 46. o.

aránt. A harmadik évezred első harmadának végéhez közeledve az irányzatok sokszínűsége, a többszólamúság, a vélemények és gondolatok egészséges, termékenyítő versengése jellemzi a magyar jogelméleti gondolkodást.

Egy tudományterület történeti fejlődését bemutató munka természetesen támaszkodik a témakörben megjelent korábbi publikációkra. Elméleti jogi gondolkodásunk mai kutatóinak nagy segítségére vannak egykori jeles jogfilozófusaink tudománytörténeti írásai. Pauler Tivadar, Werner Rudolf, Somló Bódog, Finkey Ferenc, Moór Gyula, Horváth Barna hosszabb-rövidebb tanulmányai a magyar jogbölcséleti tradícióról a legjelentősebb korszakok és irányzatok, illetve a prominens jogfilozófusi életművek vázlatos bemutatásával fogódzót nyújtanak ma is számunkra. A 20. századi magyar történelemtől nem idegen rendszerváltozások markáns epizódja volt az 1945 utáni társadalmi-politikai átalakulás, mely a hazai jogbölcséleti hagyomány megítélésében alapvető fordulatot hozott. 1955-ben látott napvilágot Szabó Imre – később Kossuth-díjjal „jutalmazott” – *A burzsoá állam- és jogbölcsélet Magyarországon* című könyve, ami a végső tördőfést jelentette a második világháború előtti hazai elméleti jogi gondolkodás megítélésében.² A szándékai szerint monografikus jelleggel megírt mű sok helyen demagóg marxista kritikát megfogalmazva, mint reakciós, szélsőséges, ideologikus, a mindenkori elnyomó hatalmat kiszolgáló tradíciót mutatja be a magyar „burzsoá” jogbölcséleti gondolkodást.³ Az osztályharc szellemében fogant értékelés három évtizedre meghatározta azokat a dogmatikus kiindulópontokat, amelyek keretei között lehetett csak az érintett szerzőkhöz és gondolataikhoz közelíteni. Szabó könyvének sajátos vonása, hogy a mű terjedelmes, sőt helyenként terjengős voltá ellenére számos olyan jogtudósról nem tesz említést, akik jelentőséggel bírnak a hazai jogbölcsélet történetében, illetve a vizsgált jogfilozófiai életművek esetében több esetben szembesülünk azzal, hogy fontos művekre egyáltalán nem történik utalás. Így a magyar jogbölcséleti gondolkodásról mind a mai napig „legátfogóbb” áttekintést nyújtó munkát ebből a szempontból sem tekinthetjük teljesnek.

Az 1980-as évek elejére nyilvánvaló változások következtek be a hazai társadalomtudományi és így a jogtudományi gondolkodásban. A magyar jogbölcsélet meghatározó alakjainak megítélésében ugyanakkor már ezt megelőzően megindult

² Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcsélet Magyarországon*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1955, 1980². Nem sokkal a monográfia megjelenését követően Szabó Imrét a Szovjet Tudományos Akadémia tagjainak sorába választották, ami rendkívüli szakmai „legitimítást” biztosított számára a későbbiekben. Vö. Varga Csaba: A jog talánya: hat évtized vitái. *Állam- és Jogtudomány*, LI. évf. (2010) 1. sz. 24. o.

³ Szabó Miklós találó megállapítása szerint a korszak elnyomó hatalmának született meg a kötet: „[N]em a marxi kritikai filozófia, hanem a sztálini kritikai ideológia baltájával faragta a szerző; s e baltacsapások alatt aláhullott minden(ki), aki/ami kilógott a kurzusideológiából – s a korábbiak közül szinte minden(ki) kilógott.” Vö. Szabó Miklós: Tradíció és jogelmélet. *Iustum Aequum Salutare*, VII. évf. (2011) 3. sz. 78. o.

egy sajátos újra-fölfedezési folyamat, amelyben elsősorban filozófusok, szociológusok, etnográfusok és más társadalomkutatók jeleskedtek. Az 1970-es évek elejétől Pulszky Ágost és Somló Bódog munkásságának bemutatására vállalkozó írások, tudományos konferenciák megpróbálták a több diszciplínában otthonosan mozgó gondolkodók teljesítményét a szakmai diskurzusba ismét bevonni. Az akadémiai álláspont lassan, de folyamatosan kezdett toleránssá válni a hivatalostól eltérő fel fogásokkal szemben. A jogelmélettel foglalkozók egyre szabadabban művelhették tudományszakjukat. Az új utak keresésének egyik formájaként jelent meg a fordulat éve előtti magyar jogbölcséleti hagyomány újrafelfedezése, az érintettek munkásságának rehabilitálása.⁴

Fontosnak tartom megjegyezni és a T. Olvasót erről tájékoztatni, hogy könyvemben az állambölcséleti (államelméleti) vonatkozásokat csak annyiban érintem, amennyiben a jogbölcséleti kérdések bemutatásához és megértéséhez feltétlenül szükségesek. Ebben a tekintetben mindenképpen szakítani kívánok a Szabó-féle marxista tudományrendszertani megközelítéssel, amely „állam- és jogbölcsletről” értekezett és látszólag nem választotta szét az állam, illetve jogbölcsélet problémaköreit, hivatkozással az állam elsődlegességére, meghatározó jellegére. Mindennek praktikus érvényesítésében ugyanakkor egyáltalán nem volt következetes, hiszen elhíresült művében gyakorlatilag külön fejezetekben tárgyalta az állambölcséleti gondolkodók munkásságát, alig ejtve szót a jogfilozófiára gyakorolt hatásokról.

Végül meg kell említenem, hogy e mű alapvetően támaszkodik a 2010-es évek első felében megjelent két könyvemre, amelyek a magyar jogbölcséleti gondolkodás egyes nagy korszakait mutatták be.⁵ A T. Olvasó által most kézbe vett monográfiában igyekeztem beépíteni az elmúlt közel másfél évtized során végzett kutatási eredményeimet, továbbá vizsgálódásaimat kiterjesztettem a fordulat évét követő időszakra, egészen 1989/90-es rendszerváltozásig. A szocializmus korszakának jogelméleti teljesítménye immár a magyar jogbölcséleti hagyomány részét képezi, még akkor is, ha egyes korabeli szerzőkhöz és munkásságukhoz az utókor meglehetősen kritikusan viszonyul. Szembe kell nézni a „negatív tradícióval”,⁶ azaz Szabó Imre stigmatizáló szóhasználatával élve a „burzsoá” hagyományt megszakító jogelméleti gondolkodással is. Mindezek előre bocsátásával hasznos tájékozódást kívánok a T. Olvasónak!

⁴ Lásd erről bővebben Szabadfalvi József: Húsz év a magyar jogbölcséleti tradíció újraértékelésében. In: Szabadfalvi József (szerk.): *Facultas nascitur. 20 éves a jogászképzés Miskolcon*. Bíbor Kiadó, Miskolc, 2001. 415–432. o.; A magyar jogbölcséleti tradíció kutatása a rendszerváltozást követően. *Iustum Aequum – Salutare*, VII. évf. (2011) 3. sz. 59–76. o.

⁵ Szabadfalvi József: *A magyar jogbölcséleti gondolkodás kezdetei. Werbőczy Istvántól Somló Bódogig*. Gondolat Kiadó, Budapest, 2011.; *Kísérlet az „új magyar jogfilozófia” megteremtésére a 20. század első felében*. Gondolat Kiadó, Budapest, 2014.

⁶ A fogalmat Szabó Miklóstól kölcsönöztem. Vö. Szabó Miklós: Tradíció és jogelmélet... 82. o.

1. BÖLCSELETI JOGI GONDOLKODÁSUNK KEZDETEI

A hazai elméleti jogi gondolkodás kialakulásának bemutatásakor⁷ nem tekinthetünk el a joggyakorlat és a jogtudomány művelése során használt nyelv, azaz a magyar

⁷ A magyar jogbölcséleti gondolkodás kezdetéről szóló művek közül – a teljesség igénye nélkül – lásd Pauler Tivadar: *Bevezetés az észjogtanba*. Emich, Pest, 1852. 113–114. o.; *Észjogi előtan* (Harmadik javított kiadás), Athenaeum, Budapest, 1873. 103–105., 159–161. o.; *A magyar királyi jogakadémiák és joglyceumok története. Hivatalos adatok alapján*. Athenaeum, Pest, 1873.; Werner Rudolf: *A bölcsészeti jogtudomány történelme. Kiegészítésül Schilling természetjogi művéhez*. Franklin-Társulat, Budapest, 1875. 194–198. o.; Pauler Tivadar: *Adalékok a hazai jogtudomány történetéhez*. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1878.; Felix Somló: *Die neuere Ungarische Rechts- und Wirtschaftsphilosophie. Archiv für Rechts- und Wirtschaftsphilosophie*, Bd. I (1907–08) H. 2. 315–323. o.; Finkey Ferenc: *A tétel jog alapelvei és vezéreszméi*. I. köt. *Bevezetés és a jogbölcsészet kifejlődésének története*. Grill, Budapest, 1908. 126., 173–174., 188., 192–195., 229., 369–448. o.; Barna Horváth: *Die ungarische Rechtspphilosophie. Archiv für Rechts- und Wirtschaftsphilosophie*, Bd. XXIV (1930/31) H. 1. 37–73. o.; Eckhart Ferenc: *A jog- és államtudományi kar története 1667–1935. A királyi Pázmány Péter Tudományegyetem története*. II. köt. Királyi Magyar Egyetemi Nyomda, Budapest, 1936.; Moór Gyula: *Was ist Rechtspphilosophie? Archiv für Rechts- und Sozialphilosophie*, Bd. XXXVI (1943) „Ungarn-Heft”, 28–32. o. (Magyar változat: *A jogbölcsélet problémái*. Magyar Szemle Társaság, Budapest, 1945. 42–46. o.); Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcsélet Magyarországon* [1955] 31–413. o.; [1980²] 36–303. o. (A továbbiakban az első kiadásra történik hivatkozás.); Szilágyi Péter: *Fejezetek az ELTE Állam- és Jogelméleti Tanszékének történetéből*. In: *Acta Facultatis Politico-Iuridicae Universitatis Scientiarum Budapestiensis de Rolando Eötvös Nominatae*. Tomus XXVI. ELTE Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 1984. 105–153. o.; Samu Mihály – Szilágyi Péter: *Az állam- és jogelmélet oktatásának története egyetemünkön*. In: Horváth Pál (szerk.): *Az Állam- és Jogtudományi Kar szerepe a magyar jogtudomány fejlődésében*. ELTE Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 1985. 313–356. o.; Samu Mihály: *Elméleti jogtudományok oktatása egyetemünkön*. In: Horváth Pál (szerk.): *Az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karának története*. Budapest, 1998. 139–155. o.; Pokol Béla: *A XIX. századi magyar jogelmélet. Jogtudományi Közöny*, LIII. évf. (1998) 7–8. sz. 287–293. o.; Szilágyi Péter: *Jogbölcsélet*. In: Kollega Tarsoly István (szerk.): *Magyarország a XX. században*. V. köt. Babits Kiadó, Szekszárd, 2000. 39–44. o.; Szilágyi Péter: *A jogbölcsélet oktatása a jogi karon*. In: Takács Péter (szerk.): *A jogászképzés múltja, jelene és jövője*. ELTE Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 2003. 50–61. o.; Koi Gyula: *Adatok 1800 utáni jogirodalmi könyvkiadásunkhoz*. Könyvészetileg ismeretlen nyomtatványok az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar Kari Könyvtárában, valamint az ELTE Egyetemi Levéltárában. In: *Acta Facultatis Politico-Iuridicae Universitatis Scientiarum Budapestinensis de Rolando Eötvös nominatae*. Tom. XLII. ann. Budapest, 2005. 241–295. o.; Máté Paksy – Csaba

jogi nyelv kialakulásának rövid bemutatásától.⁸ Ennek tükrében érdemes tárgyalni a latin, majd az azt felváltó magyar nyelvű jogbölcséleti szakirodalom korai időszakának fejlődéstörténetét.

A jogi nyelv kialakulását és formálódását alapvetően befolyásolta az európai keresztény állam modelljének mintakövetése, illetve a klérus által privilégiumaként gyakorolt írni-olvasni tudás.⁹ A szuverén magyar feudális állam kialakulását követően évszázadokig az államélet, a központi kormányzati szervek, a törvényhozás, a jogalkalmazás, a kommunikáció és a jogi írásbeliség „hivatalos” nyelve a latin volt. Jól példázza ezt az 1517-ben közzétett első magyar jogkönyv, a Werbőczy-féle *Tripartitum* latin-nyelvűsége. Mindez magától értetődő volt, hiszen a középkori értelmiség műveltsége, iskolázottsága ezen alapult. A különböző anyanyelvű magyarországi intelligencián belül – nem csak a középkorban, hanem az újkor jelentős részében is – a latin nyelv, a „lingua Latina” maradt a meghatározó.¹⁰ A magyar nyelvű jogi terminológia, illetve jogirodalom létrejöttét nagyban akadályozta az a további tény, hogy a jogi oktatás nyelve a 19. század elejéig – egyes kivételek esetében a század közepéig – szintén a latin volt.¹¹

Varga: Ideas of natural law in Hungary, past and present. *Jura*, XVI. évf. (2010) 2. sz. 155–163. o.; Szabó Miklós: Jogelmélet és jogszociológia. In: Jakab András – Menyhárd Attila (szerk.): *A jog tudománya. Tudománytörténeti és tudományelméleti írások, gyakorlati tanácsokkal*. Hvg-Orac Lap- és Könyvkiadó, Budapest, 2015. 451–457. o.; Die Blütezeit der modernen Rechtsphilosophie in Ungarn. In: Angelika Nußberger – Caroline von Gall (Hrsg.): *Rechtsphilosophisches Denken im Osten Europas. Dokumentation und Analyse rechtsphilosophischer Schriften aus Russland, Polen, Ungarn und Tschechien in der ersten Hälfte des 20. Jahrhunderts*. Mohr Siebeck, Tübingen, 2015. 409–521. o.; Szabadfalvi József: A hasznos Tudományoknak Hazai nyelven való előmozdítása. A magyar nyelvű jogbölcséleti irodalom kialakulása. *Jogtörténeti Szemle*, XVIII. évf. (2020) 2. sz. 1–13. o.; Jogbölcséleti gondolkodás Magyarországon. In: Jakab András – Könczöl Miklós – Menyhárd Attila – Sulyok Gábor (szerk.): *Inter-netes Jogtudományi Enciklopédia*. PPKE JÁK, Budapest, 2019. (<https://ijoten.hu/szocikk/jogbolcseleti-gondolkodas-magyarorszagon>)

⁸ A magyar jogi nyelv kialakulásáról lásd Szabadfalvi József: A magyar jogi nyelv kialakulása és fejlődése a 19. század elejéig. *Jogtudományi Közöny*, LXXV. évf. (2020) 1. sz. 12–20. o.; A magyar jogi nyelv fejlődése a 19. század elejétől az elmúlt századfordulóig. *Jogtudományi Közöny*, LXXV. évf. (2020) 3. sz. 112–121. o.; A Short History of the Formation of Hungarian Legal Terminology. *Rechtsgeschichte – Legal History*, Bd. XXXI (2023) 77–90. o.

⁹ A hazai középkori „jogtudó értelmiség” történetét bemutató alaplírásként lásd Bónis György: *A jogtudó értelmiség a Mohács előtti Magyarországon*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1971.

¹⁰ Solymosi László: Anyanyelv és jogi írásbeliség a középkori Magyarországon. *Történelmi Szemle*, LIII. évf. (2011) 4. sz. 500. o.; B. Kovács Mária: *A magyar jogi szaknyelv a XVIII–XIX. század fordulóján*. Miskolci Bölcsész Egyesület Magyar Nyelvtudományi Tanszék, Miskolc, 1995. 7–11. o.; Szép Beáta: Adalékok a magyar jogi szaknyelv kialakulásának történetéhez. *Magyar Nyelvőr*, CXXXIII. évf. (2009) 3. sz. 310–322. o.

¹¹ A jogi terminológia kialakulását és későbbi egységesülését nagyban segítette volna a magyar nyelvű jogi oktatás általánossá válása. A dualizmus koráig egyetlen hazai egyetemi szintű jogászképző intézményben (Pesti Királyi Tudományegyetem) a jogi kar tanácsa a magyar nyelv használatának ügyében 1807. január 3-án a következő határozatot hozta: „Elismerve Révai [Miklós] buzgalma [...]

Az egyes szaknyelvek kialakulása mindig hosszú történeti folyamat eredménye. A jogi szaknyelv „szükséglete” a jogélet és a jogtudomány fejlődésével áll szoros kapcsolatban.¹² A jogfejlődés folyamatosan generálja a megfelelő szakmai terminológia változását. Az anyanyelvi terminológia megalkotásának folyamata a felvilágosodás eszméinek hatására gyorsult fel a nyelvújítási mozgalomnak köszönhetően, amely egybeesett az irodalmi- és köznyelv „kodifikálásával”. Az anyanyelvi terminusok bevezetése ekkor a szókészlet gyarapítását, illetve az idegen (latin, „latinított” vagy német) kifejezések kiküszöbölését jelentette. A nyelvújítási törekvések kiindulópontja a politikai és jogi szakszókincs újragondolása volt, mivel a közélet, a közigazgatás és jogélet megkívánta a széles társadalmi rétegek számára érthető, azonos értelemben használt anyanyelvi fogalmak alkalmazását.

A hazai állapotok jelentősen eltértek más közép-európai országokétól, ahol a nemzeti nyelvek a jogéletben hamarabb elterjedtek. Míg a *Sachsenspiegel* a 13. század elején, vagy a hasonló cseh jogkönyvek a 14. és 15. században nemzeti nyelv-

teljes erővel támogatja őt a magyar nyelv terjesztésére vonatkozó törekvéseiben, de mindent megfontolva, okoskodásának nem tud igazat adni, mert a magyar nyelv tanítását az új Ratio [Educationis] 97. §-a szerint nem lehet csak a jogi karra korlátozni. A joghallgatókat, akik közhivatalokba mennek, pontosan elő kell arra készíteni és ezért a jogi tanulmányok idejéből nem lehet elvenni a magyar nyelv oktatására” (Eckhart Ferenc: *A jog- és államtudományi kar története 1667–1935...* 318. o.) A testület mindezzel jelentősen akadályozta a magyar jogi nyelv fejlődésének és terjedésének az ügyét. A 19. század első felében rendkívül változatos kép jellemezte a jogászképző intézmények gyakorlatát. Szlemenics Pál egykorú megjegyzése szerint a pesti jogi karon még 1823-ban is a tanítás nyelve mindenütt a latin volt. (Vö. Pauler Tivadar: Szlemenics Pál. [Emlékbeszéd]. In: Pauler Tivadar: *Adalékok a hazai jogtudomány történetéhez*. Magyar Tudományos Akadémia Könyvkiadó-Hivatala, Budapest, 1878. 143. o.) A magyar nyelvű oktatás terén a protestáns intézmények igyekeztek példát mutatni, ugyanakkor az ebben az időszakban megjelent oktatási céllal írt magyar nyelvű munkák a század közepéig nem értek el érdemi áttörést. 1840 után indult meg a változás, amire az 1844. évi II. törvénycikk – mely a kötelező magyar nyelvű oktatás bevezetéséről rendelkezett – már csak ráerősített. Ezt követően kivételsszámba ment a latin nyelvű oktatás. (Vö. Eckhart Ferenc: *A jog- és államtudományi kar története...* 359–364. o.) Az 1848-as forradalomnak kellett ahhoz bekövetkeznie, hogy az oktatás nyelve kizárólag a magyar legyen. A szabadságharc bukását követően az „elosztrákosítás” következtében az osztrák jog és jogintézmények oktatása vált általánossá, sőt 1855-től a birodalom jogi karain bevezették az egységes tantervet és a német nyelvű oktatást. Csúpan az 1860-tól bekövetkezett oktatáspolitikai fordulat eredményezte a magyar nyelvű tanítás visszaállítását. (Vö. Nagy Zsolt: *A jogi oktatás fejlődése és aktuális kérdései*. Pólay Elemér Alapítvány, Szeged, 2007. 56–58. o.)

¹² „A jogélet és jogtudomány szakadatlan fejlődése folyamán ugyanis egyfelől a fennálló tételes jogelvek és eszmék, jogfogalmak és szabályok történeti joggá válnak, – s helyüket – a jogéletben újabb tételes jogok, a jogirodalomban pedig a jogbölcsélet útján keletkezett újabb jogelvek- és eszmék foglalják el. S mivel mindezek rendszerint más, egészben vagy legalább részben különböző joganyagot tartalmaznak, mint ama már történetivé váltak, melyekből a fejlődés útján leszármaztak: ez okból ezeket azoktól a jogásznak az újabb jogtartalmat kifejező, tehát szintén újabb műszókkal kell megkülönböztetnie.” (Bakos Gábor: *A magyar jogi műnyelv alapelvei és törvényei. Elméleti és gyakorlati útmutató jogi műnyelvünk tisztítására és javítására*. Rudnyánszky, Budapest, 1883. 25. o.)

ven jelentek meg,¹³ addig Werbőczy *Hármaskönyvét* a 16. század második felében (1565) fordították le *Magyar Decretum* címen magyarra.¹⁴ A magyar nyelvű írásbeliség viszonylag késői megjelenése természetesen hátráltatta a jogi szaknyelv kialakulását. Ugyanakkor a hétköznapi jogéletben a jogviták alsóbb szintjein a „hivatalos” nyelv helyett a magyar nyelvű érvelés bevett volt. Minden valószínűség szerint az Árpád-kori káptalani iskolákban, majd az 1367-ben alapított pécsi, illetőleg 1389-ben létesült óbudai egyetemen jelentős számban képeztek olyan „literátusokat”, akik a kor latin nyelvű műveltségének elsajátítása mellett az „anyanyelvű »jogászkodás« apostolai” voltak.¹⁵ A korabeli latin nyelvű szövegekben elvéve találunk magyar kifejezéseket. A hazai jogi terminológiában sokáig sajátos „kétlikúság” volt tapasztalható. A „cikornyás” körülírásokkal terhelt latin nyelvű dagályosság mellett a korai magyar népnyelv egyszerű tömörségét megjelenítő „magyarnyelvűség” praxisa érvényesült. Jogi szaknyelvünk első megalkotóinak a Bolognában és Rómában jogi tanulmányokat folytató báró Nádasdy Tamás (1498–1562) generációját, az ún. Nádasdy-gárdát (Horváth Markó, Kerecsény László, Csányi Ákos, Szél Jakab) tartják. A mohácsi vész és az ország három részre szakadása után ez a generáció kezdett először tudatosan magyar nyelven írni, így őket tekintik a magyar jogi szaknyelv megeremlítőinek. A 16. századtól kezdve a török hódítás után a magyar nyelvű írásbeliség megerősödése főképpen Erdélyben és a hódoltsági területeken igényelte a szisztematikus és átgondolt terminológiai fejlődést, ugyanakkor – leginkább a magyar királyság területén – a Habsburg-ház

¹³ Vö. Kovács Ferenc: *A magyar jogi terminológia kialakulása*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1964. 85–86. o.

¹⁴ Werbőczy István: *Magyar decretum, kyt Weres Balas a deakbol tudni illyk a Werbewczy Istwan Decretomabol, melyet tripartitumnak neweznek, Magyarra forditot. Vadnak tovább ez Decretomnak elotte egy nehany iroth articulufok, kyket azon Veres Balas a regi kiralyok Decretomibol törvynhez valo ieles dolgokat, ky. szedegeteth*. Debrecenbe nyomtatott Raphael Hoffhalter által, M.D.LXV. [1565] A Weres Balástól származó első anyanyelvi fordítás nem szó szerint készült, valójában az eredeti mű erősen kivonatolt változatáról van szó. Vö. Péter Katalin: Werbőczy anyanyelvi fordításainak tanulságai – értelmiségi feladatvállalás a 16. században. *Történelmi Szemle*, LV. évf. (2012) 3. sz. 421–440. o. Az első magyar jogkönyv teljes fordítására 1611-ig kellett várni. Vö. Werbőczy István: *Decretum Juris consuetudinarij, Inclyti Regni Hungariae & Transylvaniae. Az az, Magyar es Erdely-Orszagnak Törvény könyve. Verbőci Istvan által Iratot, 1514. Ezten: Mostan Deakul és Magyarul, Egy hasznos. Regestromal egyetemben uyobban ki boczatatot*. Lipsiai, Debrecen, 1611.; (A Hármaskönyv első teljes szövegű latin-magyar kiadása: *Decretum Juris consuetudinarij, Inclyti Regni Hungariae & Transylvaniae. Az az, Magyar es Erdely-Orszagnak Törvény könyve. Verbőci Istvan által Iratot, 1514. Ezten: Mostan Deakul és Magyarul, Egy hasznos Regestromal egyetemben uyobban ki boczatatot*. Debrecenben, Nyomtatva Lipsiai Pal, 1611.

¹⁵ Kovács Ferenc: *A magyar jogi terminológia kialakulása...* 174. o.

növekvő befolyása és hatalma okán a latin nyelv használata a magyar alkotmányosság és függetlenség jelképévé vált.¹⁶ A rendi ellenállás a latin nyelv használatában találta meg azt a szimbólumot, ami a német nyelv térhódításával szemben az önállóság demonstrálásának alkalmas eszköze volt.

1.1. Késő középkori és kora újkori előzmények

A magyar jogbölcséleti gondolkodás legelső emlékeit keresve még a latinnyelvűség időszakában a középkor végére, a kora újkor kezdetére kell visszatekinteni. A középkori természetjogi felfogás megnyilvánulásának szemléletes példájával találkozunk a mohácsi vészt megelőző évtized hazai jogirodalmának később korszakossá váló alkotásában, Werbőczy István (1458–1541)¹⁷ „az ország jogát” összegyűjtő 1517-ben megjelent *Tripartitum*¹⁸ című művében, melyet Bónis György joggal nevezett

¹⁶ Vö. Istványi Géza: *A magyarnyelvű írásbeliség kialakulása*. Királyi Magyar Egyetemi Nyomda, Budapest, 1934.

¹⁷ Werbőczy életéről és munkásságáról lásd Palugyay Imre: *Werbőczy István rövid életrajza*. Buda, 1842.; Fraknói Vilmos: *Werbőczy István életrajza*. Magyar Történelmi Társulat, Budapest, 1899.; Werbőczy István. Balás P. Elemér, Csekey István, Szász István és Bónis György egyetemi tanárok előadásai a Jog és Államtudományi Kar Werbőczy halálának 400 éves évfordulója alkalmából rendezett ünnepélyén, a Tripartitum bibliográfiájával. Universitas Francisco-Josephina Kolozsvár. Acta Juridico-Politica 2. Kolozsvár, 1941.; Hamza Gábor – Boóc Ádám – Buzády Csongor (szerk.): *Studien über István Werbőczy*. Professzorok Háza, Budapest, 2001.; Máthé Gábor (szerk.): *A magyar jog fejlődésének fél évezrede. Werbőczy és a Hármaskönyv 500. esztendő múltján*. Nemzeti Köszolgálati Egyetem, Budapest, 2014.; Hamza Gábor: Werbőczy István (1458?–1541). In: Hamza Gábor (szerk.): *Magyar jogtudósok*. V. köt. ELTE Eötvös Kiadó, Budapest, 2015. 9–22. o.; Csehi Zoltán – Szabó István – Schanda Balázs – Varga Zs. András (szerk.): *A Hármaskönyv 500. évfordulóján*. Pázmány Press, Budapest, 2015.; Stipta István: Új irányok a Werbőczy-kutatásokban. *Jogtörténeti Szemle*, XIII. évf. (2015) 1. sz. 119–125. o.

¹⁸ Werbőczy fő műve „Prológus”-ának megírásakor nagyban támaszkodott Raymundus Parthenopeis 13. század második felében készült, az itáliai városállamok jogát ismeretterjesztő jelleggel összefoglaló *Summájára*, melyet a hazai tárnoki városokban is jól ismertek. Raymundus művének „forrása” a középkori Nyugat-Európa standard jogi kézikönyvének számító Goffredus Tranensis *Summa decretalium* című munkája volt. Nagy valószínűség szerint Werbőczy krakkói egyetemi tanulmányai során talált rá Raymundus művére, amelyet a későbbikben fölhasznált. Vö. Bónis Péter: A Summa legum Raymundi Parthenopei magyarországi jelenléte és jelentősége. *Jogtudományi Közöny*, LVII. évf. (2002) 5. sz. 229–232. o.; Blazovich László: Summa legum Raymundi Parthenopei – bevezető tanulmány. In: Raymundus Parthenopeis: *A törvények rövid, könnyű és hasznos foglalata*. (Közreadja: Blazovich László) *Jogtörténeti értekezések* 49. Gondolat Kiadó, Budapest, 2021. 17–21. o.; Bónis Péter: Goffredus Tranensis és hatása a magyar jogi kultúra középkori történetére. *Miskolci Jogi Szemle*, IX. évf. (2014) 1. sz. 95–108. o.

a „nemesség Bibliájának”.¹⁹ A mű legelején „A királyhoz intézet ajánlat”-ban²⁰ a „törvények” (leges) szükségességéről a következőket írja: „Mert ki ne tudná, hogy az emberek jóléte, nyúgodt és boldog élete végett találtattak föl, mint a melyek nélkül sem család, sem város, sem valamely nemzet; sem az összes emberiség, sem az egész természet, sem maga a világ nem állhatna fönn. [...] Mert az egész emberi életnek vezérei és kormányzói a törvények; mind a méltányosságban, okosságban és legmélyebb bölcsességben gyökereznek, s az életnek helyes módon és boldogan való folytatására találtattak föl. Ezért egy birodalom, egy állam sem lehet törvények nélkül tartós életű. Mert fegyver szerzi meg a birodalmakat, de a törvények őrzik meg a szerzeményt. A törvények az államnak védfalai és alapjai; bennök foglaltatnak a jók üdve és a béke föltételei. [...] Ha a törvények eltöröltetnének, jó embereknek nem volna többé maradásuk az államban, vagy pedig legrútabb bántalmaknak lennének kitéve. Mert Szent Ágoston bizonyossága szerint, ha az igazság eltávolíttatnék, mi egyebek lesznek az országok, mint nagy rablótanyák?”²¹

A mű „Prológus”-ában többek között részletesen ír az igazságról, a jogról és annak felosztásáról, valamint a törvény fajairól. A teoretizáló jellegű bevezető fejezetben az igazság értelmének magyarázatakor az alábbiak olvashatók: „Az igazság pedig kétféle, tudniillik: természeti és törvényi. Természeti az az állandó és folytonos akarat, mely [...] kinek-kinek megadja a maga jogát. E nélkül senki nem lehet Isten országának részese. Törvényi igazságot pedig tartalmaz a törvény, mely gyakran változik, mely nélkül sem népek, sem országok nem állhatnak fönn sokáig. Ezért igazságos is kétféleképpen lehet valami, majd ugyanis a dolog természeténél fogva, ami természeti jognak [A »jus naturale« kifejezést ekképp ültette át magyar nyelvre Csiky Kálmán, a mű legjobbnak tartott fordítója, 1894-ben. – Sz. J.] neveztetik; majd pedig az emberek közt megállapított bizonyos szabályoknál fogva, ami tételes jognak [jus positivum] neveztetik.”²²

A hazai jogi gondolkodást és kultúrát a 19. század közepéig meghatározó – a rövidített, népszerűsítő kiadványokat is beleértve több mint öt tucat kiadást megért – „legfőbb kútfeje” szerzőjének jogi műveltségéről keveset tudunk. Bónis szerint csupán az bizonyítható, hogy a 15. század utolsó évtizedének kezdetén a krakkói

¹⁹ Hasonló vélekedés nem ritka a magyar jogirodalomban: „Századokon keresztül imádságoskönyve, bibliája volt a Tripartitum a jussát kereső magyar embernek” (Ladányi Béla: *Nemzeti jog és törvényhozás. Előismeretek a pozitív jog- és állambölcsülethez és a törvényhozáshoz*. Athenaeum, Budapest, 1895. 157. o.).

²⁰ Az eredeti kiadásban ez a „cím” nem szerepelt, csupán az uralkodó megszólításával kezdődik az „ajánlat”.

²¹ Werbőczy István: *Tripartitum opus juris consuetudinarii regni Hungariae/Magyarország szokásjogának hármaskönyve*. (Az eredeti kiadás latin szövegét közölte, magyarra fordította, jegyzetekkel és a mű történetének megírásával kísérte: Csiky Kálmán) M. Kir. Egyetemi Nyomda, Budapest, 1894. 20–22. o.

²² Uo. 27–28. o.

egyetemen töltött egy szemesztert, és latin-, görög-, továbbá németnyelv-ismertét valamely hazai egyházi iskolában szerezte. Nyugat-európai (italiai) peregrinusi tanulmányairól nem tud az utókor. Így az a fajta filozófiai és teológiai szemléletmód, mely a fentebbi sorokból sugárzik, egyrészt a hazai iskolákban, másrészt az egész életében törekvő és céltudatos jogász autodidakta módon megszerzett ismereteit tükrözi. Ez a tudás pedig nem lehetett más a 16. század elején, mint az újkori természetjogi gondolkodást megelőző, a görög-római hagyományból táplálkozó középkori skolasztikus természetjogi eszmerendszer, mely az emberre, mint „eszés természettel bíró lényre” tekint, aki „tulajdonságánál fogva részes az isteniekben”.²³ Ekképp nem meglepő a Justinianus *Institutiói*-ban is olvasható, Ulpianusnak tulajdonított meghatározásra rímelő megállapítása, mely szerint a természetjog „az összes nemzetek közös joga, mivelhogy az mindenütt a természet ösztönzése következtében, nem pedig valamely törvény megállapításából létezik: vagyis, amire a természet minden állatot megtanított és megtanít. Ez tehát nem egyedül az emberi nemnek, hanem az összes állatoknak is tulajdona. Ebből ered a férfinek és a nőnek összekötése, gyermekek nemzése és nevelése, mindenkinek egyenlő szabadsága és egyenlő szerzési képessége mind arra, ami a levegő-égben, a földön és a tengeren találtatik.”²⁴ Majd a keresztény (Arányszájú Szent János, Szent Ágoston, Aquinói Szent Tamás) tanításoknak megfelelően – bár nem a lex, hanem a jus kifejezést használva – megjegyzi: „Másképpen: természeti jog alatt értjük azt, ami a mózesi törvényben és az evangéliumban foglaltatik; melynél fogva mindenki köteles úgy viselkedni mással szemben, amint akarja, hogy más viselkedjék ő irányában; és tilos mással olyat tennie, amit nem akar, hogy más tegyen övele.”²⁵ De találkozunk az isteni jog (jus divinum), más helyütt isteni törvény (lex divina) fogalmával is, mely a természeti jog emberre vonatkoztatását jelenti.²⁶ Végül említést tesz az ember alkotta törvényekről (lex humana),²⁷ illetve azoknak az isteni törvényekhez való viszonyáról, mely szintén a középkori skolasztikus nézeteket tükrözi: „Az emberi törvényeknek [...] az isteni törvényekből kell származniok. Mert csak az oly köztársaságban [respublica] lehet jó rend, mely az isteni törvény által szabályozott törvények szerint kormányoztatik. Ezért az isteni törvénnyel ellenkező törvény sem a nép helyeslése, sem a hosszan tartó szokás által sem válik érvényessé.”²⁸ Míg az isteni törvények a „természetes éssen”, az emberi törvények az „emberi erkölcsökön és szokásokon” alapulnak.

²³ Uo. 30. o.

²⁴ Uo. 29. o. Vö. Justinianus császár *institutiói*. I. 2. (Ford.: ifj. Mészöly Gedeon) Tankönyvkiadó, Budapest, 1991. 14. o.

²⁵ Werbőczy István: *Tripartitum* [1894] 30. o.

²⁶ Vö. uo. 30., 36–37. o.

²⁷ „[L]ex inventio humana est.” [A törvény emberi találmány.] (Uo. 36. o.)

²⁸ Uo. 36–37. o.

Werbőczy szándéka természetesen nem terjedt ki egy koherens természetjogi doktrína kifejtésére. Gondolatainak felidézése csupán arra alkalmas, hogy bemutassa a korszak jogi közgondolkodásának néhány sarkalatos elemét. Ugyanakkor feltétlen érdemként említhető, hogy a szokásjogot összegző hasonló törekvésektől eltérően munkájának olyan elméleti jellegű bevezetést adott, amely mindenképpen túlmutat a mű praktikus használhatósága által megkívánt teoretikus megfontolásokon.²⁹ A több évszázad szokásjogát összegző és a jövő joggyakorlatára vonatkozóan iránymutató *Tripartitum* elméleti alapvetése a modern természetjogi felfogás kialakulását megelőző európai sztenderdeknek megfelelő színvonalat képviselt. Werbőczy felfogásában az antik természetjogi gyökerekből táplálkozó keresztény morálfilozófiai elvek jól megférnek a jog mindennapi életet szabályozó, a rendet és kiszámíthatóságot szolgáló szemléletmódjával. Összegzés gyanánt megállapítható, hogy a *Tripartitumból* kitetsző jogszemlélet az említett természetjogi hagyományt követő, fogalomhasználatában nem mindig következetes, a pozitív (szokás-) jog eredetét és érvényességét magyarázni kívánó, különösebb elméleti okfejtésre nem törekedő sajátosságokkal bír. Mindazonáltal a 16. század eleji európai jogbölcséleti gondolkodás által fölvetett kérdésekre adekvát válaszokat fogalmazott meg. Werbőczy munkája és a 16. század végén először kiadott *Corpus Juris Hungarici* a hazai jogi gondolkodásban kivételes jelentőségre tett szert, kevés esélyt hagyva az elméleti, teoretikus jogtudósok és tanaik számára.³⁰ A *Tripartitumot* övező tisztelet a későbbiekben hátráltató tényezőként hatott az újkori jogbölcséleti gondolkodást megújító törekvések hazai elterjedésében.³¹

²⁹ Werbőczy jogbölcséleti nézeteiről lásd Szmodis Jenő: Werbőczy jogbölcséleti koncepciójáról. In: *Publicationes Universitatis Miskolcensis. Sectio Juridica et Politica*. Tom. XXXI. Miskolc University Press, Miskolc, 2013. 163–179. o.

³⁰ „Werbőczy Hármaskönyve és a 16. század végén kiadott *Corpus Juris Hungarici*, oly kizárólagos uralmat nyert a jogi gondolkodás felett, hogy tanainak és cikkeinek magyarázata épp úgy kitöltötte az eredeti gondolkodásra és alkotásokra képtelen, de nem is hivatott tanárok és oktatók munkásságát, mint a *Corpus Juris Civilis* és *Canonici*, de ezeken felül még azzal a nagy előnnyel is bírt, hogy a legjobb előkészítés volt az életre.” (Eckhart Ferenc: *A jog- és államtudományi kar története 1667–1935...* 7. o.)

³¹ Az általános értékelések közül említésre méltó Moór Gyula summázata: „Werbőczy Hármaskönyve 1848-ig pozitív jogként érvényesült és óriási hatást gyakorolt a magyar jogi felfogásra. Ennek tulajdonítható nemcsak az, hogy a római jog recepcióját Magyarországon el lehetett kerülni, hanem az is, hogy természetjogi spekulációk sem nyertek soha jelentősebb befolyást a magyar jogtudományra. A magyar jogi gondolkodás évszázadokon keresztül inkább igazodott Werbőczyhez, mint absztrakt filozófiai spekulációk után. A magyar természetjogi irodalom csupán a XVII. század elején indult meg.” (Moór Gyula: *A jogbölcsélet problémái...* 43. o.)

Az egy évszázaddal később Kitionich János (1561–1619)³² által, 1619-ben közzétett *Directio methodica*³³ – mely a korabeli peres eljárások összefoglaló gyűjteményeként és tankönyvként szolgált – Werbőczyhez hasonló módon támaszkodott római jogi forrásokra, s hivatkozott többek között Cicero, Gellius, Ovidius, Livius, Varro műveire. Ebben az időszakban nem volt ritka, hogy konkrét jogviták elbírálásakor római jogi szerzőket, vagy akár Justinianust idézzék forrásként egy-egy döntés meghozatalakor.

A magyar jogbölcséleti gondolkodás újkori történetében fontos intézményes változást hozott az eredetileg 1635-ben teológiai és bölcsészeti karokkal megalapított, majd 1667-ben jogi karral (*facultas juridica*) bővített nagyszombati egyetem.³⁴ Míg a korábbi sikertelen hazai egyetemalapítási kísérletek nem gyakoroltak semmilyen érdemi hatást a jogtudományra, addig az első jogi felsőoktatási intézményben folyó oktatási tevékenység már jelentősen befolyásolta a magyar jogi gondolkodás további fejlődését. A kar alapításánál és oktatási struktúrájának kialakításánál gyakorlati szempontok figyelhetők meg. Az alapítók nem követték a nyugat-európai, de még a bécsi példát sem, alapvetően a hazai jogélet praktikus szükségleteit akarták kielégíteni. A kar négy tanára közül ketten a hazai jogot (*jus patrium*), közülük az egyik az anyagi jogot, míg a másik kifejezetten a „honi gyakorlati jogot vagy törvénykezést” oktatta. További egy-egy professzor pedig kánonjogot, illetve római jogot adott elő.³⁵ A magyar jogi felsőoktatásban a felvilágosult abszolutista reformokig főképpen a római jog művelése részeként megjelenő elméleti képzés, valamint a gyakorlatorientáltság tradíciói ötvöződtek, többnyire előtérbe helyezve az utóbbi igényeit. Ez idő tájt a természetjogi tanok oktatása – akár csak az említés szintjén is – a négy tanszék professzorán múlt. A felnövekvő jogásznemzedékek e téren csupán véletlenszerűen juthattak jogbölcséleti ismeretekhez.³⁶ A természetjog önálló stúdiummá

³² Életéről és munkásságáról lásd Wenzel Gusztáv: *Tanulmányok a magyar jogtudomány köréből. I. Kitionich János, Directio methodica processus iudiciarii juris consuetudinarii incltyi regni Hungariae* című munkájának jogtudományi méltatására. Eisenfels' és Emich' Könyvnyomdája, Pest, 1851.; Gedeon Magdolna: Kitionich János (1561–1619). In: Hamza Gábor (szerk.): *Magyar jogtudósok. III. köt. ELTE Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 2006. 13–21. o.*

³³ Kitionich János *Directio methodica processus iudiciarii juris consuetudinarii incltyi regni Hungariae*. Tyrnaviae, 1619.

³⁴ A hazai jogászképzés történetéről szóló összefoglaló jellegű áttekintések közül lásd Nagy Zsolt: *A jogi oktatás fejlődése és aktuális kérdései...* 48–70. o.; Takács Péter (szerk.): *A jogászképzés múltja, jelene és jövője...* (Különösen: I–III. rész)

³⁵ Vö. Pauler Tivadar: *Adalékok a hazai jogtudomány történetéhez...* 1–2. o., illetve *A budapesti Magyar Kir. Tudomány-egyetem története*. Magyar Királyi Egyetemi Könyvnyomda, Budapest, 1880. 22–23. o.

³⁶ A magyar bölcséleti (filozófiai, teológiai, jogbölcséleti) gondolkodás történetéről, jelentősebb alakjairól lásd Mészáros András értékes munkáit: *A filozófia Magyarországon. A kezdetektől a 19. század végéig*. Kalligram, Pozsony, 2000.; *A felső-magyarországi iskolai filozófia lexikona*. Kalligram, Pozsony, 2003.; *Iskolai filozófia Felső-Magyarországon a XIX. században*. In: Mészáros András (szerk.):

válásának folyamata ekkortól indult meg, és a 18. század folyamán fejeződött be. A diszciplína önállósodásának történetében elvülhetetlen érdemei voltak a sárospataki akadémián tanító Simándi Istvánnak (1675–1710) és a debreceni kollégium professzorának, Szilágyi Tönkö Istvánnak (?–1751), akik az etikától elkülönülten oktatták a természetjogot.³⁷

A korabeli természetjogi tanok közvetítésére jó példa a bölcséleti tárgyú írásairól ismert Illyésházy (Illésházy) György (1625–1689) felvidéki főnemes 1640-ben megjelent munkája,³⁸ vagy Szentiványi Márton (1633–1705), a nagyszombati egyetem polihisztor professzorának háromkötetes műve,³⁹ továbbá Lehotay András (?–1734) nagyszombati egyetemi professzor 1694-ben közzétett, ma már nem föllelhető értekezése.⁴⁰ Némileg később, szellemiségében azonban ezen időszakot idéző gondolatokat fogalmazott meg előadásában Lehotay egykori tanártársa, Kregár István László (?–?), aki 1735-től volt a nagyszombati egyetem hazai anyagi jog tanára. A természetjog szerinte „az Istentől az emberekbe oltott helyes észnek dictatuma, amely megparancsolja mindazt, ami bensőleg jó és megtiltja mindazt, ami bensőleg rossz.”⁴¹ Mindez jól tükrözi a skolasztikus természetjogi gondolkodás élő jelenlétét. De szintén itt kell megemlíteni Bossányi Farkas (1669–1726) nagyszombati, majd kassai jezsuita bölcsész, teológus jogfilozófiai fejtegetéseit 1706-ból,⁴² illetve Köleséri Sámuel (1663–1732) erdélyi bölcsész, teológus, orvos 1723-ban napvilágot látott értekezését.⁴³

Iskolai filozófia Magyarországon a XVI–XIX. században. Kalligram Könyvkiadó – Magyar Köztársaság Kulturális Intézete, Pozsony, 2003. 25–47. o.

³⁷ Vö. Kovács Sándor: Adatok a jogtanítás történetéhez Főiskolánkban a múlt század végétől az 1875. évig. In: 1893/94-diki évkönyv a Debreczeni Ref. Főiskola akadémiai tanszakairól. Debreczen, 1894. 10–11. o.; Pecze Ferenc: Az első magyarországi jogakadémiák alapítása és a tananyag-korszerűsítés a XVIII–XIX. századfordulóján. Jogtudományi Közöny, III. évf. (1868) 3. sz. 148. o.

³⁸ Illyésházy György: *Disputatio de iustitia originali*. Trenchinii, 1640.

³⁹ Szentiványi Márton: *Curiosiora et selectiora variarum scientiarum miscellanea. (In tres partes)* Tyrnaviae, 1689–1709. (Vö. Pauler Tivadar: *Adalékok a hazai jogtudomány történetéhez 1667–1935...* 26–27. o.)

⁴⁰ Lehotay András: *Dissertatio iuridica de statu hominum, consistente primo in libertate, et huic opposita servitute*. Tyrnaviae, 1694. (Vö. Eckhart Ferenc: *A jog- és államtudományi kar története...* 17. o.)

⁴¹ Kregár István László: *Tractatus theoreticopracticus in tripartitum juris Hungarici decretum*. Tyrnavie, 1749. (Lásd erről még Eckhart Ferenc: *A jog- és államtudományi kar története 1667–1935...* 20–21. o.)

⁴² Bossányi Farkas: *Tripartitum juris philosophici actibus logicis principia tradens*. Tyrnaviae, 1706.

⁴³ Köleséri Sámuel: *Axiomata juris naturae officii*. Cibinii, 1723.

1.2. 18. századi fejlemények

A jogbölcséleti gondolkodásban a 18. században új korszak köszöntött be. Az elméleti alapokat tekintve ekkor Hugo Grotius (1583–1645) *A háború és béke jogáról* (*De jure belli ac pacis*) című, 1625-ben közzétett művében lefektetett tanok képezték a megkerülhetetlen kiindulópontot. A keresztény teológiától függetlenedő, a természetjogi parancsokat az emberi természetből levezető jogfelfogás alapozta meg az újkor kezdetén a jogbölcséletet mint önálló tudományos diszciplínát. A grotiusi tanok – különösen azon tétele, mely szerint „a természetjog az ész parancsa” – a 17. század második felétől főleg a korabeli német jogtudományban találtak termékeny talajra. A természetjog racionalista magyarázatának meghatározó alakjai sorában Samuel Pufendorf (1632–1694), Christian Thomasius (1655–1728) és – Wilhelm Leibniz filozófiai és jogi tanait leginkább követő – Christian Wolff (1679–1754) nevét kell megemlíteni, akik jelentős hatást gyakoroltak a magyar jogbölcséleti gondolkodásra. Mindhárman jogászokként, egyetemi professzorként művelték és egyben alapozták meg a természetjogot mint a filozófiától és teológiától elkülönülő önálló jogtudományi diszciplínát.

Közülük elsősorban Wolff munkásságát kell kiemelni, aki a porosz Nagy Frigyes-féle felvilágosult abszolutizmus vezető jogi teoretikusaként mindenfajta radikális polgári törekvést elhibázottnak tartott. Leibniz követőjeként azt vallotta, hogy az emberi lények legmagasabb rendű kötelezettsége az erkölcsi tökéletesedés és az ebből származó boldogság keresése. Ezt a célt kell az államnak is szolgálnia úgy, hogy az egyéni szükségletek kielégítését az életviszonyok legteljesebb szabályozásával valósítsa meg. Maga a természet kényszerít bennünket, hogy keressük azt, ami bennünket és másokat boldogít. Ez a legfőbb természetjogi parancs, és Wolff ebből vezeti le a természetjog értelmét, továbbá a természetjog alapelvének megvalósításából konstruálja a pozitív jog teljes rendszerét. Felfogása szerint az embereket egy jó szándékú, atyai szuverénnek kell kormányoznia, akinek a béke, a biztonság és az emberek megelégedettségének biztosítása a feladata, mely az életviszonyok lehető legteljesebb szabályozása révén érhető el. A közjó ilyen értelmű megvalósítása csak paternalista állami eszközökkel érhető el, ami az individuális szabadsággal nehezen egyeztethető össze. Ebből azt a következtetést vonja le, hogy a teljes szabadság állapotában az öntökéletesség nem érhető el. A felvilágosult abszolutizmus korabeli rendszereiben e nézetek hamarosan a hivatalos jogi ideológia rangjára emelkedtek.⁴⁴ Nem véletlenül nevezték kritikusan e felfogást „feudális”, illetve „denaturált” természetjognak.⁴⁵

⁴⁴ Vö. Pruzsinszky Sándor: *Természetjog és politika a XVIII. századi Magyarországon*. Batthyány Alajostól Martinovicsig. Napvilág Kiadó, Budapest, 2001. 10–12. o.

⁴⁵ Utóbbi meghatározást Szabó Imre használta. Vö. Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcsélet Magyarországon...* 27. o.

A Wolff-féle természetjog mint a Grotius–Thomasius–Leibniz fémjelezte tétel „ügyes és nagyszabású” összefoglalása és szintézise majd másfél évszázadon át igen jelentős hatást gyakorolt honi jogi gondolkodásunkra. A nagy népszerűsége és tekintélyre szert tett tanok Wolff nyomán önálló, az ún. Leibniz–Wolff-féle természetjogi iskolává váltak.⁴⁶ Az irányzat magyar szempontból legfontosabb és egyben legnagyobb hatású alakja Karl Anton Martini (1726–1800)⁴⁷ volt, aki egykoron II. József és II. Lipót nevelőjeként, majd Mária Terézia bizalmasaként 1753-ban – a Habsburg Birodalom központjában – Bécsben, az ekkor megalapított természetjogi tanszékre kapott professzori kinevezést. Az 1777-es (első) Ratio Educationis 186. §-a szerint a hazai egyetlen egyetemi jogi fakultáson a természetjogot és a közjogot Martini tételei alapján kellett tanítani az első évben.⁴⁸ A birodalom részét képező korabeli Magyarország Ausztriától való függősége gazdasági, politikai, kulturális és tudományos területen egyaránt érvényesült. Így a jogbölcséleti gondolkodás fejlődéstörténetére ez idő tájt óhatatlanul az osztrák (német) hatás nyomta rá leginkább a bélyegét.

Martini műveiben a természetjog forrásaiként az erkölcsi érzületet és a tapasztalás által támogatott józan észet említi. A jog társadalmi céljait illetően a Wolff-féle „tökéletesedési” premisszából indul ki, de az állam keletkezését megelőző „természetes állapot” nagyobb hangsúlyt kap elméleti okfejtésében: „A természetnek állapotjában minden embernek, a maguk megtartásukra, tökéletesebbé való tételükre, egymáshoz hasonló jussok volt.”⁴⁹ Sőt ugyanitt – Hobbes és Locke elméleti kiindulópontjához hasonlóan – az egyenlőség és a függetlenség állapota jellemezte az emberek egymáshoz való viszonyát.⁵⁰ A szerződési elmélet híveként azt vallotta, hogy ezt az eszményinek tekinthető állapotot az emberi természet hibái torzították el, ezért az egyes individuumok a biztonság megteremtésének vágyától vezérelve önkéntes szerződés folytán hozták létre az államot. Mindezt egyetlen szerződés keretében, mely magában foglalja az egyesülési (pactum unionis) és az alávetési (pactum subiectionis) aktust. E szerződés elégséges művelet az állam, a közhatalom létrehozására – s mögötte az uralkodói akaratnak való alárendelésre és a feltétlen

⁴⁶ Vö. Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezérszemei*... 126. o.

⁴⁷ Martini, Karl Anton: *De lege naturali positiones in usum auditorii vindobonensis*. Viennae, 1767. (Budaé, 1795.); *Positiones de iure civitatis in usum auditorii vindobonensis*. Viennae, 1768.; *Erklärung der Lehrsätze über das Naturrecht*. Wien, 1787.

⁴⁸ „Jus Naturae, publicum Universale, ac Gentium juxta Positiones Cl. Martini [...] sit pertractandum.” (*Ratio educationis totiusque rei literariae per Regnum Hungariae et provincias eidem adnexas*. Tomus I. Vindobonae, 1777. 334. o.) Martini munkásságáról lásd Mészáros István: Az 1777-i és az 1806-i Ratio Educationis tankönyvei. *Magyar Könyvszemle*, XCVI. évf. (1980) 4. sz. 360. o.

⁴⁹ Báró Martini természet törvényéről való állításainak magyarázatja, melyet német nyelvből magyarra fordított és a maga költségén kiadott Dienes Sámuel. Bétsben, 1792. 124. o.

⁵⁰ „A természet állapotjában nem volt fő uraság, mint hogy az az egyenlőségnek, a senkitől nem való függésnek állapota volt.” (Uo. 442. o.)

engedelmességre⁵¹ –, mely visszafordíthatatlan felhatalmazást jelent. Sőt a későbbiekben gyakorlati jelentőségre szert tevő kijelentést is megfogalmazott, mely szerint a hatalom megszerzése nem függ a koronázástól vagy hitlevél kiállításától. A „ius resistendi” kérdésében szintén az abszolút hatalom igényeit szem előtt tartva foglalt állást. Azt vallja, hogy az alattvalóknak általában nincs ellenállási joguk, még akkor sem, ha sérelmet szenvedtek volna, kivéve a zsarnoki hatalom ellen. A közjó biztosítása érdekében gyakorlatilag korlátlan állami beavatkozást tart indokoltnak, amely a korabeli abszolutista rendszernek minden tekintetben megfelelt.⁵² Így nem véletlen, hogy a 18. század 70-es éveitől Martini művei váltak az osztrák egyetemeken és a nagyszombati jogi fakultáson kötelező tananyaggá és egyben a hivatalos jogi ideológia forrásává. Hatása a hazai egyetemen és jogakadémiákon egészen 1848-ig meghatározó volt. Pauler Tivadar egy évszázad távlatából minderre így tekint vissza: „[H]allatlan, hogy bölcsészeti tudományban nyolczvan éven át ugyanazon munka követésére köteleztessenek a tanárok, nyolczvan éven át, melyek lefolyta alatt a jogbölcsészeti terén Kant, követői és ellenei iratai, nemkülönben a francia forradalom eseményei folytán keletkezett élénk eszmesurlódás új korszakot inauguráltak.”⁵³ Martini értékeléséhez álljon itt még Eckhart Ferenc megállapítása is: „Munkáiban inkább tehetséges compilatornak, mint úttörőnek bizonyult, aki elődjei, Pufendorf és Wolff munkáiból szó szerint vett át részleteket. Mindazonáltal ő a 18. század második felének kétségen kívül egyik legjelesebb jogásza Ausztriában, akinek befolyása nemcsak az egyetemen, hanem a kormánykörökben, főleg az udvarnál, igen nagy volt.”⁵⁴

A már magyarnak nevezhető jogbölcséleti gondolkodás legelső szárnypróbálgatásai ez idő tájt a Wolff–Martini-féle tanokhoz kötődtek.⁵⁵ Pauler Tivadar szerint: „Martini Wolf szellemében dolgozott munkája mind az osztrák birodalom, mind honunk közintézményeiben kézikönyvül használtatván [...] honossá lettek, s Mar-

⁵¹ „Aki az államba belépett, aláveti természetes szabadságát a közös uralomnak és kötelezi magát, hogy mindenben engedelmeskedik, ami az uralkodónak tetszeni fog.” (Karl Anton Martini: *Lehrbegriff des allgemeinen Staatsrechts*. III. köt. Wien, 1783. 41. o. (Fordította: Szabó Imre))

⁵² A rousseau-i népszuverenitásra támaszkodó szerződéselmélet az 1790-es évek jakobinus mozgalmanak köszönhetően jelent meg a hazai jogirodalomban, azzal az értelmezéssel, hogy a szerződést kötő nép fogalma alatt „Werböczy népet”, vagyis a nemességet értették. Vö. Pruzsinszky Sándor: *Természetjog és politika a XVIII. századi Magyarországon*... 13. o.

⁵³ Pauler Tivadar: *Adalékok a hazai jogtudomány történetéhez*... 286. o.

⁵⁴ Eckhart Ferenc: *A jog- és államtudományi kar története 1667–1935*... 72. o. Említésre érdemes, hogy Concha szerint Martini közjogi („alkotmány-elméleti”) nézetei nem voltak retrográd hatással a magyar jogi közgondolkodásra, mivel a szabadság elvének védelmét hirdette az emberi végcélok megvalósításában. Vö. Concha Győző: A 90-es évek reformszemléi és előzményeik. (Első közlemény.) *Buda-pesti Szemle*, XXIX. köt. (1882) 61. sz. 12. o. (Ugyanaz: Concha Győző: *A kilenczvenes évek reformszemléi és előzményeik*. Franklin-Társulat, Budapest, 1885. 21. o.)

⁵⁵ Lásd erről összefoglaló jelleggel Pauler Tivadar: *Észjogi előtan* [1873] Athenaeum, Budapest, 1873. 103–105., 159–161. o.

tini majd nem aristotelesi tekintéllyel felruházott tételei, tevőleges jogászaink által minden észjogi tárgyban codex gyanánt idéztettek.⁵⁶ A jogbölceletet oktatók Martini „elvéinek legtöbbnyire kéziratban maradt commentárok általi bővebb magyarázatára szorítkoztak.”⁵⁷ A nyomtatásban megjelent további jogbölceleti tárgyú művek is elsősorban Martini tételeinek egyszerű bemutatásaként értékelhetők.⁵⁸ A Martini-féle természetjogi tankönyvek meglehetősen tömören fogalmazva foglalták össze a természetjogi ismereteket. Nem ok nélkül írta jó száz évvel később Concha Győző, hogy Martini nehézkes, „scholasticus” modora készítette az utókort, hogy gondolatait bővebb magyarázatokkal lássák el.⁵⁹ A 18. század végén és a 19. század elő évtizedeiben számos Martini nézeteit ismertető mű, kommentár jelent meg a hazai szakirodalomban. Az érintett szerzői körhöz tartozott Roys Ferenc (1713–1768)⁶⁰ nagyszombati, később bécsi jezsuita bölcelet- és teológiai tanár, Lakits (Lakics) György Zsigmond (1739–1814)⁶¹ kánonjogász egyetemi tanár, Benkő (Benkő) Sámuel (1743–1824)⁶² az orvosként praktizáló filozófus, Brezanóczy Ádám (1751–1832)⁶³ kassai, majd pozsonyi jogakadémiai tanár, utóbb pesti jogbölcelet-professzor, továbbá Rosos Pál (1751–1809)⁶⁴ bölceleti és teológiai doktor, később veszprémi püspök. Említésre érdemes, hogy a hivatalos jogi ideológiával szembehelyezkedő – azt radikális (!?) beállítottságúnak tekintő – művek is keletkeztek a 18. század végén. A Wolff–Martini-féle felfogással szemben a közép-

⁵⁶ Vö. Pauler Tivadar: Az észjogtudomány fejlődése s jelen állapota. *Tudománytár*, 1843. Értekezések. 14. köt. 10. füz. 208–209. o.

⁵⁷ Pauler Tivadar: *Észjogi előtan* [1873] 105. o., illetve Werner Rudolf. *A bölcsészeti jogtudomány történelme...* 195. o.

⁵⁸ A 18. század utolsó negyedének hazai jogirodalmában a közelmúltban fölfedezett – jogbölceleti szempontból is érdekes – disszertációkról lásd Koi Gyula: Egyetemi jogirodalmi könyvkiadás 1775–1800: 66 könyvészetileg ismeretlen nyomtatvány az Eötvös Lorand Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar Kari Könyvtárában. *Jogtörténeti Szemle*, VII. évf. (2005) 2. sz. 81–93. o.

⁵⁹ Vö. Concha Győző: A 90-es évek reformeszméi és előzményeik... 9. o.

⁶⁰ Roys Ferenc: *Ethica et jus naturae in usum auditorum philosophiae conscripta cum appendice seu dissertatione*. I–II. Viennae, 1755/1761.

⁶¹ Lakits György Zsigmond: *Institutio elementorum iuris naturalis in usum gymnasiorum et scholarum grammaticarum per Regnum Hungariae et provincias eidem adnexas*. Typis Regiae Universitatis, Buda, 1778. (Névtelenül jelent meg Lakits gimnáziumok számára írt természetjogi tankönyve, melyet egyesek az első magyar szerzőtől származó jogbölceleti műnek tekintenek. Martini tanainak rövid – 64 oldalas – összegzéséeként is értékelhető munka későbbiekben nagy népszerűségnek örvendett, így a 18. század végén és 19. század eljén további három kiadást ért meg.)

⁶² Benkő Sámuel: *Tentamen philopatiae in Monarchiis et Aristocratiis promovendae philosophicum*. Vindobonae, 1787.

⁶³ Brezanóczy Ádám: *Explanatio iuris naturae, publici universalis et gentium*. I–II. Posonii, 1795. (Második kiadás: Posonii, 1802; harmadik kiadás: Pestini, 1824.) Munkásságáról lásd bővebben Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcelet Magyarországon...* 49–51., 54–55. o.; Koi Gyula: Egyetemi jogirodalmi könyvkiadás 1775–1800... 84–85. o.

⁶⁴ Rosos Pál: *Dissertatio iuris publici universalis de interna rerum publicarum securitate*. Pestini, 1777.

kori skolasztikus szellemiségű erkölcsstani fejtegetéseket tartalmazó munkák közül kiemelésre méltók Filó János (1722–1786)⁶⁵ esztergomi kanonok és Adámi (Adámy/Adami) (Nepomuk) János (1738–1821)⁶⁶ pozsonyi, majd nagyszombati jezsuita jogakadémiai tanár korabeli könyvei.⁶⁷

Fontos megemlíteni, hogy már ekkoriban is voltak olyan jogtudósok, akik a hivatalos jogfelfogást nem a skolasztikus hagyomány, hanem az újkori természetjogi felfogás klasszikusnak tekinthető nézetei alapján kritizálták. Vuchetich Mátyás (1767–1824)⁶⁸ a kassai jogakadémia büntetőjogtanára, majd a pesti egyetem természetjog-, magán- és közjogprofesszora a 18–19. század fordulóján a grotiusi tanok védelmére kelve igyekezett a hivatalos felfogással szemben az „eredeti” elvek időszerűségét hangsúlyozni.⁶⁹ Halála előtt nem sokkal – 1820-ban – ugyanakkor már a bécsi Franz Zeiller közvetítette kanti tanok korszerűségéért szállt síkra, szembefordulva az ekkor még favorizált Martini-féle felfogással.⁷⁰

Martini hatását a magyar jogbölceletre mi sem bizonyítja jobban, mint a hazai jogbölceleti irodalom legelső magyar nyelven közzétett dokumentuma, a *Báró Martini természet törvényéről való állatásainak magyarázatja* című terjedelmes mű megjelenése.⁷¹ E munka Martini *De lege naturali positiones* című 1767-ben megjelent könyve német nyelvű változatának⁷² 1792-ben kiadott fordítása, mely – egykor a heidelbergi egyetemen tanuló és akkoriban az erdélyi udvari kancellárián tevé-

⁶⁵ Filó János: *Jus naturae pro novello in vinea domini operario deductum ex demonstrato fine hominis*. Buda, 1781. Munkásságáról lásd bővebben Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcelet Magyarországon...* 48–49., 53–54. o.

⁶⁶ Adámy János: *Systema anti-philosophicum de origine civitatis*. Posonii, 1801. (Adámy műve alapvetően állambölceleti kérdésekkel foglalkozik.)

⁶⁷ A vizsgált korszak – 18. század utolsó és a 19. század első harmada – magyar magánjogtudományának jogbölceleti alapjairól lásd Peschka Vilmos: *A magyar magánjogtudomány jogbölceleti alapjai. Állam- és Jogtudományi Intézet Értesítője* II. köt. (1959) 1–2. sz. 38–41. o. (Újból megjelent: Peschka Vilmos: *Jog és jogfilozófia. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1980. 373–425. o.*)

⁶⁸ Életről és munkásságáról lásd Pauler Tivadar: Vuchetich Mátyás. In: Pauler Tivadar: *Adalékok a hazai jogtudomány történetéhez...* 103–110. o.; Jencs Árpád: Vuchetich, a horváth-magyar büntetőjogász. (1767–1824). In: *Jogi professzorok emlékezete*. (Szerk.: Degre Alajos) Sárkány-nyomda, Budapest, 1935. 37–43. o.; Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcelet Magyarországon...* 55–57. o.

⁶⁹ Vuchetich Mátyás fő jogbölceleti tárgyú műve: *De origine civitatis*. Cassoviae, 1802.

⁷⁰ Vö. Jencs Árpád: Vuchetich... 42. o. Említésre méltó, hogy az első hazai jogbölceleti kérdéseket érintő vita – a 19. század légelején – Adámy említett műve kapcsán bontakozott ki a magyar jogirodalomban. Adámy álláspontjával szemben Brezanóczy (*Vindiciae systematis philosophici de origine civitatis contra systema anti-philosophicum Joannis Adámy*. Posonii, 1801.) és Vuchetich (*De origine civitatis*) fejtette ki ellenvéleményét. A vitából végső soron a Martini-féle „hivatalos” jogbölceleti nézőpont került ki győztesen. Vö. Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcelet Magyarországon...* 54–57. o.

⁷¹ Báró Martini természet törvényéről való állatásainak magyarázatja, melyet német nyelvből magyarra fordított, és a maga költségén kiadott Dienes Sámuel. Bétsben, 1792.

⁷² A fordítás alapját képző mű címe: [Martini, Carl Anton von]: *Des Freyherrn von Martini Lehrbegriff des Natur-Staats- und Völkerrechts. Aus dem Lateinischen. welcher den praktischen Theil des Naturrechts enthält*. 2. köt. Sonnleithner, Wien, 1784.

kenykedő – Dienes [Diénes] Sámuel (1749–1799) jóvoltából készült el. Fontos megjegyezni, hogy nem egyszerű fordításról van szó. Dienes az eredeti szöveget bőséges magyarázó kiegészítésekkel együtt tette az érdeklődőknek érthetővé,⁷³ illetve számos helyen a magyar olvasók számára ismerős példákon keresztül magyarázta a mű mondanivalóját.⁷⁴

Dienes az olvasókhoz intézett előszóban a következő indokkal magyarázza a hazai jogbölcséleti irodalomban mindaddig egyedülálló vállalkozását: „Ezen könyv is, melyet kezdedben tartván olvasni akarsz, az én foglalatosságaimon kívül, Nemzeti Nyelvünkre általom nem azokért fordítottatott, a' kik előtt különben is különb különféle Nyelvek esméretetek lévén, a' szükséges, és hafznos Tudományokat a' magok tífza forrásokból merithetik, hanem azokra nézve, a' kik vagy Tehetőségek nem lévén, vagy más akadályok nem engedvén; született Nyelveken kívül más nyelvekkel esméretlenek, és minthogy ilyen hofzfasz ideig, ezt a' Tudományt, a' melly ezen könyvben tanittatik, illető könyv egy is tudomra Nemzeti nyelvünken ki nem jöhetett, egy ilyen szükséges könyv nélkül mind eddig el lenni kéntelenítettetek.”⁷⁵

A könyv hosszas teológiai fejtegetésekkel kezdődik, melyben az Istenhez való viszonyról és a hozzá kapcsolódó köteleességekről értekezik. Ennek során a skolasztikus természetjogi gondolkodásból jól ismert megállapításokkal szembesülünk, így többek között azzal, hogy „az egész Természetnek alkotmányja” az Isten megismerésére törekvő „okos ember”, aki képes az isteni kinyilatkozásokat („Istennek Törvénye”) megismerni és „Tselekedeteinket azon képzelődéshez szab”-ni.⁷⁶ Mindezt összeegyeztethetőnek találja az ún. Leibniz–Wolff-féle természetjogi iskola nézeteivel, azaz: „A' természet fzerén való Törvényekből Juffok és kötelelségek származnak,

⁷³ A szövegben alkalmanként találkozunk „a' mi Könyv Szerzőnk [...] különbséget téfzen” vagy „e' Könyv Szerzője azt állítja” fordulatokkal. Vö. *Báró Martini természet törvényéről való állításainak magyarázatja...* 90. o.

⁷⁴ Az eredetileg 226 nyomtatott oldalon közzétett munka magyar nyelvű változata közel ötszáz oldalon jelent meg. Martini német nyelvű könyve első kötetének fordítása is Dienes tervei között szerepelt. Az olvasóknak szóló előszóban a mű e részének megjelentetéséről így ír: „[A] nyomtatásban megakadott, azért míg annak kiadására való költség kezembe nem jó, addig azt az olvasni kívánóknak kezekbe nem adhatom, mindazonáltal annak is mentől hamarabb lehető ki-jövetelén igyekezni el nem múlatom.” (*Báró Martini természet törvényéről való állításainak magyarázatja...* vi. o.) Vagyis nem zárható ki, hogy a fordítás kéziratos formában részben vagy egészben elkészült, de annak kiadására később nem került sor.

⁷⁵ Uo. v. o. A fordítás során alkalmazott módszerről is tájékoztatja az olvasót: „En ezen könyvnek fordittatásában a' mennyire lehetett a' fzőknak a' magok tulajdon erejeknek meg-tartására, a' dolgoknak a' mi Nemzeti nyelvünken a' maga értelmé fzerint való ki-tételre vigyáztam, és a' mit Nemzeti nyelvünken ki-tehettem, azt ki is tettem, a' hol pedig a' Deák fzőkat meg-hagytam, azt vagy a' dolognak jobban való meg-érthetéseért tselekedtem, vagy pedig azért, hogy azon fzők még a' Deák nyelvet nem esmérő Afzfznyi Nemen lévőknél is igen esméretetek.” (Uo.)

⁷⁶ Uo. 3. o.

melly fzerint az embernek magához természet fzerint való kötelelségei vagynak.”⁷⁷ És e kötelelségek közül kiemelkedik a „tökéletesebbé való tétel”, ami nem más, mint a boldogság keresése. Aforizmaszerűen megállapítja: „A' Boldogság minden elérhető Tökéletességeknek Summája.”⁷⁸ Mindez pedig az értelem tökéletességén „fundáltatik”.

Szintén a skolasztikus természetjogi gondolkodásból jól ismert tétel rekonstruálásának tekinthetjük a jó és rossz megkülönböztetésének képességéről írott gondolatait: „[A]zt kell akarnunk, a' melly igaz, jó, és állandó, mind azokat pedig a' melyek rofzfasz, el kell távoztatnunk.”⁷⁹ Az utóbbi felismerésében „a' tudatlanság, előre való ítélet tétel, és zavaras képzeletek [...] meg-akadályoztatnak.” De találkozunk a „másokhoz való kötelelségek” alatt tárgyalt, minden embert megillető igazságossági formulával is, az „Add – meg kinek-kinek a' Magáét”, illetve az „Azon légy, hogy máft boldogithafs, tökéletesebbé tehess” természeti törvénnyel, melyet az „Evangéliomnak [...] Felséges Tudománya” ekképp tanít: „Szerefsed Felebarátodat mint te magadat.”⁸⁰ A „Széretet Törvényének” részletes bibliai magyarázata teológiai érvelés keretében kerül bemutatásra. Hasonlóan „fundamentomos Régula”-ként említi meg többek között „[a]’ mit nem akarsz, hogy mások veled tselekedjenek, te fe tselekedd azt másokkal”,⁸¹ illetve a „[s]enkinék nem szabad, a' más Kára által meg-gazdagulni”⁸² elveket, vagy az igazmondás természet szerint való kötelelségének morális szabályát. Utóbbival kapcsolatosan megjegyzi, hogy „minden hazugság, de nevezetesen az, a' melly meg-vefztegethet, ártalmas, és a' Természet Törvénye fzerint tilalmos.”⁸³ Az e helyütt olvasható magyarázatok és példák döntő többsége már kizárólag a természeti magánjog – bár ezt a fogalmat nem használta – köréből valók. Álljon itt példaként a tulajdon értelmének a meghatározása, mely jól jellemzi a nyelvújítás előtti korabeli jogi terminushasználatot: „[A] Tulajdon az emberek közé tsak azért hozatott-bé, hogy az által az emberek magokat bizonyofan meg-tarthafsák; mindazonáltal, a' Tulajdon az embernek a' maga meg-tarthatáfa Jufsát foha ki nem rekeszti.”⁸⁴ A tulajdon tartalmára vonatkozóan pedig a következőket írja: „[A] Tulajdonosnak az a' Jufsa vagyon, hogy a' dologgal másoknak ki-rekesztéfekekkel a' mint éppen akar, a' fzerint tselekedhetik, és annak minden ki-gondolható hafznát veheti; melly fzerint a' Tulajdon így magyaráztatik-meg, hogy az, egy olyan véle a' dologgal birot illető

⁷⁷ Uo. 31. o. A „Juss/Juff” terminus fogalmi rekonstrukciója egyértelműen Dienes önálló alkotása. E szerint „a' Jus, az az erköltsi tehettség, melly által az ember azt, a' mi fémmi törvénnyel nem ellenkezik, a' mi nem rofzfsz, és minden kár nélkül való, meg-tselekedheti.” (Uo. 91. o.)

⁷⁸ Uo. 33. o.

⁷⁹ Uo. 34. o.

⁸⁰ Uo. 67–68. o.

⁸¹ Uo. 84. o.

⁸² Uo. 103. o.

⁸³ Uo. 112. o.

⁸⁴ Uo. 105. o.

Jus, mely fzerint a' Biró, a' dolognak valóságával, és annak következeifeivel, hafznai-val, a' maga tettze fzerint tselekedhetik, következésképpen a' dologgal való bánásra tsak a' Tulajdonosnak vagyon Jussa, a' mely minden emberek ellen meg – is marad; ellenben pedig köteletségében áll mindennek, hogy a' más tulajdon dologtól magát meg-tartoztaffa.”⁸⁵

Dienes Martini alapján a természetjog forrásaiként az erkölcsi érzületet és a tapasztalás által támogatott józan ész-t említi. A jog társadalmi céljait illetően a Wolff-féle „tökéletesedési” premisszából indul ki, de az állam keletkezését megelőző „természetes állapot” nagyobb hangsúlyt kap elméleti okfejtésében: „A' természetnek állapotjában minden embereknek, a' magok meg-tartásokra, tökéletefőbbé való tételekre, egymáshoz hasonlók Jussok vólt; mert ezek a' Jufsok az embernek valóságából folytak, a' mely mindenkéül egyféle; mely fzerint a' meg-tartásra, és tökéletefőbbé tévő eszközökre is minden embernek véle született hasonló Jussa vólt.”⁸⁶ A természetes állapot további jellemzésekként így fogalmaz: „A' Természetnek eredet fzerint való állapotjában, az embereknek Jussuk egézfzen egyenlő vólt, fenki magánál nagyobb Urat nem tartott, a' kinek tettze fzerint valamely tzélnak el-érésére, az embernek a' maga tselekedeteit formálni kellett vólna.”⁸⁷ Hobbes és Locke elméleti kiindulópontjához hasonlóan az emberek egymáshoz való viszonyát e helyen az egyenlőség és a függetlenség állapota jellemzi: „[A] Természet állapotjában nem vólt Fő Uraság, mint hogy az, az egyenlőségnek, a' fenkitől való nem függésnek állapotja vólt.”⁸⁸

Dienes „művének” hatásáról, a szakmai közönség előtti fogadtatásáról keveset tudunk. Az azonban mindenképpen beszédes, hogy a magyar jogi nyelv fejlődése szempontjából kiemelkedő jelentőségű „műszótárak” közül a Magyar Tudós Társaság által 1843-ban közzétett *Törvénytudományi Műszótár*⁸⁹ forrásként jelöli meg Dienes munkáját a latin kifejezések magyar megfelelőinek meghatározásakor.⁹⁰

E helyen ugyancsak utalni kell Újfalusy Nep. János (1790–1849) ügyvéd, a pesti jogi kar „helyettes” tanárának *A' természeti hármastörvény* címen 1825-ben megjelent munkájára.⁹¹ Újfalusy hasonlóan Dieneshez a Martini-féle tanok kommentálójaként, képviselőjeként vált ismertté. Az első magyar nyelvű jogbölcséleti könyv közreadását szűk három évtizeddel követően megjelent Újfalusy-mű legfőbb érdeme, hogy a „Természeti Törvény tudomány” művelését és „pallérozását” a korábbiak-

hoz képest, a nyelvújításnak is köszönhetően, némileg modernebb magyar nyelven; közérthető módon – elmélettörténeti kontextusba ágyazva – igyekezett a jogi stúdiumokkal ismerkedők számára hozzáférhetővé tenni.⁹² Mindazonáltal tudományos művek magyar nyelven való közzététele már ezt megelőzően – főképpen a református felekezeti intézményekben – sem volt ismeretlen. Újfalusyt megelőzően már találkozhatunk hazai szerző magyar nyelvű önálló jogbölcséleti munkájával. Sz. Szilágyi János kantiánus szellemben a természeti törvény tudományáról a máramarosszigeti gimnázium tanulóinak számára 1813-ban írt tankönyvét⁹³ tekintjük az elsőnek ebben a sorban, melynek bevallott szándéka volt, hogy a latin nyelvvel szemben megteremtse a hazai igényeknek megfelelő nemzeti nyelven való tudományművelést, ezzel is szolgálva a társadalmi emancipációs folyamatot.⁹⁴

Visszatérve Újfalusyhoz, művében az ókori szerzőktől kezdődően, főképpen Marcus Tullius Cicero nézeteitől Hugo Grotiuson át Samuel Pufendorfig és Karl Anton Martiniig tartó gondolati ív határozza meg vizsgálódásának menetét. A reformkor kezdetén a „hasznos tudományoknak hazai nyelven való előmozdítása” az ekkoriban megfogalmazódó nemes célok sorába illeszkedő vállalkozás volt.⁹⁵ Ugyanakkor tévesen jegyzi meg a szerző, hogy „édes Hazánkban (legalább az én tudtomra) ezen tudománynak magyar nyelven valami tekintetre méltó gyakorlója még eddig nem találtatott.”⁹⁶ Valójában Újfalusy könyvét tekinthetjük Magyarországon az utolsó olyan munkának, amely következetesen ragaszkodott Martini tételeihez.⁹⁷ Pontosabban ez az utolsó – az egyetemi oktatásban is alkalmazott – mű, mely a kantiánus

⁹² „Én azonban reményelem, hogy több Hazámfiainak legalább az által kedveiket megnyerem, hogy anyai nyelveken, ezen illy szükséges, és hasznos tudományt elejekbe terjesztetem.” (Uo. 35. o.)

⁹³ Sz. Szilágyi János: *Oskolai Tanító Könyv a' Tétetű (practica) Filosofia második része: Természeti Törvény Tudomány. (Jus naturae) vagy: Azon Törvényeknek és Jufsoknak tudományos előadása, melyek a' józan okosságból vészik eredeteket, egyenesen.* Gotlib, Szigeth, 1813.

⁹⁴ Erdemes hivatkozni a könyv olvasókhöz írt szerzői előszavából, mely a tudományok magyar nyelvű művelésének indokairól így szól: „Ha valaki azt tenne hibául, hogy így lévén, még Magyar Hazánkban, kivált a Törvény Tudományok állapotja, nem magyarul, hanem deákul kell vala írni kivált a' Természeti Törvény Tudományára Vezér-Könyvet: – Gondolja meg azt ezen Erdemes Olvasó, hogy e' mellett is az a' kötelessége minden Hazáját böldegítani kívánó Hazáfinak, hogy mentől előbb tegye szükségtelessé az olyan dolgokban a' deák Nyelvet, melyeknek tudása minden rendű, s állapotú embernek átaljában szükséges. [...] A' deák mester szók kitételeiben meg lehet, hogy hibáztam ezen Könyvben; de annak a' magyar Nyelv mostani állása az oka; és ezért fok oly deák kitételeket meghagytam, melyek helyet jobbat nem találtam magyarul.” (Uo. 7–8. o.)

⁹⁵ Vö. Újfalusy Nep. János: *A' természeti hármastörvény... VII–XIV. o. („Elöljáróbeszéd”)*

⁹⁶ Uo. 35. o.

⁹⁷ „[A] Bétsi Universitátnál ugyan ezen tudománynak rendes oktatója vala Martini Károly Antal, a' ki is fáradhatatlan szorgalmatosságával, és ritka példájú okosságával a' Természeti Törvényről való munkát ama híres Grotzius' munkájának módjára adott ki. [...] Azért mi is e' jelen való munkánkban azon halhatatlan nevű, s ritka tudományú férfinak nyomdokait leginkább követni feltettük magunkban, meg lévén arról győztetve, hogy annak útmutatása után a' mi feltett célunkat legkönnyebben elérhetjük.” (Uo. 34. o.)

⁸⁵ Uo. 131–132. o. Hasonló összefoglaló jellemzés található a 132. §-ban. Vö. uo. 144. o.

⁸⁶ Uo. 124. o.

⁸⁷ Uo. 366. o.

⁸⁸ Uo. 442. o.

⁸⁹ *Törvénytudományi Műszótár.* Magyar Tudós Társaság, Buda, 1843. (Második, „tetemesen” bővített kiadás: Eggenberger, Pest, 1847.)

⁹⁰ Uo. VII–VIII. o.

⁹¹ Újfalusy Nep. János: *A' természeti hármastörvény. Rövid históriájával együtt.* Trattner, Pest, 1825.

tanok térhódítása idején egy már idejétmúlt jogi teória népszerűsítésére vállalkozott.

Az Újfalusy könyvében megfogalmazódó természetjogi felfogást kiválóan jellemzik a törvények fajtáiról kifejtett gondolatai. Kiindulópontként a következő meghatározással él, ami jól jelzi a „Törvény” és „Jus” terminusok szinonim fogalomként való értelmezését: „Törvénynek, vagy is Jusnak (Jus) általjában mondatik mind az, a’ mi illendő, vagy a’ mit tselekedni kell.”⁹⁸ Ezt követően különbséget tesz „Isteni” és „Emberi”, illetve az ész által megismerhető „természeti” és a grotiusi értelemben „valaki akarattjától” függő „hozott (lex positiva)” törvény között. Az isteni és természeti törvények közötti kapcsolatról azt vallja, hogy mivel a természet Istentől származik, ezért a természeti törvények isteninek tekintendők. A „hozott” törvények típusait tekintve a törvényhozó személyére tekintettel megkülönbözteti az embereket és az istenieket.⁹⁹ A természeti törvények jellemzésekor a „teremtett dolgok” céljainak bemutatásakor részben a sztoikus, illetve a középkori skolasztikus természetjogi hagyományra jellemző érveléssel találkozunk: „Isten az embert, mint eszes állatot, következképpen a’ szabadakaratos tselekedetekre alkalmasnak teremtette, már az ő böltsége hozta magával, hogy ugyan azon embernek bizonyos rendszabályokat is adjon, melyekhez az ő tselekedeteit alkalmaztatván, ama’ ditsőséges feltett tzélnek, melyre a’ mindenhatótól alkottatott, megfeleljen. Hogy pedig azon rendszabások természeti erköltsi végzetek legyenek, onnan elegendőképpen kitészik, hogy azokat az ember’ Természetéből egyedül a’ józan észnek segedelmmel megismerhetjük. A’ mit is annál bizonyosabban állíthatunk, mennél világosabban látjuk, hogy minden teremtett valóságoknak, úgymint égnek, földnek, és azokban foglalt dolgoknak, vagynak bizonyos rendszerént való mozdulásaik, úgy, hogy soha egyik a’ másikat az ő természeti útjában meg nem gátolja, hanem mindenik a’ maga’ regulájában megmaradván, az ő természeti feltett tzéljának eleget téssen.”¹⁰⁰ E felfogás igazából nem lép túl az egyébként nagyra értékelt grotiusi tanokon. Mindezt jól bizonyítják azok a megállapításai, melyek a józan észt Isten szavának tekintik, vagy amikor más helyütt azt írja, hogy „Istent követni annyi légyen, mint az észnek engedelmessékedni.”¹⁰¹ És hogy megvilágosodjon számunkra, mit jelent a címben megnevezett „természeti hármastörvény”, érdemes hivatkozni a szerző rövid, összefoglaló megállapítására, melyben a leibnizi öntökéletesítés gondolata is felfedezhető: „1-ső: Tselekedjedd azt, a’ mi az Isten’ ditsőségével megegyez, és hadd el az ellenkezőt. 2-dik: Tselekedjedd továbbá azt, a’ mi a’ te megtartásodra, s tökéletesítésedre szükséges, az ellenkezőt pedig kerüljedd. 3-dik: Tselekedjedd végtére azt is, a’ mi a’

⁹⁸ Uo. 144. o.

⁹⁹ Uo. 150–151. o.

¹⁰⁰ Uo. 156–157. o.

¹⁰¹ Uo. 168. o.

te felebarátodnak javára, s tökéletességére szolgál, a’ mi pedig kárára lehetne, azt eltávoztassad.”¹⁰²

Általánosságban megállapítható, hogy Újfalusy igyekezett hozzájárulni a 19. század első harmadában nagy lendülettel folyó magyar nyelvű jogi fogalomhasználat továbbfejlesztéséhez. Nem csupán a jogbölcséleti, hanem az általános jogi terminusok magyarításában is jeleskedni kívánt. A latin fogalmak magyar megfelelőinek kialakításában ugyanakkor sokszor nehézkes, az utókor számára feledésbe merült ötletekkel és definíciókkal állt elő.

A felvilágosult abszolutizmus uralkodói számára az államról, hatalomról és jogról szóló Martini-féle tételek minden tekintetben megfeleltek, így nem véletlen, hogy az ilyen szellemiséget képviselő természetjogi tant mint kötelező diszciplinát felvették a jogi fakultások tanrendjébe. A jogbölcséleti nézetek e típusa alkalmasnak bizonyult arra, hogy segítségével egyrészt lojális állami hivatalnokokat neveljenek, másrészt pedig megindokolják az uralkodó jogainak további kiterjesztését. Ezek a megfontolások vezették Mária Teréziát, amikor – a freiburgi (1716) és prágai (1748) példát követve – 1753-ban a bécsi egyetemen a jogbölcsélet oktatásának tanszékét alapított, illetve amidőn 1760-ban a nagyszombati egyetem jogi karán bevezettette a természetjog oktatását az első éves joghallgatók számára „naponként délután 2-3. óráig”. Az első hazai jogi karon a tárgy előadására a római jog professzorát kötelezték, aki ezért tanártársai fizetésének több mint másfélszeresét kapta.¹⁰³ A stúdium oktatását 1761-ben az előírásoknak megfelelően Szedmáky Mihály a római és hűbérjog tanára kezdte meg.¹⁰⁴ A királyi helytartótanács ugyanakkor arról is rendelkezett, hogy a joghallgatók mellett a papnövendékek is kötelezően hallgassák a természetjog tárgyat. Az uralkodói akarat azonban nem találkozott feltétlen egyetértéssel. Ez idő tájt a politikai közéletben a rendek nem tudtak azonosulni még az ilyen természetjogi tanokkal sem, s ugyanilyen megfontolásból a nagyszombati jezsuiták a maguk eszékelve igyekeztek ellenállni a természetjogi elvek oktatásának.

Az önálló nagyszombati természetjogi – pontos nevén: természeti, magán- és közjog nevű – tanszék alapítására 1769/1770-ig kellett várni.¹⁰⁵ A helytartótanács rendelkezése szerint a tanszék felállításakor „mindenben a bécsi egyetem intézményei szolgáljanak zsinórmértékül”, így különösen az előadandó tananyag és a „vitatott tételek” tekintetében feltétlenül követni kellett a mintául szolgáló fakultás gya-

¹⁰² Uo. 178–179. o.

¹⁰³ Pauler Tivadar: *A budapesti Magyar Kir. Tudomány-egyetem története...* 24. o.

¹⁰⁴ Pauler Tivadar: *Adalékok a hazai jogtudomány történetéhez...* 281. o.

¹⁰⁵ Hasznos itt utalni Werner Rudolf 1875-ben megfogalmazott gondolataira: „Hazánkban épp úgy mint egyéb országokban a természetjog, illetőleg a jogfilozofia tanulása s irodalmi művelése csak akkor kezdetett meg, midőn a felsőbb tanintézetek fölállításával a bölcselkedési szellem mindinkább elterjedt s később a természetjognak is [...] külön tanszék lőn föllállítva.” (Werner Rudolf: *A bölcsészeti jogtudomány történelme...* 194–195. o.)

korlátát. A határozat a tananyagra vonatkozóan konkrétan megjelölte, hogy Martini mely könyveit tanítsák, illetve a szakirodalomból Grotius fő művének megismertetésére hívta fel a figyelmet. Utóbbi előírás az egyetem, illetve a katolikus egyház előjáróinak tiltakozását vonta maga után, mivel Grotius korszakos alkotását az egyház már korábban indexre tette. Ezzel egyidejűleg a természet-, közönséges állam- és nemzetközi jog – a bécsi egyetem példájára – az első jogtudori szigorlat tárgyává vált.¹⁰⁶ A stúdium jellege és tananyaga tekintetében ugyanez jellemezte a hazai akadémiaikon folyó jogi oktatást is.

A természetjogi tanszék első professzora a bécsi egyetemen végzett németalföldi származású Johann Heinrich Van der Hayden volt; akit ugyancsak rövid ideig Stühr József Fülöp (?-?) követett. 1775-ben kettévált a természetjogi tanszék és a továbbiakban a természetjogot a római jog történetét és institutióit is előadó Demián (Demjén, Demény) Antal (1744–1833),¹⁰⁷ kis megszakítással – ez idő alatt Petrovics József (1751–1818) volt a diszciplína megbízott előadója – majdnem negyedszázadon keresztül oktatta. Az egykori feljegyzések szerint a természetjog oktatásának alacsony volt a presztízse, és meglehetősen kevesen hallgatták. Így nem véletlen, hogy az 1777-es Ratio Educationis az egyetemen kívül még öt királyi akadémián rendelte el a természetjogi tanszék felállítását, ettől remélve a helyzet megváltozását. Ezt a törekvést erősítette, hogy a természetjog oktatását a gimnáziumok utolsó két évfolyamában is kötelezővé tették. Szintén ebben az évben döntött úgy az uralkodó, hogy Budára, a királyi palotába helyezze át a nagyszombati egyetem székhelyét, mely néhány évvel később Pesten (1784) talált végleges otthonra. A 19. század első évtizedében Hirs Mihály (1750–1809),¹⁰⁸ majd pedig közel két évtizeden keresztül Markovics Pál (1758–1832)¹⁰⁹ neve fémjelzte a jogbölcelet egyetemi szintű oktatását. Az eddig említett tanárok – egészen Szibenliszt Mihály 1829 végétől kezdődő „helyettes” tanárságáig – többnyire a legcsekélyebb önállóság nélkül Martini tételeihez ragaszkodva adták elő a jogbölceletet. A pesti egyetemen a jogbölcelet tanítása és művelése terén Virozsil Antal 1832-es kinevezése hozott új időszakot. A diszciplína első hazai művelőinek kétségtelen érdeme a természetjogi felfogás általános tanainak a magyar viszonyokra való alkalmazása. A modern állam és jog alapjának szerződéselméleti magyarázata még a Martini-féle interpretálásban is a reveláció erejével hatott a korabeli Magyarországban.

1.3. A magyar észjogi iskola

A 18. század végére, a 19. század elejére a felvilágosodás eredeti gondolataival, illetve a francia forradalom eszméivel legtöbb elemében ellentétes természetjogi felfogás oktatása, művelése egyre inkább anakronisztikussá vált. A szabadság, az egyenlőség, a népszuverenitás, valamint az emberi és polgári jogok eszméi ellenállhatatlannul kényszerítették hatalmukba Nyugat-Európát és Németországot. Ennek folyománya a klasszikus (naturalista) természetjog átalakulása, vagyis a természetjog „tisztá” észjoggá alakulása.¹¹⁰ A 19. század második évtizedének elején az új filozófiai nézőpontról a hazai bölceleti irodalomban ekképp vélekedtek: „[M]a már Kant, Fichte, Schelling adják a tónust, az ő húrjukon pendül a philosophia.”¹¹¹ Hasonló véleményt olvashatunk a *Tudománýtár* első évfolyamában megjelent írásban is: „Kanttal mind a’ philosophiára közönségesen, mind a’ jogtudományra új fény derült.”¹¹² A sokak szemében reakciós és konzervatív korábbi jogi teóriákkal szemben a kanti filozófiai és (ész)jogi tanok kezdtek előtérbe kerülni.

Ha megvizsgáljuk a 17–18. századi természetjogi tanokat, azzal szembesülünk, hogy a természetjog elveit, szabályait a tapasztalati úton megismerhető emberi természetből az értelem által próbálták meg levezetni. Az „ember természetének” megfigyelésekor a természetjogi gondolkodók – Grotiustól Spinozán és Hobbeson át Pufendorfig – sokféle következtetésre jutottak, így találkozunk az emberi ösztönökből, vágyakból, hajlamokból levont természetjogi törvényekkel. Thomasius volt az, aki már nem elsősorban az ember természetes ösztönéből, hanem az erkölcsi természetéből vezette le a természetjogot, és Wolffhoz hasonlóan az individuum erkölcsi természetét a boldogságra való törekvésben határozta meg. A Wolffa legnagyobb hatást gyakorló Leibniz már kategorikusan megfogalmazta az erkölcsi és észjogi parancsok közvetlenül az észből származhatóságának az elvét. És végül Immanuel Kant volt az, aki – szakítva mindenfajta naturalista magyarázattal – tisztán az emberi észből, az ész által posztulált elvekből vezette le az erkölcsi törvényt, illetve az ebből származó természet- vagy helyesebben észjogot.¹¹³ Kant jogfilozófiai felfogását a természetjogi szemléletmódon belül nem véletlenül nevezték kriti-

¹¹⁰ Az alcímbe szereplő meghatározást Finkey Ferenc használta először, 1908-ban megjelent elmélettörténeti összefoglalójában. Vö. Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi...* 192. o. (A magyar észjogi gondolkodás és jelentős alakjainak bemutatását lásd uo. 192–195. o.)

¹¹¹ Ertsey Dániel: *Philosophia*. Debreczen, 1813. 5. o. (Érdemes megemlíteni Ertsey filozófiatörténeti művét, melyben részletesen ír az új filozófia képviselőiről. Vö. Ertsey Dániel: *Philosophia históriája*. Debreczen, 1825. 170–193. o.)

¹¹² Waga János: Az okosságtörvény alapvonaljai. *Tudománýtár*, 1834. 4. köt. 32. o.

¹¹³ Vö. Frivaldszky János: *Természetjog. Eszméletörténet*. Szent István Társulat, Budapest, 2001. 204–223. o.; Petrasovszky Anna: Kanti eszmék megjelenése a természetjog magyarországi oktatásában. In: *Studia Iurisprudentiae Doctorandorum Miskolciensium. Miskolci Doktoranduszok Jogtudományi Tanulmányai*. Tomus: 15/2. Bfbor Kiadó, Miskolc, 2014. 165–180. o.

¹⁰⁶ Pauler Tivadar: *Adalékok a hazai jogtudomány történetéhez...* 281–283., 286. o.

¹⁰⁷ Demián Antal fő műve: *Dissertatio inauguralis ex iure Hungarico de eo*. Tyrnaviae, 1776.

¹⁰⁸ Hirsch Mihály fő műve: *Positiones ex iure digestourm et iure criminali*. Tyrnaviae, 1775.

¹⁰⁹ Markovics Pál fő műve: *Praelectiones academicae de iure naturae*. I–II. Pestini, 1811/12.

kai észjogi irányzatnak, mivel a jogot és az államot a tiszta gyakorlati ész alapelveire vezette vissza.¹¹⁴ Morálfilozófiai felfogása szerint az ember erkölcsi kötelességei nem vezethetők le a természeti törvényekből. Az erkölcsi törvény alapja, hogy az ember értelme révén képes önmaga számára törvény(ek)e)t adni, képes saját cselekedeteit egy általános törvény alá rendelni, megvalósítva a morális szabadságot. Kant feltételezi, hogy az ember racionális lényként képes olyan törvényeket felismerni, amelyeket általános érvénnyel alkalmaz önmagára. Vagyis a racionális ember nem ötletszerűen, hanem elvek szerint cselekszik. Léteznek olyan gyakorlati szabályok, amelyek objektív érvénnyel bírnak, melyekben minden eszes lény felismeri a bennük rejlő szükségyszerűséget.

Kant meghatározása szerint „[a] jog [...] azoknak a feltételeknek az összessége, amelyek között az egyik ember önkénye a szabadság általános törvénye szerint egyeztethető össze a másik emberével.”¹¹⁵ A szabadság értelme ebben a jogi összefüggésben függetlenséget jelent mások kényszerítő önkényétől, hatalmától. A szabadságot tekinti az egyetlen „velünk született jognak”, mely az embert mint személyt megillet.¹¹⁶ Ennek az összefüggésnek a felismerése kétségtelenül természetjogi nézőpontra vall, hiszen a jog vonatkozásában mércévé emeli a szabadság biztosítását.¹¹⁷

A császári udvar, illetve a helytartótanács észlelve az egyetlen hazai egyetemen és főképpen a protestáns jogakadémiákon Kant filozófiai tanainak terjedését, 1795-ben döntést hozott az ország összes tanintézetében való oktatásának további sorsáról. A „legfelsőbb elhatározás” értelmében a kanti tételek mint – „veszélyes”, „homályos” és túlzottan „mélyenjáró” – tanok előadása meg lett tiltva,¹¹⁸ s csupán „irodalom-

¹¹⁴ Otfried Höffe: *Immanuel Kant*. C. H. Beck Verlag, München, 2007. 215. o.

¹¹⁵ Immanuel Kant: Az erkölcsök metafizikája. In: Immanuel Kant: *Az erkölcsök metafizikájának alapvetése – A gyakorlati ész kritikája – Az erkölcsök metafizikája*. (Ford.: Berényi Gábor) Gondolat Kiadó, Budapest, 1991. 325. o.

¹¹⁶ Uo. 333. o.

¹¹⁷ A kanti felfogás hatása nem csupán a jogbölcséleti kérdéseket tárgyaló művekben figyelhető meg. A tételes jogtudomány művelői között is termékenyítőleg hatottak a gondolatai. Példaként érdemes idézni Dósa Elek (1803–1867) neves erdélyi jogtudós fő művének bevezetéséből: „[S]aját működési szabadságát mindenki csak embertársai hasonló szabadsága sérthetetlenségének feltétele alatt gyakorolhatja. A szabadság viszonyosságának sérelme nélküli illetén működhetés általában jognak nevezetük.” (Dósa Elek: *Erdélyhoni jogtudomány*. I. köt. *Erdélyhoni közjogtan*. Gámán, Kolozsvár, 1861. 1. o.) Dósa kapcsán ugyanakkor felmerül a „realisztikus” történeti jogi iskolához való kötődése is. Vö. Nagy Péter: Erdélyi református egyházjog és a realisztikus történeti-jogi iskola. *Jogtörténeti Szemle*, XV. évf. (2017) 4. sz. 35–39. o.

¹¹⁸ „Mivel Kantnak a filozófiai tudomány tárgyaiban kiadott rendszere számos benne foglalt elvnel fogva, amelyek kétséget kelthetnek, sőt scepticismusra, továbbá új meghatározásokra és definitiókra vezetnek, veszélyes és egyébként is homályos és annyira mélyenjáró, hogy azt a kiválóbb szellemű ifjak is csak nagyon nehezen, a közepes és gyengébb képességűek pedig egyáltalában nem képesek követni, következésképpen ezek az elvek részben megrontják őket, részben kétséget keltenek fel bennük és hagyják hátra lelkükben a legnagyobb jelentőségű igazságok felől.” (A helytartótanács rendeletét idézi

történeti megemlézésére” kerülhetett sor.¹¹⁹ Mindez azonban nem akadályozta meg, hogy a kanti szellemben fogant gondolatok – melyek a német egyetemeket megjáró protestáns teológusok közvetítésével jutott el hozzánk – jelen ne legyenek az oktatásban és még inkább a tudományos művekben. A protestáns intézmények sem a Ratio Educationis előírásait, sem az említett helytartótanácsi tiltást nem tartották magukra nézve kötelezőnek,¹²⁰ így a 19. század elejétől kialakult hazánkban egy igen erős kanti hagyomány, amely magára Kantra, majd később a posztkantianus gondolkodók nézeteire támaszkodott.¹²¹

A „königsbergi bölcs” korabeli filozófiai és jogbölcséleti jelentőségéről Pauler Tivadar az észjogi irányzat talán legjelentősebb hazai gondolkodója így fogalmazott: „Kant rendszerének érdemét a gyakorlati bölcsészet körül, még ellenei sem vonták kétségbe; működése épp e téren válpontot képez a régibb és újabb korszak között. A legjelesebb bölcsészeti munka a múltból nem felelt, nem felelhetett meg többé a tudomány következményeinek. Akik Kanttal ellenkeztek is, azt és irányát, ha czáfolólag is, minden esetre tekintetbe venni kénytelenültek.”¹²² Az 1840-es évek elején

Eckhart Ferenc: *A jog- és államtudományi kar története 1667–1935...* 230. o. Ugyanerre utal Horváth Barna: *Die ungarische Rechtsphilosophie...* 38. o.)

¹¹⁹ Pauler Tivadar: *A budapesti Magyar Kir. Tudomány-egyetem története...* 351–352. o. Említésre érdemes, hogy Kant tanaival szembeni ellenérzés a birodalom központjában, a bécsi egyetemen is hamarosan eloszlott. Martini bécsi utóda, Franz Zeiller már 1802-ben megjelent művében felhasználta Kant gondolatait, sőt Franz Eggerttel közös, 1809-ben megjelent munkájában immár meghatározóvá váltak a kanti tanítások. Vö. Franz Zeiller – Franz Egger: *Das natürliche öffentliche Recht*. I–II. Geistinger, Wien – Triest, 1809–1810.

¹²⁰ Különösen érdekes fejleménye a hazai jogbölcsélet történetének, hogy az észjogi gondolkodás megjelenésében és elterjedésében a protestáns intézmények, jogakadémiák jeleskedtek, holott a 18. század végén és még azt követően is a jogakadémiák – mint „az egyetem leányai” – fölött a jogi kar minden oktatási kérdésben, beleértve a megüresedett állások betöltésére tett javaslatlételtől kezdve, az oktatók előadási jegyzeteinek értékelésén át a könyvbeszerzés ellenőrzéséig, a helytartótanács kérésére vagy felhatalmazása alapján döntöttek, illetve tettek javaslatot. (Vö. Eckhart Ferenc: *A jog- és államtudományi kar története...* 183–184. o.)

¹²¹ Vö. Mészáros András: *Iskolai filozófia Felső-Magyarországon a 19. században*. In: *Közelítések a magyar filozófia történetéhez. Magyarország és a modernitás*. (Szerk.: Mester Béla, Percz László) Áron Kiadó, Budapest, 2004. 128–129. o. Kant magyarországi recepciójáról lásd még Horkay László: Kant első magyar követői. In: Szauder József – Tarnai Andor (szerk.): *Irodalom és felvilágosodás. Tanulmányok*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1974. 201–228. o.; Percz László: Felemás portré, politikai keretben: Kant vita a Tudományos Gyűjtemény 1817–1818-as évfolyamában. *Világosság*, XXXV. évf. (1992) 11. sz. 845–856. o.; Mészáros András: *A filozófia Magyarországon. A kezdetektől a 19. század végéig*. Kalligram Könyvkiadó, Pozsony, 2000.; Percz László: *Nemzet, filozófia, „nemzeti filozófia*. Argumentum Kiadó – Bibó István Szellemi Műhely, Budapest, 2008.; Mészáros András: Diszkurzusok között (Filozófia Felső-Magyarországon a hosszú 19. században). In: Misad Katalin – Csehy Zoltán (szerk.): *Nova Posoniensia VII. A pozsonyi magyar tanszék évkönyve. Zborník Katedry maďarského jazyka a literatúry FiF UK*. Szenczi Molnár Albert Egyesület, Pozsony, 2017. 68–94. o.

¹²² Pauler Tivadar: *Adalékok a hazai jogtudomány történetéhez...* 295. o. Fél évszázaddal később Pukánszky Béla erről így írt: „Kant hatása alatt indul meg nálunk a filozófia rendszeres művelése és a kanti filozófia körül kifejlődött tollharc hívja fel az olvasóközönség figyelmét filozófiai irodalmunkra.”

a korszak első számú tudományos periodikájában megjelent terjedelmes írásában Pauler használta elsőként az észjogi tanok hazai elnevezésére az „észjogtudomány” fogalmat.¹²³

Az észjog meghatározásáról az 1864-ben megjelent Czuczor Gergely és Fogarasi János-féle *A magyar nyelv szótára* című mű második kötetében a következő olvasható: „Jog, mely a józan ész sugálásán alapszik, melyet magából az észből merítünk. Észjognál fogva tilos más személyét megsérteni. Községesb néven: természetjog.”¹²⁴

Szintén érdemes hivatkozni Concha Győző 1885-ben írt summázatára, mely az észjognak a jogbölcséleti gondolkodáson belüli sajátosságaira hívja fel a figyelmet: „Az észjog a társadalmi tünetényeket nem közvetlen okozati összefüggésük szerint akarja megismerni, hanem azok célját, okát, lényegét kideríteni; az észjog előtt az ész nem megismerési eszköz, hanem forrás, melyből a jog, az erkölcs, az állam határozmányai önként folynak s melylyel szemben áll a durva valóság s rendszerei közt csak az a különbség, hogy az ész az egyik a természetes külső világgal párhuzamos erőnek fogja fel, a másik a világ lényegének s az ész kategóriáit a valóság kategóriáinak, bennerejlő, nem az ember által belegondolt irányzó hatalmának tekinti, míg a harmadik előtt az ész a minden egyéni, különös tekintetektől megtisztított általánosság, feltétlenség, melyet az egyén cselekvése iránytűjének, szabadsága mércejének és alapjának elfogadva, alkothatja meg a legtisztább erkölcsöt, a bensőleg igazságos jogot.”¹²⁵

Az elmúlt századfordulót megelőző időszakban megjelent *A Pallas Nagy Lexikona* hosszú szócikkben tárgyalta az észjog (természetjog) fogalmát. Az 1894-ben publikált szócikk szerint: „Észjog v. természetjog, az ember és életviszonyai termé-

(Pukánszky Béla: Kant első magyar követői és ellenfelei. *Protestáns Szemle*, XXXIII. évf. [1924] 5–6. sz. 294. o.)

¹²³ Vö. Pauler Tivadar: Az észjogtudomány fejlődése s jelen állapota. *Tudománytár*, Új folyam, VI. évf. (1842) 12. köt. 12. füz. 351–371. o. (1. rész); VII. évf. (1843) 13. köt. 3. füz. 188–194. o. (2. rész); 13. köt. 4. füz. 233–254. o. (3. rész); 14. köt. 7. füz. 26–49. o. (4. rész); 14. köt. 8. füz. 77–94. o. (5. rész); 14. köt. 9. füz. 147–163. o. (6. rész); 14. köt. 10. füz. 208–215. o. (7. rész). Ugyancsak az „észjogtudomány” fogalom használatával találkozunk néhány évvel később egy ismertetés címében. A közlemény szerző megjelölése nélkül jelent meg, ugyanakkor nem kizárható, sőt valószínűsíthető, hogy az írás Pauler tollából született. Vö. Az észjogtudomány magyar irodalma. 1849–1854. *Jogtudományi és Törvénykezési Tár*, I. évf. (1855) 761–773. o.

¹²⁴ *A magyar nyelv szótára*. A Magyar Tudományos Akadémia megbízásából készítették Czuczor Gergely és Fogarasi János. M. Tudom. Akad. rendes tagok. II. köt. Emich Gusztáv Magyar Akadémiai nyomdászánál, Pest, 1864. 551. o. Érdemes itt megemlíteni Fogarasinak az *Athenaeum* periodikában folytatásokban megjelent általános bölcselkedéseket tartalmazó befejezetlen értekezését is. Vö. Fogarasi János: Előszómké a jogphilosophiához. *Athenaeum*, Második félév (1839) 32. sz. 504–506. o.; 36. sz. 561–564. o.; 44. sz. 696–697. o.; 48. sz. 761–763. o.; 49. sz. 775–776. o.

¹²⁵ Concha Győző: A jog- és állambölcsélet alaptanai. *Magyar Igazságügy*, XII. évf., XXIV. köt. (1885) 3. sz. 154. o.

zetén gyökerező; az ész által megismerhető jogszabályoknak foglalata. Ezeknek a jogszabályoknak rendszeres előadása az ész- v. természetjog tudományát képezi. Az É. elnevezés főleg Kant óta van használatban, jellemezvén egyúttal a tudomány észleges irányát, míg azelőtt a természeti jog elnevezés volt használatos.”¹²⁶

Finkey Ferenc 1908-ban megjelent átfogó elméletörténeti monográfiájában a 19. század első felének leggazdagabb szakirodalmával rendelkező irányzatoként említi az észjogi iskolát. Az iskola „megteremtőjének” nevezett Kant „a természetjogot gyökeresen megreformálja s azt szubjektív idealizmusával valódi észjoggá fejleszti.”¹²⁷ Kant legjelentősebb követőjeként említi Fichte nevét, aki a „szubjektivista észjog” legtülsőbb képviselője. A szubjektív ész helyett az objektív, illetve abszolút észből, az abszolútumból vezeti le az észjog elveit Schelling és Hegel, megteremtve az irányzat Finkey szerint második „változatát”, az „objektivista észjogot”, amit végül is túlzásaikkal le is járattak. A harmadik változatként nevesíti a Krause, Ahrens és Trendelenburg nevével fémjelzett „mérsékelt” (összebékített) észjogi felfogást, amely megpróbálta a Hegel által diszkreditált észjogot – kevés sikerrel – új alapokra fektetni.¹²⁸

¹²⁶ A szócikk így folytatódik: „Nevezik különben még bölcséleti jognak is, minthogy elveit az észből s nem a tapasztalásból meríti; községelesnek (Puffendorf), isteninek (Thomasius), mert az isten alapította viszonyokon gyökeredzik; dikaiológiának (jogtan). Ezzel szemben mások az É. lételének jogosultságát tagadják s abból a tételből indulva ki, hogy jog csak társadalomban létezhetik, arra a következtetésre jutnak, hogy a jog csak tételes jog lehet. Lehetséges annál fogva jogbölcsélet, vagy is a tételes jognak bölcsellete, úgy mint a tételes jogok alakulása, fejlődése és sajátosságai okainak kutatása, ész- és célszerűségének bírálata, de bölcséleti jognak vagy észjognak egyszerűen nincs tárgya. Az É.-tant mivel két főreszre osztják: általános v. tiszta és különös v. alkalmazottra. Amaz a jognak általános elveit tárgyalja, az utóbbi azokat a társadalmi életviszonyokra alkalmazni törekszik. A különös rész a különböző jogviszonyok szerint, melyekre az É. elvei vonatkoznak, három részre oszlik: magánjogra, államjogra és nemzetközi jogra; míg mások a két utóbbit »közjog« együttes elnevezés alatt foglalván egybe, a különös részt két részre osztják. Az É. főforrása: a józan ész, mert de Groot szerint: Jus naturale est dictamen rectae rationis; mellékforrásai: az emberi ösztönök, melyek között főtekintetűk: az önfentartás, védelmezés, nősülés, társadalmiság, szabadság, szülői szeretet ösztönei; a jogérzület és a tételes jogok is. Segédtanai: az észtan, az erkölcsstan, az ember- s jelesül a lélektan; a jogtörténet, a tételes jogtan, s főleg az összehasonlító jogtudomány; a politikai tudományok. Tudományos, rendszeres művelése a XVII. sz.-ban veszi tulajdonképeni kezdetét, habár nyomaira már az ó-korban, az észjogtan főkérdéseit tárgyzó nevezetes munkákra már a XVII. század előtt is találunk. [...] Új korszak kezdődik az észjogtan történetében a köznigsbergi bölcsnek nevezett Kanttal (1724–1801), ki a jogot az ész kategorikus imperativusára alapítja; Fichte (1762–1814), kinek az Ich u. Nicht-Ich homályos bölcséletét lehet olvasni, de megérteni s megemészteni, s a praktikus jog terén érvényesíteni – alig. Herbart Fridrik János (1777–1840), Schelling József Vilmos Frigyes (1775–1854) és Hegel Frigyes Vilmos György (1770–1831) mindannyi új iskolák alapítói, akiknek s követőiknek túlzásai a történeti iskola megállapítására vezetett.” (*A Pallas Nagy Lexikona*. VI. köt. Pallas Irodalmi és Nyomdai Részvénytársaság, Budapest, 1894. 498–499. o.)

¹²⁷ Kant munkásságának részletes bemutatását lásd Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi...* 165–171. o.

¹²⁸ Uo. 164. o.

Végül érdemes utalni Moór Gyula 1923-ban megjelent jogfilozófiai *Bevezetésében* Kant jogbölcséleti jelentőségéről szóló megállapítására: „[A]rra az álláspontra helyezkedett, hogy az erkölcsi elvek a minden tapasztalati elemtől, minden ösztöntől, vágytól, törekvéstől, hajlamtól mentes tiszta észből fakadnak. Nem az ember empirikus természetéből, hanem tisztán az észből ismerhetjük fel tehát szerinte az erkölcsi törvényt, amelyből a természetjog vagy észjog is levezethető. Éppen ezért ezt a felfogást, amely az ember természetes tulajdonságainak a vizsgálata nélkül, pusztán az ész segítségével akarja az ideális jogszabályok rendszerét megszerkeszteni, a régebbi természetjoggal szemben észjognak szokták nevezni.”¹²⁹ Egy évvel később, Kant születésének 200. évfordulóján, a következőket írta a német filozófus óriásról: „Kant jogtanának a transzcendentális filozófia szellemével összhangzó célkitűzése, hogy minden lehető tételes jognak az előfeltevéseit kutatja fel, napjainkban is vezérelvül szolgálhat a jogfilozófiának. Kant azonban élete alkonyán készült jogtani munkájában maga sem vitte ezt a vezérlő gondolatot következetesen keresztül a korabeli természetjogi felfogások hibájába esett, midőn a tételes jog mellé, amelynek csupán előfeltevéseit kellett volna kutatnia, egy tartalmi előírásokkal teljes észjogi rendszer képét állította. Azonban ez a Kant-féle észjog mégis sokban különbözött a korabeli természetjog [...] felfogásától.”¹³⁰ Moór neokantiánus jogfilozófusként Kant észjogi fejtegetéseivel szemben az ismeretelméleti, módszertani tételeit tartotta a jogbölcsélet számára gyümölcsözőbb érvényűnek.

Az irányzat hazai történetében időrendben elsőként a protestáns intézményeknél működő Fuchs János Sámuel (1770–1817) lőcsei líceumi tanár, majd evangélikus püspök latin nyelvű összefoglalójára¹³¹ és Sz. Szilágyi János a máramarosszigeti református akadémia filozófia tanára 1813-ban *Oskolai Tanító könyv a tétető (practica) Filosofia második része: Természeti törvény tudomány (Jus naturae)* címmel megjelent művére kell utalni. De ugyanitt említhető meg Carlowszky Zsigmond (1772–1821)¹³² és Greguss Mihály filozófusok munkássága, akik eperjesi kollégiumi tanárként kantiánus szellemben oktattak természetjogot, többek között az ifjú Kossuth Lajosnak.¹³³ A nevezett időszak további jeles észjogi gondolkodója volt Szu-

¹²⁹ Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába*. Pfeiffer Ferdinánd Nemzeti Könyvkereskedése, Budapest, 1923. 74. o.

¹³⁰ Moór Gyula: Kant hatása a jogtudományra. *Jogállam*, XXIII. évf. (1924) 4–5. füz. 181–186. o.

¹³¹ Fuchs János Sámuel: *Elementa juris naturae*. Leutschoviae, 1803.

¹³² Carlowszky Zsigmond: *Jus naturae*. (Kézirat) Eperjes, 1811. (Eperjes, Kollégiumi Könyvtár, Fq 532 – Prot. Kol.

¹³³ Életükről és munkásságukról lásd Miskolczy Ambrus: Kant, Greguss, Kossuth. Milyen filozófiát tanult Kossuth Lajos Eperjesen Greguss Mihálytól? *Valóság*, XLVIII. évf. (2005) 9. sz. 21–46. o.; Kossuth Eperjesen. *Carlowszky Zsigmond és Greguss Mihály jogbölcsélete*. ELTE Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 2007. (Újból megjelent: Miskolczy Ambrus: *Milyen nemzetet az emberiségnek? Kazinczytól Kossuthig – Széphalomtól Turinig*. Gondolat Kiadó, Budapest, 2012. 39–86. o.); Carlowsky Zsigmond természetjogi tanításai Eperjesen. In: Kalmár János (szerk.): *Európai szemmel. Tanulmányok*

hányi Ferenc (1742–1824) teológus, kassai akadémiai tanár, akinek a munkásságához csupán kéziratos, ma már föl nem lelhető művek köthetők.¹³⁴ Köteles Sámuel, a marosvásárhelyi, majd nagyenyedi református kollégium bölcsélettanára, Ruszek József bölcséleti író, Rummy (Károly) György (1780–1847) bölcséleti doktor, jogtanár és Szibenliszt Mihály (1783–1834) győri jogtanár, majd pesti jogászprofesszor.

Egyes vélemények szerint nem Dienes műve, hanem a két évtizeddel később közzétett, [Sz.] Szilágyi János (?–1854) *Természeti Törvény Tudomány* című könyve tekinthető az első magyar nyelvű, önálló jogbölcséleti munkának.¹³⁵ Ennek kapcsán érdemes megjegyezni, hogy a *Törvénytudományi Műszótár* több szócikkében is hivatkozik Szilágyi nevére, annak ellenére, hogy a forrásként felsorolt könyvek bibliográfiai adatai között nem került megemlítésre e jogbölcséleti mű.¹³⁶ A tankönyvnek szánt mű közreadásával a szerzőnek az volt a bevallott szándéka, hogy a latinnal szemben megteremtse a nemzeti nyelvű tudományművelés lehetőségét, ezzel szolgálva a társadalmi emancipációs folyamatot.

Szilágyi már könyvének címében utal arra, hogy a „természeti törvény tudományát” a gyakorlati filozófia keretében tárgyalja.¹³⁷ A mű bevezetőjében az emberi szabadság két pillérét nevesíti. Szabadnak lenni annyit jelent, mint „Idegen Törvényektől függetlennek lenni”, illetve „Önnön Törvényeitől, vagy önnön magától függeni a tselekedetek véghezvitelében.” Szabadságról pedig csak ott lehet beszélni, ahol „Okofság vagy”. S a kanti észjogi felfogás lényegét megfogalmazva kijelenti: „[E]gyedül csak az Okofság hozhat Törvényeket a tselekedetek véghezvitelére.”¹³⁸ Az „Okofság a kút feje”, vagyis forrása a törvénynek.¹³⁹

Ugyancsak a kanti szabadságeszményből vezeti le az emberi cselekedetek két fajtáját, a belső (morális), illetve a külső (legális), vagyis az erkölcsi és a „törvénybeli (juridica)” cselekvéseket. Ennek kapcsán különbözteti meg a kétféle cselekvési móddal foglalkozó tudományt: „[A] Jufsokról tanító Tudomány egészen különbözik az erkölcsi Tudománytól [...] mert a Morál a belső tselekedetekre, azoknak rugóira

Köpeczi Béla tiszteletére. Universitas Kiadó, Budapest, 2007. 171–178. o.; Mészáros András: *A filozófia Magyarországon...* 93–94., 128–129. o.

¹³⁴ Vö. Pauler Tivadar: *Észjogi előtan* [1873] 159. o.

¹³⁵ Sz. Szilágyi János: *Oskolai Tanító Könyv a Tétető (practica) Filosofia második része: Természeti Törvény Tudomány. (Jus naturae) vagy: Azon Törvényeknek és Jufsoknak tudományos előadása, melyek a józan okosságból vészik eredeteket, egyenesen.* [továbbiakban: *Természeti Törvény Tudomány*] Gotlib, Szigeth [Máramarossziget], 1813. (Sz. Szilágyi művéről lásd Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcsélet Magyarországon...* 104–105. o.)

¹³⁶ *Törvénytudományi Műszótár...* 213., 222., 298., 306. o.

¹³⁷ „A Természeti Jufsok Tudománya [...] azon jufsoknak, világos, fundamentomos, és egymásba fojódó rendeltetésű előadása, melyek az Okofság Természetéből fognak: vagy a Természeti szabadság határa között vannak.” (Sz. Szilágyi János: *Természeti Törvény Tudomány...* 22. o.)

¹³⁸ Uo. 15. o.

¹³⁹ Uo. 21. o.

ad principiumokat; a Jus pedig a külsőkre csupán.”¹⁴⁰ Kant követőjeként hirdeti a gyakorlati cselekvés legfőbb parancsaként – *A gyakorlati ész kritikájából* jól ismert – „Fő Erköltsi Principiumot”, vagy ahogyan később nevezi „a” kategorikus imperatívuszt: „Mindenkor olly Maximák szerént tselekedj, melyekről okosan akarhasd, hogy azok minden okos valóságnak közönséges Törvényeivé válhassanak.”¹⁴¹ De ugyanitt idézi *Az erkölcsök metafizikájában* megfogalmazott – a kategorikus imperatívussal összefüggő – jogi maximát, mely a „külső” cselekvés meghatározására vonatkozik: „A te külső tselekedeteid tételében mindenkor olly Maximákat kövess, mellyek, ha közönséges Törvénné válnának az emberek között, az által fenkinek szabadsága nem csak nem szenvedne, sőt épen meg maradna.”¹⁴² A „Természeti Jussok Tudománya” – a kanti szabadságeszmény értelmében – rávilágít az emberi társadalom legfőbb szabályozási elvére, tudniillik: „Minden ember úgy éljen a maga jufsaival, külső szabadsága határai között, hogy másoknak külső szabadságát meg ne sértse.”¹⁴³ A jog mint a gyakorlati ész kifejeződése, az ész alaptörvényéből, vagyis a szabadságból vezethető le.

A természet- és pozitív jog ismérveit tárgyalva Szilágyi nem tesz különbséget a törvény és a – korabeli jogi szóhasználatban bevett – „Jus(s)” terminusok között.¹⁴⁴ A jus fogalom kétféle jelentését részletezve különbséget tesz a „Természeti jus” („Jus Naturale”) és „Kényi”- vagy „írott Jus” („Jus Arbitrarium, positivum”) között.¹⁴⁵ Más helyütt törvényről, „lex”-ről tesz említést, amikor megkülönbözteti egymástól a „külső” és „belső” természeti törvényt („Lex externa Naturalis”, illetve „Lex internal Conscientiae, moralis”), továbbá az írott, vagy „kényi” törvényt („Lex arbitraria positiva”).¹⁴⁶ Később a jus fogalom további tipizálásaként különbséget tesz a „Polgári állapoton kívül való” és a „Polgári állapot Természeti jussai” között. A „Természeti állapotban” („Status Naturalis”)¹⁴⁷ vagy másképpen a „Polgári állapoton kívül lévő” jogok („Jus Naturale privatum”) két fajtáját megkülönbözteti meg, így az „eredeti Természeti jus” („Jus Naturale absolutum”), mely nem más, mint az ember vele szüle-

¹⁴⁰ Uo. 25. o.¹⁴¹ Uo. 24. o.¹⁴² Uo.¹⁴³ Uo. 22. o.¹⁴⁴ „A Juss az embereknek külső egybe köttetésekből folyó azon tehetségek, mely szerént, a magok szabadságok határai között, mindent tsinálhatnak, a mit tetteik; és erővel ellent állhatnak annak a ki ezen határba bé lépni bátorodik.” (Uo. 25. o.)¹⁴⁵ Uo. 19. o.¹⁴⁶ Uo. 21. o.¹⁴⁷ „A Természeti állapotban [...] olly állapotot értünk mi, mellyben az emberek minden Fő igazgatás, és hatalom nélkül lenni gondoltatnak, mely őket, és vagyonnyait, oltalmazná (Status extra Civilis).” (Uo. 36. o.) A szerző ugyanakkor fontosnak tartja később megemlíteni, hogy „[e]gyébb aránt pedig illyen állapot foha fe vólt, nem is lefz; tsak el vont fel vétele az (abstracta notion) az embernek.” (Uo. 38. o.) Vagyis egy olyan feltételezésről van szó, amely csupán azt szolgálja, hogy a „polgári állapotot” jobban megértsük.

tett jogai, illetve a „szerzett Természeti jus” („Jus Naturale Hypotheticum”), amit az emberek cselekedeteik által szereznek maguknak. A „Polgári állapotban” érvényesülő „Polgári Társaság Közönséges Természeti Jussai” („Jus publicum Universale”) a „törvényes állapot” fenntartásához szükséges jogokat így a „Polgári Társaság” és a „Nemzetek Természeti Jussait” szabályozó rendelkezéseket tartalmazzák.¹⁴⁸ Ezt követően Szilágyi nagy terjedelemben tárgyalja a természetjog teljes rendszerét, így a „velünk született” vagy más néven „eredeti”¹⁴⁹ és a „szerzett természeti jussokat”,¹⁵⁰ majd pedig a „Polgári Társaság Közönséges Jussait”¹⁵¹ részletezi.

A magyar jogbölcséleti fogalom- és nyelvhasználat kialakításában fontos szerepet betöltő mű abban unikális, hogy először kerül kifejtésre – immár magyar nyelven – a kanti észjog egész rendszere. Pauler megállapítása szerint Szilágyi opusa „az első és hosszabb ideig egyetlen egy munka volt, mely az észjog minden részét magyar nyelven tárgyalta.”¹⁵²

Az erdélyi felvilágosodás egyik nagy hatású alakja volt Köteles Sámuel (1770–1831),¹⁵³ aki Fichte előadásait is hallgatta a jénai egyetemen, és elsősorban a hazai művelt közönség számára közvetítette a korszak új filozófiai gondolatait. Recepciósszerűen tevékenységével jelentősen hozzájárult a filozófia (és jogbölcsélet) magyar terminológiájának megteremtéséhez. Az 1817-ben megjelent és bizonyára oktatási célokat szolgáló *Az erköltsi filozófiának eleji* című könyvében a kantianus fogalomhasználat megalapozójaként tesz említést az emberi cselekvések természetéről: „Ha tselekezzünk; régula, vagy sínór mérték nélkül lehetetlen tselekednünk, ha okofon, és szabadon akarunk tselekedni.”¹⁵⁴ Megkülönböztette egymástól az erkölcsi, illetve a természeti törvényeket; melyekről megállapítja: „A természet törvényei különböznek az erköltsi törvénytől. A természet törvényei szerint a változások szükségszerűen történnek, és azokban legkifibb változás fe lehet: az erköltsi törvények szerint pedig

¹⁴⁸ Uo. 32–34. o.¹⁴⁹ Uo. 41–62. o.¹⁵⁰ Uo. 63–180. o.¹⁵¹ Uo. 183–236. o.¹⁵² Pauler Tivadar: *Észjogi előtan* [1873] 159. o.¹⁵³ Életéről és munkásságáról lásd Kállay Ferencz: Emlékbeszéd Köteles Sámuel, vidéki rendes tag, felett. In: *A Magyar Tudós Társaság Évkönyvei*. I. köt. 1831–1832. Trattner, Pest, 1833. 140–148. o.; Bartók György: Adalékok a magyar philosophia történetéhez. Köteles Sámuel élete és philosophiája. *Athenaeum*, XIX. köt. 1. füz. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1910. 52–85. o.; XX. köt. 4. füz. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1911. 84–111. o.; Hajós József: *Köteles Sámuel*. Irodalmi Könyvkiadó, Bukarest, 1969.; Miskolczy Ambrus: Metternich – a filozófus Köteles Sámuel ellen. *Confectio*, V. évf. (1981) 2. sz. 48–51. o.; Hamza Gábor: Emlékezés Köteles Sámuelre (1770–1831), a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagjára / Remembering Sámuel Köteles (1770–1831), Full Member of the Hungarian Academy of Sciences. In: Jubileumi megemlékezések. https://mta.hu/data/dokumentumok/ix_osztaly/Jubileumi%20megemlekezesek/Koteles_Samuel_1770_1831_MTA_rendes_tagja_jav.pdf¹⁵⁴ Köteles Sámuel: *Az erköltsi filozófiának eleji*. Egy kézi könyv. Első rész. Tiszta Erköltsi Filozófia. Réform. Kollégium, M. vásárhely, 1817. 301. o.

a' tselekedetek, az okosságának kötelezése mellett-is szabadon történnek. Innen azok szabadság törvényjeinek-is nevezetnek; a természeti törvények pedig a' szükségesség törvényjeinek."¹⁵⁵

Könyvében a jog „tagozódására” vonatkozóan a következő megkülönböztetéseket tette: „A' Jussok kút fejeikre nézve vagy származnak 1.) Az emberi okosságból, és tiszta principiumokon állanak; vagy 2.) Egy Törvény adónak akaratjából, és szabad kényjéből. Az első rendbeliek nevezetnek természetieknek; (jura naturalia) a második rendbeliek szabad tettésből származtaknak. (jura positiva, seu statutaria) A' jussok továbbá vagy velünk születettek (jura connata) vagy szerzett jussok (acquisita). Amazok az embernek okos természetéből folynak, és minden szerződés nélkül-is minden embereknek jussai; következőleg az emberiség jussainak nevezetnek; ezek pedig a' szerződésen, és egyezésen fundaltatnak. A' természeti jussoknak Tudományja nevezetnek Természet Törvényjének (Jus Naturae). A' Természet Törvényje vagy magános, (privatum) vagy közönséges. (publicum).”¹⁵⁶ Mindezekből kitűnik, hogy Köteles mindenben követte a korszak észjogi kategorizálási gyakorlatát, fogalomhasználatát.

Philosophiai antropologia című, 1839-ben megjelent posztumusz művében a természetjog jelentéséről, illetve az ember mint értelmes és szabad lényről a következőket írja. „A természetjog az ész' szüleménye; mert a jogok' elve, mellyen mint alapon az egész tudomány nyugszik, az ember' eredeti méltóságából hozatik le következőleg az ész' eszméjén alapszik. Az ember, mint értelmes és szabad lény önczél, mellynél fogva eredeti méltósággal bír. Hogy ezt benne mások nem csak megismerjék, hanem becsülik is, minden embertől megkívánhatja, valamint más részről ő maga is köteleztetik azt másokban megismerni, és becsülni. Az emberek társi összekötetésben csak úgy élhetnek, ha ezen eredeti méltóságot egymásban kölcsönösen megbecsülik, következőleg saját szabadságaik' körét kölcsönösen oly módon szorítják meg, hogy egyiknek személyes méltósága, és szabadsága mellett a többeké is megállhasson.”¹⁵⁷ Nem véletlenül nevezte Bartók György – a neves erdélyi filozófus – Kötelest „Kant philosophiájának legérdemesebb és legkiválóbb tolmácsolójának” a 19. század eleji Magyarországon.¹⁵⁸

¹⁵⁵ Uo. 302. o.

¹⁵⁶ Uo. 332. o.

¹⁵⁷ Köteles Sámuel: *Philosophiai antropologia*. Magyar Tudós. Társaság, Buda, 1839. 104–105. o. Köteles művéről elismerő recenziót írt Szontagh Gusztáv. Vö. Szontagh Gusztáv: Köteles Sámuel: *Philosophiai antropologia*. Buda, 1839. *Figyelmező*, IV. évf. (1840) 12. sz. 177–182. o.

¹⁵⁸ Bartók György: Adalékok a magyar philosophia történetéhez. Köteles Sámuel élete és philosophiája. *Athenaeum*, XIX. köt. 1. füz. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1910. 52. o. Bartók Köteles életművét bemutató kismonográfia terjedelmű tanulmányában egy kéziratban fennmaradt jogbölcseleti tárgyú művet is megemlít. A *Ius naturae I. Privatum* című saját kézzel írt munkája a marosvásárhelyi kollégium levéltárában volt fellelhető. Vö. uo. 59. o. Bartók vélhetően e műre is gondolva ekképp foglalja össze Köteles jogról vallott felfogásának lényegét: „[A] köteleztetés és a köteles-

Köteles kapcsán érdemes utalni Ruszek József (1779–1851), a nyelvújítás nagy ellensége, a bölcslettörténet első magyar művelője filozófiai enciklopédiájában a „Természeti Jussoktudományá”-ról írt gondolataira: „[A] Természet adja meg azt minden Embernek, hogy némely Dolgokhoz nékie Jussa, és Igaza legyen; vagyis hogy oly Szabadságában legyenek nékie azok, mellytől erőhatalommal senki sem képes, még csak józanul mivel, őtet megfosztani. És arra hogy másokis, mint hasonló szabadakarátú, erköltsi, és önnöntzéllal bíró Valóságok, mellettünk szintűgy megállhossanak, kiki látja hogy ő köteles, sőt erőszakossannis lehessen őtet arra kényszeríteni, hogy saját szabadkénnyét azoknak Jussaihoz szegdellye; a' minthogy ezt viszont közülünk-is kiki megvárja a' másiktul. Már ezen természeti Jussok, és Kötelességek, vagyis egyfelül, az emberi Szabadkény bizonyos szegdeléseinek másoktul való megkívánhatási, másfelül meg egyebeknek ehez képest támodott Tartozási, teszik, ha jó rendbe szedetnek, a' természeti Jussoktudományát.”¹⁵⁹ Az ortológusokhoz tartozó gondolkodó, nehézkes gondolatfűzéséből is kiviláglik a kanti hatás, bár katolikus teológusként vélhetően nem volt a német filozófus feltétlen híve, már csak azért sem, mert egy helyen hibái között említi, hogy „szörnyű homályossan írt; úgy hogy a' leg gyakorlottabb Elmének is sok fárodságba kerülne olyik helyen, az ő értelmének még csak valamelyes meg közelítése is.”¹⁶⁰ Azaz gondolatainak megértése és követése számára nem kevés problémát jelentett.

A 19. század első harmadában – de igaz ez a hazai észjogi gondolkodás egész időszakára – a megjelent művek alapvetően a jogi, részben bölcséleti oktatást szolgálták, és csak másodsorban irányultak a jogbölcselet tudományos művelésének megújítására.¹⁶¹ Ilyen szempontból nem tekinthető originális műnek Szibenliszt Mihály

ség fogalmának kapcsán fejt ki Köteles a jog képzetét. [...] A jog fogalma is az embernek, mint okos Valóságnak gondolatjaiból folyik és abban áll, hogy minden ember akaratával közönséges és kölcsönös kényszerítést köthetnek össze. A jog származhatik vagy az emberi okosságból s ekkor tiszta elveken alapul; vagy valamely törvényadó akaratából. Első rendbeli jog nevezetnek természeti jognak – iura naturalia – a második rendbeli nevezetnek szabad tettésből származó jognak – iura positiva. A természeti jognak tudományát a Természet törvényének (iura naturae) nevezi Köteles.” (Bartók György: Adalékok a magyar philosophia történetéhez. Köteles Sámuel élete és philosophiája. *Athenaeum*, XX. köt. 4. füz. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1911. 100. o.)

¹⁵⁹ Ruszek József: *A'filozofiának summás rajzolatja, vagyis encyklopediája*. Számmer, Wespzprém, 1811. 41–42. o.

¹⁶⁰ Ruszek József: *A' filozofiának rövid históriája*. Számmer, Wespzprém, 1811. 308. o.

¹⁶¹ E helyen utalni kell a 19. század első harmadának jeles magyar magánjogászára, Kövy Sándorra (1763–1829), a sárospataki jogakadémia alapító professzorára, Csokonai Vitéz Mihály, Kossuth Lajos, Szemere Bertalan és Teleki László egykori tanárára, aki 1817-ben Sárospatakon megjelent (*Elementa jurisprudentiae Hungaricae*) műve bevezetőjében Kant szellemében értekezett a jog legáltalánosabb kérdéseiről. (A mű eredetileg 1800-ban Kassán [Cassoviae] jelent meg.) A jog és erkölcs elválasztásából kiindulva különbözteti meg a külső- és belső szabadságot, s a jogot ennek megfelelően jellemzi: „[K]ülső szabadság azt cselekedni, mi mások külső szabadságával nem ellenkezik.” (Idézi: Fogarasy János: *Magyar közpolgári törvénytudomány elemei*. Kövy Sándor után. Eggenberger, Pest, 1842. 2. o.) A jog Kövynek tulajdonított meghatározása is kantianus nézőpontra utal: „Jog, [az] embernek azon

(1783–1834)¹⁶² Zeiller és Egger bécsi professzorok műve¹⁶³ nyomán – praktikusannak fordításaként és részben kommentálásaként – latinul közzétett munkája, melyet Martini kézikönyve helyett – „felsőbb helyről engedélyt nyerve”¹⁶⁴ – a pesti egyetemen és a királyi jogakadémiákon sokáig tankönyvként használtak.¹⁶⁵ Deák Ferenc és Eötvös József egykori jogbölcsélettanára művének különlegessége, hogy „hivatalos” (segéd) tankönyvben először vált bíráló tárgyává Martini természetjoga.¹⁶⁶ Szibenliszt művében áttekintette a korabeli elméleteket, bemutatta a Martini által kidolgozott, az idő tájt a birodalomban és így Magyarországon hivatalosan elismert felfogást, mely alapvetően a feudális abszolutizmus igényeinek megfelelően tárgyalta az uralkodó és alattvalók viszonyát, valamint általában a közjó értelmét, illetve ismertette a korszakban „eretneknek” számító újabb nézeteit. Szibenliszt a

szabadsága, miszerint akaratát gátlan teljesítheti másnak sérelme nélkül. – Ettől különbözik az állományi jog. [...] Állományi jog azon szabadság, miszerint akaratát minden állományi tag a törvényírta határok közt másnak sérelme nélkül korlátlan teljesítheti.” (Kallós Lajos [(1819–1882) sárospataki, majd debreceni jogakadémiai tanár]: *Alapelvek a magyar honi polgárjogban Kövy Sándor szerint. Rendszerezve, példákkal fölvilágosítva, és egy röpirati példánnyal ellátva.* Beemel, Pest, 1846. 1. o.) Kövy, mint a gyakorlatias jogi oktatás hazai megalapítója 1798-ban *A magyar törvények rövid summája a gyermekek számára* (Pozsony, 1798.) című művében magyar nyelven a feudális magyar magánjog összefoglalására vállalkozott. Kövy életéről és munkásságáról lásd Ballagi Géza: Kövy Sándor. *Sárospataki Lapok*, XII. évf. (1893) 47. sz. 1025–1031. o.; Szinyei Gerzson: Kövy Sándor életrajza. *Sárospataki Lapok*, XII. évf. (1893) 47. sz. 1031–1033. o. (Másodközlés: *Jog*, XIII. évf. /1894/ 10. sz. 74–76. o.); Finkey Ferenc: *Emlékezés Kövy Sándor halálának századik évfordulóján.* Miskolci Jogászet Könyvtára 61. Ifj. Ludvig István Könyvnyomdája, Miskolc, 1930.; Szathmáry Béla: Kövy Sándor emlékezete. *Zempléni Múzsá*, XIII. évf. (2013) 2. sz. 15–21. o.

¹⁶² Életéről és munkásságáról lásd Koi Gyula: Adalékok 1800 utáni jogirodalmi könyvkiadásunkhoz... 262. o.; Petrasovszky Anna: Szibenliszt Mihály általános államtana. In: *Publicationes Universitatis Miskolcensis. Sectio Juridica et Politica.* Tom. XXVI/1. Miskolc University Press, Miskolc, 2007. 121–139. o.; „Jus circa bona civitatis”, mint az állam vagyonkezelői joga Szibenliszt *Institutiones juris naturalis* című műve alapján. In: *Publicationes Universitatis Miskolcensis. Sectio Juridica et Politica.* Tom. XXV/1. Miskolc University Press, Miskolc, 2008. 139–157. o.; Szibenliszt Mihály természetjoga, különös tekintettel az államra. (PhD disszertáció) Miskolc, 2011. (http://193.6.1.94:9080/JaDoX_Portal/documents/document_12228_section_4269.pdf); 18–19. századi természetjogi államfelfogás Magyarországon. In: *Collegium Doctorum Konferencia* [elektronikus dokumentum]; 2012. április 19., Miskolc [DVD] / [közread. Collegium Doctorum], Bíbor, Miskolc, 2012.; Akitől Deák és Eötvös is tanult. Szibenliszt Mihály jogbölcséleti munkássága. *Élet és Tudomány*, LXVIII. évf. (2013) 33. sz. (2013. augusztus 16.) 1046–1048. o.; Földi András: Emlékezés Szibenliszt Mihályra (1781–1834), a római jog és a jogbölcsélet kiváló művelőjére / Remembering Mihály Szibenliszt (1781–1834), an excellent scholar of Roman law and legal philosophy. In: Jubileumi megemlékezések. https://mta.hu/data/dokumentumok/egyeb_dokumentumok/2024/Szibenliszt_jubileumi_emlekezések.pdf

¹⁶³ Franz Zeiller – Franz Egger: *Das natürliche öffentliche Recht.* I–II. Geistinger, Wien – Triest, 1809.

¹⁶⁴ Pauler Tivadar: *Adalékok a hazai jogtudomány történetéhez...* 297. o.

¹⁶⁵ Szibenliszt Mihály: *Institutiones iuris naturalis.* I. köt.: *Jus naturae extrasociale complectens.* Jaurini, 1820., II. köt.: *Jus naturae sociale complectens.* Jaurini, 1823. (További kiadások: Pestini, 1830–1831.)

¹⁶⁶ Deák Ferenc természetjogi megalapozású nézeteiről lásd bővebben Stipta István: Deák Ferenc nézetei a jogról, igazságosságról és hatalomról. *Jogtörténeti Szemle*, VI. évf. (2003) 3. sz. 1–4. o.

Martini-féle tanokkal szemben a Kant szellemiségével azonosuló Zeiller és Egger természetjogi tanításait követő álláspontot képviselt, de számos konklúziójában saját véleményét is kifejtett. Pauler szerint Szibenliszt a „*Institutiones iuris naturalis*» című két kötetes munkájával [...] az újabb jogbölcséleti elveknek első hirdetője lett.”¹⁶⁷ Véltetően Martini természetjogi tanainak bírálata és a kantianus szemléletmód képviselte miatt a pesti jogi kar korabeli vezetőinek nemtetszését is kiváltotta.¹⁶⁸ Feltétlen érdeműl kell megemlíteni, hogy a természetjogtant és az erkölcsant mint diszciplínákat kantianus alapon elkülönítette egymástól, ezzel jelentős mértékben erősítette a jogbölcsélet-diszciplína önállósulását hazánkban.

Institutiones című fő művében a természetjogi ismeretek rendszerezett bemutatásával találkozunk. A kor tudományos sztenderdjeit követve nem alkalmazza a forrásokra utalást, változás e téren majd Virozsil Antal műveiben következik be. A mű címének megfelelően tankönyv jelleggel, alapvető ismereteket kíván bemutatni a joghallgatók számára. Szibenliszt szerint a természetjog az emberi észen alapul (*jus rationis*), mivel azokat az elveket tartalmazza, amelyeket az észszerűség tanított meg minden emberrel. A természetjog elveit tehát nem az emberi természetből, hanem magából a tiszta észből származtatja. A természetjog feladatát abban látja, hogy általa lehet megkülönböztetni a jogost a jogtalantól. Kant álláspontját osztva – Martinival és részben a hazai kantianus felfogás későbbi hivatalos interpretátorával, Virozsil Antallal szemben – a formális, észszerű gondolkodásra alapozza a természetjogot és nem szentel különösebb figyelmet az emberi természet erkölcsi tulajdonságainak. Zeiller és Egger által közvetített kanti megközelítést képviselve vallja, hogy az ember természete két pilléren, így az érzéki tapasztaláson, illetve az észszerű gondolkodáson nyugszik. Az észszerű gondolkodás a jól ismert kanti törvényt követi: „Cselekedj úgy, hogy cselekvésed racionális oka minden más értelmes lény számára törvény lehessen, mégpedig olyan törvény, amely magába foglalja az erkölcsiséget is.”¹⁶⁹ Szibenliszt a kantianus felfogást követve racionális lényeknek tekinti az individuumokat, akik szabadsággal rendelkeznek, és egyben felismerik szabadságuk korlátait. Szabad akarattal rendelkeznek, és célokat tűznek ki saját maguk számára. Az ember racionális lényként követi a tiszta ész parancsát, és cselekvése indokai megfelelnek azoknak a törvényeknek, amelyek mások számára is követen-

¹⁶⁷ Pauler Tivadar: *Adalékok a hazai jogtudomány fejlődéstörténetéhez...* 297. o.

¹⁶⁸ Eckhart Ferenc: *A jog- és államtudományi kar története...* 278. o.

¹⁶⁹ Petrasovszky Anna fordításában. (Vö. Petrasovszky Anna: Szibenliszt Mihály természetjoga, különös tekintettel az államra... 42. o.) Eredeti latin megfogalmazása: „Per sensualitatem (facultates animae inferiores) continuo impellitur ad felicitatem. Per rationalitatem (facultates animae superiores) advertit in se hanc legem: age ita, ut tua agendi ratio omnibus rationalibus entibus lex esse possit (§. 15.), proinde legem, quae moralitatem exigit.” (Szibenliszt Mihály: *Institutiones iuris naturalis.* I. köt. 2. o.)

dők.¹⁷⁰ Az ember társas lényként tudja az emberi létezés két alapvető törekvését, a boldogságkeresést és az észszerű gondolkodás parancsán alapuló erkölcsiség követelményét kielégíteni. A társas létben is érvényesül az emberek szabadsága, mely a kanti értelemben ugyanakkor nem lehet korlátlan.

Szibenliszt jogfogalma követi Kant felfogását, mely szerint „[a] jog bárkit megillető, külső cselekményekben megnyilvánuló gyakorlását tekintve (in externo usu) korlátozott szabadság, melynek értelmében mindenki, mint egy személy élhet társas életet. Más szóval: a szabadság kölcsönös korlátozása, amely nélkül a személyek többségének együttélése elképzelhetetlen lenne.”¹⁷¹ A tételes jog és a természetjog viszonyáról megállapítja, hogy csak akkor nem kerülnek egymással ellentmondásba, ha a pozitív jog az észszerűség elveit követi, vagyis a természetjogra támaszkodik. Amíg az észjogról megállapítja, hogy egyetemes érvényű, örök, illetve megváltoztathatatlan elveket fogalmaz meg és egyben szükségképpen, addig a pozitív jog részleges és feltételes jellemzőkkel bír, továbbá időleges és megváltoztatható.

A kor szokását, valamint Szibenliszt példáját követve ugyancsak „tanítási vezérfonalul” szolgált Bánó István (?–1862) kolozsvári jogakadémiai tanár Zeiller és Egger nyomán írt latin nyelven megjelent munkája,¹⁷² illetve Albélyi (Albélij, Albély, Albely) Antal (Ferdinánd) (1794–1875) zágrábi, győri, majd pozsonyi jogtanár bevezetése a jogfilozófiába.¹⁷³

A korabeli észjogi szerzők sorából mindenképpen kiemelkedik Csatskó Imre (1804–1874),¹⁷⁴ aki természetjogi bevezetőjében – főleg a német szakirodalomra

¹⁷⁰ Kant tanainak Szibenlisztre gyakorolt hatásáról lásd Petrasovszky Anna: Kanti eszmék megjelenése a természetjog magyarországi oktatásában... 174–178. o.

¹⁷¹ Petrasovszky Anna fordításában. (Vö. Petrasovszky Anna: *Szibenliszt Mihály természetjoga, különös tekintettel az államra*... 45. o.) Eredeti latin megfogalmazása: „Bene igitur definitur jus objective: quod sit libertas uniuscujuslibet restricta in externo usu it, ut omnes tamquam personae socialiter vivere possint, seu jus: est libertatis mutua restrictio sine qua plurium personarum coexistentia cogitari non potest” (Szibenliszt Mihály: *Institutiones iuris naturalis*. I. köt. 4. o.)

¹⁷² Bánó István: *Elementa jurisprudentiae naturalis secundum vestigia celeberrimorum Franc. Nob. de Zeiller ac de Egger, aliorumque de jurisprudentia meritissimorum virorum conscripta*. Claudiopoli, 1836.

¹⁷³ Albélyi Antal: *Philosophiae juris paecognita*. Comaromii, 1831.

¹⁷⁴ Csatskó (Csacsko) Imre (1804. november 5., Vác – 1874. február 23., Budapest) 1828-tól a kassai, 1834-től a győri jogakadémia „természet- és magyar közjog” tanára. 1839-től az MTA levelező tagja. 1860-tól pesti táblabíró, 1871-től haláláig a magyar királyi kúria legfőbb ítélesezési osztályának bírja. Életről és munkásságáról lásd Pauler Tivadar: *Emlékezés Csatskó Imre l. t. fölött*. M. T. Akadémia, Budapest, 1875.; Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcsélet Magyarországon*... 117–120. o.; Pokol Béla: *A XIX. századi magyar jogelmélet*... 287–288. o.; Mezei Péter: *A bírák szerepe a jogrendszerben – Száz év magyar jogelméleti gondolkodóinak felfogásában. Jogelméleti Szemle, III. évf. (2003) 1. sz.* <http://jesz.ajk.elte.hu/mezei13.html>; *A győri jogászoképzés évszázadai*. (Összegyűjtötte és szerkesztette: Biczó Zsolt) Universitas-Győr Nonprofit Kft., Győr 2011. 42. o.; Szabadfalvi József: *A természetjog hasznáról*. Adalékok Csatskó Imre jogbölcséleti munkásságához. In: Balogh Judit – Koncz Ibolya Katalin – Szabó István – Tóth J. Zoltán (szerk.): *65. Studia in honorem István Stipta. De iuris perito-*

(Zeiller, Likawetz, Gross, Krug) erőteljesen támaszkodva – önálló módon alkotott koherens elméleti rendszert. Fő jogbölcséleti műve – melynek jelentős részét már 1836/37 folyamán korabeli folyóiratokban közzétett – *Bevezetés a természeti jogba és a tiszta általános természeti jog* címen jelent meg önálló kötetben, 1839-ben.¹⁷⁵ Csatskó tudatosan vállalt kultúrmissziós céljairól könyve bevezetőjében szól. Érdekes megemlíteni, hogy a mű egy részének korábbi publikálása kapcsán született ismertetésben a recenzius – aki nem más, mint Szontagh Gusztáv, a kor jeles filozófusa¹⁷⁶ – a szerző pontos, érthető és szabatos nyelv- és fogalomhasználatát dicséri, mellyel a magyar filozófiai nyelv „tökéletesedését” szolgálja.¹⁷⁷ Mindez annak fényében jelent érdemi méltatást, hogy még ebben az időszakban is a hazai filozófiai és jogbölcséleti gondolkodás számára eminens feladatot jelentett a magyar szaknyelvi fogalomrendszer konszenzuson nyugvó kidolgozása. Sőt, Szontagh egy később megjelent könyvében a magyar filozófiai irodalom „önállóbb” fokra emelkedésének fontos műveként említi Csatskó „legújabb természetjogi munkáját”.¹⁷⁸

Csatskó kora élenjáró jogbölcséleti irodalmára alapozott gondolataival nem csupán a hazai jogtudományt kívánta gazdagítani, hanem feltett szándéka volt, hogy „a természeti jognak igazságai a nemzet tömegével is közöltessenek”.¹⁷⁹ Sőt e diszciplína művelése azért különösen praktikus, mert: „A természeti jog általánosan, azaz minden embernek hasznos, mert abból tudjuk, hogy az ember társas élet nélkül céljához nem juthat, hogy pedig az emberek együtt társaságban békével ’s minden sértegetések nélkül élhessenek, a természeti szabadságnak korlátozása, a cselekvőségnek jogos határa általjában szükséges. A természeti jog igazságainak ismerete és létesítése szükséges feltétel az ember külső szabadságának bátorítására, és ez által céljának elérhetésére, erre pedig mindenki köteleztetik az ész által, ’s innen kitet-

rium meritis 10. Károli Gáspár Református Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 2017. 398–408. o.

¹⁷⁵ Csatskó Imre: *Bevezetés a természeti jogba és a tiszta általános természeti jog*. Streibig, Győrött, 1839. (Művének első fele már korábban – két részben – napvilágot látott. Vö. Csatskó Imre: *Bevezetés a természeti jogba. Tudománytár*, 1836. 11. köt. 84–131. o.; *Bevezetés a természeti jogba*. (Második közlés.) A természeti jog és vele rokon tudományok közti különbségről. *Tudománytár*, 1837. Értekezések. 1. kötet. 96–154. o. A könyvből további részlet jelent meg az *Athenaeum* hasábjain. Vö. Csacsko [Csatskó] Imre: *Természetjogi töredékek. Athenaeum*, 1839. I. félév, 42. sz. 695–699. o.; 43. sz. 711–713. o.

¹⁷⁶ Vö. Mészáros András: *A filozófia Magyarországon*... 150–155. o.; Mester Béla: Szontagh Gusztáv „magyar filozófiája”. In: Mester Béla: *Magyar filozófia. A szenvedelmes dinnyésztől a lázadó Ikároszig. Pro Philosophia Kiadó, Kolozsvár – Szeged, 2006. 71–143. o.*

¹⁷⁷ Vö. Al-Kendi [Szontagh Gusztáv]: *Bevezetés a természeti jogba. Figyelmező az egyetemes literatura körében*, II. évf. (1838. július 10.) 28. sz. 454–455. o. Egy évvel később Szontagh a könyv alakban megjelent teljes műről írt recenziót. Vö. Szontagh Gusztáv: Csatskó Imre: *Bevezetés a természeti jogba és a tiszta általános természeti jog*. Győr, 1839. *Figyelmező*, III. évf. (1839) 49. sz. 809–812. o.

¹⁷⁸ Szontagh Gusztáv: *Propylaeumok a magyar filozófiához*. Buda, 1839. 278. o.

¹⁷⁹ Csatskó Imre: *Bevezetés a természeti jogba*... IX. o.

szik, hogy a' természeti jog mindenkinek hasznos és szükséges."¹⁸⁰ Művében az „előismeretek” tárgyalását követően behatóan foglalkozik a természetjog forrásaival, értelmével, felosztásával és elveivel, valamint a természetjog és a vele rokon tudományok viszonyával, továbbá részletesen áttekinti a természetjogi szakirodalom bibliográfiáját. Mindezek után tárgyalja az ember eredeti „ős” jogait és kötelességeit.

Már a bevezető gondolataiban nyilvánvalóvá teszi kiindulópontját, mely szerint öntudat és szabadság kontextusában nyeri el az értelmét minden emberi cselekvés.¹⁸¹ A természeti jog (jogbölcsélet) jellemzőit vizsgáló fejtegetéseiben kantianus alapon egyértelműen állást foglal annak „szemlélő” (elméleti), illetve „cselekedtető” (gyakorlati) filozófiai jellegéről. Nézőpontja szerint a jogbölcsélet tárgya az ember külső cselekvőségét meghatározó gyakorlati tevékenység, vagy miként megállapítja, „a' természeti jog a' cselekedtető, nem pedig szemlélő philosophiának része.”¹⁸² Ugyanez a gondolat köszön vissza, amikor a szerző a jogbölcsélet – más helyen „jogtan” – mint természeti jog és az „erénytan” (etika) viszonyát vizsgálja. A jogbölcséletet alapvetően megkülönbözteti az erénytantól, de a két tudományok kapcsolódási pontjait vizsgálva a következő megállapításra jut: „A' természeti jog és az erénytan közt legnagyobb összeköttetés van, mert ugyan egy tudománynak t. i. a' bölcselkedésnek, különösen a' gyakorlati bölcselkedésnek részei; [...] [M]indkettő ugyanegy észzi célra irányoz, t. i. az emberiség' célja- és rendeltetésére, vagyis az ember' gyakorlati cselekvőségének megegyezésére a' valódi ésszel.”¹⁸³ Mindazonáltal az etikát tekinti az alapozó diszciplínának, melyre a jogbölcsélet, illetve az egyes tételes jogtudományok épülnek.

Csatskó művében számos további kantianus fogalmi distinkcióval él.¹⁸⁴ Így például az ember természetének bemutatásakor – követve az irányadó filozófiai fel fogás ontológiai magyarázatát – az embert testből és „eszes” lélekből álló teremtményként mutatja be, aki két világnak is részese: „A' test által az ember az érzéki, a' lélek által pedig az érzékfölötti és erkölcsi világnak része, s azért is az ember' természete kétfélének állítatik, t. i. physikai, érzéki, és erkölcsi, érzékfölöttinek.”¹⁸⁵ Ismerős érveléssel találkozunk az ész által „elhatároltatott” emberi szabadság,¹⁸⁶ illetve emberi egyenlőség kapcsán kifejtettek olvasása során. Ugyancsak kantianus alapon különbözteti meg a „physikai” (a fizikai természet) és erkölcsi (az erkölcsi

természet) cselekvőséget meghatározó két törvényt. Az előbbi a „szükség' törvényének”, az utóbbit az „akarat', szabadság' törvényének” nevezi. Az erkölcsi törvényen belül különbözteti meg a „politikai törvényt” és a „szorosabb értelemben vett erkölcsi törvényt. Utóbbi további két válfajaként említi a „legszorosabb” értelemben vett erkölcsi („ethikai- vagy erénytörvények”) és jogi törvényeket. Ezek kényszermechanizmusának eltéréséről – tekintettel a kanti belső-külső (morális és legális) törvényhozás tételre – megállapítja: „Az erkölcsi törvények, melyek külső kényszerítést nem tűrnek, erkölcsi törvények legszorosabb értelemben, melyek ethikai vagy erénytörvényeknek is neveztetnek; azok pedig, melyek külső kényszerítést is mint ösztönt megszenvednek, jogi törvények.”¹⁸⁷ A két törvény összevetésekor a jól ismert kanti megkülönböztetést használva írja: „Az észbeli, belső törvények a' belső, a' szerzett, külső törvények pedig a' külső törvényhozás' tárgya.”¹⁸⁸

Ugyancsak a kanti tanokat követve a „természeti jog” két fajtájáról, az „észbeli” és „szerzett” törvényről tesz említést. A „gyakorlati észből” – mint közvetlen „kút főből” – származtatott törvényeket a szerző „belsőknak, eredetieknek, tapasztalástelőknek” nevezi. De ugyanide tartozónak véli a természetjog közvetett, „távoli” kút főjének nevezett emberi természetet, mely elsősorban a „társaságban élő” ember külső viszonyaira nézve van kihatással. Az emberi természet jellemzőjeként fogalmazza meg továbbá az ész „öntörvénykezését” és „autonómiáját”. Csatskó azzal az érveléssel, hogy az Isten mint a természet és az ember alkotója kinyilatkoztatásai révén forrása a törvényeknek, melynek felismerését az emberi ész teszi lehetővé, visszalép az eredeti kanti tanoktól, egészen a grotiusi fordulatot megelőző érvelésig. A természeti törvényeknek tehát nem az ész a kizárólagos forrása, „az ész azokat csak kifejti, és tiszta öntudatunkra hozza”. Ezzel szemben a szerzett törvények az „észes lény akaratján alapulnak”, melyet a szerző „származottaknak, külsőknak, vagy tapasztalásiaknak” nevez. E törvény lényege, hogy mindenképp valamilyen akaratból ered, és külső kényszerként hat a cselekvőre: „A' szerzett' vagy is közvetlenül valamely eszes lénynek önkényétől függő törvényekből alakul a' szerzett-jog (Jus positivum), mely a' törvényeknek, melyekből áll különbözése szerint vagy isteni vagy emberi, a' mint t. i. azok isten vagy valamely ember akaratján közvetlenül alapulnak.”¹⁸⁹ A pozitív jog és az észjog kapcsolatáról megállapítja: „A' szerzett jog minden rendelkezésnek olyanoknak kell lenni, hogy azokat már az ész által megismerni lehessen, tehát a' szerzett jog' anyagát, ha nem közvetlenül, legalább közvetve a' természeti jog foglalja magába.”¹⁹⁰ Vagyis a két jog tárgyat és célját tekintve megegyezik egymással. Éppen ezért indokolt állást foglalni abban a kérdésben, hogy mi végre

¹⁸⁰ Uo. 152. o.

¹⁸¹ „[M]időn pedig az ember cselekszik, tudja azt, és szabadon határozza el magát a' cselekvésre.” (Uo. 3. o.)

¹⁸² Uo. 69. o.

¹⁸³ Uo. 90–91. o.

¹⁸⁴ A szerző csupán bevezetőjében tesz említést Kantról, mint aki filozófiai „irataiban” a természeti jogot élesen megkülönböztette és elválasztotta az ún. rokon tudományoktól, elsősorban az etikától és a politikától. Vö. uo. X–XI. o.

¹⁸⁵ Uo. 28. o.

¹⁸⁶ Uo. 30–34. o.

¹⁸⁷ Uo. 13. o. (Az „erényi” és „jogi” törvényhozás különbségének részletezéséről lásd: Uo. 85–89. o.)

¹⁸⁸ Uo. 14. o.

¹⁸⁹ Uo. 107. o.

¹⁹⁰ Uo. 114. o.

is van szükség a szerzett jogra. Csatskó szerint a pozitív jog létének legfőbb indoka, hogy a természeti jog kikényszeríthetőségét biztosítsa, ezáltal erősítse annak érvényesülését.

A jog értelmét („értelményét”) és lényegét meghatározó fejtegetéseiben arra a következtetésre jut, hogy „a jog [...] nem mást jelent, mint oly eszmét vagy az ész parancsát, melly által az emberek' külső cselekvőségek úgy meghatározotatik, hogy együtt társaságban élhessenek, és rendeltetésökre, t. i. az erkölcsiségre és az ehhez szabott gyönyörűségekre törekedhessenek; még pedig mindnyájan egyenlően, az embernek lényeges természete' egyenlősége miatt.”¹⁹¹ Definíciója további fogalmi tisztázásának érdekében megemlíti, hogy a jogot, mely magában foglalja a „kényszerítés” elemét, csak az „ésszel és szabadsággal bíró lényekre” lehet alkalmazni, illetve felfigyel arra, hogy a joggal szemben „jogkötelesség” áll fenn. Az észjogról – követve a kanti érvelést – azt vallja, hogy nem alapulhat „tapasztalási okokon”, mert „a tapasztalás csak azt taníthatja, hogy mi és miképen van, nem pedig hogyan kell vagy szabad valaminek lenni.”¹⁹² Csatskó az észjogot mindazonáltal meg kívánja különböztetni a természetjog görög-római, alapvetően a sztoikus felfogást követő és a középkori jogszemléletre is nagy hatást gyakorló hagyományától, amikor természetben az „alaki és erkölcsi természetet” érti. Majd később így folytatja: „A természeti jog másképp ész' jogának is nevezetetik, mert az ember' eszes természetén alapszik, és foglalhatja az oly törvényeknek, mellyek az ész által szabotnak a végre, hogy azokat a jog' céljának eléréseért külső viszonyainkban megtartsunk.”¹⁹³ Az észjog legfőbb elvét is ebből vezeti le: „[M]indazon külső cselekedetek jogosak, mellyek az embereknek társaságban együttlétöket, és céljokra törekedhetésöket nem akadályozzák, mind azon külső cselekedetek pedig, mellyeket tévén, az emberek társaságban együtt nem lehetnek, és céljokra, rendeltetésökre nem iparkodhatnak, jogtalanok.”¹⁹⁴ Nézeteiben tetten érhető a jól ismert kanti kölcsönös szabadságeszmény ideája, mely szerint a kölcsönösség teszi lehetővé az eszes lények számára, hogy másokkal „együtt lehessenek, és céljok elérésére munkálkodhassanak”.

Tudományrendszertani fejtegetéseiben a jogbölcsélet részeként megkülönböztet „tisztá” és „alkalmazott természeti jogot”. Míg a tiszta természeti jog – melynek további részei: „általános” és „föltételes” – az ész által az embernek mint személynek tulajdonított jogok és kötelezettségek vizsgálatára szorítkozik, addig az alkalmazott természeti jog ugyanezen jogokat és kötelezettségeket másokkal kölcsönös viszonyrendszerben szemlélve elemzi. Csatskó könyvének második felét a tiszta általános természeti jog részletes áttekintésének szenteli. Téziseinek kiindulópontjaként az

¹⁹¹ Uo. 46. o.

¹⁹² Uo. 67. o.

¹⁹³ Uo. 65. o.

¹⁹⁴ Uo. 143. o.

ember „természeti ősjogából” mint „magjogból” indul ki. Ilyen fundamentális jog a „személyességi jog”, melynek az a jelentősége, hogy az ember mint „ésszel és szabadsággal bíró lény” mindazt megteheti, ami „az ésszel és szabadsággal nem ellenkezik”.¹⁹⁵ Ez alapján részletekbe menően tárgyalja mindazokat az alapvető jogokat, melyek lehetnek „alapi jogok”, illetve az abból levezethető „származtatott” jogok, továbbá a „jogkötelességeket”, melyek az emberi észből dedukálhatók és az emberi szabadsággal összeegyeztethetők. A szerző által itt kifejtett jogok valójában a polgári társadalmi rend alapjairól szólnak.¹⁹⁶

A magyar nyelvű jogbölcséleti irodalom nem csupán a monografikus művekben, hanem a csekély számú korabeli tudományos periodikákban megjelent kisebb terjedelmű írásokban is teret hódított. Említést érdemel Luczenbacher (Érdy) János (1796–1871) – főképpen történettudományi munkáiról ismert szerző¹⁹⁷ – *Elmélkedések a Természeti Justudomány állapotjáról* című tanulmánya, mely a *Tudományos Gyűjtemény* 1828-as évfolyamában jelent meg.¹⁹⁸ A szerző egyetlen jogbölcséleti tárgyú műve az észjogi felfogás magyar nyelvű művelésének korai dokumentuma. Írása elején megállapítja, hogy „[a]z okosság törvényhozását az ember érzeményes állatú természete szükségessé; okossága pedig lehetővé teszi: mert az érzékiség vágyódásainál fogva kellemes érzések követésére ösztönözhetik; az okosság határozásaiból pedig megtudhatja, mit kell, és mit szabad cselekedni, mint okos teremtménynek.”¹⁹⁹ Később így folytatja: „Vannak oly eredeti törvények, és kötelességek, mellyeknek megtartására, erkölcsiség követésére, és gyakorlására az okosság által köteleztetünk.”²⁰⁰ Elméletörténeti áttekintésének végén megállapítja, hogy a „bölcselkedés” csak a 18. században jutott el a „tökéletességnek virágzó állapotára”, mely három „öngondolkodó” tudós férfiú (Fichte, Feuerbach, Kant) „éles elműségöknek” köszönheti „magában álló tudományok közé való számlálását.”²⁰¹ Kant tanainak követőjeként az emberi cselekvés szabadságának érvényre jutása kapcsán a jog és erkölcs megkülönböztető ismérveként megállapítja: „Külső szabadság, Jusszabadság, törvényességből, kényszerítő törvények teljesítéséből származik. Belső, vagy erkölcsi szabadság, erkölcsi törvények hív megtartásának következtetése.”²⁰²

Luczenbacher részletesen vizsgálja a kanti szabadságfelfogás értelmét és hatását a társadalmi együttműködés rendszerében: „Az ember, mint szabadsággal bíró okos

¹⁹⁵ Uo. 192–193. o.

¹⁹⁶ Uo. 181–363. o.

¹⁹⁷ Életéről és munkásságáról lásd Nagy István: *Emlékbeszéd Érdy János akad. rendes tag felett*. Eggenberger-féle Akad. Könyvkereskedés, Budapest, 1873.

¹⁹⁸ Luczenbacher János: *Elmélkedések a Természeti Justudomány állapotjáról*. *Tudományos Gyűjtemény*, XII. évf. (1828) VII. köt. 62–81. o.; IX. köt. 29–45. o.

¹⁹⁹ Uo. VII. köt. 64. o.

²⁰⁰ Uo. 66. o.

²⁰¹ Uo. IX. köt. 41. o.

²⁰² Uo. VII. köt. 69. o.

valóság, magának célokat állíthat, azokat eszközök választása, és meghatározása után, tehetségeinél fogva valósíthatja ugyan; de külső munkásságának szabadságát határ nélkül nem követheti: mert helyben, és időben a' nélkül nem élhet, hogy tehetségeinek használása által, eszközösen vagy eszközetlenül önlétét magához hasonlókkal, ha mindjárt szorosabb öszveköttetésbe nem is, legalább kölcsönös viszony érdeklésbe, ne helyheztesse; munkálkodásnak ezen közös piacán együtt élő emberek ugyan is, kölcsönös közlésék, és szövetkezések által, állapotjokat felváltólag szünet nélkül változtatják. Hogy ezen viszonyérdeklések, és közlésekből ellenkezősek ne támadjanak: a' mivelő okosság törvényes végzései, mindenik tehetősége körét olly határok közé szorítják, hogy öntehetőségét, és személyes méltóságát mindenki fentarthassa ugyan; de mellette mások is, természeti egyenlőségben gyökerezett hasonló személyes méltóságokkal megegyezőleg, munkálkodhassanak. Így egyeztetik az okosság törvényes határozásai az ember külső szabadságát mások szabadságával, hogy ugyan azon helyben, és időben magához hasonlókkal való együtt léte munkás lehessen.²⁰³ E gondolatmenetből vezeti le a „természeti Jussok” alapelvét: „[M]inden ember tehetősége körében állított céljait szabadon valósíthatja, a' menyire az, mások szabadságának sérelme nélkül megeshetik”, illetve „olly cselekedetet mindenik tellyesíthet, melly mások külső szabadságával megfér.”²⁰⁴ Mindebből levonja a „természeti Jussok fő törvényét” mint parancsoló törvényt: „Olly határok közé szorítsad külső szabadságodat, hogy a' mellett mások szabadsága is fenállhasson.”²⁰⁵ Végül érdemes utalni a pozitív jog értelmét és szabályozási célját megállapító kijelentésére: „Mai világban mindenik tudja, hogy a' polgári törvényhozás, nem erkölcsi hanem csak társaságbeli rendnek tökéletesülésére terjed, kényszerítő hatalma csupán törvényességet kívánhat, mert az erkölcsi tökéletesség eszközzésére elégtelen.”²⁰⁶ A pozitív jog véleménye szerint nem vállalkozhat a „törvényességen” kívüli szempontok megítélésére.

A korszak jeles közszereplője volt a magyar tudományos nyelv megeremtésében fontos szerepet játszó Kunoss Endre (1811–1844). A fiatalon elhunyt tudós jelentős publikációs tevékenységet folytatott, melynek részét képezték az 1830-as évek elején megjelent jogbölcséleti tárgyú művei.²⁰⁷ Tanulmányaiban a kantianus felfogás híveként írt a jog értelméről és szerepéről. Vallja, hogy „minden jognak a' józan okossággal megegyezőnek kellétik lennie, szükség hogy az alkotott jog (positivum) is

összeállításban legyen a' természetivel, mellynek eredete egyenesen és csupán az okosság. Hogy ha tehát valami a' természeti joggal ellenkeznék egyszer'smind a' józan okossággal is.”²⁰⁸ A természetjog (észjog) definícióját is a korszak nyelvi-fogalmi útkeresését híven tükröző módon határozza meg: „[M]inden egyes személyeknek szabadsága és kötege [kötelessége – Sz. J.] – másoknak azonos (identicum) szabadságával 's kötegevel egyesülve létezhet, törvényeknek, 's minthogy egyenesen az emberi természetből, az az: érzékiségből és józan okosságból származtak, – természeti törvényeknek neveztetnek.”²⁰⁹ A természetjog fajtáit bemutatva és részletezve vizsgálja a velünk született „szüljog”-ot (jus connatum), mely a „születés pillanatával kezdi létét”, illetve a cselekedeteinkkel keletkeztetett „szerezjog”-ot (jus adquisitum) és azok típusait.²¹⁰

Ugyancsak Kunoss névéhez fűződik a 19. század első felének sajátos szakirodalmi műfaját képező „műszókönyvek”, illetve „szófüzerek” egyik mintapéldányának az elkészítése. Az 1834-ben megjelent – a művelt nagyközönség számára általános és tudományos használatra készített – *Szófüzér* magyar fogalmak német és latin megfelelőjét tünteti fel. A „nyelvtisztítás” szándékával készült szótárban jogi fogalmakkal is találkozunk, amelyek elsősorban a jogi műveltséggel nem rendelkező emberek

²⁰⁸ Kunoss Endre: Valami, a' Természeti Jogból... 38–39. o.

²⁰⁹ Uo. 40. o.

²¹⁰ A magyar nyelvű jogbölcséleti irodalom talán első érdemi tudományos polémijára került sor Kunoss tanulmánya kapcsán. Az írás megjelenését követően kilenc évvel később, szintén a *Tudományos Gyűjtemény* hasábjain Csatskó Imre tette közzé jelentős terjedelű kritikát véleményét. Vélhetően nem rajta múlt, hogy észrevételei ilyen késéssel láttak napvilágot. Vö. Csatskó Imre: Valami a' természeti jusból, tekintve, azt, a' mi e' tudományból a' Tudományos Gyűjtemény' 1832. esztendei V. vagy Májusi kötetében 36–58. lapon közölletett. *Tudományos Gyűjtemény*, XXV. évf. (1842) 4. sz. 37–72. o. Már bevezető fejtegetéseiben szóvá teszi a recenzió, hogy Kunoss írását olvasva „látván a' sok tetemes hibákból, hogy ezen értekezés több kárt okozhat, mint hasznót.” A szerző által használt fogalmak, illetve homályos magyarázatok „hibás ösméreteket közölven az e' tudományban való előmenetelnek nem keveset árthat.” (Uo. 38. o.) Csatskó kritikus megjegyzéseiből érdemes továbbá kiemelni a „természeti jus kűtfője” kapcsán kifejtett gondolatot: „A' természeti jus [...] az érzékiséget el nem nyomja, hanem csak rendbe szedi, hogy kiki érzékisége ösztöneinek eleget tehessen az okosság által szabott korlátok között. 'S ennél fogva sem az érzékiség sem az okosság egyedül kűtfője a' természeti jusnak, hanem mind a' kettő együttvéve; ámbár a' természeti jus' állításai kifejtésökben az okosságnak fő és cselekvő, az érzékiségnek pedig csak alábbvaló és szenvedő tisztje van; az még is igaz, hogy érzékiségünk nélkül természeti jusunk nem is lehetne.” (Uo. 44–45. o.) Vagyis a természetjog kűtfője az ember „egész természetében” keresendő. Ugyancsak szóvá teszi, hogy helyesebb volna a Kunoss által használt „szüljog” fogalmat „bennünk született” jognak (jus innatum) nevezni; mert ez „minden lételet megelőző cselekedet nélkül éledve 's mindenek által elesmertetve tapasztaltatik.” (Uo. 52. o.) Végző tanácsként pedig így fogalmaz a recenzió: „[A]lljon el egy kevéssé [a szerző – Sz. J.] a' választott írói pályától, ne szűgyenlően előbb szorgalmas olvasás és elmélkedés által a' tárgygyal, mellyről írni akar, jobban megösmérkedni, és csak akkor fogjon ismét tollat az írásra, midőn tellyesen meg lesz győződve, hogy emberül küzdött a' nehézségekkel, 's derült tiszta ésszel tekinthet körül a' természeti jusban, és abban dicséretesen meg is szólalhat.” (Uo. 71–72. o.)

²⁰³ Uo. IX. köt. 42. o.

²⁰⁴ Uo. 43. o.

²⁰⁵ Uo. 44. o.

²⁰⁶ Uo. 74–75. o. „Polgári hatalomnak megkell elégednie, ha mindeniknek külső cselekedetei törvényesek: mert az erkölcsiség megítélése külső törvény szék eleibe nem tartozik.” (Uo. 76. o.)

²⁰⁷ Kunoss Endre: Valami, a' Természeti Jogból. (Töredék-rész.) *Tudományos Gyűjtemény*, XVI. évf. (1832) V. köt. 36–58. o.; Töredékrész a' természeti jogból. *Tudományos Gyűjtemény*, XX. évf. (1836) V. köt. 96–108. o.

számára magyarázzák azok értelmét.²¹¹ Hasonló céllal készült 1835-ben *Gyalulát* című – a bevezetésben „szókönyvnek” nevezett – műve, melyben nyelvünkbe „kölcsonöztetvén” mintegy „meghonosult” latin és jóval kevesebb német fogalom magyar „hasonértelmű” megfelelőjét sorakoztatja fel.²¹² E munkájában már jóval több jogi – főképpen latin – terminus magyar változatát ismerteti, néhány esetben részletes jogtudományi magyarázat kíséretében.

A korszak észjogi szakirodalmának kisebb jelentőségű produktumai közül érdemes megemlíteni Greguss Mihály (1793–1838) kéziratban fennmaradt írását, illetve „Kéri” álneven az *Athenaeum* folyóirat 1840. évi számában *Természeti és történeti jog* címmel megjelent tanulmányt.²¹³ Greguss Kant feltétlen híveként rövid „humoristicus elmefuttatás” keretében értekezik a „természeti – vagy észjogtudomány” helyéről, szerepéről a „cselekvő” (gyakorlati) filozófia rendszerében.²¹⁴ Nézete szerint „a jogtudomány, mint olyan, különös ellentétbe nem jöhet az erénytudománnyal, hanem mint leánya a Politiciának, ennek szárnyai alatt mintegy unokája az általános erkölctudománynak.”²¹⁵ „Kéri” hegelianus indíttatású jogbölcséleti tárgyú írásában arról értekezik, hogy az emberi társadalomban az észjog folyvást harcol a történeti („históriai”) joggal, s ez utóbbi pusztán „erőbitorlásból vagy csalárdságból” keletkezett. A két jogfelfogás között szerinte nincs középút. Az észjognak kell diadalmaskodnia, s ebből következően a bölcs törvényhozó hatalomnak a káros jogintézményeket és jogi megoldásokat kötelessége eltörölni.²¹⁶

Az előzőekhez képest jóval átfogóbb és alaposabb jogbölcséleti munkásság fűződik – az egykori Kövy-tanítvány – (Szigethi) Warga János (1804–1875) hegelianus gondolkodó nevéhez.²¹⁷ A nagykorú református líceum tanáraként közzétett ész-

²¹¹ Kunoss Endre: *Szófűzér, vagyis a tudomány, művészet, társalkodás és költészet újonnan alkotott vagy fölélesztett szavainak jegyzéke*. Landerer, Pest, 1834. (Újabb kiadás: *Ujdon bővített Szófűzér, vagyis a tudomány, művészet, társalkodás és költészet újonnan alkotott, fölélesztett vagy idomított szavainak jegyzéke*. Geibel, Pest, 1843.)

²¹² Kunoss Endre: *Gyalulát, vagyis megmagyarosított jegyzéke azon idegen szavaknak, melyek különféle nyelvekből kölcsönöztetvén, a magyar beszédben és írásban korcsosítva vagy eredetileg használtak*. Landerer, Pest, 1835.

²¹³ Greguss Mihály: *Az észjogtudomány esedezőlevele*. (Kézirat 1837-ből) OSZK kéziratár Quart. Hung. 3652. 8–17.v. (Függeléként közli Miskolczy Ambrus: *Kossuth Eperjesen. Carlowszky Zsigmond és Greguss Mihály jogbölcsélete*. ELTE Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 2007. 67–76. o.)

²¹⁴ Greguss Mihály: *Az észjogtudomány esedezőlevele* című írása, melyet a *Tudománytár* folyóiratba szánt, műve vélhetően nem nyerte el Luczenbacher János szerkesztő tetszését, és ezért nem jelent meg nyomtatásban. Vö. Greguss Mihály levelének fogalmazványa Luchenbacher (Érdy) Jánosnak, a *Tudománytár* szerkesztőjének. In: Miskolczy Ambrus: *Kossuth Eperjesen. Carlowszky Zsigmond és Greguss Mihály jogbölcsélete*... 77. o.

²¹⁵ Greguss Mihály: *Az észjogtudomány esedezőlevele*... 73. o.

²¹⁶ Kéri: *Természeti és történeti jog. Athenaeum*, 1840. II. félév 28. sz. 433–438. o.; 29. sz. 449–454. o.

²¹⁷ Életéről és munkásságáról lásd Galgóczy Károly: *Emlékezés Szigethi Warga János lev. tag felett*. M. T. Akadémia Könyvkiadó-hivatala, Budapest, 1875.; Mészáros András: *A filozófia Magyarországon*... 138–140. o.

jogi vázlata a *Tudománytárban* négy folytatásban jelent meg, 1834/35 folyamán.²¹⁸ Warga a kanti tanoknak megfelelően különbséget tesz erkölcsi (belső) törvény vagy „öntörvényadás (autonomia)”, illetve jogi (külső) törvény vagy „másparancs (heteronomia)” között. Míg az előbbivel az „erkölctudomány”, addig az utóbbival a jogtudomány foglalkozik: „Az erkölctudomány azon eszmét (idea) keresi, mely szerint mindenki cselekedete a felvilágosult okossággal tartozik megegyezni. A jogtudomány pedig azon eszme körül forog, mely szerint mindenkinek szabad cselekedete más embertársa szabad cselekedetével tartozik egyezni; egynek szabadsága a másét nem nyomhatja el.”²¹⁹ A jogtudományon belül az „okosságtörvény [észjog] tudományt” új „szüleménynek” tarja, mely Kant, Fichte, Hegel munkássága következtében a jogbölcsélet megújítását hozta magával. A tanulmányfűzér első darabjában a jog (törvény) két fogalmát a „tettleges (positivus) törvényt” és az „okosságtörvényt” különbözteti meg. A második folytatásban már úgy fogalmaz, hogy helyesebb észjogról beszélni, melynek két – általános („absolutum”) és feltételes („hypotheticum”) – válfaját különíti el. Mindezek alapján az észjog négy nagy csoportját különbözteti meg: „Az okosság által általánosan vagy feltételesen követelt szabadság, vagy egyes emberek viszonyait tekinti egymás közt; vagy az egyes emberek viszonyait az uralkodásra; amaz a) a magános, ez b) a közönséges [később „nyilvános”] okosságtörvényt adja. A nemzetek is az egyes emberek viszonyai szerint állnak egymás közt: ezért a) magános okosságtörvény módjára előáll c) a nemzettörvény. A polgárok viszonyait az uralkodáshoz előzi azoknak kisebb társi viszonyuk, mely d) a társi törvényt (ius sociale) szüli.”²²⁰ Ez az a fogalmi háló, amelyből kibontja és tárgyalja a továbbiakban az észjog átfogó rendszerét és szabályait.

A hegelianus gondolkodók közül ki lehet még emelni Szeremlei Gábor (1807–1867)²²¹ sárospataki teológiai és bölcsészettanár „észjogbölcsészet” tárgyú művét.²²²

²¹⁸ Warga János tanulmány-fűzerét „Az észjog alapvonatai” címen tartják számon a hazai tudománytörténetben. Vö. Warga János: *Az okosságtörvény alapvonatai. Tudománytár*, 1834. 4. köt. 27–46. o.; A társi észjog alapvonatai. *Tudománytár*, 1835. 5. köt. 83–90. o.; A nyilvános észjog alapvonatai. *Tudománytár*, 1835. 7. köt. 100–118. o.; A nemzeti észjog alapvonatai. *Tudománytár*, 1835. 8. köt. 136–141. o. Említésre érdemes az *Athenaeum* hasábjain megjelent rövid írása, mely általában foglalkozik a jog kérdésével. Vö. Warga János: *Philosophiai nézetek*. IV. A jogról. *Athenaeum*, 1839. II. félév, 16. sz. 241–245. o.

²¹⁹ Warga János: *Az okosságtörvény alapvonatai*... 28. o.

²²⁰ Uo. 31. o.

²²¹ Életéről és munkásságáról lásd Warga Gábor: *Emlékezés Szeremlei Gáborra. Honismeret*, XIV. évf. (1986) 6. sz. 39. o.; Mészáros András: *A filozófia Magyarországon*... 140–142. o.

²²² Szeremlei Gábor: *Jogbölcsészet*. Nádaskay, S. Patak, 1849. (Kortársi kritikaként lásd Dr. Hegedűs [József]: *A magyar jogirodalom fejlődése*. 1850–1856. *Kelet népe. Magyar irodalmi csarnok és időszaki szemle*, I. évf. (1856) 1. köt. 1. füz. 121–122. o.; Pauler Tivadar: *Az észjogtudomány magyar irodalma*... 761–766. o.) Említésre érdemes, hogy a 19. század 30-as éveiben folyt le Magyarországon az első jelentősebb vita Hegel filozófiai munkásságáról. Warga és Szeremlei mint hegelianus gondolkodókról és általában a magyar hegelianus filozófiáról lásd Pukánszky Béla: *Hegel és magyar közön-*

A filozófus végzettségű tudós-tanár „tanításbani vezérfonalul íratott” munkájában igyekezett bemutatni „[h]ogyan kell lenni a’ törvény- és jogállapotnak a’ tárgyalagos ész’ kívánata szerint.”²²³ Könyve előszavában kiemeli, hogy az észjog pozitív jog nélkül „üres, tartalmatlan”, a pozitív jog pedig észjog nélkül „vak”. Hegel követőjeként a jogtudomány feladatát ekképp fogalmazza meg: „Párosítani kell az e’ részbeni fogalmat a’ léttel, az észjogot a’ pozitívjoggal; ezt tévé Hegel.”²²⁴ Elképzelése szerint jogbölcsészet „a’ pozitív jogtannak nem testét, hanem lelkét és szellemét kell adnia ’s felfognia.”²²⁵ A „tisza természetjog” legfontosabb három elemeként az „önfentartás jogát”, a „szabadságjogot” és az „egyenlőségjogot” említi. Művének egyik „kritikusa” szerint Szeremlei munkája „[a]lapos rendszer és tulnyomó világosság ezen mű fényoldalaihoz nem tartozik, s mint hegeli rendszerben írt jogbölcséleti kísérlet, alig ha fog nagyobb elterjedést nyerni, daczára tagadhatlan eredetiségének, mely azt, mint a berlini bölcsész iskolájának első hazai gyümölcsét, jogirodalmunkra nézve érdekes jelenséggé (curio summa) teszi.”²²⁶

A magyar jogi gondolkodásban az észjogi szemléletmód a 19. század első harmadában Csatskó munkásságának köszönhetően nyert végleg teret. A „hivatalos” jogi álláspont képviselője és az egyetemi jogi oktatásban használatos tananyag ez időben mégsem az ő, hanem Virozsil Antal (1792–1868) nevéhez köthető.²²⁷ Nem véletle-

sége. Minerva-könyvtár 38. sz. Dunántúl Pécsi Egyetemi Kiadó, Budapest, 1932.; Doskar Éva: *Hegel magyar utókorá*. Minerva-könyvtár 132. sz. Kir. Magyar Egyetemi Nyomda, Budapest, 1939. (különösen: 19–82. o.); Horkay László: Magyar hegelianusok. *Magyar Filozófiai Szemle*, XV. évf. (1971) 5–6. sz. 719–728. o.; Beöthy Ottó: A hegeli tanok magyarországi történetéhez. 1818–1844. *Magyar Filozófiai Szemle*, XXIII. évf. (1979) 3–4. sz. 249–300. o.

²²³ Szeremlei Gábor: *Jogbölcsészet*... XII. o.

²²⁴ Uo. VII. o. (A hegeli filozófia hazai terjesztésében jelentős szerepet játszó szerző az „új philosophia” tárgyában írt műve is jelentős. Vö. Szeremlei Gábor: *Az új philosophia szellemvilági fejletében*. Trattner-Károlyi, Pest, 1841.)

²²⁵ Szeremlei Gábor: *Jogbölcsészet*... 20. o.

²²⁶ Dr. Hegedűs [József]: *A magyar jogirodalom fejlődése*... 121. o.

²²⁷ Virozsil Antal (1792. április 14., Selmecbánya – 1868. május 19., Bécs) polgári család gyermekként látta meg a napvilágot. Középiskoláit szülőhelyén, illetve Nagyszombaton végezte. Teológiai és bölcséleti stúdiumok folytatását követően a pozsonyi jogakadémián, majd a pesti egyetemen végezte jogi tanulmányait, ahol 1823-ban avatták „jogtudorrá”. 1822-től a pozsonyi királyi jogakadémia politico-cameralis-tudományok tanszékén helyettes tanári, 1825-től a természet- és magyar közjog tanszékére szintén helyettes tanári, majd egy évvel később rendes tanári kinevezést kapott. Választott tudományszakjai művelésében nagy elhivatottságot tanúsított: „Nagy olvasottsága, tudományos tájékozottsága, s ritka szorgalma egyaránt ösztönzék tanszakai irodalmi művelésére.” (Pauler Tivadar: *Emlékbeszéd Virozsil Antal fölött*. Magyar Kir. Tudományos Egyetem, Buda, 1869. 8. o.) 1832-től 1862-ig – 1848–49 néhány hónapját leszámítva – a „természet- és magyar közjog professzora” volt a pesti egyetem jogi fakultásán. 1836-ban József nádor fiának, István főhercegnek a jog- és államtudományi oktatását bízták rá. Az 1844-es magyar nyelvrendeletet követően egyedül neki engedték meg a pesti jogi karon, hogy mivel a „magyar nyelvben tökéletes jártassággal nem bírt”, a továbbiakban is latin és német nyelven oktathasson: „Mint a felvidék szülöttje, oly időben és környezetben nevelkedett, melyben a magyar nyelv megtanulására kevés alkalma volt; habár később e hiányt pótolni igyekezett,

nül nevezte Moór Virozsil „az első jelentősebb magyar jogfilozófusnak”,²²⁸ akinek legfőbb érdeme, hogy már „hivatalosan” is a kanti filozófia szellemében oktatta a jogbölcséletet hazánk egyetlen egyetemének jogi fakultásán.²²⁹ Ennek köszönhetően Virozsil, majd később Pauler munkássága révén vált Magyarországon a kantianus jogbölcsélet „katedratudománnyá”.

A forrásmunkákra történő, lábjegyzetekkel ellátott irodalmi hivatkozásokkal a hazai jogbölcséleti irodalomban elsőként Virozsilnál találkozunk. Művei széles körű szakirodalmi ismeretről és mély „bölcselkedő” szemléletről tanúskodnak: „Rendszeresség és világosság, szabatoság dolgában is előnyösen emelkedik ki az észjog művelői közül.”²³⁰ Publikációi – melyek többségében latin, részben német nyelven íródtak – a hivatalos Martini-féle jegyzetek mellett „segédkönyvként” szolgálták a jogászképzést. Az egykori tanítvány és későbbi pályatárs megemlékezésében a következő véleményt fogalmazta meg az elhunyt jogtudós jogbölcséleti életművével kapcsolatosan: „Jogbölcséleti elveire nézve Kant alanyi ésszerűségi iskolájához tartozott; de az egyes tanok körül bíráltilag járván el, mindenkor tárgyas felfogásra, az ellenkező nézetek kellő méltánylására törekedett. Azon elvnl fogva: »Veritas in medio sita«, gyakran az okok és ellenokok skeptikai modorú összeállítására szo-

haladottabb koránál fogva azt annyira sajátjává nem tehetette, hogy azon oly módon taníthasson, mint egyetemi tanárra nézve illőnek tartaná.” (Uo. 14. o.) A szabadságharc bukását követően az egyetemet irányító ideiglenes tanács elnökének nevezték ki, majd 1850 és 1860 között az egyetem rektori teendőit látta el. 1862-ben vonult nyugalomba. Ezt követően Bécsbe költözött, és az ottani egyetemen három tanéven át magyar közjogot (?) adott elő. Az osztrák udvar nagyrabecsülése jeléül Virozsil bíróalmi nemesi címmel jutalmazta, majd udvari tanácsosi rangra emelte. Életéről és munkásságáról lásd Pauler Tivadar: *Emlékbeszéd néhai Virozsil Antal fölött*...; Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi*... 193. o.; Horváth Barna: *Die ungarische Rechtsphilosophie*... 37–41. o.; Eckhart Ferenc: *A jog- és államtudományi kar története 1667–1935*... 291–293. o.; Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcsélet Magyarországon*... 120–126. o.; Samu Mihály – Szilágyi Péter: *Az állam- és jogelmélet oktatásának története egyetemünkön*... 111–112. o.; Szabadfalvi József: *Az első jelentősebb magyar jogfilozófus*. Virozsil Antal (1792–1868) pályaképe vázlata. *Jogtörténeti Szemle*, XII. évf. (2014) 2. sz. 20–25. o.; Stipta István: *A magyar jogtörténet-tudomány kétszáz éve*. Pólay Elemér Alapítvány Iurisperitus Betéti Társasága, Szeged, 2015. 81–85. o.

²²⁸ Moór Gyula: *A jogbölcsélet problémái*... 44. o.

²²⁹ Madách Imre Nógrád vármegye egykori aljegyzője, majd táblabírája joghallgatóként Virozsil természetjogi előadásait hallgatta. Az utókor számára fennmaradt a később híressé vált drámaíró egykori beszédének a fogalmazványa, melyben tanulóársai nevében a tanév végén elbúcsúzott tanárától. Erdeemes ebből néhány gondolatot idézni: „Te az emberiséget állítád élénkbe egész szentségében, s embertársaink jogaiban önnön jogainkat tanítál tisztelni. [...] Elvet adtál, melylyel az élet nem lehet czéltalan bolyongás; de törekvés egy szent cél felé, mely mindnyájunkat egyesít. [...] Számodra hazánk parlag földében nem termenek babérok. [...] De önmagában nagy a bölcs, ki nem áhítja a világ tetszését, mely forgószél gyanánt ha fel is kap, már is bukásra ítél. [...] De neked azért jutalmad megjövend. [...] Addig egy nemtő követend csak göröngyös utadon: egy nemtő, mely fölött nincsen a sorsnak hatalma, és ez az: öntudat.” (Vö. Palágyi Menyhért: *Madách Imre élete és költészete*. Athenaeum Irodalmi és Nyomdai R. T., Budapest, 1900. 59. o.)

²³⁰ Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi*... 193. o.

rítkozott anélkül, hogy véleményét nyilvánította volna.”²³¹ Pauler elismeréssel szolt kollégája kvalitásairól: „Virozsilt a természet jeles elméletettségével áldotta meg, de túlhaladta azokat vas szorgalma, kitartó buzgalma.”²³² A szintén kortársnak tekinthető Werner Rudolf 1875-ben megjelent elmélettörténeti összefoglalójában az észjog „legbuzgóbb” és „legjelentékenyebb” művelői között említi neves pályatársát.²³³ Virozsil első tudományos munkája nemzetközi jogi tárgyú volt, melyben a tételes jogi vonatkozások mellett elméleti kérdésekkel is foglalkozott. Az elkészült mű kiadását a cenzúra nem engedélyezte, mert a be nem avatkozás elvét képviselő álláspontja ellentétben állott a korabeli osztrák, Metternich-féle állami politikával. Pesti működésének első évében, 1833-ban jelent meg háromkötetes *Jus naturae privatum* című természeti magánjoga,²³⁴ mely egyes vélemények szerint a magyar jogbölcséleti irodalom első originális darabja.²³⁵ Almási Balogh Pál így méltatta a terjedelmes opuszt: „Legújabbban Virozsil Antal, pesti professor, adá ki egész kiterjedésében a természeti jogot. Ez a jeles munka, mely nagy tudománnyal, gazdag literatúrával és philosophicus lélekkel van kidolgozva, díszére szolgál hazánknak.” – majd hozzáteszi – „Vajha honi nyelven készült volna!”²³⁶ Művében a „bölcséleti magánjog” teljes rendszerét a „kanti iskola szellemében” fejtette ki, melyre mindaddig a hazai irodalomban nem került sor. E könyve miatt a nádornál följelentették, sérelmezve a Martini-féle tanoktól eltérő tárgyalási módját, mely a hallgatókat tanulmányaik során „egészen összezavarná”. A névtelen beadványban arra is utalás történt, hogy mivel „Martini könyvének elveit szívták magukba az összes kormányzések hivatalnokai és a helytartótanács bizonyára nem fogja azt egy új könyv mögé helyezni.”²³⁷ A korabeli kari igazgató megvédte kollégáját, hivatkozva a Ratio Educationis vonatkozó rendelkezésére, mely szerint „ha a tanár magyarázatai az előírt szerzőtől eltérnek, kissé bővebbek, nyomtassa ki azokat, nehogy a hallgatókat sok írással gyötörjék”. A cenzúrát gyakorló hatóság a korra jellemző módon tett pontot az ügy végére. Felhívta az érintettek figyelmét, hogy tilos a vallásnak, a jó erkölcsöknek, az uralkodónak és a közbiztonságnak ellentmondó tanokat közvetíteni, de a könyvben egyébként sincs olyan új módszer alkalmazva, mellyel a feljelentő megvádolta a szerzőt. Továbbá a cenzor megállapítása szerint a

²³¹ Pauler Tivadar: Emlékezés Virozsil Antal fölött... 27. o.

²³² Uo.

²³³ Werner Rudolf: A bölcsészeti jogtudomány történelme. Franklin-Társulat, Budapest, 1875. 196. o.

²³⁴ Virozsil Antal: *Jus naturae privatum, methodo critica deductum*. I–III. Pestini, 1833.

²³⁵ Vö. Pauler Tivadar: Emlékezés néhai Virozsil Antal fölött... 10. o.; Eckhart Ferenc: A jog- és államtudományi kar története 1667–1935... 292. o.

²³⁶ Almási Balogh Pál: Felelete ezen kérdésre: Tudományos mivelődésünk története időszakonként mit terjeszt elénkbe a philosophia állapotja iránt; és tekintvén a philosophiát, miben és mi okra nézve vagyunk hátrább némelly nemzeteknél? In: *Philosophiai pályamunkák*. I. köt. Magyar Tudós Társaság, Buda, 1835. 138. o.

²³⁷ Eckhart Ferenc: A jog- és államtudományi kar története 1667–1935... 324. o.

természetjogi gondolkodásban még senki sem találta fel az említett szempontokat sértő új megközelítési módot.²³⁸

Fő jogbölcséleti műve – melynek alapját az eredetileg József nádor fia számára készített „észjogtudományi átnézet” képezte – 1839-ben *Epitome juris naturae, seu universae doctrinae juris philosophicae* címen látott napvilágot, aminek magyar fordítása 1861-ben *Egyetemes természet- vagy észjog elemei* címmel jelent meg.²³⁹ A korabeli cenzúra Virozsil könyvét – a szerző „megbízhatósága” ellenére – csak azzal a megköttessel engedélyezte közzétenni, hogy egyetemi előadásában kézikönyvül nem használhatja, tanítványainak elő nem adhatja.

Művében a kanti „ismeretani” tanításoknak megfelelően az ember kettős természetéből indul ki. Megkülönbözteti az „anyagi” és „erkölcsi”, vagy másként „érzéki” és „szellemi” vonatkozásokat, melyek az ember kettős természetét befolyásoló „anyagi” illetve „erkölcsi” törvényekre utalnak. Előbbivel a természettudományok, utóbbival a „gyakorlati bölcsészettan” foglalkozik, melynek feladata az ember gyakorlati cselekvésének a vizsgálata. Ugyancsak kantiánus alapon tesz különbséget külső (jogi) és belső (erkölcsi) törvényhozás között. Míg a külső törvényhozás („jogi, világi törvény”) azt határozza meg, hogy „mit és hogyan kelljen az embernek cselekedni, hogy másokhoz társas viszonyaiban, mindenkinek külső szabadsága valamennyinek szabadságával együtt megállhasson”, addig a belső törvényhozás („erkölcsi, lelki törvény”) azt mutatja meg, hogy „mit kelljen az embernek cselekedni, hogy minden cselekvésmódja, főleg a belső indokokat tekintve, szellemi lény méltóságával megegyezzen.”²⁴⁰ Mindkét törvényhozás azonos „kútföből”, a „gyakorlati észből” ered, ugyanaz a tárgya (az ember „gyakorlati cselekvősege”, másként „szabad cselekedetei”) és ugyanazon szellemi célra („a cselekedetek megegyezésére a józan ésszel”) irányul. A különbségek tekintetében megállapítja, hogy míg a külső törvényhozás „kényszerítő szentesítéssel erősítettik” meg, addig a belső csupán a „belső indokok által kormányoztatik”, vagyis jogi értelemben vett kényszerítést nem ismer.²⁴¹ A belső és külső törvényhozás kérdéseivel a gyakorlati bölcsészet más-más tudományterülete, így az ész belső törvényhozásával az „erkölcsitan” (etika), a külső törvényhozással a „bölcséleti jog”, máshol „jogbölcsészet”, megint máshol „észjogtan” foglalkozik.

Az erkölcsitan és az észjogtan egyaránt vizsgálja a „természeti erkölcsi törvény”, vagy szélesebb értelemben használva a „természetjog” („természeti jog”) kérdését,

²³⁸ Uo. 324–325. o.

²³⁹ Virozsil Antal: *Epitome juris naturae, seu universae doctrinae juris philosophicae*. Pestini, 1839. (Magyar nyelven: *Egyetemes természet- vagy észjog elemei*. I. Főrészt: Magán-természetjog. [Ford.: Márki József] Heckenast, Pest, 1861.; *Egyetemes természet- vagy észjog elemei*. II. Főrészt: Természetes nyilván- v. közjog. [Ford.: Hoffmann Lajos Pál] Heckenast, Pest, 1861.)

²⁴⁰ Virozsil Antal: *Egyetemes természet- vagy észjog elemei*... 14. o.

²⁴¹ Uo. 17. o.

melynek főbb jellemzőit az alábbiak szerint foglalja össze: 1. eredetüket tekintve, közvetve „isteniek”, ami azt jelenti, hogy az emberi természet és közvetve az emberi ész is Istentől származik; 2. „tiszták” és „világosak”, vagyis közösleges emberi ész által felfoghatók; 3. „bizonyosak” és „nyilván-valók”, vagyis „az ész bizonyos és nyilvánvaló elveiből szabályszerű okoskodás által” levonhatók; 4. „változhatatlannok, örökkévalók és szükségesek (szükségképpeniek)”, vagyis „az emberi természet ugyanazon mivolta mellett, abból örök időig szükségesképpen értetnek”; 5. „egyetemesek” tárgyi és anyagi értelemben, ami annyit jelent, hogy „ezen törvények minden szabad cselekedetre és minden eszével élő emberre egyaránt kiterjednek”; végül 6. „jogilag szentek”, sérthetetlenek és „természetes[ek], azaz: a cselekedetek természetéből folyó következetek [következmények] által szentesítvők [vannak szentesítve].”²⁴²

A természetjog (észjog) értelmét és legfőbb alapelveit Virozsil az észből, illetve az „ember erkölcsi természetéből” vezeti le: „Az ész, mint az embernek legfőbb törvényhozója, egyetemen az követeli, hogy az ember, mint szellemi lény, cselekedeteiben [...] a józan ész vezérletét kövesse, melyben úgyis minden erkölcsi méltósága és elsősége rejlik. – Ugyanazon ész továbbá követeli különösen, hogy mindenki másokhoz társas viszonyaiban úgy forgolódjék, miszerint mások is hasonlóképpen cselekedhessenek, és így mindnyájan kölcsönösen, mint érzéki szellemi lények együtt létezhesseken. – Mert azt az ész, mintegy ön természeténél fogva jogosnak ismeri, hogy mindenki teljesítse másnak, amivel tartozik, vagy hogy mindenkinek megadja a magáét, s ne tegye azt másnak, mit valaki magának másik által tétetni nem akar.”²⁴³ A természetjog legfőbb alapelve szerint mindenki jogosult arra, hogy bármit megtegyen, ami az embereknek mint személyeknek a társas együttélésével, illetve mindenki egyenlő szabadságával összeegyeztethető. E viszonyokban az individuumot az a képessége vezérli, hogy „az ember esze által nem csak megkülönbözteti (elméletileg) az igazat a nemigaztól, jogost a jogtalantól, tisztét a becstelentől; hanem egyszersmind átlátja, miszerint gyakorlatilag is amazt elfogadni, emezt pedig kerülni tartozik, ha szellemi természetével megegyezőleg akar cselekedni.”²⁴⁴ Némi pátoosszal ezt nevezi a „józan ész szózatának”, melyet a természet „beoltatott” mindnyájunkba.

Az ember természeti („eredeti”) jogainak alapja a „személy[i]ség”. Minden embernek létezésénél fogva „a természettől joga van magát mint érzéki, eszes és szabad, magában és magáért létező lényt tekinteni, föntartani, ótalmazni s másoktól megkívanni, hogy azok vele szintén mint személlyel, természeti méltóságától egyezőleg, bánjanak.”²⁴⁵ Ezt a jogot nevezi az „emberi személy[i]ség jogának”.

Virozsil a természetjogtól (észjog) megkülönbözteti a „tevőleges hatalomból” eredő „tevőleges jogot” (pozitív jog). A különbségtétel ismerve, hogy „a tevőleges törvények közvetlenül az emberek önkényéből, a természetiek pedig az észből meríttetnek.”²⁴⁶ A két jog egymáshoz való viszonyát a praxikum oldaláról közelíti meg. Úgy véli, a természetjog ismerete a széles értelemben vett joggyakorlat számára nemcsak hasznos, hanem szükséges is, hogy „a hozott (tevőleges) törvényeket annál könnyebben magyarázhasák, s alkalmazhasák; részint, hogy oly esetekben, melyekre törvény nem létezik s mégis a természeti igazság s méltányosság egyetemes elvei szerint jogot kell mondani, segélyül használhasák.”²⁴⁷ Vagyis az észjog elsődlegesen mint jogértelmezési, illetve joghézagkitöltési eszköz segítheti a jogalkalmazás gyakorlati tevékenységét.

A természetjog célját és feladatait tárgyaló fejtegetéseiben – hasonlóan Csatskóhoz – különbséget tesz „tisztá vagy elvont” és „alkalmazott természetjog[tan]” között. Míg előbbi célja az ember természeti jogainak és kötelezségeinek az általános rendszeres kifejtése, addig az utóbbi mindezeknek az ember társas viszonyaira való alkalmazását vizsgálja. Ugyancsak itt mutatja be az „egyetemes természetjog” részeit, melyet művének terjedelmesebb részét kitevő további fejezetekben részletez. E szerint az észjog két fő területre „magán-természetjogra” és „nyilván- vagy közjogra” osztható. Míg az előbbi „nemtársas-” és „társas magánjogra”, addig az utóbbi „köz- vagy államjogra” és „nemzetek közötti jogra” tagolódik. Virozsil osztályozási szenvedélye, mely „aprólékoskodásig gondos kidolgozás”, sok esetben eltúlzottnak hat, a maga idejében azonban – miként Finkey Ferenc megállapítja – a „légjelesebb magyar jogbölcsészeti műnek” volt tekinthető.²⁴⁸

Virozsil munkásságát és műveit sajátos ellentmondás jellemzi. Elméleti kiindulópontjait tekintve a kanti tanokat követte, konzekvenciáiban azonban számos, az abszolutista hatalomnak és a fennálló status quónak megfelelő megállapításra jutott. A francia forradalom példáján igyekezett bemutatni mindazokat a veszélyeket, melyeket a hibásan értelmezett természetjogi elvek a polgári rend megteremtésében és fenntartásában okozhatnak. A félreértelmezett természetjogi tanok „a sokaság fölfogását túlhaladván, nem a valódi, hanem a dőre elmeműveltséget vagyis az úgynevezett ál-fölvilágosodást mozdítják elő, melyből a közjólétre több kár, mint haszon háramlik.” Majd így folytatja: „[E]zen dőre műveltségéből származik az ész ama bálványozó tisztelete, mely a tevőleges tekintély minden bárhonnan eredő forrását megvetve, utoljára az ember valamennyi jogait s kötelezségeit vakmerő észnek bírói széke elé állítja.”²⁴⁹ Konzervatív alapállásából következően nem meglepő

²⁴² Uo. 10–11. o.

²⁴³ Uo. 18. o.

²⁴⁴ Uo. 25. o.

²⁴⁵ Uo. 72–73. o.

²⁴⁶ Uo. 29. o.

²⁴⁷ Uo. 35. o.

²⁴⁸ Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi...* 193. o.

²⁴⁹ Virozsil Antal: *Egyetemes természet- vagy észjog elemei...* 36. o.

az az állítása, hogy az „újabb időkben” ebből táplálkoznak a gyakori „polgári lázadások és forradalmak”, melyek következtében „a vallás, polgári alkotmány, tevőleges [pozitív] törvények szigorú bírálóivá tétetnek, kikből idővel ellenszegülő, makacs, zavaró s lázongó polgárok, közbátorság háborgatói kerekednek.”²⁵⁰ A forradalmi természetjog veszélyeire való figyelmeztetés minden tekintetben megfelelt a 19. század harmincas éveiben a Habsburg hatalmi törekvéseket kiszolgáló jogi teóriának. Nézetei ellentmondásosságára további jó példa, hogy a tulajdonjog mint sérthetetlen természeti alapjog részletezése során a „megosztott tulajdonjog” típusai között (pl. haszonbérlet, kölcsön) megemlíti a „hűbér (feudum)” tulajdoni formát. A feudális magántulajdon legfontosabb formájának e kontextusban való rögzítése – még akkor is, ha e helyütt azt írja a szerző, hogy „inkább a tevőleges, mint a természetjog körébe tartozik” – nem igazán egyeztethető össze a „mások kirekesztésével tetszés szerint rendelkezés” jogával.²⁵¹ Virozsil elméletének valódi belső ellentmondása a korabeli modern polgári törekvésekre mint kiindulópontokra adott konzervatív (feudális) válaszban keresendő.²⁵²

A forradalom és szabadságharc utáni publikációi már nem köthetők az észjogi vizsgálódásaihoz. Az 1851-ben megjelent enciklopédiája az akkori megközelítésmódnak megfelelően tárgyalja az állam- és jogtudományok tárgykörét, rendszerét és módszerét.²⁵³ Ezt követően elsősorban közjogi kérdésekkel foglalkozott,²⁵⁴ és csupán a bécsi egyetemen tartott bemutatkozó előadásában találkozunk újra természetjogi tematikával.²⁵⁵

Virozsil „katedrajogbölcséletének”²⁵⁶ minden „mérséklő” hatása mellett a Habsburg hatalom a forradalom és szabadságharc leverését követően további szigorítások bevezetését látta szükségesnek a jogi felsőoktatásban. 1853-ban császári rendeletben tiltották meg „a socialismusra, demokratismusra és a legújabb történelmi eseményekre vonatkozó kérdések tárgyalását.”²⁵⁷ A hatalom az 1855-ben kihirdetett új tanulmányi rend alapján kísérletet tett a jogbölcsélet mint veszélyes tanok közve-

títését végző tudománynak a háttérbe szorítására. Mindez elsősorban a jogakadémiákon járt sikerrel. A jogbölcsélettel szemben a jogtörténet, azon belül is az osztrák, valamint a német birodalom- és jogtörténet oktatása került előtérbe. 1860-ban az októberi diploma állította helyre a fölszámolt egyetemi autonómiát és az 1848-ban törvényben deklarált tanszabadság elvét. Az észjog újbóli előadását ezt követően engedélyezték, illetve a német nyelvű oktatás is ez időtől szűnt meg.

A neoabszolutizmus, majd a kiegyezés első két évtizede meghatározó jogtudósának Pauler Tivadart (1816–1886), a magyar észjogi gondolkodás utolsó kiemelkedő alakját tekinthetjük.²⁵⁸ Az 1840-es évek elejétől megjelent – tudatosan magyar nyelvű

²⁵⁰ Uo. 1847. április 9., Buda – 1886. április 30., Budapest) középiskolai tanulmányait a budai egyetemi gimnáziumban végezte. Bölcsészeti, majd jogi tanulmányokat folytatott a pesti egyetemen, ahol 1836-ban szerzett jogi doktorátust. 1838-ban a zágrábi jogakadémián az észjog és a magyar közjog rendes tanárának nevezték ki. 1845-ben Zágráb megye táblabírájává választották. 1847 végén – kérelmére – a győri királyi jogakadémiára helyezték át. 1848. augusztus 1-én – Virozsil Antal nyugdíjaztatását követően – Eötvös József nevezte ki a pesti egyetem „természeti- és közjog” tanszékére rendes tanárnak. A szabadságharc leverése után mint „helyettes tanár” csökkentett fizetéssel folytathatta működését. 1850-ben Toldy Ferencel közösen megalapította az *Új Magyar Múzeum* című tudományos folyóiratot. 1852-ben nevezték ki ismét az „ész- és büntetőjog” rendes tanárává. Az egykori visszaemlékező így jellemezte Pauler egyetemi előadói képességét. „Kitűnő szónokias előadásait, melyeket mindig könyv nélkül tartott, fennkölt eszmével, széles irodalmi ismerettel párosult világos felfogásával, kritikai eszének győzelmes dialektikájával, az egymással ellentétes tanok finom árnyalati különbségeinek feltűntetésével, az ellenérvek közötti eszmeharc kiegyenlítésére vezető irány kijelölésével oly vonzóvá tette, hogy hallgató-termében a lebilincselte figyelemnek mindenkor csak egy tárgya volt, t. i. az, ami körül forgott előadása; a legnehezebbnek s legszárazabbnak látszó tanok megoldásába is bűbájt tudott varázsolni s midőn látta, hogy valamely bonyolult kérdés megfejtésében a figyelem már kifáradt, annak felelevenítésére egy-egy gyakorlati példát hozott fel illusztrálásul.” (Máté Sándor: *Pauler élete és művei*. Klny. a „Figyelő” XXIII. kötetéből. Rudnyánszky, Budapest, 1887. 3. o.) A Magyar Tudományos Akadémia 1845-ben levelező, majd 1858-ban rendes tagjainak sorába emelte. 1878-ban az akadémia második osztályának ideiglenes, egy év múlva rendes elnökévé választották. 1880-ban a tudós társaság másodelnöki teendőivel bízták meg. 1871-ben, Eötvös József halálát követően, rövid ideig vallás- és közoktatásügyi miniszter, majd 1872–75 és 1878–1886 között igazságügyi miniszterként tevékenykedett. Megbízatása alatt jelentős kodifikációs tevékenység folyt a minisztériumban, melynek legismertebb eredménye a Csemegi-kódex megalkotása volt. 1869-től kezdődően hat alkalommal választották meg országgyűlési képviselőnek. Temetésén az uralkodó, Ferenc József is részt vett. Életről és munkásságáról lásd Kautz Gyula: *Emlékezés Pauler Tivadar akadémiai másodelnök felett*. In: *M. Tud. Akadémia Évkönyve*. XVII. köt. 5. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1887. 21–39. o.; Máté Sándor: *Pauler élete és művei*... Schnierer Aladár: *Emlékezés dr. Pauler Tivadar felett*. Magyar Királyi Egyetemi Könyvnyomda, Budapest, 1887.; Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi*... 193–195. o.; Rácz György: *Pauler Tivadar (1816–1886)*. In: *Jogi professzorok emlékezete*... 44–51. o.; Eckhart Ferenc: *A jog- és államtudományi kar története 1667–1935*... 391–392. o.; Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcsélet Magyarországon*... 205–208. o.; Szilágyi Péter: *Fejezetek az ELTE Állam- és Jogelméleti Tanszékének történetéből*... 112–115. o.; Samu Mihály – Szilágyi Péter: *Az állam- és jogelmélet oktatásának története egyetemünkön*... 320–325. o.; P. Miklós Tamás: *Adalékok Pauler Tivadar (1816–1886) pályafutásához. Comitatus. Önkormányzati szemle (A Megyei Önkormányzatok Országos Szövetségének folyóirata)*, VIII. évf. (1998) 3. sz. 62–70. o.; Koi Gyula: *Adalékok 1800 utáni jogirodalmi könyvkiadásunkhoz*... 262–263. o.; Estók József: *A magyar büntetőjog arcképcsarnoka: Pauler Tivadar*

²⁵⁰ Uo.

²⁵¹ Vö. uo. 98., 108. o.

²⁵² Ezt a következtetést vonja le egy évszázaddal később Horváth Barna. Vö. Horváth Barna: *Die ungarische Rechtsphilosophie*... 40. o.

²⁵³ Virozsil Antal: *Encyclopaedie und Methodologie des juristisch-politischen Studiums oder der gesammten Rechts- und Staatswissenschaften*. Pest, 1851.

²⁵⁴ Virozsil Antal: *Jus publicum Regni Hungariae, a primordi is hujus regni usque ad recentissima tempora, ordine scientifico deductum*. (6 Specimina.) Budae, 1850–1854. (Magyar nyelvű kivonata: *Magyarország nyilván- vagy közjoga, mint az alkotmánya eredetétől 1847–8-ig fennállott*. Magyar Kir. Egyetemi Nyomda, Buda, 1861.)

²⁵⁵ Vö. Virozsil Antal: *Ueber die hohe Idee der Gerechtigkeit und den Einfluss der Wissenschaft auf die Realisirung derselben im Staate*. Wien, 1864.

²⁵⁶ A hivatalos jogbölcséleti nézőpontot Virozsil kapcsán Szabó Imre nevezte Béccstől függő „katedrajogbölcséletnek”. (Vö. Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcsélet Magyarországon*... 127. o.)

²⁵⁷ Pauler Tivadar: *Adalékok a hazai jogtudomány történetéhez*... 303. o.

ven írt – műveivel hamarosan a hazai jogbölcséleti gondolkodás doyenjévé vált.²⁵⁹ Egy korabeli méltatója szerint „Pauler Kant rendszerének követője, az észjogtant az emberi (eszesszállati) természetben gyökerező – az ész által megismerhető szabályok rendszeres előadásának tartja.”²⁶⁰ A kortárs Kautz Gyula ekképp jellemzi Pauler jogtudósi jelentőségét: „Mint jogphilosoph, Pauler híve és követője a Kantianismusnak, mint amely ez időtájban hazánkban főleg a jogtudósok körében uralomnak örvendő bölcséleti rendszere volt, s így a nagy königsbergi bölcs által megalapított azon ész- vagy természetjogi iskolának, amely a subjectiv-rationalistikai rendszerből indulva ki, egy minden pozitív törvényhozási határozmányoktól független s önmagában álló észjognak (mint az ember s életviszonyai természetében gyökerező s az ész által fölismertető jogszabályok foglatának) létezését vitatja; s olybá tünteti azt fel, mint amelynek elvei és igazságai a köz- és a társadalmi élet alakításában és fejlesztésében irányadókul is elfogadandók.”²⁶¹

Legjelentősebb művei sorában elsőként *Az észjogtudomány fejlődése s jelen állapota* című írása érdemel említést, mely 1842 és 1843 folyamán a *Tudománytárban* jelent meg, hét részletben.²⁶² E munkájában – hasonlóan Csatskóhoz – az észjog (jogbölcsélet) tudományát a „gyakorlati bölcsészet” egyik fő részének nevezi, mely az európai társadalmak jogéletére, különösen a köz- és magánjog viszonyaira, valamint a büntetőjogi szabályozásra gyakorol döntő hatást. Pauler e korai munkájában az „észjogtan” történetét mutatja be a görög filozófiai gondolkodástól a kortárs európai és hazai jogbölcséleti áramlatokig. Tanulmánya bevezetőjében – a kanti filozófiára alapozottan – egyértelművé teszi az élete végéig vallott elméleti álláspontját. Így a minden pozitív törvényhozástól független és önmagában létező észjogról megállapítja, hogy „vannak örökös és szent igazságok, melyeket az ész természetszülte hatalmas szózata socialis viszonyaink zsinórmértékéül kiszabott.”²⁶³ Elméletitörténeti áttekintésében Kant kapcsán említi meg az „akard az erkölcsi jót” gyakorlati „észfőtörvényt”, mint észposztulátumot, mely kiindulópontját képezi az erkölcs- és jogfi-

(1816–1886). *Börtönügyi Szemle*, XXVIII. évf. (2009) 4. sz. 69–74. o.; Szabadfalvi József: Pauler Tivadar, az észjogtudomány utolsó nagy alakja. *Zempléni Múzsza*, XIV. évf. (2014) 2. sz. 12–18. o.; Pauler Tivadar (1816–1886). In: Hamza Gábor – Siklósi Iván (szerk.): *Magyar jogtudósok*. V. köt. ELTE Eötvös Kiadó, Budapest, 2015. 53–67. o.; A józan ész „természetszülte szózata”: Pauler Tivadar szerepe a magyar jogbölcséleti gondolkodásban. In: Zsidai Ágnes – Nagypál Szabolcs (szerk.): *Sapere aude. Ünnepi kötet Szilágyi Péter hetvenedik születésnapja tiszteletére*. ELTE Eötvös Kiadó, Budapest, 2017. 239–246. o.

²⁵⁹ „Pauler az utolsó nagy észjogász magyar földön.” (Moór Gyula: *A jogbölcsélet problémái...* 44. o.)

²⁶⁰ Dr. Hegedűs [József]: *A magyar jogirodalom fejlődése. 1850–1856...* 119. o.

²⁶¹ Kautz Gyula: Emlékezés Pauler Tivadar akadémiai másodelnök felett... 28. o.

²⁶² Pauler Tivadar: *Az észjogtudomány fejlődése s jelen állapota. Tudománytár, Új folyam, VI. évf. (1842) 12. köt. 12. füz. 351–371. o. (1. rész); VII. évf. (1843) 13. köt. 3. füz. 188–194. o. (2. rész); 13. köt. 4. füz. 233–254. o. (3. rész); 14. köt. 7. füz. 26–49. o. (4. rész); 14. köt. 8. füz. 77–94. o. (5. rész); 14. köt. 9. füz. 147–163. o. (6. rész); 14. köt. 10. füz. 208–215. o. (7. rész)*

²⁶³ Uo. (1. rész) 352. o.

lozófiai vizsgálódásoknak.²⁶⁴ Lényegében e történeti áttekintést ismétli meg némileg kibővítve az egy évtizeddel később, az 1852-ben megjelent *Bevezetés az észjogtanba* című könyvében, illetve annak későbbi, bővített kiadásában.²⁶⁵

Korai művei között kiemelésre érdemes a szabadságharc bukását követően, 1851-ben – a mellőzöttség időszakában – megjelent *Jog és államtudományok encyclopaediája* című tankönyve, mellyel a hazai jogi felsőoktatásban egy új, propedeutikai jellegű stúdiumot alapozott meg.²⁶⁶ A tanulmányait megkezdő joghallgatók számára írt, négy kiadást megérő munkájában az „észjog- vagy bölcséleti jogtan” jellemzőseképpen kiemeli, hogy „az ember és életviszonyai természetén gyökerező, az ész által megismerhető jogszabályok rendszeres előadása”, melynek tárgyát a társadalmi lét nélkülözhetetlen, az ész örök elvein nyugvó törvények tanulmányozásában határozza meg.²⁶⁷ Az észjog fő forrása a „józan ész” mint az emberi cselekvés „természetszülte szabályozója”, melyhez segédforrásként társulnak az emberi ösztönök, a jogérzület és a jogintézményekben benne rejlő jogelvek.²⁶⁸ Érdemes itt utalni a történeti jogi iskola jogfelfogásának Pauler érvelésében megfigyelhető hatására. Egy későbbi munkájában az észjog „mellékforrásaként” nevesíti az ez idő tájt Magyarországon is hatást gyakorló irányzat által elsődlegesnek tekintett, a józan észszel összhangban lévő nemzeti „jogintézetekben” megnyilvánuló és a múlt hagyományaiból táplálkozó elveket mint a népbölcsélet folyományait.²⁶⁹

A későbbi műveiben alkalmazott tudományos módszerével és írásmódjával már e könyvében is szembesülünk. Mindezt Schnierer Aladár – Pauler tanszéki utóda – a következőképpen jellemezte: „Pauler azon volt, hogy tudományos tantételeit rövid, tömött szakaszokban foglalja össze; ellentétben az újabb időben lábrakapott üres, esszaiszerű dagályossággal, a főszólyt a fogalmak praecis meghatározására helyezé, amiben őt azon helyes meggyőződés vezérelte, hogy az eszmék állandósítására az exact fogalommeghatározás múlthatatlanul szükséges.”²⁷⁰ Megállapításait, illetve az általa használt fogalmakat és definíciókat igen alapos és részletes szakirodalmi hivatkozásokkal kísérve, illetve a saját nézeteitől eltérő megközelítések rövid részletezésével tette még meggyőzőbbé. Az sem véletlen, hogy a 19. század második felében megjelent legtöbb jogbölcséleti munka a szakirodalmi citációk tekintetében, illetve az elméletitörténeti áttekintésekben Pauler műveiből merített, illetve azt jelölte meg forrásként.²⁷¹

²⁶⁴ Uo. (4. rész) 28. o.

²⁶⁵ Pauler Tivadar: *Bevezetés az észjogtanba*. Emich, Pest, 1852.

²⁶⁶ Pauler Tivadar: *Jog és államtudományok encyclopaediája*. Emich, Pest, 1851, 1862², 1865³, 1871⁴.

²⁶⁷ Uo. (Harmadik kiadás) 32. o.

²⁶⁸ Uo. 33. o.

²⁶⁹ Vö. Pauler Tivadar: *Észjogi előtan* [1873] 31–32. o.

²⁷⁰ Schnierer Aladár: *Emlékezés dr. Pauler Tivadar felett...* 23. o.

²⁷¹ Említésre méltó, hogy a pesti jogi karon 1873-ban a „jogtudori” cím elnyeréséhez a Pauler által oktatott és képviselt észjogi tételekből vizsgáztak a joghallgatók. Vö. *Tételek az összes jog- és államtudományokból, melyeket a pesti M. Kir. Tudom. Egyetemen kiállott szigorlatok után a jogtudori rang*

Pauler az észjog általános tanait bemutató saját jogbölceleti felfogását először 1854-ben tette közzé – a *Bevezetés az észjogtanba* folytatásaként – *Észjogi alaptan*²⁷² címmel, majd később, 1864-ben észjogi bevezetésével közös kiadásban megjelent *Észjogi előtan* című monográfiában.²⁷³ A méltató Finkey Ferenc szerint Pauler műve „kétségtelenül a legbecsebb munkája a magyar észjogi iskolának.”²⁷⁴ A mű bevezetőjének előszavában Pauler belső meggyőződéséül vallja, hogy „léteznek az ész által megismerhető örök érvényességű változatlan jogelvek, melyek minden társadalomnak sarokköveit alkotják.”²⁷⁵ Az észjog kifejezés – bár már a 18. század harmadik évtizedétől ismeretes fogalom (Adam Friedrich Glafey, 1723) – mint bevett terminus, Pauler fogalomhasználatával élve a jogbölcelet „ésszerű irányát” jelöli. Mint tudományos diszciplína, az észjogtan feladata, hogy az emberi természetben gyökerező, az „ész által megismerhető”, a társadalmi együttélés általános és szükségszerű feltételeit alkotó elveket és szabályokat föltárja és bemutassa.²⁷⁶ Az észjogtan mindezt két vonatkozásban képes megtenni, amit a diszciplína két fő részének nevez: Míg az „általános”, vagy „tisztá” észjogtan, melyet helyesebb „jogalaptannak” nevezni – de egyesek már ez idő tájt is hívták „a jog metaphysikájának” – a „jog általános elveit és sarkigazságait” tárgyalja, addig a „különös” vagy „alkalmazott” észjogtan mindezeket a társadalmi viszonyokra alkalmazva vizsgálja. Utóbbit – a korábbiól jól ismert tipizálás alapján – magán- és köz(nyilván) jogra osztja, melynek nemcsak elméleti, hanem gyakorlati fontosságot is tulajdonít.²⁷⁷

Tudományrendszertani fejtegetéseiben az észjogtan és jogbölcelet viszonyáról megállapítja, hogy az utóbbi a tágabb fogalom, mivel magában foglalja a „tétéles jog bölceletét” is. Csatskóhoz hasonlóan az észjogtant mint jogtant a „gyakorlati bölcsészet” egyik ágának nevezi (az erkölcs- és vallástan mellett), mely a tétéles jogtudományok és az államtudományok művelésének alapját képezi. A jog- és erkölcsstan szoros kapcsolatáról megállapítja, hogy „egymást kiegészítve, meritik ki az ember gyakorlati életfeladványát, melyeknek mindegyike az észből származtatja elveit, az

elnyerése végett 1873. július hó 11-én déli 11 órakor nyilvános vitatkozás alá bocsát Hampel József. Athenaeum, Budapest, 1873. 3. o.

²⁷² Pauler Tivadar: *Észjogi alaptan*. Emich, Pest, 1854.

²⁷³ Pauler Tivadar: *Észjogi előtan. A szerző észjogi bevezetése és alaptana*. Athenaeum, Pest, 1864², 1873³. Egyéb jelentősebb jogbölceleti tárgyú művei: A végszükség joga. *Új Magyar Múzeum*, III. évf. (1853) 10. füz. 469–478. o.; Az elévülés észjogi alapja. (Székfoglalólag olvasta oct. 10. 1859.) In: *Magyar Akadémiai Értesítő*. 1859-ről. III. köt. Emich, Pest, 1860. 65–98. o.; Az álladalom jogalapjáról. (Székfoglalólag értekezett máj. 18. 1846.) In: *A Magyar Tudós Társaság Évkönyvei*. 1845–1847. VIII. köt. A Cs. Királyi Egyetemi Nyomda, Buda, 1860. 30–62. o.; *Adalékok a hazai jogtudomány történetéhez*. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1878.

²⁷⁴ Finkey Ferenc: *A tétéles jog alapelvei és vezéreszméi*... 193. o.

²⁷⁵ Pauler Tivadar: *Bevezetés az észjogtanba* [1873] IV. o.

²⁷⁶ „A természeti vagy észjogtan az ember és életviszonyai természetén gyökerező, az ész által megismerhető jogszabályoknak rendszeres előadása.” (Pauler Tivadar: *Észjogi előtan* [1873] 6. o.)

²⁷⁷ Vö. Uo. 6–15. o.

ember szabad cselekményeire vonatkozik, és az ész törvényhozásának létesítésére törekszik.”²⁷⁸ A két tudományterület különbségét az ismert kanti érvelésre alapozva – a vizsgált törvények különbségére hivatkozva – tisztázza: míg az erkölcsi törvény a belső szabadság szabályaként az ember mindenfajta cselekvésének összhangját teremti meg saját méltóságával és lelkiismeretével, minden külső befolyás kizárásával, addig a jogi törvény a külső szabadság nélkülözhetetlen szabályaként az ember külső cselekvését igyekszik összhangba hozni a „társadalmi szabadság rendjével”.

A tétéles jog és az észjog viszonyát több vonatkozásban is vizsgálja. A különbségek tekintetében megállapítja, hogy míg a tétéles jog „változó, részletes, és történeti tényeken alapuló”, addig az észjog elvei „általánosak, egyetemesek, változhatatlanok.”²⁷⁹ Mindazonáltal tisztában van azzal, hogy „az észjog elvei az észnek csak posztulátumai, míg a tétéles jogban nem nyerik kötelező elismeréseket”; önmagukban pedig csak ott alkalmazhatóak, ahol „a jogállapot fenntartására és valószínűsítésére szervezett társadalmi intézmények nincsenek, vagy azok kötelei meglazultak, felbomlottak.”²⁸⁰ Az észjog fő elvét a Kant tanait követők szellemében mint alaki princípiumot kívánja meghatározni. Az emberi érdekek és célok sokfélesége véleménye szerint nem teszi lehetővé, hogy valamely materiális jellegű céltartalmat tulajdonítsunk azoknak. Be kell látni, hogy csupán az emberi szabadság külvilágban megnyilvánuló formáit szabályozzuk. Ekképpen „ésszerűleg igazságos” cselekvési szabálynak csak az tekinthető, amely „a külső szabadság általános irányelveként elfogadva, az emberek, mint öncélú lények (személyek) társas együttlétének lehetőségével össze nem ütközik.”²⁸¹

Pauler tudománytörténeti jelentőségének további bizonyítéka, hogy már az 1854-ben kifejtett „jogalaptana” az észjogi tétéleken túl részletesen szól általános jogdogmatikai kérdésekről, így a jogviszonyok fogalmáról, „alkateleimeiről”, tárgyalja a jogok alanyait, tárgyát, továbbá értekezik a jogok megszerzéséről, gyakorlásáról, összeütközéséről, megsértéséről, a jogok érvényesítéséről és megszűnéséről, melyek a pozitivisták nézőpontjából erőteljes akceptálásáról árulkodnak.²⁸² Más helyütt erről így szól: „Az észjognak egyáltalában nem lehet feladata a tétéles jogot mellőzhetővé tenni.”²⁸³ Így az sem meglepő, hogy a jog érvényesítése kapcsán a „physikai erő alkalmazásáról” beszél, mely „kényszer által történhetik”. A kényszer ugyan nem a jog alapja, csupán folyománya, de az ember „gyarlóságai”, illetve „rossz akarata” nem

²⁷⁸ Uo. 16. o.

²⁷⁹ Uo. 23. o.

²⁸⁰ Pauler Tivadar: *Adalékok a hazai jogtudomány történetéhez*... 309. o.

²⁸¹ Pauler Tivadar: *Észjogi előtan* [1873] 247–248. o.

²⁸² Vö. Pauler Tivadar: *Észjogi alaptan*... 52–84. o.

²⁸³ Pauler Tivadar: *Az elévülés észjogi alapja*... 89. o.

nélkülözheti azt. Minden jog „kényszerítési felhatalmazással” jár együtt, vagyis „kényszerjognak” tekintendő.²⁸⁴

Noha Pauler az észjog fogalma, fő elve és az ehhez kapcsolódó kérdések meghatározásában alapvetően Kant rendszerét követte, mégsem volt annak kritikátlan követője. Az egyes jogbölcséleti felfogások kifejtése kapcsán, ellentéteseinek megfogalmazása mellett, a vizsgált elméletek általa helytállónak tekintett tételeit elismerve saját koncepciójába beépítette. Így találkozhatunk alkalmanként Ahrens, Stahl, Haller, sőt Hegel gondolatainak helyeslő értékelésével.

A 19. század 40-es éveitől Pauler munkássága révén tanúi lehetünk az önállóodó magyar jogbölcséleti gondolkodás első jelentős kísérletének, melyet a – Nyugat-Európában ekkor már egyre inkább hegemón szerepbe kerülő – jogpozitivizmus irányába tett lépésnek is tekinthetünk. Jogszemléletének további sajátossága, hogy megpróbálta a kanti észjogi alapokat összeegyeztetni a történeti és nemzeti tradíciókat előtérbe helyező történeti jogi iskola szemléletmódjával. Mindezekre jó példa az 1860-as évek közepén két kötetben megjelent *Büntető jogtan*²⁸⁵ című munkája, amit sokan élte fő művének tekintenek, mely révén a hazai büntetőjog-tudományt a nyugati tudományosság és szakirodalom színvonalára emelte.²⁸⁶ A három kiadást megért monográfia elsősorban a joggyakorlatra volt hatással. A mű jelentőségét Angyal Pál a következőképpen jellemzi: „Pauler Büntetőjogtana a kor irodalmában a legtökéletesebb munkát, mely nemcsak mint tankönyv, hanem a Btk életbelépéséig úgyszólván kódexet pótol.”²⁸⁷ A korabeli büntető-igazságszolgáltatás nemcsak állandóan figyelembe vette és hivatkozott rá, hanem lényegében törvénykönyvként használta. E mellett Pauler művét az első modern magyar nyelvű büntetőjogi tankönyvnek is tekinthetjük, mely a kortárs külföldi szakirodalomra alapozottan tekintette át a büntetőjog-tudomány eredményeit. Büntetőjog-bölcséleti elveit az uralkodó „felvilágosodott humanizmus” és a haladás eszméi jellemzik. A büntetés alapját a polgári igazságosság és a jogrend fenntartásának szükségességéből vezeti le. A későbbiekben teljes szakmai, majd politikai súlyával támogatta a hazai büntetőjog-kodifikációs munkálatokat.²⁸⁸

Egykori professzortársa szerint „[t]udományos irányára nézve Pauler a büntetőjog terén is a bölcséleti iskola híve maradt, de nem túlzott követője; teljesen méltányolta a történelmi előzmények fontosságát, a nemzeti sajátságok döntő befolyását a társadalmi életre, s az azt szabályozó jogintézményekre.”²⁸⁹ Vagyis az észjogi szemlé-

letmód mellett tetten érhető a történeti jogi iskola és részben az ez idő tájt az angol és német jogtudományban egyre jelentősebbé váló „modern tételes jogbölcsészeti iskola” hatása.²⁹⁰ Jogpozitivizmusának „gyakorlati” eredményei közül mindenképpen említésre méltó az igazságügyi minisztersége idején folyó jelentős kodifikációs munkálatokban való részvétele, továbbá a büntetőjog művelésében elért eredményei.

Alkotó tevékenységének jó összefoglalását adja fél évszázad távlatából az egykori visszaemlékező: „Munkásságának három fókusz: Egyetem, az Akadémia és az Országháza. Kiváló tehetségével egyaránt szolgálta a tudományos kutatást, a tanítást és a politikai közéletet, nagyszerű harmóniába egyesítve mindezeket. A tudóst és tanárt sohasem nyomta el a politikus; mint politikus viszont nem vált légüres elméletek hirdetőjévé, hanem gyakorlati alkotásaiban hasznosította páratlan tudását és ismereteit: Innen van, hogy mint tudós és tanár mérhetetlen hatással volt korának gyakorlati jogéletére, mint miniszter és politikus pedig sohasem tévesztette szem elől magasztos eszméit és távol tartotta magát a pártpolitikai marakodás vásári világától.”²⁹¹

Érdekes végül a már hivatkozott Kautz-féle emlékbeszédből idézni, aki a pauleri életművet a „kortárs” elméletek sorában így helyezi el: „Egészében véve Pauler, bár észjogi munkáit egy kimerítő egészetes rendszerre alakítani, s az összes magán- és államjogot azokba belefoglalni idővel és alkalommal nem bírt: mint jogphilosoph valamennyi elődjénél: Szilágyinál és Szeremleinél, Csatskónál és Virozsilnál, Szontaghnál és Vandraknál stb. magasabban áll; hatás és befolyás tekintetében pedig [...] az említetteket messze maga mögött hagyta.”²⁹² E megállapítást csak azzal egészíthetjük ki, hogy a „kimerítő” rendszer kidolgozását végső soron szerteágazó érdeklődése és közéleti-politikai szerepvállalása akadályozta meg.

A kanti tételekhez szorosabban kötődő elméletek és szerzők után fontos megemlíteni a német és francia nyelvű észjogi művek magyar nyelvű fordításait, illetve kivonatait, amelyek az 1850-es és 1880-as évek között kézikönyvként voltak használatosak a hazai jogakadémiákon és az egyetemi jogászképzésben, továbbá hatást gyakoroltak a jogbölcsélet hazai művelésére.²⁹³ Itt elsősorban Heinrich Karl Gross erlangeni,

²⁸⁴ Uo. 15. o.

²⁸⁵ Pauler Tivadar: *Büntető jogtan*. I–II. köt. Pfeiffer, Pest, 1864–65, 1869–1870², 1872–1873³.

²⁸⁶ Kautz Gyula: Emlékbeszéd Pauler Tivadar akadémiai másodelnök felett... 29. o.

²⁸⁷ Idézi Ráczy György: Pauler Tivadar... 48. o.

²⁸⁸ Főbb műveinek sorába tartozik még alma matere történetét feldolgozó kétkötetes monográfiája: *A budapesti Magyar Kir. Tudomány-egyetem története*. I–II. köt. Magyar Királyi Egyetemi Könyvnyomda, Budapest, 1880.

²⁸⁹ Schnierer Aladár: Emlékbeszéd dr. Pauler Tivadar felett... 34. o.

²⁹⁰ Vö. Szabadfalvi József: Adalékok a magyar „tételes jogbölcsészeti iskola” történetéhez. In: *Emlékkönyv dr. Ruszoly József egyetemi tanár 70. születésnapjára*. Acta Universitatis Szegediensis. Acta Juridica et Politica. Tom. LXXIII. Fasc. 1–64. Szeged, 2010. 819–831. o.

²⁹¹ Ráczy György: Pauler Tivadar... 51. o.

²⁹² Kautz Gyula: Emlékbeszéd Pauler Tivadar akadémiai másodelnök felett... 29. o.

²⁹³ A külföldi szerzők műveinek magyar nyelvű fordításairól Hegedűs József a korabeli magyar jogirodalmat 1856-ban bemutató írásában a következőképpen szól: „Habár tagadni nem lehet, miszerint jeles külföldi műveknek fordítás utján megszerzése minden, de leginkább fejlődésben lévő irodalomra nézve nyereségy s egy jeles idegen műnek, sikerült fordítása tíz gyenge eredeti művel is felér, mindazáltal más részt tagadni nem lehet, miszerint minden fordítás kölcsönvétel, mely a kölcsön vevőnek jövedelmezhet ugyan, de mely annak tőke vagyonához semmiképp nem számítható. Ha tehát tudni kívánjuk, miként van valamely szakmának irodalma egy bizonyos nemzetnél mívelve, ezt csak ere-

Heinrich Ahrens és Friedrich Adolph Schilling lipcsei jogtanárok műveinek magyar nyelven való közzététele érdemel említést: Gross művét – egykori kollégája, Greguss Mihály fia – Greguss Ágost (1825–1882),²⁹⁴ Ahrens könyvét Magyar Ferenc (1809–1882) egri, később Bihari Imre (1829–1882) sárospataki bölcselőtanár,²⁹⁵ illetve Schilling monográfiáját²⁹⁶ Werner Rudolf (1838–1907)²⁹⁷ pécsi, majd kassai jogakadémiai tanár, majd kolozsvári egyetemi professzor tolmácsolásában olvashatjuk.

Werner alapvetően Schilling észjogi felfogását követő jogtudós volt, ugyanakkor szükségét érezte, hogy az eredeti műből hiányzó történeti áttekintés megírásával kiegészítse annak hiányosságait, és a jogtanuló ifjúság számára jogbölcséleti tananyagot adjon. Ezt később az eredeti műhöz csatolva, illetve külön is megjelentette.²⁹⁸ Werner nagy hatású műve, mely 1875 és 1903 között öt kiadást ért meg, a hazai jogi oktatásban szentderd tan- és kézikönyvként használt elmélettörténeti alpmunka volt. Könyvében ugyanakkor kritikai megjegyzést is tesz a kanti teóriára, amikor annak sajátos kettősségére hívja fel a figyelmet: „Kantnak érdeme, hogy a bölcselkedést ismét biztosabb alpra fektet; hogy a jog és erkölcsi kör határvonalait tüzetesebben kijelölje; hogy a jognak észszerű és subjectív elemét világosabb színben tüntetve föl. De épp e két elem túlhajításában fekszik jogelméletének fő hibája is, amennyiben az észnek élettal-
kotó, törvényhozó működést tulajdonított, belőle vezetvén le mindenekelőtt a szabadság realitását s ennek alapján a jogot s a jogélet összes viszonyait s ezek törvényeit, s

deti műveinek ismeretéből ítélhetjük meg.” (Dr. Hegedűs [József]: A magyar jogirodalom fejlődése. 1850–1856... 118. o.)

²⁹⁴ Heinrich Karl Gross: *Bölcsészeti jogtudomány vagy természetjog*. (Ford.: Greguss Ágost) Heckenast Gustáv, Pest, 1854. (A mű eredetileg 1802-ben Tübingenben jelent meg *Lehrbuch der philosophischen Rechtswissenschaft, oder des Naturrechts* címen.) Kortársi kritikaként lásd Pauler Tivadar: Az észjogtudomány magyar irodalma. 1849–1854. *Jogtudományi és Törvénykezési Társ.* I. évf. (1855) 771–772. o.

²⁹⁵ Heinrich Ahrens: *Természeti jog vagy jogphilosophia, e tudomány állása szerint Némethonban*. (Ford.: Magyar Ferenc) Egri Érseki Főtanodai Könyvnyomda, Eger, 1850. (A szerző *Cours de droit naturel ou de philosophie du droit* címen második kiadásban megjelent könyvének fordítása.) Kortársi kritikaként lásd Pauler Tivadar: Az észjogtudomány magyar irodalma... 766–768. o.; Heinrich Ahrens: *Természetjog vagy jogbölcsélet*. (Ford.: Bihari Imre) Athenaeum, Pest, 1872. (A fent említett mű 1868-ban – hatodik kiadásban – megjelent változatának fordítása, melyet a fordító jóváhagyásával részben átszerkesztett és rövidített.)

²⁹⁶ Schilling Frigyes Adolf: *A természetjog vagy bölcsészeti jogtudomány kézikönyve. Összehasonlító tekintettel a tételesjog intézkedéseire*. (Ford.: Werner Rudolf) Franklin Társulat, Pest, 1869. További kiadások módosított címe: *A bölcsészeti jogtudomány kézikönyve. Összehasonlító tekintettel a tételesjogi intézményekre*. (Ford.: Werner Rudolf) Franklin Társulat, Budapest, 1874², 1880³. (A mű eredetileg 1859 és 1863-ban két kötetben jelent meg Lipcsében *Lehrbuch des Naturrechts oder der philosophischen Rechtswissenschaft* címen.)

²⁹⁷ Életéről és munkásságáról lásd Ormándi Kristóf: Werner Rezső Rudolf (1838–1907). A Szegedi Tudományegyetem jogász professzorai I. *FORVM. Acta Juridica et Politica*, X. évf. (2020) 1. sz. 773–785. o.

²⁹⁸ Lásd Werner Rudolf: *A bölcsészeti jogtudomány történelme. Kiegészítésül Schilling természetjogi művéhez*. Franklin Társulat, Budapest, 1875, 1881², 1892³, 1900⁴, 1903⁵. (A második kötet már alcím nélkül jelent meg. Az 1881-ben megjelent kötetben a szerző Werner Rezső néven szerepel.)

ekképp a régi természetjogot valóságos észjoggá emelve.”²⁹⁹ Sőt az elmélet „alaphibájának” nevezi, hogy tételei az „alanyi észlegesség merev egyoldalúságából” származnak. Az észjog elvei alatt a külső cselekvési szabadság azon szabályait érti; melyeket az ész „önmagából” vezet le: „[M]intha az ész képes volna [...] önmagából és önmagától (a priori) szabályt alkotni. Innen van, hogy ez iskola jogi főelve tisztán alaki, melynek semmi tartalma nincs (üres), mert az egyesek vagy összességek akarata van hivatva azt betölteni. Nem csoda tehát, ha ez iskola, mely az ész elveit, törvényeit örökké érvényeseknek adja ki s azokból a jogélet összes képződéseit levezeti (mint logikai folyományokat), a reális élet természetszerű fejlődésével nem ritkán egyenes ellentétbe jó, sőt tehetetlennek érzi magát számos egyes életkérdés jogi megítélésében.”³⁰⁰

Ugyancsak e körben említhető meg Gerlőczy Gyula (1837–1893) jogász, műegyetemi professzor neve, akinek Antal Bauer műve alapján készített könyve az 1860-as évek elejétől húsz éven keresztül Pauler észjogtani tankönyvei mellett a vizsgákra készülők hallgatóság és „művelt rend” számára tájékozódás gyanánt ajánlott olvasmány volt.³⁰¹ Érdemes itt utalni a „pozitív” vagy „tételes” és „természeti” vagy „természetes” törvény megkülönböztetése kapcsán tett kijelentéseire, melyből nyilvánvalóvá válik a szerző jogbölcséleti irányultsága: „A törvény vagy szabály a cselekvési szabadságnak korlátja, vagy sabványa. Ama törvény vagy szabály, mely társadalmi szokás vagy közhatalom intézkedéséből eredett és a társadalmi szabadságra vonatkozik, tényleges (positív, tételes) törvény; ama társadalmi szabadságra vonatkozó törvény ismét, mely az ember s társadalom természetének létéből és rendeltetéséből a józan ész szerint származtatott elvekből ered, természeti vagy természetes törvény.”³⁰²

Hasonló jelentőséggel bírnak Vandrak András (1807–1884),³⁰³ az eperjesi kolégium filozófiatanára és Thót Ferencz (1817–1909)³⁰⁴ debreceni „bölcsészettanár”

²⁹⁹ Werner Rudolf: *A bölcsészeti jogtudomány történelme* [1875] 102–103. o.

³⁰⁰ Uo. 111. o.

³⁰¹ Gerlőczy Gyula: *Alkalmazott észjogtan kérdések- és feleletekben*. Dr. Bauer Antal jogrendszere alapján és több forrás után. Emich, Pest, 1862. Újabb átdolgozott kiadás: *Természetjogtan a vizsgálatra vagy szigorlatra készülők és a művelt rend számára*. I–II. füzet. M. Kir. Egyetemi Nyomda, Budapest, 1877/1880. (Újabb kiadás: 1883.)

³⁰² Gerlőczy Gyula: *Természetjogtan...* I. füzet [1877] 10–11. o.

³⁰³ Vandrak András: *Bölcséleti jogtan*. (Észjog.) Rosenberg, Eperjes, 1864. (Életéről és munkásságáról lásd Vécsey Tamás: *Emlékezés Vandrak András akadémiai levelező tag felett*. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1886.; Mészáros András: *Vandrak András filozófiai rendszere*. Madách, Bratislava, 1980. (Különösen: 116–132. o.); *A filozófia Magyarországon. A kezdetektől a 19. század végéig...* 184–186. o.; Hamza Gábor: *Emlékezés Vandrak Andrásra (1807–1884)*, a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagjára Remembering András Vandrak (1807–1884), Corresponding Member of the Hungarian Academy of Sciences. In: Jubileumi megemlékezések. https://mta.hu/data/dokumentumok/egyeb_dokumentumok/2021/Vandr%C3%A1k_Andr%C3%A1s_Hamza_2021_MTA.pdf

³⁰⁴ *Jogbölcsészet*. Ahrens H. után hallgatói részére vezérfonalul dolgozta Thót Ferencz. Debreczen, 1879. (Jogbölcsélet-történeti szempontból jelentős további munkája: *Bölcsészet történelme. Tanulók egyszersmind művelt olvasók számára*. I–III. köt. Debreczen, 1872., 1874., 1884.)

kizárólag oktatási célokat szolgáló munkái, melyek Ahrens műveit „vezérfonalul” követve, azok kivonataiként készültek el. Vandrak az eperjesi jogakadémia hallgatóinak írt művében az észjog (tudomány) lényegét a következőképpen foglalja össze: „[A]zon jog, melyről jelen tudományban szólandunk, nem ezen külső forrásból eredő fogalom, hanem lelkünk legbensőbbjének sugallata, a józan, művelt észnek szózata, tehát észjog, mely minthogy a tisztán s teljesen felfogott emberi természetnek egyetemes nyilatkozata és örök követelése, természeti jognak (jus naturae) is nevezethetik (de csak ily értelemben!)”³⁰⁵ Az „észjogtant” tekinti a „jog philosophiájának”, mely „a tiszta észből sugallatott s a gondolkodó érzelm által felfogott jogi elvek és törvények rendszere.”³⁰⁶ Vandrak szerint a jog erkölcsi természetű, bár nem azonos az erkölccsel: „Az észjogtan [...] az általános etikában sarkallik, a nélkül, hogy morál vagy erénytan lenne.”³⁰⁷ A jogra vonatkozó általános meghatározása pedig a következőképpen szól: „A jog [...] társas-életbeli fogalom, az emberi társas érintkezéseknek természet- s észszerű rendezője s innen eredő törvények szerinti szabályozója, s épen azért minden önkénynek és hatalmaskodásnak kizárója, a nélkül, hogy az emberi akaratnak nemesb szabadságát elnyomná, sőt épen ennek legerősb biztosítója a társas életben.”³⁰⁸ Vandrak művéről összességében megállapítható, hogy nem tiszta kompiláció, hanem Ahrens nézeteinek alkotó átdolgozása. A jogfilozófia feladatát alapvetően nem a jog mibenlétének vizsgálatában, hanem etikai értékmérők által felállított eszmények keresésében látja.

Lényegében ebbe a körbe tartozik Scheffer Vilmos (1832–1898) pozsonyi jogakadémiai tanár jogbölcséleti előadásainak könyvatos sokszorosítása 1875-ből,³⁰⁹ Kacziány Nándor (1822–1908) budai törvényszéki bíró „társadalmi észjogi” munkája 1873-ból,³¹⁰ illetve Wekerle László (1840–1918) jogvégzett gimnáziumi tanár 1877-es észjogi értekezése.³¹¹ Kacziány munkájában szó esik az észjogról mint a tételes törvényhozás „irányadójáról”, illetve a „társadalmi észjogról”, melynek feladata a jogviszonyokat az észszerűség szempontjait figyelembevéve tanulmányozni és azok „okszerűségét, czélszerűségét és szükségességét” vizsgálni.³¹² Wekerle művében találkozunk az „észjogtudományra” mint önálló diszciplínára való utalással, mely a cselekvési és akaratszabadság morálisan helyes összhangját vizsgálja: „Észjogtudomány ugyanis az erkölcsi lehetségeknek és feltételeknek azon tudata, melynek

³⁰⁵ Vandrak András: *Bölcséleti jogtan*... 3. o.

³⁰⁶ Uo. 4. o.

³⁰⁷ Uo. 6. o.

³⁰⁸ Uo. 16. o.

³⁰⁹ Scheffer Vilmos: *Jogbölcsélet: Pozsony*, 1875.

³¹⁰ Kacziány Nándor: *Társadalmi észjog*. 1. füzet. Fekete, Buda-Pest, 1873. (A mű folytatása a kiadó csődbe jutása miatt nem jelenhetett meg. Később a kézirat is elveszett.)

³¹¹ Wekerle László: *Az észjog vezérelvei*. Aigner, Budapest, 1877.

³¹² Kacziány Nándor: *Társadalmi észjog*... 53. o.

segélyével megismerhetjük és megismertethetjük, hogyan kell a cselekvés-szabadságot az akarat-szabadsággal egyhangzatba hozni.”³¹³ Megállapítja, hogy az ész az ember „gyakorlati életének”, vagyis az akaratnak és cselekvésnek alkot szabályokat: „Maga az ész, a tiszta ész, az ember természetében gyökerező és ebből eredő jogokat egyedül meghatározni képtelen volna, ha meghatározásainak helyességét az embernek természetéből és gyakorlati viszonyaiból nem igazolhatná.”³¹⁴ Az észjogi törvényeket tekinti a pozitív jog „természetes és utolsó alapjának”. Az észjog legfontosabb ismérvei – „vezérelvei” – közt említi a „változhatlanság (immutabilitas)”, a „szükségképesség”, az „örökké valóság (aeternitas)”, az „egyetemesség (universalitas)”, a „meghatározott bizonyosság (certitudo)”, az „ésszerűség”, a „könnyű teljesítés (observatus facilitas)”, a „benső erkölcsiség (intrinseca moralitas)”, végül a „sértetlenség (sanctitas)” kategóriáit.³¹⁵ Említésre méltó továbbá, hogy a dualizmus korszakának kezdetén a jogásképzés curriculumában kötelezővé váló „Bevezetés a jog- és államtudományokba” című tárgy észjogi megalapozottságú stúdiumként került oktatásra,³¹⁶ illetve Förster Károly (1810–1879) ügyvéd kétkötetes esszéisztikus filozófiai, állam- és jogbölcséleti elmélkedése, mely ugyancsak kantiánus szellemenben íródott.³¹⁷

Nyugat-Európában a 19. század első harmadának végére háttérbe szoruló utolsó originális természetjogi elmélet Magyarországon még a millennium idején is az oktatásban és a tudományos publikációkban jelentős pozíciókat birtokolt. A kései, vagy ahogyan a kortárs Finkey fogalmaz, a „modern észjogi irány” képviselőjeként Schnierer Aladár (1836–1898)³¹⁸ a kassai jogakadémia, majd rövid ideig Pauler utódként a pesti egyetem büntetőjog- és jogbölcsélet-professzora műveiben még mindig észjogi alapon közelített a tételes jogi problémákhoz, illetve jogbölcséleti

³¹³ Wekerle László: *Az észjog vezérelvei*... 33. o.

³¹⁴ Uo. 58–59. o.

³¹⁵ Uo. 65–72. o.

³¹⁶ Vö. Kiss István: *Bevezetés a jog- és államtudományokba. A jog és államtudományi tanrendszerre, s jogi pályára általában vonatkozó hazai szabályrendeletekkel és törvényekkel*. Érsek-Lyceum, Eger, 1877. (Különösen: „Jogbölcsészet” alfejezet. 73–81. o.)

³¹⁷ Förster Károly: *Jog, politika és bölcsészet*. I–II. köt. Zilahy, Budapest, 1874. Érdemes egy jellemző részletet hivatkozni a műből: „A természeti jogszabályok, miután erkölcsi lényegünkben gyökereznek, emberek viszonyaira és cselekvényeire vonatkoznak, az emberi felfogást felül nem múlhatják; azoknak az ész által felismerhetőknek, elveikből rendszeres alakban, okoskodás útján kifejtethetőknek kell lenniök, miből az általános egyetemes jogszabályok tárgyalthatása világosan következik. Az észjog szabályai lényegökre nézve [...] népek és idősorok különbsége nélkül egyetemesek, egyenlők, örökösek és változtathatatlanok, mint az emberi természet, melyben gyökereznek. Az észjogi elvek létele nem tételeztetik fel azoknak közös elismerésétől, mert az igazság belső ereje által áll fenn, és minden emberben meg van megismerhetésének tehetsége, meg vannak a jog alapjául szolgáló természetének lényeges kellékei.” (Uo. I. köt. 73. o.)

³¹⁸ Életéről és munkásságáról lásd Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi*... 386–387. o.; Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcsélet Magyarországon*... 202., 325. o.

egyetemi előadásában az észjog fogalmáról, feladatáról, hasznáról és felosztásáról értekezett.³¹⁹ Felfogását jól jellemzi az egyetemi jegyzetében az észjog meghatározására vonatkozó kijelentése, mely szerint az észjog nem más, mint „rendszeres foglalat az azon jogszabályoknak, melyeket az ész az emberek rendeltetésének és társadalmi viszonyainak természetéből levezet.”³²⁰ Míg az észjog célja a jog általános, maradandó elveinek felkutatása, addig a tételes jogé ezen elvek pontosabb kifejtése és érvényre juttatása. Érdekességként ugyanakkor megjegyzendő, hogy az öröklési jog észjogi alapjairól írt tanulmányában Kanttal szemben éles kritikát megfogalmazva Hegelt méltatja, mint aki „a rationalisticus észjog több rendbeli túlzásait helyesebb mértékre visszavezette.”³²¹ Schnierer – továbbgondolva nagy hatású előde, Pauler álláspontját – a történeti és észjogi irányzatok túlhajtásainak lementszését követően azok összeegyeztetésében látja a jogbölcsészet művelésének helyes útját. 1894-ben tartott rektori székfoglaló beszédében így fogalmaz: „Az ész nem maga teremti a jogot, az ész nem képes jogszabályokat a priori, elvonatkoztatva a tapasztalástól megállapítani; hanem feladata csak az, hogy felkutatván a jog reális alapját: a társadalmi életviszonyokat, azokból vezesse le a jog szabályait és fogja össze azokat egy organikus rendszerben.”³²²

A „modern észjogi irány” képviselői közé tartozott még Bárány Gerő (1878–1939) filozófiai író, aki az elmúlt századfordulón megjelent jog- és morálfilozófiai témájú tanulmányaiban a magyarországi Kant-réneszánsz hatása, illetve Spinoza panteizmusa és Stirner tudományos nihilizmusa által meghatározott eklektikus bölcséleti keretben magyarázza a jog lényegét. A jogfilozófiát az „egyetemes” filozófia részének tekinti, ezért Kanttal vallja, hogy a jogot nem az állam teremti, hanem csupán biztosítja annak létét és uralmát. A jogot valójában az emberi ész („észjog”) teremti. A pozitív jog pedig nem más, mint az „erősebb joga” („jog = hatalom”), de a hatalmat nem szabad összetéveszteni a fizikai erővel.³²³

³¹⁹ Tette mindezt annak ellenére, hogy egy 1869-ben megjelent tanulmánya bevezető soraiban így írt: „Mostohább sorsra, kedvezőtlenebb állapotra alig jutott valaha tudomány, mint aminőben jelenleg a jogbölcsészet tengődik. Nem elég, hogy e tudomány legfőbb elvei, legfontosabb tanítványai több oldalról, de kiválólag a jogtörténelmi iskola bajnokai részéről kíméletlen megtámadásoknak kitévék; ellenei közül némelyek vakbuzgóságuk által elragadtatva, már annyira is jöttek, miként még az észjog tételét is kétségbe vonják!” (Schnierer Aladár: Az örökösödési jog észjogi megállapítása: *Jogtudományi Közöny*, IV. évf. [1869] 34. sz. 225. o.)

³²⁰ Schnierer Aladár: *Jogbölcsészeti jegyzet*. Előadásai után jegyezte Mayer József. (V. kiadás) Politzer, Budapest, 1898. 6. o.

³²¹ Schnierer Aladár: Az örökösödési jog észjogi megállapítása... 35. sz. 234. o.

³²² Hivatkozza: Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi*... 387. o.

³²³ Bárány Gerő: *Jogbölcselkedés* (I–III.) *Athenaeum*, X. köt. (1901) 2. sz. 223–230. o.; 3. sz. 356–366. o.; 4. sz. 514–532. o. További jogbölcséleti, büntetőjog-bölcséleti tárgyú tanulmánya: *Bűn és bűnhődés*. *Athenaeum*, XI. évf. (1902) 2. sz. 227–238. o.; 3. sz. 306–319. o.; 4. sz. 443–458. o.; Évtizedekkel később Moór 1923-as jogfilozófiai „bevezetőjéről” írt kritikai ismertetőt. Vö. Bárány Gerő: Moór Gyula: Bevezetés a jogfilozófiába. *Társadalomtudomány*, III. évf. (1923) 1–4. sz. 423–426. o.

Említésre érdemes, hogy 1881-ben – amikor Pulszky Ágost már a jogpozitívizmus szellemében adta elő a jog- és állambölcséletet a pesti jogi karon – egy neves budapesti könyvkiadó értelmét látta annak, hogy „Thomasius” álnévű szerzőtől Pauler szellemiségét követő terjedelmes észjogi megalapozású tananyagot prezentáljon kiskaté formában a vizsgára készülő hallgatók számára.³²⁴ Az észjogi gondolkodás utolsó alakjaként kell utalnunk Csarada Jánosra (1850–1923)³²⁵ a nemzetközi jog és jogbölcsélet professzorára, aki a 19. század végétől 1920-ig – alkalmanként Pikler Gyulával párhuzamosan, illetve egymást főlátva – kantianus szemlélettel adta elő a jogbölcséletet a pesti jogi karon. Erről árulkodik 1900-ban megjelent egyetemi könyvművelés előadásjegyzete.³²⁶ A Pikler-féle szociológiai pozitívizmus mellett meglepő és rendkívül kontrasztos jelenség lehetett a Csarada által előadott észjogi ihletettséggű bölcséleti jogtan, mely szerint a bölcséleti (ész) jog a tételes jog zsinórmértékeként azon általános jogelveket jelenti, melyek „az ember és az emberi életviszonyok természetén gyökereznek és az ész által felismertnek.”³²⁷ Sőt még 1904-ben is – az ún. jogi compendiumok gyűjteménye sorozatban – *Az észjog compendiuma* címmel a „szigorlók, ügyvédi és bírói vizsgára készülő, valamint a gyakorlat emberei részére” közzétett több kiadást is megélt könyv az elméleti ismereteket egy korszakkal korábbi jogfilozófiai alapokról közelítette meg.³²⁸ S az sem véletlen, hogy a szerző a kötet előszavában forrásként Csarada János és Werner Rudolf egyetemi előadásait jelöli meg.

Összességében elmondható, hogy a hazai észjogi művek nem képviseltek kiemelkedő tudományos teljesítményt. Mindazonáltal a 18. századi, már saját korában sem újszerű Wolff–Martini-féle természetjogi felfogással szemben a 19. század első felében, egészen a kiegyezésig, a magyar jogi gondolkodásra – beleértve a tételes jogtudományi diszciplínát – modernizáló hatást gyakorolt. Igaz ez a kijelentés még akkor is, ha osztjuk Moór múlt század közepi megállapí-

³²⁴ *Észjog. Kérdések és feleletekben*. (Összeállította: Thomasius) Eggenberger, Budapest, 1881. A mű kiskaté jellegével már annak bevezetésében szembesülhetünk: „Miben különbözik mégis az észjog a tételes jogtól? Az észjog elvei általánosok, egyetemesek, változhatatlanok, az ész elvein gyökereznek, míg a tételes jog szabályai a kor és az egyes országok viszonyaihoz képest változók; részletek, történetek.” (Uo. 5. o.)

³²⁵ Életéről és munkásságáról lásd Eckhart Ferenc: *A jog- és államtudományi kar története 1667–1935...* 610., 615. o.

³²⁶ Csarada János: *A bölcséleti jog jegyzetei*. I. rész: A bölcséleti jog alaptanai. II. rész: Bölcséleti államjog. Politzer, Budapest, 1900.

³²⁷ Uo. 1. o.

³²⁸ N. B.: *Az észjog compendiuma. A jogbölcsélet történetének rövid vázlata*. Politzer, Budapest, 1896, 1900², 1904³. Az észjog fogalmát így határozza meg: „[A]z észjog [...] rendszeres foglalat az azon szabályoknak, melyeket az ész az emberek rendeltetésének és társadalmi viszonyainak természetéből levezet.” (Uo. 4. o.)

tását: „A természetjogi és észjogi felfogás Magyarországon sohasem jutott kizárólagos uralomra; kellően mérsékelte Werbőczynek a történetet és a szokásjogot méltató organikus felfogása.”³²⁹

1.4. A történeti jogi szemléletmód

A történeti jogi iskola a 19. század első felében – amikor a német jogi kultúrkörben szinte kizárólagos, politikai eszközökkel is támogatott pozíciókkal rendelkezett – a magyar jogtudós közösségre viszonylag szerény hatást gyakorolt.³³⁰ A jogfejlődés egyetemes törvényszerűségeit tagadó és az egyes nemzeti jogok sajátosságait előtérbe helyező felfogásnak csupán néhány hazai követőjét lehet megemlíteni. A historizmus és a jogtudomány korabeli szimbiózisából az európai kontinensen kevés progresszív hatású eredmény született. A német történeti jogi iskola hazai térhódításának több akadálya volt. Így elsősorban a népszerű, de alkalmanként hamis illúziókra támaszkodó ius patrium kutatása gátolta Friedrich Carl Savigny és követői tanainak hatását a hazai jogtudományban. Ugyancsak a történeti jogi szemléletmód elterjedésének ellenében hatott a kanti észjogtudomány hazai elterjedtsége, és itt elsősorban Pauler Tivadar megkerülhetetlen tekintélyére kell gondolni, továbbá az OPTK hatása és jelenléte, mely ellentmondott az iskola tudatos jogalkotást negligáló megközelítésének. A történeti jogszemlélet a reformkor idején csupán Frank Ignác (1788–1850),³³¹ a kassai jogakadémia tanára, majd a pesti jogi kar hazai magánjog-professzora munkásságában érhető tetten. Frank az 1820-as évek legelején írt, csak

³²⁹ Moór Gyula: *A jogbölcsélet problémái...* 45. o. (Kézirat, Magyar Tudomány Intézet, Budapest, 1974.)
³³⁰ Horváth Pál: *Tudománytörténeti és módszertani kérdések a jogtörténet köréből*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1974. 102. skk o.; Pólay Elemér: *A pandektisztika és hatása a magyar magánjog tudományára*. Acta Universitatis Szegediensis de Attila József nominatae. Acta Juridica et Politica. Tom. XXIII. Fasc. 6. Szegedi József Attila Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Szeged, 1976. 90. skk o.; Szabadfalvi József: *A történeti jogi szemléletmód hazai történetéhez*. Zempléni Múzsza, VIII. évf. (2008) 4. sz. 13–18. o.; Stipta István: *A magyar jogtörténet-tudomány kétszáz éve...* 63–73. o.

³³¹ Életről és munkásságáról lásd Pauler Tivadar: *Emlékezés Frank Ignác m. acad. tag felett*. Tartotta a M. Akadémia ülésén nov. 25. 1850. Pest, 1851. (Újból megjelent: Pauler Tivadar: *Adalékok a hazai jogtudomány történetéhez...* 158–171. o.); Fürst László: Frank Ignác (1788–1850) In: *Jogi professzorok emlékezete...* 52–64. o.; Eckhart Ferenc: *A jog- és államtudományi kar története 1667–1935...* 341–349. o.; Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcsélet Magyarországon...* 152–154. o.; Nizsalovszky Endre: Frank Ignác. A jogtörténeti iskola és a szabadságharc. In: *Jogtörténeti tanulmányok*. III. köt. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1974. 193–212. o.; Horváth Pál: Frank Ignác és a történeti jogi iskola. In: Horváth Pál: *Tudománytörténeti és módszertani kérdések a jogtörténet köréből...* 115–207. o.; Pólay Elemér: *A pandektisztika és hatása a magyar magánjog tudományára...* 92–109. o.; Horváth Pál: *Frank Ignác*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1993.; Horváth Pál: Frank Ignác (1788–1850) In: Hamza Gábor (szerk.): *Magyar jogtudósok*. II. köt. Professzorok Háza, Budapest, 2001. 13–28. o.; Stipta István: *A magyar jogtörténet-tudomány kétszáz éve...* 65–70. o.

kéziratban fennmaradt *Észjogtani vázlatában* – elutasítva a korabeli uralkodó Martini-féle jogi tételeket – részben akceptálva a kantiánus tanokat, az emberi jogokat nem a természeti állapotból, hanem az emberi természet „örökös változtathatatlan forrásából” eredeztette, illetve részben átvéve az akkoriban a német jogi gondolkodásban meghatározóvá váló történeti jogi szemléletmódot, például a tulajdonjogot nem az „ész törvényeiből”, hanem a „nemzetek tételes intézeteiből” származtatta.³³² Később – mint Savigny kortársa – egyre inkább a történeti jogi iskola hazai szószólójává válva hangoztatta, hogy a „bölcsészeti jogtan” (értve alatta az észjogi iskolát) nemcsak felesleges, de veszélyes irányzata a jogbölcsületnek, ezért az oktatásból kiküszöbölendő és a római jog tudományával helyettesítendő. Továbbá a Savigny-féle német történeti jogi iskola főbb tételeinek megfelelően – írta róla Pauler – „a törvénykönyvek rendszeresítésére irányzott munkákat [...] a jog természetes fejlődésével ellenkező merész kísérletnek tartotta.”³³³ A kodifikáció elutasítása terén Savigny feltétlen követőjének számított. Habár sok szempontból akceptálta és vallotta a jogképződés ún. organikus elméletét, a német iskolára oly jellemző nemzeti romantikus látásmódtól mentes volt az elmélete.

1848. szeptember 11-én tartott akadémiai székfoglaló előadásában az időközben bekövetkezett társadalmi-gazdasági változások ellenére az ősiség kérdésében meglehetősen óvatos, mondhatni konzervatív álláspontot foglalt el. A jogintézmény precíz leírása és elemzése után, jellemző módon nem annak megszüntetésére, hanem csupán célszerű korlátozására fogalmazott meg javaslatot.³³⁴ Frank a történeti jogi szemléletmód azon képviselője volt, aki a hazai jog fejlődésében elképzelhetetlennek tartotta a gyökeres változást. Nézete szerint a „törvények alkotásánál a nemzeti érzéseket is kímélve méltányolva, tekintetbe kell venni.”³³⁵ Összességében megállapítható, hogy Frank – miként az őt követő hazai jogtudósok – életműve alapvetően nem jogbölcséleti indíttatású, csupán egyes történeti, tételes jogi (alapvetően magánjogi) fejtegetései kapcsán kerültek napvilágra ez irányú nézetei. Munkamódszerére jellemző volt, hogy az egyes jogintézményeket történeti kontextusban tárgyalta, és az adott időszak viszonyaira tekintettel értékelte.

Savigny és a német történeti jogi iskola követőjének tekinthetjük Hoffmann Pál (1830–1907)³³⁶ kassai, majd pozsonyi jogakadémiai tanárt, később a budapesti egye-

³³² Vö. Pauler Tivadar: *Adalékok a hazai jogtudomány történetéhez...* 161. o. (Érdemes e helyen utalni arra, hogy Frank 1823-ban Kassán megjelent „Specimen elaborandarum institutionum juris civilis Hungarici” című művében az alanyi jog fogalmát Kant nevének megemlékezésével használja.)

³³³ Uo. 169. o.

³³⁴ Vö. Frank Ignác: *Ősiség és elévülés*. Értekezés, mellyel Prof. Frank Ignác a Magyar Akadémiának levelező tagjává kineveztetvén helyt foglalt. (1848. szeptember) A Magyar Királyi Egyetem betűivel, Buda, 1848.

³³⁵ Uo. 31. o.

³³⁶ Életről és munkásságáról lásd Vécsey Tamás: *Emlékezés Hoffmann Pál r. tag fölött*. MTA Emlékezések, XIII. 7. Budapest, 1908.; Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi...*

tem római jog- professzorát. 1864-ben *A jog lényege* címen tette közzé akadémiai székfoglaló értekezését, melyben bíráló megjegyzésekkel illette az ekkor hazánkban még ereje teljében lévő észjogi iskolát, elsősorban Pauler nézeteit.³³⁷ A jeles kortárs által képviselt felfogást „észlegeskedő jogászaink dagályos szavalmányai”-ként emlegeti.³³⁸ Írása nyílt állásfoglalás volt a Savigny és Georg Friedrich Puchta fémjelezte iskola mellett. Az ész „jogkútforrása” minőségét illetően állítja, hogy „az ész, mint a szükségképpen megismerésének tehetsége, a szükségképpen valónak egy részét képező jogtartalma levezetésénél is eszközül igenis szolgálhat; de abból magából, az ész, a gondolkodás katagóriáiból a realitás jellemével bíró életviszonyok jogi alkátát sohasem.”³³⁹ Az ész tehát alkalmas eszköz a jogtartalom megismerésére, de nem tekinthető a jog tényleges forrásának. Megállapítása szerint; a jog csak mint *ius positivum* létezhet. A *ius naturale* és a *ius gentium* fogalom párt említi példaként, hogy egyes jogi eszmék nem létezhetnek konkrét jogrendhez való kötődés nélkül.

A német történeti jogi iskola jogkeletkezési elméletét és általában a Savigny-féle „*Vom Beruf*”-ban foglalt programnyilatkozatot mint jogbölcséleti alapvetést először Hoffmann propagálta a hazai irodalomban. Savignyanus beállítottságára mi sem jellemzőbb, mint hogy Rudolf Jhering római birtoktanról írt korszakos művének ismeretében „olcsó okoskodásnak” tekint minden Savigny nézetével szemben álló felfogást.³⁴⁰ Szemléletmódjára az iskola másik klasszikusa is nagy hatást gyakorolt. A jog genezisére vonatkozó teológiai természetű meghatározása Puchta felfogásának interpretálásából következik.³⁴¹ Ugyancsak ismerős fogalomalkotással találkozunk „a jogot létrehozó potentia” meghatározásakor. Hoffmann a „népszellem” fogalmával azonos jelentéstartalmú terminusként – használja a „nemzeti közszellem” kifejezést, mely mint legfőbb jogforrás hozza létre a jogot.³⁴² A jog ebből következően „kettős életet él: a jogviszonyokban megtestesülten, és

229. o.; Eckhart Ferenc: *A jog- és államtudományi kar története 1667–1935...* 472. o.; Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcsélet Magyarországon...* 204–205. o.; Pólay Elemér: *A pandektisztika és hatása a magyar magánjog tudományára...* 114–115. o.; Hamza Gábor: Adalékok a történeti jogi iskola magyarországi hatásához. Hoffmann Pál életműve (1830–1907). *Jogtudományi Közöny*, XXXV. évf. (1980) 8. sz. 539–543. o. Hoffmann Pál (1830–1907). In: Hamza Gábor (szerk.): *Magyar jogtudósok*. I. köt. Nemzeti Tankönyvkiadó, Budapest, 1999. 51–60. o.; Stipta István: *A magyar jogtörténet-tudomány kétszáz éve...* 70–73. o.

³³⁷ Hoffmann Pál: *A jog lényege*. (Bevezetés a jogtudományba). Eggenberger, Pest, 1864.

³³⁸ Uo. 25. o.

³³⁹ Uo. 30. o.

³⁴⁰ Pólay Elemér: *A pandektisztika és hatása a magyar magánjog tudományára...* 114. o. Jhering magyar recepciójáról lásd Földi András: *Aspekte der Jhering-Rezeption in Ungarn*. In: Stephan Meder – Christoph-Eric Mecke (Hrsg.): *Jhering Global. Internationales Symposium zum 200. Geburtstag Rudolf von Jherings* (1818–1892). Vandenhoeck & Ruprecht Verlag, Göttingen, 2023. 71–95. o.

³⁴¹ Vö. Hoffmann Pál: *A jog lényege...* 8. skk o.

³⁴² „A jog kútforrása: a nemzeti közszellem.” (Uo. 57. o.)

a nemzet köztudatában mint eszme.”³⁴³ A „jogalkotó nemzeti genius” megnyilvánulásként – három „idomot” nevez meg – Savigny és Puchta műveire utalva –, melyekből a jog közvetlenül megismerhető. Így beszél a „nemzeti jogmeggyőződés parancsoló szövegeiről” a szokásjogról, az „absolut érvénnyel ellátott szavakban megtestesítettségéből” következő törvényről és a jogtudományról. A szokásjog szerepének kiemelése és a jogtudományra mint jogforrásra való utalás, mely a népet reprezentáló jogtudósok révén jut kifejezésre, nyilvánvalóan Savigny tételeinek a követése. S szintén a német jogászfejedelemhez hasonlóan fogalmaz, amikor a hivatásos jogtudók szerepéről és hivatásáról ír: „[A] jogászok, mint a jogra irányzott nemzeti közszellem vívói, a nemzeti jogtudatnak szereznek tisztultabb kifejezést.”³⁴⁴ A római jogász Hoffmann legfőbb érdeme, hogy az észjogi irányzat végső meghaladásáért küzdött, és ehhez a történeti jogi szemléletmódot tartotta a legmegfelelőbbnek.

Az irányzat jelentős hazai képviselője volt a legkiválóbb Frank-tanítvány, Wenzel Gusztáv (1812–1891),³⁴⁵ aki a történeti jogi iskola híveként vallotta, hogy „a jogtörténeti és jogbölcsészeti elem egymáshoz ellenséges posíciót nem fognak elfoglalni, hanem ellenben egyesítve, magának a jogtudomány felvirágoztatására [képesek] hatni.”³⁴⁶ Magyar, egyetemes (európai) jogtörténeti és összehasonlító jogi műveiben a 19. század közepétől Savigny és követőinek hazai szószólójává vált. Ő volt az, akinek a munkáiban Savigny neve és művei elsőként kerültek említésre a hazai jogirodalomban. Többek szerint a „jogtörténelmi módszer” átvételével és alkalmazásával Wenzel munkássága révén nyert a hazai jogtudományban teljes polgárjogot a „történeti-jogi irány”, szolgálva az 1860-as és 70-es években újjáéledő nemzeti romantika eszméjét. A történeti mellett a jogbölcséleti módszert emelte ki, mely segítségé-

³⁴³ Uo. 44. o.

³⁴⁴ Uo. 45. o. Ugyanitt egy lábjegyzetben megjegyzi: „A nemzetes közszellem jogászokbani megértetlenülése azért a jogtudomány hanyatlását vonja maga után; bizonyítja ezt a negyedik keresztény-századbéli római jogászok és jogtudománypéldája.” (Uo.)

³⁴⁵ Életéről és munkásságáról lásd Vécsey Tamás: *Emlékezés Wenzel Gusztáv felett*. (Emlékezésdek VIII. 5.) Budapest, 1894.; Ujlaky Miklós: Wenzel Gusztáv (1812–1891). In: *Jogi professzorok emlékezete...* 65–75. o.; Eckhart Ferenc: *A jog- és államtudományi kar története 1667–1935...* 395–396., 545–548. o.; Pólay Elemér: *A pandektisztika és hatása a magyar magánjog tudományára...* 119–125. o.; Horváth Pál: *Tudománytörténeti és módszertani kérdések a jogtörténet köréből*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1974. 238–241. és skk o.; Halász Iván: Wenzel Gusztáv és a magyar jogi komparatistika kezdetei. *Pro Publico Bono – Magyar Közigazgatás*, III. évf. (2015) 3. sz. 152–162. o.

³⁴⁶ Wenzel Gusztáv: *Emlékezés néhai Récsi Emil felett*. Magyar Tudományos Akadémia, Buda, 1865. 20. o. (A közelmúltban került elő Wenzel 1836-ban közzétett, a magánjogi forrásokat tárgyaló doktori disszertációja, melynek pontos bibliográfiai adatairól lásd Koi Gyula: *Adalékok 1800 utáni jogirodalmi könyvkiadásunkhoz...* 262. o.)

vel lehet és érdemes a jogtudományt művelni. Miként egy helyütt írja, „[a] történet és a bölcsészet a jogtudománynak mintegy két szeme.”³⁴⁷

Wenzel Savigny és Puchta szellemiségét idézve ír a szokás „jogalakító” jelentőségéről, továbbá arról, hogy a fennálló jog a „nép szellemi életében gyökerezik”, s „a jogeszmé belső erejének folytán támad azon jogi meggyőződés a népben, mely a társadalmi viszonyok rendezésének szolgál alapul. A honlakosok ezen jogi meggyőződése minden társadalomnak egyik legbecsessebb szellemi birtoka. [...] Ezen meggyőződés öntudatlanul az egyesek külső cselekvényeiben nyilvánkozik; s így válik szokássá és alkotja a szokásos jogot.”³⁴⁸ Ugyancsak követve „a kor első jogtudósának”³⁴⁹ álláspontját, a jogkeletkezés és -fejlődés kérdésében megállapítja, hogy a jog „organikus úton a nép életéből fejlődve ki, annak egyes viszonyai [...] eredeti természetszerűségeknek jeleit mutatják.”³⁵⁰ Jogrendszerünk legfőbb jellemzőjeként megállapítja, hogy „a magyar nemzet ősi jogrendjéből indulván ki és abban gyökerezvén, alakulási momentumait és fennállási alapját a mai társadalom sajátos organismusában, s a nemzet jogalakító öntudatában bírja.”³⁵¹ Ugyanerre utal egykori tanítványa, amikor mestere egyetemi előadásán elhangzottakból „a magyar jog »nemzeti szellemünk jogalkotó működésének gyümölcse«” gondolatát emeli ki.³⁵²

Savigny nézeteinek következetes interpretálójaként kodifikációellenes álláspontot foglalt el: „Korunknak – írja Wenzel – sem oka, sem hivatása nincs új törvényeket készíteni, inkább az a feladat, hogy a fennálló jogot tüzetesen megvizsgálni, hogy mennyiben kell a megváltozott viszonyoknak megfelelően kiegészíteni.”³⁵³ Hogy ez a bizonyos kiegészítés alatt mit is értsünk, maga Wenzel siet segítségünkre, amikor egy helyen úgy fogalmaz, hogy „a belső vagy külső tökély bármi magas fokát érik is el a törvények; a szokásos jogot egészen soha nem vetkőztetik ki jelentőségéből.”³⁵⁴ Az összehasonlító módszer tudatos alkalmazásával, mely inkább a Maine-féle angol historical jurisprudence megkülönböztető ismérve volt,³⁵⁵ az ekkor formálódó új

tudomány hazai apostolává vált.³⁵⁶ A modern jogtudomány a jog „szellemét” a jogtörténeti vizsgálódás mellett „a külföld nevezetesebb jogrendszereivel és törvénykönyveivel” egybevető összehasonlító módszer alkalmazásával igyekszik megismerni.³⁵⁷ Az összehasonlító jogtudomány „mívelése a tudomány mai embereinek már kikerülhetetlen feladata lett”, melynek végső értelmét abban látja, hogy „jogunk jelenét tekintve az a legjobb tájékoztatást nyújtja, jogunk jövőjére nézve pedig sokkal biztosabb kalauzunk, mint a legelméletesebb abstractió, vagy a legzsenszialisabb opportunizációs koncepció.”³⁵⁸

A történeti jogi iskola hatása ugyancsak megfigyelhető Haller Károly (1836–1911) kolozsvári magánjogász-professzor jogforrásokról szóló értekezésében, melyben Savigny, Puchta és Hoffmann műveire hivatkozva fejti ki téziseit. A jogforrások fajtáinak részletezését – nem véletlenül – a „nép közvetlen jogi meggyőződéséből eredő [...] következetes gyakorlatként” jellemzett „jogszokás” bemutatásával kezdi.³⁵⁹ Mindazonáltal Haller tisztában van azzal és kifejezésre is juttatja, hogy a modern jogrendszerekben csupán a „törvénytől jogszokásnak” lehet szerepe.³⁶⁰

A hazai történeti jogi iskola fontosabb képviselőinek rövid áttekintését követően érdemes még két, az irányzatot értékelő véleményre utalni. Szalay László – a francia mintájú kodifikáció legfőbb hazai szószólója – 1844-ben írt jogi publicisztikájában a „históriai iskolát” egyértelműen negatív szerepkörben tünteti fel, melynek „jellemjegye: az ész becsmérése, s a jelenkor öntudatos életrevalóságának tagadása.”³⁶¹ Szász-Schwarz Gusztáv – az elmúlt századforduló emblemikus magánjogásza – az *Új irányok a magánjogban* című monográfiájában az észjogi, illetve a történeti jogi iskolát összehasonlítva már árnyaltabb képet rajzol: „Nem az elméleti alaptételek, nem is az elméleti felismerés módszere tekintetében volt különbség az észjogászok és a történészek között. A főkülönbség az eszményben volt, mely vizsgálódásaiban hajtotta: az észjog javítani akart a létező állapotot, a történeti iskola beérte azzal, hogy a jelenállapotot megértse. A társadalmi átalakulások korszakai az észjogi iránynak kedveznek, a társadalmi pangás ideje a történetinek.”³⁶² A gyakorlati törekvések eltérő jellegére jól rávilágít ez a némileg külső nézőpontból megfogalmazott vélemény.

³⁴⁷ Wenzel Gusztáv: *Az 1848 előtti magyar magánjog. Tekintettel újabb átalakítására.* Magyar Királyi Egyetemi Könyvnyomda, Budapest, 1885. 11. o. A jog tanulmányozásának három „szokásos” módszerként „a történetit, a bölcsészeti és a dogmaticait” említi. (Uo. 10. o.)

³⁴⁸ Wenzel Gusztáv: *A magyar magánjog rendszere.* I. köt. (2. kiadás) Athenaeum, Pest, 1872. 76. o. (Ugyanaz olvasható: Wenzel Gusztáv: *Az 1848 előtti magyar magánjog...* 78. o.)

³⁴⁹ Wenzel Gusztáv: *Az ausztriai általános polgári törvénykönyv magyarázata.* Pest, 1854. 4–5. o. Uo. 29. o.

³⁵⁰ Wenzel Gusztáv: *A magyar magánjog rendszere...* 5. o.

³⁵¹ Wenzel Gusztáv: *A magyar magánjog rendszere...* 47. o.

³⁵² Vécsey Tamás: *Emlékezés Wenzel Gusztáv felett...* 47. o.

³⁵³ Wenzel Gusztáv: *Az ausztriai általános polgári törvénykönyv magyarázata...* 19. o.

³⁵⁴ Wenzel Gusztáv: *A magyar magánjog rendszere...* 77. o. (Ugyanaz olvasható: Wenzel Gusztáv: *Az 1848 előtti magyar magánjog...* 79. o.)

³⁵⁵ Vö. Szabadfalvi József: *Historical Jurisprudence, avagy a történeti jogtudomány mint a jog „kültörténeti” megközelítése.* In: Szabadfalvi József (szerk.): *Historical Jurisprudence – Történeti jogtudomány.* Budapest, 2000. 14–35. o.; Angol történeti jogbölcsélet. In: Jakab András – Könczöl Miklós –

Menyhárd Attila – Sulyok Gábor (szerk.): *Internetes Jogtudományi Enciklopédia.* PPKE JÁK, Budapest, (2019) 15. o. (<https://ijoten.hu/szocikk/angol-torteneti-jogbolcsélet>)

³⁵⁶ Vö. Wenzel Gusztáv: *Az összehasonlító jogtudomány és a magyar magánjog.* M. Tud Akadémia, Budapest, 1876.

³⁵⁷ Wenzel Gusztáv: *A magyar magánjog rendszere...* 15. o.

³⁵⁸ Uo. 39. o.

³⁵⁹ Vö. Haller Károly: *Adalék a jogforrások elméletéhez.* *Jogtudományi Közlöny*, X. évf. (1875) 45. sz. 382. o.

³⁶⁰ Uo. 13. o.

³⁶¹ Szalay László: *Publicisztikai dolgozatok.* II. köt. 1844–1847. Heckenast, Pest, 1847. 17. o.

³⁶² Szász-Schwarz Gusztáv: *Új irányok a magánjogban.* Athenaeum, Budapest, 1911. 147–148. o.

A 19. század közepétől a történeti jogi iskola elsősorban a tételes jogtudományok – főképp a magánjog³⁶³ – művelői, illetve később a jogtörténészek körében talált követőkre. A polgári jogi kodifikációs törekvések eredmény nélkülisége, továbbá a feudális jellegű szokásjogi szabályok vitalitása a magánjogászokat a múltban sikeresnek vélt megoldási módok irányába orientálták. A vesztes szabadságharc után az „ősi” magyar jogintézményekért való lelkesedés a nemzeti jelleg megőrzésének az eszközévé vált. Így nem volt ritka a hazai szakirodalomban a történeti jogi szemléletmód jelenléte még az elmúlt századforduló környékén sem. Erre jó példa Grosschmid Béni nevezetes magánjogi előadásában olvasható gondolata: „A rómain és az angolon kívül alig van még egy államiság, mely annyira nemzeties és a nemzeti jellemmel annyira bensőleg egybeforrt s oly jellegzetesen kidomborodó köz- és magánjogi intézményvilágot volna képes felmutatni, mint a mi 48 előtti államrendszerünk.”³⁶⁴

A magyar jogtudomány történetét vizsgálva a 19. század közepétől a történeti jogi szemléletmód elterjedését a hazai jogtudományi életben a nemzeti jelleg megőrzésének az eszközévé vált. Így nem volt ritka a hazai szakirodalomban a történeti jogi szemléletmód jelenléte még az elmúlt századforduló környékén sem. Erre jó példa Grosschmid Béni nevezetes magánjogi előadásában olvasható gondolata: „A rómain és az angolon kívül alig van még egy államiság, mely annyira nemzeties és a nemzeti jellemmel annyira bensőleg egybeforrt s oly jellegzetesen kidomborodó köz- és magánjogi intézményvilágot volna képes felmutatni, mint a mi 48 előtti államrendszerünk.”³⁶⁴

A magyar jogtudomány történetét vizsgálva a 19. század közepétől a történeti jogi szemléletmód elterjedését a hazai jogtudományi életben a nemzeti jelleg megőrzésének az eszközévé vált. Így nem volt ritka a hazai szakirodalomban a történeti jogi szemléletmód jelenléte még az elmúlt századforduló környékén sem. Erre jó példa Grosschmid Béni nevezetes magánjogi előadásában olvasható gondolata: „A rómain és az angolon kívül alig van még egy államiság, mely annyira nemzeties és a nemzeti jellemmel annyira bensőleg egybeforrt s oly jellegzetesen kidomborodó köz- és magánjogi intézményvilágot volna képes felmutatni, mint a mi 48 előtti államrendszerünk.”³⁶⁴

³⁶³ Peschka Vilmos: A magyar magánjogtudomány jogbölcséleti alapjai... 43–44. o.

³⁶⁴ Grosschmid Béni: *Magánjogi előadások. Jogszabálytan*. Athenaeum, Budapest, 1905. 39. o.

2. A JOGPOZITIVIZMUS HEGEMÓNIAJA

2.1. A jogpozitivizmus uralomra jutása

A 19. század utolsó harmada és a századforduló időszaka a magyar kultúra és szellemi élet fellendülésének korszaka. A kiegyezés adta kedvező társadalmi-politikai feltételek közepette az európai kultúrával és tudománnyal még elevenebb kapcsolatot épült ki. A társadalomtudományban meghatározó nyugati áramlatok közvetlen hatása, illetve naprakész követése a hazai tudós közösségre termékenyítő hatást gyakorolt. A tudományos disputákban egyre gyakrabban új elméleti keretek kialakításának igénye fogalmazódott meg. A legkiválóbbak élen jártak az elméletalkotás terén, eredményeik, legjelentősebb műveik mértékadó német és angol kiadók gondozásában jelentek meg. A modern magyar állam gyors kiépülése, továbbá az ezzel együtt járó kodifikációs munkálatok nagyban hozzájárultak a hazai jogtudomány első igazi virágkorához.

Az elmúlt századfordulóhoz közeledve a társadalmi-gazdasági változások következményeként az állami-politikai hatalom gyakorlásából magának mind nagyobb szerepet kívánó polgárság törekvéseinek az észjogi felfogás, pláne a klasszikus természetjogi szemléletmód, illetve az egyre anakronisztikusabbá váló történeti jogi iskola tanai már nem feleltek meg.³⁶⁵ A kelet-közép-európai régióban, így Magyarországon is a társadalomtudományi gondolkodásban növekvő befolyásra tett szert a tapasztalati világ modellálására vonatkozó evolucionista-reformista magyarázatokban megjelenő pozitivisták szemléletmód. Mindez nem hagyta érintetlenül az elméleti jogi gondolkodásunkat. Ennek köszönhetően – természetesen a nemzetközi tendenciákhoz igazodva – az 1870-es évektől kezdődően Magyarországon is a jogpozitivizmus lett az uralkodó irányzat. Somló Bódog épp a századfordulón

³⁶⁵ Lánzy Gyula történész – aki a hazai összehasonlító antropológiai jogtudomány egyik korai művének (*A faluközösség eredete*. Grill, Budapest, 1881.) a szerzője – a felsőoktatás reformjáról 1879-ben írt tanulmányában így jellemzi a korabeli hazai jogbölcséletet, illetve annak oktatását: „[M]it szólnunk azon monstrumhoz, magyarán kőficz-hoz, mellyel jogbölcsészeti, észjogi, jus naturae név alatt hazai intézeteinken vesztegetik a drága időt? Hiszen angol vagy francia embernek égne meredne haja szála, ha megtudná, hogy mi az a magyar jogbölcsészeti!” (Lánzy Gyula: *A felsőoktatás reformja s az új magyar közműveltség*. Eggenberger, Budapest, 1879. 31. o.)

megjelent tanulmányában a magyar jogbölcséleti gondolkodás megújítására tett kísérletről, azok szereplőiről és az újítástól féltő, még mindig uralkodó konzervatív szemléletről a következőket írta: „A jogbölcséletnek nálunk is feltámadt az [...] igazi ellensége: az uralmon lévő érdekeknek az újítástól való félelme. Ha a magyar jogbölcsélet megmaradt volna a régi iskola ösvényén, akkor a baj még nem lett volna oly igen nagy és a természetjogi lom is elheverhetett volna még a pandektajogi és egyházjogi ószer között. De a magyar jogfilozófiának Pulszky Ágostja támadt, a ki friss levegőt hozott a modern angol filozófia ormairól.”³⁶⁶ Hasonló értelmű jellemzést adott – az egykori tanítvány, majd tanszéki utód – Pikler Gyula Pulszky tantermének aurájáról: „Ebben a teremben egy más levegő csapott meg bennünket mint a többiben: a természettudományi felfogás levegője, a nagy, egységes tudományos áramnak levegője, mely mintegy itt hatolt bele a jurisprudentia álló levegő-szigetébe. Csüggedésünket újra remény váltotta fel.”³⁶⁷ Finkey Ferenc a 20. század elején megfogalmazott méltatásában a „mai európai jogbölcséleti irodalom egyik legjelentősebb alkotását” látja Pulszky életművében, akit nemcsak az angol analitikai iskola folytatójának, sőt továbbfejlesztőjének tekint, hanem egy „teljesen önálló modern tételes jogbölcsésznek”, aki „Comte és Spencer tanainak egységes és értékes részleteit alapul véve [...] új utat tör a jogbölcsészet művelése terén.” Majd így folytatja a jellemzést: „Pozitivist és szociológus, azonban szerencsésen kikerüli úgy a pozitivizmus, mint a szociológia túlzásait, egyoldalúságát. A jogbölcsészetet társadalmi tudománynak tekinti, de nem olvasztja be azt a szociológiába, az ő jogbölcsészete egy pozitivist alapra épített önálló, életerős jogbölcsészet.”³⁶⁸ Végül érdemes Moór Gyulának a magyar jogbölcséleti gondolkodást áttekintő, 1945-ben megjelent értékelésére utalni, melyben azt írja, hogy „Pulszky Ágost volt az a magyar tudós, aki a francia pozitív filozófiának és az angol evolucionista bölcselőknek, valamint a szociológiai iránynak a magyar jogfilozófiában utat csinált. Pulszky azonban távol tartotta magát a természettudományos értelemben felfogott szociológia naturalista túlzásaitól s a társadalmi ideálok szerepét kiemelő felfogásával tulajdonképpen már egy szellemtudományi szociológiát képviselt.”³⁶⁹ Mindezekből kitűnően Pulszky Ágost

(1846–1901) jelentősége megkérdőjelezhetetlen a magyar társadalomtudományi gondolkodásban.³⁷⁰ Személyében a 19. század utolsó harmadában kialakuló és formálódó pozitivist jog- és állambölcsélet első számú hazai képviselőjét tisztelhetjük.

³⁷⁰ Pulszky Ágost (1846. július 3., Bécs – 1901. szeptember 1., Budapest) gyermek és fiatal éveit családjával külföldi száműzetésben töltötte. Gimnáziumi tanulmányait Londonban, majd Turinban (Torinó) végezte. Édesapja (Pulszky Ferenc) akaratának és Deák Ferenc kérésének megfelelően a pesti egyetemen végezte jogi tanulmányait, ahol 1868-ban jogi doktorrá avatták. 1868–69 között egyéves önkéntes katonai szolgálatot teljesített, majd 1869–70-ben a Nógrád megyei adminisztrációban dolgozott. Ezt követően Pestre került, ahol a Pénzügyminisztérium első osztályú fogalmazója lett. 1871-től haláláig – megszakítás nélkül – országgyűlési képviselőként tevékenykedett. Magántanári képesítést 1872-ben jogbölcsélet tárgykörből szerzett. 1875-ben Pauler Tivadar utódaaként a jogbölcsélet és a nemzetközi jog professzorának nevezték ki. 1887-ben a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagjává választják, rendes tag azonban – nagy fájdalomra – soha nem lett: 1894-ben – szűk egy évig – a Wekerle-kabinetben államtitkári posztot töltött be. Megürült tanszékére pályázat útján 1895-ben Pikler Gyula és Csarada János került. Támogatásával jött létre 1900-ban a *Husadik Század* című folyóirat. Az 1901-ben alakult Társadalomtudományi Társaság első elnökévé választották. Legismertebb tanítványai: Pikler Gyula, Somló Bódog, Jászi Oszkár, Szabó Ervin. Életéről és munkásságáról lásd Gratz Gusztáv: Pulszky Ágost. *Husadik Század*, II. évf. (1901) 10. sz. 235–258. o.; Jászi Oszkár: Pulszky Ágost (1846–1901) *Jogállam*, I. évf. (1902) 64–66. o.; Pikler Gyula: Pulszky Ágost tudományos tevékenysége. In: *Pulszky Ágost emlékezete*. Társadalomtudományi Társaság, Budapest, 1902. 15–40. o.; Emmer Kornél: Pulszky Ágost politikai pályafutása. In: *Pulszky Ágost emlékezete*. Társadalomtudományi Társaság, Budapest, 1902. 41–72. o.; Concha Győző: Pulszky Ágost. *Jogállam*, V. évf. (1906) 421–450. o.; Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi...* 426–436. o.; Felix Somló: *Die neuere Ungarische Rechts- und Wirtschaftsphilosophie...* 315–316. o.; Bárd József: *Pulszky Ágost jogbölcsélete*. Magyar Jogászegyleti értekezések. XII. köt. 81. füz. Franklin-Társulat, Budapest, 1917.; Barna Horváth: *Die ungarische Rechtsphilosophie...* 46–52. o.; Eckhart Ferenc: *A jog- és államtudományi kar története 1667–1935...* 534–536., 608. o.; Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcsélet Magyarországon...* 214. skk. o.; Zsigmond Gábor: Henry S. Maine és Pulszky Ágost. *Ethnographia*, LXXXIV. évf. (1977) 1–2. sz. 111–123. o.; Pulszky Ágost etnológiai munkássága. *Szociológia*, V. évf. (1977) 2. sz. 196–201. o.; Litván György: Pulszky Ágost két magyar reformnemzedék között. *Szociológia*, V. évf. (1977) 2. sz. 202–206. o.; Nagy Endre: Pulszky Ágost társadalom- és államtana. *Szociológia*, V. évf. (1977) 2. sz. 207–213. o.; Boros László: Pulszky Ágost tudományszervező tevékenysége. *Szociológia*, V. évf. (1977) 2. sz. 214–218. o.; Szilágyi Péter: Fejezetek az ELTE Állam- és Jogelméleti Tanszékének történetéből... 116–143. o.; Samu Mihály – Szilágyi Péter: Az állam- és jogelmélet oktatásának története egyetemünkön... 325–345. o.; Falus Katalin: *Fejezetek a magyar jogfilozófiai gondolkodás történetéből: Pulszky, Pikler és Somló jogpozitivizmusa*. Kandidátusi értekezés (Kézirat) Budapest, 1994. 6–75. o.; Szabadfalvi József: A jogpozitivizmus diadala. Pulszky Ágost élete és munkássága. In: Löss Sándor – Szabadfalvi József – Szabó Miklós – H. Szilágyi István – Zódi Zsolt: *Portrévázlatok a magyar jogbölcséleti gondolkodás történetéből*. Bíbor Kiadó, Miskolc, 1995. 21–44. o. [Továbbiakban: *Portrévázlatok...*]; Kupa László: *Pulszky Ágost bölcsélete*. Seneca Kiadó, Budapest, 1996.; Pokol Béla: A XIX. századi magyar jogelmélet... 288–290. o.; Kupa László: *Pulszky Ágost politikai nézetei*. Seneca Kiadó, Budapest, 1997.; Kupa László: Bevezetés. In: *Pulszky Ágost* (Válogatta, sajtó alá rendezte, a bevezetést és a jegyzeteket írta: Kupa László) Új Mandátum Könyvkiadó, Budapest, 1999. 7–58. o.; Szabadfalvi József: Pulszky Ágost. In: Hamza Gábor (szerk.): *Magyar jogtudósok*. II. köt. 47–69. o.; Egresi Katalin: Pulszky Ágost és Concha Győző vitája az államról. *Jog – Állam – Politika. Jog- és politikatudományi folyóirat*, III. évf. (2011) Különszám, 225–239. o.; Kupa László: Pulszky Ágost szintetikus szociológiája. In: Kupa László: *A polícia alkonyától a szociológia hajnaláig. A magyar szociológiai gondolkodás kialakulása a reformkortól a századfordulóig*. Kronosz Kiadó, Pécs, 2012. 465–532. o. (Különösen: 492–503. o.)

³⁶⁶ Somló Bódog: A jogbölcsélet tanítása. *Jogállam*, I. évf. (1902) 1. sz. 59. o. A magyar jogbölcséleti gondolkodásban meghatározó angolszász hatásokról lásd Szabadfalvi József: Az angolszász társadalom- és jogelmélet recepciója Magyarországon a 20. század közepéig. *Jog – Állam – Politika. Jog- és politikatudományi folyóirat*, V. évf. (2013) 1. sz. 111–142. o.

³⁶⁷ Pikler Gyula: Pulszky Ágost tudományos tevékenysége. In: *Pulszky Ágost emlékezete*. Társadalomtudományi Társaság, Budapest, 1902. 25. o.

³⁶⁸ Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi...* 427. o. Herbert Spencer hatásáról a hazai jog- és állambölcséleti gondolkodásra lásd Szabadfalvi József: Herbert Spencer hatása a magyar jogbölcséleti gondolkodásra. In: Tóth J. Zoltán (szerk.): *Herbert Spencer öröksége. Tanulmányok, reflexiók Herbert Spencer születésének 200. évfordulója alkalmából*. Károli Gáspár Református Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 2021. 69–88. o.

³⁶⁹ Moór Gyula: *A jogbölcsélet problémái...* 44. o.

Életműve a magyar jogbölcséleti gondolkodás önállósulási törekvésének első beteljesüléseként is felfogható. Munkássága fontos szerepet játszott abban, hogy a magyar jog- és állambölcséleti, de joggal állíthatjuk, a széles értelemben vett társadalomtudományi gondolkodás modernizációs kísérlete sikerrel járt.³⁷¹ A szabadságharcot követő emigrációs éveknek köszönhetően az angol mellett más európai nyelveket is kiválóan ismerő Pulszky számára új, korábban nem tapasztalható lehetőségek nyíltak. Az angol társadalomtudományi gondolkodás iránti affinitása első sorban annak köszönhető, hogy iskoláinak jelentős részét Londonban végezve már fiatalon megismerkedett az angol kultúrával és tudománnyal. A kiegyezés eredményeképp a gazdasági és politikai, valamint a tudományos életben megnyilvánuló pezsgés korszakában a társadalomtudományi gondolkodás számára az angol tudomány által képviselt eredmények és módszerek új orientációs mintákat jelentettek. Mindezek közvetítésében Pulszkynek elvülhetetlen érdemei vannak. A korabeli magyar társadalomtudományi gondolkodásban kialakult vákuumhelyzetben Pulszky előtt fényes akadémiai és nemzetközi karrier lehetősége csillant fel. Sajnálatos módon azonban e kiemelkedő intellektusú gondolkodót a gyakorlati politika szele megérintette, sőt korán bekövetkezett haláláig „fogságban” tartotta. Így a hazai társadalomtudományi gondolkodás egy potenciálisan nemzetközi hírnévre esélyes tudósának karrierje nem teljesedhetett ki.

Művei nyelvezetét a kortárs Finkey Kantéhoz hasonlítja, nehézkesnek és szinte élvezhetetlennek nevezi. Mindennek okát abban látja, hogy „gyermek- és ifjúkorát Angliában töltötte, s így a magyar nyelv szinte új nyelv lett reá nézve, másrészt mert óriás ismereteit rendkívül tömören akarta kifejezni, ami oly nehézkessé tette stílusát, hogy műve úgy az ifjúság, mint a nagy közönség előtt megérthetetlennek tűnt fel s csak a valóban szakemberekre és azokra volt élvezhető, akik belemélyedtek annak tanulmányozásába.”³⁷² Személyét és munkásságát híven ábrázolja Concha Győző, a közismerten konzervatív beállítottságú pályatárs: „Pulszky Ágost a magyar tudományban és közéletben oly szokatlan utakon haladt, ismeretlen harcmóddal oly célpontokra irányozta küzdelmeit, melyeket a tudományos és a politikai világban igen különbözönek ítélték meg. Kevesen s teljesen csak azok értették Pulszkyt a tudományt illetőleg, a kik nem röstellték a nagyobb készütséget is igénylő fáradságot őt mélyen járó vizsgálataiban és érveiben követni, a közéletre nézve pedig, a kik működésének nem színét, látszatát, hanem célját, eszközeit együttevve, szóval lényegét mérlegelték.”³⁷³

³⁷¹ Horváth Barna szerint a magyar jogbölcséleti gondolkodás „modern” korszaka Pulszky Ágosttal kezdődik. Vö. Barna Horváth: *Die ungarische Rechtsphilosophie...* 37–85. o.

³⁷² Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi...* 435. o.

³⁷³ Concha Győző: *Pulszky Ágost...* 421–422. o.

Pulszky első jelentős műve a börtönügy hazai és nemzetközi tapasztalatait összegző könyv volt, melyet joghallgató társával közösen írt egy tudományos pályázatra.³⁷⁴ Jogi doktorrá avatásának évében – huszonkét éves korában –, 1868-ban az Akadémián olvasták föl *A római jog s az újabbkori jogfejlődés* című értekezését.³⁷⁵ A következő évben nyomtatásban napvilágot látott művében tisztázza a jogbölcsélet aktuális feladatait, s a korábban uralkodó főbb irányzatok kritikai értékelését nyújtja.³⁷⁶ Megközelítési módját már ebben az írásában áthatja a történeti-szociológiai szemléletmód. Tanulmányában vizsgálat tárgyává teszi a korabeli magyar jogtudomány uralkodó és egymással élesen szemben álló két irányzatát, az észjogi, illetve a történeti jogi iskolát, melyeket későbbi műveivel, illetve egész életművével meghaladni kívánt. Pulszky szerint a felvilágosodás alaptételeit valló észjogi irányzat ugyanúgy, mint a történeti jogi iskola az egyetemes társadalmi fejlődés értelmezéséhez módszereiben és elveiben idejétmülttá vált. A természetjogi-észjogi irányzatok – Grotiustól kezdődően Leibnizen át Kantig és Hegelig tartó fejlődési ívének – hibáját abban látja, hogy „a felállított alapeszmék metaphysikai természetűek; nem elemzés által nyertettek, hanem az általános bölcselem a priori felvett elveiből vezettetek le.”³⁷⁷ Előnyét ugyanakkor a „codificationalis eszme” képviselőiben látja, ami nagy haladást jelentett a korábbiakhoz képest. Ezen új eszmék magukban hordoztak bizonyos ellentmondásokat is, mivel „nem igazolták [...] a reményeket, melyeket alkotóik gerjesztettek, midőn azt hívták, hogy [...] a jogot minden készületlen számára teljesen hozzáférhetővé, s bárki által bonyolult esetekben is alkalmazhatóvá tették, és hogy további fejlődésének már lehetőségét is tökéletesen kizárták.”³⁷⁸ A történeti jogi iskola – mint másik nagy uralkodó irányzat – alaptételét „a jogi fejlődés határtalan voltának bizonyításában” ragadja meg, mely „a tudományt folyvást mozgásban tartva, azt mind a mai napig megmentette a tespedés veszélyeitől.” Pulszky kritikai észrevételeket is megfogalmaz az irányzattal szemben, nem tagadva a történeti szemléletmód iránti szimpátiáját: „[I]rányukat [...] a józan ítészet szabta határokon túl is követték, mint a midőn a szokásjogi öntudatlan primitív fejlődési modort az újkor határozott célú s előre kiszámítható eredményű codificationalis eljárása fölé helyezték, mikor a polgárok kitünőbbjeihez még csak éppen úgy folyamodtak a szomszédok jogtanácsért, mint háziszerekért az egerek ellen.”³⁷⁹

³⁷⁴ Pulszky Ágost – Tauffer Emil: *A börtönügy múltja, elmélete, jelen állása, különös tekintettel Magyarországra*. Emich, Pest, 1867.

³⁷⁵ Az akadémiai ülésen egykori tanára, Hoffmann Pál, a római jog professzora olvasta föl az ifjú jogtudós előadását.

³⁷⁶ Pulszky Ágost: *A római jog s az újabbkori jogfejlődés*. Eggenberger, Pest, 1869. (Az eredeti kézirat 1867-es dátummal „A római jog s a jogtudományi módszer” címen a Magyar Tudományos Akadémia Kézirattárában fellelhető: MTA Ms 4182/77)

³⁷⁷ Uo. 19. o.

³⁷⁸ Uo. 21–22. o.

³⁷⁹ Uo. 22–23. o.

Tanulmánya végén kora juriszprudenciájának szemléletmódjáról azt írja, hogy „az újkori jogtudomány is, a jog eszméjét a társadalmi viszonyok rendezésénél egyetemesnek s kizárólagosnak tekinték. [...] Az emberi cselekvőséget teljesen szabadnak tételezék fel. [...] [A] jogelveket olyan általánosoknak vélték, hogy lehetők tartották a gyakorlati viszonyokat uralmuknak feltétlenül alárendelni.”³⁸⁰ Ezt a Pulszky által hagyományosnak tekinthető szemléletmódot az időközben bekövetkezett változások, így a monopolkapitalista fejlődési tendenciák megkérdőjelezték. A jog világában új szabályozási igények és ennek megfelelő új jogterületek születtek. Éppen ezért kell felhagyni a jog kizárólagos metafizikus szemléletével. A javasolt megoldás szerint a társadalmi jelenségeket a jog és a „közgazdaszat” módszereinek szintézisével lehet a legalkalmasabban vizsgálni. A modern társadalomtudomány „mint az emberiség öntudatos fejlődésének tudománya” az „egyetemes haszonra törekvés” benthami nem-metafizikai elvére fog felépülni, mely perspektivikusan egy új korszak eljövételét eredményezi.³⁸¹

Pulszky 1872-ben készítette el *Az angol jogbölcselet történetéhez* című értekezését, amellyel 1874-ben – huszonnyolc évesen – magántanári képesítést nyert alma materében.³⁸² Dolgozatában az élete során mindig nagyra tartott angol társadalomfilozófia és jogbölcselet fejlődését tekinti át a legkiemelkedőbb gondolkodók, így Morus, Bacon, Hobbes, Locke főbb tételeinek bemutatásán keresztül.³⁸³ Az angol és német jogbölcselet általános jellemzése kapcsán megállapítja, hogy a jogelméleti törekvések „Németországban a legújabb ideig mindig egy elvont elven, legfőlebb egy vagy más erkölcsi vagy elméleti tulajdonon alapultak, minden tekintet nélkül a létezőre, Angliában folyvást ennek még mulékony körülményeihez is alkalmazkodtak, s megannyian, kivétel nélkül, az emberi természet valamennyi elemében keresték rendszerök magyarázatát.”³⁸⁴ Írásában legrészletesebben Hobbes és Locke nézeteit elemzi, megvizsgálva a két elmélet hasonló és eltérő tételeit. Láthatóan Hobbes téziseit elfogadva – a teológiai megközelítést, illetve a metafizikai elmélkedést elutasítva – az embert és annak természetét vizsgáló pozitív, empirikus módszer fontosságát hangsúlyozza: „A mennyiségtannál és természettudománynál kezdve, eljut az emberi test, majd az érzékek tanához; ettől fölemelkedik a lélektanhoz, a hajlamok és szenvedélyek, a vétkek és erények elemzéséhez, s a jogot és államtudományt ismét erre alapítja. Híven

³⁸⁰ Uo. 23. o.

³⁸¹ Uo. 27. o.

³⁸² Pulszky Ágost: *Az angol jogbölcselet történetéhez. Budapesti Szemle*, VII. köt. (1875) 126–148. o.

³⁸³ Itt kell megemlíteni a Maine *Ancient Law* című művének magyar fordítása elé írt „Bevezetés”-t, melyben ugyancsak az angol társadalombölcselet és jogfilozófia kiemelkedő gondolkodóiról és irányzatairól szól. Vö. Sir Maine Sumner Henrik: *A jog őskora, összeköttetése a társadalom alakulásának történetével, s viszonya az újkori eszmékhez.* (A Magyar Tudományos Akadémia megbízásából fordította, bevezetett és jegyzetekkel kísérte Pulszky Ágost) Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1875. IX–XXII. o.

³⁸⁴ Pulszky Ágost: *Az angol jogbölcselet történetéhez...* 130–131. o.

az újkori módszerhez, az ember általános természetét kutatja, hogy az első és legegyszerűbb elemeket föllehesse, amelyekre az állam, »eme [...] mesterséges alkat« szabályainak és törvényeinek összetételeit feloldhassa, s ugyanannyi bizonyosságra törekszik a társadalom kellékeinek, keletkezete, fennállása és felbomlása föltételeinek megállapításánál, mint amennyivel előzményei bírnak. E módszer ma is felülmúlhatatlan.”³⁸⁵ Megállapítása arra utal, hogy – szemben korábbi írásával – felfogásában a történeti megközelítésről az etnológiai (antropológiai) megalapozásra került át a hangsúly.

Pulszky szemléletmódjának az etnológiai kutatási irány felé fordulását jelzi *Az ind jogról* című, 1874-ben megjelent tanulmánya.³⁸⁶ Ebben Mayr Aurél, a pesti egyetem tanárának német nyelven megjelent, az ind öröklési jogról írt műve kapcsán főképpen az angol etnológiai kutatások eredményeit ismerteti. Waitz, Lubbock, McLennan, Tylor, Bastian, Bachofen, Morgan, Maine nevét említi mint akik nagyobb gondot fordítottak az Európán kívüli népek jogainak tanulmányozására. Pulszky szerint csupán ezen a módon sikerülhet, hogy „az emberi történetből kiszakított lapokat helyreépítjük, a kiesett láncszemeket kiegészítsük s a tételesen egymással egyidejűleg egymás mellett jelentkezőből a múltban egymás után bekövetkezettekre következtetést vonhassunk.”³⁸⁷ Az „ethnographiával és az emberiség kezdetleges állapotával foglalkozók” esetében módszertani újdonságként emeli ki a „terepen” való jártasság és az empirikus adatgyűjtés fontosságát.

Professzori kinevezését követően, 1875-ben fordításában jelent meg Henry Sumner Maine *Ancient Law* (1861) című műve, melyhez nagyobb lélegzetű bevezető tanulmányt és több mint százoldalas – önálló tudományos értékkel bíró – „jegyzetet” fűzött, korrigálva az angol tudományosságban elfogadott szokásoknak a kontinentális szemlélet szerinti hiányosságait (pl. jegyzetek, hivatkozások megjelölése).³⁸⁸ A jegyzetekben nemcsak Maine későbbi műveit – *Village Communities in the East and West* (1871), *Lectures on the early History of Institutions* (1875) – ismertette, hanem Spencer, Tylor, Lubbock, Morgan legújabb eredményeit is felhasználta. Kommentárja így, az eredeti mű mintaszerű tudományos kiegészítésén túl tartalmazza a kor vezető tudósainak és magának a fordítónak a kritikai észrevételeit is. Pulszky magyarázó megjegyzései harminchárom évvel megelőzték Friedrich Pollock – a neves angol pályatárs – hasonló céllal írott munkáját.³⁸⁹ A példaképének tekintett Maine szembeállt a racionalista természetjogi és szerződéses elméletekkel,

³⁸⁵ Uo. 138–139. o.

³⁸⁶ Pulszky Ágost: *Az ind jogról. Budapesti Szemle*, IV. köt. (1874) 357–369. o.

³⁸⁷ Uo. 359. o.

³⁸⁸ Pulszky Ágost: „Bevezetés”, valamint „Jegyzetek” In: Sir Maine Sumner Henrik: *A jog őskora...* IX–XVIII., illetve 325–443. o.

³⁸⁹ Friedrich Pollock: *Introduction and Notes to Sir Henry Maine's Ancient Law*. Murray, London, 1908.

illetve a korabeli uralkodó utilitarista és naturalisztikus felfogásokkal. Elutasította mindazokat a nézeteket, amelyek szerint a társadalom életében meghatározó intézményeket az ember racionális természete alakítja ki. A szokásoknak, az ösztönöknek, az érzelmeknek a társadalmi intézményekben játszott fontos szerepében hitt. Maine nagy ívű munkája – az akkortájt Pulszkyt is foglalkoztató kérdésekről – a társadalom keletkezéséről, korai fejlődési szakaszairól és a jognak ebben játszott szerepéről szól.³⁹⁰

Pulszky igen hamar szembesült Maine igazi jelentőségével, vagyis azzal, hogy egy korábban alig használt módszer alkalmazásával új távlatokat nyitott a modern jogtudományi gondolkodásban.³⁹¹ A primitív és a progresszív társadalmak jogintézményeinek az összehasonlító módszer (comparative method) alkalmazásával végzett tanulmányozásával túllépett a Savigny fémjelezte német történeti jogi iskolán, s más módon nem rekonstruálható eredményekre jutott.³⁹² Pulszky a legismertebb Maine-fordításán túl – többek között – Caulfield Heron egyik jogtudományi munkáját is magyar nyelven hozzáférhetővé tette a hazai tudományos élet és az érdeklő-

³⁹⁰ Említésre méltó, hogy Lánzy Gyula jogászképzést érintő 1879-es reformelképzelései között a jogi jelenségek, intézmények megismerése során a történeti és összehasonlító alapon való tárgyalásra hívja fel a figyelmet: „E tudomány így tárgyalva még nagyon új, nagyon kezdetleges de megvan; teremője pedig Sir Henry Sumner Maine, az »Ancient Law«, az »Early History of Institutions« szerzője. Hogy a jogtörténet és specialiter egy kezdetleges jognak töredékes emlékei alapján, az összehasonlító módszer segélyével mily általános érvényű törvényeket, tudományos alapelveket sikerülhet levezetni – azt Maine [...] mutatta meg. [...] A kezdetleges, ódon jog és társadalmi intézmények elemeit Maine-ből kellene meríteni. Első főműve amúgy is magyarra fordított s az akadémia vállalatában jelent meg. Jogászaink ezt a »Jog Ősokrád« annál könnyebben használhatnák kézikönyvül.” (Lánzy Gyula: *A felsőoktatás reformja...* 32–33. o.)

³⁹¹ Maine nevének említése nélkül már *Az angol jogbölcselet történetéhez* című tanulmányában ír a jogbölcseletet megújító és továbbfejlesztő történelmi és „összehasonlító, elemző” módszerről: „Történelmi, tényleges alapról kell [...] a jogbölcseletnek újra kiindulni, s minthogy a jog gondolható alakjai már lajstromozták, a létezettek s a keletkezők okait, összefüggését, változásait tisztázni, hogy az emberi szabadságnak képzelte viszonyai valódi körülményeivel eszközölnökö össze hasonlítás folytán ellenőriztessenek és hitelesíthetők.” (Pulszky Ágost: *Az angol jogbölcselet történetéhez...* 128. o.)

³⁹² E nézetet tükrözi egyébként Pulszky 1888-ban *Jog- és állambölcselet feladatai* címen elhangzott akadémiai székfoglalója is, ahol így jellemzi a történeti-összehasonlító módszert: „A származtató s egybevető módszer kitágította fogalmainkat a történeti múlttól a közvetlen feljegyzéseken és emlékeken túl fekvő időkre; megtanított jeleket magyarázni, elmosódott korszakok képét határozottan felfogni, s kiegészíteni, egyes jogtételből intézményekre, az intézményekből polgárosodási állapotokra következtetni; reászoktatott, hogy a legcsekélyebb maradványtöredékeket, legaprólékosabb tényeket többre becsljük a tetszetős feltételezésnél; saját jog- és állameszméink viszonylagosságáról, mai tartalmuktól egészen különböző, eredeti magvokról, fokozatos keletkezésökről s növekedésökről felvilágosított; előkészít a váratlan fordulatokra, a melyek minden fejlődést néha félbe látszanak szakítani, valóban pedig előmozdítanak.” (Pulszky Ágost: *Jog és állambölcselet feladatai*. [Akadémiai székfoglaló] Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1888. 23. o.)

dők számára, így népszerűsítve az angol jogi gondolkodás eredményeit.³⁹³ Emellett említésre érdemes a korabeli társadalomtudományi gondolkodást megújító Herbert Spencer tanait kritikailag ismertető tanulmánya, melyben a mindenkit állásfoglalásra készítő evolucionista szemléletmód társadalomtudományban való alkalmazhatóságát tárgyalja.³⁹⁴ Utóbbi írásában éles kritikát fogalmaz meg Spencer felfogásával szemben, implicit módon kiállva a maine-i szemléletmód és módszerek mellett. Spencer „[s]emmit sem szól a történeti módszerről, sőt a történetről igen megvetőleg beszél, pedig nehéz felfogni, mint lehetne bármely társadalmi tudományt is megalapítani a történelem nélkül: a fejlődés tanában, inkább mint másutt, szükséges eszköz a történelem.” De az összehasonlító módszert sem alkalmazza megfelelően, amely pedig számos „tévedés” kiküszöbölésére alkalmas.³⁹⁵ Pulszky fordításaival és mélyreható ismertetéseivel tudományos missziót vállalt magára. Célja az volt, hogy a kortárs angol filozófiai, szociológiai, közgazdasági, valamint jog- és állambölcseleti tanokat közvetítse a hazai tudomány számára, ezzel elősegítve egy „új” tudós közösség kialakulását, mely egy nyelvet beszél nyugat-európai kollégáival.

Ebben az időszakában, bár kétségtelenül Maine hatása alatt állt, a nagy előd tanáival szemben – ezzel saját korábbi felfogásának is ellentmondva – a fejlődés folyamatos, önmozgásszerű voltát, az alapvető társadalmi, gazdasági változásokat a célszerűen megtervezett intézményekben és a társadalom számára hasznos normák tudatos kialakításában és érvényesítésében vélte felfedezni. Nézetének módosulásában közrehatott a korabeli szabadelvű liberalizmus életképtelenségét bizonyító 1873-as gazdasági válság, illetve a párizsi kommün, ami számára a többség – a dolgozó osztályok – közvetlen uralmát megvalósító kísérlet elhibázottságát példázta.³⁹⁶

³⁹³ Vö. Heron, Caulfield Denis: *A jogtudomány alapelvei*. (A Magyar Tudományos Akadémia megbízásából fordította és előszóval ellátta Pulszky Ágost) Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1877.

³⁹⁴ „Szerzőnek a biológiából vett és a szociológiára alkalmazott törvényei közt egyike a legfontosabbaknak ama Darwin által fölfedezett nevezetes törvény az élet versenyről. Ezen törvény szerint a gyöngébb, kevésbé fölfegyverzett, kevésbé tehető fajnak szükségképpen el kell vesnie a társadalmi harcban.” Pulszky szerint e társadalmi „törvény” nem magyarázza a közösségi lét számos sajátosságát, így „[a] mi által az emberi társaság oly magasan az állatok fölé emelkedik, az éppen a társas lét, a közös összeműködésnek érzete: a civilisatio egy műve sem érhető el külön álló erőlködések által; a fegyelem és a személyes érdek nem volna elég, ha nem csatlakoznék hozzá a szeretet embertársaink irányában és a társadalmi érdek.” (Pulszky Ágost: *A társadalmi tudomány és az angol philosophia*. *Budapesti Szemle*, VIII. köt. [1875] 285–286. o.)

³⁹⁵ Uo. 267. o.

³⁹⁶ Gyakorlatilag az 1878-ban megjelent *A pártkormányzat és a korkérdések* című tanulmánya (*Budapesti Szemle*, XVIII. köt. [1878] 169–179. o.) is ezt a felfogásbeli változást tükrözi. Alapvetően a korabeli parlamentáris rendszer („parlamentáris alkotmány”) mellett foglal állást, azonban felfigyel arra, hogy számos európai országban, ahol az 1848-as események után jött létre a „parlamentarizmus”, csupán látszólagosan működnek annak intézményes elvei. Pulszky a feltételek hiányát három alapvető kérdés rendezetlenségére vezeti vissza: 1. a „nemzetiségi” kérdés, 2. a „gazdasági” (szociális) kérdés és 3. „az egyház igényeinek és az állammal szemben állásának kérdése”. Írásából egyértelműen kitet-

Nem tudni igazán, hogy kalandvágyból, vagy inkább a korábban rá jellemző antropológiai szemlélete által indítva vett részt 1878-ban az Osztrák-Magyar Monarchia Bosznia-Hercegovina elleni okkupációjában. Az akció kezdetén még úgy vélte, hogy Magyarország a korabeli viszonyokat figyelembe véve fejlődést biztosíthat a balkáni terület számára. A harcokban szerzett élményei azonban teljesen kiábrándították, nem várt „valódi” etnológiai tapasztalatokban lehetett része. Feltehetően az itt szerzett benyomásainak is köszönhetően visszatért korábbi fejlődésfelfogásához és társadalomképéhez. Hazatérve ismét egyetemi oktatói munkájára helyezte a legnagyobb hangsúlyt. Ennek köszönhetően néhány év múlva – tudományos téziseinek összefoglalásaként – jelentette meg fő művét.

Szakmai munkássága csúcspontjának tekinthetjük az 1885-ben nyomtatásban megjelent *A jog és állambölcselet alaptanai* című korszakos művét, melyben a korabeli európai tudományos sztemderdek kijelölésére és egy ebből táplálkozó saját elmélet megalkotására vállalkozott.³⁹⁷ Könyve előszavában Pulszky szükségesnek tartja, hogy megnevezze az angol társadalomtudomány azon kiválóságait, akiknek hatása művében bibliográfiai utalások nélkül is kézzelfogható: „Általában legtöbb anyagot merítettem egyrészt Spencer Herbert nagyszabású bölcseleti és társadalomtudományi rendszerét megtestesítő munkáiból, másrészt azon a jogfejlődés korai szakaszaira nézve alapvető tanulmányokból, amelyeket Maine Sumner Henrik tett közzé. Ezeknek, bár szorosan egyikük tanait sem követem, hatása egyaránt kiterjed könyvem minden részére.”³⁹⁸ Egyetemi előadásait összegző könyve 1888-ban Henry Maine-nek ajánlva angol nyelven is megjelent Londonban.³⁹⁹ Vélhetően ennek tudható be, hogy az elmúlt századfordulón publikált jogtudományi enciklopédiában

szik, hogy már 1878-ban a nemzetiségi kérdést tartotta a legneuralgikusabb problémának Európában és még inkább régiókban.

³⁹⁷ Pulszky Ágost: *A jog és állambölcselet alaptanai*. Eggenberger, Budapest, 1885. (Fő műve előzményeként kell megemlíteni: *Észjogi jegyzetek*. Dr. Pulszky Ágost előadásai nyomán kiadta: Mayer István. Budapest, 1879. A cím érdekessége, hogy még a korabeli „hivatalos” magyar tudomány szak megnevezését használja, mindazonáltal Pulszky lejegyzett előadásaiban már a későbbi fő művében kiteljesedő pozitivist szellemiséget képviseli.) Említésre érdemes még Pulszky könyvről szóló két kortárs bírálat, mely Pauler Gyula (*Budapesti Szemle*, XLII. Köt [1885] 479–486. o.) és Concha Győző (*Magyar Igazságügy*, XXIV. köt. [1885] 3. füz. 140–159. o.; 4. füz. 216–235. o.) tollából jelent meg. (Utóbbi újraközlése: Concha Győző: *Hatvan év tudományos mozgalmak között*. I. köt. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1928. 421–477. o., illetve Concha Győző: *A konzervatív és liberális elv*. Attraktor, Máriahegy – Gödöllő, 2005. 17–56. o.) Ugyancsak itt kell utalni Frey János teológus könyvére, melyben terjedelmes értékelés olvasható a hazai pozitívizmus „első lelkes hirdetőjének” nevezett Pulszkyról. A szerző neotomista természetjogi nézőpontból marasztalja el a „veszélyes” pozitivist jogbölcseleti tételeket. Vö. Frey János: *A természetjog vagy észjog léte*. Taizs, Pécs, 1903. 84–94. o. Pulszky fő művének hasonlóan kritikus hangvételű elemzését olvashatjuk Esterházy Sándor legjelentősebb jogbölcseleti tárgyú könyvében. Vö. Esterházy Sándor: *A bölcseleti jogtudomány kézikönyve*. I. köt. Nauer, Kassa, 1897. 6–33. o.

³⁹⁸ Pulszky Ágost: *A jog és állambölcselet alaptanai*... „Előszó”

³⁹⁹ Pulszky, Augustus: *The Theory of Law and Civil Society*. T. Fisher Unwin, London, 1888.

Josef Kohler mint angol író említ Pulszkyt.⁴⁰⁰ A kedvező fogadtatás ellenére a nagy cél, a mintaértékűnek tekintett angolszász tudományos közéletbe való belépés nem sikerült.⁴⁰¹ A kontinensről Angliába talán csak egy új teoretikus alapvetéssel lehetett volna „berobbanni”. Spencer grandiózus opuszai mellett nem volt helye szintetizáló alapmunkának. A hazai tudományosság szempontjából mégis mérőöldkő Pulszky teljesítménye, hiszen megjelenésétől számítják Magyarországon a jogpozitivist szemléletmód diadalra jutását. Ezt a megállapítást támasztja alá Finkey minősítése is, aki Pulszkyt a „modern tételes jogbölcseleti iskola fejének” nevezi.⁴⁰²

Pulszky könyve négy nagy egységre tagolódik. Az „Előtanok” című első részben tudományelméleti fejtegetései foglalnak helyet. A kor felfogásának megfelelően a szociológiát helyezi a társadalomtudományok hierarchiájának csúcsára, pontosabban azonosítja a „társadalmi tudománnyal”, s ennek alárendelten képzi el a „jog- és állambölcselet” diszciplínát, mely „az emberi társas együttlét alakzatainak és szabályainak elmélete”.⁴⁰³ A jog- és állambölcselet – mely a jogi és állami intézmények természetét, jelentőségét és rendszerét, valamint eredetük, összefüggéseik és eszményeik törvényszerűségeit („természettörvényeit”) vizsgálja – a jognak olyan társadalombölcselete, amelynek elméleti és módszertani alapját a pozitivist filozófia képezi. Műve első fejezetében világossá teszi ez irányú felfogását, amikor kijelenti, hogy „ismeretekhez jutni, csak tapasztalat útján lehet”, s a tudomány nem más, mint az így megismert „jelenségek” magyarázata, mivel „tudományosan megmagyarázni annyit tesz, mint okszerűséget kimutatni”.⁴⁰⁴ Kijelenti, hogy „a jog- s állambölcseletnek, mint az emberi törvények és intézmények természetjogi törvényei tudománya” a „társadalmi tudományok” körében hasonló helyet foglal el, mint a mechanikában a statika.⁴⁰⁵ Különbséget kell azonban tennünk a jogpozitívizmus és Pulszky pozitívizmusa között. Felfogásában a pozitivist tudományoszmény vallás- és metafizikaellenes irányultságú agnoszticizmussal párosul.

Míg fő művében következetesen jog- és állambölcseletről, addig a bő fél évtizeddel korábban megjelent egyetemi előadásaiban csupán „jogbölcseletről” szól,

⁴⁰⁰ Vö. Josef Kohler (Hrsg.): *Encyklopädie der Rechtswissenschaft*. Dunker und Humblot und J. Gutentag, Berlin, 1902. 15. o.

⁴⁰¹ A kedvező angol és német kritikai visszhangról lásd Concha Győző: Pulszky Ágost... 433–434. o.

⁴⁰² Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi*... 426. o.

⁴⁰³ A „társadalmi tudomány (sociológia)” négy fő ágát különbözteti meg: közgazdaságtan, erkölcs-tan, jog- és állambölcselet és politika. (Vö. Pulszky Ágost: *A jog és állambölcselet alaptanai*... 14., 31. o.)

⁴⁰⁴ Uo. 3–4. o. Finkey méltatásában erről ekképp vélekedik: „Pulszky igazi pozitivist, csak a tényekre épít, abszolutat nem ismer, mindent viszonylagosnak tekint, hirdeti az általános determinizmust, a társadalmi élet törvényszerűségét, a világ természetjogi felfogását, az okozatossági törvényt, azonban távol tudja tartani magát Comte túlzásaitól, a pozitívizmus ferde hajtásait, sallangjait bátran elveti.” (Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi*... 434. o.)

⁴⁰⁵ Pulszky Ágost: *A jog és állambölcselet alaptanai*... 15., 34. o.

mindkét esetben megkülönböztetve annak „tételes” és „általános” részét.⁴⁰⁶ A jog- és állambölcsészet feladatát két problémakörben ragadja meg. Egyrészt a „létező” jelenségek magyarázatában, másrészt a jövő jellemzőinek meghatározásában.⁴⁰⁷ A jövőt illető megállapításokat a múltban és jelenben uralkodó törvényszerűségek feltárásával és azoknak a jövőre vonatkoztatásával képzei kialakítani. Ontológiai fejtegetéseiben a lét és tudat kapcsolatáról, összefüggéseiről beszél, de elveti a materialista megközelítést.

Műve második és harmadik fejezetében társadalom- és államelméletét fejti ki. Állandó fejlődést feltételező evolucionizmusán Darwin és Spencer hatása fedezhető fel. Az „életérdek” mint motiváló, mozgató erő áthatja az emberi létet és a társadalmi együttműködést. Az individuumokban rejlő társasági (társulási) hajlamot – amely biztosítja az emberek társas együttélését – pszichológiai, biológiai okokra vezeti vissza. Pulszky a társadalom létrejöttének három szintjét különbözteti meg. Ennek első stációja a társulási hajlam, melyet a veszélyelhárítás és a nehézségek leküzdésének érzete táplál. A társulási hajlam tudatosodásának következménye a „laza társaságok” létrejötte. Ezek a társaságok bizonytalan célú és érdekű emberi együttműködés, együttlét köreit jelentik, melyekben az életszükségletek által motivált életérdekek egyre tudatosabb kielégítése eredményezi a társadalmi lét feltételeinek a kialakulását. A társadalom a társasághoz tartozók felismert életérdekeinek és szükségleteinek a kielégítésére létrejött emberek közössége. Az állandó és felismert életérdekek kielégítésére jött létre maga az állam is. A „társaság és társadalom” közötti különbségtevés sokban hasonlít a korabeli szakirodalomban Ferdinand Tönnies nevéhez fűződő „közösség és társadalom” (Gemeinschaft und Gesellschaft) fogalom pár értelmezéséhez. A társadalmon kívüli szociális közeg és a tulajdonképeni társadalom közötti disztinkció tönnies-i leírása – Pulszky könyve megjelenését követően két évvel – 1887-ben jelent meg nyomtatásban, ilyenformán semmiféle hatással nem lehetett fő művére. A társadalom Pulszkynál – Spencer hatására – szerves egészként jelenik meg, mely nem más, mint kölcsönös kapcsolaton alapuló „összeműködés”.⁴⁰⁸ A szervesség gondolata azonban nem viszi el felfogását a biológizmus útvesztőibe, sőt attól el is határolja magát. A szervesség nála annyit jelent, hogy a társadalom elkülönült szervekkel (szervezetek) és feladatokkal bír.

Sajátos módon közelíti meg a társadalmi létet és annak fejlődési alapotívumát. Evolucionista alapon magyarázza az uralkodó és az alárendelt társadalom egymás-

⁴⁰⁶ Vö. Pulszky Ágost: *Észjogi jegyzetek*... 39. o.

⁴⁰⁷ Pulszky Ágost: *A jog és állambölcsészet alaptanai*... 41. o.

⁴⁰⁸ „[A] társadalom sem kizárólag, és nem közvetlenül áll egyes személyekből, nem egyszerű össze-
tétel végső elemeinek hanem a személyek és az azok uralma alatt álló dolgok különböző
természeti és rendű csoportokban egyesülnek, a mely csoportok szövénéyei képeznek egyetemessé-
gükben társadalmat, számos közbenső alakulatot tüntetvén fel, a melyek kölcsönhatásából fejlődik a
társadalom szervezkedése.” (Uo. 72–73. o.)

sal vívott folytonos harcát, melynek egyetlen célja az uralmon lévők hatalmának megszerzése, a hatalomra törekvés. A harc középpontjában az állam áll. A minden-
kori uralkodó társadalom az állami intézményrendszer birtoklása közben állami jel-
leget ölt. Az államot mint jogalkotó és jogfenntartó társadalmat definiálja.⁴⁰⁹ Pulszky
az állam és társadalom elhatárolásának viszonylagosságáról beszél; az állam szá-
mára nem más, mint maga az „uralkodó társadalom”.⁴¹⁰ Ezzel szemben áll Lorenz
von Stein korabeli nézete, mely szerint az állam a társadalom és a társadalmi harcok
fölött áll. Ugyanígy elveti Pulszky a szocialisztikus tanokat is, mivel azok eszmé-
nyeikben az egyénnel szemben az állam szerepét túlhangsúlyozzák. Mindemellett
fölfigyel az állami szerepvállalás erősödésére a gazdasági viszonyokban, a szociál-
politikában (pl. szegényügy), illetve az egészségügyben.⁴¹¹

Pulszky társadalomelméletére a válságok és visszaesések nélküli lineáris fejlődést
feltételező spenceri evolucionizmus a jellemző. Az emberiség történetét a „törté-
neti társadalmak” változásának bemutatásával modellálja. Az egymásutániság és
az egyenes vonalú fejlődés jellemezte történeti társadalmak hat típusát különböz-
teti meg.⁴¹² Fejtegetéseiben a korabeli történettudományi és etnológiai kutatások
eredményeire épít, mindazonáltal társadalomelméleti felfogását gyakorta minősítik
ellentmondásosan progresszív jellegűnek.

Pulszky monográfiájának negyedik része foglalkozik – alapvetően kortárs angol
szerzőkre támaszkodva – jogbölcseleti kérdésekkel. Már könyve bevezetőjében szól
a jogszemléletére hatást gyakorló jogtudósokról: „[A]z utolsó fejezetek megírásánál

⁴⁰⁹ „Az állam ugyanis jogalkotó és jogfenntartó társadalom, a mely saját fennállásának feltételeit saját
és alattvalóinak eljárására nézve parancsoló, engedélyező, és tiltó szabályokban kijelenti és érvényesíti.”
(Uo. 160. o.)

⁴¹⁰ Az állam fogalmára vonatkozóan alaki jellegű meghatározást ad: „állami főhatalom, alkotmány,
szervezet és kormányzat” fogalmi elemeiből építi föl definícióját. (Uo. 167. o.)

⁴¹¹ Kora monopolkapitalista fejlődési tendenciáit világosan érzékelté, sőt a jövőre vonatkozóan ide-
ális fejlődési utat fogalmazott meg. A két jelentős eszmeáramlat, a liberális és szocialisztikus tanok
között kívánt középutat keresni. Felfogását szociális államnak nevezhetjük: túllépett a liberális koncepció-
n, de sohasem érte el a szocialistának nevezett társadalmat, ami szerinte csak utópikus vízió. Úgy
vélte, az állam feladatai bővíthetnek a fejlődés nyomán, de a munkafolyamatok szervezésére sohasem
terjedhetnek ki. Pulszky szerint ez az a korlát, amely után kommunizmusról beszélünk. Liberalizmu-
sának korlátaival Rousseau-val kapcsolatos fejtegetéseinél találkozunk. Elveti az ún. népakarat elméle-
tét, hiszen az ellentmond az „összes történeti tapasztalatnak” és a lélektani kutatásoknak. A népakarat
korlátlan elismerése véleménye szerint elvezet a kommunisztikus tanokig, s ezt megakadályozandó
elutasítja az általános választójogot. Valójában innen ered arisztokratikusnak nevezhető nézőpontja.
Összességében a szocialisztikus tanok és a liberalizmus eszmerendszere közötti jövőbeni egyensúlyban
látja a fejlődés tendenciáit.

⁴¹² 1. a vérségi köteléken alapuló családi vagy „nemzetiségi” társadalom; 2. a „helyi szomszédsági”
érdekeken alapuló törzsi vagy „községi” társadalom (pl. községi társadalom = antik polis); 3. a fogyasztási
vagyon gyűjtésének az érdekén nyugvó hódítási-kizsákmányolási társadalom; 4. a vallási érdeken
nyugvó egyházi társadalom; 5. a nemzeti társadalom (modern polgári társadalom); 6. az „emberiségi”
társadalom (jövőben megvalósuló). (Uo. VIII. fejezet: „A történeti társadalmak”. 96–156. o.)

sok részben hasznomra volt [...] a jog fejlődéséről és forrásairól írt angol munka, a melyek közül különösen ki kell emelnem Clark Practical Jurisprudence-ét és Holland Jurisprudence-ét, Lightwood tanulmányát a tételes jog természetéről, és Pollock értekezéseit az erkölcsi és a jogtudomány köréből.⁴¹³ E szerzők és művek jól reprezentálják Pulszky tájékozódását, hiszen a korabeli angol analitikai pozitivizmus jeles alakjai mellett a maine-i hagyományokat folytató, később „historical jurisprudence” néven ismertté vált jogelméleti irányzat képviselőinek munkái jelentették az orientációs mintát számára.

Nem véletlen, hogy a pozitívista jogszemlélet megjelenését, majd uralkodóvá válását e mű megjelenésétől számítják Magyarországon. Jogfogalma mindezt egyértelműen alátámasztja: „A jog, a társadalmi együttlét feltételeinek összlege a közösségi és egyéni cselekvőség tekintetében, összszétesen mindig mint az állam akarata jelentkezik nyíltan kifejezve parancsban, engedélyben vagy tilalomban, avagy hallgatólag elismerve szokásban.”⁴¹⁴ Az állam akarata, mint a jogfogalom központi kategóriáját, úgy jellemzi, hogy az „természetszerűen az uralkodó társadalmi érdek, illetőleg az uralkodó társadalom létfeltételeinek megállapítására és fenntartására” vonatkozik.⁴¹⁵ Mindezt kiegészíti az állam általi kikényszeríthetőséggel mint a jog definíciójának további „alkatrészével”.⁴¹⁶ Pulszky az analitikai fogalomképzés módszerét elsőként alkalmazza Magyarországon a jog fogalmi meghatározása során. Ennek kapcsán alapvető jogi fogalmakat vizsgál meg és elemez, mint például alanyi jog, tárgyi jog, parancs, kötelesség, hatalom, kényszer. Nem véletlenül nevezi Karl Bergbohm néhány évvel később megjelent fő művében Pulszkyt az angol analitikai iskola továbbfejlesztőjének, aki a német fogalmi jogtudomány eredményeivel bővítette ki vizsgálódásait.⁴¹⁷

A jog céljaként a társadalmi rend fenntartását („az uralkodó társadalom létfeltételeinek megállapítása és fenntartása”) jelöli meg, ami nem más, mint az „uralkodó társadalmi érdekek” szolgálata. Pulszkyt az érdekek szerepének fölismerése segítette hozzá, hogy túllépjen a formális pozitivizmus nyújtotta kereteken. A jogról alkotott felfogását a Spencer-féle fejlődés-tanból eredeztethető gondolattal egészíti ki, mely jól tükrözi a korabeli klasszikus liberális észmerendszer hatását, a laissez faire-elvnek jogra való alkalmazását. Saját felfogását „cselekvőségi” elméletnek nevezi.⁴¹⁸

⁴¹³ Uo. „Előszó”

⁴¹⁴ Uo. 240. o. *Észjogi jegyzetek* (1879) című joghallgatók számára szóló előadásában a jog fogalmának meghatározását az alábbiak szerint jegyezték le: „A jog társadalmi együttlét feltétele (társadalmi és egyéni) cselekvést illetőleg.” (*Észjogi jegyzetek*... 178. o.)

⁴¹⁵ Pulszky Ágost: *A jog és állambölcsészet alaptanai*... 241. o.

⁴¹⁶ Uo. 251–252. o.

⁴¹⁷ Karl Bergbohm: *Jurisprudenz und Rechtsphilosophie*. Verlag von Duncker & Humblot, Leipzig, 1892. 14. o.

⁴¹⁸ „[M]inden társadalmi fejlődést a cselekvőség bensőbbé és tüzetesebbé válása kíséri. Minél inkább különbözik a társadalom és az egyén környezete, annál több irányú és annál behatóbb kell,

A jog „főelvét” szerinte az egyéni és az állami cselekvőség helyes arányának megtalálásában kell keresni, mivel „a legtökéletesebb szervezett állam az, amely az egyéni erők legnagyobb tömegének enged szabadságot, és a legkevesebbet veszi igénybe a rend fenntartására, amely továbbá csupán ott alkalmaz kényszert, ahol az egyéni és alárendelt társadalmi önkéntes közreműködés a tudat vagy fegyelem hiánya folytán nem eszközölhető: azért a legtökéletesebb jog is az, amely mellett a legnagyobb egyéni cselekvőség a legkisebb állami cselekvőség árán érvényesíthető, a mely mellett a cselekvőség legfoganatosabb, az erők felhasználása leggazdaságosabb, és így a szükségletek kielégítésére közvetlenül fordított tevékenység legnagyobb, mert a társadalomban létező összes erők viszonylag legcsekélyebb összlege emésztetik fel a közösségi tudat és akarat létesítésére és érvényesítésére.”⁴¹⁹ Ezért az államnak a lehető legnagyobb, mások hasonló jogainak korlátozása nélkül megvalósítható szabadságot, „cselekvőséget” kell biztosítani a jogalanyok számára.⁴²⁰ A jog főelvének e koncepciója – mely optimalizálja az egyéni, társadalmi és állami energiákat – némiképp ellentmond az állami beavatkozás Pulszky által felismert szükségszerű jelenségének. Véleménye szerint elmélete közel áll a Bentham-féle haszonelmülethez, „mert a haszon összlege multhatatlanul ott mutatkozik legnagyobbnak, az egyesek és a társadalom érdekei ott nyerhetnek legteljesebb kielégítést, ahol a legbővebben áll rendelkezésre az érvényesítésükre szolgáló eszköz, és a társadalom végleges haszna is ott a legnagyobb, ahol legszabadabban fejlődik tagjainak ereje és tevékenysége, ahol a cselekvőség a leghatályosabb.”⁴²¹ A jog fejlődésének folytonosságát Pulszky a társadalom és az állam folyamatos változásával kapcsolja össze. Miként a társadalom és az állam különböző elemeiben, úgy a jogszabályok világában is állandó küzdelem zajlik a létért, mely küzdelemben a „végleges diadal azok számára van biztosítva, a melyek a társadalmi fejlődés lényeges feltételeinek megfelelnek.”⁴²²

Pulszky legfőbb érdeme, hogy meghaladva az észjogi tanok egyoldalúságát, a korabeli korszerű, főleg angol szakirodalomra támaszkodó, átfogó, koherens pozitívista elméletet alkotott. A jog történeti-társadalmi meghatározottságának hangsúlyozásával egyben megalapozta a hazai jogi gondolkodásban a szociológiai szempontú megközelítést.⁴²³ Pikler Gyula összefoglaló, kritikai elemeket sem mellőző

hogy legyen a cselekvőség. [...] Az emberi haladást tehát mindig követi kebelében a cselekvőség összegének növekvése és foganatosabbá válása.” (Pulszky Ágost: *A jog és állambölcsészet alaptanai*... 296. o.)

⁴¹⁹ Uo. 297. o. *Észjogi jegyzetek* (1879) című munkájában a „cselekvőségi elvet” a későbbi fő művében olvasható meghatározáshoz nagyon hasonlóan fogalmazza meg: „A lehető legtökéletesebb jog az, amely által a lehető legnagyobb egyéni cselekvőség a lehető legkisebb társadalmi cselekvőséggel érvényesíthető.” (*Észjogi jegyzetek*... 198. o.)

⁴²⁰ „[E]gy tag cselekvősége a másénak hatáiraiba ne ütközzék.” (Uo. 241. o.)

⁴²¹ Uo. 297–298. o.

⁴²² Uo. 349. o.

⁴²³ Pikler Gyula három pontban foglalta össze Pulszky jogszemléletének érdemeit: 1. „[Ő] a jogot a mindenség minden egyéb jelenségétől függőnek tekintette.” (Pikler Gyula: Pulszky Ágost tudományos

értékelése szerint Pulszky „tudományos egyénisége: empirikusnak, eklektikusnak, óvatosnak, történészinek, de beható racionalizálástól tartózkodónak” nevezhető. Mindazonáltal korszakalkotónak tekinti a magyar társadalomtudományi gondolkodásban, aki a természettudományi irányzathoz csatlakozva, egyetemes történeti nézőpontból, az etnográfia eredményeit is fölhasználva, kivételes tudás birtokában „új elméleti felfogást, új anyagot, új gyakorlati irányt adott a mai nemzedéknek.”⁴²⁴

Fő műve megírása után fölbomlott az egyensúly a tudományos és közéleti tevékenysége között, s egyre inkább a politikai pálya felé orientálódott.⁴²⁵ A politikának tudományos politikaként való felfogása és művelése jellemezte parlamenti közszerepléseit. Nagyobb lélegzetű hozzászólásai nem nélkülözték az adott kérdés történetének és a vonatkozó szakirodalomnak az áttekintését. Egyetemi előadásaihoz hasonló beszédei politikai ellenfelei számára gyakorta irritáló hatásúak voltak.

Parlamenti, később minisztériumi elfoglaltságai mellett csupán rövidebb művekre futotta erejéből, nagyobb lélegzetű, összefoglaló munkára ebben az időszakban már nem vállalkozott. Élete e szakaszában történeti, politikaelméleti, társadalomfilozófiai tárgyú írásai láttak napvilágot.⁴²⁶ A tanulmányok mellett külön említést érdemelnek az 1880-as és az 1890-es évek során megjelent – hallgatói által készített – „könyvmatos” egyetemi jegyzetek, melyek több szempontból kiegészítik „alaptanait”. Míg fő művében a jogbölcselet általános kérdéseivel foglalkozott, addig lejegyzett egyetemi előadásai a jogbölcselet „különös” részét tárgyalják.⁴²⁷ Ezt követően – a kultuszminisztériumi államtitkárság elvállalásakor – adta fel pesti katedráját. Hivatásos politikusként azonban nem volt sikeres. Concha találóan jellemezte Pulszky politikusi kudarcos karrierjét: „[A] gyakorlati politika izzó arénája előbb megőrölte, mintsem ott szerzett tapasztalatait jog- és állambölcseletében tovább értékesítette

egyéniisége. In: *Pulszky Ágost emlékezete...* 19. o.) 2. „[F]elismerte, hogy a mindenkorai technikából kell megmagyarázni, [...] hogy a jog annak a munkaerőnek és eszköznek, amelyet egy embertömeg képez, az ismert technikáknak megfelelő felhasználása.” (Uo. 25–26. o.) 3. „[A] jog folytonos és óriási, időben és mértékre határ nélküli jövő fejlődésének tanát hirdette.” (Uo. 27. o.)

⁴²⁴ Uo. 38. o.

⁴²⁵ Itt kell megemlíteni politikai (politikaelméleti) felfogását tükröző – e helyütt nem részletezendő – parlamenti beszédeit. Vö. Pulszky Ágost parlamenti beszédei. (Bibliográfia) In: *Pulszky Ágost emlékezete...* 75–107. o.

⁴²⁶ A témák sokfélesége jelzi érdeklődési körének sokirányúságát. Vö. Pulszky Ágost: *A demokratia jövője*. Budapesti Szemle, XLVI. köt. (1886) 1–22., 202–223. o.; *Pázmány Péter*. Budapest, 1887.; *Az egyetemi kérdések Magyarországon*. Eggenberger, Budapest, 1889.; *A munkáskérdés* Eggenberger, Budapest, 1890.; *A felekezetek szerepe az államéletben*. Hornyánszky, Budapest, 1891.

⁴²⁷ Vö. *Bölcseleti államjog* (Előadásai után készítette Wiener Adolf) Budapest [é. n.]; *Jogbölcseleti jegyzetek* (Pulszky Ágost egy. ny. tanár előadásai után készítették Márkus Dezső és Weiner Adolf) Budapest, 1881.; *Jogbölcseleti jegyzetek. Bölcseleti magánjog*. (Jegyzetelte: Márkus Ferenc) Budapest, 1884.; *Társadalmi céljogok. Észjogi jegyzetek* (Előadásai nyomán kiadta: Weisz Ödön) Budapest, [é. n.]; *A jog- és állambölcselet különös része*. Csatlakozásul „A jog- és állambölcselet alaptanai” c. műhöz. II. kiadás, Budapest, 1887.; *A jog- és állambölcselet különös része*. Politzer, Budapest, 1894.

volna. A magyar politika molochja áldozatot kívánt a tudománytól, elvitte annak azt a munkását, akihez eredeti, maradandó alkotásban kevés hasonlót mutat a magyar jog- és állambölcselet története.”⁴²⁸ Az ún. első és második reformnemzedék között összekötő kapocsként részt vett a *Huszdik Század* című folyóirat létrehozásában és a Társadalomtudományi Társaság megalapításában, melynek első megválasztott elnöke volt.⁴²⁹

A hazai tudományosság szempontjából mérföldkőnek tekinthető 1885-ös monográfiáját a magyar pozitivisták jogszemlélet első koherens elméletének tekinthetjük. A szorosan vett jogbölcseleti kérdések tárgyalása során – mint láttuk – a korabeli angol (analitikai) és német pozitivisták (Begriffsjurisprudenz) felfogás megközelítési módjaival és fogalmainak használatával találkozunk. Finkey summázata szerint Pulszky az „angol és német általános jogtudományi iskola híve”, mindazonáltal az említett irányzatok kétségtelen hiányosságát, így a „túlságos jogdogmatizálást” elkerülve képviseli a „modern jogbölcseletet”.⁴³⁰ A jog fogalmának – fogalmi elemeinek formális – definiálása mindennél jobban tanúsítja Pulszky pozitívizmusát. A jog elemzése során az analitikus magyarázatokhoz hasonló sajátos fogalmi apparátus kidolgozására tett kísérletet. Mindezt jól kiegészíti a jog és más normarendszerek (vallás, erkölcs, szokás) közötti összefüggések és elhatárolások elemző bemutatása. Pozitivisták szemléletében egyaránt jól megfér a fejlődésgondolatot meghatározó „életérdek” mint mozgató erő a klasszikus liberális jogfelfogást tükröző „cselekvő-ségi elmélettel”. Pulszky idejekorán fölfigyelt a 19. század végén bekövetkezett társadalmi, gazdasági, politikai változásokra, illetve annak az állam tevékenységi körére gyakorolt hatására. Munkássága számos társadalomtudományi területre gyakorolt jelentős hatást, így életművét egyaránt magáénak érzi a jogbölcselet, az államelmélet, a politikaelmélet és a szociológia.

Sokrétű életútjának aforizmaszerű jellemzésekként álljon itt két rövid megállapítás. Emmer Kornél Pulszky politikai pályafutását értékelve megállapítja: „Pulszky Ágostnak voltak sikerei, de nem volt – sikere!”⁴³¹ A tanítvány Jászi Oszkár 1902-es nekrológja végén pedig a következőképpen ír nagyra becsült mesteréről: „Eklektikus volt, de nem eklektikus volt. A jog és államelméletet a legmagasabb szintre emelte.”

⁴²⁸ Concha Győző: Pulszky Ágost... 450. o. Esményeiért vívott küzdelmében Pulszky nem volt a kompromisszumok híve. Érzelmileg mindig erősen befolyásolta ifjúkorának környezete, Kossuth, Garibaldi és Mazzini elképzelései. Mindvégig következetesen képviselte a liberális eszmét, melynek egyaránt fontos eleme volt a nemzeti függetlenség és az európai polgári értékrend. Szabadelvű politikusként sokat küzdött a liberalizmus kiegyezés utáni konzervatívizmusba forduló felfogásával szemben, illetve megpróbált szembeszállni a '48-as jelszavakat hangoztató, kuruckodó nemzeti liberális irányvonallal.

⁴²⁹ Halálának évében két tanulmányban is foglalkozott a korszak egyre égetőbbé váló problémájával, a nemzeti kérdésével. Vö. Pulszky Ágost: *Demokratia és nemzetiség*. *Huszdik Század*, II. évf. (1901) 3. sz. 161–172. o.; *A nemzetiségről*. Politzer, Budapest, 1901.

⁴³⁰ Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi...* VII. o.

⁴³¹ Emmer Kornél: Pulszky Ágost politikai pályafutása. In: *Pulszky Ágost emlékezete...* 71. o.

kus elme volt, mely a legkülönbözőbb rendszerek és tudományszakok iránt egyenlő érdeklődéssel viseltetve, a jelenségek látható, külső sokszerűségét sokkal mélyebben ragadta meg, mint azok rejtett, belső egységét.”⁴³² Ez a két kijelentés híven tükrözi Pulszky ellentmondásos tudósi, politikusi pályafutásának lényegét.

Pulszky munkásságának elmélettörténeti jelentőségét a jogpozitivizmus hazai hegemon szerepbe kerülésével summázhatjuk. Szakítva a kantianus természetjogi, illetve a német történeti jogi iskola még az idő tájt is virulens hatásával, a magyar elméleti jogi gondolkodást új fejlődési pályára állította. Pulszky kortársi követőjeként kell megemlíteni – a mindenfajta eredetiséget nélkülöző – Öreg János (1838–1911) bölcsészettanárt, aki a 19. század végén a debreceni református jogakadémia jogbölcsélet tanáraként jegyezte *A jog- és állambölcsélet kézikönyve* című művet, mely egyetemi előadásainak nyomtatott változataként jelent meg, 1897-ben.⁴³³ A könyv bevezetésében a jogbölcsélet mint tudomány meghatározásakor – elutasítva az „örök, változhatatlan” jogot – nyilvánvalóvá teszi nézőpontját, amikor így fogalmaz: „A jogbölcsélet alapját a jogtudomány, ezét viszont a tényleg létező, vagyis pozitív jog képezi. A pozitív jog nem egyéb, mint törvény; tehát az államnak azon akarata, amellyel a maga és alattvalói cselekvőségi körét megszabja, előírja s ha kell, kényszerítő eszközökkel is végrehajthatja. Az állam nyíltan kifejezett akarata: törvény; a törvény pedig jogokat megállapító, fenntartó és visszaállító rendszabály.”⁴³⁴ A jog társadalmi szükségszerűségéről azzal győzi meg olvasóját, hogy szerinte „[a] jog [...] az emberi cselekvéseknek [...] azt a részét szabályozza, amelyeknek [...] megtartása nélkül az embereknek társas együtt élése lehetetlenné válnék.”⁴³⁵ Bár Pulszky nevét nem említi meg, a mű szerkezetében és főbb mondanivalójában követi a neves pályatárs aaptanait. Az államot Pulszky után „uralkodó társadalomnak” nevezi, mely a maga akarata ellenállhatatlan hatalommal érvényesíti.⁴³⁶ A jogra vonatkozó általános tanok kifejtésekor részletezi a bevezetésben már körvonalazott jogbölcséleti felfogását, melyben szintén Pulszky megállapításai köszönnek vissza. Így többek között szembesülhetünk azzal a jól ismert definícióval, mely szerint „[a] jog nem egyéb, mint az állam eszes akaratainak parancsban, engedélyben vagy tilalomban kifejezett nyilatkozata”,⁴³⁷ illetve a jog fő elve kapcsán megfogalmazott legfontosabb

princípiummal, mely szerint a közboldogság az „egyéni cselekvőség minél szabaddabb”, vagy másképpen „minél korlátlanabbá tétele” által érhető el.⁴³⁸

A Pulszky-féle jogpozitivizmus hatása – némi piklerianus „beütéssel” – fedezhető fel Oberschall Pál (1871–1934) pozsonyi, majd később kassai jogakadémiai tanár *Jog- és állambölcséleti jegyzetek* című, joghallgatók által összeállított, meglehetősen egyenetlen szerkezetű, originális gondolatokat valójában nem tartalmazó – 1902-ben nyomtatásban megjelent – előadásaiban.⁴³⁹ Mindez többek között kifejezésre jut a tudományrendszertani fejtegetéseiben a jog- és állambölcsélet feladatainak meghatározása kapcsán a fejlődési törvényre való hivatkozástól kezdve az okozatos összefüggések feltárásáig ívelő gondolatmenetében,⁴⁴⁰ vagy a lélektan és élettan társadalomtudományokra gyakorolt hatása részletezésében,⁴⁴¹ továbbá a jog fogalmának Pulszkytól való – bár nevének említése nélküli – szinte szó szerinti átvételében.⁴⁴²

A magyar jogpozitivizmus tudománytörténetében kevésbé ismert Ladányi Béla (1873–?) törvényszéki bíró neve, aki még joggyakornok korában tette közzé *Nemzeti jog és törvényhozás* című jogbölcséleti kérdéseket érintő értekezését.⁴⁴³ Könyvének alcíme – *Előismeretek a pozitív jog- és állambölcsülethez és a törvényhozáshoz* – explicit módon utal a szerző jogszemléleti kiindulópontjára, mely igazodva a kor szak meghatározó jogbölcselőihez, a történeti jogi iskola és a természetjogi (észjogi) felfogás kritikájából indul ki. Alapvetően Pulszky és Pikler gondolatainak elismerő citálásával, továbbá Comte „bölcseletének” méltatásával jut el a pozitivizmus kor szakos érdemeinek meghatározásához: „[E]z új iskola – írja 1895-ben –, mely a társadalmi tünemények mibenlétét, a tünemények okozati összefüggését az azokat előidéző okokkal és következtetéseit kutatja, ma már arra a páratlan józannak mondható reális alapra helyezkedik, mely egyrészt a történelem tanulságaiból keletkezik, másrészt pedig a közvetlen tapasztalaton nyugszik.”⁴⁴⁴ A történelmi tapasztalat szerint „minden nemzetnek minden időben más-más joga volt s más-más joga van”, mely jogot alapvetően az állami és részben egyéni érdekek (haszon és célszerűségek), továbbá kis mértékben az érzelmek (igazságérzet) befolyásolják.⁴⁴⁵ Megközelítési módjában a szociológiai nézőpont is tetten érhető, amikor azt állítja, hogy „a

⁴³⁸ Uo. 124. o.

⁴³⁹ Oberschall Pál: *Jog- és állambölcséleti jegyzetek*. (Előadásai után jegyezték: Stampfel Frigyes és Aixinger László) Pozsony, 1902.

⁴⁴⁰ Uo. 1–6. o.

⁴⁴¹ Uo. 47–52. o.

⁴⁴² Érdemes idézni az ominózus fogalmat: „A jog az államakarat által megállapított, kényszerrel biztosított összműködési szabályok foglalatja, mely nyíltan kifejezve parancsban, tilalomban vagy engedélyben, hallgatag elismerve pedig a szokásban jelentkezik.” (Uo. 130. o.)

⁴⁴³ Ladányi Béla: *Nemzeti jog és törvényhozás. Előismeretek a pozitív jog- és állambölcsülethez és a törvényhozáshoz*. Athenaeum, Budapest, 1895.

⁴⁴⁴ Uo. 2. o.

⁴⁴⁵ Uo. 57. o.

⁴³² Jászi Oszkár: Pulszky Ágost... 65–66. o.

⁴³³ Öreg János: *A jog- és állambölcsélet kézikönyve*. Debreczen, 1897. Öreg művéről szóló rövid áttekintésként lásd Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi...* 436–437. o.; Kritikai (neotomista) értékelésként lásd Frey János: *A természetjog vagy észjog léte...* 78–84. o.

⁴³⁴ Öreg János: *A jog- és állambölcsélet kézikönyve...* 12. o. Ugyanerről máshol így fogalmaz: „A jog az állam akarata, amelyet az erre rendelt hatóságai útján, ha kell kényszerítő eszközökkel is végre hajt. A törvénynek, jognak éppen ezen hatósági kényszer a megismertetője.” (Uo. 7. o.)

⁴³⁵ Uo.

⁴³⁶ Vö. uo. 31. o.

⁴³⁷ Uo. 96. o.

jog a tudomány magasabb rendeltetése szerint mindenkor a társadalommal való viszonyában tárgyalandó”, hiszen a jogot nemcsak az államtól, hanem a társadalomtól sem lehet elválasztani.⁴⁴⁶ Ladányi műve nem tekinthető koherens jogbölcseleti műnek. A korabeli jogtudományt foglalkoztató számos kérdés esszéisztikus tárgyalása eklektikus végeredményt produkál. A későbbiekben főképpen magánjogi vonatkozású írásaiban érintett jogbölcseleti problémákat.⁴⁴⁷

A 19. század végének hazai pozitivistá, evolucionista kánonjait sorolja föl Fényes Samu (1863–1937) ügyvéd, polgári radikális gondolkodó 1893-ban megjelent *Jogfejlődés* című „társadalombölcseleti” tanulmánya.⁴⁴⁸ Főképpen az észjogi, de minden egyéb metafizikus elmélettel szemben a „pozitiv bölcselet” alapján állva, egyben elfogadva a darwini és spenceri tanokat, a társadalmi jelenségeket – beleértve az állam és jog intézményrendszerét – a létért való küzdelem világában tudja és kívánja értelmezni.⁴⁴⁹ A jogot mint az „emberi társasélet produktumát” vizsgálja, mely tárgyi értelemben az ember külső cselekvési szabályának tekintendő. A társas élet magasabb fokán jelenik meg a főhatalom letéteményeseként működő állam, ami a jog létrejöttének alapvető feltétele: „[A]z állami jogrend mindig a társasági erők hatásának s egymáshoz való viszonyának, vagy mondjuk a főhatalomnak az eredménye. E hatalmi akarat, mely formáját vagy már meglévő, vagy újonnan alakított institutiókban leli, létesíti a jogot, a szerint amint akaratát a tárgyak s viszonyokra kiterjeszti, vagy nyilatkozása körét megszükiti, s aszerint amint ezen akaratot szabályok és rendelkezések alakjában foganatosítja.”⁴⁵⁰ A jog mint szabály és mint hatalmi tevékenység nem más, mint az állami akaratnyilvánítás és annak megvalósítása. A jog és állam szoros kapcsolatát mi sem bizonyítja jobban Fényes szerint, mint az, hogy „[a] jogszabályok [...] csak addig maradnak jognak, míg az államhatalom kellő erővel bír azok érvényesítésére, s míg azok érvényesítését akarja.”⁴⁵¹ Sőt explicit módon is megfogalmazza e két jelenség elválaszthatatlan viszonyát, miszerint „államon kívül jog nem létezik”, továbbá „a jognak az államhatalmi sanctio lényeges feltétele”.⁴⁵² Utóbbi nem jelent mást, mint azt, hogy az állam a szankciót „esetleg

⁴⁴⁶ Uo. 87. o.

⁴⁴⁷ Lásd például: Ladányi Béla: *A személyiség védelmének elmélete és gyakorlati megvalósulása a magánjogi tervezetben. Magánjog-bölcseleti tanulmány.* Pfeifer, Budapest, 1904.

⁴⁴⁸ Fényes Samu: *Jogfejlődés. Társadalombölcseleti tanulmány.* Maurer, Kassa, 1893. (Fényes Samu művéről szóló rövid áttekintésként lásd Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi...* 442–443. o.)

⁴⁴⁹ Tanulmánya végén ekképp ír: „Sem örök érvényű erkölcsi igazság, sem örök érvényű jogszabály nem létezett soha s nem fog soha sem létezni. Hiszen az egész történeti múlt az evolutio szakadatlan láncolata.” (Fényes Samu: *Jogfejlődés...* 115. o.)

⁴⁵⁰ Uo. 84. o. Más helyütt így fogalmaz: „[A] jog csakis a főhatalom akaratnyilvánítása által jöhet létre, de a szabályozandó viszony esetleg már azelőtt is létezett.” (Uo. 40. o.)

⁴⁵¹ Uo. 85–86. o.

⁴⁵² Uo. 33. o.

kényszerrel való végrehajtását hatalmi körébe tartozónak vallja.”⁴⁵³ Az írása címében szereplő jogfejlődés lényegét a hatalmi viszonyok változásában látja. A jogrend, mint a „hatalmi erő kifejezése viszonya, a sokféle és sokfelé ható erők s feltételek összehatása, a jelenségek oly dinamikája, mely örökös működésben s változásban van.”⁴⁵⁴ Írása végén – elvetve minden természetjogi elméletet – végső konklúzióként fogalmazza meg: „Ne azt keressük, hogy mi az örök igazság, hanem azt, hogy mi az örök emberi; ennek megismerése meg fog arra tanítani, hogy az embernek folytonos változás közben való fejlődése, az egyetlen örök igazság.”⁴⁵⁵ Fényes gondolatai sok szempontból összekötő kapcsot képeznek Pulszky és Pikler elméleti alapvetései között.

2.2. A „modern tételes jogbölcseleti iskola”⁴⁵⁶

Az iskolához köthető jogtudósok a Pulszky által körvonalazott analitikus, fogalom-elemző, a tételes jogtudományok számára nélkülözhetetlen jogi alapfogalmak kidolgozására törekvő felfogást képviseltek. Természetesen az egyes elméletekben jelentős hangsúlyeltolódások tapasztalhatóak, de mindenképpen közös bennük az a törekvés, hogy a 20. század elején egy minden tekintetben modern, a kortárs pozitivistá törekvéseknek megfelelő jogfilozófiát műveljenek és honosítsanak meg hazánkban.

A reprezentánsok között elsőként kell megemlíteni az irányzatot elkeresztelő Finkey Ferenc (1870–1949)⁴⁵⁷ – a 20. század első felének kiemelkedő büntetőjogásza, a sárospataki jogakadémia, később kolozsvári, pozsonyi, majd szegedi egyetem professzora, egykori koronaügyész – nevét, aki pályája elején, Sárospatakon sok éven keresztül jogbölcseletet is előadott. Ennek eredményeképpen 1908-ban látott nap-

⁴⁵³ Uo.

⁴⁵⁴ Uo. 81. o.

⁴⁵⁵ Uo. 121. o.

⁴⁵⁶ Ezt a kifejezést Pulszky Ágost, Öreg János, Kunz Jenő, Fényes Samu jogbölcseleti munkásságának bemutatása kapcsán Finkey Ferenc használja az 1908-as elmélettörténeti összefoglalójában: „Modern tételes jogbölcseleti iskola» cím alatt foglaljuk össze azokat az ideárealista felfogású írókat, kik a természetjog és az észjog minden alakjának elvetésével, de a szociológiai vagy szocialista külső nélkül, egyenesen a tételes jog alapfogalmaival vagy intézményeivel foglalkoznak, bölcseleti, lélektani vagy egyetemes fejlődéstörténeti alapon.” (Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi...* 426. o.)

⁴⁵⁷ Életéről és munkásságáról lásd [Id.] Trócsányi László: Egy jogtudós visszaemlékezései. *Állam- és Jogtudomány*, XXIII. évf. (1980) 4. sz. 667–669. o.; Ködöböcz József: *Finkey Ferenc élete és munkássága 1870–1949.* Felsőmagyarország, Miskolc – Sárospatak, 1995.; *Dr. Finkey Ferenc (1870–1949) emlékkönyv.* (Szerk.: Szathmáry Béla) Sárospatak, 1995.; Szathmáry Béla: *Finkey Ferenc a jogtudós. Sárospataki Füzetek*, Új folyam, XII. évf. (2008) 2. sz. 101–106. o.; Szabadfalvi József: Egy „ideárealista” jogtudós – Finkey Ferenc jogbölcseleti munkássága. In: Elek Balázs – Hágér Tamás – Tóth Andrea Noémi (szerk.): *Igazság, ideál és valóság. Tanulmányok Kardos Sándor 65. születésnapja tiszteletére.* Debreceni Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar Büntető Eljárásjogi Tanszék, Debrecen, 2014. 326–333. o.

világot *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi* című terjedelmes könyve, egy két kötetre tervezett mű első része.⁴⁵⁸ A kézikönyvként is használható monográfia alapvetően a jogbölcseleti gondolkodás történetét dolgozza fel a legjelentősebb korszakok, irányzatok és azok jeles képviselői főbb műveinek részletes bemutatásán és elemzésén keresztül a kezdetektől a 20. század elejéig.⁴⁵⁹ A könyv előszavából, illetve terjedelmes bevezetéséből, majd a mű végén a második kötet tervezett tematikáját és főbb részeit vázlatosan bemutató részekből rekonstruálhatjuk Finkey jogbölcseleti álláspontját. Az általa megjelölt irányzat a jogbölcseletet mint „általános jogtudományt” (general jurisprudence, allgemeine Rechtswissenschaft)⁴⁶⁰ műveli, melynek jeles angol képviselői közül John Austin, Thomas Holland, August Miller, John Salmond, míg német követői közül Adolf Merkel, Karl Binding, Rudolf Bierling, Karl Bergbohm, Rudolf Jhering, August Thon nevét említi. Ezen kívül fontos hatást gyakorolt rá a Henry Maine, Hermann Post fémjelezte „összehasonlító (néprajzi) jogtudomány” vagy „egyetemes fejlődéstörténeti” iskola, valamint Wilhelm Wundt filozófus nevéhez kötődő „lélektani iskola”. Utóbbit, mint a jogbölcselet filozófiai megalapozását emeli ki. A hazai irodalomban – bár nem kritika nélkül – Pulszky követőjének nevezi magát, aki ezt a nézőpontot idehaza meghonosította és képviselte.⁴⁶¹ Véleménye szerint a 19. század végére két – általa szélsőségesnek nevezett – felfogás meghaladására kell és lehet törekedni. Egyfelől le kell számolni a hagyományos és kortárs észjogi (természetjogi) „túlzó” idealizmussal,⁴⁶² illetve rá kell világítani a természet-tudományi megalapozású szociológiai szemléletmód „túlzó” realizmusára, másfelől e közben kell megtalálni a helyes középutat, a „helyes kiegyenlítő irányt”, vagy más helyütt „mérsékelt, reálisan ideális felfogást”, melyre az „ideárealista” nézőpont a jellemző: „Tisztában kell lennünk azzal – írja bevezetőjében –, hogy a jogbölcselet tárgya, a jog tételes emberi intézmény, melyet nem elvont szemlélődés útján, nem szellemes logikai elmejátékok kedvéért teremtettek és fejlesztettek ki a nemze-

⁴⁵⁸ Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi*. I. köt. Bevezetés és a jogbölcselet kifejlődésének története. Grill, Budapest, 1908. Részletes könyvismertetésként lásd Bernolák Nándor: Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi*. *Magyar Filozófiai Társaság Közleményei*, IX. évf. (1909) 1. sz. 55–64. o.

⁴⁵⁹ Az elmélettörténeti vizsgálódások fontosságát a következőkkel kívánja alátámasztani: „Az irodalomtörténet bizonyítja be, mennyi igazság van a közmondásban, hogy: »nincs semmi új a nap alatt«, a ma újnak, eredetinek kikiáltott eszmék, elvek csíráira, előbb fejletlen, majd folyton tökéletesebb alakjaira csaknem kivétel nélkül rátalálunk a régebbi korok egyes nagy elméinél. A későbbi korszakok az újabb és újabb nemzedékek, az »új« elméletek legtöbbször csak folytatásai, tökéletesítői az elődök eszméinek vagy elveinek” (Uo. 51. o.)

⁴⁶⁰ Uo. 6. o.

⁴⁶¹ Többek között a tudományszak megnevezése kapcsán szakít a nagy példaképpel: „A »jog- és állambölcselet« elnevezés is – amellyel Pulszky nálunk s utána Öregnél találkozunk – voltaképpen tautológia. A jogbölcselet eo ipso az »állambölcselet« is magában foglalja.” (Uo. 36. o.)

⁴⁶² Érdemes megemlíteni, hogy Finkey idesorolja ez idő tájt az újkantiánusokat (pl. Rudolf Stammler), illetve neohegelianusokat (pl. Josef Kohler) is. Vö. uo. 44. o.

tek, hanem gyakorlati célból, a társadalmi együttélés, a társadalmi rend és az egyéni szabadság biztosítása végett s gyakorlati módon, t. i. szabályok alkotása s azoknak szükség esetén kényszerrel érvényesítése által. A jogbölcselet hivatása tehát nem egy merőben »eszményi«, egy sehol sem létező és nem érvényesíthető jogot teremteni, sem nem egyszerűen a jog keletkezésének és fejlődésének tényezőit és általános menetét bemutatni, hanem főfeladata, tulajdonképpen hivatása a tételes, vagyis a létező és létezett jogok és jogintézmények alapelveit, melyeken ezek a jogok és jogintézmények nyugsznak és azok vezéreszméit, vagyis az azok fejlődését mozgató és irányító eszméket megállapítani és kifejtetni.”⁴⁶³ A modern jogbölcselet így válhat szerinte a tételes jog alapelveinek és vezéreszméinek tudományává.

Fontos megállapításokat tesz Finkey az általa vallott felfogás módszertanát illetően. Több, egymást kiegészítő metódus alkalmazásában látja a siker titkát. Az „összehasonlító, történeti, genetikai és az elemző”, valamint a „lélektani módszer” alkalmazásától reméli a jogbölcselet eredményes művelését: „Az egyes kérdések tárgyalásánál [...] mindenekelőtt jogásziasan (szabatosan) elemezzük az illető fogalmat, annak ismérveit, alakulatait, azután kifejtjük az illető kérdés vagy fogalom történetét, kifejlődésének szakaszait, végül e vizsgálódásokból levezetjük, illetőleg azokon felépítjük annak alapelveit és vezéreszméit, vagyis kimutatjuk azok fenntartó, uralkodó elveit és fejlődésük irányeszméit. Így lesz munkánk a tételes (a történetileg kifejtett) jog valódi bölcselete.”⁴⁶⁴ A modern tételes jogbölcseleti iskola egyes irányzatainak bemutatásakor mindezt azzal egészíti ki, hogy az iskola „[a] jog tételes jellegéből indulva ki, a jogbölcselet feladatát a jogi és állami intézmények dogmatikai, összehasonlító jogtörténelmi, lélektani és bölcseleti elemzésében látja.”⁴⁶⁵

A tervezett második kötet – mely a jogbölcselet általános és különös tanait tartalmazta volna – rövid bemutatásából kiderül, hogy a Finkey által képviselt ideárealista irányban a „teleológikus világnézet” és az „egyetemes fejlődési elmélet” szempontjai összekapcsolódnak. Ennek megfelelően a jogot „céltudatos emberi alkotásnak” tekinti, mely az állammal, illetőleg a társadalommal együtt keletkezik és fejlődik. Címszavakban kifejtett jogfogalma szerint „[a] jog alakilag: a társadalmi együttélés külső feltételeire vonatkozó szabályok összessége (társadalmi rend); anyagilag: a társadalmi rend és az egyéni szabadság összeegyeztetésére és biztosítására alkotott szabályok összessége (kötelesség és szabadság); tárgyilag: az emberek szabad cselekvéseire vonatkozó, kényszerrel is érvényesíthető állam parancsok, tilalmak és engedélyek összessége (a polgári magaviselet szabálya); alanyilag: a társadalomban és az államban érvényesíthető egyéni és politikai szabadság szabályai-

⁴⁶³ Uo. 3. o.

⁴⁶⁴ Uo. 47. o.

⁴⁶⁵ Uo. 295. o.

nak összessége (igény, hatalom).⁴⁶⁶ Elméleti alapvetésének részletesebb kifejtésére nem került sor, miként a jog alapelvei és vezéreszméi tekintetében is csupán egy felsorolással találkozunk. E szerint a jog alapelvei „a rend (korlátozás, szabályozás, kényszer), a kölcsönös összeműködés a közcélokra, másfelől: a szabadság (igénykielégítés, hatalom), az egyéniség érvényesülése”, vezéreszméi pedig „az igazságosság (egyensúly, harmónia), a méltányosság, az erkölcs és az emberiesség (a személy tisztelete).”⁴⁶⁷ Mindezekről bővebben a soha el nem készült második kötetben írt volna. Ugyanakkor az „általános jogtudományi iskola” mellett később is állást foglal. Sőt a jogászképzésben, elsősorban a jogbölcselet oktatásában az elmélettörténeti tanulmányok mellett a jog alapfogalmainak (jog, jogtalanság, jogforrások, jogalkalmazás, jogügylet, társadalom, állam, törvény, igazság, méltányosság stb.) „rendszeres kifejtését” az általános jogtudomány szellemében tartotta kívánatosnak.⁴⁶⁸

Sajnálatos módon Finkeynek – más irányú érdeklődése és a magyar igazságügyben betöltött magas funkcióival járó elfoglaltságai miatt – a későbbiekben csupán kisebb terjedelmű jogbölcseleti, főleg elmélettörténeti tárgyú tanulmányok elkészítésére maradt ideje. Ezek közül említésre méltó az 1916-ban megjelent *Leibniz jogbölcészeti és politikai eszméi* című írása, melyben a nagy hatású német filozófus munkásságával foglalkozik. Finkey teljes mértékben azonosulni tudott Leibniz tanításaival, hiszen maga is vallotta, hogy az elméleti és a gyakorlati jogtudománynak a „gyakorlatiasabb szellemű művelése” szolgálja leginkább a társadalom üdvét.⁴⁶⁹ Jogbölcseleti tárgyú publikációi között kell megemlíteni Karl Binding, a Magyar Tudományos Akadémia külső tagja fölött 1926-ban tartott emlékbeszédét, melyben a német fogalmi jogtudomány kiemelkedő alakját méltatta.⁴⁷⁰ Finkey szerint Binding a róla elnevezett „norma-elmélet” megalkotásával a büntetőjog-tudomány és jogbölcselet nemzetközileg számontartott alakjává vált. A megemlékezés zárógondolataként megfogalmazottakat ugyanakkor sok szempontból nemcsak a méltatott tudósra, hanem az azt megfogalmazó Finkeyre is igaznak tarthatja az utókor: „Ő volt az, aki a bölcészet és a jogtudományok s különösen a jogbölcészet és a büntetőjogi tudomány viszonyát végérvényesen tisztázta s a büntetőjogi tudománynak a gyakorlati jogérettel, a büntető igazságszolgáltatással való kapcsolatát is a leghelyesebben körvonalazta. Ő készítette meg a jogbölcészet talajába beágyazott, de a tételes

⁴⁶⁶ Uo. 452. o.

⁴⁶⁷ Uo. 453. o.

⁴⁶⁸ Vö. Finkey Ferenc: Az általános jogtudomány és a nemzetközi jog az új jogi tanulmányi rendszerben. *Jogállam*, XV. évf. (1916) 1–2. sz. 83–93. o. (Különösen: 87–89. o.)

⁴⁶⁹ Finkey Ferenc: Leibniz jogbölcészeti és politikai eszméi. In: *Leibniz halálának kétszázadik évfordulója alkalmából. A Magyar Filozófiai Társaság Könyvtára. 1. sz.* Franklin-Társulat, Budapest, 1917. 152–197. o.

⁴⁷⁰ Finkey Ferenc: *Binding Károly k. tag emlékezete.* A Magyar Tudományos Akadémia elhunyt tagjai fölött tartott emlékbeszédek. XIX. köt. 9. sz. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1926.

büntetőtörvénykönyvre támaszkodó s a büntető bírósági gyakorlat elvi irányítását célzó büntetőjogi dogmatika remekmintáit, melyek nemcsak az általa vezetett vagy vele rokonszenvező konservatívek, de a büntetőjogtudomány minden komoly munkása előtt örökbecsű példányképek maradnak beláthatatlan időkre.”⁴⁷¹ Az elméleti tárgyú művek sorát egy 1941-ben megjelent írása zárja, melyet Moór Gyula az idő tájt vitára késztető tanulmánya kapcsán írt.⁴⁷² A jogrendszer tagozódásának újszerű felfogásával kapcsolatos elmélet egy hozzá közel álló tételével, a büntetőjog „magánjogi jellegéről” kifejtett moóri gondolattal vitatkozik. Elismerve a szerző „lebilincselő” fejtegetéseit, alapvetően elutasítja a sokra becsült kolléga téziseit.

Az utókor sajnálhatja, hogy a Pulszkyt követő korszakban a Finkey nevéhez fűződő elméletalkotási kísérlet ilyen formán torzóban maradt. Ha kidolgozásra került volna monográfiája tervezett folytatása, akkor valószínűsíthetően a hazai jogpozitivizmus fejlődéstörténete is másként alakul a 20. század első két évtizedében. Minden bizonnyal a Pikler-féle szociológiai pozitivizmussal szemben az analitikai és fogalmi-jogtudományi módszertan markánsabban jellemezte volna a magyar elméleti jogi gondolkodást.

Az elmúlt századfordulón a német jogi kultúrkörhöz ezer szállal kötődő hazai jogtudományban jeles követőkre talált a jogdogmatika-központú szemléletmód, mely a 19. század derekán a történeti jogi iskolától fokozatosan eltávolodó, Puchta és Windscheid fémjelezte pandektisztikának köszönhetően formálódott, és a Jhering-féle – jogi fogalmakkal és azokból levont szillogisztikus következtetésekkel (ún. konstrukciókkal) operáló – „Konstruktionsjurisprudenz”-ben csúcsosodott ki. Jhering az 1850-es évek legvégén, utóbb, némi éllel „fogalmi jogtudománynak” (Begriffsjurisprudenz) nevezett felfogással szembefordulva alapozta meg a később Philipp Heck és követői által kialakított – szerencsés magyar szóhasználattal – „érdekkutató jogtudománynak” (Interessenjurisprudenz) nevezett jogelméleti felfogást. A Jhering szemléletmódjában bekövetkezett változás egy kereskedelmi jogi kérdésben felmerült problémára adott szakvélemény elkészítéséhez kapcsolódik. Ekkortól kezdve a „Mi a jog?” kérdésre nem a fogalmakból kiinduló logikai operációval, hanem a döntéssel érintett érdekek elemzése útján kereste a választ. A jogi forma és a jogi cél kapcsolatának új értelmezésében az a lényeges, hogy a jogi fogalmak nem önmagukért vannak, hanem az élet szolgálatában állnak. Jhering frappáns kijelentésével élve: „Nem az élet van a fogalmakért, hanem a fogalmak vannak az életért.” Ebben az elmélettörténeti kontextusban vizsgálható és érthető meg – az egykori Jhering-tanítvány⁴⁷³ – Szász-Schwarz Gusztáv (1858–1920) szerepe a hazai

⁴⁷¹ Uo. 31. o.

⁴⁷² Finkey Ferenc: *Vitéz Moór Gyula új elmélete a büntetőjog magánjogi jellegéről.* Attila Nyomda, Budapest, 1941.

⁴⁷³ Kettejük viszonyáról Szász-Schwarz halálát követően egy későbbi méltató így ír: „Szász-Schwarz Gusztávnak hervadhatatlan érdeme, hogy Jhering tanait, Jhering szellemét hazai jogirodal-

Jhering-recepcióban, illetve jelentősége a hazai jogtudományi gondolkodásban.⁴⁷⁴ A pesti jogi kar egykori professzora, a római jog és a modern civilisztika kiemelkedő hazai képviselője – akit Szladits Károly joggal nevezett „egyetemes magánjogásznak”⁴⁷⁵ – számos művében adta jelét a jogbölcseleti kérdések iránti nyitottságának.⁴⁷⁶

A fiatal Szász-Schwarz 1884-ben a Magyar Jogászegylet ülésén *Új irányok a magánjogban* című – nyomtatásban is hamarosan megjelent – előadásában mutatta be a jogtudományi gondolkodásban végbement korabeli fejleményeket.⁴⁷⁷ E művében szembesülhetünk a jog és az érdek kapcsolatára vonatkozó, a jogi személyek

munkba és praxisunkba áthozta, amivel nemcsak felvilágosító, hanem termékenyítő, mindenképpen pedig üttörő munkát végzett. [...] De olyan tanítvány volt, aki önállóan gondolkodott. Mesterének nem volt egyszerű szócsove. Nem volt törpe epigonja. [...] Iheringből indult ki, de Iheringen át, Iheringen túl jutott.” (Besnyő Bernát: *Szász-Schwarz Gusztáv emlékezete*. Katz, Budapest, 1933. 55. o.)

⁴⁷⁴ Szász-Schwarz Gusztáv (1911-ig Schwarz Gusztáv) életéről és munkásságáról lásd Besnyő Bernát: *Szász-Schwarz Gusztáv emlékezete...*; Szladits Károly: *Szász-Schwarz Gusztáv emlékezete. Magyar Jogászegyleti Értekezések*, II. évf. (1934) 6. sz. 153–174. o.; Eckhart Ferenc: *A jog- és államtudományi kar története 1667–1935...* 607., 612., 614., 616., 62–623., 640., 652–653., 666–667. o.; Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcselet Magyarországon...* 324–325., 343–344. o.; Pólay Elemér: *A pandektisztika és hatása a magyar magánjog tudományára...* 138–151. o.; Peschka Vilmos: *A magyar magánjogtudomány jogbölcseleti alapjai...* 59–64. o.; Hamza Gábor: *Szász-Schwarz Gusztáv*. In: Hamza Gábor (szerk.): *Magyar jogtudósok*. II. köt. 73–82. o.; Földi András: *Adalékok a történeti jogi iskola a magyar romanisztikára gyakorolt hatásának kérdéséhez*. In: Sajó András (szerk.): *Befogadás és eredetiség a jogban. Adalékok a magyarországi jog természetrajzához*. Áron Kiadó, Budapest, 2004. 26–28. o.; Szabadfalvi József: *Szász-Schwarz Gusztáv jogbölcseleti nézetei. Jogtudományi Közlöny*, LXV. évf. (2010) 3. sz. 115–123. o.; Sándor István: *Szász-Schwarz Gusztáv munkássága*. In: *Acta Facultatis Politico-iuridicae Universitatis Scientiarum Budapestinensis de Rolando Eötvös Nominatae*. Tom. XLVIII. ann. 2011. ELTE Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 2011. 147–179. o.; Szabadfalvi József: *Szász-Schwarz Gusztáv szerepe a hazai Jhering-recepcióban. Jogbölcseleti megközelítés*. In: Fritvaldszky János – Pokol Béla (szerk.): *Rudolf von Jhering és jogelméletének hatása*. Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jog- és Államtudományi Kar, Budapest, 2011. 225–247. o.; Hamza Gábor: *Emlékezés Szladits Károlyra (1871–1956), halálának évfordulója alkalmából. Jogtörténeti Szemle*, XIV. évf. (2016) 2. sz. 86–89. o.; Földi András: *Aspekte der Jhering-Rezeption in Ungarn...* 75–85., 88–92., 94–95. o.

⁴⁷⁵ Szladits Károly: *Szász-Schwarz Gusztáv emlékezete...* 162. o. Álljon itt Szladits 1934-ben írt egykorú értékelése: „Schwarz Gusztáv igazi ereje a kritikai jogtudomány, a tantörténeti kritika. Az »Új irányok a magánjogban« című tanulmányorozatában páratlanul nagyszerű seregszemlét tart a német civilisztikus jogelmélet különböző iskolái fölött. Természetes, hogy ennek a szemlének a középpontjában Ihering Rudolf kimagasló alakja áll. Ma már retrospektíve világosan látjuk, hogy Ihering tanításában, aki a magánjogi fogalomképzés tengelyébe az addig uralkodó akarati elv helyébe az érdekvédelem elvét állította be, rejlik a mai értékelő jogászat eredete. Schwarz Gusztáv közvetlenül ennek a ma már széles folyamtnak a forrásánál ült tanulóveiben. Nem csoda, ha ő Ihering irányát hozta haza hozzánk és hogy azt itt tovább fejlesztve, maga lett a magyar Ihering, méltó hasonmása a nagy német tudósaknak, akivel egyéniségében, életsorsában is sokban egyezett.” (Szladits Károly: *Szász-Schwarz Gusztáv emlékezete...* 163–164. o.)

⁴⁷⁶ Jogbölcseleti nézeteinek „mélyreható” jellegéről rendkívül pozitívan nyilatkozik Notter Antal, a hazai neoscholasztikus szemléletmód jeles alakja. Vö. Notter Antal: *A természetjog*. Szent-István-Társulat, Budapest, 1906. 6. o.

⁴⁷⁷ Schwarz Gusztáv: *Új irányok a magánjogban*. Franklin-Társulat, Budapest, 1884.

elméletéről később írt könyvnyi terjedelmű tanulmányából jól ismert alapgondolataival.⁴⁷⁸ A fogalmi jogtudomány sommás értékeléseként azt írja: „A jog tételeinek ilyen logikai mezbe való öltésében tagadhatatlanul van valami feletté csábító. Van valami kápráztató a képzeletben, hogy mindaz, mit a pozitív jog rendel, a logikai szükség kifolyása, hogy a jognak tételei oly szilárd, oly megdönthetetlen ésszerű alakra fektetvük mint a mathematicus számfejtése. Ám a formalisticus speculatio sem felel meg a valóságnak.”⁴⁷⁹ Ennek kapcsán Jheringianus módon kritizálja az egykor mestere által is követett „civilistikus constructiót”, mely „a maga kész »fogalmával« lép az új jelenségekhez; és megfélekedve arról, hogy nem az életet a fogalom szerint,

⁴⁷⁸ E helyütt érdemes utalni a kortárs magyar magánjogtudomány másik korszakos alakjára, Grosschmid Bérnek (1852–1938) – aki számos tudományos művét Zsögöd Benő néven tette közzé – az elmúlt századfordulón, illetve az azt megelőző években a Jhering-féle érdekkutató módszertől és érdekelmélettől függetlenül kifejtett gondolataira. „Grosschmid az érdekeszme érvényesítését a jogalkalmazásban olyan korban fejlesztette művészetté – írja Szladits Károly –, amikor az érdekkutató jogtudomány a német teóriában legfeljebb csak fejlődőben volt. Nincs is kapcsolat Grosschmid módszere és a külföldi jogi iskolák között, amelyeknek elméleti vitáiról Grosschmid jobbra tudomást sem vett.” (Szladits Károly: *Grosschmid és a magyar kötelmi jog. Magyar Jogászegyleti Értekezések*, IV. évf. [1936] 1–2. sz. 11. o.) Magánjogi, azon belül kötelmi jogi fejtegetéseiben az érdek („érdekeszme”) jogi jelentőségének hangsúlyozása az egyik elméleti alappillérvé vált. A jog lényegét illetően ő is úgy fogalmazott, hogy az anyai („szubjektív”) jog nem más, mint jogilag „védett érdek”. (Vö. Zsögöd Benő: *Fejezetek kötelmi jogunk köréből*. I. köt. Budapest, Athenaeum, 1898. 696. o., illetve Zsögöd Benő: *Magyar magánjogi jegyzetek*. Könyomat. Zs. B. egyetemi tanárnak a budapesti tudományegyetemen tartott előadásai nyomán készítette Nyulászi János. I. kiad. Budapest, 1890. 1. o.) De nemcsak az anyai, hanem a tárgyi jogban, a jogalkotásban és a jogalkalmazásban is egyaránt nagy jelentőséget tulajdonított az érdeknek. Az érdek részint „mint jogalkotási sugallat”, részint „mint jogalkalmazási zsinórmérték” van jelen a jogrendszerben. (Vö. Zsögöd Benő: *Fejezetek kötelmi jogunk köréből*. I. köt. 696–697. o. „Az érdekeszpont betéte nem kikezdése [...] a törvénynek kívülről; hanem: a törvény saját belülről jövő, csakhogy halkabb, önszavának a meghallása a lármásabb tételek mögül.” (Zsögöd Benő: *Fejezetek kötelmi jogunk köréből*. II. köt. 1900. 865. o.) E, némi túlzással költőinek is nevezhető megfogalmazás arra kíván rávilágítani, hogy a szabályok merev „külalkata” mögött észre kell és lehet venni a „belalkat” hajlékonyságát, melyet érvényre kell juttatni. Grosschmid nevéhez fűződik továbbá olyan fogalmaknak a meghonosítása a hazai jogi gondolkodásban, mint a szerződés értelmezése kapcsán az „érdekírányítás”, a kötelelem lebonyolítása esetében az „érdekműködés”, „érdekihiány”, „érdekcsoportulás”, „érdekbeli lehetetlenülés”, továbbá az „érdekleengedés”. Vö. Zsögöd Benő: *Fejezetek kötelmi jogunk köréből*. I. köt. 696–701. o.; II. köt. 864–867. o., illetve Szladits Károly: *Grosschmid és a magyar kötelmi jog...* 11. o. (15. jegyzet) Míg Grosschmid minden külföldi befolyástól függetlenül, addig Szász-Schwarz a korabeli európai, főképpen német jogtudomány eredményeit interpretálva igyekezett magánjog-elméleti téziseit megfogalmazni. Grosschmid magánjogbölcseleti nézeteiről lásd Peschka Vilmos: *A magyar magánjogtudomány jogbölcseleti alapjai...* 48–52. o. Grosschmid életéről és munkásságáról összefoglaló jelleggel lásd Asztalos László: *Grosschmid Béni helye a magyar civilisztikában*. In: *Acta Facultatis Politico-iuridicae Universitatis Scientiarum Budapestinensis de Rolando Eötvös Nominatae*. Tomus XXVI. ELTE Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 1984. 197–217. o.; Weiss Emilia: *Grosschmid Béni (1851–1938)*. In: Hamza Gábor (szerk.): *Magyar jogtudósok*. III. köt. ELTE Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 2006. 99–116. o.; Görög Márta: *Grosschmid Béni (1851–1938)*. A Szegedi Tudományegyetem jogász professzorai I. FORVM. *Acta Juridica et Politica*, X. évf. (2020) 1. sz. 227–240. o.

⁴⁷⁹ Schwarz Gusztáv: *Új irányok a magánjogban...* 68. o.

hanem a fogalmat az élet szerint kell idomítani, valahányszor a vizsgálandó jelenség ama »fogalmi« schemába bele nem illett, nem hogy a maga »fogalmát« vette volna új bíráló alá, de addig-addig csűrte-csavarta, tudományosan szólva, »construálta« a létező viszonyt, míg bele nem illett.⁴⁸⁰ Az élet mint valóság és a jogi fogalom, mint konstrukció viszonyát Szász-Schwarz egyértelműen Jhering 1860-as évektől kifejtett nézetei alapján közelíti meg. A jogtudomány mint gyakorlati tudomány jelenik meg érvelésében, s a jog egyetlen kritériumának a „gyakorlati hasznavehetőséget”, illetve a „gyakorlati célszerűséget” tekinti.⁴⁸¹ A közeli jövő feladataként jelöli meg az „abstract bölcseleti speculációkból” való kijózanodást, mely Jhering munkásságában bekövetkező fordulatban nyerte el szakirodalmi kifejtését, aminek produktuma a *Zweck im Recht*. A jogi racionalizmus új kísérletének nevezett felfogás „minden jogtételnek ratióját, azaz célját keresi” és ezen „gyakorlati cél világításában ismeri fel a törvény értelmét”.⁴⁸²

Nagy példaképéhez és tanítómesteréhez, Jheringhez hasonlóan a magánjogtudomány megújítását nem tudta elképzelni megfelelő filozófiai megalapozás nélkül. Legfőbb törekvése az volt, hogy szembenézzen az elmúlt századforduló jogi gondolkodásában tapasztalható fejlődési tendenciákkal, illetve a különböző kortárs irányzatok igényeivel, mely szerint a gyakorló jogásznak, a jogtudósnak, illetve a jogtudománynak a legfőbb feladata, hogy „a jogot az élettel összhangzásba hozza”.⁴⁸³ Jhering hatása alatt jutott el a teleologikus jogfelfogáshoz; ennek révén a magyar jogtudományban az akkoriban kibontakozó érdekkutató jogtudomány előhírnökevé vált, ugyanakkor – s ebben is hasonlóság mutatkozik egykori mesterével – nem lehet azt állítani, hogy az Interessenjurisprudenz hazai meghonosítója lett volna. Egész munkásságát, azon belül jogbölcseleti indíttatású törekvéseit tekintve megállapíthatjuk, hogy mindenképpen túllépett egykori mesterén, aki alapvetően a fogalmi jogtudomány valós élettől elrugaszkodott nézőpontját és módszertanát kritizálta, de kevés támpontot adott a jogszemlélet tényleges megújításának mikéntjére. Mindez abban nyilvánult meg, hogy Szász-Schwarz csatlakozott az „újszerű általános jogdogmatikához”,⁴⁸⁴ más helyütt „új dogmatika” irányaként, illetve – a jogbölcseletet az egyes téte-

⁴⁸⁰ Uo. 74. o.

⁴⁸¹ „A jog nem logica, a jog nem a fogalmak matematikája. Azzal, hogy egy tételnek egy másikkal való logikai megegyeztetetősége kimutattatik, még semmi sincs mondva annak jogi értékéről. A jog a gyakorlati élet tudománya, és eredményének egyetlen criteriumát, ott, hol a törvény kétségtelen szava nem szól, csakis annak gyakorlati hasznavehetősége, gyakorlati célszerűsége képezheti.” (Uo. 78. o.)

⁴⁸² Uo. 80. o. Megjegyzésre érdemes, hogy 1884-ben a *Nemzet* című korabeli politikai napilap hasábjain Jhering korszakos jogbölcseleti tárgyú művéről külön recenziót írt. Vö. Schwarz Gusztáv: *Jhering Rudolf és legújabb könyve: Der Zweck im Recht von R. von Jhering*. Klny. Nemzet, Budapest, 1884.

⁴⁸³ Szász-Schwarz Gusztáv: *Új irányok a magánjogban*. Athenaeum, Budapest, 1911. 149. o.

⁴⁸⁴ Érdemes felhívni a figyelmet *Jog és közjog* című, 1905-ben megjelent írásában alkalmazott fogalomhasználatra, ahol Szász-Schwarz talán először a magyar jogi terminológiában alkalmazza az „általános jogdogmatika” terminust: „[A]mi általános érvényű a jogtanban, az ne a jogágazatok egyikében

les jogtudományok „általános részével” azonosító Adolf Merkel *Juristische Enzyklopädie* (1885) című művére utalással – „minden jogtudomány koronájának” tekintett „általános jogtánként” (allgemeine Rechtslehre)⁴⁸⁵ emlegetett felfogáshoz, mely a „formalisztikus” és „teleológiai” („utilitárius”) irányok küzdelméből, azok szintéziseként formálódott.⁴⁸⁶ Az új felfogás véleménye szerint abban különbözik a „rég” dogmatikától, hogy „gyakorlatibb”, „exaktabb” és „egyetemesebb”, mint a negyedszázaddal korábban uralkodó felfogás.⁴⁸⁷ Sőt az is megállapítható, hogy ez az irányzat igyekezett először tudományos igénnyel, tudatosan szembenézni jogi ontológiai és módszertani problémákkal.

Az új jogtudomány – miként Szász-Schwarz fogalmaz – „céltudomány” („cél-jurisprudencia”), amelynek fő kérdése, hogy mi a jog célja. Alapjait Jhering rakta le, nélküle ez a megújulás elképzelhetetlen lett volna. Az új „norma-elmélet” első tudatos kifejtését August Thon *Rechtsnorm und subjectives Recht* (1878) című művében véli fölismerni, mely rávilágított a Jhering-féle céltudomány hiányosságaira, és nyilvánvalóvá tette, hogy a „formalisztikus” és „teleológiai” felfogások egymást valójában kiegészítik. Jhering kritikájaként fogalmazza meg, hogy mestere által egyébként gúnyosan „fogalmi jogtudománynak” nevezett dogmatikus irányt indokolatlan teljes mértékben elvetni: „A jogtudomány bizonyos mértékig mindig »Begriffsjurisprudenz« lesz, mert végre is, egyetlen tudomány sem más, mint fogalmak foglalata. A ténybeli jelenségekből fogalmakat alkotni és e fogalmak egymáshoz való viszonyát felismerni – ez minden tudomány feladata.”⁴⁸⁸ Thon művében ugyanakkor fölfedezi és helyeslőleg idézi a jheringi érvekre rímelő gondolatokat, mint például azt, hogy „minden jogparancs egy bizonyos érdek előmozdítását célozza”, illetve „joga

vagy másikában, hanem abban a disciplinában találja helyét, mely a jogágazatok közösségeit foglalja magában: az általános jogdogmatikában.” (Szász-Schwarz Gusztáv: *Jog és közjog. Jogállam*, IV. évf. [1905] 1. füz. 24. o.)

⁴⁸⁵ Finkey Ferenc 1908-as elméletörténeti monográfiájában „általános jogtudományi iskolaként” említi meg és mutatja be a tételes jog általános jellegű fogalmainak és elveinek feltárásán munkálkodó Merkel fémjelézte irányzatot. Vö. Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi...* 317–329. o. Moór 1923-as jogfilozófiai *Bevezetésében* a jogbölcseleti irányzatok tematikus (analitikus) áttekintésekor megkülönbözteti a „tételes jogi fogalmakat továbbképző jogászati vagy általános jogtani jogfilozófiát”. (Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába...* 54. o.)

⁴⁸⁶ „Ma [...] már tudjuk, hogy a formalisztikus és a teleológiai irány küzdelmében egyiknek sem volt igaza, mert mindkettőnek volt; ma már tudjuk, hogy itt két szélsőség vívott meg egymással, melyek közül mindegyik egyoldalúan csak egyik felét hangoztatta a jognak; és a harcból, melyet a formális és az utilitárius iskola egymással vívott, eredményül egy harmadik valaminek körvonalai kezdnek kibontakozni, amit ebben a formában a hadakozó felek egyike sem sejtett: egy újszerű általános jogdogmatika.” (Szász-Schwarz Gusztáv: *Új irányok a magánjogban...* 108. o.)

⁴⁸⁷ Uo. 109. o.

⁴⁸⁸ Uo. 155. o.

[...] csak annak van, akinek valamely érdeke nemcsak védve van állami norma által, hanem akinek a normasértés esetére igénye is van a szankció megvalósítására.”⁴⁸⁹

A jogszabály lényegéről és működési hatásmechanizmusáról szóló téziseit A *jogi helyzetek* című, 1907-ben megjelent írásában foglalja össze, melyet fél évtizeddel később *Parerga* című tanulmánykötetében ismételtelen közzétett.⁴⁹⁰ Az eredetileg Thonnak tulajdonítható tételek alkotó továbbfejlesztésével találkozunk a tanulmányban. Szász-Schwarz kiindulópontja szerint a jogviszony keretében az érintett (érdekelt) felek bizonyos „jogi helyzetekben” vannak. E jogi helyzetek ötfélék lehetnek: 1. „tárgyi védettség”; 2. „alanyi jog”; 3. „hatalmasság”; 4. „szabadosság”; 5. „várományosság”. A tárgyi védettség helyzete abból áll, ha fennáll valamilyen „parancs vagy tilalom, mely valamely érdek javára szól”. A jogrend parancsait vagy tilalmait mindig valamilyen érdek támogatásának céljából bocsátja ki.⁴⁹¹ Az alanyi jog helyzetének értelme, hogy „a jogosított érdekében valakihez (a kötelezethez) parancs vagy tilalom van intézve, egyúttal [...] ha a kötelezett e parancsnak vagy tilalomnak eleget nem tette, a jogosítottnak bizonyos hatalmasság vagy szabadosság van megadva, oly célból, hogy a sértett parancs vagy tilalom célját saját akaratával megvalósíthassa.”⁴⁹² A hatalmasság helyzete azt jelenti, hogy „a jog rendeli, hogy valakinek (a hatalmasnak) bizonyos magatartása esetére bizonyos joghatás álljon elő azaz: egy védettség, alanyi jog, hatalmasság, szabadosság, várományosság létrejöttön, változon, vagy szűnjön meg.” A jogrend e jogi hatást a „hatalmas” magatartásától, pontosabban akaratától teszi függővé.⁴⁹³ A szabadosság helyzete nem más, mint hogy valakinek „bizonyos magatartás nincs megtiltva, vagyis [...] neki meg van engedve.”⁴⁹⁴ És végül a várományosság helyzete abban áll, hogy ha az előző jogi helyzetek valamely tényállása részben már megvalósult, „kilátás nyílik az illető jogi helyzet előállítására”, azaz a tényállás még hiányzó részeinek a megvalósulására.⁴⁹⁵

Szász-Schwarz szerint az alanyi jog a legösszetettebb helyzet, hiszen az alanyi jog létrejötté esetében a jogosult máris „tárgyilag védve” van egy javára szóló parancs vagy tilalom által, s „várománya” is van arra, hogy a parancs vagy tilalom megszegése esetén „hatalmasságot vagy szabadosságot” nyerjen a jogsértés „helyreütése” céljából.⁴⁹⁶ Úgy véli, hogy az általa analitikusan elemzett joghelyzetek kimerítik a jogszabály minden elképzelhető hatását, s ilyen módon elkülöníthetőnek véli az

egy joghelyzetek kapcsán felmerülő dogmatikai félreértéseket, mely „a jog minden ágának hasznára válnék.”⁴⁹⁷

A maga részéről preferált új jogelmélet már csak neve szerint „dogmatika”, valójában úgy tekint a jogra mint „emberi szükségletekre mért és ember alkotta célszerű parancsok rendszerére.”⁴⁹⁸ A cél, a jogi parancs és az érdek viszonyáról megállapítja, hogy „[a] cél, amelyből a jogrend a maga parancsait vagy tilalmait kibocsátja, mindig valamely érdek támogatása, gyámolítása, kielégítése.”⁴⁹⁹ Szász-Schwarz szerint a jogbölcselet nem éri be többé azzal, hogy a „tételes jognak praktikus okait keresse”, ezt a munkát a jogtörténet megfelelően elvégzi. Figyelmét a jövő feladataira koncentrálja, és az annak megoldásához vezető eszközöket kutatja. Ebből adódik a törvényhozás feladatainak előtérbe kerülése, ami nem lehet más, mint – a neokantiánus jogfilozófia atyjának tekintett Stammlertől átvett fogalmat alkalmazva – a „helyes jog” megalkotása, mely az „eredményes társas összeműködés célját szolgálja”. Ez a „helyes jog” Szász-Schwarz szerint igazában a „célszerű jog”, vagyis a kitűzött cél eléréséhez megfelelő jog.⁵⁰⁰ De nemcsak a jogalkotás, hanem a jogalkalmazás terén is e szempontnak kell szerepet játszania. A törvény és bíró viszonyában az új tan „szabadabb állást” biztosít az ítélkező bírónak. A joghézag problémájának az áthidalása kapcsán nem megy el a kortárs „lármás hatású” szabadjogi iskola által feltevélezett szabadjog-találásig, hanem helyette a „bírói belátásra” bízta a jog helyes céljának a felismerését. De a cél-gondolat köszön vissza a jogrendszer-tagozódás alapelveinek meghatározásában is. A közjog–magánjog kategóriapár értelmezésekor „állami célról” és „magáncélról” beszél, melyek mögött az állam-, illetve a magánérdek motiváló hatása húzódik meg.⁵⁰¹

Ugyancsak érdekes fejtegetéseket olvashatunk Szász-Schwarz tollából, amikor a jogi normákról, mint „az emberek belsejében végbemenő érzés-folyamatok absztrakciójáról”, illetve az „emberek lelkében működő erőkről” ír.⁵⁰² Olyan, az individuumok magatartását irányító indítékokról, impulzusokról, „bensőnkben lévő” érzésekről és képzetekről beszél, melyek nem azonosak a jogtételek „szövegezett” kijelentéseivel.⁵⁰³ Ebből következően a „tárgyi jog” nem más, mint az „emberek lelkében élő

⁴⁸⁹ Uo. 156–157. o.

⁴⁹⁰ Schwarz Gusztáv: A jogi helyzetek. *Jogállam*, VI. évf. (1907) 10. füz. 733–755. o. (Ugyanaz: Szász-Schwarz Gusztáv: *Parerga. Egyes jogi dolgozatok*. Athenaeum, Budapest, 1912. 389–412. o.)

⁴⁹¹ Schwarz Gusztáv: A jogi helyzetek... 738. o.

⁴⁹² Uo. 741. o.

⁴⁹³ Uo. 746. o.

⁴⁹⁴ Uo. 751. o.

⁴⁹⁵ Uo. 753. o.

⁴⁹⁶ Uo. 741. o.

⁴⁹⁷ Uo. 755. o.

⁴⁹⁸ Szász-Schwarz Gusztáv: *Új irányok a magánjogban...* 113. o.

⁴⁹⁹ Schwarz Gusztáv: A jogi helyzetek... 738. o.

⁵⁰⁰ Szász-Schwarz Gusztáv: *Új irányok a magánjogban...* 125. o.

⁵⁰¹ Szász-Schwarz Gusztáv: A jogszabály tana. In: Szász-Schwarz Gusztáv: *Parerga...* 34–40. o.

⁵⁰² Schwarz Gusztáv: A jogi helyzetek... 736. o.

⁵⁰³ „A normának nincs »hiteles« szövege. A norma az őt elismerő emberek lelkében, mint magatartásukat motiváló erő jelentkezik, tartalmát pedig csak az emberek lelkének vizsgálata útján ismerhetjük meg. [...] [A] jogtételek maguk még egyáltalán nem alkotnak jogot. A törvénykönyv tartalma éppoly kevésbé jog, amint a katekizmus tartalma nem vallás, vagy mint az illemkódex tartalma nem illem. Jog csak azon képzelte parancsok összessége, melyek valamely társadalom tagjaiban tényleg működnek. Az

kötelezettségek összessége”⁵⁰⁴ Sőt, egy későbbi tanulmányában némi meglepetést okozva, az e korszakban egyre divatosabbá váló pszichologizáló nézőpont akceptálásával azt állítja, hogy „a jog valóságban csak az emberekben lefolyó érzésszöveget”, illetve ebből következőleg „a jogtudomány az emberi lélektan egyik része.”⁵⁰⁵ E gondolatok egy része bizonyonnyal összeegyeztethető – miként Szászy-Schwarz állítja – az új jogelméleti felfogással, de a jogtudomány és lélektan ilyen szoros viszonyára való utalás némiképp túlzónak hat, tekintettel arra, amit az általános jogtan kapcsán egyébként ő maga is kifejtett.

Szászy-Schwarz a jövő jogbölcséletének fejlődési útját abban látja, hogy az „egyes jogtudományi szakoknak” a jogtudomány „közös igazságait” kell kutatnia. Ennek pedig az a következménye – írja 1908-ban –, hogy „egész fejezeteket kell kiemelni az egyes jogszakokból [tétéles jogtudományok – Sz. J.] és mint általános érvényűeket az általános jogtanba beállítanunk, mely ilyképpen az összes jogszakok általános részévé válik.”⁵⁰⁶ Ennek az előmunkálatai a 19. század végén elkezdődtek, de az általános jogtan végleges felépítése még – miként fogalmaz – „mesterére vár”. „Aki e feladattal meg fog bírkozni, annak keze alatt a jogelmélet arculata meg fog változni: az a szerep, amelyet a lefolyt században a pandektatan játszott, a huszadik században az általános jogtannak fog jutni.”⁵⁰⁷ És ebben nem tévedett. Gondoljunk csak Hans Kelsen munkásságára, aki korszakos művének előszavában, mindjárt az első fejezet kezdetén saját jogelméleti felfogását a 19. századi pozitivisták jogtudományát továbbfejlesztő „általános jogtannak” nevezi,⁵⁰⁸ illetve Somló Bódog fő művére, melyben a szerző ugyan következetesen igyekszik elhatárolni jogi alaptanát az „allgemeine Rechtslehre” módszertanától, mindazonáltal érdemi különbséget a fogalomalkotásban, illetve a fogalmi analízis során nem érzékelünk.⁵⁰⁹ Ez utóbbit példázza az a némileg keserű hangú levél, amelyet Szászy-Schwarz a frissen megjelent *Juristische Grundlehre* olvastán írt kolozsvári kollégájának. Ebben a következőket olvashatjuk: „Beható tanulmányt fogok írni a »Jogállamban«, ott elő fogom adni számos ellenvetésemet is. Sajnálom, hogy a »Parergámban« foglalt Jogszabálytanomat nem olvasta

írott jogtételek csak anyagát, és nem is kizárólagos anyagát, adják vissza ezen, a lelkekben hajtóerőképpen élő jognak.” (Szászy-Schwarz Gusztáv: *Új irányok a magánjogban...* 165–166. o.)

⁵⁰⁴ Uo. 167. o.

⁵⁰⁵ Szászy-Schwarz Gusztáv: *A jogszabály tana...* 6. o.

⁵⁰⁶ Szászy-Schwarz Gusztáv: *Új irányok a magánjogban...* 262. o.

⁵⁰⁷ Uo. (Érdeemes e helyen utalni az általános jogtan fejlődés- és hatástörténetét feldolgozó kiváló monográfiára: Andreas Funke: *Allgemeine Rechtslehre als juristische Strukturtheorie. Entwicklung und gegenwärtige Bedeutung der Rechtslehre um 1900.* Mohr Siebeck, Tübingen, 2004.)

⁵⁰⁸ Vö. Hans Kelsen: *Tiszta Jogtan.* (Ford.: Bibó István) Budapest, ELTE Bibó István Szakkollégium, 1988. XIX., 1. o.

⁵⁰⁹ Vö. Felix Somló: *Juristische Grundlehre.* Verlag von Felix Meiner, Leipzig, 1917. 8–13. o.

– pedig ugyanegy tárgyról szól.”⁵¹⁰ Az utókor és a hazai elmélettörténeti kutatások legnagyobb bánatára az ígért kritika nem jelent meg.

Szászy-Schwarz hivatkozott „jogszabálytana”, az 1912-ben megjelent *Parerga* című – több mint félezer oldalas – tanulmánykötetének első, kismonográfia terjedelmű írása, melyben alapvetően az új jogtudomány „formalisztikus” elemeivel szembesülhetünk.⁵¹¹ Tanulmányában a jogot mint „állami parancsot” mutatja be.⁵¹² Fontosnak véli, hogy a „jogelmélet” a jog fogalmi elemzéséből induljon ki, s hasonlóan Somlóhoz, analitikus elemzés útján jut el a (tárgyi) jog „predikátumaihoz”, mint például a „jogi helyzet”, a „jogviszony”, az „alanyi jog”, a „jogalany”, a „jogtárgy” és „igény” fogalmihoz, azaz „egy absztrakció absztrakcióihoz”.⁵¹³ Művében részletesen foglalkozik normatani kérdésekkel, továbbá a jogrendszer tagozódását befolyásoló szempontokkal, a hatály problematikájával, a szokásjog és a törvényi jog fogalmi tisztázásával és az általános jogdogmatika vizsgálódási területeivel. Utóbbi részletezésképpen – félretéve az „új dogmatika” jellemzésekként hangoztatott szempontokat – Jhering korai korszakára jellemző jogdogmatikai műveletekről ír.⁵¹⁴ Véltetően az itt részletesen kifejtett – a „jogszabály tudományos feldolgozásának” nevezett – téziseket az európai szociológiai jogi gondolkodásban ekkoriban reneszánszát élő teleologikus módszer túlzó alkalmazása ellensúlyozásának tekinthetjük. Szászy-Schwarz számára itt is, mint korábban, főképpen Jhering, Merkel, Thon, Bergbohm, Binding, Bierling, Laband, Jellinek és Stammler művei jelentik az elméleti orientációt.

Szakirodalmi hivatkozásaiban jórészt Szászy-Schwarz által citált szerzőkre támaszkodó – a hazai jogbölcséletben jóformán ismeretlen – jogtudós volt Darvai Dénes (1888–1940), aki külön kötetben foglalkozott a „tárgyi jog bölcsészetének formális kérdéseivel” és azon belül elsősorban a „pozitív tárgyi jog” fogalmi meghatározásával, analízisével.⁵¹⁵ Hivatkozásaiban a német nyelvű szakirodalom jeles képviselőin kívül az angol analitikai irányzat két legmeghatározóbb alakja, John Austin és Thomas Holland műveire és főképpen definícióira való utalással találkozhatunk. Az ügyvédként tevékenykedő szerző 1913-ban megjelent munkájáról – egy rövid

⁵¹⁰ Somló Bódog naplója. OSZK Kézirattár Quart. Hung. 3038/3. 97.

⁵¹¹ Szászy-Schwarz Gusztáv: *A jogszabály tana.* In: Szászy-Schwarz Gusztáv: *Parerga...* 1–97. o.

⁵¹² Uo. 3. „Jog csak az államban létezik, és minden parancs, melyet az állam felállít, vagy magáévá tesz, ezáltal joggá lesz.” (Uo. 4. o.)

⁵¹³ Uo. 6. o.

⁵¹⁴ „A törvényben kifejezett és a szokásjogban megvalósított jogszabályok csak nyers anyagát adják a jogdogmatikának. A dogmatika e szabályokból lefejt a bennük rejlő jogelveket és jogkövetkezményeket, a szabályokat elemeire bontja (fogalomelemzés) és az elemek és szabályok egymás közti összefüggését feltárja (konstrukció): e háromban merül ki a jogdogmatika feladata.” (Uo. 89. o.)

⁵¹⁵ Darvai Dénes: *A tárgyi jog bölcsészetének formális kérdései.* I. köt. Bevezetés és I. rész: *A jog fogalma.* Grill, Budapest, 1913.

recenzió kivételével⁵¹⁶ – sem a kortársak, sem az utókor nem vett tudomást. A jog fogalmának témakörét újból elemzés tárgyává tevő német nyelven 1924-ben – szerzői kiadásban – megjelent *Der Begriff „Recht“* című könyvéről már több reflexió született, de érdemi szakmai figyelem nem irányult e munkájára sem.⁵¹⁷

Darvai lényegileg a szabad konstruálás módszerét alkalmazva járja körül a tételes tárgyi jog fogalmát. Számos szükségesnek ítélt fogalmi elhatárolást tartalmazó exkurzus után és a jogfogalom „szokásos” meghatározásainak (jog mint akarat, parancs, szabály, hatalom) bemutatását és kritikáját követően jut el a jogszabály „lényegéhez”. Kiindulásképpen megállapítja, hogy a jogszabály „eszmei (virtuális) obiectivum”, mely a tudattól függetlenül fennáll.⁵¹⁸ A jogszabály mint „alanytalan létező” adva van számunkra, melyről csak meggyőződhetünk, illetve tudomást szerezhethetünk; mindamellett a „cselekvés obiectiv szükségességeként” érvényesül: „Cselekszünk mert kell, mert elő van írva.”⁵¹⁹

Darvai ezt követően állítja föl azt a fogalmi elemző hálót, amely keretében a jogszabály fogalmi elemeit – ahogyan írja, a „speciálisan jogit” – kívánja pontosítani és definiálni. Úgy véli, helytelenek azok a nézetek, amelyek a jogszabály fogalmát tisztán formai kritériumokra építik. Saját elméleti kiindulópontja szerint a jogszabály mint az előírás egy speciális fajtájának a meghatározása „jellegbeli”, „genetikai” és „hatásbeli” fogalmi jegyek összefüggés-rendszerében értelmezhető: „A jogszabály speciális critériumai nézetem szerint a következő irányokban keresendők: a) magának a jogi előírásnak immanens, jellegbeli vonásaiban, b) annak genetikájában, keletkezésében, c) annak hatásaiban, érvényesülésében.”⁵²⁰ A jellegbeli fogalmi jegyek két fő kritériumaként megkülönbözteti a tartalmi és formai feltételeket. A tartalmi kritériumok között részletezi a kötelezett személyek társadalmi jellegét és generikus meghatározottságát, valamint, hogy az előírt cselekmények bizonytalan száma, bizonyos számú feltételek ismétlődése mellett, huzamosabb időn keresztül legyen teljesítendő. A formai feltételek vonatkozásában az előírások kényszerítő jellegét emeli ki.⁵²¹ A genetikai fogalmi jegyek tekintetében elemzi a jogszabály szank-

⁵¹⁶ Sichermann Frigyes: Dr. Darvai Dénes: A tárgyi jog bölcsészetének formális kérdései. *Jogállam*, XII. évf. (1913) 3. sz. 223–224. o.

⁵¹⁷ Dionys Darvai: *Der Begriff „Recht“*. Czepléd, 1924. (A műről készült ismertetések: Sichermann Frigyes: A jog fogalmáról. *Jogállam*, XXIV. évf. [1925] 4. sz. 166–171. o.; Kende Ernő: *Der Begriff „Recht“*. *Jogtudományi Közlöny*, LX. évf. [1925] 13. sz. 100–102. o.; [kl]: Dionys Darvai: *Der Begriff „Recht“*. Athenaeum, XI. évf. [1925] 4–6. sz. 134–136. o.)

⁵¹⁸ Darvai Dénes: *A tárgyi jog bölcsészetének formális kérdései...* 83. o.

⁵¹⁹ Uo. 98. o.

⁵²⁰ Uo. 101. o.

⁵²¹ „[A] jogszabály opressiv jelenség. [...] A jogszabály kényszerítő szükségességet keletkeztet.” (Uo. 135. o.)

ciós természetét,⁵²² „győzhetetlen” hatalmi jellegét,⁵²³ illetve a jogalkotóknak az előírás és szankcionálás megtételére vonatkozó – a „társadalom által konstataált” – quasi erkölcsi jogát.⁵²⁴ A hatásbeli fogalmi jegyek kapcsán kiemeli a jogszabály érvényesülését mint szükséges fogalmi posztulátumot.⁵²⁵ Némileg zavaró, hogy a „követendőnek föltétlenül elismert jog” terminusaként használja az ez idő tájt más értelemmel bíró „élő jog” fogalmát.⁵²⁶ Sőt e helyütt elköveti azt a pontatlanságot is, hogy nem tesz szignifikáns különbséget érvényesülés és érvényesség között.

A könyv szándékai szerint a tételes tárgyi jog fogalmát világos logikai rendszerben, szabatos módon, az egyes fogalmi alkatelemek kidolgozásával törekszik megkonstruálni. Az egyes fogalmi jegyeket többnyire a jelenségek beható analízise útján nyeri, és valamennyit igyekszik a hivatkozott kortárs irodalomban található definícióktól aprólékos megkülönböztetésekkel elhatárolni. A szerző előtt a jog lényegileg mint dogmatikai alapfogalom lebeg, melyet több helyen szociológiai, lélektani értelmezési kontextusba helyezve elemez. Könyvében alkalmanként utalást találunk a mű tervezett folytatására. A soha el nem készült második kötetben a jogfogalom gyakorlati alkalmazásának bemutatására vállalkozott volna.⁵²⁷

E körben még említésre érdemesek a fiatalon elhunyt, rendkívül ambiciózus, a hazai jogbölcséletben teljesen ismeretlen Winkler Béla (1900–1935) gondolatai; aki- nek elméleti jogi tárgyú; többnyire töredékes írásai csupán halálát követően láttak napvilágot.⁵²⁸ Ezekben a műveiben Somló jogi alaptanában kifejtett felfogást Bergbohm és az „általános jogtan” szellemében kritizálja. Következtesen vallja, hogy a

⁵²² „[A] sanctio olyan jövőbeli cselekvés, amely tapasztalásszerűleg, rendszerint szükségessé teszi az alávetettek valamely cselekvését.” (Uo. 159. o.)

⁵²³ A szerző „mindenkivel szemben való győzhetetlenségről”, illetve „hatalmuknak mindenkivel szemben való megdönthetetlenségéről” beszél. (Uo. 179. o.)

⁵²⁴ „Az a momentum, amely a jogot a pusztán önkényen alapuló előírástól elválasztja s amelynél fogva a jogszabály az erkölccsel vonatkozásba kerül, nem más, mint az előírás erkölcsi jogossága. A jogszabály mindenkor olyan előíróktól ered, akiknek erkölcsi jellegű joguk van az előírásra s sanctionálásra.” (Uo. 195. o.)

⁵²⁵ „A jogszabály természeténél fogva azok közé az előírások közé tartozik, amelyeknek bizonyos módon hatniuk, okozniuk, érvényesülniük kell, hogy fogalmi teljességek elnyerjék. [...] Másféle jog mint élő jog, azaz érvényesülő nem létezik, s ez a minősége a jognak nem pusztán corollariuma, szükségképi tényleges következménye, hanem fogalmi postulatuma.” (Uo. 212. o.)

⁵²⁶ Uo. 215. o.

⁵²⁷ A korábban hivatkozott, 1924-ben német nyelven megjelent könyvében Darvai még alaposabban, beható ontológiai vizsgálódások keretében járja körbe a jog fogalmát, keresve a jog genus proximumát. A korábbiakhoz képest újszerű megközelítése Husserl és Meinong ontológiai és ismeretelméleti megállapításain alapulnak. Ugyanakkor a jog lényegét meghatározó fogalmi megközelítésében nem hozott novumot az újabb műve.

⁵²⁸ Winkler Béla: *A gondolkodás tárgyairól*. Királyi Magyar Egyetemi Nyomda, Budapest, 1935.; *Untersuchungen über die Struktur des strafrechtlich-relevanten Verhaltens: als Habiliations-Dissertation*. Königl. Ung. Universitäts-Druckerei, Budapest, 1935.; *Vizsgálódások a büntetőjogi releváns magatartás struktúrájáról és egyéb jogbölcséleti és büntetőjogi dolgozatok*. Királyi Magyar Egyetemi Nyomda,

jogbölcsélet, amit az általános jogtannal azonosít, „mindig csupán az úgynevezett »tétéles« jogból indulhat ki”, s mindazon ismeretek összességét magában foglalja, mely a jogra vonatkozik.⁵²⁹ Elméleti írásaiban az általános jogtan három vizsgálódási körét különbözteti meg, így beszél a jogi alaptanról, a joglogikáról és a gyakorlati jogtanról. Jogi alaptan alatt a „rendszerbe hozott és kifejtett [tétéles – Sz. J.] jogi alapfogalmak összességét”, joglogika mint formális tudomány alatt a jogi fogalmak és jogtételek rendszerezését és magyarázatát, míg gyakorlati jogtan alatt a joglogika által kifejtett szabálytömeget értette. Utóbbi valójában nem más, mint a „tétéles” jogtudományok összessége, így az általános jogtan ebben az értelemben magában foglalja – miként írja – a három jogi „főtudományt”, ami a jogbölcsélet tudomány-rendszertani helyének és értelmének pontos meghatározását tisztázatlanná teszi.

2.3. A szociológiai pozitivizmus kiteljesedése

A 20. század első felének hazai társadalomtudományi és jogbölcséleti gondolkodói meglehetősen viszontagságos történelmi időszak közepette alkottak. Nyugati kollégáikhoz képest többnyire ellentmondásos társadalmi, politikai közegben művelhették tudomány szakjukat. A korszakot tekintve sok szempontból igaz az a megállapítás, mely szerint: „A történelem átgázolt a szociológián, a politikusok a tudósokon, a tények az értékeken, a forma az életen, a kényszer a szabadságon, a gyakorlat az elméleten. Ami maradt, az néhány életút, néhány többé-kevésbé töredékes életmű, személyes példák, sorsvállalások, s az üzenet: e tájon még a jogbölcsélet művelése sem minden kockázat nélkül való.”⁵³⁰

Ebben a történeti-tudományos kontextusban érdemes tárgyalni az egykori Pulszky-tanítvány, Pikler Gyula (1864–1937) munkásságát, akinek a működésével érte el magyarországi történetének csúcspontját a szociológiai-pozitivisták szemléletmód hazánkban.⁵³¹ A német tudományos szemlélettel szemben ő is elsősorban az akko-

Budapest, 1935.; *Értekezések (A büntetőjog módszere. Az általános jogtan lényege és feladatai)*. Királyi Magyar Egyetemi Nyomda, Budapest, 1937.

⁵²⁹ Winkler Béla: *Értekezések (A büntetőjog módszere. Az általános jogtan lényege és feladatai)*... 26. o.

⁵³⁰ Szabó Miklós: Megkísértett humanizmus. Előszó a második világháború előtti magyar jogbölcséleti gondolkodás történetéhez. In: *Portrévázlatok*... 20. o.

⁵³¹ Pikler Gyula (1864. május 24., Temesvár – 1937. november 28., Budapest) egyetemi tanulmányait a pesti egyetem jogi karán végezte. 1884–1891 között a képviselőház segédkönyvtárnoka volt. Alma materében 1886-ban – 22 évesen – jogbölcsletről egyetemi magántanári képesítést szerzett. 1891-től a pesti jogbölcsélet tanszékre címzetes, 1896-tól – Pulszky utódjaként – nyilvános rendkívüli, 1903-tól rendes tanárrá nevezték ki. A Társadalomtudományi Társaság alapító tagja, 1901-től alelnöke, 1906–1920 között elnöke. Szellemi hatása tetten érhető a *Huszonegyedik Század* című folyóirat indításánál (1900), a Galilei Kör megalapításánál (1908), illetve a „Társadalomtudományi Könyvtár” kiadásában.

riban élen járó angol és francia gondolkodás eredményeinek közvetítésében látta a hazai társadalomtudomány megújításának lehetőségét.⁵³² Az állam és a jog kérdéseit a természettudományos megalapozású szociológia oldaláról közelítette meg. A jogbölcséletet, miként egykori mestere, az általános társadalomtudományokat közvetítő diszciplínaként művelte. Spencer egyértelmű hatása nyilvánul meg, amikor Pikler a társadalom fejlődési törvényeiből következtet a jogra. A biologizmus helyett a – már Pulszky által is előtérbe állított – pszichologizmus alapjára helyezkedik. Sajá-

1910 után érdeklődése a lélektan és a pszichofiziológia felé fordult. Az 1918-as „őszirózsás” forradalom eseményei még lelkesítették, a proletárdiktatúra eszméjét polgári radikális nézeteivel nem tudta összeegyeztetni. 1919 tavaszán egészségi okokra hivatkozva szabadságot kért, és külföldre (Bécs) távozott. 1920-tól már nem vesz részt az oktatásban. 35 évi szolgálat után 1925-ben végérvényesen nyugdíjazták. Élete hátralévő éveiben visszavonultan, családjára cseszdi birtokán élt, ahol pszichofiziológiai kísérleteket folytatott. Tanítványi köréből kerültek ki a 20. század eleji progresszív társadalomtudomány legismertebb személyiségei: Jászi Oszkár, Somló Bódog, Vámbéry Rusztem. Életéről és munkásságáról lásd Felix Somló: *Die neuere Ungarische Rechts- und Wirtschaftsphilosophie*... 316–318. o.; Borbély Zoltán: *A jogérték elmélete*. Stief, Kolozsvár, 1910. 91–95. o.; Finkey Ferenc: *A tétéles jog alapelvei és vezéreszméi*... 395–413. o.; Barna Horváth: *Die ungarische Rechtsphilosophie*... 52–59. o.; Vámbéry Rusztem: *Pikler Gyula 1864–1937. Századunk*, XII. évf. (1937) 9–10. sz. 337–338. o.; Pikler Endre: *Pikler Gyula életműve 1864–1937. Századunk*, XIII. évf. (1938) 2–3. sz. 53–71. o.; Székely Artúr: *Pikler Gyula. Nyugat*, XXXI. évf. (1938) 2. sz. 125–131. o.; Szabó Imre: *Pikler Gyula állam- és jogbölcsélete*. In: *Filozófiai Évkönyv*. I. évf. 1952. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1952. 477–504. o.; *A magyar pozitivisták jogbölcsélet bírálata*... 258–268. o.; *A burzsoáz állam- és jogbölcsélet Magyarországon*... 197–275. o.; *Pikler Gyula*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1973.; Sándor Pál: *A magyar filozófia története 1900–1945*. Magvető Kiadó, Budapest, 1973. 339–357. o.; Samu Mihály – Szilágyi Péter: *Az állam- és jogelmélet oktatásának története egyetemünkön*... 345–351. o.; Nagy Endre: *Lehet-e tudományos világnézet? Pikler Gyula értékmentes jogszociológiája. Világosság*, XXXII. évf. (1991) 2. sz. 81–92. o.; Hanák Tibor: *Az elfelejtett reneszánsz. A magyar filozófiai gondolkodás századunk első felében*. Göncöl Kiadó, Budapest, 1993. 57–60. o.; Falus Katalin: *Fejezetek a magyar jogfilozófia történetéből: Pulszky, Pikler és Somló jogpozitivizmusa*... 75–105. o.; Loss Sándor: *A jogbölcsélet és a lélektan vonzaskörében*. Pikler Gyula társadalom- és állambölcsélete. In: *Portrévázlatok*... 45–63. o.; Percz László: *A belátásos elmélettől a mezőelméletig. A magyar jogfilozófia fél évszázada: Pikler, Somló, Moór, Horváth. Századvég*. Új folyam, (1998) 10. sz. 75–78. o. (Némileg bővebb változatban: Hell Judit – Lendvai L. Ferenc – Percz László: *Magyar filozófia a XX. században*. Áron Kiadó, Budapest, 2000. 100–107. o.); Pokol Béla: *A XIX. századi magyar jogelmélet*... 290–291. o.; Szilágyi Péter: *Jogbölcsélet*. In: *Kollega Tarsoly István (szerk.): Magyarország a XX. században*... 40–42. o.; Szabófalvi József: *A jogbölcsélet mint „a jog természettudománya”. Vázlat Pikler Gyula jogfilozófiai munkásságáról. Zempléni Múzsá, XI. évf. (2011) 3. sz. 14–21. o.; Pikler Gyula (1864–1937)*. In: Hamza Gábor – Siklósi Iván (szerk.): *Magyar jogtudósok*. V. köt. ELTE Eötvös Kiadó, Budapest, 2015. 81–93. o.; Zsidai Ágnes: *Entrée az értékmentes tudományba. Bevezetés Pikler Gyula jogbölcséletébe*. In: Karácsony András – Téglási András – Tóth J. Zoltán (szerk.): *Philosophus trium scientiarum. Tanulmányok a 70 éves Pokol Béla tiszteletére*. Századvég Kiadó, Budapest, 2021. 377–387. o.

⁵³² Jól jellemzi a korszak társadalomtudományi gondolkodásának légkörét Bolgár Elek a lipcsei *Monatsschrift für Soziologie* című folyóiratban megjelent tanulmányában a szociológia korabeli hazai állapotáról 1908-ban tett megállapítása, mely szerint „két egyetemen és tíz jogakadémián ápolják [...] a történeti iskola ódon hagyományainak kultuszát”. (Bolgár Elek: *A szociológia fejlődése és irodalma Magyarországon*. [1909] In: Szűcs László – Litván György [szerk.]: *A szociológia első magyar műhelye*. I. köt. Gondolat Kiadó, Budapest, 1973. 82. o.)

tos elméletet állít fel az állam és a jog keletkezésével és fejlődésével kapcsolatosan. Ami munkásságában valóban eredeti gondolat, azt csak a hazai érdeklődők ismerhették meg. Csupán kevésbé fontos írásai jelentek meg német és angol nyelven. Polgári-radikális nézetei miatt (pl. vallásellenesség, nemzeti mítoszt sértő gondolatok) a konzervatív politikai és egyetemi körök állandó támadásának középpontjában állt. A napi politikában azonban sohasem vett részt.

Pikler már az egyik legelső – Spencer jog- és állambölcseleti nézeteit kritikai módon bemutató –, 1886-ban megjelent írásában körvonalazta jogbölcseleti álláspontját. Egy évvel Pulszky korszakos művének közlését követően ekképp jellemzi saját nézőpontját: „Azok, kik, mint magunk is, a természetjog létét tagadják és csak tételes jogot ismernek el, az államhatalomnak természetesen semmi jogi korlátját el nem fogadják és azt állítják, hogy az állam mindent joggá tehet, amit akar.”⁵³³ E kétségkívül következetes pozitivista kiindulópontból Pikler jogbölcseleti felfogásában mindvégig hű maradt.

Bevezető a jogbölcseletbe címmel 1892-ben – 28 éves korában – tette közzé első jelentősebb művét.⁵³⁴ Jogelméleti propedeutikájának előszavában azt írja, hogy „előismereteket” kíván nyújtani a jogbölcselet műveléséhez, melyet az általános „társadalmi tudomány”, vagy más néven a „sociologia” részének tekint. Míg a szociológia a társadalom általános törvényeivel, addig a jogbölcselet a „jogi élet” törvényeivel, máshol a „jog fölött uralkodó tudományos törvényekkel” foglalkozik.⁵³⁵ A „mai” jogbölcseletet a jog „tulajdonképpen tudományának”, jogtudománynak nevezi, szemben saját kora helytelen értelmezésével, mely ez utóbbi kifejezést csupán a gyakorlati jogi ismeretek átadására szorítkozó „jogászzal” azonosítja. A jogbölcselet „tulajdonképpen nem bölcselet, nem philosophia, hanem olyan tudománya a jognak, mint a természettudomány a természetnek, vagy az élettan az életnek, valósággal a jog természettudománya.”⁵³⁶ A természetjog (észjog) mint tudományos tan, illetve a jogbölcselet diszciplínája egyaránt a jogra vonatkozó filozófiai reflexiók tudománya, de míg az előbbi normatív megállapításokat tartalmaz és erőltet rá a jogra, addig az utóbbi a jog „tudományos törvényeit” vizsgálja. Míg a természetjog a természetből vagy az észből absztrahált metafizikai konstrukciókat vonatkoztat a pozitív jogra, addig a jogbölcselet – pikleri értelemben – pozitív tudomány, amely a jog világának sajátos törvényeit vizsgálja és tárja fel.

Pikler pozitivizmusa comtei értelemben érvényes, vagyis a jogot mint társadalmi tényként kezeli. A társadalom fejlődési törvényeiből – a dedukció módszerét alkalmazva – következtet a jogra. A jog társadalmi hatásait vizsgálva jut arra a megállapításra,

⁵³³ Pikler Gyula: Az állam ellen. *Budapesti Szemle*, XLV. köt. (1886) 232. o.

⁵³⁴ Pikler Gyula: *Bevezető a jogbölcseletbe*. Athenaeum, Budapest, 1892.

⁵³⁵ Vö. uo. 18., 24. o.

⁵³⁶ Uo. 5–6. o.

hogy a jogbölcselet a „törvényhozás tudománya”.⁵³⁷ Jóslata szerint a jogbölcselet távolatosan a tudományos törvényhozás egzakt tudományává válik; mely megtanítja a törvényhozókat arra, hogy egy társadalomban, adott körülmények között milyen törvényeket kell alkotni, ezáltal szolgálva a törvényhozás tökéletesítését.

Könyve legterjedelmesebb fejezetében leszámol a természetjogi és a hazai jogi gondolkodásban még mindig virulens észjogi irányzatokkal. Az észjogtudományt a római jog leegyszerűsített összességéből merített aktuális politikai tételektől áthattott irányzatnak tekinti. Szerinte a természetjog az emberiség történelme során visszatérő sajátos gondolkodási mód, amely révén a jogászok koruk küzdelmeit vívták meg, és magyarázatot adtak a keletkező új jogintézményekre. Az ideális jog fölvázolását Pikler nem tekintette feladatának. Érvelési rendszerének hibája azonban, hogy mégis föllállít egy relatív értékmértőt a jog számára, amely akár a tételes, állami jog helyességét is kritizálhatja. Az emberek cselekedeteik során – beleértve a jogalkotást és jogalkalmazást – „saját boldogságukat akarják [...] előmozdítani.”⁵³⁸ A vágyak és érdekek kielégítésében, mint általános társadalmi tendenciában, találja meg a boldogságot minden egyes ember. Művének sarkalatos tétele szerint cselekedeteinkkor „jogerzeteinkre” hallgatunk, amelynek racionális magváig nem lehet eljutni.⁵³⁹ A jogérzet meghatározásakor az ember boldogságra törekvésének benthami formuláját veszi alapul, amikor azt írja, hogy „minden ember legvégső vágya mégis csak a boldogság és jogérzetét is csak azért követi, mert ez boldogítja.”⁵⁴⁰ Vagyis a jogérzet nem más, mint a folytonos emberi boldogságkeresés egyik megnyilvánulása, illetve a jog végső forrása.⁵⁴¹ Míg a természetjogi gondolkodás egy bizonyos jogi meggyőződés helyességét, kizárólagos igazságát hirdeti, addig a mindennapi tapasztalat azt mutatja, hogy a társadalom egyes tagjainak jogérzete ugyanazon kérdésekre vonatkozóan nagyon eltérő lehet.⁵⁴² A jogérzet tudományosan nem magyarázható és igazolható, de megítélése szerint erre nincs is szükség: „A jogérzet mélyen benn van az

⁵³⁷ „Az anyag, amelyben a törvényhozó dolgozik, az emberi társadalom. Amint a cipésznek ismernie kell a bőr tulajdonságait és a láb bizonyos tulajdonságait, munka-eszköze tulajdonságait; amint az építésznek ismernie kell a téglát és a vakolat, a fa és a vas tulajdonságait és a mechanika bizonyos törvényeit; amint az orvosnak ismernie kell az emberi test szerkezetét és az emberi élet folyamatait, e szerkezet és életfolyamatok törvényeit: épp úgy kell a törvényhozónak ismernie a társadalom szerkezetét, életfolyamatait, tulajdonságait, törvényeit.” (Uo. 150. o.)

⁵³⁸ Uo. 30. o.

⁵³⁹ „[M]inden ember bír jogérzettel, amely neki bizonyos szabályokat diktál és melynek alapján magukat a tételes jogokat is bírálja és esetleg jogtalanságnak mondja azt, amit az állam jognak hirdet.” (Uo. 26. o.)

⁵⁴⁰ Uo. 54. o.

⁵⁴¹ „Mint minden cselekvéssel, úgy a jog alkotásával és fenntartásával is saját boldogságukat akarják az emberek előmozdítani.” (Uo. 30. o.)

⁵⁴² „[A] természetjog tudományának legvirágzóbb két korszakában [ókor, illetve újkor] annak képviselői a kizárólagosan igaz és örök jogot abban találták, ami éppen koruk jogérzetének megfelelt.” (Uo. 64. o.)

emberi lélek belsejében és nem szorul logikai bizonyítékokra.”⁵⁴³ A jogérzet végső alapjainak helyességét tehát nem lehet bizonyítani.⁵⁴⁴ A természetjogi tanok között a legpozitívabb hangon – az ekkortájt a progresszív hazai társadalomtudományi gondolkodás számára alapvető viszonyulási pontot képező – Spencer „fejlődéstani evolucionisztikus természetjogáról” nyilatkozik, melyet az utilitarista hagyomány folytatójának tekint.⁵⁴⁵

Pikler jogbölcseleti bevezetőjében az emberi cselekedetek törvényszerűségeit vizsgálva arra a következtetésre jut, hogy „az emberi cselekedetek is [...] az anyag mozgásai közé tartoznak.”⁵⁴⁶ Az emberi cselekmények törvényszerűségéből folyik, hogy a jog léte is törvények uralma alatt áll: „A jogi élet ugyanazon törvényszerűséggel megy végbe, mint az egyéni test élete, vagy mint a szervetlen testek változásai, vagy mint egy gép mozgásai.”⁵⁴⁷ A különbség csak annyi, hogy a jogi élet törvényei nehezebben állapíthatók meg. E törvények rekonstruálására a jogfejlődés tudományos vizsgálatára hivatott tudomány a jogbölcselet.

Már e művében sejteti az 1910-es évek során érdeklődése középpontjába kerülő pszichofiziológiai szemléletmódot, mely sajátos biologizmusban ölt testet: „Az idegfolyamatok, amelyek az emberi testben végbemennek és nyomukban beálló emberi cselekvények is egy formáját, módját képezik [...] [az] energia-átváltozásnak.”⁵⁴⁸ Organikus társadalom-felfogása szerint „a társadalom anyagrészeknek aggregátuma (csoportosulása) és [...] a társadalom folyamatai anyagrészek együttes hatásából és egymásra hatásából állanak.”⁵⁴⁹ A jog és állam „fejlődéstanának” vázlatos áttekintése kapcsán maga is kijelenti, hogy Pulszky és Spencer elméleti téziseit követi. Ugyancsak e két gondolkodót említi és tételeit interpretálja, amikor a jogbölcselet „alap-tételéről” szól. E szerint az államot és a jogot egyaránt a társadalom tagjainak természete határozza meg, és semmiféle változás sem következik be az állami életben

⁵⁴³ Uo. 47. o.

⁵⁴⁴ Az elmúlt századforduló egyik új fogalmaként használt „élő jog” kifejezést is kapcsolatba hozza a jogérzettel: „[C]selekvésünkben tulajdonképi jogérzetünkre hallgatunk. Ez az élő jog.” (Uo. 57. o.)

⁵⁴⁵ Vö. uo. 93–101. o.

⁵⁴⁶ Uo. 109. o. A jog és anyag folytonos változásának viszonyáról az alábbiakat írja: „Annak, aki a joggal, amely az emberi cselekvőség egyik terméke, tudományosan akar foglalkozni, tudnia kell az emberi cselekvőséget úgyis tekinteni [...] mint az anyag folytonos változásainak egy nemét; a különböző jogok keletkezését, fenntartását és pusztulását oly eseményeknek kell tekintenie, amelyek ugyanazon törvényszerűségekkel állnak be bizonyos okok folytán és ugyanazon törvényszerűségekkel idéznek elő bizonyos hatásokat, a mily törvényszerűséggel esnek a testek bizonyos körülmények közt, és a mily törvényszerűséggel terjeszti ki a hő az anyagot.” (Uo. 112. o.)

⁵⁴⁷ Uo. 116. o.

⁵⁴⁸ Uo. 110. o.

⁵⁴⁹ Uo. 139. o.

az egyének természetének megváltozása nélkül. A jogbölcseletnek ezért a jog és az emberi természet szoros összefüggését kell a legrészletesebben vizsgálnia.⁵⁵⁰

Fő jogbölcseleti munkájának *A jog keletkezéséről és fejlődéséről* címmel, 1897-ben megjelent művét tekinthetjük.⁵⁵¹ Pikler tulajdonképpeni jogelméletét – a „belátásos elméletet” – e könyvében fejti ki részletesen. Munkájában a benthami és spenceri

⁵⁵⁰ Könyvének megjelenésével Pikler a hazai jogbölcseletben korábban nem tapasztalt vitát váltott ki. A legterjedelmesebb kritikát Esterházy Sándor, a kassai jogakadémia jogbölcész tanára fogalmazta meg, aki szerint Pikler maga is – minden ellenkező törekvéssel szemben – természetjogásszá válik a jogérzet fogalmának bevezetésével. Egy axiomatikus igazság (ti. a lehető legnagyobb boldogságot a lehető legcélszerűbben biztosító jog) megfogalmazásával magyarázza a feltétlenül igaz és tökéletes jogot. Vö. Esterházy Sándor: *A bölcseleti jogtudomány kézikönyve*. I. köt. Nauer, Kassa, 1897. 158–182. o. Lásd különösen „Az egész emberiség jogérzetének igazságába vetett hit természetjoga. (Pikler természetjoga.)” című alfejezetet. Esterházy személyeskedéstől sem mentes egykorú ismertetését a *Jogtudományi Közlöny* nem tartotta közlésre méltónak, ezért a szerző magánkiadásban tette közzé véleményét. Vö. Esterházy Sándor: *Bevezető a dr. Pikler Gyula jogbölcseletébe*. Mildner, Kassa, 1892. Pikler természetjoggal kapcsolatos nézeteit Notter Antal, az elmúlt századforduló neotomista jogbölcselelője „nem olyan radikális” jelzővel illette egy könyvismertetésben. Vö. Notter Antal: Pikler Gyula: *Bevezető a jogbölcseletbe. Bölcseleti Folyóirat*, VII. évf. (1892) 725–730. o.; Ugyancsak „kritikus” hangnemben – viszonylag nagy terjedelemben – nyilatkozik Pikler első jogbölcseleti művéről a jogtudományi irodalomban kevésbé ismert Várnai Sándor. Sommás megállapítása szerint Pikler jogbölcseleti propedeutikája a „Herbert Spencer-féle, evolutionistikus tannak halvány utánzata”. Vö. Várnai Sándor: *Észjog és jogphilosophia. Athenaeum*, I. évf. (1892) 4. sz. 523–548. o.; A kritikusok sorába tartozik Surányi János katolikus teológus, filozófus, aki 1900-ban a Szent-István Társulat tudományos ülésén tartott előadásában megállapítja, hogy a Pulszky, de méginkább a Pikler nevével fémjelzett hazai pozitív jog- és állambölcselet képes volt a „pozitív bölcselet félszeg elveivel a jogbölcseletet fensőbb ethikai tartalmából kivetkőztetni, s a tapasztalati, a természeti tudományokkal egy színvonalra helyezni”. Vö. Surányi János: *A pozitív bölcselet hatása hazánk jog- és állambölcseletére*. Szent-István Társulat, Budapest, 1900. 3–4. o.; Végül álljon itt Frey János teológus, neotomista gondolkodó természetjogi alapvetésében olvasható Pikler-kritika, melyben „idegenből átplántált eszmeroncoknak” nevezi a Pikler-féle „pozitivistá és kozmopolitikus elméletet”. Vö. Frey János: *A természetjog és észjog léte...* 94–115. o.

⁵⁵¹ Pikler Gyula: *A jog keletkezéséről és fejlődéséről*. Politzer, Budapest, 1897., 1902². (A továbbiakban a második bővített és javított kiadásra történik hivatkozás.) A műről elismerő recenziót írt egykori tanítványa, Somló Bódog: „A szerző állításainak merészsége, szokatlansága, hagyományos felfogásaikkal való ellenkezésük sokszor meglep és első pillanatra bizalmatlanná tesz, csak vonakodva hiszünk neki, de természettudományi, történeti és néprajzi bizonyítékainak nagy halmaza, finom megfigyeléseinek egész gyűjteménye darabról-darabra megtöri ellenkezésünket.” (Somló Bódog: Pikler Gyula: *A jog keletkezéséről és fejlődéséről. Jogtudományi Közlöny*, XXXII. évf. [1897] 28. sz. 220. o.) A kritikai ismertetések közül lényeges Bodnár Zsigmond filozófiai író, irodalomtörténész elemzése, mely a „realista ember korlátozottságából” és az ember erkölcsi lény mivoltából kiindulva a „jelen realizmus alkonyának terméke” jelzővel illeti Pikler művét. Vö. Bodnár Zsigmond: *A jog keletkezése és fejlődése néhány apróság*. Eggenberger, Budapest, 1898. 5–64. o.; Ugyancsak kritikus hangnemben elemzi a művet Hornyánszky Gyula (1869–1933) klasszika-filológus, aki a Magyar Jogászegyletben tartott előadásában lélektani alapon igyekszik megcáfolni Pikler elméletét, főképpen annak racionalizmusát. A szerző történeti etnológiai, nyelvészeti példákra alapozva vonja kétségbe Pikler belátásos elméletét, többek között a totemizmus példáján keresztül igyekezett cáfolni a vallásos nézeteknek a belátásra való visszavezethetőségét. Vö. Hornyánszky Gyula: *A jog keletkezése és fejlődése*. Magyar Jogászegyleti értekezések. XVIII. köt. 8. füz. Franklin Társulat, Budapest, 1899.

hatásokon túl explicit módon elkötelezi magát a marxi „materialisztikus történeti felfogás” mellett, mely „igen közel áll” a művében kifejtett tételekhez.⁵⁵² Mindazonáltal Pikler itt is kellő távolságtartással és kritikai módon viszonyul a számára még oly vonzó nagy gondolkodók elméleti tételeihez. Míg korábbi művében a természetjogi (észjogi) tanok éles kritikusaként lépett föl, addig e könyvében a történeti jogi iskolától („ösztönszerűségi iskola”) eredeztetett – főképpen Friedrich J. Stahl felfogásával fémjelzett – és általánosan elterjedt felfogással szemben fogalmazza meg saját elméletét, mely szerint az emberek nem ösztönszerűen, hanem „célszerűségi belátásuk” alapján cselekszenek: „[A]z emberek azért alkották meg a jogot és azért alkotnak további új intézményeket, azért tartják fenn, vagy változtatják meg a jogot, mert azt célszerűnek, az élet szükségleteinek kielégítésére alkalmasnak gondolták, vagy gondolják. [...] Nézzük e felfogást néhány példában, a melyek a jog keletkezésére vonatkoznak. Az államot e felfogás szerint az emberek azért alakították, mert belátták, hogy rendezett összeműködés által mindenféle szükségleteiket jobban elégíthetik ki, első sorban pedig jobban védekezhetnek támadók ellen. Az állami hatalmat azért teremtték meg és bízta egyesre vagy többekre, mert szükségesnek találták, hogy valaki az állami rendet, ha kell, erő alkalmazásával is fentartsa. A büntetést azért hozták be az emberek, mert látták, hogy az elrettentvén, javítván, ártalmatlanná tevén, írtván, a bűntettek meggátlására alkalmas.”⁵⁵³ Pikler szerint ez a felfogás alapvetően különbözik az ún. ösztönszerűségi iskolától, mely szerint a jog valamilyen belső érzékből, hajlamból, mintegy ösztönszerűen, vagy mint Savigny állítja, a népszellemből keletkezik: „De ez az elmélet – teszi hozzá Pikler – nemcsak a történeti iskola híveinek elmélete, sokkal általánosabban van az ma elfogadva; mondhatjuk, az ma az általánosan uralkodó elmélet.”⁵⁵⁴

Művében megkísérli föloldani a „jogerzet” korábban használt fogalmának agnosztikusságát, amikor az embereket olyan lényekként ábrázolja, mint akik társadalmat és jogot azért létesítenek, mert célszerűnek és racionálisnak tartják. A jogérzet attól függ – érvel Pikler –, hogy az emberek céljuk kielégítésére milyen jogot tartanak célszerűnek, milyen jog létrehozását „látják be”.⁵⁵⁵ Az igazságosság sokszor

⁵⁵² Pikler Gyula: *A jog keletkezéséről és fejlődéséről...* 21. o.

⁵⁵³ Uo. 1. o.

⁵⁵⁴ Uo. 2. o.

⁵⁵⁵ A belátás lényegére vonatkozóan Pikler már ekkor (1897) természettudományos magyarázatot ad. A célszerűségi belátás alapján cselekvő ember tevékenysége elemi, általános pszichofiziológiai tényre visszavezethető: „Az a belátás, hogy valamely cselekvési mód egy szükségletet kielégíteni képes, azon idegrendszerbeli tény korrelátuma, hogy valamely idegfolyamat egy másik idegfolyamattal összhangban van, ezt erősíti; a belátás voltaképpen e tény eszméjére jutása.” (Uo. 173. o.) A belátás e szerint „idegfolyamat”, melyet a test részeinek folytonos mozgása hoz létre: „A helyett; hogy azt mondanók, hogy a jog az emberek azon belátása folytán keletkezett, hogy szükségleteiket bizonyos cselekvési módok segítségével elégíthetik ki, és hogy e belátás fejlődésével fejlődött; a helyett azt mondjuk: a jognak megfelelő idegfolyamatok és cselekvési módok a régebben kiképződött idegfolyamatok és testi műkö-

hangoztatott magasztos elve sem egyéb, mint az emberi szükségletek összeütközése esetén alkalmazott legcélszerűbb döntésben megjelenő elv.⁵⁵⁶ A belátás tehát nem az elméletek helyességére vonatkozik, hanem a cselekvési szabályok hasznosságára, hiszen a „spekulációk csak utólag keletkeznek, miután az emberek az illető intézmények hasznosságát belátják.”⁵⁵⁷ Az elméletek csak a cselekvések helyességének általánosításaként alakulnak ki.⁵⁵⁸

A jog kialakulása és működtetése kapcsán kiemeli, hogy a jog révén a társadalom egy csoportja – más helyütt az állam – az embereket az érdekeiknek megfelelő viselkedésre kényszerítik.⁵⁵⁹ Vagy miként definíciószerűen megfogalmazza: „[A] jog oly kényszerrel biztosított szabályok foglalatja, amelyek azt célozzák, hogy emberek oly viseletet tanúsítsanak, amely más emberek érdekének megfelel.”⁵⁶⁰ A jog egyik fontos differentia specificájaként elemzett kényszer azonban meglehetősen összetett hatást gyakorol a társadalomra, hiszen számos olyan kérdést szabályoz, mely a társadalom többsége érdekét szolgálja, és a közösség többsége belátja, hogy annak szabályai „kölcsonösen jó” (közös) célt szolgálnak.⁵⁶¹ Ennek következményeként állapítja meg, hogy „[a] jog legnagyobb része azok beleegyezésével jön létre és tartatik fenn, akik annak kényszere alatt állanak.”⁵⁶² A kényszer jelentőségét külön is hangsúlyozza: „A jog kényszerrel biztosított összeműködés másokkal vagy egyoldalúan azok javára, vagy kölcsonösen mindkét fél javára.”⁵⁶³ Elméleti okfejtését foly-

dések befolyása alatt és azokkal, illetőleg azok legerősebb részével összhangban, egy irányban keletkeztek és fejlődtek, és ezen befolyás és összhang mint célszerű nagymértékben éreztette is magát az eszméletben.” (Uo. 177. o.) A Pikler-féle új pszichofizikai felfogás első magyar nyelvű összefoglalásáról lásd Pikler Gyula: A lelki élet fizikája. *Huszadik Század*, II. évf. (1901) 2. sz. 81–101. o.

⁵⁵⁶ „[A]z igazság elve voltaképpen a célszerűség elve az emberi szükségletek összeütközésének esetére alkalmazva.” (Pikler Gyula: *A jog keletkezéséről és fejlődéséről...* 224. o.) „Az igazságosság tehát belátás terméke, intellektuális termék.” (Uo. 238. o.)

⁵⁵⁷ Uo. 109. o.

⁵⁵⁸ Jogelméleti fő művében kifejtett legfőbb tétele sem győzte meg Pikler korabeli kritikusait arról, hogy elmélete az igazi „tudományos” jogbölcselet: „Ez a merész és érdekes kísérlet bizonyítja be éppen kézzelfoghatólag, hogy »a legjobb jog természettudománya« csakúgy nem egyéb, mint egy új észjog, egy természettudományi színezetű természetjog, mely a régi természetjog családhozatalanságát vindikálja magának.” (Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi...* 408. o.) Majd sommásan így minősíti: „Pikler jogbölcselete egy szociológiai, vagy ha jobban tetszik: természettudományi észjog.” (Uo. 411. o.)

⁵⁵⁹ Pikler a VII. („A jog és igazság” című) fejezetben e kérdéskört részletesen, konkrét példákon keresztül elemzi.

⁵⁶⁰ Pikler Gyula: *A jog keletkezéséről és fejlődéséről...* 201. o.

⁵⁶¹ „[A] cél, az eszmény, amelyet az embereknek, mint jogalkotóknak ki kell tűzniök, nem csupán oly jog, amely mellett az élet föltételei megvannak, vagy éppen oly jog, amely mellett egyik ember sem sértheti a másik ember életének föltételeit, hanem oly jog, amely az emberek lehető leghatályosabb összeműködése által a lehető legboldogabb, legjobb és legszebb életet biztosítja.” (Uo. 209. o.)

⁵⁶² Uo. 45. o.

⁵⁶³ Uo.

tatva így fogalmaz: „Azt állítjuk, hogy azon összeműködést, a melyből a jog áll, úgy másoknak a maguk javára való működtetését, mint a másokkal, kölcsönös haszon kedvéért való összeműködést és annak kényszerrel való biztosítását, azért kezdték meg, hozták létre az emberek, mert belátták, hogy az mindenféle szükségleteik kielégítését megkönnyíti.”⁵⁶⁴ A kényszerrel biztosított „összeműködést” az emberek azért tartják fenn, mert tapasztalataik révén belátták, hogy szükségleteik kielégítése ez által könnyebbé válik.⁵⁶⁵

Míg a jog keletkezésének indoka észszerűségének belátása, addig fejlődésének oka ismereteink változásából folyik. A szabályozási célok, szükségletek legnagyobbbrészt alig változnak, az emberi ismeretek, tudás gyarapodása viszont szükségleteink egyre optimálisabb, egyre teljesebb kielégítését teszi lehetővé.⁵⁶⁶ Megállapítja, hogy „a jog fejlődése nem a célok, hanem az eszközök fejlődése.”⁵⁶⁷ Ugyanazon szükségletek kielégítésének jobb eszközeit ismerik fel az emberek az idők múltával. Végso soron az „ismereteinkbe való gyarapodás [...] okozza a jog legnagyobb, legmélyebbre ható változásait”,⁵⁶⁸ amire vonatkozóan számos példát és adalékot említ. Mindebből általános társadalomfejlődési elvet állít fel, mely szerint, a társadalmi haladás „főoka” az „ismeretek haladásában” keresendő.⁵⁶⁹ A célszerűségi belátás hordozói, első felismerői a társadalom kiváló tagjai, akik a jogintézmények kialakításában és fejlesztésében élen járnak.⁵⁷⁰

Pikler a jog keletkezéséről és fejlődéséről írt könyvének folytatásaként adta közre még ugyanazon évben *Az emberi egyesületek és különösen az állam keletkezése és fejlődése* című „könyvatos” állambölcseleti művét.⁵⁷¹ Gondolatmenete a már ismert

⁵⁶⁴ Uo. 45–46. o.

⁵⁶⁵ „Az az összeműködés, amelyet a jog szabályai megállapítanak, a legkülönbözőbb emberi szükségletek kielégítését, a legkülönbözőbb bajok elhárítását célozza és a legkülönbözőbb eszközök felhasználására vonatkozik.” (Uo. 209. o.)

⁵⁶⁶ „E változásokra nézve azt állíthatjuk, hogy ezeknek az az oka, hogy az emberek ismeretei attól, hogy szükségleteiket hogyan elégíthetik ki legjobban, az idő folytán gyarapodnak, és hogy az emberek, szükségleteiket a lehető legjobban kielégíteni akarván, ennél fogva az összeműködésnek, a jognak új nemeit hozzák létre. Vagyis a jog fejlődésének ugyanaz az értelmi haladás az oka, amely a szintén az életszükségletek kielégítésére szolgáló anyagi berendezések, az élelem, a lakás, a ruha és a munkaeszközök és fegyverek és a technikai eljárások tökéletesedésének az oka. A jog fejlődése éppúgy értelmi, intellektuális fejlődés, mint ezek.” (Uo. 54. o.)

⁵⁶⁷ Uo. 56. o.

⁵⁶⁸ Uo. 55. o.

⁵⁶⁹ Uo. 70. o.

⁵⁷⁰ „Ha ugyanis a jog belátás terméke, éppúgy, mint a földművelés, a technika vagy általában a tudomány, akkor a jog terén is mindig érvényesülnie kellett a lángeszűek és az értelmesebbek kiváló értelmének, akkor a jogot is, annak egyes intézményeit, az intézmények egyes javításait is a kiválóbb értelmeknek kellett kitalálniuk, feltalálniuk és a többiek közt terjeszteniük.” (Uo. 96. o.)

⁵⁷¹ Pikler Gyula: *Az emberi egyesületek és különösen az állam keletkezése és fejlődése. – Az igazságségről általában.* Politzer, Budapest, 1897. A szerző egyetemi előadásai után közzétett nyomtatott jegyzet első „könyvnyomatos” kiadása: *Az emberi egyesületek és különösen az állam keletkezése és fejlődése.*

belátásos elmélet alaptételéből indul ki. Úgy véli, hogy valójában nincsenek elvi különbségek az eltérő társadalmi „egyesületek” és az állam között: „Az összes emberi egyesületek, a család, a nemzetség, a törzs, a község, a megye, az állam, az egyház, sőt a nemzetek is mind olyan megfontolások következtében keletkeznek, mint a nagy államközi összeműködések és azon kis egyesületek, amelyeknek ily céltudatos keletkezését mindenki elismeri. Az emberek olyan egyesületeket alkotnak, amilyenek szükségleteiknek megfelelnek. [...] Ez az emberi egyesületek alaptörvénye.”⁵⁷² A társadalmi történeti fejlődés következtében az emberek rájöttek arra, hogy számukra az állam a legmegfelelőbb társadalmi „egyesület”. Az állam keletkezése és fejlődése így nem más, mint az emberek belátásának („célszerűségi belátás”) az eredménye. Pikler szerint az állam mint a „legmagasabb rendű emberi egyesület” úgy keletkezik, mint például a szórakozás céljából alakult „legközönségesebb kaszinó”, vagy éppen, mint bármely gazdasági cél megvalósítására megalapított részvénytársaság. Az emberek az államot annak belátásaként hozzák létre, hogy azzal az „összeműködés” legmegfelelőbb kereteit alakították ki, melyet szükség esetén kényszer alkalmazásával is megvédenek. A történelem során létrejött minden államot úgy igazol, mint a társadalmi fejlődésnek az emberek adott értelmi belátásához viszonyított legmagasabb fokát.

Ugyanezt az alapgondolatot követve magyarázza Pikler *A büntetőjog bölcselete* című – a jog keletkezéséről és fejlődéséről írt könyvének második „folytatásaként” közzétett – egyetemi előadásaiban a büntetés értelmét és lényegét.⁵⁷³ Nem fogadja el a kanti megtorló igazságosság eszméjét. Kiindulópontja a benthami utilitarista nézőpontra alapozott, melynek lényege abban áll, hogy „a lehető legnagyobb boldogságot hozzuk létre, mely az emberi érdekek összeütözközése közepett még elérhető.”⁵⁷⁴ Célszerűségi-belátásos elmélete alapgondolatát – kiegészítve a haszonelvű megközelítéssel – alkalmazza a büntetés igazolásának magyarázataként, szemben a büntető ösztönnel és a megtorló igazságosság érzetével. Vallja, hogy a büntetés egyetlen forrása a „büntetés hasznosságának belátása”: „[A]z emberek azért tartják igazságosnak a büntetést, mert nagyobb rossz áll szemben azzal a rosszal, amit a büntetés képvisel, mert a büntetés nagyobb rosszat hárít el a büntettek meggátlása által, mint amilyen rosszat okoz.”⁵⁷⁵ Büntetőjog-bölcseleti koncepcióját „új célszerűségi büntetőjogi iskolának” nevezi, mely alkalmas lehet megítélése szerint a hazai kriminálpolitikai és büntetőjogi reformtörekvések elméleti megalapozására.⁵⁷⁶

(Ötödik javított és bővített kiadás). Politzer, Budapest, 1905. (A továbbiakban erre a kiadásra történik hivatkozás.)

⁵⁷² Uo. 6. o.

⁵⁷³ Pikler Gyula: *A büntetőjog bölcselete.* Politzer, Budapest, 1897.

⁵⁷⁴ Uo. 5. o.

⁵⁷⁵ Uo.

⁵⁷⁶ Uo. 138. o. A büntetőjog és főképpen annak bölcseleti kérdései iránti érdeklődés a hazai jogfilozófusok körében mindig is vonzó problémaként merült fel. Ha csak a közvetlen előzményeket nézzük,

Pikler egész munkásságát a rá jellemző sajátos logikai út jellemezte. Első jelentős jogbölcséleti munkájában a jogérzet megfogalmazásáig jutott el, majd néhány évvel később a jog keletkezését és fejlődését tárgyaló könyvében új magyarázat keretében értelmezte e nehezen körülírható kategóriát. A jogérzet lényegét a célszerűségi belátásban ragadta meg, de ezt sem tartva végső társadalomelméleti magyarázatnak, vizsgálódásaiban új utakat keresett.⁵⁷⁷ Piklert a századfordulót követően a jogbölcsélet tárgyaként meghatározott emberi cselekvéseket meghatározó törvényszerűségek kutatása motiválta. Így nem meglepő, hogy az 1900-es évek elejétől kezdve – a benthami és spenceri nyomdokon haladó vizsgálódás elégtelenségét felismerve – egyre inkább a társadalmi jelenségek mögötti pszichológiai okok foglalkoztatták. Ezzel szembefordult a materializmus társadalmi-gazdasági okokat kereső felfogásával. Ennek következtében fokozatosan eltávolodott a jog- és állambölcséleti problémáktól, és lényegében tudománysszakot váltva, a 20. század első évtizedének közepétől a pszichofizika és érzékfiziológia felé orientálódott, tanulmányok és könyvek sokaságát publikálva e területen.⁵⁷⁸ Mint kísérleti pszichológus, nemzetközi ismertségre tett szert, de mint a természettudományos módszert követő pozitívista gondolkodó idővel egyre inkább idejétmülttá vált a hazai jogbölcséleti gondolkodásban. Az 1910-es évek elejétől a neokantianizmus térhódításával végképp perifériára került.

A hazai jogbölcséleti utókor nem bánt kesztyűs kézzel Pikler életművével, annak megítélésekor meglehetősen kritikus hangvételt ütött meg.⁵⁷⁹ Moór Gyula – későbbi

Csatskó Imre, Pauler Tivadar, vagy később a 20. században Somló Bódog, Bibó István, Losonczy István is Piklerhez hasonlóan a jogfilozófiához közel álló kérdésként tekintett a büntetőjog-tudomány elméleti problémáira.

⁵⁷⁷ Pikler belátásos elméletét újabb érvekkel kívánta alátámasztani a totemizmus eredetéről tanítványával közösen írt művében. Vö. Julius Pikler – Felix Somló: *Der Ursprung des Totemismus. Ein Beitrag zur materialistischen Geschichtstheorie*. K. Hoffmann Rechtswissenschaftlicher Verlag, Berlin, 1899. Az írás elsősorban Hornyásky Gyula által megfogalmazott kritikai érvelésekre adott válaszként keletkezett. Említésre méltó további jogelméleti tárgyú írásában a belátásos elmélet igazolásaképpen etimológiai igyekezett kimutatni, hogy a „ius” szó eredeti értelme az „öröm” és a „jó” volt. Vö. Pikler Gyula: A jus szó eredete és fogalmi és nyelvi rokonai. *Jogtudományi Közöny*, XXXIII. évf. (1898) 2. sz. 10–12. o.; 3. sz. 15–28. o.; 6. sz. 42–43. o.

⁵⁷⁸ Egykori méltatója az 1900-tól kezdődő korszakát „naturalista lélektani elméletek korszakának” nevezi. Vö. Pikler Endre: Pikler Gyula életműve... 53. o.

⁵⁷⁹ Az általános értékelés kapcsán érdemes utalni Pikler munkásságát és hatását megítélő végletes véleményekre. Az 1907-ben Pécsen tartott ún. szabad tanítás kongresszuson való szereplését követően két elhíresült támadás érte Piklert. Az első Simon József Sándor (1853–1915) budapesti főgimnáziumi tanár nevéhez kötődik, aki Pikler jogbölcséletének „teljes tarthatatlanságát”, „tudománytalanságát”, „szemfényvesztő csalás” voltát hirdette, s az igaz tudományosság védelmében követelte „a Pikler-féle tudatlanságok terjesztésének, mint a minden baj, bűn, diszharmonia és boldogtalanság támogatásának sürgős meggátlását”. Vö. Simon József Sándor: *Tudomány-e Pikler Gyula tanítása vagy egyszerűen csak demagógia?* Fritz, Budapest, 1907. 60–61. o. A másik támadás még Simon minősítéseit is túlszárnyaló hangnemből – több mint háromszáz oldal terjedelemben, „monografikus igénnyel” – íródott mű formájában jelent meg, melynek szerzője Jehlicska Ferenc (1879–1939) teológus. A szerző látszólag Pikler

tanszéki utóda a pesti egyetemen – az „egyoldalú naturalista és egyben utilitarista szociológia” képviselőjének nevezte.⁵⁸⁰ Még Pikler életében egykori tanítványa, Horváth Barna sem éppen hízelgő véleményének adott hangot jogszociológiai alapművében: „Az ahistorikus természettudományos jogszociológia – amellyel kiváltképp Pikler próbálkozott – gyatra eredményei abból a már ismert körülményből magyarázhatók, hogy a jog közvetlen és specifikus feltételei, funkció-összefüggései sohasem ismerhetők meg kizárólag a természetből.”⁵⁸¹ Mindezek ellenére gondolatai és tanítványai jelentős hatást gyakoroltak a hazai társadalomtudományi és jogi gondolkodásra. A nézeteivel vitatkozók többnyire vehemensen bírálták műveit, illetve munkásságát. Aktív időszakában nem igazán lehetett találkozni vele szemben közömbös megnyilvánulással.

Pikler természettudományi megalapozású szociológiai pozitívizmusa, ha iskolát nem is teremtett, szép számú lelkes követőre talált az elmúlt századfordulón. A pikleri nézőpont kritikus akceptálóinak sorába tartozik a magyar jogfilozófia fejlődéstörténetében meghatározó szerepet betöltő Somló Bódog, illetve a kevésbé ismert életművet felmutató Pollák Illés. De ugyanitt kell említeni Szirtes Artur munkásságát, aki a „szociális jog/jogtudomány”, illetve „szociális jogi/jogalkotási mozgalom” első számú hazai reprezentánsaként az elméleti jogszociológia első jelentős alakja volt. Rajtuk kívül jelentős jogbölcséleti tárgyú művek köthetők Berinkey Dénes, Frigyes Béla, Meszlény Artur, Ágoston Péter, Kiss Géza, Hébelt Ede munkásságához, akik a korabeli társadalomtudományok, elsősorban szociológia által nyújtott eszközök segítségével vizsgálták a jog lényegét és működését, tágitva ezzel az elmúlt századforduló idején uralkodó, „dogmatikus” jogtudomány adta módszertani kereteket. Köztük természetesen voltak egészen radikális, naturalista szociológiai mód-

teljes jogbölcséleti életművét vette górcső alá, a történelmi materializmus „lélektani formába öntőjének” nevezte. A könyv az ígért kritika helyett „leszámolás” jellegűre sikerült. Pikler személyét és tanait minősítő jelzők között utalni kell a szerző antiszemita megjegyzéseire, a „nemzetellenesség” és egyházellenesség vádjára, legvégül pedig azon megállapítására, mely szerint „Pikler tana destruktív tan”, ami anarchiába sodorja a társadalmat és minden emberi közösséget és intézményt. Végső, mintegy megsemmisítő érvként Pikler belátásos elméletét „kommunista célokat szolgáló” teóriának nevezi. Vö. Jehlicska Ferenc: *Pikler belátásos elmélete. Pikler jogbölcséletének és világnézetének kritikai vizsgálata*. Stephaneus, Budapest, 1908. Ellenkező előjelű véleményre jó példa a Demeter János nevéhez köthető „diákos szellemű” ún. Pikler-kommentár, amely a „Pikler-féle szigorlatra” készülők, illetve mindazok számára íródott, akik csupán meg szeretnék ismerni az „egyedüli jogbölcselő” tanait, „aki megtudja világítani teljességgel a jog mibenlétét”. Pikler egykori diákja professzora élelétását emeli ki, mint aki kimutatta, hogy „a jog összeműködésben áll”, s emiatt is – az elmúlt századforduló egyik legkiemelkedőbb jogtudósa – „Stammler csak ő utána jó”. Vö. Demeter János: *Pikler kommentár*. Schmidl, Budapest, 1908. 9. o.

⁵⁸⁰ Moór Gyula: *A jogbölcsélet problémái...* 44. o.

⁵⁸¹ Horváth Barna: *Jogszociológia. A jog társadalom- és történetelméletének problémái*. Osiris Kiadó, Budapest, 1995. 69. o. (A mű eredetileg német nyelven jelent meg 1934-ben.)

szereket követők, illetve a törvényhez kötöttség elvét mindemellett szem elől nem tévesztő jogtudósok.⁵⁸²

Az élete végéig ügyvédként praktizáló, de számos elméleti jogi tárgyú művet publikáló Pollák Illés (1852–1930)⁵⁸³ *Erősek és gyengék – a jogrend fizikája*⁵⁸⁴ című 1902-ben megjelent „társadalom-bölcséleti” művében tett hitet az alig néhány évvel korábban közzétett, hatalmas viharokat kiváltó pikleri tanok mellett: „Egyedül a belátásos iskola férközött közelebb a dolgok belső mivoltához s jelesül a Pikler dialektikájának sikerült ez frappansul”⁵⁸⁵ – írja könyve bevezető fejezetében, mindazonáltal – véleménye szerint – ez az iskola sem ad mindenre kielégítő választ, pláne nem a jog keletkezésére. Pollák a „világegyetem okszerűségéből”, az „egyetemes törvényszerűségéből”, a „világegyetem logikájából” indul ki. Természettudományos alapvetésében az „anyag” és „erő” fogalmak kulcsszerepet kapnak. Minden, ami a világrendben zajlik nem egyéb, mint „az anyag és erő elhelyezkedése”.⁵⁸⁶ Az „elhelyezkedés” – vagyis Darwin szavaival élve, a létért való küzdelem – „titka és jogrendje: az egyének érvényesülésre való törekvése”.⁵⁸⁷ Azokat a szabályokat, melyek

⁵⁸² A szociológiai módszereknek a jogbölcslethez való elterjedését Medveczky Frigyes (1855–1914) – a korszak emblematikus konzervatív filozófusa, a Magyar Filozófiai Társaság elnöke – elhibázott kísérletnek tekintette: „A jogbölcsélet problémáinak a szociológiai spekuláció varázskörébe való bevonása [...] nem sokat lendített a jogi életben és a jogtudományban kialakult fogalmak, elvek és szempontok mélyreható elemzésének ügyén.” (Vö. Medveczky Frigyes: *Jogtudomány és jogbölcsélet*. Elnöki megnyitó beszéd a Magyar Filozófiai Társaság X. közgyűlésén. Pfeifer, Budapest, 1912. 5–6. o.) A tudományosan megalapozott helyes metodológiát a dogmatikai, fogalomlemező módszerben látja: „Midőn [...] a jogfilozófia problémáit a szociológiai spekuláció bonyolult útjaira tereljük át mindinkább a történetbölcséleti spekuláció és legjobb esetben a szociál-pszichológiai elméletek sferáiba hatolunk és [...] eltávolodunk a jogfogalmaknak mélyreható s gyakran igen subtilis gondolatmunkát igénylő logikai elemzésétől és deductiójától, illetőleg a jogelveknek és jogszabályoknak ezekhez fűződő, mélyreható magyarázatától. Már pedig mindenekelőtt erre kell törekedni, ha a jogi gondolkodásban iskolázott elmék tudományos szükségletét kielégítő jogfilozófia tudományos tanrendszereének kiépülését óhajtjuk.” (Uo. 7. o.) Medveczky a jövő jogtudományának fejlődését hazánkban az egyes nagy jogágak filozófiai magalapozású, mélyreható, szintetikus elemzésében látja. Az ez irányba ható hazai törekvések közül Grosschmid Béni, Szász-Schwarz Gusztáv és Plósz Sándor „jogfilozófiai jellegű” munkásságát emeli ki. (Vö. uo. 14–15. o.)

⁵⁸³ Életéről és munkásságáról lásd Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi...* 422–425. o.; Vidor Jenő: Pollák Illés. *Jogállam*, XXIX. évf. (1930) 9–10. füz. 357–364. o.; Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcsélet Magyarországon...* 261–263. o.

⁵⁸⁴ Pollák Illés: *Erősek és gyengék. A jogrend fizikája. Társadalom-bölcséleti tanulmány*. Franklin-Társulat, Budapest, 1902. (A műről részletes ismertetés olvasható Bokor József tollából: Vö. Bokor József: Pollák Illés: *Erősek és gyengék. A jogrend fizikája; társadalom-bölcséleti tanulmány. A Magyar Filozófiai Társaság Közleményei*. VI. füz. Magyar Filozófiai Társaság, Budapest, 1903. 29–46. o.; illetve említésre méltó Frey János rövid kritikája, mely a pikleriánus hatás okán fogalmazódik meg. Vö. Frey János: *A természetjog vagy észjog léte...* 114. o.)

⁵⁸⁵ Pollák Illés: *Erősek és gyengék...* 8. o.

⁵⁸⁶ „Erő és anyag végig a mindenségben karöltve járnak és egymás nélkül nincsenek, nem lehetnek. Az anyagot az erő tartja rendben. Az erőt az anyag támasztja.” (Uo. 26. o.)

⁵⁸⁷ Uo. 72. o.

szerint ez az elhelyezkedés az anyagi világban történik „természeti törvényeknek”, az „emberi társadalomban jogrendnek nevezzük”. Pollák szerint a két rend között semmilyen különbség sincs. A szerves világ darwini törvénye, mely szerint „az erősebb uralkodik a gyengébben”, egyben az emberi társadalom törvénye. Az erő, mint domináns tényező, nemcsak általában a világnak, hanem konkrétan a társadalomnak is a „törvényhozójaként” működik. Az anyag és az erő a társadalomban hatalommá válik: „Az erőse a hatalom, a világ.” Az emberi társadalom így a hatalom jogrendjén épül fel: „[A] jogrend az erőn nyugszik és jog = hatalom.” Majd így folytatja: „A erős uralkodik, a hatalmas szab neki törvényeket. Amit ily keretben jognak neveznek, nem egyéb a hatalom sphaerájánál.”⁵⁸⁸ Pollák az egyébként Piklerre is jellemző antropológiai érvelést alkalmazva ad választ a jogrend kialakulásának eredetére. Nézete szerint a jog az élet fenntartásához elengedhetetlen táplálék megszerzéséből és birtoklására formált igényből eredeztethető.⁵⁸⁹ A javak birtoklása, később tulajdona alapozza meg a jogot. A jog nem egyéb, mint „a vagyon hatalma”, vagy másképpen: „a vagyonban rejlő hatalom = jog.”⁵⁹⁰ Így lesz a jog „a vagyonnak a joga”, ami nem más, mint „osztályjog”.

A létért („elhelyezkedésért”) folytatott küzdelem az erősek és gyengék egymás közötti harcában testesül meg.⁵⁹¹ A társadalom, az állam és a jog az erősek és a gyengék küzdelme által determinált, s ebben a harcban mind az állam, mind a jog valamiféle kompromisszum eredményeképpen formálódik, melyben a gyengék érdekei is kifejezésre jutnak. Végeredményben annak megállapítására jut, hogy a jog az „uralomra jutott gyengék önmegerősítése”, melyet Pikler belátásos elméletével összhangban álló gondolatnak tekint.⁵⁹² Sőt később úgy fogalmaz, hogy „[m]inden jogfejlődés megalakulás a hatalmasokkal.”⁵⁹³ A gyengék hatalomba való kerülése nem megy másképp, mint képmutatással, csalfasággal vagy akár hazugsággal. Az „alkalmazkodás” darwini fogalma morálisan nehezen igazolható eszközök igénybevételével történik. Ebben az

⁵⁸⁸ Uo. 82. o.

⁵⁸⁹ „Amit az erős magragadott, azt meg is akarta tartani: íme a történelem kezdete. Hogy mi az, amit meg akart tartani? A kenyér. Az embernek első legerősebb elemi szenvedélye a megélés és ennek eszközei. Élni kell, azaz enni kell. [...] Így történt, hogy egyes erősek a táplálkozási egységek többjét igyekeztek megragadni. [...] Aki erős volt, sok táplálkozási egységet markolt és ezt meg is akarta tartani. Íme a birtok és az ő joga. A megtartáshoz erő is kellett, több mint a szerzéshez, és mert a birtokot mások éhsége ellen is meg kellett védelmezni, másoknak szövetsége és közös erejére volt szükség. Íme a történet. Ami aztán következett, az a jog. Ennek a birtoklásnak a joga. Azoknak a joga, akik bírtak, azok ellenében, akik nem bírtak. Végig az évezredekben jognak a possidensek védelmét tudták. A jogrend körül-köre erős várrá alakult a birtokosok és majd a birtok (tulajdon) körül. Roppant fejlődés volt az már, mikor a tulajdonosok mögött is kezdett kibontakozni, az anyag dicsőülése, mikor ez jogok összességévé vált. De természeti törvény volt, ami így lett.” (Uo. 84–85. o.)

⁵⁹⁰ Uo. 86. o.

⁵⁹¹ „Két elem háborúskodik az élet boldogságáért [...] az erős és a gyenge” (Uo. 94. o.)

⁵⁹² Uo. 113. o.

⁵⁹³ Uo. 173. o.

„erkölcsi chaos”-ban a jog a gyengék küzdelmének eszközévé válik: „Az amit jognak nevezünk, a társadalmi szabályok összessége, ennek a hazugságnak a codifikálása.”⁵⁹⁴ Valójában minden jogfejlődés „megalkuvás a hatalmasokkal”. A hatalom és a vagyon feldarabolása vitte előre a civilizációt, a kultúra és a jog fejlődését, mely így alapvetően a gyengék műve. A jognak tehát mint „az egyesült gyengék szervezkedési módjának” hervadhatatlan érdeme van a kultúra fejlődésében.⁵⁹⁵

Pollák esszéjében érdekes fejtegetést olvashatunk az igazságosságról mint a „causalitás államosításáról”, illetve a jogszolgáltatásról. Az igazságot fogalmilag nem tekinti másnak, mint kauzalitásnak, vagyis valóságnak. A jogszolgáltatás során „az állam veszi kezébe a causalitás lebonyolítását”, a kauzalitás jogát mintegy államosítja.⁵⁹⁶ Így az állam kauzalitásának a cselekményekre való alkalmazása a jogszolgáltatás. A bíró nem igazságot, hanem csupán „állami jogot szolgáltat” a feleknek: „A modern állam igazságszolgáltatása nem lehet jogszolgáltatásnál: törvény alkalmazásánál egyéb. Az állam a felek lehető összes jogviszonyait előre rögzített causalitásokba foglalta és ezeket osztja ki. [...] Az állam a maga többségi funkciójában megállapította, amit a többség jognak (jónak) látott, s ha ez nem volt is igazság, de volt törvény, a maga szükségleteihez mért pseudoigazság, melyet elég lelkiismeretesen maga sem nevez többé igazságnak, csak jognak.”⁵⁹⁷ A jogszolgáltatás pártossága saját természetéből folyik, mert nem igazságot, hanem jogot szolgáltat és a jog a mindenkor uralkodóknak a joga.

Egy évtizeddel később *A jog és az egyén küzdelme* címen a Magyar Jogászegyletben tartott előadásában a korábbi művében már vázolt természettudományos meg alapozású jogfejlődési perspektíváról értekezik.⁵⁹⁸ A jog és az egyén viszonyáról a következőket állapítja meg: „A jog a társadalom csinálmánya, gondolati s értelmi munka, mely az általános okszerűséget államosítván, azt emberi értelemmel és célokra kiművelte, míg az egyén az ősi okszerűség maga, mely táplálkozni, nemzeni és mozogni akar, mivelhogy ezek nélkül meg nem élhet. Jog és egyén tehát minőségileg is más jelenések és ezért mint ádáz ellenségek állnak egymással szemközt.”⁵⁹⁹ A szerző ezt a küzdelmet a jog és az élet kapcsolatára is kiterjeszti, amikor azt mondja, hogy az életnek és így az egyénnek a jogszabály mindig szűk keretet biztosít. Semmilyen szabály „nem fedi a más: annál kevésbé a holnapot és az idő

expansiv ereje szétfeszíti a pántokat.”⁶⁰⁰ Mindezt két, korábban általa nem használt terminus, a „forma-” vagy „alak-” és „lényegjogászat” megkülönböztetésével magyarázza: „Valameddig a formajogászat létezni fog, a lényegjogászat mindig meg fogja kerülni, de egyben előbbre is fogja vinni a jogot, aminek az az indoka, hogy a formába az életet, sőt mindig az új életet viszi bele, kiszorítván belőle az elkorhadott és elhalt korábbi tartalmat.”⁶⁰¹ Véleménye szerint a kortárs jogfilozófia – és erre példaként hozza a szabad jogtalálás (freie Rechtsfindung) elvét – felfigyelt a korszellem diktálta új társadalmi rendhez idomuló jogeszmé formálódására. „Egy új jogrend van készülöben, mely társadalmis rend lesz” – állapítja meg. Mindez igazságosabb viszonyokat terem, és mint fogalmaz, „lesz benne becsületesség”. A jogszabály kötelező és fenyegető ereje helyett a közbecsületen nyugvó társadalmi erejű szokásjogot véli elkövetkezendőnek. Utópikus jövőképre rácafol a világ, s minden bizonynyal gyakorló jogásként nap mint nap szembesülhetett a „becsületesség világa” és a valóság materiális különbségével.⁶⁰²

A jog társadalmasításának gondolatát képviselte a Pollákhhoz hasonlóan élete végéig ügyvédként tevékenykedő Szirtes Artur (1884–1927), a magyar elméleti jogszociológia kevésbé ismert meghonosítója, aki jogirodalmi működése mellett számos közgazdasági, politika- és államelméleti, sőt szépirodalmi mű közzétételével hívta föl magára a figyelmet.⁶⁰³ Az 1910-es évek kezdetétől a módszertani kérdéseket előtérbe állító hazai „szociális jogtudományi kutatás” vagy más összefüggésben „szociális jogalkotási mozgalom” vezéralakjává vált.⁶⁰⁴ A kontinentális Európában a magánjogi kutatásokból kinövő irányzat korabeli legbefolyásosabb tagjai sorába Eugen Ehrlich, Hermann Kantorowicz, Ernst Fuchs, Hugo Sinzheimer, Julius Ofner tartoztak. A „szociológiai

⁵⁹⁴ Uo. 18. o. A jog, a szabályosság – mint a társadalmi élet szervezője, a szabályosság.

⁵⁹⁵ Uo. 19. o. A jog, a szabályosság – mint a társadalmi élet szervezője, a szabályosság.

⁶⁰² A jog gyakorlata és az igazság – mint a jog feladata – közötti ellentmondásról ír egy kései írásában. Vö. Pollák Illés: *Jogművészet. Jogállam*, XXVII. évf. (1928) 1. füz. 1–5. o.

⁶⁰³ Munkásságát bemutató eddigi egyetlen értékelésként lásd Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcselet Magyarországon...* 402–406. o.

⁶⁰⁴ Szirtes Artur e tárgykörben írt főbb munkái: *Világharmónia. Bevezetés a jövő állam jogának bölcselétébe*. Pallas, Budapest, 1908.; *Jog és jogszociológia. Jogállam*, X. évf. (1911) 10. sz. 777–779. o.; *Szociális jogtudomány és szociográfiai módszer*. Magyar Jogászegyleti Értekezések, Új folyam, V. köt. 34. füz. Pfeifer, Budapest, 1912. 41–48. o.; *A szociális jog elmélete*. Rényi, Budapest, 1913.; *Die Methode der Rechtswissenschaft. Recht und Wirtschaft. Zeitschrift für deutsches und ausländisches Wirtschaftsrecht*, Bd. III (1913) H. 3. 86–87. o.; *Társadalmi szervezkedés*. Rényi, Budapest, 1914.; *A szociális jogi mozgalom. Jogtudományi Közöny*, LIV. évf. (1916) 49. sz. 426–427. o.; *Die Rechtswissenschaft – eine Kulturmacht. Zur Frage der gesellschaftlichen Vorbereitung der Gesetze*. Helving, Hannover, 1916.; *A szociális jogalkotás problémája. Huszadik Század*, XVII. évf. (1916) 8. sz. 20–34. o.; *A társadalmi jogalkotás szervezése. Ügyvédek Lapja*, XXXIV. évf. (1917) 10. sz. 6–7. o.; *Társadalmi jogalkotás*. In: *Társadalom és jogalkotás*. A Társadalmi Jogalkotás Országos Szövetsége munkálatai I. Eggenberger, Budapest, 1917. 5–14. o.; *Jogalkotástani és alkotmány szervezeti kérdések összefüggéséről. Ügyvédek Lapja*, XXXV. évf. (1918) 7. sz. 4–5. o.; *Jogalkotástani előadások*. A Társadalmi Jogalkotás Országos Szövetsége kiadványai II. Eggenberger, Budapest, 1918.

⁵⁹⁴ Uo. 112. o. A jog, a szabályosság – mint a társadalmi élet szervezője, a szabályosság.

⁵⁹⁵ Uo. 186. o. A jog, a szabályosság – mint a társadalmi élet szervezője, a szabályosság.

⁵⁹⁶ „Az állam [a]zért kénytelen a maga szervezetében a causalitás souverain jogát államosítani, ha nem akar anarchiát; mert a társadalomnak gyorsan és biztosan lebonyoluló causalitásokra van szüksége.” (Uo. 209. o.)

⁵⁹⁷ Uo. 217. o.

⁵⁹⁸ Pollák Illés: *A jog és az egyén küzdelme*. Magyar Jogászegyleti Értekezések. VI. köt. 30. füz. Pfeifer, Budapest, 1912.

⁵⁹⁹ Uo. 13–14. o.

giai iskola" utóbbi alakjának ekkoriban jelent meg programadó rövid írása a *Jogállam* hasábjain, melyben konklúzióként megállapítja, hogy „a szociális jog jegyében élünk”, amely új viszonyt feltételez a társadalom és a jog, illetve a jogalkotás között, s mindebben teljesen új feladata van a jogásznak, továbbá a jogtudománynak.⁶⁰⁵ Lényegében ugyanezt gondolták az irányzat hazai képviselői is.

Szirtes szerint a jogot társadalmi jelenségként kell vizsgálni, ezért az eddig uralkodó „pandektológikus” jogdogmatikai módszert részben fel kell váltani, illetve ki kell egészíteni a szociális kutatási módszerrel. Ennek alapvető kiindulópontja, hogy „a körülöttünk zsibongó életet ismerjük és széles néprétegek szükségleteit felismerjük”, illetve „annak a társadalomnak az életét kell részletesen leírunk és kritikailag ismertetnünk, melynek jogát megalkotni akarjuk.”⁶⁰⁶ Ezzel a módszerrel lehet meggyőződése szerint a törvényhozásnak a társadalmi viszonyok hű leírásával „objektív szociális előkészítő anyagot” szolgáltatni, méghozzá nem az uralkodó társadalmi csoport, hanem az „összesség”, az egész társadalom érdekeinek előtérbe helyezésével. Úgy véli, nem lehet a gazdasági, társadalmi és jogi viszonyok alakulását az erők „szabad játékára” bízni. Az új jogtudomány dogmatikáját a szociálpolitika kívánalmainak kell irányítani. Az ehhez illeszkedő módszert „leíró szociológiai”, vagy még találékosabban „szociográfiai” módszernek nevezi, mellyel megalapozható a hagyományos dogmatikával szemben a „szociáldogmatika”.⁶⁰⁷

Az új módszer legfőbb jellemzői között említi a „formalizmustól való teljes szabadulást”, ami által a szociális jogtudomány az aktuális társadalmi állapotokat a tények „bázisán” vizsgálja. Emellett a szociográfiai módszer újszerűségét abban látja, hogy a jogtudomány alaptörvényévé emeli a „szüntelen fejlődés és változás törvényét”. Sőt a korszak egyik megkerülhetetlennek látszó – Stammler révén az elmúlt századfordulón a jogtudományi diskurzusba beemelt – kérdésében, a „jog helyességének” vizsgálatában is sajátos álláspont kialakítására ad módot a szociális jogtudomány és az általa alkalmazott módszer. A jogi tételek helyességének „spekulatív” filozófiai elméletével szemben a társadalmi érdekre és hasznosságra alapozott utilitarista magyarázatot részesíti előnyben. E szerint „a jog annál helyesebb, minél szélesebb néprétegek érdekeit tudja adott időpontban érvényre juttatni és kielégíteni”, illetve „ma bizonyos az, hogy a jogot kell leghelyesebbnek tartanunk, amely az összességnek, (társadalom, állam vagy államok) a lehető legtöbb egészséges, megelégedett, független polgárt tudja biztosítani.”⁶⁰⁸ Ugyancsak az új irány és módszer előnye, hogy a jog keletkezésének és fejlődésének vizsgálatakor a „tudatosság” mozzanatát emeli ki a „jogeret” és egyéb öntudatlan jogképződési módra alapozott felfogással szem-

⁶⁰⁵ Ofner Gyula [Julius Ofner]: *Szociális jog. Jogállam*, XVI. évf. (1917) 1–2. sz. 43–45. o.

⁶⁰⁶ Szirtes Artur: *Szociális jogtudomány és szociográfiai módszer*... 47. o.

⁶⁰⁷ Szirtes Artur: *A szociális jog elmélete*... 28. o.

⁶⁰⁸ Uo. 32. o.

ben. Polgári radikális nézeteit sem rejti véka alá, amikor a szociális jog elméletének summázataát megfogalmazza: „A szociográfiai módszer alapján és a szociálpolitika irányítása alatt álló dogmatika ilyenformán a szó legteljesebb értelmében demokratikus. A legszélesebb néprétegek szükségleteinek osztálykülönbségre tekintet nélkül objektív, folytonos vizsgálata, a fejlődést gátló formalizmustól való mentesség, a szociálpolitikának az összesség érdekei kielégítését sürgető követelményei és a mindezekből folyó józan radikalizmus szükségszerűleg a jogtudomány demokratikus tovafejlődésének biztosítékai. A szociális jogtudomány pártatlanul áll a különböző néprétegek életviszonyainak fejlődésében és egyaránt segítségére siet minden rétegnek az annak érdekeit kielégítő oly szabályozásban, mely az összességet boldogulásában nem zavarja meg.”⁶⁰⁹ Ez által válhat az új irányzat a „törvényelőkészítés és törvényalkotás tudományává”.⁶¹⁰

A módszertani kiindulópontok tisztázását követően a szociális jogalkotás szervezeti kérdéseivel a *Társadalmi szervezkedés* és a *Die Rechtswissenschaft – eine Kulturmacht* című könyveiben és több itthon és külföldön megjelent tanulmányában foglalkozott. A szociális kollektívizmus társadalomelméleti alapjaiból kiindulva tesz javaslatot a jogalkotás szervezeti reformjára, az egész társadalom „szerves” bevonására a jogalkotásba, azaz a társadalmasítására, ami fontos feltétele a szociális igazságosság eszméjét érvényre juttató „kulturállam”, az „igazi” demokrácia megvalósításának.⁶¹¹

A nemzetközi szociális jogi mozgalom részeként 1916 végén Magyarországon megalakult a Társadalmi Jogalkotás Országos Szövetsége, mely konferenciák szervezésével és kiadványok megjelentetésével intézményes keretet biztosított az irányzat hazai képviselőinek és követőinek.⁶¹² Az alig két évig működő szervezet a hazai tár-

⁶⁰⁹ Uo. 33–34. o.

⁶¹⁰ Uo. 43. o.

⁶¹¹ „A jogalkotás szervezetében nem nélkülözhetjük többé a valóban békés kultúrteremtőket. Hiszen a valódi jogeszmé a kultúra igazi eszméjével azonos; mindkettő az emberek békés együttműködésének, az emberek társadalmi életében elhelyezkedett egyéni életnek szépségét szolgálja. A szociográfiai alapokon szervezett jogi kutatást és jogalkotást is az eddig alárendelt említett kultúrteremtőknek kell vezetniük. [...] Ezért kell a jogalkotás országos szervezetének központját úgy megszerveznünk, hogy a szociál-higiéna, a technika, a művészetpolitika és a pedagógia szociál-induktív gondolkodású képviselői a megfigyelések legislatívpolitikai feldolgozásában a jogász mellett állandóan részt vegyenek. E munka többé nem az egyszerű megformulálás munkája: a jogász a társadalmi kultúrteremtők szak-képviselőivel szövetkezik, az ország kulturális energiái együttesen szervezkednek a jogalkotás munkájára. Ebben a távlatban a kultúra szervezi a gazdasági életet. A gazdasági élet az energiák forrása, a kultúra a szociális harmónia mestere, a jogász középpont áll: irányítja a harcoló erőket és a gazdasági életet a kultúra védelme alá tereli. Az ily szervezetben fejlődő jog: kultúrjog.” (Szirtes Artur: *Jogalkotástani előadások*... 43–44. o.)

⁶¹² Az irányzat nem csupán a korabeli jogász közvélemény érdeklődését keltette föl. Lásd erről Weltz Károly: *A társadalmi jogalkotás mozgalma. Magyar Mérnök- és Építész-Egylet Közlönye*, LI. évf. (1917) 4. sz. 29. o.

sadalmi, politikai és jogi modernizációs kísérletek képviselőinek igen széles „koalícióját” alakította ki. A szervezet egyik 1917-ben rendezett összejövetelén tartott előadást a hazai polgári radikalizmus egyik jeles képviselőjeként Berinkei Dénes (1871–1948) igazságügyi miniszteri tanácsos, aki később a Károlyi-kormány igazságügyi minisztereként, majd azt követően rövid ideig Magyarország miniszterelnökeként a hazai politikatörténet számontartott alakjává vált.⁶¹³ Utóbb nyomtatásban megjelent értekezésében meglepően átgondolt általános jogbölcseleti fejtegetések során arról ír, hogy „a törvény szakaszai és hézagai helyébe új, az élet, az emberek és a bíróságok által megformulázott szabályok illeszkednek. [...] Az írott jogszabályok mellett [...] sőt azokkal bizonyos mértékben ellentétesen is fel lehet állítani, meg lehet keresni a jogszabályoknak egy másik rendszerét, amely az életben tényleg érvényesül.”⁶¹⁴ Ehrlich nyomán ezt nevezi „élő jognak”.⁶¹⁵ A szociális jogi mozgalom legfőbb feladatát abban látja, hogy programszerűen vizsgálva a jog jelenségvilágát az „írott jog” és az „élő jog” közötti különbségek föltárásával új szempontokat nyújtson a jogalkalmazás számára, továbbá a gyakorlati politika részére jogpolitikai célokat fogalmazzon meg.

A szövetség 1918 elején tartott összejövetelén Szirtes és Berinkei gondolataira reflektálva tette közzé Frigyes Béla a jövő jogtudományára vonatkozó téziseit.⁶¹⁶ A hazai jogbölcseleti gondolkodásban mindmáig ismeretlen szerző szembeszáll az uralkodó „dogmatikus jogtudománnyal”, mely mint az „érvényes jog tudománya”, formális szempontok alapján rendszerezi tárgyát, „ahelyett, hogy [...] a jogszabályok célja, a védett érdekek, az érdekösszeütközések szabályozásánál érvényesülő elvek és módszerek szerint foglalná rendszerbe a jogszabályokat.”⁶¹⁷ A dogmatikus jogtudomány nem nyújt alkalmas eszközöket a jogalkotással összefüggő kérdések megoldására, így elsősorban az írott és élő jog közötti eltérések kezelésére, továbbá az egyre növekvő állami beavatkozás tényére. Frigyes alapvető kritikája a jogalkotás társadalmi, végső soron „laikus” eredetére utaló felfogással szemben is megfogalmazódik: „Szemben a társadalmi jogalkotás programjával, feltétlenül arra kell töre-

⁶¹³ Berinkei Dénes: A szociális jogi irány történeti alapjairól. *Magyar Jogélet*, IX. évf. (1917) 52. sz. 1–3. o.; X. évf. (1918) 2. sz. 3–5. o.; 3. sz. 3–6. o.

⁶¹⁴ Uo. X. évf. (1918) 2. sz. 4. o.

⁶¹⁵ „[A]z élő jog nem szükségképpen azonos az előlegesen megformulázott jogszabállyal, de lehet vele azonos, nemcsak abban az esetben, ha az emberek magatartása teljesen megfelel az írott jogszabálynak, hanem akkor is, ha az állam elismeri, hogy egy bizonyos körben nincsen szükség általa formulázott jogszabályokra, hanem ezek formulázását emberi cselekvőségek, szokás útján a népnek, egyes osztályoknak, vagy a szabályok alkalmazására hivatott egyes tényezőknél átengedik.” (Uo.)

⁶¹⁶ Frigyes Béla: A jövő jogtudományának néhány alapvető kérdéséről. *Munkásügyi Szemle*, IX. évf. (1918) 19–20. sz. 469–481. o. A tanulmány szakmai visszhangjaként recenzió jelent meg a *Huszdik Században*. Vö. Bárd József: A jogtudomány fejlődési iránya. *Huszdik Század*, XX. évf. (1919) 1–2. sz. 112–113. o.

⁶¹⁷ Frigyes Béla: A jövő jogtudományának néhány alapvető kérdéséről... 470. o.

kednünk, hogy a társadalom széles rétegei szükségleteinek kielégítése célja és tárgya legyen az állami beavatkozásnak, vagyis a jogalkotásnak, azt azonban, hogy e célt lehet-e az állami beavatkozás eszközeivel eredményesen szolgálni, s hogy mily jogintézményekkel [...] lehet elérni [...] nem a társadalom van hivatva megmondani, azt a jogtudósok és jogalkotók jobban kell tudnia. Nincs is más tárgya meggyőződéseim szerint a jogtudománynak, mint hogy minden megkötöttségtől és előítéllettől mentes tudományos vizsgálódással felderítse, hogy bizonyos célok elérésére mily jogintézmények alkalmasak és [...] hogy az állami beavatkozás lehető módjai közül melyek azok, amelyek bizonyos célok elérése irányában a legkisebb áldozattal és a legnagyobb eredményt biztosítják.”⁶¹⁸ Minthogy a jogtudomány tárgya a társadalom életébe való beavatkozás, ezért a lehető legjobban ismernie kell a társadalom törvényszerűségeit, melyet az általános szociológia prezentál számára. A jogtudomány – véli Frigyes – a szociológiához képest e tekintetben az „alkalmazott” tudomány helyzetét foglalja el. Mindamellett külön kutatási területtel bír, s elsősorban az életviszonyokat szabályozó közhatalmi beavatkozások egész folyamatát vizsgálja: „A jogtudomány feladata megvizsgálni a fennálló intézményeket, eljárási módokat és szervezeti formákat, céljuk, hatásuk és gazdaságosságuk szempontjából, feladata emellett a rendelkezésre álló exakt megállapítások felhasználásával kigondolni, megkonstruálni új, tökéletesebb szervezeti és eljárási formákat, vagy rámutatni a meglévők javításának, egyszerűsítésének, olcsóbbá tételének módjára.”⁶¹⁹ Összefoglalásként megállapítja, hogy eszménye nem a társadalom jogalkotása, hanem a „társadalom érdekében való jogalkotás”.

Hasonló szemléletmód és módszertan alapján művelte a korabeli magánjogtudományt a törvényszéki, majd ítélőtáblai bíróként tevékenykedő Meszlény Artur (1875–1937), aki a svájci polgári törvénykönyvről írt műve bevezetésében tett hitet a szociális jogi irány mellett, mely „az individualisztikus társadalmi felfogásról áttér [...] az organikus társadalmi felfogásra.”⁶²⁰ A századfordulót követően megalkotott svájci magánjogi kódexet „az első szociális magánjogi törvénynek” nevezi, melyben az egyéni jogok mellett meghatározó szerepet kap a „társadalmi szervezkedés” joga, ahol az egyének önkéntes alapon, szabad társulás útján szervezkednek és valósítják meg a társadalmi célokat. A társadalmi szervezet joga – mint írja – „a magánjogban folytatja ott, ahol a közjog abbahagyja.”⁶²¹ Könyvében a hagyományos magánjogi dogmatika „meddőségéről” beszél, és célként jelöli meg az élet és a törvénykönyv közötti összhang megteremtését. Elismerőleg hivatkozza Sinzheimer felfogását, aki

⁶¹⁸ Uo. 476. o.

⁶¹⁹ Uo. 477. o.

⁶²⁰ Meszlény Artur: A svájci polgári törvénykönyvről. *Magánjogi tanulmány társadalomtudományi alapon*. Athenaeum, Budapest, 1909. IV. o.

⁶²¹ Uo. 110. o.

a dogmatikus helyett a szociológiai módszert tartotta a legmegfelelőbbnek, mely nem az „elvileg érvényes”, hanem a „tényleg hatályos” jogállapotot vizsgálja.

A polgári radikális, majd szociáldemokrata beállítottságú, politikai tevékenysége révén számontartott, de a hazai jogtudományban mint a nagyváradi jogakadémia, majd rövid ideig a budapesti jogi kar tanáraként ismert Ágoston Péter (1874–1925) főképpen magánjogi tárgyú könyveivel és tanulmányaival hívta fel magára a figyelmet az elmúlt századfordulót követő években.⁶²² Műveiben előszeretettel hivatkozott az egyes szakjogtudományi kérdések vizsgálata kapcsán a korszak élenjáró hazai és nemzetközi jogbölcséleti irodalmára, ezzel reprezentálva az egyetemes jogtudomány eszméjét.⁶²³ Egy 1907-ben közzétett írásában az akkoriban formálódó, Ehrlich nevéhez kapcsolódó szabadjogi iskola által képviselt gondolatok köszönnek vissza. A jog és az élet kapcsolatáról és viszonyáról a következőket írja: „[A] jognak az életből kell fakadnia. A jog köztünk, általunk él, hat ránk s mi viszont rá. [...] Nem meglévő szabályokhoz való alkalmazkodás a cél, hanem a szabályok alkalmazkodása. Nem a múlt megcsontosodott elvei az élő szervezet helyes irányítói, hanem a szükséglet.” A társadalmi szükségleteknek kell mind a jogalkotó, mind a jogalkalmazó tevékenységét befolyásolni, mert megállapítása szerint széles úr választja el a jogot az élet szükségleteitől. Ehrlich terminusát használva írja: „Élővé kell tenni a jogot, mert a társadalom is élő, változó organizmus.”⁶²⁴ Ebből következően a jogot a társadalmi viszonyok változását folyamatosan tükröző sajátos entitásnak tekinti. Hasonló megállapítást tesz a korabeli polgári törvénykönyv tervezete kapcsán kialakult polémia résztvevőjeként. Úgy véli, hogy minden kódex „rögzíti a jogfejlődést és formalizmushoz vezet”, ami gátja a társadalom és a jog további fejlődésének, s hosszabb távon az eredeti szándékkal szemben épp ellenkező hatást indukál.⁶²⁵

Társadalomelméleti felfogását idővel a korabeli szociáldemokrata értékrend jellemzi. Az elmúlt századfordulót követő első évtizedben több tanulmányában is

⁶²² Munkásságát bemutató értékelésként lásd Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcsélet Magyarországon...* 394–399. o.; Egresi Katalin: Ágoston Péter állam- és jogfelfogása. In: Szigeti Péter (szerk.): *Leviatán (különszám) Államelmélet – Politikai filozófia – Jogbölcsélet. Országos konferencia 2005.* Universitas – Győr Kht., Győr, 2005. 329–347. o.; Ormos Mária: *A katedrától a halálsorig. Ágoston Péter 1874–1925.* Napvilág Kiadó, Budapest, 2011.; Berke Gyula: Ágoston Péter a munkajogász. Adalékok a magyar munkajog esztörténetéhez. *Jogtörténeti Szemle*, XII. évf. (2014) 1. sz. 9–18. o.; Takács Péter: „Most már nincs magánjog, nincs közjog, szüntessék be az előadásokat”. Szladits Károly tanúvallomása a népbiztosok perében (1920). *Jogtörténeti Szemle*, XVI. évf. (2018) 3–4. sz. 97–104. o.; Berke Gyula: Ágoston Péter az első magyar munkajogász. In: Veress Emőd (szerk.): *Erdélyi jogászok. Jogászportrék I.* Forum Iuris Kiadó, Kolozsvár, 2020. 12–24. o.

⁶²³ Jó példa erre *A magánjog módszere* (Klly. a *Jogtudományi Közlöny* 1903. évfolyamából. Budapest, 1903.) című írása.

⁶²⁴ Vö. Ágoston Péter: A törvényismerési kötelesség a magánjogban. *Husadik Század*, VIII. évf. (1907) 1. sz. 34–35. o.

⁶²⁵ Vö. Ágoston Péter: *A jövő polgári törvénykönyvének tervezete.* Klly. a „Munkásügyi Szemle” 1916. évi folyamából. Nagyváradi Társadalomtudományi Társaság, Nagyvárad, 1916.

kifejti ez irányú nézeteit.⁶²⁶ Kiinduló gondolatként fogalmazza meg, hogy a hagyományos marxista tételt – miszerint a társadalom és a jogrend alapját a tulajdonjog képezi – ki kell egészíteni a munkával, mivel „a gazdasági rend ma már legalább oly mértékben alapul a munkán, mint a tulajdonon.”⁶²⁷ Mindazonáltal a jogrend a társadalmi erőviszonyok küzdelmének eredménye, s a jogszabályok valójában e harc vég-eredményeit rögzítik. Jheringet citálva megállapítja, hogy minden jogot csak küzdelem árán lehet megszerezni. Az osztálytársadalmakban a jogrend az erősebb érdekét szolgálja a gyengébb rovására: „A jogszabályok az osztályok közötti harcban a felső osztályok uralmának a legerősebb támaszt s a legélesebb fegyvert szolgáltatják.”⁶²⁸ A jogszabályok a hatalom biztosításának az eszközei, s végső soron a hatalom és jog „összefolyik, egyesül, azonosul.”⁶²⁹ Valójában „minden jog osztályjog, mert minden jog annak az osztálynak kedvez, amely a törvényhozó hatalomra nagyobb befolyást gyakorol.”⁶³⁰ S a jogegyenlőség, mely a szerző szerint a magánjog terén érvényesült a legkorábban, sem hozott igazi áttörést, valójában „az egyenlő szabályok és a szabályok egyenlő alkalmazása egyenlőtlenségre vezet.”⁶³¹ Az idők folyamán így vált a jogegyenlőség „hamis jelszóvá” és eredményezte a „legnagyobb igazságtalanságot”. Az „alsó osztályok” számára csak az olyan szabályozás lehet igazságos, mely a „kizsákmányolás” ellen védelmet nyújt, és szem előtt tartja a létező társadalmi egyenlőtlenséget, továbbá annak nem fokozására, hanem „kiegyenlítésére” törekszik. A korabeli magyar jogrendszert „arisztokratikusnak”, illetve konzervatív jellegűnek nevezi: „A jogrendszer, mint minden rendszer konzervatív. Ha valamely rendszer egy társadalmi osztálynak kedvez, még könnyebben maradhat fenn, ha meg éppen az uralkodó osztálynak kedvez, akkor éppen biztosítva van a fennmaradása. Ez az oka annak, hogy a magyar jogrendszer olyan konzervatív, olyan nehezen illeszkedik az újonnan keletkezett gazdasági és társadalmi viszonyokhoz, sőt, hogy az alsó osztályok szükségleteivel oly keveset törődik.”⁶³² Végső konklúzióként a jogot a hatalommal, a joghoz hagyományosan kapcsolt legfőbb értéket, az igazságot pedig az érdekekkel azonosítja. Vagyis igazságos az, ami az uralkodó osztály érdekeivel találkozik.

A Magyar Jogászegylet ülésén, 1911-ben tartott előadásában a jog ismerésének kötelességéről értekezett, és ennek kapcsán számos, korábban már érintett jogelmé-

⁶²⁶ Ágoston Péter vonatkozó írásai: A magánjog osztályjellege és az osztályközi magánjog. *Szocializmus*, II. évf. (1907–08) 12. sz. 358–364. o.; 13. sz. 408–411. o.; 16. sz. 489–494. o.; 17. sz. 52–527. o.; A nagybirtok hatása a magánjogra. *Husadik Század*, IX. évf. (1908) 8. sz. 100–116. o.

⁶²⁷ Ágoston Péter: A magánjog osztályjellege és az osztályközi magánjog... 359. o.

⁶²⁸ Uo. 364. o.

⁶²⁹ Vö. Ágoston Péter: A nagybirtok hatása a magánjogra... 104. o.

⁶³⁰ Ágoston Péter: A magánjog osztályjellege és az osztályközi magánjog... 411. o.

⁶³¹ Uo. 525. o.

⁶³² Ágoston Péter: A nagybirtok hatása a magánjogra... 105. o.

leti problémát tekintett át.⁶³³ Így a „jogismerési kötelezettség” kapcsán többek között szó esett a joggal szembeni engedelmisség szükségességéről, a jog különböző megjelenési formáiról, illetve a törvény többértelműségéről, a szabad jogtalálásról, a jog és az élet kapcsolatáról, a jog és a gazdaságilag legerősebb társadalmi (uralkodó) osztály viszonyáról, továbbá e viszonyok között a jogos és igazságos fogalmának azonosságáról és a jogi formalizmus kétfős természetéről. Mindezekből azt a következtetést vonja le, hogy a társadalomban a joghoz való viszonyulás a „felsőbbiségtől” való félelem érzéséből táplálkozik. Ennek eredménye, hogy a törvény, mint valami meg nem érthető, engesztelhetetlen lény tornyosul az egyén előtt: „[A] jog maga is abszolutummá lesz s értetlenségbe fül.”⁶³⁴ Maga a jogállam is arra a „képtelen elvre” épül, hogy mindenki ismeri a jogot, holott a valóság egészen más. A „fogalmi dogmatizmus” elleni küzdelem kapcsán Ágoston azon új – gyakran az eretnokség vádját magán viselő – jogelméleti irányzatok jelentőségére hívja fel a figyelmet, melyek a jog célját és hivatását a „gyengék védelmében” látja.⁶³⁵

Az elmúlt századforduló idején, mint láttuk – hasonlóan a nemzetközi tendenciákhoz –, a magyar jogirodalomban is egy új korszak beköszöntét vizionálták. A 19. századi „dogmatikus jogtudománnyal” szemben az új utakat kereső szabad-jogi iskola hívó szava hazánkban a 20. század első évtizedének közepétől lelkes követőkre talált: „Törvényhozás és jogszolgáltatás, törvény és judikatura, törvény és bíró! Gesetz und Richteramt! E két szó, e két tényező körül mozog a legmodernebb jogtudomány.”⁶³⁶ Ehrlich, Kantorowicz és a többiek gondolatai – miképpen egy lelkes korabeli ügyvédjelölt, később kolozsvári egyetemi tanár Bochkor Mihály (1877–1920)⁶³⁷ írja – alapvetően új irányt szabnak a tudománynak és a gyakorlatnak: „Ezen irányzat van hivatva kivívni a kereteket, melyek között majd a gazdasági, szociológiai, lélektani, ethikai és a természet-tudományok eredményei” kellő időben fognak behatolni a Codexekbe, a jogtudomány alkalmazásába, a tételes jogok, a jogalkalmazás tudományába s a társadalom gondolkozásába egyaránt.”⁶³⁸ Egy másik írásában a jog és jogélet „socialisálásának” tendenciáiról ír. A társadalmi viszonyok alakításában a jognak mechanikai szerepet tulajdonít, majd így folytatja: „A jogot kell socialisálni. [...] Az, ami előre megy, ami az emberiséget új sphaerákba emeli,

⁶³³ Ágoston Péter: *A jogismerés kötelessége*. Magyar Jogászegyleti Értekezések, Új folyam, VI. köt. 41. füz. Pfeiffer, Budapest, 1913.

⁶³⁴ Uo. 25. o.

⁶³⁵ Vö. uo. 42. o.

⁶³⁶ Bochkor Mihály: *A jogtudomány új korszak küszöbén. Jogpolitikai tanulmány*. Stief, Kolozsvár, 1907. 6. o.

⁶³⁷ Életről és munkásságáról lásd Ámán Ildikó: Bochkor Mihály (1877–1920). A Szegedi Tudományegyetem jogász professzorai I. FORVM. *Acta Juridica et Politica*, X. évf. (2020) 1. sz. 77–89. o.

⁶³⁸ Bochkor Mihály: *A jogtudomány új korszak küszöbén...* 15. o. Érdemes itt fölhívni a figyelmet a szerző egy további írására, melyben a „társadalmi szervezkedés” modern kori tendenciáit mutatja be. Vö. Bochkor Mihály: *A társadalmi szervezkedés szociológiája*. Szent-Bonaventura, Kolozsvár [1909?].

az erővé, hatalommá sűrűsödött gondolat, mondjuk: az élet. Hogy a jog milyen irányban lépjen be a létért való küzdelem terére, azt a jog nem képes meghatározni. Csak a jogalkotó tényezők gondolata szabhatja meg útját, szerepét. És ez a gondolat honnan van? Az embertől! Az ember pedig azt a múlt és a jelen megfigyelése és a saját belső törvényei szerint szerzett tapasztalataiból szűri le. E tapasztalatok között igen előkelő helyet foglalnak el azok, melyeket a társadalmi élet megfigyeléseiből merít.”⁶³⁹

Más vélemény szerint „[m]a a jogtudományban a törvény logikai zártága túlhaladott álláspont és nyitott ajtót dőnget, aki ezen tételt kétségbe vonja.”⁶⁴⁰ Mégis a jogtudomány korabeli „népszerűtlenségének” az az oka, hogy „[a] fogalmi meghatározások scholasticismusa [...] még nem dőlt meg. Ez ellen és az ítéleteknek a törvény rendelkezéseiből minden áron való construálása ellen küzd a szabad jogi irány.”⁶⁴¹ A jogtudomány igazi hivatása – írja Zerkowicz Zsigmond egy 1908-ban megjelent szemle cikkében –, hogy a „törvény és a fejlődő jogélet kívánalmait közt[i] eltérés” kimutatásán túl a „fejlődő életviszonyoknak megfelelőleg” feltárja a legcélszerűbb törvényi szabályozást, vagyis a „törvények tarthatatlanságának” kimutatásán túl kijelölje a jogfejlődés útjait.⁶⁴²

⁶³⁹ Bochkor Mihály: *Socialismus a jogban*. Ellenzék Könyvnyomda, Kolozsvár, 1905. 22. o.

⁶⁴⁰ Zerkowicz Zsigmond: Szabad jog, szabad jogtudomány. *Jogtudományi Közöny*, XLIII. évf. (1908) 15. sz. 128. o. A szabadjogi iskola jelentőségét, történetét és hatását a legátfogóbb módon a hazai jogirodalomban Csiky János mutatta be 1935-ben közzétett tanulmányában. Vö. Csiky János: Szabad jog és szociológia. *Társadalomtudomány*, XV. évf. (1935) 1. sz. 1–17. o. Ugyancsak itt kell megemlíteni Nizsalovszky Endre 1933-ban megjelent írását, melyben az érdekkutató irányzat és a szabadjogi iskola számos közös vonását részletezi. Vö. Nizsalovszky Endre: *Az érdekkutató jogtudomány a magánjogban*. Debreceni Tisza István Tudományos Társaság I. Osztályának Kiadványai. V. köt. 7. sz. Debrecen, 1933. Nizsalovszky eredetileg előadasként elhangzott tanulmányát a korabeli *Debreceni Szemle* két részben közölte. Vö. A fogalomkutató és az érdekkutató jogtudomány, *Debreceni Szemle*, VII. évf. (1933) 9. sz. 341–355. o.; Az érdekkutató jogtudomány, *Debreceni Szemle*, VII. évf. (1933) 11. sz. 418–432. o.

⁶⁴¹ Zerkowicz Zsigmond: Szabad jog, szabad jogtudomány... 128. o.

⁶⁴² Vö. uo. 130. o. A „jogfejlődés útjai” vizsgálatában említésre méltó eredményeket produkáltak a 20. század első felének hazai ún. jogi etnográfia kutatásai. Az elméleti jogi gondolkodáshoz annyiban kapcsolhatók a magyar népi jogélet feltárására és megismerésére irányuló törekvések, hogy az „élő jog” jelenségének egy sajátos változatára hívták föl a figyelmet. A jogpolitikai szempontból alkalmanként államilag támogatott jogszokás-kutatásokat végzők közül kiemelésre méltó: Mattyasovszky Miklós, Baross János, Tagányi Károly, Hofer Miklós, Bónis György, Papp László, Szendrey Ákos, Fél Edit, Tárkány Szűcs Ernő, vagy a fiatal Kulcsár Kálmán. Sőt az 1940-es évek elején – később a szocialista normativizmus megkérdőjelezhetetlen autoritásával váló – Szabó Imre is több írást szentelt a népi jogélet kutatás fontosságának. Vö. Kulcsár Kálmán: Népi jogkutatás Magyarországon és a jogszociológia. In: Kulcsár Kálmán: *Társadalom, politika, jog*. Gondolat Kiadó, Budapest, 1974. 201–230. o.; H. Szilágyi István: *A jogi antropológia főbb irányai. Történeti és elméleti vázlat*. Budapest, 2000. 87–90. o.; Varga Csaba: Jogi néprajz – az elméleti jogi gondolkodás nézőpontjából (A jogi népszokásvizsgálatok lehetséges teoretikus hozzájáról) In: Mezey Barna – Nagy Janka Teodóra (szerk.): *Jogi néprajz – jogi kultúrtörténet. Tanulmányok a jogtudományok, a néprajztudományok és a történelemtudományok köré-*

A szabadjogi iskola térnyerésével és jelentőségével a hazai jogirodalomban a századfordulót követő években Kiss Géza (1882–1970)⁶⁴³ nagyváradi jogakadémiai tanár, majd a debreceni egyetem professzora foglalkozott a legátfogóbban.⁶⁴⁴ Megállapítása szerint a szabadjogi mozgalom legfőbb érdeme, hogy a jogalkalmazás módszerének és technikájának problematikáját a kérdés súlyának megfelelően exponálta. Kritikai megjegyzéseit sem rejtette azonban véka alá, amikor arról ír, hogy az új „reformirány” doktriner hívei meglehetősen egyoldalú módon közelítik meg a jogalkalmazás szempontjából fontos elméleti problémákat, így a „törvény és élet” közötti „áthidalhatatlan űrt”, vagy éppen a jogrendszer zártságának igencsak vitatott kérdését. Visszaütásítja a szabadjogi mozgalom radikálisainak pozitívizmusellenes álláspontját, és egy „jogalkalmazás elmélet” keretei között kívánja az egyensúlyt megtalálni a „törvényhez kötöttség” és a „bírói szabadság” egyaránt fontos szempontjai között. A „szociológiai módszer” hasznosítható lényegét abban látja, hogy segít a jogalkalmazó számára a törvény „írott szavai”, „formulázott fogalmai” hátterét megismerni; mely a törvény rendelkezéseinek szervezés, kiegészítő részét alkotja: „A jogalkalmazásnak abban az értelemben kell sociológiai lenni, hogy az írott törvények egyes rendelkezéseiben rejlő általános társadalmi törvényszerűségeket, a társadalmi élet nem írott törvényeit föl kell ismernie és ki kell használnia.”⁶⁴⁵ A társadalmi és gazdasági élet viszonyainak megismerése hozzásegít bennünket a „törvény absztrakt rendelkezéseit alkotó fogalmak megelevenítéséhez.”⁶⁴⁶ A társadalomtudományok segítségével van lehetőség „vizsgálni a gazdasági, társadalmi életnek, az

ből. ELTE Eötvös Kiadó, Budapest, 2009. 26–46. o.; Bognár Szabina: *A népi jogélet kutatása Magyarországon*. Magyar Néprajzi Társaság, Budapest, 2016.

⁶⁴³ Életéről és munkásságáról lásd Madai Sándor: Kiss Géza. Az elfeledett római jogász. In: P. Szabó Béla – Madai Sándor (szerk.): *A Debreceni Tudományegyetem jogász rektorai (1915–1947)*. Historia Iuridicae Facultatis I. Debreceni Egyetem Jog- és Államtudományi Intézet, Debrecen, 2002. 53–73. o.; Újabb adatok egy elfeledett jogász professzor életművéhez. Kiss Géza (1882–1970). *Könyv és Könyvtár*, XXVI. évf. (2004) 311–318. o.; Sztranyiczki Szilárd: Kiss Géza, a hazaáruló római jogász? In: Veress Emőd (szerk.): *Erdélyi jogászok. Jogásziportrék III.* Forum Iuris Könyvkiadó, Kolozsvár, 2023. 88–96. o.

⁶⁴⁴ Főbb jogbölcséleti tárgyú művei: Szabad jog és szabad jogtudomány. *Jogállam*, VI. évf. (1907) 8. sz. 649–655. o.; A jogalkalmazás elméletéről. *Erdélyi Múzeum*, Új folyam, III. köt. Kolozsvár, 1908. 123–133. o.; Sociológia és jogalkalmazás. *Magyar Társadalomtudományi Szemle*, II. évf. (1909) 7. sz. 627–643., 736–755. o.; A jogalkalmazás módszeréről. *Dogmatörténeti és kritikai tanulmány a magánjog köréből*. Athenaeum, Budapest, 1909.; „Sociológiai módszer” a magánjogban (Reflexiók a kérdés legújabb irodalmához). *Magyar Társadalomtudományi Szemle*, III. évf. (1910) 3. sz. 258–271. o.; Billigkeit und Recht mit besonderer Berücksichtigung der Freirechtsbewegung. *Archiv für Rechts- und Wirtschaftsphilosophie*, Bd. III (1910) 536–550. o.; „Társadalomtudományi” reformok a jogtudomány és jogi oktatás terén. *Magyar Társadalomtudományi Szemle*, V. évf. (1912) 5. sz. 388–411. o.; A jogtudomány sociológiai vagy kritikai módszere. *Magyar Társadalomtudományi Szemle*, VI. évf. (1913) 2. sz. 150–154. o.; A jogszabályok elavulásának problémája a jogirodalomban. In: *A Debreceni Magyar Királyi Tudományegyetem évkönyve az 1915/16. tanévről*. Debrecen, 1917. 207–229. o.

⁶⁴⁵ Kiss Géza: Sociológia és jogalkalmazás... 746. o.

⁶⁴⁶ Kiss Géza: A jogszabályok elavulásának problémája a jogirodalomban... 227. o.

általános ethikai felfogásnak, a forgalmi élet berendezéseinek, intézményeinek folyton forrongó átalakulását és egybevetni azt a tételes jog egyes rendelkezéseivel.”⁶⁴⁷

Kiss kiindulópontja szerint a törvényben kifejezett „akarat” föltétlenül kötelez, de a jogalkotó akaratmegnyilvánulásának tekintendő jogszabályi szöveg („törvény szavai”) ezt az akaratot nem mindig képes „tökéletesen” kifejezni.⁶⁴⁸ Továbbá a jogszabály által használt fogalmak jelentésének megállapítása – vagy miként fogalmaz –, „kitöltése” révén juthatunk el a törvény „közvetett” tartalmához. A „közvetett törvénytartalom” tényleges megállapítása az a terület, ahol a sociológiai módszer feltétlenül jogosult.⁶⁴⁹ Vagyis a törvény „hézagainak” kitöltésénél lehet – kizárólag jogalkotói felhatalmazás mellett – e módszert okszerűen alkalmazni. A jogalkalmazás módszertanát feldolgozó monográfiájában a jogi hermeneutikai hagyomány történeti áttekintése keretében tárgyalja az az idő tájt kortárs törekvésnek tekinthető szabadjogi irányzat lényegi vonásait.⁶⁵⁰

A Kiss-féle mérsékelt megközelítés kritikusaként lépett föl Hébelt Ede (1879–1961)⁶⁵¹ eperjesi jogtanár a jogtudomány módszereit tárgyaló monográfiájában.⁶⁵² A szociológiai módszer lényegét az elmúlt századforduló piklerianus nézőpontjából közelíti meg. Véleménye szerint a szociológiát a természettudományos módszer alkalmazása teszi valódi tudománnyá, és ezen jellemzője révén válik az „igazi” jogtudomány „segédtudományává”.⁶⁵³ A szociológiai módszer nem jelent mást, mint „kritikai módszert” a jogtudományban, mely a még mindig igen erős pozíciókkal rendelkező – „deduktív okoskodáson” alapuló – „metafizikai” módszerrel szemben egyre nyilvánvalóbban igazolja törekvései helyességét. Ugyanakkor a „konstruáló jogtudomány” (dogmatika) kiküszöböléséről szó sincs, csupán annak túlzásai, „eltévelyedései”, vagyis a „dogmatizmus” ellen emel szót.⁶⁵⁴ „A szociológiai vagy kritikai módszer úttörői a jogász dogmatikának öntudatosá téételére törekcszenek.”⁶⁵⁵ Vagyis nem kívánják kiküszöbölni a dogmatikát és helyébe emelni a szociológiát.

⁶⁴⁷ Kiss Géza: „Társadalomtudományi” reformok a jogtudomány és jogi oktatás terén... 406. o.

⁶⁴⁸ A „törvény” fogalmát a következőképpen határozza meg: „A törvény az államnak megfelelő formában tett akaratnyilvánítása a gondolatnak fogalmak útján való kifejezésével.” (Uo.)

⁶⁴⁹ Kiss Géza: „Sociológiai módszer” a magánjogban... 271. o.

⁶⁵⁰ Vö. Kiss Géza: *A jogalkalmazás módszeréről*... 69–70., 182–184. o.

⁶⁵¹ Életéről és munkásságáról lásd Kárpáti László: *A szegények ügyvédje. Dr. Hébelt Ede élete és munkássága*. Országos Ügyvédi Tanács, Budapest, 1979.; Prugberger Tamás: Hébelt Ede (1879–1961). In: Nagy Zoltán (szerk.): *Jogászprofesszorok Miskolcon*. Miskolci Jogásztradíciók Megőrzéséért Egyesület – Miskolci Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Miskolc, 2021. 229–234. o.

⁶⁵² Hébelt Ede: *Tanulmányok a jogügyletről. I. Módszertani bevezetés*. Franklin-Társulat, Budapest, 1912.

⁶⁵³ „A természettudományi módszer az a differentia specifica – érvel Hébelt –, mely a szociológiát a társadalmi jelenségekkel más módszerek alapján foglalkozó tevékenységtől megkülönbözteti.” (Uo. 46–47. o.)

⁶⁵⁴ Vö. uo. 120–162. o.

⁶⁵⁵ Uo. 162. o.

Hébelt szerint a szociológiai (természettudományos) módszer nem csupán a Kiss által „közvetett” tartalomnak nevezett tények megállapítására alkalmas, hanem a jogszabályok „közvetlen tartalmának” meghatározásánál is nélkülözhetetlen, hiszen „a törvény, rendelet, statutum és illetve ezeknek alkotása, kibocsátása, kihirdetése, továbbá az a sok mindenféle jelenség, amelyet a szokásjog fogalma alatt foglal össze a jogtudomány, hogy mindezek szintén tények, hogy mindezek szintén társadalmi jelenségek, és hogy a tételes jog tudományának ezekkel is foglalkoznia kell [...] mert ezen tények jelentősége sokkal nagyobb, mert ezek sokkal több norma megállapítására hatnak ki. [...] Mert ezek a tények a normakereső jogtudományának alapjait képezik.”⁶⁵⁶

A szociológiai pozitívizmus – mint láttuk – sokféle értelmezési keretben próbált választ adni az elmúlt századfordulón és az azt követő években a jog keletkezésére és fejlődésére, illetve a jog és társadalom kölcsönhatásának kérdésére.⁶⁵⁷ A korabeli kortárs társadalomtudományi, elsősorban szociológiai és az ekkoriban formálódó jogszociológiai elméletek hatásaként hazánkban is megtörtént a végleges szakítás az észjogi doktrínákkal, valamint a dogmatikus jogtudomány szűklátókörűségével.

A jogtudomány a szociológiai pozitívizmus hatására a jogszociológiai elméletek hatásaként hazánkban is megtörtént a végleges szakítás az észjogi doktrínákkal, valamint a dogmatikus jogtudomány szűklátókörűségével. A jogtudomány a szociológiai pozitívizmus hatására a jogszociológiai elméletek hatásaként hazánkban is megtörtént a végleges szakítás az észjogi doktrínákkal, valamint a dogmatikus jogtudomány szűklátókörűségével.

⁶⁵⁶ Uo. 39–40. o.

⁶⁵⁷ Kevésbé ismert a *Proletárjog* nevű, néhány lapszámot megélt, hetilapként megjelenő periodika, mely a Tanácsköztársaság idején az Igazságügyi Népbiztosság propaganda osztályának volt a kiadványa, amiben néhány jogelméleti tárgyúknak tekinthető publikáció is megjelent. Az írások tartalmára rányomta bélyegét egyrészt az újdonsült hatalom, a proletárdiktatúra joggal szembeni „elvárásait” vizsgálatukról instrumentális megközelítés, másrészt pedig az elmúlt századforduló pozitívista szemléletmódjának még mindig tetten érhető hatása, mely elsősorban a jognak a társadalmi viszonyok normatív szabályozási szükségleteiben betöltött szerepét emelte ki. Az írások címválasztása is „árulkodó”. Vö. Rónai Zoltán: A jogtudomány a szocialista társadalomban. *Proletárjog*, I. évf. (1919) 6. sz. 1. o.; Kende Ernő: A jog nevelő hatása. *Proletárjog*, I. évf. (1919) 7. sz. 53. o.; Slezák Ferenc: A jog megújulása. (Társadalom, jog, erkölcs). *Proletárjog*, I. évf. (1919) 9–10. sz. 68–69. o.; Kende Ernő: A jogi alaptanok tudománya és a jogbölcselet. *Proletárjog*, I. évf. (1919) 12. sz. 88–89. o. E szerzők közül Rónai Zoltán (1880–1940) – a Tanácsköztársaság alatt igazságügyi népbiztosként tevékenykedő ügyvéd – említett cikkében kifejtett gondolatokra érdemes utalni. Míg az 1910-es évek legelején még Somló Bódoggal a helyes jog kérdéséről vitázott, addig szűk egy évtized múltán az új hatalom kormányának tagjaként a jogtudomány szerepéről értekezve kifejti: „A régi jogi dogmatikával szemben előtérbe nyomult a jogi szabályok céljának, szerepének, a gazdaság és a jog, az egész társadalom és a jog összefüggésének ösmeretén nyugvó jogpolitika.” A szabadjogi iskola jelentőségét és hatását a „szocialista forradalom” utáni időszakban minden tekintetben aktuálisnak és élőnek tekinti: „Az az irányzat, amelyet szabad jognak, Freie Rechtsfindung-nak neveztek, a mai igazságszolgáltatásban egész terjedelmében megvalósul.” (Rónai Zoltán: A jogtudomány a szocialista társadalomban... 1. o.)

3. AZ „ÚJ MAGYAR JOGFILOZÓFIA” MEGTEREMTÉSE⁶⁵⁸

3.1. Két korszak határán – a neokantianizmus térnyerése

A hazai jogi gondolkodásban a jogpozitívizmus hegemon szerepbe jutásával egy időben a jogbölcselet művelésében jelentős változás tanúi lehetünk. A 19. század végén, a 20. század elején következett be a jog- és állambölcselet néven – a korszak hazai jogtudományai által mindaddig egységes tudományos diszciplínaként – számon tartott tudományterület szétválása, melynek előzményei korábbra nyúlnak vissza. Míg a természetjogi (észjogi) kézikönyvekben a jogbölcseleti kérdések tárgyalása mellett – bár jóval kisebb terjedelemben – jelen voltak az állam és jog kapcsolatára, illetve kimondottan az állam működésének bemutatására vonatkozó fejtegetések, addig a jogpozitívista szemléletmód meghatározó szerepbe jutása eredményezte az állambölcselet önálló diszciplínaként való művelését. Az elmúlt századfordulón ennek legkézenfekvőbb jele az „általános jogtannal” (allgemeine Rechtslehre) párhuzamosan kialakult Jellinek-féle „általános államtan” (allgemeine Staatslehre) elterjedése volt, mely hazánkban hamar követőkre talált. Ez a folyamat vezetett el a 20. század elején Magyarországon oda, hogy a jogbölcselet kizárólag a jog legáltalánosabb tudományaként vált „véleg” önálló tudományterületté.⁶⁵⁹ A neokantiánus szemlélet uralkodóvá válásával jogfilozófusaink jórészt szakítottak az állambölcseleti vonatkozások vizsgálatával. Utóbbi kérdések a „politika” nevű diszciplína keretében kerültek művelésre és a jogászképzésben külön stúdium formájában oktatásra.

A dualizmus kori Magyarország – Moór Gyula jellemzése szerint – „egyik legkitűnőbb jogásza” és „hírneves ügyvédje” volt Kunz Jenő (1844–1926),⁶⁶⁰ aki elősze-

⁶⁵⁸ Az „új magyar jogfilozófia” megfogalmazást eredendően a Pauler Tivadar nevével fémjelzett észjogi felfogás meghaladása kapcsán Somló Bódog használta először egy 1907-ben megjelent rövid írása címében. Az osztrák-német hatásokkal szemben új tájékozódási irányokat kereső Pulszky Ágost, Pikler Gyula és követőik megjelenése eredményezte Somló szerint a jogbölcselet új korszakát hazánkban a 19–20. század fordulóján. Vö. Felix Somló: Die neuere Ungarische Rechts- und Wirtschaftsphilosophie... 315–323. o.

⁶⁵⁹ Vö. Jakab András: Neokantianismus in der ungarischen Rechtstheorie in der ersten Hälfte des XX. Jahrhunderts. *Archiv für Rechts- und Sozialphilosophie (ARSP)*, Vol. 94 (2008) H. 2. 264–272. o.

⁶⁶⁰ Kunz Jenő, eredetileg Kuncz Jenő (1844. október 29., Temesvár – 1926. szeptember 25., Budapest) jónévű ügyvédi irodát működtetett Budapesten. E mellett a Győr-Sopron-Ebenfurti Vasút igazgatóel-

retettel publikált társadalomelméleti és jogbölcséleti tárgyú műveket. Kunz fontos láncszemet képez a hazai jogpozitivizmus és az elmúlt századfordulót követő évtized végén megjelenő neokantiánus jogfilozófiai gondolkodás között. Számos kisebb jelentőségű írásán kívül több, monografikus jellegű munkája érdemel említést, melyekben a neokantiánus jogfilozófia két legfontosabb kérdésével, a jog fogalmi definiálásának (jogi alaptan) és a helyes jog (jogi érték) meghatározásának problémáival foglalkozott, illetve *A munka* című, 1901-ben megjelent társadalombölcséleti tárgyú könyvében a jog társadalmi eredetét és szerepét tárgyaló fejtegetéseit olvashatjuk.⁶⁶¹ Az említett mű zárófejezete kifejezetten a jog mint viselkedési szabály kérdésével foglalkozik, mely az emberi munkavégzés „egyik nagy terméke”, és a „társadalom nélkülözhetetlen munkaeszközeként” funkcionál. A jog ebben az értelmezésben a társadalomban meghatározó tiszta „hatalmi szervezetek” és a magas erkölcsi fejlettséget feltételező „szabad szervezetek” közötti kompromisszum eredményeként alkotott viselkedési normaként jelenik meg, mely az önkényes hatalmat korlátozza, és az anarchiával fenyegető szabadságot szabályozza.⁶⁶² A jog mint a „külsőleg helyes” és egyben „szabályszerű” viselkedés intézménye egyaránt kényszerítő erővel lép fel a társadalom „meghódolt tagjai” és annak uraival szemben.⁶⁶³ A joguralom ekképp való interpretálása az elmúlt századforduló táján gyakori jelenség volt.

A kifejezetten jogbölcséleti tárgyú művei közül az 1908-ban megjelent *A jog* című kismonográfiájában teszi beható elemzés tárgyává a „legelső jogász alapfogalmat”.⁶⁶⁴ A jog „mivoltának” megismerésére tett próbálkozások közül – Pulszky fő műve és a neokantiánus Somló „jogi alaptana” közötti időszak három évtizedében – az egyik legjelentősebb vállalkozás fűződik a nevéhez a hazai jogirodalomban. Kunz a feledés homályába merült értekezésében Bierling, Bergbohm, Jhering, Stammler írásaira hivatkozva veszi górcső alá a jog fogalmi definiálásának problémáját. A névsorból kitűnik, hogy alapvetően a német fogalmi jogtudomány

nőke, a Magyar Országos Központi Takarékpénztár és a kőbányai Első Magyar Részvényserfőzde igazgatósági tagja volt. 1903-ban a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagjának választották. Életéről és munkásságáról lásd Moór Gyula: *Kunz Jenő I. tag emlékezete*. A Magyar Tudományos Akadémia elhunyt tagjai fölött tartott emlékbeszédek. XXII. köt. 4. sz. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1934.; Szabadfalvi József: Kilencven évvel ez előtt hunyt el Kunz Jenő, az MTA levelező tagja. *Magyar Tudomány*, CLXXVII. évf. (2016) 12. sz. 1496–1500. o.; Szabadfalvi József: Kunz Jenő (1844–1926). A Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja. In: Hamza Gábor: *Portrék a Magyar Tudományos Akadémia tagjairól*. I. Akadémiai Kiadó, Budapest, 2021. (<https://mersz.hu/hamza-portrek-a-magyar-tudomanyos-akademia-tagjairól-i>). Kunz legfontosabb műveinek vázlatos bemutatását lásd Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi...* 439–442. o.

⁶⁶¹ Kunz Jenő: *A munka. Tanulmány*. Kilián, Budapest, 1901. A műről elismerő kritikát írt Somló Bódog. Vö. Somló Bódog: *A munka. Athenaeum*, II. évf. (1901) 6. sz. 448–451. o.

⁶⁶² Kunz Jenő: *A munka...* 359. o.

⁶⁶³ Uo. 374. o.

⁶⁶⁴ Kunz Jenő: *A jog*. Athenaeum Irodalmi és Nyomdai Részvénytársulat, Budapest, 1908.

(Begriffsjurisprudenz) klasszikusaira támaszkodik, de letagadhatatlan a stammleri jogfogalom hatása, ugyanakkor találkozhatunk művében a neohegelianus Josef Kohler gondolataira való utalással is. A szerző megfogalmazása szerint a legkövetlenebb tapasztalat szerint a jog „kötelező és kényszerítő [...] cselekvési, viselkedési parancs”.⁶⁶⁵ A jog kapcsán megfogalmazódó első benyomás nagyon általános definícióhoz vezet, hiszen ez a meghatározás más cselekvési parancsokra is ráillik, így az etikai, a vallási normákra, a babona, a közvélemény, a szokás, a közérkölcsl előírásaira, a hatalmaskodó vagy éppen a sokszor hivatkozott fegyveres útonálló parancsára. A neokantiánus vizsgálódásokban előszeretettel használt módon hasonlítja össze a jogi és egyéb normatípusokat, azzal a céllal, hogy végső soron a jogról minél pontosabb képet és fogalmat alkothasson. A jogot minden mástól megkülönböztető tulajdonságainak feltárása során legrészletesebben az „autonóm etikai parancssal” mint az „önmagában helyesről való meggyőződéssel”,⁶⁶⁶ majd a cselekvő felett álló autoritás diktálta dogmaszerű parancssal, a „heteronom etikai parancssal”,⁶⁶⁷ továbbá a jog számára elsőrendű kihívást jelentő igazságossággal hasonlítja össze.⁶⁶⁸

Kunz a jogot egyrészt a hatalom, másrészt az erkölcs dimenziójában próbálja meghatározni. Kiindulópontként megállapítja, hogy „a jogi parancs alapja és irányítója a jogalkotó saját etikai parancsa”.⁶⁶⁹ Ezt nevezi a jog „belső kellékének”, melyben megfogalmazódik a parancs belső volta, azaz „összhangzása a jogalkotó hatalom lélkületét átható autonóm vagy heteronom etikai parancssal”.⁶⁷⁰ A jogi parancs megkülönböztető sajátosságai közül a parancs „külső” kellékeként említi az „erőhatalmi kényszert”, vagy másképpen fizikai kényszert, mely nem más, mint „megfenyegetés mechanikus kényszerrel, vagy ily úton végrehajtandó büntetésekkel, illetve a mechanikai kényszer tényleges foganatba vétele”.⁶⁷¹ E két konstitutív elem együttese adja a jog valódi énjét, melyben a tisztán morális és a kényszerhatalmi szempontok is egyaránt jelen vannak. Mindazonáltal a jogi pozitivizmus álláspontját elfogadva a jogot a kényszerítő hatalomtól származtatja, hiszen „nincs

⁶⁶⁵ Uo. 7. o.

⁶⁶⁶ Uo. 8–32. o.

⁶⁶⁷ Uo. 32–35. o.

⁶⁶⁸ Uo. 38–42. o.

⁶⁶⁹ Uo. 40. o.

⁶⁷⁰ Uo. 44. o.

⁶⁷¹ Uo. A kényszer (erőszak) két formájáról a következőket írja: „A jog az erőszaknak mindkét nemét alkalmazza. Elsőben a lélektanit, amennyiben megfenyeget. Megfenyeget majd azzal, hogy mechanikai erővel elvesz tőlünk valamit ha magunk nem szolgáltatjuk, majd büntetéseket helyez kilátásba engedetlenségünk okából. Mikor pedig fenyegetései célra nem vezetnek, végső sorban a mechanikai erőszakot [más helyütt: „fizikai kényszer” (Uo. 55. o.)] tetteleg veszi foganatba: ellenkezésünk dacára végrehajtat, elfogat, kivégeztet.” – majd így folytatja – „A parancs és ezen kényszere együttesen alkotják a jogot.” (Uo. 50. o.)

jog önmagában, kényszer-hatalommal rendelkező emberi akarat és cselekvés nélkül.”⁶⁷² A jogban rejlő hatalmi elemet hangsúlyozza, amikor a jog mögött „egy kényszer-erőt szolgáltató uralmi köteléket” lát.⁶⁷³ Ezáltal sikerül a jogot a konvencionális szabályoktól, továbbá a vallási és különösen az erkölcsi parancsoktól elhatárolnia. A jog és erkölcs között fennálló legalapvetőbb különbséget a jog hatalmi-kényszerítő jellegéből vezeti le. Kunz aprólékos elemzése szerint a jog sokkal nehezebb, tehetetlenebb, „tompább látású”, korlátozottabb téren érvényesülő és durvább eszközökkel dolgozó szabály, mint az erkölcs.⁶⁷⁴ Könyve utolsó oldalán fogalmazza meg a jog „főerényét”: „Mind a mellett nagyszerű társadalmi intézmény a jog, melyet a kultúrának szellemi és erkölcsi erői évezredek munka árán nagy tökélyre vittek. A jog nem orvosolhatja a társadalom minden baját; erre még az etikai parancs sem képes. [...] Mindenesetre főerénye a jognak, hogy hasonló a chirurgus késéhez, mely ha ügyes kéz vezeti, akkor is segít, mikor a többi társadalmi gyógyszerek hatálytalanok maradtak.”⁶⁷⁵

Akadémiai székfoglaló értekezését a korabeli jogbölcseleti irodalmat foglalkoztató másik alapkérdés elemzésének, a jog helyességének szenteli. *Az igazságos jog*⁶⁷⁶ című, 1904-ben megjelent terjedelmes írásában az elmúlt századfordulón Stammler által exponált problémát veszi vizsgálat alá, amit később *A jog* című könyvében még több vonatkozásban kiegészített. Kiindulópontként megállapítja, hogy a modern megközelítések szakítanak a természet- és észjogi előzményekkel. Véleménye szerint a jog „természetét” a tételes jog vizsgálatával lehet elérni⁶⁷⁷ – ennyiben igazolt lehet Kunz jogkoncepcióját a „modern tételes jogbölcseleti iskolához” sorolni –, azonban „a tételes jog megbírálnak, a joggal szemben bizonyos követelések támaszthatók, »értéke vagy értéktelensége« felett ítélezhetünk.” Ez a nézet feltételezi, hogy „vannak felsőbb rendű szabályok, melyek a jog minősége fölött való bíráskodást irányítják, a jogot igazságossá vagy nem igazságossá teszik, tehát a jognak mintegy jogát képezik.”⁶⁷⁸ A jog számára, szemben a 20. század elején többek – Somló és Moór – által vallott erkölcsi helyesség gondolatával, az igazságosság klasszikusnak

⁶⁷² Uo. 42. o.

⁶⁷³ Uo. 59. o.

⁶⁷⁴ Uo. 66. o.

⁶⁷⁵ Uo. 74. o.

⁶⁷⁶ Kunz Jenő: *Az igazságos jog.* (Székfoglaló értekezés) Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1904.

⁶⁷⁷ Uo. 10–28. o.

⁶⁷⁸ Uo. 8–9. o.

nevezhető mércéjét fogalmazza meg.⁶⁷⁹ Éppen ezért szabatosabbnak tartja, ha nem helyes jogról, hanem igazságos jogról beszélünk.⁶⁸⁰

Példák gazdag sorával mutatja be, hogy a jogalkotás során mely alkotóelemek – de nevezhetjük a joggal szemben támasztott követelményeknek is – elégitik ki az igazságos jog összetett fogalmának kritériumait. A jogalkotás három tényezőjeként említi a „logikai [ismereti – Sz. J.] követelményeket”, az „emberi kedély érzelmi követeléseit” és az „állam és a társadalom érdekköveteléseit”, vagy más néven „közköveteléseket”.⁶⁸¹ Az igazságosság lényege ezen jogi alkotóelemek hibátlanságában és az egymás közötti helyes hierarchiában áll.⁶⁸² A jog igazságosságának végső mértéke a közérdek, melyet egyenlőnek tekint a jó összeműködés, vagyis a társadalmi munka érdekeivel, minthogy szerinte a „munka az emberi létnek legközvetlenebb föltételét képezi.”⁶⁸³ Az igazságos jognak így elsősorban a társadalmi munka érdekeit kell szolgálnia, s csupán ennek hiányában az „általános emberi együttérzés helyes érzelmeit”, és csak legvégül, ha mindezt kielégítette, „a jogilag feldolgozandó eset helyes logikai követelményeit”.⁶⁸⁴

Kunz mellett az „átmenet” sajátos alakja volt a szerteágazó érdeklődésű Gerőcz Kálmán (1888–1965), aki a sárospataki jogakadémián büntetőjogot és jogbölcseletet adott elő, de számos írása jelent meg nemzetközi jogi, illetve filozófiai tárgykörben is.⁶⁸⁵ 1918-ban, az első nyomtatásban napvilágot látott jogbölcseleti tárgyu

⁶⁷⁹ „Mikor [...] igazságosnak mondjuk a jogot, azt állítjuk róla, hogy felfogásunk szerint helyes, vagyis olyan aminőnek lennie kell; hogy az lényének, hivatásának megfelelő, vagyis hogy helyes: miként az igaz, az értelmi felfogásnak helyes eredményét; a szép, az esztetikailag helyest; a jó, mint a cselekvés jelzője, az etikailag helyest fejezi ki.” (Kunz Jenő: *A jog...* 39. o.) Hasonló érvelést olvashatunk, számos példával érzékeltetve *Az igazságos jog* című értekezésében: „[M]ikor azt mondjuk: ez igazságos, az igazságtalan, azzal helyeslést, ezzel helytelenítést fejezünk ki. Az igazságos tehát a helyesnek esik fogalmi körébe. Ámde a helyesnek igen tág a határa; ebben sok mindenféle foglalt helyet, ami igen távol fekszik attól, amire az »igazságos« jelzője ráillik.” (Kunz Jenő: *Az igazságos jog...* 5. o.)

⁶⁸⁰ Lábjegyzetben olvasható megjegyzése, melyben Stammler két évvel korábban, 1902-ben megjelent *Die Lehre von dem richtigen Recht* című vaskos monográfiája fogalomhasználatát kommentálja: „Ő ugyan rendszerint a »helyes jogról« beszél, de nyilván azt a jogot érti, melyet igazságosnak is nevezhetünk.” (Kunz Jenő: *Az igazságos jog...* 9. o.)

⁶⁸¹ Kunz Jenő: *A jog...* 12. o.

⁶⁸² A hibátlanság annyit jelent, hogy a jogban benne foglalt ismereti elemek logikailag helyesek, és ne tévesek legyenek, továbbá a benne rejlő érzelmi elvárások az általános emberi együttérzésnek, a humanizmusnak megfeleljenek, végül a benne kifejezésre jutó közérdek valóban a társadalom igazi érdekének követelményeit fejezze ki. Az alárendelődés tekintetében az igazságosság feltétele, hogy az alkotóelemek egymással szemben helyes viszonyban álljanak. Kunz szerint az ismereti elemeknek az érzelmi elemek és a közérdek alá, az érzelmi elemeknek pedig a közérdek alá kell rendelődnie. Mindez azt jelenti, hogy az ismereti és érzelmi elemek csak akkor érvényesülhetnek a jogban, ha a harmadik alkotóelem, a közérdek megengedi.

⁶⁸³ Uo. 40. o.

⁶⁸⁴ Uo. 44. o.

⁶⁸⁵ Elek Balázs: Gerőcz Kálmán (1888–1965). Büntetőjog – jogbölcselet – kriminálpszichológia. In: P. Szabó Béla (szerk.): *A Debreceni Tudományegyetem jogtanárai (1914–1949)*. II. Historia Facultatis Iuridicae III. Debreceni Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Debrecen, 2006. 53–68. o.

tanulmányában a jog fogalmát az az idő tájt hazánkban uralkodóvá váló neokantiánus meghatározásokra emlékeztető módon – „a mindenkori legfelsőbbrendű társadalmi és kikényszeríthető akarat alá eső” szabályként – definiálta.⁶⁸⁶ Jheringet citálva vallja, hogy a jog létrejöttének legfőbb célja a társadalom életfeltételeinek – a „társas ember testi és lelki szükségleteinek” – a biztosítása, ami az egyéni és a közérdek közötti harmónia megteremtésével érhető el: „A jog állandó tényezője az az akarat-harmónia (akaratösszhang) mely az emberi magatartásnak az állami és kikényszeríthető akarat alá esőségében jelenik meg.”⁶⁸⁷ Jogbölcséleti felfogásának átfogó közvételére 1923-ban került sor, amikor jogakadémiai előadásait *A jog alaptörvényei* címmel könyv formában megjelentette.⁶⁸⁸ Művében a már korábban kifejtett gondolatai részletezésével találkozunk, ugyanakkor Stammler és Somló nyomán a jogbölcsélet két – implicit módon nevesített – tanulmányozandó kérdésként említi a jog fogalmi definiálását (jogi alaptan) és a jog értékmérőinek (helyes jog) vizsgálatát. A jog fogalmi meghatározása kapcsán az újkantiánus ismeretelméleti megközelítés köszön vissza abban a megállapításában, mely szerint a tételes jogból nem tudjuk a jog fogalmát meghatározni, ezért feltétlenül szükség van a jogbölcslethez.⁶⁸⁹ A jog helyességének kérdését érintve megállapítja, hogy az nem más, mint a jogban hordozott „akartharmónia”, mely társadalmi nyugalmas teremt.⁶⁹⁰ A jog csak relatíve lehet helyes, hiszen e téren nincs abszolút értékmérő.⁶⁹¹ Ugyanakkor nyilvánvaló, hogy „valamely jogszabály annál helyesebb minél nagyobb területen minél hosszabb időn keresztül teremt nyugalmas.”⁶⁹² Mindebből egy „jogpolitikai alaptörvényt” állít fel, mely szerint „[a] jogszabály annál nagyobb állami, társadalmi és egyéni nyugalmas teremt, minél hívebben fejezi ki az állam társadalmi rétegeinek (szellemi, erkölcsi, anyagi) erőhatalmi súlyarányát (közérdek) s minél jobban mozdítja elő az emberek (szellemi, erkölcsi, fizikai, vagyoni) szükségleteinek a kielégítését (magánérdek); más szóval a közérdek minél több ember magánérédekével minél inkább egybeesik.”⁶⁹³

⁶⁸⁶ Geröcz Kálmán: *Az alakuló jog*. (Klly. a Sárospataki Főiskola 1917/18. tanévi értesítőjéből.) Sárospatak, 1918. 3. o.

⁶⁸⁷ Uo. 16. o. (Néhány évvel később a jog lényegét a „nyugalmas tartalmazó akartharmónia” megteremtésében határozza meg. Vö. Geröcz Kálmán: *A filozófia alaptanai*. Vajda József Könyvnyomdája, Sátorajauhely, 1927. 317. o.)

⁶⁸⁸ Geröcz Kálmán: *A jog alaptörvényei*. Vajda József Könyvnyomdája, Sátorajauhely, 1923.

⁶⁸⁹ „[A] jog fogalma és alaptörvényei nem a tételes jog kérdései, hanem a [jog]bölcséleté.” (Uo. 110. o.)

⁶⁹⁰ Uo. 30–31. o.

⁶⁹¹ „A jog értéke: nyugalom; – a jog mértéke: szemmérték (kognicio, összehasonlítás, arányosítás).” (Uo. 33. o.)

⁶⁹² Uo. 46. o.

⁶⁹³ Uo. 198–199. o.

Geröcz jogbölcséleti tárgyú írásában egyaránt hivatkozik Jhering, Pulszky, Pikler, Stammler, Somló, Berolzheimer, Radbruch, később Moór, Larenz és Kelsen műveire. Fogalomhasználatában és érvelésében éppúgy tetten érhetők a szociológiai pozitivizmus, az elmúlt századforduló általános jogtani és részben neokantiánus pozitivizmusának tézisei. Így többek között hivatkozik a természetes kiválasztásnak a jogra gyakorolt hatására, illetve visszahatására, továbbá a jogbölcsélet és a tételes jog szoros kapcsolatára, ugyanakkor különbséget tesz lét és érvényesség között. Somló fő műve kapcsán kritizálja az újkantianizmus egyik fontos alaptételét: „Remélhető, hogy [...] mind többen a tiszta normatív szempontot elhagyják a jog pozitivitását illetően, meglátván a jogi akartharmónia keretei közötti nyugalmas, mint lételeményt, s mint a Sollen és a Sein kapcsolatát is.”⁶⁹⁴ Sőt írásában az utilitarizmus szellemiségére emlékeztető kijelentéssel is találkozunk, amikor a köz- és magánérédek összhangjának jog általi megteremtéséről beszél. Az 1930-as évek első felében közzétett további jogbölcséleti tárgyú írásában – alkalmanként szó szerint – megismétli a másfél-két évtizeddel korábban megfogalmazott gondolatait. A „végső” lépést a neokantianizmus irányába nem tudta megtenni.⁶⁹⁵

A jog helyességének, értékességének kérdése a korszak bölcselőit is foglalkoztatta. Jó példa erre az egyszerre jogász és bölcsész végzettségű Ányos István (1881–1919), aki alapvetően filozófiai tárgyú íásaival vált ismertté. Egy 1911-ben megjelent tanulmányában a jogbölcslethez a „jogértékek elméletének” nevezi.⁶⁹⁶ A neokantiánus filozófia nagyjai, Paul Natorp és Herman Cohen mellett Stammlerre hivatkozva vizsgálja, hogy a „jog érték szempontjai visszavezethetők-e etikai értékekre, avagy vannak a jogban olyan kulturális értékek, melyek az etikai értékek mellett önállóak.”⁶⁹⁷ Megállapítása szerint a jog alapvető értéke nem lehet sem logikai, sem esztétikai jellegű: „A jog az emberi viselkedés külső szabályozása egy önértékű állapot megvalósítása végett. Ezen önértékű állapot a kultúra. A kultúra megvalósítására való törekvés pedig etikai beccsel bír. A jog célja végelemzésben nem egyéb, mint az etikai értékek lehető legszélesebb körű megvalósítása.”⁶⁹⁸ De a jog nem tekinthető „alkalmazott etikának”, vagyis az erkölcsi normák gyakorlati realizálását kényszerrel szankcionáló szabálynak: „A jogbölcsélet a jog normatív szabályainak és elveinek felállításánál nem az abszolút, az ontológiai megvalósíthatóság szabályaival mit sem törődő etikai elveket fejt ki, hanem a való életnek concessiókat téve, a megvaló-

⁶⁹⁴ Geröcz Kálmán: *A filozófia kreditívái. Kredontológia*. Vajda József Könyvnyomdája, Sátorajauhely, 1933. 216. o.

⁶⁹⁵ Vö. Geröcz Kálmán: *A jog módszere. A tartalom formába öntése*. Sátorajauhely, 1935.; *Az érvény. A jog állandó feltétele*. Sátorajauhely, 1936.

⁶⁹⁶ Ányos István: *Normatív elvek az etikában, jogban és esztetikában*. Klly. A Magyar Filozófiai Társaság Közleményei 1911-iki évfolyamából. Budapest, 1911.

⁶⁹⁷ Uo. 18. o.

⁶⁹⁸ Uo.

sítható etikai normákat állapítja meg.”⁶⁹⁹ Vagyis a jogbölcselet azon megvalósítható etikai posztulátumokat fejt ki, amelyek természetüknél fogva „külső” szabályozást engednek meg. Ezek közül két alapvető etikai értéket nevesít, melyek a jog helyességének legfontosabb értékmérői: „Az etikai értékek között kiváltképpen a tiszteltetés és igazságosság tekinthetők olyanoknak, melyek különösen jogi természetűek. Tisztelnünk kell az embert személyében, jogos igényeiben és javaiban, a felmerült érdekösszeütközéseket pedig az igazságosság követelménye szerint kell elintéznünk. Ezen két norma kell, hogy minden jogalkotás vezéreszméjét képezze.”⁷⁰⁰

Sajátos próbálkozásként maradt az utókorra Borbély Zoltán 1910-ben közzétett – a későbbiekben teljesen elfelejtett – „jogérték elmélete”.⁷⁰¹ Az akkor bírósági jegyzőként tevékenykedő szerző jogbölcseleti kiindulópontja a korabeli hazai jogirodalomban meglepően újszerű. Stammlerre hivatkozva és téziseit követve a jogfilozófia három fő vizsgálódási körét – „Mi a jog?”, „Mi a jog kötelező erejének alapja?”, „Mik a helyes jog ismereti feltételei?” – tárgyalja, és ezen belül a neokantiánus jogfilozófia egyik előszeretettel exponált kérdésére, a jogi axiológia kidolgozására tesz kísérletet.⁷⁰² Már művének előszavában – hadat üzenve az „ócska” természetjognak, a modern fejlődéstannak, s nem különben az utilitarizmusnak – kifejti elméleti kiindulópontjának lényegét, mely szerint a jog értéke az emberi szellem természetéből vezethető le: „[A]z ember a jog értékét a saját értelméből merítette s ennélfogva minden intézmény az ember saját értékéből nyeri értékét.”⁷⁰³ A korszak megkerülhetetlen magyar filozófiai gondolkodójának, Böhm Károlynak a neokantiánus indíttatású ismeretelméleti és értékfilozófiai módszertanát és részben kategóriarendszerét hívja segítségül a jog értékelméletének kidolgozásakor. Így elsősorban a böhmi kultúrfilozófiai értékelmélet értékelés-analízisének jól ismert fogalmai közül az „önérték” és a „méltóság” terminusát.⁷⁰⁴ Az emberi méltóság nem más, mint az „emberi szellem önértéke”. Jogi axiológiai fejtegetéseiben azt igyekszik bizonyítani, hogy a dolgok jogi értéke csakis a jogalanyon keresztül, annak önértékén át érvényesül.⁷⁰⁵ A „jogtárgy” maga nem bír önértékkel, a tárgynak a jogi értéke alatt nem

⁶⁹⁹ Uo. 19. o.

⁷⁰⁰ Uo. 20. o.

⁷⁰¹ Borbély Zoltán: *A jogérték elmélete*. Stief, Kolozsvár, 1910.

⁷⁰² Uo. 16. o.

⁷⁰³ Uo. 3. o.

⁷⁰⁴ „A jogélet ismerése már felszínes vizsgálódásra is azt mutatja, hogy a jog ereje nem a formában, hanem abban a méltóságban van, amellyel az ember értékelő tevékenysége az intézményeket felruhazza. Ez a méltóság érték, amely önmagáért becses, amelynek mértéke az öntudatos intelligencia.” (Uo. 117. o.) Böhm Károly munkásságáról lásd Laczkó Sándor – Tonk Márton (szerk.): *Böhm Károly és a „kolozsvári iskola”. A kolozsvári Böhm Károly Nemzetközi Konferencia előadásai*. Pro Philosophia, Kolozsvár–Szeged, 2000.

⁷⁰⁵ „A jog értékének kialakítása a szubjektumból indul ki, de minthogy a saját önértéknek a Más önértékével való összemérése követeli, ismét önmagába tér vissza s intuitive ösmeri meg a jog érté-

a dolog értékét kell értenünk, hanem a jelentés értékeségét, amely jelentés a tárgyat az alanyra nézve a saját és a más önértékénél fogva értékesként ismerteti el. Összefoglalóan meghatározva a „jog értéke nem lehet más, mint az öntudatos intelligencia kvalitatív önmeghatározása.”⁷⁰⁶ Minden bizonnyal a szofisztikus érvelésének és fogalomhasználatának köszönhetően az 1910-es évek legelején a hazai jogbölcseleti irodalomban a helyes jog problematikájáról kibontakozó vitában reflektálatlanul maradtak Borbély gondolatai.

Az „átmenet” talán legjelentősebb képviselőjeként tarthatjuk számon Teghze Gyula (1867–1939)⁷⁰⁷ életművét, aki a szerves társadalomelmélettől jutott el a neokantiánus jogfilozófia számos tételének az elfogadásáig és képviseléséig. Akadémiai pályafutása kezdetén a társadalom- (szociológia), állam-, és jogbölcselet iránti érdeklődéséről tanúskodik az 1900-ban megjelent *Szerves társadalomtani elméletek és az állam személyiségének teoriája* című első monografikus műve, mely megírásakor adatgazdagságában, a számtalan teória bemutatásában, a történeti áttekintés alaposságában egyedülálló vállalkozásnak számított.⁷⁰⁸ Ekkoriban alapvetően a Pulszky-féle jog- és állambölcselet követőjének számított.⁷⁰⁹

két az önmaga önértékével való egységesítés tevékenységében.” (Borbély Zoltán: *A jogérték elmélete...* 129. o.)

⁷⁰⁶ Uo. 136. o.

⁷⁰⁷ Teghze Gyula (1867. április 13., Szatmárnémeti – 1939. november 12., Budapest) jogi tanulmányait a budapesti, bécsi, párizsi, londoni, lipcsei és berlini egyetemeken végezte, majd ezt követően hosszabb tanulmányutat tett Németországban, Olaszországban, sőt Oroszországban. 1895-től a kecskeméti református jogakadémia tanárává nevezték ki, ahol a jogbölcselet mellett büntetőjogot és bölcséleti erkölcsantant adott elő. 1903-ban „jog- és állambölcseletről” magántanári habilitációt szerzett a budapesti egyetemen. 1908-tól a kecskeméti jogakadémia igazgatója, majd 1910-től a debreceni református jogakadémia jogbölcselet és nemzetközi jog nyilvános rendes tanára. A debreceni tudományegyetem megalapítását követően, 1914-ben a jogbölcselet és nemzetközi jog tanszék professzorává nevezték ki. 1937-ben vonult nyugalomba. (Teghze Gyula vezetéknévét nyomtatásban megjelent publikációin kétféleképpen olvashatjuk. 1916-ig „h” nélkül – Tegze – jelentek meg a publikációi.) Életéről és munkásságáról lásd Szentpéteri Kun Béla: Dr. Teghze Gyula a debreceni m. kir. Tisza István tudományegyetem 1922. évi rektor magnifikusza. In: *A Debreceni Képes Kalendárium*. Debrecen, 1922. 19–20. o.; Polzovics Iván: Teghze Gyula. *Külgügyi Szemle*, XVII. évf. (1940) 1. sz. 70–71. o.; Szabó József: Két korszak határán: Teghze Gyula jog- és állambölcseleti munkássága. In: *Publicationes Universitatis Miskolcensis. Sectio Juridica et Politica*. Tom. XXII. Miskolc University Press, Miskolc, 2004. 141–157. o.; Teghze Gyula (1867–1939): *Jogbölcselet, nemzetközi jog*. In: P. Szabó Béla (szerk.): *„Ernyedetlen szorgalommal...” A Debreceni Tudományegyetem jogász professzorai (1914–1949)*. Debreceni Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Debrecen, 2014. 133–152. o.; Teghze Gyula jogászprofesszor, a Debreceni M. Kir. Tisza István Tudományegyetem 1922/23. tanévi rector magnificusa. *Gerundium. Egyetemtörténeti Közlemények*, MMXV vol. VI. nr. 3–4. 5–15. o.

⁷⁰⁸ Teghze Gyula: *Szerves társadalomtani elméletek és az állam személyiségének teoriája*. Eggenberger-féle Könyvkereskedés, Budapest, 1900. A korabeli neves budapesti kiadónál megjelentetett vaskos könyvről Somló Bódog elismerő recenziót írt a *Husadik Században*. Vö. Somló Bódog: *Az organikus társadalomtan. Husadik Század*, I. évf. (1900) II. köt. 145–147. o.

⁷⁰⁹ Vö. Teghze Gyula: *Jog- és állambölcseleti előadások vázlata*. Sziládi, Kecskemét, é.n. [1901]

Az 1910-ben megjelent *A jogbölcelet vizsgálódási köre, feladatai, módszere* című tanulmányában a tudományok századfordulós helyzetéről és kilátásairól szól.⁷¹⁰ Úgy véli óriási fordulat következett be az elmúlt években a jogbölcelet előnyére, és olyan új elméletek születtek, mint a Stammler-féle „új természetjogi iskola” (!), illetve az Ehrlich nevéhez kötődő „szabad jogszolgáltatásért küzdő” iskola, melynek elveit Magnaud, a nevezetessé váló „jó bíró” a gyakorlatban próbált alkalmazni. Teghze szerint a „mai” jogbölcelet kiindulópontja és vizsgálódási módja alapvetően eltér a korábbiaktól: „A jogot mint társadalmi, de egyúttal mint természeti jelenséget óhajtja [...] vizsgálni; ez alapon akarja kikutatni keletkezését, megállapítani működését, felvetni fejlődésének törvényeit s végül leírni haladása irányát. A jog azonban csak eredmény, ki kell terjeszkedni a másik vele kapcsolatos jelenség kutatására, a társadalom, az állam vizsgálatára.”⁷¹¹ A századfordulón formálódó neokantianus szemléletmód hatása Teghze gondolatmenetében akkor érhető először tetten, amikor tudományterülete kutatási tárgyat meghatározza: „A jog- és állambölcelet [...] egyrészt pozitív ismeret megállapítására törekszik, s ezzel a jog és állam természetrajzát adja, de ezenkívül, mint bölcelet, vizsgálódási körét tágabban szabja meg. Bölceleti jellege főként két pillanatban tűnik szembe. Mindenekelőtt a vizsgálódás kezdetén, midőn a megismerés, különösen a jogra vonatkozó megismerés alapjait vizsgálja, e része ismeret-elméleti, s másodsorban, midőn vizsgálódása eredményeit összegezve, a jog fő elveit levezeti s ennek alapján egy eszményt alkot, megállapítja azt, hogy mi legyen jog, minő tartalommal kell ily szabályoknak birniok, minő eljárások, intézkedések igazságosak. Ez eljárás a kritika.”⁷¹² Kantra hivatkozva megállapítja, hogy ismereteink pusztán csak a jelenségekre szorítkozhatnak, a dolgok „lényegét” nem ismerhetjük meg, azonban a tudásnak azt a fokát mindenképpen elérhetjük, amely a gyakorlati cselekvés számára elégséges. Saját álláspontját „idealistának” nevezve, Kanttal szemben hegelianus magyarázatot ad ismeretelméleti felfogásának jellemzéseként: „Mi az összes létezőt szelleminek, egy objektív szellem külső kifejezésének tekintjük. Minthogy a megismerés eszköze az emberi szellem, mást, mint szellemi, megismerni képesek sem vagyunk.”⁷¹³ Hegel gondolatai köszönnek vissza akkor is, amikor a jog mögött álló célról, illetve eszméről szól: „Minden jogi parancsban, minden jogszabályban bizonyos cél, bizonyos eszme megvalósulását látjuk.”⁷¹⁴ A célok és eszmék mögött, mint a cselekvéseinket, magatartásunkat mozgató „hatalmasabb lény”, a társadalom (a nép, a nemzet), illetve az

⁷¹⁰ Tegze Gyula: *A jogbölcelet vizsgálódási köre, feladatai, módszere*. (Tanári székfoglaló) Klny. a debreceni főiskola 1909–10. tanévi akadémiai évkönyvéből. Debrecen sz. kir. város Könyvnyomda-válalata, Debrecen, 1910.

⁷¹¹ Uo. 5. o.

⁷¹² Uo. 6. o.

⁷¹³ Uo. 7–8. o.

⁷¹⁴ Uo. 8. o.

állam áll. Ismeretelméleti kiindulópontja szerint „[a] jog [...] úgy jelentkezik, mint a társadalom akaratnyilvánulása, mely arra irányul, hogy tagjai cselekvése a társadalom életébe beilleszkedjék, hogy a közösségek léte, fennállása, sőt fejlődése biztosítható.”⁷¹⁵ A jog hivatása, hogy megteremtse az összhangot az egyén, a kisebb közösség, valamint az „összesség” akarata között. Ismeretelméleti fejtegetései mellett a jogbölcelet másik fontos kérdéséről, a jog eszményének („világképének”) a meghatározásáról is szól, melyet a jog- és állambölcsészet „gyakorlati feladatának” tekint. Ezek tanulmányozásával Teghze szerint a jogbölcelet túlmegy a pozitív tudás határán, mivel célokat, eszményeket tűz ki a jog számára, mely alkalmas eszköz lehet a „létező” jogrendszer bírálatára.

Teghze *Társadalom-, állam- és jogbölcelet* címen 1924-ben tette közzé összefoglalónak szánt művét.⁷¹⁶ Monográfiája – mely egyetemi előadásainak „kivonata” – a joghallgató ifjúság számára elsősorban tankönyvnek készült. Könyvének alcíme szerint az ún. alapvető tanokat kívánja tárgyalni, és a belső címlapból kitűnően e munkát, mint első kötetet, további fogja követni. A szerző munkája olyan időszakban jelent meg, amikor a könyv belső borítóján szereplő hirdetés szerint a kiadó könyvesboltjában egyszerre kínálták Pikler Gyula *A jog keletkezéséről és fejlődéséről*, Somló Bódog *Jogbölceleti előadások, Jogbölcsészet*, illetve Moór Gyula *Bevezetés a jogfilozófiába* című könyveit. Átmeneti korban született könyvről van tehát szó, amikor a bolti könyvespolcokon egyaránt helyet foglalnak a múltat idéző történeti-szociológiai pozitivisták művei és az ez idő tájt meghatározóvá váló neokantianus indíttatású munkák. Teghze reményét fejezte ki könyve bevezetőjében, hogy öröme szolgálna „ha az újabban, az összes jogtudományok alapját alkotó jogbölcelet iránt mind külföldön (Radbruch, Kelsen, Stammler), mind hazánkban (Somló, Moór) mutatkozó érdeklődés fenntartásához munkámmal én is némileg hozzájárultam volna.”⁷¹⁷ Nyilvánvalóan az sem véletlen, hogy a felsorolt szerzők mindegyike az európai neokantianus jogfilozófia emblematikus, illetve számontartott alakja. Ezért nem csodálkozhatunk azon, hogy amikor a tudományterület lényegi vonásainak meghatározására vállalkozik, félreérthetetlenül a neokantianus szellemiség lesz uralkodóvá megfogalmazásában.⁷¹⁸ Lényegét tekintve az „általános bölcséleten” belül a „szellembölcelet” körébe tartozó „kultur bölcsélet” egyik ágának tekinti, és a cselekvésre vonatkozó „gyakorlati bölcseletnek” nevezi a társadalom-, állam- és jog-

⁷¹⁵ Uo. 12. o.

⁷¹⁶ Teghze Gyula: *Társadalom-, állam-, és jogbölcelet*. I. köt. *Alapvető tanok. A társadalom, az állam és a jog elmélete*. Jogi kézikönyvek 9. Gárdos, Debrecen, 1924.

⁷¹⁷ Teghze Gyula: *Társadalom-, állam-, és jogbölcelet*. I. köt. V. o.

⁷¹⁸ „A társadalom, állam és jog bölcsellete [...] a társadalom, az állam és a jog elmélete. A társadalom, állam és jog fogalmát állapítja ez meg, ezek mineműségét, lényegét, összefüggését más jelenségekkel, ezek rendeltetését fejt ki s jelentkezik e megállapításokon felépülve, mint a lényeggel egyező, értékkel bíró s így helyes jognak és igazságos államnak a tana.” (Uo. 3. o.)

bölcseletet.⁷¹⁹ A diszciplína felosztása és tárgyalási módja kapcsán elméleti és gyakorlati problémák megkülönböztetéséről szól: „Az elméleti tanok a jelenségek megismerését, azok lényegének kifejtését, más jelenségekkel való kapcsolatát tárgyalják, míg a gyakorlati rész az előző megállapítások következményeit vonja le, az igazságos állam, a helyes jog megállapítására törekedve.”⁷²⁰ Az elméleti, vagy ahogyan a könyv alcímében is nevezi, „alapvető tanok” bemutatását az ún. alapfogalmak – így a társadalom, az állam és a jog – definiálásával kezdi. Az állam meghatározásakor a következőképpen fogalmaz: „Állam alatt:[...] az uralkodó, vagyis legnagyobb hatalommal bíró s a hatalom érvényesítéséhez szükséges szervezettel rendelkező, s így kifejezett egyéniséget felmutató közönséget értjük.”⁷²¹ A jog fogalmi definiálására – követve a korszak meghatározó, neokantiánus módszertanát – más társadalmi normákkal (szokás, erkölcs, vallás stb.) való összehasonlítás után vállalkozik. E szerint: „A jog kifejezetten vagy hallgatólagosan a legfőbb hatalomtól származó, a közönség fennállása feltételeiként a tagok magaviseletére vonatkozólag szabályt létesítő, egyúttal szabadságot, tevési lehetőséget biztosító, kikényszeríthető parancsok összessége.”⁷²² A legfőbb hatalom nem más, mint maga az állam, vagyis az állam és a jog szorosan összefüggő fogalmak. A neokantiánus nézőpontot tükröző felfogása szerint „[a] jog és állam ennek megfelelően korrelatív fogalmak; nemcsak a jog kíséző jelenségeként fellépő állami kényszer folytán, de azért is, mert az állam fenntartását célozván, e közérdeket speciális alakban, az állam által képviselt formájában kívánja megvalósítani.”⁷²³ A jog módszertana kapcsán megjegyzi, hogy „a jog mindenekelőtt szabály s így elsősorban norma természete veendő figyelembe”, majd a kelsen-i hipotetikus ítélet fogalmát idéző kijelentést tesz: „A jogtétel ítélet: előzményeknek következményekkel való kapcsolata.”⁷²⁴ Szintén az újkantianizmus egyik paradigmatisz tétele idéződik fel bennünk, amikor Teghze arról ír, hogy a „jogi fogalmak tiszták és feltételesek.”⁷²⁵ Az ismeretelméleti kérdések kapcsán Ehrlich, Kaufmann, Somló, Rickert mellett először és – némileg érthetetlen módon – utoljára hivatkozik Kelsen, a korszak első számú jogfilozófusának egy korai tanulmányára. Könyvének egy későbbi részében az állam és jog bonyolult viszonyát tovább magyarázva így fogalmaz: „A jog ugyan állami akarat, de azért a jog nem pusztán állami hatalmi viszonyok eredménye. A jog keletkezése alkalmával a nyers erő, mint hatalmi tényező mellett az igazságos és helyes érzete és gondolata is mindig közreműködik.”⁷²⁶ E

⁷¹⁹ Uo. 7. o.

⁷²⁰ Uo. 23–24. o.

⁷²¹ Uo. 32. o.

⁷²² Uo. 39. o.

⁷²³ Uo. 68. o.

⁷²⁴ Uo. 177. o.

⁷²⁵ Uo. 177. o.

⁷²⁶ Uo. 264. o.

sorok olvastán joggal képzelheti az olvasó, hogy a szerző a korszak legjelentősebb hazai neokantiánus jogfilozófusaival megegyező módon gondolkodott a jog, állam és hatalom lényegéről, viszonyáról.

Teghze már e művében utal az elméleti tanok mellett az „alkalmazott (gyakorlati) rész a tökéletes (tiszt) állam, a helyes, az igazságos jog” kérdésével foglalkozó tanokra. Ezek részletezésére az 1937-ben megjelent *Társadalom-, állam- és jogbölcselet. II. Gyakorlati tanok: Az igazi állam és a helyes jog* című művében vállalkozott.⁷²⁷ E kései munkájában ott folytatja a gondolatmenetet, ahol tizenhárom évvel korábban abbahagyta, s igazolódni látszik az első kötetben körvonalazódó törekvése, hogy a neokantiánus tételek lehető legteljesebb elfogadása és beépítése révén aktualizálja saját jogfilozófiai szemléletmódját. Hivatkozásai többsége a korszak újkantiánus irodalmának meghatározó szerzőire (Moór, Stammler, Radbruch és először Horváth Barna) utalnak. E munkája, mint alcíme is mutatja, az állam és jog helyességének problémájával – vagy ahogyan nevezi „az állam- és a jog értéktana (axiológiája)” kérdéskörével – foglalkozik. Az eszményi államra, illetve helyes jogra vonatkozó tanokról adott áttekintést követően megállapítja, hogy „[a]z állam lesz az igazi, az a jog a helyes, mely a megfelelő célt a megfelelő módon és eszközökkel éri el. Az egész állami berendezkedés: törvényhozás, végrehajtás, a hozandó törvények alkalmasságának, valamint a hozott ítéletek igazságosságának kérdése ide tartozik, vagyis annak eldöntése: milyen célokat tűzzön ki az állam s miként valósítsa meg azokat a jog.”⁷²⁸ Teghze véleménye szerint e kérdésekben a relativizmus álláspontját helyes követni, mely szerint „[a]bszolút célok itt ki nem tűzhetők; a célok és eszmények, korok és népek szerint, a körülményeknek megfelelően változnak.”⁷²⁹ A tökéletesség, az igazságosság kérdésében abszolút érvénnyel bíró elv megfogalmazására vállalkozik, melynek lényege, hogy az intézmények (állam, jog) oly módon szerveződnek, hogy a legtökéletesebben legyenek képesek a célul kitűzött eszményt szolgálni. A folyton változó körülmények az eszmények folyamatos módosulását eredményezik, s mind az állam, mind a jog igazságossága, helyessége esetről esetre ítéltető meg. Majd gondolatmenetét így zárja: „Igazi állam, helyes jog egyébként nem pusztán elképzelt eszmények, hanem [...] az életben annak egyes szakaszaiban meg is valósulnak, egyes intézmények, jogi berendezések az eszménynek meg is felelnek, hogy azután a körülmények változásával az intézmények és alakulatok ezen jellegüket ismét elveszítsék s az ezeknek megfelelő alakulatok újból csak meg-

⁷²⁷ Teghze Gyula: *Társadalom-, állam- és jogbölcselet. II. köt. Gyakorlati tanok: Az igazi állam és a helyes jog*. Városi Nyomda, Debrecen, 1937.

⁷²⁸ Uo. 42–43. o.

⁷²⁹ Uo. 44. o.

valósítandó célként lépnek fel, folyományaként az élet folytonos változásának és átalakulásának.”⁷³⁰

Teghze utóbbi két munkájával végérvényesen a két világháború közötti magyar jogbölcseleti gondolkodás Somló, Moór és Horváth fémjelezte sokszínű neokantiánus tradíciójának részesévé vált. Habár egyes jegyeiben mindvégig megőrizte történeti-szociológiai indíttatását, az 1910-es évek elejétől egyre inkább elfogadta a neokantiánus szemléletmódot. Felfogásának „átmenetiségét” mi sem bizonyítja jobban, minthogy haláláig hű maradt tudományszakának Pulszkyra visszavezethető elnevezéséhez. Számára elképzelhetetlen volt, hogy a neokantiánusokra jellemző módon – miként e szakítást Somló megtette a 20. század első évtizedében – „jog- és állambölcselet” helyett „csak” jogbölcseletet műveljen.

3.2. Somló Bódog jogi alaptana

Az elmúlt századforduló és az azt követő időszak jelentős változást hozott az európai, illetve a magyar jogbölcseleti gondolkodás történetében. A kontinensen ekkoriban formálódó neokantiánus jogfilozófia végleg háttérbe szorította a hagyományos természetjogi és pozitivistá magyarázatokat. A jogtudomány korábban nem járt utakat keresve ismeretelméleti, módszertani és modern értéktani szempontok előtérbe helyezésével kereste a jog új megközelítési lehetőségét. A magyar jogbölcseleti gondolkodásban Somló Bódog (1873–1920)⁷³¹ volt az a jogtudós, akinek az élet-

⁷³⁰ Uo. 47. o. Művében még egy fontos, a kortárs neokantiánus gondolkodást foglalkoztató – „az állam és jog etikájának” nevezett – kérdésben – alapvetően az anarchizmus álláspontjával vitakozva – fejt ki álláspontját: „Ami felfogásunkat illeti, úgy mi az állam és a jog igazolását a társadalmi életben dúló harcokban látjuk, a rend fenntartásának szükségességében, a közösség léte biztosításában találjuk. [...] Tekintve, hogy itt erők harcát látjuk, a kiegyenlítést csak erő s nem pusztá megegyezés, tehát konvencionális szabály, hanem a hatalom, az állam eszköze, a jog eszközölheti. Az állam kebelén belül tehát [...] folytonos a harc [...] rendet teremteni csak erő, a legmagasabb hatalommal bíró alakulat, az állam képes. Ez alapon teremti meg a főhatalom a jogot, amely ekként bizonyos rend létét, a közönség fennállását, életét biztosítja.” (Uo. 24–25. o.)

⁷³¹ Somló Bódog (1873. július 21., Pozsony – 1920. szeptember 28., Kolozsvár) gimnáziumi tanulmányait Zsolnán, Trencsénben és Temesváron végezte. 1891-ben a budapesti egyetem jogi karára iratkozott be, de egy szemeszter elvégzése után a kolozsvári karon folytatta tanulmányait, ahol 1895-ben jogtudományi, egy évvel később államtudományi doktorátust szerzett. 1896/97-ben egy-egy szemesztert töltött ösztöndíjas tanulmányokat folytatva Lipcsében és Heidelbergben. 1898 és 1903 között Budapesten a MÁV Központi Igazgatóságán fogalmazóként dolgozott. 1899-ben a kolozsvári egyetemen jogbölcseletről, három évvel később politikatudományból magántanári habilitációt szerzett. 1900-ban részt vett a *Huszadik Század* folyóirat megalapításában. Három sikertelen próbálkozást (máramarosszigeti, pécsi és pozsonyi jogakadémiák) követően 1903-tól a nagyváradi jogakadémia politika, magyar közjog és enciklopédia tanára lett. 1905-től professzori kinevezést nyert a kolozsvári egyetemre, ahol jogbölcseletet és nemzetközi jogot adott elő. 1918 késő őszen a budapesti jogi karon kapott professzori kinevezést. Hosszú éveken keresztül volt a Társadalomtudományi Társaság titkára,

majd alelnöke. 1920 őszen – negyvenhét éves korában – Kolozsvárott önkézzel vetett véget életének. Életéről és munkásságáról lásd Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi...* 413–419. o.; Bárd József: Somló Bódog jogászati alapvetése. *Huszadik Század*, XIX. évf. (1918) 6. sz. 346–354. o.; Moór Gyula: Somló Bódog. *Társadalomtudomány*, I. évf. (1921) 1. sz. 17–40. o.; Bárd József: Somló Bódog. *Jogtudományi Közlöny*, LVI. évf. (1921) 5. sz. 33–36. o.; Julius Moór: Vorwort des Herausgebers. In: 3–17. o.; Barna Horváth: Die ungarische Rechtsphilosophie... 59–73. o.; Szabó Imre: A burzsoá állam- és jogbölcselet Magyarországon... 266–275., 360–384. o.; Seres László: Pozitivistá társadalombölcselet Magyarországon. Somló Bódog halálának 50. évfordulójára. *Magyar Filozófiai Szemle*, XVI. évf. (1970) 5. sz. 936–954. o.; Litván György: Egy magyar tudós tragikus pályája a század elején. Somló Bódog (1873–1920). *Valóság*, XVI. évf. (1973) 8. sz. 32–42. o.; Sándor Pál: *A magyar filozófia története*. Magvető Kiadó, Budapest, 1973. 357–377. o.; Bodzsoni István: Somló Bódog. *Létünk*, V. évf. (1975) 3–4. sz. 123–143. o.; Szegő Katalin: Somló Bódog és nemzedéke. *Korunk*, XXXV. évf. (1976) 6. sz. 420–426. o.; Litván György: Somló Bódog munkássága. *Szociológia*, V. évf. (1977) 4. sz. 503–507. o.; Varga Csaba: Somló Bódog esete a pécsi jogakadémiával. *Jogtudományi Közlöny*, XXXV. évf. (1980) 8. sz. 543–546. o.; Nagy Endre: Erény és tudomány. Vázlat Somló Bódog gondolkodói pályájáról. *Világosság*, XXII. évf. (1981) 12. sz. 764–772. o.; Szájer József: Az elfeledett jogtudomány. Somló Bódog tudományelméleti és jogi tanaiból. *Századvég*, I. évf. (1985) 95–114. o.; Endre Nagy: Sein, Geltung in der Geschichte der ungarischen Rechtsphilosophie (1897–1935). In: Csaba Varga – Ota Weinberger (Hrsg.): *Rechtsgeltung. Ergebnisse des ungarisch-österreichischen Symposiums des Internationalen Vereinigung für Rechts- und Sozialphilosophie 1985*. Stuttgart, 1986. (Archiv für Rechts- und Sozialphilosophie – Beiheft 27) 59–66. o.; Kostyákné Vass Ágnes – Pethő Sándor: Az evolucionista etikától a transzcendentális normativizmusig. In: Csikós Ella – Lakatos László – Veres Ildikó (szerk.): *A van és a kell világa. Fejezetek a magyar etika történetéből*. Miskolc, 1990. 109–135. o.; Navracsics Tibor: Somló Bódog államelmélete (1898–1909). *Valóság*, XXXIV. évf. (1991) 7. sz. 16–27. o.; Szegő Katalin: Somló Bódog értékelmélete. *Magyar Filozófiai Szemle*, XXXVII. évf. (1994) 3–4. sz. 343–364. o.; Zödi Zsolt: Erény és tudomány. Somló Bódog állam- és jogbölcseleti munkássága. In: *Portrévázlatok...* 63–141. o.; Kupa László: Somló Bódog. *JURA. A Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karának tudományos lapja*, V. évf. (1998) 1. sz. 43–48. o.; Pérecz László: A belátásos elmélettől a mezőelméletig... 78–83. o.; Falus Katalin: *Fejezetek a magyar jogfilozófiai gondolkodás történetéből: Pulszky, Pikler és Somló jogpozitivizmusa...* 106–144. o.; Andreas Funke: *Allgemeine Rechtslehre als juristische Strukturtheorie...* 132. skk o.; Szegvári Katalin: Somló Bódog jogelméleti munkássága. [A kézirat eredetileg 1952–1953-ban készült. Sajtó alá rendezte: Varga Csaba.] *Jogelméleti Szemle*, V. évf. (2004) 4. sz. (<http://jesz.ajk.elte.hu/szegvari20htlm>); Rigó Anett: Egy ismeretlen ismerős: Megjegyzések Somló Bódog jog- és államelméletéhez. *Leviatán*, II. évf. (2005) Különszám, 349–359. o.; Szabadfalvi József: A neokantiánus fordulat beteljesedése a magyar jogi gondolkodásban. Vázlat Somló Bódog jogbölcseleti életművéről. In: *Collectio Iuridica Universitatis Debreceniensis VI. Debreceni Egyetem Állam- és Jogtudományi Kara, Debrecen, 2006*. 227–241. o.; Schweitzer Gábor – Halász Iván: Peregrináció Germániában. Somló Bódog a lipcsei és a heidelbergi egyetemen (1896–1897) *Jogtudományi Közlöny*, LXV. évf. (2010) 6. sz. 286–297. o.; Szabadfalvi József: Bódog Somló – The „Representative Man” of Hungarian Legal Philosophy. In: Zorán Pokrovac (Hrsg.): *Rechtswissenschaft in Osteuropa. Studien zum 19. und frühen 20. Jahrhundert*. (Rechtskulturen des modernen Osteuropa. Traditionen und Transfers 5.) Vittorio Klostermann, Frankfurt am Main, 2010. 375–389. o.; Andreas Funke: Felix Somló's Legal Philosophy: Content, Critique, Counterparts. In: Bjarne Melkevik (ed.): *Standing Tall: Hommages to Csaba Varga*. Pázmány Press, Budapest, 2012. 155–166. o.; Andreas Funke – Péter Solyom: Einleitung. In: Andreas Funke – Péter Solyom (Hrsg.): *Verzweifelt objektiv. Tagebuchnotizen und Briefe des ungarischen Rechtsphilosophen: Felix Somló (1873–1920)*. Böhlau Verlag, Köln – Weimar – Wien, 2013. 13–94. o.; Szabadfalvi József: Somló Bódog (1873–1920). In: Hamza Gábor (szerk.): *Magyar jogtudó-*

műve révén lehetővé vált a korábbi fejlődésbeli fáziskésés végleges felszámolása, és az akkoriban élenjáró neokantiánus jogfilozófiai gondolkodás hazai megalapozása. Somló nemzetközi jelentőségét Horváth Barna így jellemezte: „[A] magyar jogfilozófia [...] Somló rendszeres jogfilozófiája révén jut előkelő szerephez az európai tudományosságban.”⁷³²

Szakmai pályafutása a naturalista (természettudományos) pozitivizmus és az evolucionizmus gondolatiságának jegyében indult. Szellemi gyökereinek tekintete ebben az időszakban a Spencer-féle individualizmust, a történelmi materializmust, a Pikler-féle jogbölcseletet és az olasz kriminológusok főbb tanait.⁷³³ Tudományos pályafutása „második” korszakát Moór Gyulára – Somló legkedvesebb tanítványára – visszavezethetően a 20. század első évtizedének végétől számítják, amikor főképpen Stammler hatására a neokantiánus nézőpont akceptálásával megteremtette a magyar jogbölcseleti gondolkodás eddigi legprospérálóbb időszakát. Stammler *Wirtschaft und Recht* című, a neokantiánus szemléletmódot megalapozó egyik fő

sok. IV. köt. ELTE Eötvös Kiadó, Budapest, 2014. 53–67. o.; Szabó Miklós: Jogelmélet és jogszociológia... 462–471. o.; Takács Péter: Somló Bódog élete és pályája. In: *Állambölcseleti töredékek. Somló Bódog írásai és hátrahagyott jegyzetei egy megírni tervezett Állambölcseletből.* (A szöveget sajtó alá rendezte és a kötetet szerkesztette: Takács Péter). Gondolat Kiadó, Budapest, 2016. 191–223. o.; Somló Bódog élet- és pályarajza dokumentumokkal illusztrálva. *Jog – Állam – Politika. Jog- és politikatudományi folyóirat*, VIII. évf. (2016) 4. sz. 3–72. o.; Az örökkévalóság vagy a pillanat nézőpontjából? Somló Bódog, mint az államtudomány embere. *Acta Universitatis Sapientiae Legal Studies*, V. évf. (2016) 2. sz. 271–293. o.; Szabó Miklós: „Húsz év” – kettőtörve: Somló Bódog színeváltozása. *Acta Universitatis Sapientiae Legal Studies*, vol. 5 (2016) no. 2. 239–256. o.; Zódi Zsolt: Az ígérő jog Somló Juristische Grundlehre-jében. *Acta Universitatis Sapientiae Legal Studies*, vol. 5 (2016) no. 2. 345–362. o.; Szladits Károly levelei Somló Bódoghoz. (Sajtó alá rendezte, bevezetővel és jegyzetekkel ellátta: Takács Péter) *Iustum – Aequum – Salutare*, XIV. évf. évf. (2018) 3. sz. 273–323. o.; Zódi Zsolt (ed.): Juristische Grundlehre 100 – Contemporary Studies on Felix Somló. *Acta Iuridica Hungarica: Hungarian Journal of Legal Studies*, LIX. évf. (2018) 2. sz. 139–242. o. (Zódi Zsolt: Juristische Grundlehre 100. 139–144. o.; Andreas Funke: What's Left? Felix Somló's Impact on Legal Theory and on Legal Doctrine. 145–155. o.; Zódi Zsolt: Felix Somló and John Austin building blocks of two analytical theories. 156–168. o.; Szabó Miklós: Side by Side – Hohfeld and Somló on Rights and Duties. 169–189. o.; Sólyom Péter: Foundations of Legal Doctrine – Somló's Constitutional Theory and the Hungarian Doctrinal School of Public Law. 190–215. o.; Takács Péter: Felix Somló's Three Theories of State. 216–227. o.; Trevor Wedman: Validity as a Function of Meaning in Somló's Juristische Grundlehre. 228–242. o.); Sólyom Péter: Jogi alaptan és jogelmélet – Somló Bódog jogelmélete és a magyar közjogi dogmatikus iskola. *Állam- és Jogtudomány*, LIX. évf. (2018) 4. sz. 63–90. o.; Mezei Péter: Somló Bódog (1873–1920). A Szegedi Tudományegyetem jogász professzorai I. *FORVM. Acta Juridica et Politica*, X. évf. (2020) 1. sz. 639–652. o.; Percz László: Filozófusidentitások. Somló Bódog és gróf Révay József. In: Daróczy Enikő – Laczkó Sándor (szerk.): *Az identitás.* Magyar filozófiai Társaság, Budapest, 2020. 342–349. o.; Pethő Sándor: A tetszhalott mű utóélete. Somló Bódog és a *Gedanken zu einer ersten Philosophie*. In: Somló Bódog: *Gondolatok az első filozófiáról.* (Fordította, a kísértő tanulmányt, a jegyzeteket írta és a glosszáriumot összeállította: Pethő Sándor) Károli Gáspár Református Egyetem – L'Harmattan Kiadó, Budapest, 2021. 103–149. o.

⁷³² Horváth Barna. A jogfilozófia jelentőségéről. *Budapesti Szemle*, CCVI. köt. (1927) 594. sz. 250. o.

⁷³³ Somló Bódog: *Jogbölcselet.* Stampfel, Pozsony – Budapest, 1901. 3. o.

művét két évvel a megjelenését követően hosszabb lélegzetű írásban elemzi, melynek elsősorban társadalomtudományi, vagy ahogyan fogalmaz, „modern sociológiai alapvetését” ekkoriban nem tudja akceptálni. Ugyanakkor már itt szembesül az újkantiánus ismeretelmélet alaptételével.⁷³⁴ Míg korábban a jogfilozófia és a jogszociológia közé egyenlőségjelet tett, idővel a neokantiánus felfogásnak megfelelően már elválasztotta egymástól a jog vizsgálatának e két területét.

Az elmúlt századforduló táján publikált legelső írásaiban – miként korábban Pulszkynál, illetve Piklernél – a spenceri evolucionizmus hatása érhető tetten. A spencerizmus mellett egykori pesti professzora jogbölcseleti nézetei gyakorolták rá a legnagyobb hatást. A pikleri belátásos elmélet alkalmazásával szembesülhetünk Somló nemzetközi jogról írt korai művében.⁷³⁵ Ekkori álláspontja szerint az államok „összeműködésük” során alkotnak nemzetközi jogot, és minden egyes nemzetközi jogelv célszerűségi megfontolás alapján fejlődik ki. Fontos megjegyezni, hogy már itt, a célszerűségi belátás magyarázata mellett megjelenik a hatalmi elem mint a nemzetközi jog „alakulásának” meghatározó tényezője.⁷³⁶ Ugyancsak a pikleri tanok – elsősorban *A jog keletkezéséről és fejlődéséről* című könyv tézisei – tükröződnek vissza a Stampfel-féle tudományos zsebkönyvtársorozat részeként 1901-ben megjelent *Jogbölcselet* című művében.⁷³⁷

A 20. század elején a spencerizmus korábban tapasztalható reveláló hatása már nem érvényesült az európai társadalomtudományi gondolkodásban, ugyanakkor a magyar progresszív értelmiség köreiben még ekkor is tisztelet övezte a korszakos jelentőségű angol tudóst. Somló a spenceri tanok elemzése során arra a következtetésre jut, hogy az „alkalmazkodás haladásával” az eszményi jövőben ki fog alakulni egy olyan tökéletes állapot, amely „az emberi cselekvés végső állandó kódexének” kialakulásához vezet. E kódex a legfőbb (liberális) alapjogokat fogja tartalmazni, így az élethez, a testi épséghez, a szabad mozgáshoz és a tulajdonhoz való jogot. A spenceri elmélet pozitívuma – Somló megállapítása szerint –, hogy a 18–19. századi észjogi felfogással ellentétben számol az emberi fejlődéssel, illetve az emberi intézmények viszonylagosságával. Mindazonáltal kritikai észrevételt is megfogalmaz, amikor azt írja, hogy a Spencer által feltételezett eszményi állapot ellentmond

⁷³⁴ „Két világot különböztet meg, amely szerinte sehol nem találkozik; az egyikben csak arról van szó, hogy mi történik, a másikban csak arról, hogy mi történjék. Mind a kettőnek megvan a maga külön törvényszerűsége.” (Somló Bódog: *Törvényszerűség a sociológiában.* Pesti Könyvnyomda-Részvény-Társaság, Budapest, 1898. 22. o.)

⁷³⁵ Vö. Somló Bódog: *A nemzetközi jog bölcseletének alapelvei.* Franklin-Társulat, Budapest, 1898.

⁷³⁶ „Itt [...] a belátással szemben külső körülményeknek nevezhető tényezőkre kell irányítani figyelmünket, amelyek közül e helyen a hatalom csoportjába tartozókat fogjuk tekintetbe venni.” (Uo. 65. o.)

⁷³⁷ „[A] jogszabályok [...] nem egyebek, mint egy csoportja amaz eszközöknek, amiket az ember a művelődés rendén szükségleteinek kielégítésére feltalál és amelyek fejlődése is ugyanazokat a törvényeket követi, mint minden egyéb, szükségleteinek kielégítésére szolgáló eszköz fejlődése.” (Somló Bódog: *Jogbölcselet...* 47. o.)

a fejlődés valódi törvényének, és ezért sohasem fog bekövetkezni. Ezt a gondolatot Somló az 1903-ban megjelent *Állami beavatkozás és individualizmus* című könyvében azzal egészíti ki, hogy a fejlődés irányát, akárcsak az individuum életének célját, a boldogságra való törekvés szabja meg, amely így szakadatlan, organikus folyamatot képez.

A korabeli monopolkapitalista fejlődés velejárójának tekinthető fokozott állami szerepvállalás ténye kikényszerítette a jog, az állam, a politika funkciójának és intézményeinek újragondolását, s e tekintetben a spenceri beavatkozásellenes, individualista álláspont meghaladását. Somló szerint az állami beavatkozás nem mond ellent az alkalmazkodás természettörvényének. A természet rendjébe való „mesterséges” beavatkozást (pl. „jogalkotási cselekvőség”) a természetes fejlődés eredményének kell tekinteni, hiszen „a természetes kiválasztás [...] mindennemű állami beavatkozás mellett is okvetlenül végbemegy.”⁷³⁸ A jövő fejlődésének irányát ebben a szellemiségben határozza meg könyve utolsó lapján.⁷³⁹ Így jutott el ahhoz a konklúzióhoz, mely szerint bár növekszik az állami szabályozás köre, ugyanakkor az individuumok egyre spontánabb módon, önkéntesen rendelik magukat alá a szabályoknak, így a jognak is, miáltal a kényszer sokkal gyöngébb lesz. Mindezek a gondolatok jól mutatják, hogy Somló képes volt az őt egyébként lenyűgöző spenceri elmélet kritikus elemzésére, és megpróbált eredeti hangot keresve új utakat találni. Ennek ellenére a kísérletét joggal nevezhetjük felemásnak, hiszen a kiindulópontok sokfélesége nem eredményezhetett mást, mint végső soron eklektikus magyarázatot.⁷⁴⁰

Az ún. pozitivisták korszakának legjelentősebb jogfilozófiai tárgyú munkája az 1906-ban megjelent kolozsvári *Jogbölcséleti előadásai*,⁷⁴¹ ahol már egy sor kérdés-

⁷³⁸ Somló Bódog: *Állami beavatkozás és individualizmus*. Grill Károly Könyvkiadóvállalata, Budapest, 1903. 99. o.

⁷³⁹ „Növekvő állami szabályozás, növekvő politikai szabadsággal karöltve: ez a fejlődés iránya; mindenre kiterjedő állami szabályozás és tökéletes szabadság ennek a szabályozásnak megállapítására vagy megváltoztatására: ez a fejlődés ideálja.” (Uo. 175. o.) Piklerhez hasonlóan vélekedik az ismeretek jogra gyakorolt hatásáról: „A szabályozás [...] egyre gyarapodik és ezenkívül még folyvást változik is a mindenkori ismeretek szerint. A jogfejlődésnek [...] alaptörvénye a mindenkori ismeretekhez való alkalmazkodás. Az ideális, a fejlődés törvényeinek leginkább megfelelő jogállapot tehát az, a mely egyfelől teljesen szabad tért enged az ismeretek fejlődésének és másfelől semmi akadályát sem ismeri annak, hogy az összes társadalmi intézmények a mindenkori ismereteknek megfelelően átalakuljanak.” (Uo. 173. o.)

⁷⁴⁰ Somló könyvével szemben a kortárs jogfilozófusok közül a legátfogóbb kritikát Esterházy Sándor fogalmazta meg: Vö. Esterházy Sándor: *Társadalmi kiválás és kiválasztás*. Kassa, 1906. (Különösen: 11–23. o.); *Individualizmus és szocializmus*. Kassa, 1907. (Különösen: 21–32. o.). Említésre érdemes még Jászi Oszkár korabeli recenziója (*Athenaeum*, XII. évf. [1903] 2. sz. 309–320. o.), ami az elismerésen túl Somló történelmi materializmust bíráló gondolatait teszi kifogás tárgyává, legfőképpen a szerző azon tételét, mely szerint „a jog függ ugyan a gazdaságtól is, de függ sok más egyébtől is, viszont a gazdaság éppen úgy függ a jogtól is.” (Vö. Somló Bódog: *Állami beavatkozás és individualizmus*... 17. o.)

⁷⁴¹ Somló Bódog: *Jogbölcséleti előadásai*. (Kézirat gyanánt) 1. füzet. Sonnenfeld, Kolozsvár, 1906. (Ezt megelőzően született első összefoglaló – bár ismeretterjesztő jelleggel írt – könyvében egyértel-

ben, a későbbi neokantiánus fő művét idéző fogalmak használatával találkozunk. Erre nagyon jó példa a jog fogalmának meghatározása, mely szerint „jog alatt azokat a szabályokat fogjuk érteni, amelyeket valamely társadalom legmagasabb rendű hatalma állít fel.”⁷⁴² Egy évtizeddel később, az 1917-ben megjelent *Juristische Grundlehre*-ben tovább árnyalja a hatalom e formáját, amikor annak speciális típusáról, a „jogalkotó hatalomról” beszél. Alapítványában ugyanakkor a hatalom (jog)szociológiai természetére vonatkozóan már nem találunk érdemi utalást, ezzel szemben a kolozsvári előadásokban külön fejezet szentel ennek a kérdésnek.⁷⁴³ Eszerint sem a hatalom, sem az általa alkotott jog nyújtotta előnyök nem oszlanak meg a társadalomban egyenlően: „[A] jog nem az összes népesség akarat megegyezésének, hanem a népesség különböző csoportjai között kialakuló hatalmi viszonyok eredménye. Ehhez képest a jog nyújtotta előnyök nem is oszlanak meg egyformán a társadalom különböző rétegei között, hanem ez a megoszlás óriási különbségeket mutat a hatalomnak az egyes csoportok között való megoszlása szerint. A jog egy része mindazonáltal még az általa elnyomottak érdekét is szolgálja.”⁷⁴⁴ Még a „legigazságtalanabb jogrendszer” is jobbnak tartja Somló az elnyomottak számára, mint a „semmiféle jogrendszer”: „[A] kizsákmányoló jog még mindig áldás a jog teljes hiányához képest.”⁷⁴⁵

Művében megkülönbözteti a jogbölcséletet mint „tisztát” és mint „alkalmazott” (normatív) tudományt. A tiszta tudományként felfogott jogbölcsélet feladatai között négy „fő kérdést” említ: 1) hogyan jött létre a jog (a jog keletkezése, illetve okainak vizsgálata); 2) miben nyilvánul meg a jog hatása (a jog következményeinek kutatása); 3) a jog eddigi fejlődésének szabályszerűségei (a jogfejlődés tendenciáinak vizsgálata); végül 4) e fejlődési tendenciákból a jövő jogára való következtetés (a jog fejlődésének perspektívái).⁷⁴⁶ A jogbölcsélet mint alkalmazott tudomány voltaképpen két gyakorlati kérdést tárgyal. Egyrészt arra keresi a választ, hogy „mi a helyes jog?”, azaz meg tudjuk-e különböztetni a helyes, illetve helytelen jogot, másrészt pedig azt vizsgálja, hogy „legyen-e jog?” egyáltalán, és „nem helyesebb-e a jog nélküiség állapota?”, vagyis az anarchizmus nézetrendszere.⁷⁴⁷

E kérdéskörök részletesebb tárgyalásakor egyértelműen az általa később (szociológiai) pozitivistának nevezett szemléletmód alapján indokolja álláspontját. Ezt jól illusztrálja a jogbölcsélet tudományrendszertani elhelyezése, mely szerint „a jog

műen a szociológiai pozitivizmus szellemében mutatja be a jogfilozófia aktuális problémáit. Vö. Somló Bódog: *Jogbölcsélet*...

⁷⁴² Somló Bódog: *Jogbölcséleti előadásai*... 32. o.

⁷⁴³ Uo. 40–77. o.

⁷⁴⁴ Uo. 43. o.

⁷⁴⁵ Uo. 42–43. o.

⁷⁴⁶ Uo. 8. o.

⁷⁴⁷ Uo. 10. o.

modern bölcselate és a jog szociológiája egy és ugyanaz.⁷⁴⁸ A szociológia tudományára ekkor úgy tekint mint amely a társadalmi jelenségeket összes ismereteink rendszerbe foglalásával szemléli. A szociológia így módon társadalombölcsélet, a jogbölcsélet pedig, tekintve, hogy a joggal mint társadalmi jelenséggel foglalkozik, a szociológia részét képezi. Mindazonáltal a „tisztá” tudományként felfogott jogbölcséletet nevezhetjük neokantiánus értelemben a jog előfeltételeinek meghatározására irányuló vizsgálódásnak. A mű első részében az újkanti szemléletmód jelenlétére utaló további sajátos jellemzőkkel is találkozunk. Így a Stammlertől eredeztethető fogalmi tisztázás során a jog, az erkölcs, a konvenció, illetve a vallási normák összehasonlító elemzését végzi el.⁷⁴⁹

A jogbölcsélet problémáinak tematizálásakor a stammleri hatás valójában ezt követően válik igazán szembeszökővé.⁷⁵⁰ Amikor Somló a jogbölcsletről mint alkalmazott (normatív) tudományról beszél, voltaképpen a nem sokkal korábban Stammler által kifejtett „helyes jog” gondolatával szembesülünk, habár ekkor még a jól ismert benthami utilitarista formulával véli objektív módon igazolni a jog helyes célját.⁷⁵¹ Ugyanakkor a helyes jog kérdésének a korábbiaktól teljes mértékben eltérő problémafölvetését fogalmazza meg: „Most egészen eltérő szempontból fogjuk a jogot vizsgálni. Nem azt fogjuk kutatni, hogyan jó létre a jog, hanem hogy milyen jogra kell törekednünk. Nem azt, hogy mi van (mi volt és mi lesz), hanem azt, hogy mi legyen?”⁷⁵² A jog végső célját ekkor a közboldogság előmozdításában látja, mindazonáltal – Stammler nyomán – már itt megfogalmazza, hogy míg a jog megelégszik a „külső magatartás helyességével”, addig az erkölcs a „belső intenciók helyességét” kívánja meg.⁷⁵³ A legteljesebb összhang azonban a jog helyessége előfeltételeként a jog szükségességének az igazolása kérdésében fogalmazódott meg a neves berlini és az ekkor még nemzetközileg alig jegyzett kolozsvári kolléga között. Bár csupán néhány bekezdés erejéig foglalkozik Somló az anarchizmus problémájával, mégis egyértelműen kicsengnek érveiből az ismert stammleri gondolatok, amikor az ember természetének antiszociális elemeire hivatkozva indokolja meg a jog képében megjelenő kényszerszabályozás szükségességét, sőt kikerülhetetlenségét.⁷⁵⁴

Jogbölcséleti nézőpontjának változását jelenti, amikor a 20. század első évtizedének vége felé újból tisztázni kívánja filozófia és szociológia, jogszociológia és jogfilozófia, etika és filozófia kapcsolatát. Az „átmenet” médiuma az etika, illetve a helyes

⁷⁴⁸ Uo. 12. o.

⁷⁴⁹ Uo. 35–39. o.

⁷⁵⁰ Stammler vonatkozó fő művére (*Die Lehre von dem richtigen Recht*. Berlin, 1902.) való hivatkozást lásd Somló Bódog: A jog értékmérői. *Husadik Század*, XI. évf. (1910) 7. sz. 7–9. o.

⁷⁵¹ Vö. Somló Bódog: *Jogbölcséleti előadásai...* 105–121. o.

⁷⁵² Uo. 105. o.

⁷⁵³ Uo. 37. o.

⁷⁵⁴ Uo. 33., 126. o.

jog kérdésének elemzése lesz. Ennek fontos állomása volt egy 1908-ban Heidelbergben tartott előadása, melyben egyenértékűként állítja szembe egymással a kauzális szociális szempontot a teleologikus értékelő nézőponttal, illetve megfogalmazza, hogy sem a társadalmi élet kauzális törvényszerűségeinek felismeréséből, sem a jövőbeni fejlődési irány valószínűségéből semmiféle cselekvési norma nem következik.⁷⁵⁵ Valójában ennek lesz a következménye, hogy a jogszociológiát és a jogfilozófiát egymástól élesen elkülöníti. A jogszociológia így válik az új felfogás szerint a jogbölcsélet segédtudományává, mely a jog keletkezését, fejlődését, kauzális összefüggéseit, illetve más társadalmi jelenségekhez fűződő viszonyát vizsgálja. A jogfilozófia feladata pedig a jog fogalmának meghatározása, illetve a helyes jog kérdésének a tanulmányozása.

Somló 1911-ben egy német jogfilozófiai kongresszuson elhangzott előadásában teszi nyilvánvalóvá a jogbölcsélet vizsgálódási problémáinak kifejtésekor a stammleri kiindulópont teljes elfogadását, ezzel megalapozva a neokantiánus szemléletmód hazai térnyerését.⁷⁵⁶ A szociológia és a jogfilozófia viszonyáról írt munkájában – melynek külön érdekessége, hogy a folyóiratban Somló tanulmányát Ferdinand Tönnies ugyanezen tárgykörben közzétett írása követi – végleg szakít korábbi szociológiai pozitivisták megközelítésével, s a jogfilozófia két „kérdéskomplexumát” különbözteti meg. Az egyik, a „mi a jog?” kérdését állítja középpontba, vagyis a jog lényegét keresve, annak definícióját próbálja megadni.⁷⁵⁷ Somló itt még nem használja a „jogi alaptan” kifejezést. A másik nagy kérdéskör, amellyel e tudomány foglalkozik, a „jog értékelésének területe”, vagyis a jog helyességének problémája. A jog értékességét illetően a jogfilozófia nem adhat konkrét útmutatást, csupán stammleri alapon egy „általános módszert” szolgáltat a vizsgálódó számára. Ennek kapcsán két veszélyre hívja fel a figyelmet. Egyrészt el kell kerülni a természetjogi szemléletmódban rejlő változatlan érvényű jogtételek okozta csapdahelyzetet, másrészt a jogfilozófiai értelemben vett helyes jogot el kell határolni a „jogpolitikától”, mely a konkrét

⁷⁵⁵ Felix Somló: Das Problem der Rechtsphilosophie. In: Theodor Elsenhans (Hrsg.): *Bericht über den III. Internationalen Kongress für Philosophie zu Heidelberg 1. bis 5. September 1908*. Carl Winter, Heidelberg, 1909. 1056. o.

⁷⁵⁶ Felolvasta az „Internationale Vereinigung für Rechts- und Wirtschaftsphilosophie” II. kongresszusán, Darmstadtban, 1911. június 8-án. Előadása később nyomtatásban is megjelent: Vö. Felix Somló: Das Verhältnis von Soziologie und Rechtsphilosophie, insbesondere die Förderung der Rechtsphilosophie durch die Soziologie. *Archiv für Rechts- und Wirtschaftsphilosophie*, Bd. IV (1910/11) H. 4. 563–569. o. (Magyar nyelven: Somló Bódog: A szociológia és a jogfilozófia viszonya és különösen a jogfilozófia támogatása a szociológia által. In: Varga Csaba [szerk.]: *Jog és filozófia. Antológia a század első felének polgári jogelméleti irodalma köréből*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1981. 179–183. o.)

⁷⁵⁷ A jog fogalmának definiálása „egyszerűen a jog lényegéből adódik.” (Somló Bódog: A szociológia és a jogfilozófia viszonya... 180. o.)

helyes jogi tartalommal foglalkozik.⁷⁵⁸ Már e tanulmányában hitet tesz a neokantiánus felfogás egyik klasszikus alaptétele mellett, amikor azt állítja, hogy a szociológia a maga kauzális alapú ténykutatásával nem lehet segítségére sem a jog fogalmi meghatározásának, sem a helyes jog mértéke megállapításának, mivel a jog világában oksági összefüggések nem értelmezhetők: „[A]z oksági összefüggések arról adhatnak csak felvilágosítást, ami természetes értelemben szükségszerű; arról viszont soha, ami a normák értelmében szükségszerű. A szociológia és törvényei általános érvényessége a történet általános érvényessége, míg a jogfilozófia általános érvényessége annak az általános érvényessége, aminek történnie kell.”⁷⁵⁹

A neokantiánus fordulat a helyes jog kérdésköre kapcsán körvonalazódó saját álláspont kialakításával veszi kezdetét.⁷⁶⁰ Ennek során leszámol korábbi naturalista felfogásával, és Stammler hatására a helyes jog kutatásában módszertani problémát vél fölfedezni. Mindez nem előzmény nélkül történt, hiszen jogbölcseleti előadásai-ban már évekkorábban így fogalmazott: „A jogbölcselet igazi feladata annak a módszernek a meghatározása, amellyel a helyesség mértéke megállapítható.”⁷⁶¹ Bár elutasította neves kollégája álláspontját, mégis érdekékként említi, hogy a helyes jog elméletének a jogfilozófiába való bevezetésén túl összekapcsolta azt az erkölcsi kérdésekkel, vagyis Somló szerint felfedezte, hogy az egész kérdéskör az erkölcsfilozófiába vezet. Saját elméletének megalkotásakor mindazonáltal egykori mestere, Pikler pszichologizáló megközelítésére kísértetiesen hasonló magyarázatot fogalmaz meg, amikor a „helyesség érzelmének” funkciójáról beszél.⁷⁶² Somló itt abból az empirikus tényből indul ki, hogy az emberek bírnak a helyesség „érzelmével”, vagyis

⁷⁵⁸ Uo. 181. o. (Az 1917-es *Juristische Grundlehre*-ben megismétli ezt a kijelentését, mindazzal kiegészítve, hogy a jogpolitika gyakran a tételes jogtudományokkal „összevegyülve”, annak kifejtése során jelenik meg.)

⁷⁵⁹ Uo. 181–182. o.

⁷⁶⁰ Vö. Somló Bódog: Kauzális vagy normatív etika? In: *Emlékkönyv Alexander Bernát hatvanadik születése napjára*. Franklin-Társulat, Budapest, 1910. 125–130. o.; A jog értékmérői. *Husadik Század*, XI. évf. (1910) 7. sz. 1–14. o. (Német nyelven: Massstäbe zur Bewertung des Rechts. *Archiv für Rechts- und Wirtschaftsphilosophie*. Bd. III [1909–1910] 508–522. o., 589–591. o.); A helyes jog. *Husadik Század*, XI. évf. (1910) 3. sz. 390–395. o.; Még egyszer a helyes jogról. *Husadik Század*, XI. évf. (1910) 11. sz. 334–346. o.; Az érték problémája. *Athenaeum*, XX. évf. (1911) 2. sz. 84–113. o.; 3. sz. 37–66. o. [Klly. Kilián, Budapest, 1911.] (Német nyelven: Das Wertproblem. *Zeitschrift für Philosophie und philosophische Kritik*, Bd. 145 [1912] 129–158. o.; Bd. 146 [1912] 64–100. o.); A helyes jog elméletéről. *Erdélyi Múzeum-Egyesület Jog- és Társadalomtudományi Szakosztályának kiadványai*, 1912–13/V. füz. 196–203. o. (Klly. Ajtai, Kolozsvár, 1914.) Somló értékkilozófiai írásai egybegyűjtve hozzáférhetők: Somló Bódog: *Értékkilozófiai írások*. (A kötetet szerkesztette, az előszót és a jegyzeteket írta: Szegő Katalin) Pro Philosophia Kiadó – JATE BTK Filozófiai Tanszék – JATE Társadalomelméleti Gyűjtemény, Kolozsvár – Szeged, 1999.

⁷⁶¹ Somló Bódog: *Jogbölcseleti előadások*... 106. o.

⁷⁶² Somló értékkilozófiai írásainak meghatározása jól példázza ezt: „Az érték oly elemi lelki jelenség, amely más dolgok mértékéül szolgál.” (Somló Bódog: *Az érték problémája*... 28. o.)

meg tudják különböztetni a helyest a helytelentől. A helyes jogról szóló vizsgálódásnak – megítélése szerint – mindig az erkölcsi értékekből kell kiindulnia: „Minthogy a jog cselekvési normákból áll, a jog értékelésének mértékei mindig a cselekvés értékelésének mértékei kell hogy legyenek. E cselekvési norma helyessége ugyanis nem jelenthet egyebet, mint hogy éppen a helyes cselekvést írja elő. A helyes cselekvés pedig az erkölcsi cselekvés.”⁷⁶³ Az erkölcsi értékelésről azt vallja, hogy az „lelki életünk [...] fundamentális ténye”, amelyet nem tudunk más tényre visszavezetni.⁷⁶⁴ Az erkölcsi cselekvésben Somló szerint mindig szociális („szuperindividuális”) értékelés fejeződik ki, mely magában foglalja az abszolút, később „általános érvényűnek” nevezett értéket, ami nem más, mint az „igazságérték”, mely minden tekintetben korlátlanul érvényesül.⁷⁶⁵ Az abszolút érték igazságértékként való felfogásával Somló az ismeretelmélet középpontjába visz el bennünket. Mindezt azzal az érveléssel támasztja alá, hogy „értékelni és megismerni egy és ugyanaz”, valamint „az abszolút érték problémája és az ismeretelmélet problémája ugyanarra a kérdésre vonatkozik.” Az alapprobléma Kant óta pedig nem más, mint azoknak a határoknak a megállapítása, melyen túlmenni nem tudunk. Az érték problémájának vizsgálatakor „lépésről lépésre ezekig a határokig kell visszamenni”, hogy végül megállapíthassuk az igazságérték az a végpont, amelyen túlmenni nem lehet.⁷⁶⁶

A helyes cselekvés tartalma – meggyőződése szerint – sohasem lehet más, mint amit a pozitív erkölcs diktál: „Nincsen más erkölcs mint valamely pozitív morál.” – állapítja meg.⁷⁶⁷ A jog helyessége vagy helytelensége mindig „egy pozitív erkölcsi mértéknek az alkalmazását jelenti.”⁷⁶⁸ A helyes jog így az erkölcsi cselekvés alap- esete, amely konkrét, társadalmi csoportonként ugyan változó erkölcsi tartalommal bírhat, de általános „érvényességi igénye” révén elégséges alapot nyújt ahhoz, hogy a jog helyességének mértéke legyen. Míg az erkölcs relativitása csak létrejöttében, az erkölcsi felfogások sokféleségében értelmezhető, addig normatív értelemben „abszolút” érvényűnek tekintendő. De hogy konkrét esetben milyen erkölcsi megfontolás alapján ítélünk, az ránk nézve szociális és kulturális értelemben „adott dolog”. Mindennek a következetes keresztülvitele teszi lehetővé a „normatív etikát.”⁷⁶⁹ A jogfilozófiára, illetve annak alapkérdésére vonatkoztatva megállapítja:

⁷⁶³ Somló Bódog: A jog értékmérői... 10. o.

⁷⁶⁴ Somló Bódog: *Az érték problémája*... 14. o.

⁷⁶⁵ „[A]z igazság minden feltétlen értékelés végső kiindulópontja.” (Somló Bódog: *Az érték problémája*... 10. o.)

⁷⁶⁶ Uo. 10–11. o.

⁷⁶⁷ Somló Bódog: A jog értékmérői... 11. o. Hasonlóan fogalmaz *Az érték problémája* című művében is: „Nincsen más erkölcsiesség, mint valaminő pozitív morál. Egy erkölcsi ítélet mindig egy pozitív morál alapján álló ítélet.” (Somló Bódog: *Az érték problémája*... 27. o.)

⁷⁶⁸ Somló Bódog: A jog értékmérői... 12. o.

⁷⁶⁹ Moór Gyula Somló életútjának és munkásságának áttekintésekor ekképp emlékszik vissza egykori mesterének a jog helyessége mércéjéről vallott felfogására: „Mai kulturális állapotunk mellett –

„A jog értékelésének mértékeit [...] nem a jogbölcselet produkálja racionális úton, hanem azok minden jogbölcselet előtt már érzelmileg adva vannak s a jogbölcselet is csak alkalmazhatja azokat.”⁷⁷⁰ A jog helyességének vizsgálata mind Stammler-nél, mind Somlónál nem egy ideális jogrendszernek mint feltétlen mértéknek a felállítását jelenti, hanem egy olyan módszer keresését, amelynek segítségével a változó jogi tartalmat az objektív helyesség alapján lehetne megítélni. Mindketten a helyes jogban pozitív (tétéles) jogot láttak, melynek a helyesség az egyik tulajdonsága, de nem fogalmi kritériuma. Stammlerhez hasonlóan Somló maga sem tudta a kitűzött célt teljesíteni, mivel a formális értékmérő helyett tartalmi szempontokat hordozó mércét határozott meg.⁷⁷¹

Jogi alaptanának megírásához 1912-ben látott hozzá, melynek elkészítése minden idejét lefoglalta. A kézirat elkészülte alatt – ami bő négy évet vett igénybe – csupán egy hosszabb tanulmánya, *A szokásjog* címen⁷⁷² és két – Hans Kelsen és Julius Binder egy-egy művéről szóló – recenziója jelent meg.⁷⁷³ A közzétett publikációk a *Juristische Grundlehre* előkészületének, illetve fölhasznált olvasmányélmények reakciójának tekinthetők, sőt egyes hivatkozások és kijelentések később Somló fő művében is visszaköszönnek.⁷⁷⁴ Elsősorban a szokásjogról írt tanulmányában a jog defi-

szokta mondani – az a mérték, amellyel a többi erkölcs, a jog és az egyéb szociális tünemények helyességét megítéljük, a keresztény erkölcs.” (Moór Gyula: Somló Bódog... 32. o.)

⁷⁷⁰ Somló Bódog: A jog értékmérő... 13. o. Más helyen is hasonlóan fogalmaz: „Magukat ezeket az értékeket nem a tudomány szolgáltatja. S így a jogtudós is csak alkalmazhatja; de nem vezetheti le magukat az értékeket. Ennek felismerése azonban öntudatossá teszi az értékelő folyamatot” (Somló Bódog: A helyes jog elméletéről... 203. o.)

⁷⁷¹ A jog helyessége értékmérőjének meghatározása során Somló a *Husadik Század* hasábjain hosszas vitát folytatott Rónai Zoltánnal, aki szerint a helyességi érzelmek nem adóttak egy-egy társadalmi csoport viszonylatában, hanem azok visszavezethetők az érintett csoport érdekeire. A jog pedig nem más, mint a felismert társadalmi érdekek megvalósításának eszköze. Rónai meglehetősen egyoldalú, sőt elfogult álláspontjára kritizálta Somlót, ugyanakkor egy-egy kérdésben megtalálta a sebezhető pontját. A vita végül Somló elméleti fölényét és egyszerű érvelési módszerét igazolta vissza. Vö. Rónai Zoltán: A helyes jog tudománya. *Husadik Század*, IX. évf. (1910) 10. sz. 269–283. o.; Erkölcsi érzelmek és társadalmi érdekek a jogpolitikában. *Husadik Század*, XI. évf. (1910) 12. sz. 503–508. o.; Értékmérés és érdemrlegetés. *Husadik Század*, XII. évf. (1911) 2. sz. 219–223. o.

⁷⁷² Somló Bódog: A szokásjog. In: *Emlékkönyv Farkas Lajos tanárságának negyvenötödik éve alkalmából*, Stein, Kolozsvár, 1914. 339–369. o.

⁷⁷³ Felix Somló: Kelsen [Hans]: Grenzen zwischen juristischer und soziologischer Methode. *Archiv für Rechts- und Wirtschaftsphilosophie*, Bd. V (1911–1912) 644–645. o.; Rechtsbegriff und Rechtsidee. *Archiv für Rechts- und Wirtschaftsphilosophie*, Bd. VIII (1914–1915) 525–528. o.

⁷⁷⁴ A *jog alkalmazásáról* című 1911-ben – még fő műve megírását megelőzően – megjelent tanulmánya a korabeli szabadjogi iskola joghézagról, illetve a jogalkalmazás során a szabad bírói mérlegelésről szóló elméletével szembeni kritikáját tartalmazza. Írásában a *Juristische Grundlehre*-ből ismert jogszemlélet tükröződik, illetve megfogalmazza, hogy a bírónak feltétlenül alá van rendelve: „[E]gyesegyedül a jog tartalmától függ, hogy a bírónak mennyiben kell ítélkezése közben csak logikai funkciókat, mennyiben pedig ezeken kívül még erkölcsi ítéleteket is, vagy pedig még tetszése szerinti döntéseket is véghezvinnie.” (Somló Bódog: A jog alkalmazásáról. *Jogállam*, X. évf. [1911] 3. sz. 186. o.) Jogi alaptaná-

nálásakor kifejtett gondolatokra kell utalni. Már itt megfogalmazza a jogfilozófia azon törekvését, hogy minden jogszabályra egyaránt érvényes „igazságokat” kíván feltárni, vagyis a jog fogalmának definiálásakor olyan formális követelmények meghatározására törekszik, amelyek „nem dönthetők el valamely speciális jogrendszer tartalmából, hanem a jog természetéből folyván, bármilyen tartalmú jogszabályra egyaránt vonatkoznak.”⁷⁷⁵ A jogi szabályok specifikumát ebben az írásában immár abban látja, hogy „olyan hatalomtól származnak, amely a maga szabályait rendszert és minden hatalomnál eredményesebben tudja keresztülvinni.”⁷⁷⁶ Somló már itt ízelítőt ad abból a fogalmi analízisből, amelyet fő művében is követett. A fogalom-meghatározás során először az egyes fogalmi részelemeket, majd azok további alkotóelemeit veszi górcső alá. Ennek során fontosnak véli megjegyezni, hogy a szabály jogi jellegéhez hozzátartozik annak „megvalósulása”, vagyis tényleges érvényesülése, de – egykori szociológiai indíttatását sem megtagadva – nem feltétlenül, miként erre a jog fogalma is utal, hanem elégséges a „rendszerintiség”: „A megvalósulásnak ez a rendszerintisége azzal a szóval is kifejezhető, hogy a szabály rendszerint engedelmisséggel találkozunk.”⁷⁷⁷ Az engedelmisség az alárendeltek viszonyulását, tényleges magatartását, a hatalom pedig azt a képességet jelenti, amely kikényszerítéssel, a magatartás helyességének beláttatásával, továbbá fizikai vagy lelki kényszer alkalmazásával a kívánt magatartás elérhető. Somló megemlíti még az (erkölcsi) helyesség kérdését, mely nélkül hosszú távon a „jogi hatalom” megszűnne létezni. Az erkölcsi helyeslés azonban nem tartozik a jog „múlhatatlan kellékei” közé; sőt tapasztalati ténynek nevezi, hogy hiányában minden további nélkül funkcionálhat a jogszabály. Somló fogalmi analízisre törekvő szándéka mellett itt is szembesülünk a jog és társadalmi kontextusa kapcsolatának realista – mondhatni empirikus – megközelítésével.

A neokantiánus fordulat beteljesedése – és tragikus halálának következtében egyben végkifejlete – az egykori tanítvány, Lukács György közreműködésével és Hans Kelsen ajánlásával 1917-ben német nyelven megjelent *Juristische Grundlehre*⁷⁷⁸ című öt és félszáz oldalas monográfiában öltött testet, mely Somlót sokáig – nem csupán

ban mindezt azzal egészíti ki, hogy „a legfőbb hatalom nyilatkozatai a jogszabályok egy ellentmondás nélküli rendszerre illesztendők össze.” (Felix Somló: *Juristische Grundlehre*. Verlag von Felix Meiner, Leipzig, 1917. 383. o.)

⁷⁷⁵ Somló Bódog: A szokásjog... 348. o.

⁷⁷⁶ Uo. 342. o.

⁷⁷⁷ Uo.

⁷⁷⁸ Felix Somló: *Juristische Grundlehre*. Verlag von Felix Meiner, Leipzig, 1917. (Második kiadás: 1927; újranyomva: Scientia Verlag, Aalen, 1973.) A szerző saját maga által készített kivonata: *Jogbölcselet. Somló Bódog egyetemi ny. r. tanár Jogi Alaptan című műve nyomán*. Grill Károly Könyvkiadóvállalata, Budapest, 1920. (Újabb kiadás: *Jogbölcselet. A Juristische Grundlehre kivonata*. [Szerkesztette és a szöveget gondozta: Takács Péter] Bíbor Kiadó, Miskolc, 1995)

a megjelenését követő kortársi reflexiók okán⁷⁷⁹ – kötelezően hivatkozott szerzővé tette a nemzetközi jogfilozófiai irodalomban.⁷⁸⁰ Bizonyára nem ok nélkül nevezte Felix Kaufmann, a neves pályatárs, egy 1924-es írásában a modern jogfilozófia sztenderd alpművének.⁷⁸¹ A magyar jogbölcséleti irodalom mindmáig kivételes jelentőségű alkotásában egyaránt felfedezhető a korabeli kontinentális – főleg német – és angolszász jogelmélet számottevő hatása. Monográfiája a jogdogmatikai fogalomelemzés nemzetközi mércével mérhető jelentős alkotásának számít.⁷⁸²

Könyvének tudományrendszertani bevezetőjében – alapvető módszertani problémákat érintve – megkülönbözteti a jog tartalmával foglalkozó juriszprudenciát vagy tételes jogtudományokat és a jog formájával foglalkozó jogtudományokat. Somló művének legfőbb célja, hogy a jog – tartalmától független – a priori fogalmának és fogalmi elemeinek analitikus elemzését végezze el, amelyek minden jogszabály jogi mivoltának szükségképpen formális előfeltételei. Az általa művelt jogtudomány ilyen formán mint „léttudomány” (Seinswissenschaft) tölti be hivatását. Ez az apriorisztikus léttudomány olyan fogalmakat dolgoz ki, amelyek nélkül a jog nem képzelhető el, s mint „normaleíró” (nomographische Wissenschaft), vagyis nem normatív tudomány, normatartalmak helyett a jogról mint normafajtáról jelent ki érvényes igazságokat. Míg Stammler a kanti módszert követve formális, a priori fogalmak segítségével kísérelte meg definiálni a jogot, addig Somló – korábbi jogszociológiai érdeklődéséből adódóan – nem törekedett a neokantiánus jogfilozófia marburgi iskolájára jellemző „tisztá” fogalomalkotásra. Számára a jog nem gondolkodási forma a tapasztalat kanti a priori mintájára, hanem csupán a változó jogi tartalmak a priori-ját, a változó jogi jelenségek változatlan és maradandó elemeit

⁷⁷⁹ A kortárs hazai és nemzetközi reflexiók közül kiemelésre érdemes Joseph Kohler, Bárd József, Bolgár Elek, Leonidas Pitamic, Walter Heinrich, Alfred Verdross, Wilhelm Sauer, Max Salomon, Franz Weyr, Karl Friedrichs által írt recenziók.

⁷⁸⁰ Vö. Varga Csaba: *A jog helye Lukács György világképében*. Magvető Kiadó, Budapest, 1981. 35. o.

⁷⁸¹ „Als Beispiel wollen wir auf Felix Somlós »Juristische Grundlehre« hinweisen, die allgemein als Standardwerk der modernen Rechtsphilosophie anerkannt wird und auch zweifellos hoch über den Durchschnitt der rechtstheoretischen Publikationen emporragt.” (Felix Kaufmann: *Die Kriterien des Rechts. Eine Untersuchung über die Prinzipien der juristischen Methodenlehre*. Mohr, Tübingen, 1924. 113–114. o.) Nem véletlenül foglalkozik Andreas Funke 2004-es monográfiájában – többek között – Adolf Merkel, Karl Bergbohm, Ernst Rudolf Bierling, Karl Binding, Rudolf Stammler, Hans Kelsen társaságában az egyik legnagyobb terjedelemben Somlóval mint az elmúlt századforduló és a 20. század elejének általános jogtanához (allgemeine Rechtslehre) kötődő jogi „Strukturtheorie” kiemelkedő képviselőjével. (Vö. Andreas Funke: *Allgemeine Rechtslehre als juristische Strukturtheorie. Entwicklung und gegenwärtige Bedeutung der Rechtstheorie um 1900...* 26–29., 132–136., 156–157., 178–188. o.)

⁷⁸² Moór Gyula 1918 tavaszán, a galíciai frontról írt levelében a monográfia olvasása során felmerült – ma is tanulságos – gondolatait osztja meg mesterével. Vö. Moór Gyula 1918. április 18-án kelt levele Somló Bódoghoz. OSZK Kézirattár Levelestár. A levél szelén Somló számos helyen glosszakerűen kommentálta saját maga számára ifjú kollégája érdemi megjegyzéseit. Lásd erről Szabadfalvi József: Emlékezés Somló Bódog *Juristische Grundlehre* című műve megjelenésének centenáriuma. *Pro Futuro*, VI. évf. (2017) 2. sz. 149–157. o.

jelenti: „A jogfogalom tehát empirikus, de mivel nem a jog tartalmában adottan az, a jogtudomány relatív apriori-ját képezi.”⁷⁸³ Bár vizsgálódásainknak nem tárgya a jogi alapfogalmak eredetével foglalkozni, mégis Kelsennel szemben hangsúlyozza, hogy alapfogalmainkat végső soron a tapasztalatból nyerjük.

Úgy véli, hogy a tételes jogtudományoknak feltétlenül szükségük van a „jog fogalmában rejlő valamennyi elem pontos kidolgozására”, mert ezek nélkül nem képesek kielégítően elvégezni saját feladatukat, a jogszabályok tartalmának rendszerbe foglalását. A jog lényegét nem tudjuk feltárni a tételes jogtudományok „anyagából”, vagyis a jogszabályok tartalmából. Somló szerint a jog tartalmával foglalkozó jogtudományok (tételes jogtudományok, jogtörténet, jogpolitika) esetről esetre; vagy ahogyan írja „sebtiben” tudják csak pótolni ezeket a szükségszerű fogalmakat. Azokat az igazságokat, amelyeket a jogra nézve megállapíthatunk a „jogtudomány alaptanainak” (*Grundlehren der Rechtswissenschaft*), az ezekben adott alapvető fogalmakat „jogi alapfogalmaknak” (*juristische Grundbegriffe*), illetve a tanok rendszerét „jogi alaptannak” (*juristische Grundlehre*) nevezi.⁷⁸⁴ Vagyis elkülöníti egymástól a jogi alaptant a jogtartalmi fogalmakkal operáló tudományoktól, elsősorban a tételes jogtudománytól. Somló éppen olyan élesen megkülönbözteti a „jogi alapfogalmakat” a „tételes jogi fogalmaktól”, miként Kant elhatárolja egymástól az „a priori”-t az „a posteriori”-tól.⁷⁸⁵ Nem véletlen, hogy könyvét – miként említi – „Prolegomena

⁷⁸³ Felix Somló: *Juristische Grundlehre* [1917] 127. o.

⁷⁸⁴ Uo. 6–8. o. „A jog tartalmáról szóló többi tudomány megelégedhet a jog fogalmának hozzávetőleges meghatározásával, a tételes jogtudománynak azonban a jog fogalmának lehetőleg pontos megállapítására van szüksége és ismernie kell mindazokat az igazságokat, amelyek a jogról, mint ilyenről állanak. A tételes jogtudománynak szüksége van a jog fogalmában rejlő valamennyi elem pontos kidolgozására, mert ezek ismerete híján [...] nem képes kielégítően elvégezni legsajátosabb feladatát: a jogi szabályok tartalmának rendszerbe foglalását. [...] Azokat az igazságokat, amelyek a jogra nézve egyáltalában [...] megállnak, a jogtudomány alaptanainak, az ezekben adott alapvető fogalmakat jogi alapfogalmaknak, a tanok rendszerét jogi alptannak nevezzük.” (Somló Bódog: *Jogbölcsészet* [1995] 3. o.)

⁷⁸⁵ „A jogi alapfogalmak azok, amelyeket egy jogi szabály kifejezésre juttatása során mindenkinek szükségképpen használnia kell, vagy ilyen célból fel kell tételeznie. Jogtartalmi fogalmak ezzel szemben azok, amelyek egy jogi szabály kifejezésre juttatása céljából szabadon megválaszthatók, függetlenül attól, hogy készen vették át, vagy külön erre a célra alkották meg azokat.” (Somló Bódog: *Jogbölcsészet* [1995] 10. o.) Itt érdemes fölírni a figyelmet egy mind ez idáig feledésbe merült Somló írásra, mely 1917. május 13-án jelent meg a *Jogtudományi Közöny* hasábjain: *A jogi alapfogalmakról* című közlemény, mely a szerzőnek az Erdélyi Múzeum-Egylet jogi szakosztályában 1917. március 30-án – valószínűsíthetően Kolozsváron – tartott előadása nyomán született (Vö. Somló Bódog: *A jogi alapfogalmakról. Jogtudományi Közöny*, LII. évf. [1917] 19. sz. 173–174. o.) mindeddig egyetlen Somló bibliográfiában sem szerepel, illetve a somló életművet tárgyaló írásokban nem történt rá hivatkozás. A bő fél ív terjedelmű, lábjegyzetek nélküli tanulmányban a szerző a „jogi alapfogalmak” – mint például jog, jogi kötelezettség, jogi kötelezettség címzettje, jogforrás, állam, szuverenitás – jelentőségéről értekezik: „[V]annak bizonyos fogalmak, amelyek szükségképpen velejárnak minden olyan tétellel, amely jogi tartalmat akar kifejezésre juttatni; amelyeket szükségképpen kell használnia úgy a törvényhozónak, mint a jogtudósoknak. [...] Míg a szükségképpen jogi fogalmak, amelyeket jogi alapfogalmaknak nevezhetünk, minden képzelhető jogtudomány számára eleve adva vannak, addig a többi jogi fogalom csak

minden jövőendő jurisprudentia számára” címmel is meg lehetett volna írni, melyből a kanti szellemiség egyértelműen felismerhető.⁷⁸⁶ Somló fő művének módszertani alapját letagadhatatlanul a kanti ismeretelmélet adja.⁷⁸⁷

Természetesen a jurisprudentiának elképzelhető különböző elvontsági szintű művelése, melyre jó példa Karl Bergbohm „legáltalánosabb” jogtana („allgemeinste” Rechtslehre) mint a 19. század végi jogpozitivizmus egyik csúcsteljesítménye.⁷⁸⁸ Somló szerint azonban ez a törekvés sem lehet előremutató, mert a jogszabályok tartalmából merített fogalmakat általánosít, és valójában nem kérdez rá magának a jogtartalomnak az előfeltételeire. Ugyanitt szól a korabeli jogbölcsélet három értelmezési keretéről. Így megkülönbözteti a Karl Bergbohm, Hans Kelsen, Adolf Merkl nézeteire való utalással „a jogi alaptanhoz hasonló tudomány” értelmében művelt jogfilozófiát, a Julius Stahl, Gustav Radbruch, Emil Lask-féle „jogi értéktanként”, vagyis „helyes jogról szóló tanként” interpretált jogbölcsletről, melyek csupán egy-egy konkrét kérdéskör tárgyalására szűkítik vizsgálódásukat. Továbbá mindezekkel szembeállítja – Stammlerre hivatkozással – a jogi alaptant és a jogi értéktant egyaránt felölelő saját felfogását, mellyel kétségtelenül új korszakot teremtett a hazai jogbölcséleti gondolkodásban.⁷⁸⁹

Könyve bevezetőjében külön alfejezetet szentel elmélete és John Austin – az angol analitikai pozitivizmus első számú alakja – *Lectures on Jurisprudence*⁷⁹⁰ című művében megfogalmazott tézisek kapcsolatának.⁷⁹¹ Somló közösnek érzi a két teóriában, hogy olyan fogalmak, alapelvek és különbségtételek kimunkálásán fáradoznak, amely nélkül nem lehet semmiféle jogot megkülönböztetni. Austin „szükségszerű” jogfogalmaihoz hasonlóan formális „jogi alapfogalmakkal” alapozza meg a jog defi-

esetleges és a mindenkori jogtartalomtól függ.” Majd nem sokkal ez után így folytatja, megkülönböztetve a jogi alapfogalmakat a tételes jogtudományok által kidolgozott tételes jogi, vagy másképpen jogtartalmi fogalmaktól: „[A] jog alapfogalmai nem a jog változható tartalmából folynak, hanem ennek a tartalomnak éppen szilárd jogi formáját adják meg. Nem eredhetnek a jogszabályok tartalmából, mert hiszen éppen annak az ismertető jelei ezek a fogalmak, hogy egy adott szabálytartalom jogi természetű-e, avagy sem.” (Uo. 173. o.) A *Juristische Grundlehre* legfontosabb kérdéseinek ilyen formán való vázlatos exponálása egy, az előadást hallgató által kerülhetett lejegyzésre. Ennek is betudható az egyes megfogalmazások „pongyolasága”.

⁷⁸⁶ Felix Somló: *Juristische Grundlehre* [1917] 2. o.

⁷⁸⁷ Moór Gyula Somló életművét áttekintő nekrológiájában a *Juristische Grundlehre* kapcsán somlósan így fogalmaz: „[A] kanti szellem nyoma felismerhető az egész könyvön.” (Moór Gyula: Somló Bódog... 23. o.)

⁷⁸⁸ Vö. Karl Bergbohm: *Jurisprudenz und Rechtsphilosophie. Kritische Abhandlungen*. Duncker und Humblot, Leipzig, 1892.; Erre való utalás Felix Somló: *Juristische Grundlehre* [1917] 11. o.; Somló Bódog: *Jogbölcsészet* [1995] 5. o.

⁷⁸⁹ Felix Somló: *Juristische Grundlehre* [1917] 13–16. o.

⁷⁹⁰ John Austin: *Lectures on Jurisprudence or the Philosophy of Positive of Law*. Murray, London, 1863.

⁷⁹¹ Felix Somló: *Juristische Grundlehre* [1917] 32–37. o.

nícióját. Úgy véli, hogy ezek nélkül tételes jogtudományt sem lehet művelni. Saját alapvetését e téren következetesebbnek tartja, de az érdem – megítélése szerint – mindenképpen Austiné, hiszen ő kezdte ezt az utat először járni. Ezen kívül több ponton érintkezik egymással a két teória. Mindketten a jogalkotó mint legmagasabb rendű, illetve legfőbb hatalom fogalmával operálnak. Egy helyen Somló utal rá, hogy Austin „sovereign”-je és az ő „Rechtsmacht”-ja – melyet saját fordításában „jogalkotó hatalomnak” nevez⁷⁹² – megegyezik egymással.⁷⁹³ Emellett több egyéb közös fogalmat is használnak (pl. az engedelmesség szokása/habit of obedience), amelyek közül a jog fogalmának definiálásakor a „jogalkotó hatalom parancsa” kifejezést kell kiemelni. Somló számos fogalom bevezetésekor az austini terminusok finomítása, a distinkciók részletezése során alakítja ki saját fogalmi apparátusát. Így például – szemben Austinnal – sem a szankcionáltságot, sem pedig az általánosítást nem tekintette a jog szempontjából relevánsnak. Annál nagyobb fontosságot tulajdonított az „akaratnak”, vagyis annak a ténynek, hogy a jog „empirikus” szabály, s előírásai túlnyomórészt a külső emberi cselekvésekre irányulnak. Kiemelésre méltó még, hogy mindketten csak nemzetállami keretek között tudták elképzelni a jog létét és funkcionálását, ezért elutasították a nemzetközi jog jogiságát, mely mögött nem áll tényleges kényszerhatalom. Somló helyesebbnek tartja helyette a „nemzetközi szabályok” (überstaatlichen Norm),⁷⁹⁴ vagy még inkább az „államközi szabályok” fogalmát bevezetni.⁷⁹⁵ Számára az austini elmélet szigorú pozitivizmusa és következetessége lehetett vonzó és egyben alkalmas arra, hogy a neokantiánus előfeltevéseknek megfelelően egyes elemeit fölhasználja saját fogalmi építkezésében. Somló esetében az analitikus fogalomkeresést nagyban elősegítette a 19. század végi Bergbohm, Bierling és Jellinek által kidolgozott német fogalmi jogtudomány (Begriffsjurisprudenz) alapos ismerete:

⁷⁹² Somló Bódog: *Jogbölcsészet* [1920] 21. o. Moór 1923-ban megjelent monográfiájában „legfőbb hatalom”-ként, illetve „jogi hatalom”-ként fordítja a Rechtsmacht fogalmat. Vö. Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába*... 164. o. Somló fő művében kifejtett állambölcséleti nézeteit a Rechtsmacht fogalom értelmezése kapcsán részletesen elemzi Takács Péter. Vö. Takács Péter: Somló Bódog államelméletei. Az állam az örökkévalóság és a pillanat nézőpontjából. In: Takács Péter (szerk.): *Állambölcséleti töredék. Somló Bódog írásai és hátrahagyott jegyzetei egy megírni tervezett állambölcsletről*. Gondolat Kiadó, Budapest, 2016. 176–180. o.

⁷⁹³ Vö. Felix Somló: *Juristische Grundlehre* [1917] 280. o.

⁷⁹⁴ Uo. 178. o.

⁷⁹⁵ Somló 1917-ben külön tanulmányt szentelt *A nemzetközi jog mibenléte* (Ajtai K. Albert Könyvnyomdája, Kolozsvár, 1917.) címmel e témakörnek, melyben – több helyen szó szerint – megismétli a *Juristische Grundlehre*-ben, illetve annak kivonatában leírtakat: „Ha volna reá kilátás, hogy a nemzetközi jog meggyökerezett, de megtévesztő elnevezése helyett más váljék elfogadottá, a jogi jelző elhagyásával egyszerűen államközi szabályokról szólhatnánk.” (Somló Bódog: *A nemzetközi jog mibenléte*... 16. o.) Lásd ugyanezt Somló Bódog: *Jogbölcsészet* [1920] 50. o.

Művében a módszertani kiindulópont tisztázását követően rendkívül mértéktartóan lát hozzá a jog fogalmi meghatározásához.⁷⁹⁶ A jogfilozófiai gondolkodás eddigi története Somlót arról győzte meg, hogy a jogtudomány számára nem is annyira a jog „lényegét” illető megállapítások hiányoznak, hanem inkább az alapul vett jogfogalom részletes kidolgozása. Vagyis nem új jogfogalom megalkotása a cél, hanem a már eddig meglévő, „alapul vett” meghatározások gondos elemzése és magyarázata. Korát megelőzve úgy gondolta, hogy a jogtudományoknak e feladat teljesítése során felül kell emelkednie a mindennapi nyelvhasználat határozatlanságának a szintjén, hiszen csak így lehet pontos, tudományos definícióra jutni.

Somló a klasszikusnak mondható módszert követve a jog „genus proximumát” igyekszik először körbejárni.⁷⁹⁷ Ennek során megállapítja, hogy ez nem lehet más, mint a „szabály” fogalma, illetve annak nemei. A jog mint különleges szabály analitikus elemzése során hasonlítja össze az abszolút és empirikus (akarati), a különös és általános, a szankcionált és szankció nélküli normákat. E fogalmi distinkció keretében a jogot empirikus-akarati jellegű normatív szabályként mutatja be, amely így a „Sollen” világába tartozik, ugyanakkor a megvalósulás, a tényleges érvényesülés bizonyos fokát a jogi norma konstitutív elemei közé sorolja. Ezt követően kerül sor – a Stammler által már alkalmazott és a neokantiánus jogfilozófiában később is általánosan követett gyakorlat szerint – a jog meghatározásának második elemeként a többi normafajtától (erkölcs, konvenció, vallási norma, szokás, hagyomány, divat stb.) való elhatárolásra, mely révén meghatározható a jog „differentia specificá”-ja.⁷⁹⁸ Ennek kapcsán használja a „nomológia” (Nomologie),⁷⁹⁹ vagy másképpen jogszabálytan elnevezést, mely keretében lehet és érdemes a jogot megkülönböztető ismertetőjegyei alapján meghatározni és elemezni. Somló megállapítása szerint a jog végső differentia specificája a jog eredőjeként meghatározott „legmagasabb rendű hatalom”, mely képes „az emberek egy meghatározott körében rendszerint és más hatalmaknál eredményesebben érvényre juttatni a maga parancsait.”⁸⁰⁰ További jellemzőként kiemeli, hogy a hatalom akkor válik jogalkotó hatalommá, amikor „intézményessé szilárdul”.⁸⁰¹ A parancs tényszerűségéről ugyanakkor a következőket írja: „Az a kérdés, hogy valamely autoritás normáit miért követik, nem tévesztendő össze azzal a ténnyel, hogy követik. A jogi hatalom fogalmának szempontjából

⁷⁹⁶ Felix Somló: *Juristische Grundlehre* [1917] 52–178. o.

⁷⁹⁷ Uo. 55–65. o.

⁷⁹⁸ Uo. 66–92. o.

⁷⁹⁹ Somló a „Nomologie” fogalmat más értelemben használja, mint Thomas Holland, vagy Jeremy Bentham, akikről egyébként ezt a terminust átvette. Vö. Felix Somló: *Juristische Grundlehre* [1917] 66. o.; Zódi Zsolt: *Erény és tudomány...* 118. o.

⁸⁰⁰ Felix Somló: *Juristische Grundlehre* [1917] 93. o.; Somló Bódog: *Jogbölcselet* [1995] 23. o.

⁸⁰¹ Felix Somló: *Juristische Grundlehre* [1917] 103. o.

azonban csak ez a tény bír jelentőséggel.”⁸⁰² Fontosnak tartja ugyanakkor megemlíteni, hogy a hatalom különleges válfajával van dolgunk. A jogalkotó hatalmat „nem szabad a fizikai hatalommal, a jogi hatalmat általában a hatalommal, még kevésbé a jogot a hatalommal, sem pedig a hatalmi rendszert a kizsákmányoló rendszerrel összetéveszteni.”⁸⁰³ A jogi norma sajátossága tehát különleges kibocsátójában keresendő, s ezt a hatalmat kell jogalkotó hatalomnak (Rechtsmacht) tekinteni. Ugyanakkor különleges viszony létezik a jogalkotó és azok között, akikhez a szabály szól. A szabályok címzettjei, vagy a hagyományos szóhasználat szerint az „alattvalók”, engedelmisséggel tartoznak a szabály megalkotójával szemben, aminek a következménye a szabályok rendszerinti követése. E viszony leírására gyakran használják az uralom (Herrenschaft) kifejezést: „Amíg az érvényesítés és a követés fogalmában még nem jut kifejezésre a rendszerintiség és állandóság eleme, addig az uralom fogalmában már ezek is benne vannak.”⁸⁰⁴ Somló az uralmi viszonyt később az államhoz kapcsolja, és kijelenti, hogy „az állam alapjául szolgáló uralmi viszonyok az alattvalók »rendszerinti« engedelmisségét, vagyis az uralmon lévők akaratának »rendszerinti« érvényesülését jelenti.”⁸⁰⁵

Somló ezt követően részletes fogalmi analízis alá vonja a jogalkotó hatalom előbb említett ismertető jegyeit, majd ennek végeztével a jog fogalmának meghatározására vállalkozik. E szerint: „Jog alatt egy rendszerint engedelmisséggel találkozó, széles körre kiterjedő és állandó jellegű legmagasabb rendű hatalom szabályait értjük.”⁸⁰⁶ A rendszerinti engedelmisség lényege, hogy a jogalkotó hatalomnak a címzettek azon körében, amelyben érvényesül, más hatalomhoz viszonyítva, a legfelsőbbnek kell lennie, hiszen ellenkező esetben nem tudná szabályait rendszerint keresztülvinni.⁸⁰⁷

Kant óta a jog és állam szoros fogalmi kapcsolata evidenciaként tárgya minden definíciós analízisnek. Ez alól természetesen a neokantiánus Somló sem kivétel, aki szerint „az állam [...] olyan társadalom, amely egy jogalkotó hatalom szabályainak követéséből áll.”⁸⁰⁸ Az állam fogalma ekképp a jog fogalmára utal vissza, vagyis az állam nem alkotható meg a jog nélkül: „Az államnak nem alkotható meg olyan fogalma, amely ne foglalná magába a jogét. E két fogalom közös alkotóeleme a jogalkotó hatalom fogalma. Ahol ilyen hatalom létezik ott jog és állam is létezik. A jog e hatalom szabályainak foglalata; az állam pedig azok közössége, akiknek engedel-

⁸⁰² Uo. 109–110. o.

⁸⁰³ Uo. 111. o.

⁸⁰⁴ Somló Bódog: *Jogbölcselet* [1995] 28. o.; Felix Somló: *Juristische Grundlehre* [1917] 103–104. o.

⁸⁰⁵ Somló Bódog: *Jogbölcselet* [1995] 73. o.; Felix Somló: *Juristische Grundlehre* [1917] 254. o.

⁸⁰⁶ „Recht bedeutet demnach die Normen einer gewöhnlich befolgten, umfassenden und beständigen höchsten Macht.” (Felix Somló: *Juristische Grundlehre* [1917] 105. o., illetve Somló Bódog: *Jogbölcselet* [1995] 28. o.)

⁸⁰⁷ Felix Somló: *Juristische Grundlehre* [1917] 95–96. o.

⁸⁰⁸ Somló Bódog: *Jogbölcselet* [1995] 70. o.; Felix Somló: *Juristische Grundlehre* [1917] 251. o.

messége megteremti e hatalmat.”⁸⁰⁹ Somló szerint a „jogalkotó hatalom” az a közös fogalmi alkotóelem, amely összeköti, illetve összekapcsolja a jogot és az államot. Az ettől eltérő nézetek véleménye szerint téves felfogásokon, illetve eltérő és következtelen fogalomhasználaton alapulnak.

A jog és az állam fogalmi tisztázása mellett harmadik megkerülhetetlen alapfogalomként vizsgálja a szuverenitás kérdését. Kiindulópontja szerint „egy jogalkotó hatalom nem lehet jogilag egy másikkal alávetve, illetőleg az állam felett nem állhat ismét egy állam.”⁸¹⁰ Ugyanakkor szóba hozza a jogalkotó hatalom „legfelsőbbségének” a relativitását is. Úgy véli, e hatalom felett lehet alkalmanként magasabb hatalom, de olyan nem, amely szabályait vele szemben rendszerint keresztül tudná vinni, mert ha ilyen volna, akkor azt kellene jogalkotó hatalomnak tekinteni.⁸¹¹ Somló a szuverenitás ilyen alapfogalmát, szemben a jogtartalmi fogalommal, tényfogalomnak (Seinsbegriff) tekinti.⁸¹² Lényegében így jut el az állami szuverenitás fogalmához: „A jogalkotó hatalom és az állam viszonyánál fogva világos, hogy a szuverenitás mint a jogalkotó hatalom sajátága, ezzel egyszersmind az állam fogalmának is nélkülözhetetlen kelléke. Ha tehát a szuverenitást a jogalkotó hatalomról átvisszük az államra, arra az eredményre kell jutnunk, hogy olyan állam, amely ne volna szuverén, nem lehetséges.”⁸¹³ A szuverenitás mint jogi alapfogalom – nézete szerint – végső soron nem az államnak, hanem a jogalkotó hatalomnak a tulajdonsága. A szuverenitás fogalmát más helyütt úgy is definiálja, mint „azon sajátosságok összességét, amelyek egy hatalmat jogi hatalommá tesznek.”⁸¹⁴

Jogi alaptanában részletesen vizsgálja, hogy az a hatalom, amelytől a nemzetközi jog normái erednek megfelelnek-e a jogalkotó hatalom kritériumainak. Megállapítja, hogy a nemzetközi jog szabályai „relatív”,⁸¹⁵ vagy saját fordítása szerint, „szórványosak”,⁸¹⁶ mivel az állami tevékenység „határtalan birodalmához” képest a nemzetközi jog normái viszonylag szűk körre terjednek ki, és a címzettek életviszonyainak csak egy csekély részét ragadják meg, továbbá a nemzetközi jog „tételeinek” jelentős része azért sem tekinthető szabálynak, mivel azok alkalmazhatósága a címzettek hozzájárulásától függ. Ezen túlmenően kiemeli a nemzetközi jog mögötti hatalom „ingatag” jellegét, továbbá a nemzetközi jog követésének „fogyatékoságát” is. Végül mindezekből levonja azt a következtetést, hogy a nemzetközi jog szabályai nem „tulajdonképpen”, illetve „nem valós” jogszabályok. Ugyanakkor elutasítja

⁸⁰⁹ Uo.

⁸¹⁰ Felix Somló: *Juristische Grundlehre* [1927] 136. o.

⁸¹¹ Felix Somló: *Juristische Grundlehre* [1917] 167. o.

⁸¹² Uo. 93., 97., 102. o.

⁸¹³ Somló Bódog: *Jogbölcselet* [1920] 70. o.

⁸¹⁴ Felix Somló: *Juristische Grundlehre* [1927] 279. o.

⁸¹⁵ Uo. 159. o.

⁸¹⁶ Somló Bódog: *Jogbölcselet* [1920] 44. o.

Austin azon megállapítását, mely szerint a nemzetközi jog szabályait erkölcsi normáknak kell tekinteni. Somló azt vallja, hogy nem autonóm, hanem heteronóm szabállyal van dolgunk, továbbá helyesebbnek véli, ha nem szorítjuk be a nemzetközi jog normáit valamely heteronóm szabály-fajtába, hanem a heteronóm cselekvési szabályok birodalmában önálló típusnak tekintjük.⁸¹⁷

Somló fogalommeghatározásában a jogot olyan társadalmi jelenséggént tárja elé, mely a legfőbb hatalomra vezethető vissza, s ebben az értelemben tartalmi meghatározását jelenti a jognak. Ellenben ez a definíció független bármely konkrét jogtartalomtól, mert minden jognak ez az a priori feltétele, s ilyen formán mégiscsak alaki meghatározás, melyre a neokantiánus gondolkodók több-kevesebb sikerrel törekedtek. Mindazonáltal tisztában volt a fogalomalkotásában rejlő nehézségekkel. Nem véletlenül mondja, hogy a meghatározás egyes elemeinek részletes elemzése sem felelteti el a jog fogalmi meghatározásának sajátosságait: „A jogfogalomnak bizonyos mértékű képlekenysége, széleinek csipkézettsége szintén hozzátartozik a fogalom sajátosságaihoz. Aki a jognak egészen simára csiszolt, éles fogalmát igyekszik nyújtani, már ezzel eltevesztette a feladatát.”⁸¹⁸

Somló jogkoncepciójának különlegességét, a neokantiánus szemléletmódon belüli eredetiségét az adja, hogy bár felfogása határozottan normativista, ugyanakkor nyilvánvaló szociológiai jellegzetességet is mutat. Álláspontja szerint a jog egyszerre normatív tételezés eredményeképpen létrejött szabály (Sollen) és egy empirikusan létező jogalkotó hatalom akarat-megnyilvánulása. A jogfogalom ennyiben tehát tapasztalati fogalom: „A jogászok jogfogalma, mely egy meghatározott hatalom normáit jelenti, tapasztalati fogalom, olyan, amit a jogszabályok tartalmából a jogtudomány módszereivel nem nyerhetünk. E fogalom mégis a jogtudomány előfeltételei közé tartozik. Tapasztalat előtti jelent a jogtudomány számára, de nem a tapasztalattal szemben. A jog ugyan a szó szűkebb értelmében nem jogász tény (amennyiben ez alatt a jog tartalmából megállapítható valamit értünk), hanem társadalmi tény. A jogi jelenségek számára ez természetszerűleg már előfeltétel, de nem az akkor, ha magukból a társadalmi jelenségekből indulunk ki. Ezek [...] olyan empirikus talajt adnak számunkra, amely elvezet minket a jog fogalmához. A jogfogalom tehát empirikus, de mivel nem a jog tartalmában adottan az, a jogtudomány relatív aprioriját képezi.”⁸¹⁹ A jog fogalmának ilyen relativista megközelítése tehát abból ered, hogy az alapfogalmak oly módon kötődnek a jog változó tartalmához, hogy ezeken a kereteken belül próbálják feltétlenségüket és általános érvényűségüket biztosítani. A „kései” jogfilozófus Somló – bár más módszertani keretben – ennyiben megőrzi a „korai” szociológus szemléletének bizonyos elemeit. Érdemes

⁸¹⁷ Somló Bódog: *Jogbölcselet* [1995] 52. o.

⁸¹⁸ Felix Somló: *Juristische Grundlehre* [1917] 106. o.; Somló Bódog: *Jogbölcselet* [1995] 29. o.

⁸¹⁹ Felix Somló: *Juristische Grundlehre* [1917] 127. o.

itt megemlíteni a fő művében alkalmazott tárgyalási „módot”. Szerzőként azt az utat követi, hogy a saját fogalmi analízise előtt vagy után behatóan foglalkozik a szerinte helytelen „jogtartalmi” elméletekkel. Könyvének terjedelmes részét teszik ki ezek a fejtegetések.

E helyütt nem áll módunkban bemutatni a *Juristische Grundlehre* nagyszabású fogalmi analízisét, melyet a „jog fogalmának elemei és következményei” címen Somló több mint háromszázötven oldalon keresztül elvégzett, mintegy alátámasztandó a jog fogalmáról alkotott téziseit.⁸²⁰ Itt részletesen szól a jogszabály típusairól, a társadalom és állam fogalmáról, a jog forrásairól, a jogértelmezésről, jogalkalmazásról, a jogi kötelezettségről és a jogszabályok címzettjeiről és ezeken belül még számos más kérdésről. Minden olyan jelenségről, mely alaptanának megértéséhez feltétlenül szükséges, amik nélkül megítélése szerint jogrendszer nem gondolható el. E kérdések vizsgálatakor a jogi alaptani, tételes jogi és értékelő szempontok éles szétválasztása jellemzi megközelítését.⁸²¹

Művének lelkes fogadtatása később Somlót arra ösztönözte, hogy hasonló alkalommal – túllépve korábbi kísérletén – jogi értéktanát még tökéletesebben kidolgozza. Moór Gyulához írt leveleiben egy átfogó jogi értéktan megalapozása érdekében új etikai elmélet megalkotásának szükségességéről szólt, melynek megalapozása végett a figyelme ismeretelméleti kérdések irányába fordult. Egyes vélemények szerint ez a kísérlet képezi Somló végképp befejezetlen, harmadik tudományos korszakát.⁸²² Somló 1916. nyarán Lukács Györgyhez írt levelében arról értekezik, hogy a *Juristische Grundlehre*t követően, annak második kötete gyanánt tervezi néhány év múlva „*Juristische Wertlehre*” címen közzétenni a szisztematikus jogi értéktanát.⁸²³ Valójában e mű elkészítésének előfeltételeként látott hozzá – miként erről egykori naplójegyzetében írta – önálló filozófiai ismeretelméleti alapvetése („*Prima philosophia* avagy a feltétlenségről szóló tan mint filozófiai alaptudomány”) megalkotásához. Ennek elkészülte után lett volna értelme tudományosan megalapozott jogi

⁸²⁰ Uo. 179–531. o.

⁸²¹ „Az említett három alapvető szempontnak következetes szétválasztása annál fontosabb, mivel rendszeresen nem szokott megtörténni, aminek folytán máris igen sok zavar támadt az elméleti jogtudomány legfontosabb kérdései körül. Azt az óriási érdemet, amely az említett szempontok éles szétválasztása tekintetében a »Jogi Alaptant« megilleti, azoknak is el kell ismerniök, akik különben nem értenek egyet a jogról adott fogalommeghatározásával.” (Moór Gyula: Somló Bódog... 24. o.)

⁸²² A Moór által megrajzolt somlói pályáiv két korszakával szemben három jól elkülöníthető korszakról tesz említést Szegő Katalin, illetve az Andreas Funke és Solyom Péter szerőpáros. Vö. Szegő Katalin: Somló Bódog értékelmélete... 345. o.; Andreas Funke – Péter Solyom: Einleitung. In: *Verzweifelt objektiv. Tagebuchnotizen und Briefe des ungarischen Rechtsphilosophen Felix Somló (1873–1920)*... 86–89. o. Lásd erről részletesebben Szabó Miklós: „Húsz év” – kettőtörve: Somló Bódog színéváltozása... 239–256. o.

⁸²³ Somló Bódog 1916. augusztus 5-én kelt levele Lukács Györgyhez. A levelet Varga Csaba közli. Lásd Varga Csaba: *A jog helye Lukács György világképében*... 35–36. o.

értéktanát elkészíteni. Naplója tanulása szerint az életéből hátralévő négy évben egyre inkább eltávolodott a jogbölcselettől, és általános filozófiai kérdésekkel foglalkozott, sőt egyes vélemények szerint az sem zárható ki, hogy végképp hátat fordított a jogfilozófiának. Elképzelése szerint a filozófia terén a *Juristische Grundlehre*ben alkalmazott módszertani megoldás figyelembevételével „az általános és a szükség-szerű fogalmak szigorú elválasztására” törekedett.⁸²⁴ Ennek eredményeképpen született meg a *Gedanken zu einer ersten Philosophie* és a folytatásának szánt *Grundlegung zur Ethik* kézírata. Utóbbinak csupán vázlata (tartalomjegyzéke) maradt ránk. Korai halála megakadályozta tervezett feladatának elvégzését, vállalásának végleges formába öntését. Jelentős vesztesége a magyar filozófiai irodalomnak, hogy a Somló szerint élete fő művének ígérkező ismeretelméleti alapvetése csak részlegesen készült el.⁸²⁵ A „nyomdára nem kész állapotban” hátramaradt német nyelvű kézirat Moór hathatós közreműködésével és az általa írt előszó kíséretében 1926-ban jelent meg, Németországban.⁸²⁶

A sok szempontból töredékes és nem befejezett mű a „feltétlen” kérdésére keresi a választ, amelynek során részlegesen szakít a korábbi megközelítési módját alapvetően befolyásoló kantiánus alapokkal. Ugyancsak e munkájával kívánt szabadulni az 1910-es évek eleji értékfilozófiai tanulmányaira jellemző pszichologizáló látásmódtól. Kant hatását itt Bernard Bolzano ismeretelméleti megközelítése egészíti ki. A „prima philosophia” módszere logikai és egyben kritikai megalapozottságú, amely Somlót egy transzcendentális filozófiához, az elméleti és gyakorlati ész szintézisbe foglaló „transzcendentális normatizmus” („transzendentalen Normatismus”) vezeti.⁸²⁷ A Sein és Sollen megkülönböztetésének megfelelően érvelésében szembeállítja a feltétlen érvényességgel bíró kijelentő és követelést előíró (felszólító)

⁸²⁴ Somló Bódog 1916. december 10-i naplójegyzése. In: *Somló Bódog naplója*. OSZK Kézirattár, Quart. Hung. 3038/1–4.

⁸²⁵ Mestere filozófiai gondolatainak összefoglalásaként emlegetett – „készülőfélben lévő” – munkájáról 1921-ben, Somló halálát követően – „a szerzővel folytatott megbeszélésekből” megismert részletekre alapozva – Moór a következőket írta: „Magában foglalta volna azokat a végső eredményeket, amelyekre Somló Bódog hosszú éveken keresztül folytatott metafizikai, ismeretelméleti és értéktani vizsgálódásai alapján jutott. Visszatükröztette volna azt a gondolatvilágot, amelyben legtöbbet és a legszívesebben időzött. S megvetette volna végül azokat a szilárd alapokat, amelyeken szerzőjük felfogása szerint a helyes jog kérdéseivel foglalkozó jogi értéktan felépülhetett volna. A végzet nem engedte meg, hogy ez a hatalmas mű, amely a »Juristische Grundlehre«-nek lett volna méltó filozófiai pendantja, elkészülhessen. Súlyos vesztesége ez a filozófiai irodalomnak, amely nem érthette meg, hogy egy már majdnem teljesen kész eredeti metafizikai munka, amelynekben a magyar filozófiai irodalom története különben is igen szegény, tető alá jusson. És Somló Bódog sorsának tragikumát is jelentékenyen növeli az a szomorú valóság, hogy éppen az a mű, amelyet élete fő munkájának tartott, maradt – torzó.” (Moór Gyula: Somló Bódog... 38–39. o.)

⁸²⁶ Felix Somló: *Gedanken zu einer ersten Philosophie*. [Herausgegeben von Julius Moór] Walter de Gruyter & Co., Berlin – Leipzig, 1926.

⁸²⁷ Uo. 38. o.

mondatokat. Míg a feltétlen érvényességgel rendelkező kijelentések az igazság tárgyát – melynek filozófiai tudománya a transzcendentális idealizmus –, addig a feltétlen érvényességgel bíró követelések a morál tárgyát – melynek filozófiai tudománya a transzcendentális normativizmus – adják. Összességében arra a következtetésre jut, hogy a filozófiának nem az igazságértékből, hanem az erkölcsi normából kell mint végső elvből kiindulnia. Az erkölcsi normát nemcsak bizonyos fenntartásokkal véli abszolútnak, hanem kifejezetten feltétlen érvényűnek tekinti. Ebben a művében jutott legközelebb ahhoz a célkitűzéséhez, amelyet az 1910-es évek elején fogalmazott meg, vagyis a filozófia legyen a logikához hasonlóan szigorú, de azt meghaladó axiomatikus tudomány. Bár végcéljához közelebb került, a valódi élettől, a tapasztalati világtól eltávolodott. E művével a hazai filozófiai gondolkodás egy eredetinek tűnő elméletének alapjait rakta le.

Somló művének utóélete szempontjából érdekes epizód, hogy egy évvel később, 1927-ben az *Athenaeum* hasábjain rövid recenziót publikált róla Pauler Ákos, a korszak „klasszikus” filozófusa.⁸²⁸ Írásában elismeréssel szól a „tragikusan elhunyt kiváló jogbölcse-szünkéről” és „posthumus munkájáról”. Természetesen nem hallgatja el a befejezetlenség miatti hiányérzetét sem: „Somló e rendkívül érdekes gondolatmenete csak vázlat, melyet szerzője kétségkívül tüzetesebben dolgozott volna ki.” – majd tartalmi észrevételekre térve kijelenti – „Alapgondolatai mélységes rokonságot mutatnak Bolzano és Windelband-Rickert alapvető koncepcióival. Egy sajátos racionalizmus bontakozik itt ki szemünk előtt, mely a Jó eszméjét nemcsak az emberi megismerés szempontjából, de feltétlenül logizálja, mert azonosítja az Igazsággal. Ennyiben Somló gondolkodása abban a modern platonizmusban csúcsosodott ki, melyet egyrészt az újkantianizmus, másrészt Husserl iskolája képvisel. A normák ama bevált teoretikusa gyönyörködtet itt bennünket páratlanul élesesztő okfejtésével, ki a »Juristische Grundlehre« idevágó elméletét is oly jelentékeny mértékben fejlesztette. De ebben rejlik ennek a »prima philosophia«-nak egyoldalúsága is: a merőben logikai és ontológiai problémák elhanyagolásával a filozófiai alapvetés alapkérdését csaknem kizárólag a normatanban látja. Lehet azonban, hogy ez csak optikai csalódás: a teljes mű e tekintetben jobban egyensúlyozott lett volna. Befejezetlen munkák megítélésénél ezt a lehetőséget is mindig szem előtt kell tartanunk.”⁸²⁹ Végül „csonka állapotban is nagyértékű” alkotásnak nevezi Somló munkáját.⁸³⁰ A töredékes mű további jelentőségét mutatja, hogy a könyv német kiadója

⁸²⁸ Pauler Ákos: Felix Somló: Gedanken zu einer ersten Philosophie. Berlin und Leipzig. Walter de Gruyter. 1926. *Athenaeum. Philosophiai és államtudományi folyóirat*, XIII. évf. (1927) 3–4. sz. 205–206. o.

⁸²⁹ Uo. 205–206. o.

⁸³⁰ Pauler recenzióját közvetlenül követi egy „-n.” monogramos szerző néhány soros írása, mely Somló *Juristische Grundlehre*-jének második kiadása apropóján jelent meg. Vö. [-n.]: F. Somló: *Juristische Grundlehre*. Zweite, unveränderte Auflage mit «einem Vorwort von Prof. Julius Moor in Szeged.

szűk száz évvel később, 2020-ban faximile kiadásban újból közzétette,⁸³¹ sőt egy évvel később magyar nyelvű fordítása is megjelent.⁸³² A *Juristische Grundlehre*hez hasonló „utóélet” igencsak meglepő. Az, hogy a nemzetközi szakmai érdeklődés egy évszázad múltán Somló befejezetlen műve iránt ilyen formában megnyilvánul, nem lehet véletlen. Ennek okát az életmű egészében kell keresnünk.

Somló jelentősége a hazai jogbölcseleti gondolkodásban elvitathatatlan. Ő volt az első magyar jogfilozófus, aki a 19. század utolsó harmadában uralkodó – Pulszky és Pikler által fémjelzett – szociológiai, majd naturalista pozitivizmust képes volt meghaladni. Munkássága révén az addig szűk, leginkább hazai körben ismert magyar jogfilozófiát az ország határain túl is ismertté tette. Neokantiánus indíttatású életművével – mely a német jogtudományban az 1870-es évektől meghatározó Begriffs-jurisprudenzből kialakult „általános jogtan” (allgemeine Rechtslehre) és a 19. század közepétől Angliában a jogi modernizációt lehetővé tevő analitikai pozitivizmus sajátos szintézisét valósította meg – Európa-szerte közismertté vált. Az 1910-es évek elejétől ő lett – Horváth Barna meghatározása szerint – a magyar jogfilozófia „reprezentatív man”-je, akinek elméletével a külföldi szakirodalom kiemelten foglalkozott.⁸³³ Kortársai közül Rudolf Stammler, Adolf Merkel, Hans Kelsen, Josef Kohler, Felix Kaufmann, Walter Heinrich, Julius Binder, Alfred Verdross nagyrabecsülését fejezték ki a sokszor eredeti felfogást valló magyar jogtudósok. Erről számos levél, hivatkozás és Somló naplóbejegyzései árulkodnak.⁸³⁴ Somló jelentőségét a nemzetközi jogirodalomban mi sem bizonyítja jobban, mint hogy Németországban a fő művének számító *Juristische Grundlehre*t az 1917-es megjelenést követően tíz évvel később újból, majd 1973-ban harmadszor is megjelentették. Az pedig igen kevés európai (kontinentális) szerzőnek jut osztályrészül, hogy könyvét az Egyesült Államokban is kiadásra érdemesnek találják. Erre 2013-ban került sor, amikor egy néves amerikai egyetem kiadója reprint változatban újból közzétette Somló monográfiáját.⁸³⁵ Sőt a már említett kortársak rendszeres citációin túl Herbert Hart,

Verl. P. Meiner, Leipzig. 1927. *Athenaeum. Philosophiai és államtudományi folyóirat*, XIII. évf. (1927) 3–4. sz. 206. o.

⁸³¹ Felix Somló: *Gedanken zu einer ersten Philosophie*. Julius Moór Ed. De Gruyter, Berlin – Boston, 2020.

⁸³² Somló Bódog: *Gondolatok az első filozófiáról*. (Fordította, a kísérő tanulmányt, a jegyzeteket írta és a glosszáriumot összeállította: Pethő Sándor) Károli Gáspár Református Egyetem – L'Harmattan Kiadó, Budapest, 2021. Lásd erről bővebben Szabadfalvi József: Somló Bódog posztumusz művének magyar fordítása. *Jogtudományi Közöny*, LXXVII. évf. (2022) 6. sz. 252–255. o.

⁸³³ Vö. Horváth Barna: Az új magyar jogfilozófia... 153. o.

⁸³⁴ Vö. Zódi Zsolt: Erény és tudomány. Somló Bódog állam- és jogbölcseleti munkássága. In: *Portrévázlatok...* 71. o. (21. lábjegyzet), 131. o. (116. lábjegyzet), illetve Andreas Funke – Péter Sólyom (Hrsg.): *Verzweifelt objektiv. Tagebuchnotizen und Briefe des ungarischen Rechtsphilosophen Felix Somló (1873–1920)*... 95–250. o.; Szladits Károly levelei Somló Bódoghoz... 277–316. o.

⁸³⁵ Felix Somló: *Juristische Grundlehre*. University of Michigan Library, Lexington, 2013.

Karl Larenz vagy éppen Helmut Coing számos helyen és alkalommal hivatkozott rá. Tudósi nagyságát jól jellemzi a halálát követően megjelent nekrológban olvasható méltatás: „Európai tudás és látókör, boncoló elme, bölcsészeti alaposottság, szüntelen tépelődés és az igazság tükrözésében, finoman csillogó gondolatmunka, amely áttetszően világossá formálja a napfényre bányászott igazságokat – ezek voltak Somló Bódog szellemi életének jellemző vonásai.”⁸³⁶

3.3. Moór Gyula jogbölcséleti szintézise

„A magyar jogfilozófia a külföldön és legújabbban a belföldi irodalomban is bizonyosságát adta egészséges fejlődésének és most már a magyar közvéleményen, a magyar életben a sor, hogy az új magyar jogfilozófia kincseit birtokába vegye, ami annnyival kíváncsiabb, mert az új magyar jogfilozófia, dr. Moór Gyula jogfilozófiája nemcsak modern színvonalú, a külföldi tudomány fejlődésével és legújabb eredményeivel teljesen egybeforrt, hanem eminenter magyar jogfilozófia is.”⁸³⁷ Horváth Barna, a neves pályatárs, Moór 1923-ban megjelent könyvéről írt recenziójában olvashatjuk ezeket a sorokat. A harmincas éveinek épp a közepén járó Moórról, illetve addigi teljesítményéről ennél nagyobb dicsőítést nemigen lehetett volna írni.

Moór Gyula (1888–1950) Somló tanítványaként vált ismertté a hazai jogtudományban.⁸³⁸ Az első világháborút megelőző pályaszakaszának legjelentősebb műve

⁸³⁶ Somló Bódog [nekrológ]. *Jogtudományi Közöny*, LV. évf. (1920) 20. sz. 158. o.

⁸³⁷ Horváth Barna: Az új magyar jogfilozófia... 153. o.

⁸³⁸ Moór Gyula (1888. augusztus 11., Brassó – 1950. február 3., Budapest) egyetemi tanulmányait a kolozsvári egyetem jogi karán végezte. 1913-ban avatták „sub auspiciis Regis” a jogtudományok doktorává. Két hosszabb lélegzetű tanulmányutat tett Németországban 1912–1914 között. Halléban megismerkedett Rudolf Stammlerrel, a kontinensen ekkor uralkodó neokantiánus jogfilozófiai irányzat megalapítójával. 1914-ben az eperjesi evangélikus jogakadémia tanára lett. 1917-ben jogbölcséletből Kolozsváron habilitált. 1918 végén Somló maga mellé hívta a kolozsvári egyetemre, ahol a nemzetközi jog nyilvános rendes tanárává nevezték ki. A háborút követően Szegeden folytatta működését. A szegedi évek alatt (1921–1928) vált szűkebb szakterülete, a jogfilozófia első számú hazai képviselőjévé. 1925 tavaszán a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagjának választották. 1928-ban a budapesti jogi karra kapott professzori kinevezést. A hazai tudós társaság 1942-ben rendes tagjainak sorába emelte. A háborút követően, az 1945/46-os tanévre az egyetem Rector Magnificusaként tevékenykedett. Az 1945. novemberi választásokat követően a Nemzetgyűlés első ülésén az ország szellemi és közéleti vezető személyiségeinek fenntartott 12 hely egyikére képviselőnek választották. 1945 őszén a Magyar Tudományos Akadémia körül kialakult vita következményeként – a lemondott elnök helyébe – Moórt bízták meg „helyettes elnökként” az Akadémia ideiglenes irányításával. Az 1947. évi választásokon a Magyar Függetlenségi Párt (Pfeiffer-párt) jelöltjeként ismét bejutott a parlamentbe, de választási visszaélésekre hivatkozva pártja mandátumait megsemmisítették. 1948. december 31-ével „végleges nyugállományba helyezték”. A Magyar Tudományos Akadémia 1949-es átszervezések politikai okokra hivatkozva kizárták a tagok sorából. Életről és munkásságáról lásd Barna Horváth: *Die ungarische Rechtsphilosophie...* 73–83. o.; Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcsélet Magyarorszá-*

Stammler „Helyes jogról szóló tana” címen jelent meg, melyben a kontinentális jogbölcséleti gondolkodásban az egyre inkább hegemon helyzetbe kerülő „újkantianus” irányzat alapító atyjának „helyes jog” koncepcióját veszi górcső alá.⁸³⁹ Az általa nagyra becsült német jogfilozófus elméletének szigorú kritikai elemzésével hívja föl magára legelőször a szakmai közvélemény figyelmét. Az ezt követő szegedi évek legfőbb tudományos hozadéka jogbölcséleti felfogásának részletes kidolgozása volt, mely először a *Macht, Recht, Moral*, majd pedig a *Bevezetés a jogfilozófiába* című munkáiban

gon... 418–470. o.; Samu Mihály – Szilágyi Péter: Az állam- és jogelmélet oktatásának története egyetemünkön. In: Horváth Pál (szerk.): *Az Állam- és Jogtudományi Kar szerepe a magyar jogtudomány fejlődésében...* 356–366. o.; Szájer József – Tóth Ádám (szerk.): *Moór Gyula 1888–1950*. ELTE Jogász Társadalomtudományi Szakkollégium, Budapest, 1988.; Solt Kornél: Moór Gyula jogfilozófiájáról. *Holmi*, VI. évf. (1994) 12. sz. 1850–1862. o.; Szabó József: Moór Gyula emlékezete (1888–1950) *Polisz*, 1989. 3. sz. 17–21. o. (Az eredeti német nyelvű szöveget Horváth Barna 1952-ben saját neve alatt tette közzé. Vö. Barna Horváth: Julius Moór [1888–1950] *Österreichische Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. IV [1952] H. 4. 385–392. o.); Szabadfalvi József: Moór Gyula pályakezdése (1906–1918) *Jogtudományi Közöny*, XLIV. évf. (1989) 10. sz. 497–504. o.; Paczolay Péter: Moór Gyula jogfilozófiája. *Jogtudományi Közöny*, XLIV. évf. (1989) 10. sz. 505–512. o.; Zsidai Ágnes: Tény és érték (Moór Gyula és Horváth Barna jogfilozófiai vitája). *Jogtudományi Közöny*, XLIV. évf. (1989) 10. sz. 513–519. o.; Szabadfalvi József: Vonások és tasztások Moór Gyula és Horváth Barna kapcsolata. *Magyar Jog*, XLII. évf. (1994) 11. sz. 654–660. o.; Moór Gyula. *Egy XX. századi magyar jogfilozófus pályaképe*. Osiris–Századvég, Budapest, 1994.; Törekvések egy jogfilozófiai szintézisre. Moór Gyula jogbölcsélete. In: *Portrévázlatok...* 143–210. o.; *Aus dem nachlass von Julius Moór / Moór Gyula hagyatékából*. (Sajtó alá rendezte: Varga Csaba) ELTE „Összehasonlító jogi kultúrák” projektum, Budapest, 1995.; Percz László: A belátásos elmélettel a mezőelméletig... 83–86. o.; Wesen und Problematik der Rechtsphilosophie. Die Rechtsphilosophie on Gyula Moór. *Rechtstheorie*, Bd. XXX (1999) H. 1. 329–353. o.; Szabó Róbert: Moór Gyula. In: *Nemzetgyűlés almanachja 1945. november 29. – 1947. július 25.* (főszerk.: Vida István) Magyar Országgyűlés, Budapest, 1999. 377–379. o.; Moór Gyula. (Válogatta, sajtó alá rendezte, a bevezetést írta: Szabadfalvi József) Új Mandátum Könyvkiadó, Budapest, 2001.; Csaba Varga: Legal Philosophising in mid-XXth Century Hungary. (Julius Moór and István Losonczy). *JURA. A Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karának tudományos lapja*, XIX. évf. (2013) 1. sz. 108–110. o.; Moór Gyula. *Iustum – Aequum – Salutare*, XII. évf. (2016) 1. sz. 207–215. o.; Szabadfalvi József: „A napi politika rontó viharai” – Moór Gyula közéleti-politikai szerepvállalása az 1930-as és 1940-es években. In: Papp Gábor (szerk.): *Konzervatív gondolkodók a két világháború között*. Kossuth Kiadó, Budapest, 2016. 69–98. o.; Varga Csaba: Moór Gyula a napi sajtóban. *Iustum – Aequum – Salutare*, XIII. évf. (2017) 1. sz. 155–174. o.; Molnár András: Moór Gyula (1888–1950). A Szegedi Tudományegyetem jogász professzorai I. *FORVM. Acta Juridica et Politica*, X. évf. (2020) 1. sz. 513–530. o.; Szabadfalvi József: Moór Gyula: A jogbölcsész és a Magyar Tudományos Akadémia „helyettes elnöke”. In: Veress Emőd (szerk.): *Erdélyi jogászok: Jogászportrék I.* Forum Iuris Kiadó, Kolozsvár, 2020. 132–140. o.

⁸³⁹ Moór Gyula: Stammler „Helyes jogról szóló tana”. Magyar Jogászegyleti Értekezések. 25. füz. Új folyam, III. köt. Pfeifer Ferdinánd Nemzeti Könyvkereskedése, Budapest, 1911. A háború előtti években több tanulmányt szentelt Stammler jogfilozófiája kritikai értékelésének. Vö. Moór Gyula: A jog fogalma és az anarchizmus problémája Stammler jogphilosophiájában. *Athenaeum*, XX. köt. (1911) 4. sz. 1–35. o.; A társadalom fogalmáról. Stammler idevágó tanításainak kritikája. *Magyar Társadalomtudományi Szemle*, V. évf. (1912) 1. sz. 25–38. o.

látott napvilágot.⁸⁴⁰ Az előbbi tanulmányában a jog fogalmának, valamint az erkölcs és jog kapcsolatának kérdéseit tárgyalja, az utóbbi – önálló jogbölcseleti felfogásának komplex megalapozására vállalkozó – műve az 1920-as években tulajdonképpen tankönyvként szolgált a szegedi jogi karon.⁸⁴¹ Az akkoriban írt publikációiban részben a neokantiánus jogfilozófia alapkérdéseiből kiindulva próbált meg újszerű válaszokat megfogalmazni, illetve összhangot kívánt teremteni a jogfilozófia „örök” vizsgálódási tárgyai között. A jogbölcseleti szintézisre tett kísérlete hozta meg számára a szakmai elismerést, aminek révén az ország első számú jogfilozófusát kezdték benne látni. Az említett két alapművét számos kisebb jelentőségű tanulmány követte, melyekben részproblémák bemutatására vállalkozott. Tudományrendszertani témájú dolgozataival jogbölcseleti felfogásának alapjait egészítette ki, illetve tanulmányoszerű recenzióiban a kortárs jogfilozófiai nézetek kritikai ismertetéseit olvashatjuk. Az 1920-as évekre az európai jogelméleti gondolkodás meghatározó alakjává váló Hans Kelsen – akihez később kollegiális baráti szálak fűzték – *Allgemeine Staatslehre* című művének rövidített fordítását is elvégezte.⁸⁴² Megemlékező, méltató írásai közül Somlóról írt tanulmánya, illetve a somlói „örökség” gondozása és közzététele érdemel említést.⁸⁴³ A szegedi

⁸⁴⁰ Julius Moór: *Macht, Recht, Moral. Ein Beitrag zur Bestimmung des Rechtsbegriffes*. A m. kir. Ferencz József Tudományegyetem tudományos közleményei. I. köt. 1. füz. Szeged. Városi Nyomda és Könyvkiadó R.-T., Szeged, 1922.; *Bevezetés a jogfilozófiába*. (Filozófiai könyvtár III.) Pfeifer Ferdinánd Nemzeti Könyvkereskedése, Budapest, 1923.

⁸⁴¹ A korabeli szokásoknak megfelelően – szervezett jegyzetkiadás hiányában – egyetemi előadásainak lejegyzetelt, szerkesztett változatait jelentették meg tankönyv gyanánt. A kiadványok az 1923-as *Bevezetés a jogfilozófiába* című könyvének szerkezeti tagolását vették alapul, sőt jelentős mértékű a szöveghű átvétel is. A jegyzetek közül kiemelkedik a Püski Sándor Magyar Élet kiadójának sorozatában 1936-ban megjelent tankönyve. Vö. *Jogfilozófia*. Jog- és államtudományi jegyzetek 3. (Moór Gyula előadásai után jegyezte Püski Sándor) Magyar Élet, Budapest, 1936. A mű utoljára – változatlan utánnyomásban – 1947-ben a kiadó megjelölése nélkül jelent meg. Püski Sándor 1994-ben az eredeti 1936-os jegyzetét – tisztelegve egykori professzora emléke előtt – nyomtatott formátumban is közzétette. Vö. *Jogfilozófia*. (Dr. Moór Gyula egyetemi ny. r. tanár előadásai után jegyezte: Püski Sándor) Püski Kiadó, Budapest, 1994. Említésre méltóak még Démi-Gerő Mihály és Kőrössi János szerkesztette *Jogbölcselet* (1934), illetve az 1938-as dátumozású *Jogfilozófia „Dr. Bagoly” Szeminárium* című jegyzetek, melyek Moór nevének említése nélkül előadásainak kivonatát tartalmazzák.

⁸⁴² Hans Kelsen: *Az államelmélet alapvonalai* (A német kéziratból fordította és előszóval ellátta: Moór Gyula) Szeged Városi Nyomda és Könyvkiadó Rt., Szeged, 1927. (újra nyomva: Bifor Kiadó, Miskolc, 1997.) Kelsen és Moór kapcsolatáról, illetve a fordítás történetéről lásd bővebben: Varga Csaba: *Documents de Kelsen en Hongrie: Hans Kelsen et Julius Moór. Droit et Société*, 1987. No. 7. 337–352. o.; Varga Csaba: *Bevezetés*. In: Hans Kelsen: *Tiszta Jogtan*. (Bibó István fordításában) ELTE Bibó István Szakkollégium, Budapest, 1988. IX–XVI. o.; Szabadfalvi József: *Egy kortárs magyar jogfilozófus reflexiói – Moór Gyula Kelsen-interpretációja*. In: *Hans Kelsen jogtudománya. Tanulmányok Hans Kelsenről*. (Szerk.: Cs. Kiss Lajos) Gondolat Kiadó – MTA Jogtudományi Intézet – ELTE Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 2007. 747–761. o.

⁸⁴³ Sajtó alá rendezte és előszót írt Somló *Gedanken zu einer ersten Philosophie* (Berlin und Leipzig, 1926. 3–17. o.) című posztumusz művéhez, illetve előszót írt Somló *Juristische Grundlehre* című könyvének második kiadásához (Leipzig, 1927. VII–IX. o.).

évek lezárásaként *A logikum a jogban* című terjedelmes tanulmányában foglalta össze jogdogmatikai és módszertani alapvetéseit.⁸⁴⁴

1929 nyarán hagyta el a szegedi egyetemet, amelynek falai között vált a pályakezdő jogtudósból az ország első számú jogbölcseletijévé. A szegedi évek tudományos eredményei jelentették számára azt a biztos alapot, amelyen tovább építkezve igyekezett jogfilozófiai szintézisét egyre tökéletesebbé tenni. Az 1930-as évek első felében megjelent művei közül kiemelésre érdemesek a *Metafizika és jogbölcselet*, *A természetjog problémája* és a *Szociológia és jogbölcselet* című tanulmányai.⁸⁴⁵

Moór jogbölcseleti felfogásának filozófiai alapjaiban az 1930-as évek folyamán változás figyelhető meg, ami írásaiban csak az 1940-es évek elejére kap karakterisztikus megfogalmazást. Ekkortól jogfilozófiai szemléletében a kanti és hegeli gondolatokat ötvöző „újabb kultúrfilozófia” lesz a meghatározó, mely *A jog mivolta az újabb kultúrfilozófia megvilágításában*, a *Recht und Gesellschaft*, az *Újkantiánizmus és újhegeliánizmus a jogfilozófiában*, a *Was ist Rechtsphilosophie?* című tanulmányaiban és *A jogbölcselet problémái* című könyvében nyer részletesebb kifejtést.⁸⁴⁶ A filozófiai megalapozottság jelentősége más írásaiban is központi kérdésként jelenik meg.⁸⁴⁷ Hasonlóan fontosak a 20. századi jogelméleti gondolkodást alapvetően befolyásoló kelsen-i tézisekkel folytatott polémia kapcsán született művei.⁸⁴⁸ Ebben az időszakban igen jelentősek azok a munkái, melyekben a jogbölcselet és a tételes jogtudományok számára egyaránt fontos határkérdésekkel – főképpen jogi alaptanával összefüggő problémákkal – foglalkoznak.⁸⁴⁹ E tanulmányok jelentős hatást gyakoroltak a

⁸⁴⁴ Moór Gyula: *A logikum a jogban*. (Filozófiai értekezések 1.) Magyar Filozófiai Társaság, Budapest, 1928.

⁸⁴⁵ Moór Gyula: *Metafizika és jogbölcselet*. *Athenaeum*, XV. köt. (1929) 5–6. füz. 193–210. o.; *A természetjog problémája*. (Értekezések a filozófiai és társadalmi tudományok köréből. IV. köt. 10. sz.) Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1934.; *Szociológia és jogbölcselet*. (Filozófiai értekezések. 5.) Magyar Filozófiai Társaság, Budapest, 1934.

⁸⁴⁶ Moór Gyula: *A jog mivolta az újabb kultúrfilozófia megvilágításában*. *Athenaeum*, XXVIII. köt. (1942) 3. füz. 237–252. o.; *Recht und Gesellschaft*. *Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. XXI (1942) H. 5. 537–567. o.; *Újkantiánizmus és újhegeliánizmus a jogfilozófiában*. *Magyar Jogi Szemle*, XXIV. évf. (1943) 3. sz. 71–85. o.; *Was ist Rechtsphilosophie?* *Archiv für Rechts- und Sozialphilosophie*, Bd. XXXVI (1943) „Ungarn-Heft”, 3–49. o.; *A jogbölcselet problémái*. Magyar Szemle Társaság, Budapest, 1945.

⁸⁴⁷ Vö. Moór Gyula: *A „filozófia mibenléte” Pauler szerint*. *Athenaeum*, XIX. köt. (1933) 6. füz. 240–261. o.; *Philosophia Perennis*. Schütz Antal bölcselete. *Athenaeum*, XXVII. köt. (1941) 2. füz. 136–164. o.; *A szabad akarat problémája*. (Értekezések a filozófiai és társadalmi tudományok köréből. VI. köt. 1. sz.) Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1943.

⁸⁴⁸ Julius Moór: *Reine Rechtslehre, Naturrecht und Rechtspositivismus*. In: Alfred Verdross (Hrsg.): *Gesellschaft, Staat und Recht. Festschrift Hans Kelsen zum 50. Geburtstag gewidmet*. Verlag von Julius Springer, Wien, 1931. 58–105. o.; *Reine Rechtslehre. Randbemerkungen zum neuesten Werk Kelsens*. *Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. XV (1935) H. 3. 330–343. o.; *Tiszta jogtan*. *Magyar Jogi Szemle*, XIV. köt. (1935) 4. sz. 133–141. o.

⁸⁴⁹ Moór Gyula: *A jogi személyek elmélete*. A M. Tud. Akadémia Jogtudományi Bizottságának kiadványsorozata. 2. sz. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1931.; A különböző jogforrások, azok

magyar tételes jogtudományi gondolkodásra. A korabeli magán- és közjogi irodalom reprezentánsai (pl. Finkey Ferenc, Kuncz Ödön, Nizsalovszky Endre, Szladits Károly, Szász István, Tomcsányi Móric) vitakoztak nézeteivel, illetve elfogadva azt beépítették szaktudományuk elméleti alapjaiba. Említett művein kívül több jelentős tanulmánya a tételes jogtudomány egy-egy rész kérdéséről tárgyalja.⁸⁵⁰

Moór 1923-ban *Bevezetés a jogfilozófiába* című művében a jogbölcsélet alapproblémáinak tárgyalásakor az alábbi kérdéseket fogalmazza meg: „Van-e a jogfilozófiának a tételes jogtudományok mellett jogosultsága?”; „Indokolt-e a jogfilozófia problémáinak külön tudomány által egyesített vizsgálata?” Ezek megválaszolásakor abból a somlói alaptételből indul ki, hogy a jog fogalmának meghatározása nem tételesjogi kérdés. Minden tételes jogtudománynak előfeltétele (preszuppozíció) annak a kérdésnek a tisztázása, hogy valójában mit értünk jogon. Ezzel szemben: „A tételes jogtudomány ha akarná sem tudná pusztán a jogszabályok ismerete alapján meghatározni a jog fogalmát. Minden ide irányuló kísérlet »circulus vitiosus«-t jelentene, mert hiszen a jog fogalmát akként határozná meg, hogy jog az, amit a jog jognak mond.”⁸⁵¹ A jogszabály szerinte csak azt mondhatja ki, hogy önmagán kívül mi tekinthető még jognak; annak eldöntése, hogy az illető szabály önmaga jogszabály-e, már nem történhet meg a tételes jog alapján. „Dogmatikus szendergésnek” nevezi azt a tételesjogi felfogást, amely szerint nincs szükség jogfilozófiára.

Moór tudományelméletének alaptézise Pauler Ákostól – Pauler Tivadar unokájától –, a kor ismert magyar filozófusától átvett erősen ismeretelméleti jellegű megközelítésből származik, aki szerint: „A filozófiai alaptudományok közös vonása, hogy minden tudomány végső előfeltevéseit teszik tervszerű vizsgálat tárgyává. [...] Azok a modern gondolkodók is (például Windelband, Husserl) helyes nyomon járnak,

egyensúlya és rangfokozata a magyar jogrendszerben. *Magyar Jogi Szemle*, XIII. évf. (1932) 5. sz. 145–153. o.; *Creazione e applicazione del diritto. Rivista Internazionale di Filosofia del Diritto*, Anno XIV. (1934) Fasc. VI. 653–680. o.; *A jogrendszer tagozódásának problémája*. Értekezések a filozófiai és társadalmi tudományok köréből. V. köt. 2. sz. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1937.; A magánjogi jogügylet mint jogforrás. In: *Emlékkönyv Dr. Szladits Károly tanári működésének harmincadik évfordulójára*. Grill Károly Könyvkiadóvállalata, Budapest, 1938. 32–39. o.; A joghézag kérdéséről. In: *Emlékkönyv Kolozsvári Bálint Dr. jogtanár működésének negyvenedik évfordulójára*. Grill Károly Könyvkiadóvállalata, Budapest, 1939. 308–321. o.; Az állam joga és a magánosok joga. In: *Az Erdélyi Múzeum-Egyesület Jog- Közgazdaság és Társadalomtudományi Szakosztálya Értekezései*. 2. Kolozsvár, 1943. 29–40. o.

⁸⁵⁰ Vö. Moór Gyula: Érték-e a Nemzetek Szövetsége az emberiség számára? In: *Emlékkönyv Kenéz Béla negyedszázados professzori munkásságának évfordulójára*. Műegyetem Ny., Budapest, 1932. 15–39. o.; Az esküdtbíráskodás kérdéséről. In: Heller Erik – Moór Gyula – Rácz György (szerk.): *Büntetőjogi tanulmányok Angyal Pál születése 60-ik és jogtanári működése 35-ik évfordulójára*. Pallas Irodalmi és Nyomdai Rt., Budapest, 1933. 207–218. o.; Az alkotmány. In: *Polner Ödön Emlékkönyv. Dolgozatok Polner Ödön egyetemi ny. r. tanár születésének 70. évfordulójára*. II. köt. Szeged Városi Nyomda, Szeged, 1935. 77–123. o.

⁸⁵¹ Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába*... 10. o.

kik a filozófiát a végső előfeltevések tudományának mondják.”⁸⁵² Pauler emlékének ajánlott tanulmányában átvéve és továbbgondolva a filozófus tételét, úgy fogalmaz, hogy a „filozófia minden tudomány közös végső előfeltevéseinek, tehát egész tudásunk univerzális preszuppozícióinak vizsgálata.”⁸⁵³ Moór tudományrendszertanában a szakfilozófiák az általános filozófia és a szaktudományok közötti mezőben helyezkednek el, átmenetet képezve a két szféra között. Ez az átmeneti jelleg kettősséget kölcsönöz a szakfilozófiák számára.⁸⁵⁴ Utóbbi jellegzetességre utal az a megállapítása, mely szerint a szakfilozófia ugyanúgy előfeltevéseket vizsgál, mint a filozófia, azonban míg az általános filozófia minden ismeret előfeltevéseit, addig a szakfilozófia csak annak a szaktudománynak az előfeltevéseit, amelyekre vonatkozik. Mivel a jogfilozófia – illetve a szinonim fogalomként használt jogbölcsélet – minden jogtudomány sajátos végső előfeltevéseit vizsgálja, méltán viseli „a jog filozófiája” nevet, mint a jogtudományok szakfilozófiája.⁸⁵⁵

Moór jogbölcséleti szemléletét erős filozófiai meghatározottság jellemzi. A német jogfilozófia alapvető hatása, illetve Somló félbemaradt kísérlete is arra ösztönözte, hogy jogbölcséletét a lehető legbiztosabb filozófiai alapokra helyezze. Habár Moór mesterével szemben önálló filozófiai rendszer megalkotásába nem vágott bele, a bölcséleti megalapozottságnak mindig elsőrendű fontosságot tulajdonított.⁸⁵⁶ Lényegesnek tartotta, hogy a filozófia és a jogbölcsélet közötti kapcsolat harmonikus legyen, mert az ezt veszélyeztető jelenségek, így a jog világával nem, vagy nehezen összefüggésbe hozható filozófiai problémák behatolnak, és esetleg túltengnek a jog-

⁸⁵² Pauler Ákos: *Bevezetés a filozófiába*. (III. kiadás) Danubia, Budapest, 1933. 9. o. (Windelband és Husserl nevét Pauler mellett külön is megemlíti Moór tudományelméleti fejtegetéseiben.)

⁸⁵³ Moór Gyula: A „filozófia mibenléte” Pauler szerint... 245. o.

⁸⁵⁴ „A szakfilozófiában a filozófia univerzalitása veszendőbe megy, minthogy tárgya nem minden, nem a totalitás, hanem a mindenségnek egyik szelete, minthogy benne »a« filozófia általánossága meghatározott tárgyra való vonatkozással korlátozott. Ennyiben a szakfilozófia szaktudományi jellegű. Azonban a szakfilozófia a Kozmosznak azt a szeletét, amely meghatározott tárgya, mint egészet tekint, úgy fogja át, mintha totalitás volna: sub specie totalitatis, vagyis tulajdonképpen sub specie aeternitatis. Ennyiben minden szakfilozófia filozófiai-jellegű is.” (Uo. 257. o.)

⁸⁵⁵ Moór a szűkebb értelemben vett jogtudományoknak (szakjogtudományok) három nagy csoportját különbözteti meg: 1. tételes jogtudományok (jurisprudencia), 2. okozatos jogtudományok (jogtörténet és jogszociológia) és 3. értékelő jogtudományok (jogpolitika). A tételes jogtudományok a jogrendszer tartalmát szisztematikusan fejtik ki, az okozatos jogtudományok a jog kialakulását, fejlődését, okait, illetve társadalmi összefüggéseit, az értékelő jogtudományok a jogtartalom helyességét, célszerűségét vizsgálják és értékelik. A jogfilozófia ezekkel szemben az összes jogtudomány végső előfeltevéseit kutatja. Míg a jogtudományok mindig a tartalomra irányulnak, addig a jogfilozófia vizsgálódása formális jellegű. A jogbölcsélet a jogi jelenségek közül nem a változó jelenséget vizsgálja, hanem a jog változatlan lényegét, a jog változatlan formáját. (Uo. 259. o., illetve *Jogfilozófia*. Jog- és államtudományi jegyzetek [1936] 71–75. o.)

⁸⁵⁶ Erre utal Horváth Barna Moór *Bevezetés a jogfilozófiába* című művéről írt recenziója. (*Zeitschrift für öffentliches Rechts*, Bd. V [1925] H. 4. 646. o.)

bölcséletben.⁸⁵⁷ Moór alaptézise szerint a jogfilozófia problémáinak megoldásánál az általános filozófiára támaszkodik, ezért természetes, hogy az alapul vett filozófiai rendszer különbözősége miatt eltérő eredményekre fog jutni.⁸⁵⁸ Saját felfogásának filozófiai alapjait az 1920-as évek elején Kant *A tiszta ész kritikája* című művében az okozatos lét (Sein) és az értékek világa (Sollen) közötti megkülönböztetés kifejtésére vezeti vissza.⁸⁵⁹

Moórt saját jogfilozófiai rendszerének kialakításában a rá hatást gyakorló filozófiai és jogbölcséleti (Stammler, Somló, Kelsen) törekvések problémafelvételéseinek komplex szemlélete jellemzi. *Bevezetés a jogfilozófiába* című művében a jogbölcsélet három önálló vizsgálódási területéről beszél, amelyekre a tételes jogtudomány nem ad magyarázatot, így a jog fogalmának meghatározásáról (Somló nyomán nevezi „jogi alaptannak”), a jog általános okozati összefüggéseinek vizsgálatáról („a jog szociológiája”), és a jog helyességének kérdéséről („jogi értéktan”, vagy más néven „jogi axiológia”). Jogbölcséleti felfogásának fundamentuma a jog fogalmának meghatározása, amely „a jogfilozófia megoldandó problémáit egymáshoz láncolja.” A jogtudomány és a filozófia kapcsolata azonban nem egyoldalú függést eredményez, hiszen „nemcsak a jogtudomány vezet el a filozófiához, a filozófiai kutató csákánya is nem egyszer beleütközik a jog világának a jelenségeibe.”⁸⁶⁰ Moór már 1923-as alapművében megfogalmazza a tágabb értelemben felfogott jogfilozófia negyedik kérdéskörként a „tételes jogtudományok módszertanát” (más helyen: „jogtudományok módszertanát”), melyet elsősorban az általános filozófiába sorol.⁸⁶¹ Később erre mint a

⁸⁵⁷ „Örizzük meg kell [...] attól, hogy oda nem tartozó filozófiai elmélkedések áradatával borítsuk el a jogfilozófia és jogtudomány mezejét, mert ezáltal indokolatlanul megszükitenők azt a területet, amely a jogtudományi problémák művelésére van szánva. E tekintetben a »superflua nocet« elvét kell vallanunk” (Moór Gyula: *Metafizikai és jogbölcsélet...* 195. o.)

⁸⁵⁸ „Minden jogbölcséleti rendszer szükségképpen összefügg valamely általános filozófiai felfogással, amely összefüggés természetesen nem zárja ki azt, hogy e jogbölcséleti rendszer a speciálisan jogfilozófiai problémák megoldásánál egészen más eredményre ne jusson, mint amilyenre az a filozófus, akinek általános világfelfogását elfogadja, jutott, feltéve természetesen, hogy maga próbálta meg általános filozófiájának konzekvenciáit a speciális jogfilozófiai problémákra is alkalmazni.” (Moór Gyula: Somló Bódog... 13. o.)

⁸⁵⁹ Moór erről 1937-ben így vall: „Kant filozófiai és Stammler jogfilozófiai művei voltak reám a legjelentősebb hatással.” In: *Az új könyvek könyve. 173 író művésze, tudós vallomása olvasmányairól.* (Összegejtötte és bevezetéssel ellátta: Köhalmi Béla) Budapest, 1937. 237. o.

⁸⁶⁰ Fejtegetéseinek összefoglalásaként így fogalmaz: „Ha [...] a filozófia területéről indulunk el a jog világa felé, ugyanazon három alapvető problémára bukkanunk, amelyek a jogtudományok előfeltevéseinek a kutatása közben felmerültek és a tételes jogok területéről a jogfilozófia felé vezettek: a jog fogalmának, a jog okozatos összefüggéseinek és a jog helyességének a problémájára. Ha e problémák filozófiai eredetét jelezni akarnók, nevezhetnénk az elsőt a jog fenomenológiájának, a másodikat a jog pszichológiájának és a harmadikat a jog etikájának.” (Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába...* 29–31. o.) Mindennek első, kevésbé részletező megfogalmazását lásd Moór Gyula: *A társadalomtudomány és a tételes jogtudomány határkérdéseiről. Társadalomtudomány, II. évf. (1922) 3–4. sz. 253. o.*

⁸⁶¹ Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába...* 36–46. o.

jog megismerésének általános elméletére több hangsúlyt fektet, így *A jogbölcsélet problémái* című művében mindezt már azzal egészítette ki, hogy „[a] jogbölcsélet módszertani problémájának a jogelméleti problémákkal való összefüggését mi sem bizonyítja meggyőzőbben, mint az a körülmény, hogy a jogtudományok előfeltevéseinek módszertani vizsgálata is elvezet a három jogelméleti problémához.”⁸⁶²

Moór a jogfilozófia problémáinak felosztása alapján tesz különbséget a jogbölcsélet-történet irányzatai között. Tipológiai rendszerében hat csoportra osztja a különböző jogfilozófiai irányzatokat, így megkülönböztet: „1. a jog fogalmát kereső jogi alaptani jogfilozófiát, 2. a kauzális összefüggéseket kutató vagy szociológiai jogfilozófiát, 3. a helyes jogot kereső vagy értékelő, (közelebbről etikai) jogfilozófiát, 4. a tételes jogtudomány módszerét kutató metodológiai jogfilozófiát, 5. a tételes jogi fogalmakat továbbképző jogászati vagy általános jogtani jogfilozófiát, végül 6. e problémák közül többeket vizsgáló összefoglaló jogfilozófiát.”⁸⁶³ A jogfilozófiai irányzatoknak ez a tipizálása szisztematikus áttekintést ad a belső rokonság és hasonlóság alapján az eltérő időszakokban meghatározó jogbölcséleti irányzatok között.⁸⁶⁴ A tulajdonképpeni különbséget a jogfilozófiai irányzatok között abban látja, hogy a jog fogalmának meghatározásán kívül milyen más problémát von vizsgálódásának körébe. Moór a jogbölcséleti irányzatok közül az általános jogtani jogfilozófiát elhibáztattnak tekinti, és Somlóhoz hasonlóan a tételes jogtudomány világába utasítja vissza. Saját felfogását az „összefoglaló” jogfilozófia csoportjába tartozónak tekinti, „minthogy a közül az öt problémakör közül, amelyekben a különböző jogfilozófiai irányzatok a történelem folyamán a jogbölcsélet megoldandó feladatát látták, négynek a jogosultságát elismertük, és csupán az általános jogtani problémafelfogást kell visszautasítanunk.”⁸⁶⁵

Moór pályája kezdetétől fogva a neokantiánus irányzat azon követői közé tartozott, akik a valóság és érték világának elválasztását alapvetőnek tekintették, ugyanakkor e két szféra közötti viszony rendezésére, kapcsolatteremtésre törekedtek. Kezdetül fogva elméletének sarokpontját képezte a jog kettős természetéről, kétarcúságáról szóló tétele, amely a jog valóság- és értékoldalának kettősségét emelte ki. Ezt a gondolatot a *Macht, Recht, Moral* című tanulmányában fejtette ki legelőször, s azután erre a tézisre mint egyik tartópillérre építette föl *Bevezetés a jogfilozófiába* című könyvét. Felfogása szerint a jog olyan különféle szálakból összeszőtt, bonyolult jelenség, amely egyrészt az „okozatos lét világába”, másrészt az „értékek világába” tartozó alkotóelemek összekapcsolódásából áll.

⁸⁶² Moór Gyula: *A jogbölcsélet problémái...* 64. o.

⁸⁶³ Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába...* 54. o.

⁸⁶⁴ *Jogfilozófia. Jog- és államtudományi jegyzetek* [1936] 79–80. o.

⁸⁶⁵ Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába...* 156–157. o.

Szintézisre törekvő „összefoglaló” jogbölcseleti felfogásában – habár a jog kettős természetének elismerése mindvégig jellemezte – az 1930-as évekre változás következett be. Írásaiban ez az 1940-es évek elejére nyer letisztult formát. Az újfajta szemléletmód nem is annyira jogfilozófiájában, mint inkább jogbölcselete általános filozófiai alapjaiban figyelhető meg. A filozófiai kérdések előtérbe kerülése a 19. század szaktudományi jellegű jogfilozófiáját követően szinte természetes, s joggal nevezhetjük a 20. századot a „jogbölcselet filozófiai korszakának”.⁸⁶⁶ Ennek első jelét az 1928-ban megjelent *A logikum a jogban* című tanulmányában figyelhetjük meg, ahol először nevezi a jogot az „értékes valóság” birodalmába tartozó jelenségnek.⁸⁶⁷ Lényegében ezt ismétli meg az 1920-as évek végén *Metafizika és jogbölcselet*, illetve a néhány évvel később publikált *Creazione e applicazione del diritto* és *A természetjog problémája* című tanulmányaiban. Az 1934-ben megjelent *Szociológia és jogbölcselet* című művében teszi meg a következő lépést a „jog mibenléte” vizsgálatakor az új jogszemlélet felé. Ebben éliesen elhatárolja magát a korabeli szociológia általános felfogásától és a hegei értelmezésétől. Véleménye szerint a társadalom nem csupán a természet részeként definiált organizmus és nem is az objektív szellem birodalmába tartozó jelenség, hanem a „természet: világának és az eszmék, a szellem világának találkozhelye”.⁸⁶⁸ Moór a társadalmi életről általánosságokban elmondottakat a társadalmi lét minden jelenségére, így a joggal legszorosabb összefüggésben lévő „társadalmi hatalomra” is kiterjeszti. A kettősség itt is kézenfekvő, hiszen a társadalmi hatalom magában foglalja „a hatalom” támaszaiként szereplő emberek testi erejét éppúgy, mint fizikai erő kifejtésük lelki alapjait. Gondolatmenetéből természetesnek tűnik a további megállapítás, mely egyenes logikai következménye az előbbieknek: „A jogban is a realitás és az idealitás, testi-lelki valóság és a szellemi tartalmak, a tapasztalati lét és az értékek, a normák érintkezését találhatjuk. A jog határozott gondolati tartalommal bíró szabályoknak, előírásoknak, normáknak a rendszere. De nemcsak gondolatoknak, szellemi tartalmaknak a rendszere, hanem pszichofizikai realitással bíró emberi cselekvéseknek egy rendszere is.”⁸⁶⁹

⁸⁶⁶ Vö. Jogfilozófia. (Moór Gyula előadása a Magyar Filozófiai Társaság 1942. dec. 1-én tartott vitáján) *Athenaeum*, XXIX. köt. (1943) 2. sz. 156–165. o.

⁸⁶⁷ „Amint az emberi kultúra körébe tartozó jelenségek általában nem pusztán valóságnak és az értéknek szoros összefonódásai: értelemmel bíró értékes valóságok és megvalósult életet mozgató értékeszmék, akként a jog is ilyen kétarcú – a valóságok világába és az értékek világába egyaránt benyúló – jelenség.” (Moór Gyula: *A logikum a jogban...* 2. o.)

⁸⁶⁸ „A társadalom ekként az emberi cselekvések pszichofizikai realitásaiból tevődik össze, a pszichofizikai realitásnak ezeket a darabjait azonban szellemi kapcsolatok foglalják társadalmi jelenséggé s végső sorban a társadalmi élet egységévé össze.” (Moór Gyula: *Szociológia és jogbölcselet...* 10–11. o.)

⁸⁶⁹ Uo. 14. o. (Valójában a jog kettős jellegének a kanti hatáson túllépő hangsúlyozása képezte tartópillérét a *Macht, Recht, Moral* és a *Bevezetés a jogfilozófiába* című művek jogfilozófiai szemléletének. Mindez a jog fogalmának meghatározásában mutatkozik meg leginkább, amikor a két szféra dualiz-

Felfogásbeli módosulást jelez a *Szociológia és jogbölcselet* című tanulmányában tett hivatkozása Heinrich Rickert neokantiánus és Nicolai Hartmann újhegei indíttatású filozófusok ontológiai téziseire – melyek szembehelyezkedtek a kanti epigonok tanításával –, akik megpróbálták a valóság és érték különbségének kiengesztelhetetlen ellentétét vallók megállapításait oldani, s a két szféra kapcsolódását, egymáshoz való viszonyát újszerűen magyarázni.⁸⁷⁰ Moór véleménye szerint a korabeli jogbölcseleti gondolkodásnak e legtöbbet vitatott kérdésére még senkinek sem sikerült valódi választ adnia. Kettőjük közül ekkor Rickertben látja azt a filozófiai megalapozást, amelyre inkább érdemes támaszkodni egy új jogfilozófia kidolgozása esetén. Valójában Kelsen felfogásával szemben fogalmazza meg azt a tételét, mely szerint a valóság és érték különbségét, mint végső spekulatív kiindulópontot nem szabad úgy felfognunk, hogy „logikai ellentétet” lássunk benne.⁸⁷¹ Értelmetlennek minősíti azokat a megközelítéseket, melyek szerint „az érték tapasztalatilag létező”, vagy „nem létező”, mivel az érték egyáltalában nem a tapasztalati lét síkjába esik: „Hibás [...] az a logikai következtetés [itt a címzettek nyilvánvalóan Hans Kelsen és Horváth Barna lehettek]⁸⁷² – Sz. J.], amely az értéket könnyelműen azonosítva a nem-létezővel, azt állítja, hogy valamely dologról létezőt és értéket, vagyis nem-létezőt állítani contradictio in adjecto.”⁸⁷³ Ez az érvelés Moór szerint nem veszi figyelembe azt, hogy a „nem-létezőt” két egészen különböző értelemben használjuk: 1. „amikor valamiről, aminek empirikus létezése különben lehetséges volna, azt állítjuk, hogy nem létezik” és akkor, 2. „amikor értékekről azt állítjuk, hogy nem tartoznak a létezők közé, mivel nem is létezhetnek, minthogy a tapasztalati realitás síkjától különböző síkba esnek.” A logika nyelvére fordítva – érvel Moór – mindez azt jelenti: némely „nem-létező” logikai ellentéte a létezőnek, némely pedig nem, mert az nem a „lehetséges létezés” tényleges hiányát jelenti, hanem a létezőtől különböző módját a „fennállásnak”, vagyis az „ú.n. érvényességet”. Úgy véli, nem logikai ellentmondásról, hanem az érvelés fogyatékosáról lehet szó akkor, amikor a valóság és érték különbözőségéből kiindulva arra jutnak, hogy „az érték tényleg nem fordulhat elő a tapasztalati

musát a jog fogalmába beemelt „tényleges érvényesülés”, illetve „rendszerinti engedelmség” hangsúlyozásával kívánja megoldani.)

⁸⁷⁰ Vö. Heinrich Rickert: *Die Probleme der Geschichtsphilosophie*. C. Winter, Heidelberg, 1924.; Nicolai Hartmann: *Das Problem des geistigen Seins*. W. de Gruyter & Company, Berlin – Leipzig, 1933.

⁸⁷¹ „Ugyanahhoz a logikai alanyhoz logikai ellentmondás nélkül kapcsolhatjuk a létezőt és az értékességet kimondó logikai állítmányt. Valamely szobor empirikus létezése nincsen logikai ellentmondásban a szobor szépségével, esztétikai értékével. Egymást kizáró logikai ellentétbe különben is csak azonosnemű dolgok állíthatók és nem olyan különműek, mint a valóság és az érték.” (Moór Gyula: *Szociológia és jogbölcselet...* 17. o.)

⁸⁷² Erre mutat rá Zsidai Ágnes: Tény és érték (Moór Gyula és Horváth Barna jogfilozófiai vitája)... 514. o.

⁸⁷³ Moór Gyula: *Szociológia és jogbölcselet...* 17–18. o.

valóságban”.⁸⁷⁴ Moór azért tartja szükségesnek az ún. különmemű dolgok, a Sein és Sollen logikai ellentmondását kizárni, mert csak ezáltal lehetséges a „fennállás” két módozatának, a létnek és az érvényességnek egymáshoz való „közvetíthetősége”.⁸⁷⁵

Ez természetesen nem azt jelenti, hogy a valóság az értékből, vagy fordítva, az érték a valóságból levezethető, illetve egyik a másikba visszavezethető volna, ami éppen a köztük lévő különbség eliminálását jelentené. Moór szerint a formális logika szempontjait figyelembe véve, ha a valóság és érték között éles különbséget is teszünk, de ezt a különbséget nem logikai ellentmondásként fogjuk fel, nincsen semmi akadálya annak, hogy közöttük összefüggést, kapcsolatot keressünk. Ez a kapcsolat azonban nem lehet sem okozatos, sem az értékek világának „immanens törvényszerűsége” által jellemzett kapcsolat, hanem olyan, a két heterogén szféra érintkezését jellemző „harmadikfajtájú” sajátos törvényszerűség „amelyet a realizmus ismeretelméleti felfogása szerint az objektív tárgy változatos struktúrájában, idealisztikus felfogás szerint pedig az alanyi tudat belső gazdagságában keresünk”. Nézete szerint a „realisztikus felfogás mellett a tárgy egysége, idealisztikus felfogás mellett pedig az alany egysége adja meg végső soron a különböző szférák érintkezésének és kapcsolatának lehetőségét”.⁸⁷⁶ Így jut el Moór az „értékes valóság” birodalmába, a Rickerttől kölcsönzött „harmadik birodalomba” (Das dritte Reich), ahol a két szféra találkozik egymással.⁸⁷⁷

Az 1936-os *Jogfilozófiájában* tovább mélyíti az „értékes valóság” vizsgálatának filozófiai alapjait. Míg a „régfi filozófia” csak a természet jelenségeire koncentrált, s „minden idők legnagyobb filozófusa, Kant is egyoldalúan csupán a matematikára és természettudományokra korlátozta vizsgálódásait”, addig az „újabb filozófia” legnagyobb vívmánya, hogy a természeti jelenségek mellé odaállította „az emberalkotta világnak: a történelem-, a társadalom- és a kultúrának jelenségeit”. Az értékes valóságok világa, vagyis az emberi kultúra („az emberi tudatos szellem által létrehozott alkotások világa” – írja Moór) sokkal bonyolultabb, mint a természet világa. Az emberi kultúra olyan szférákat ölel föl, mint az erkölcs, a történet, a jog, a társadalmi élet világa. Ezek közös jellemzője, hogy mindegyik „tulajdonképpen két- vagy ha úgy tetszik három rétegű jelenség = emberi cselekvések, illetőleg ezeknek testi és lelki oldala és a tudatos emberi akaratnak, az emberi cselekvéseknek a harmadik oldala, amit a légnehezebb megfogni, mert azt tapasztalni nem lehet, hanem csak

⁸⁷⁴ Uo. 18. o.

⁸⁷⁵ „Ha a valóság és érték különbsége nem logikai ellentét, akkor [...] ellentmondás nélkül kapcsolatba hozhatók egymással, mint ahogy a valóság és érték áthidalhatatlan ellentétét állító újkantianus irány szerint is már magának a valóságnak, a tapasztalati tárgynak fogalmában két annyira különböző valami találkozik össze, mint az a priori forma és az érzékek anyaga.” (Uo.)

⁸⁷⁶ Uo. 24–25. o.

⁸⁷⁷ Vö. Heinrich Rickert: *System der Philosophie. I. Allgemeine Grundlegung der Philosophie*. Verlag von J. C. B. Mohr (Paul Siebeck), Tübingen, 1921. 354. o.

megérteni: a szellemi tartalom. Testi-lelki alapokon nyugszanak azok a gondolatok, érzések, szabályok, egyszóval értékek (szellemi tartalmak), amelyek a társadalmi és történeti jelenségeknek jellemző vonását adják.” Mivel a jog társadalmi és történeti jelenség, amely emberi cselekvésből és hozzájuk kapcsolódó gondolatokból, értékekből áll, Moór véleménye szerint nyilvánvaló, hogy a jogbölcseletet legközelebb-ről érintő filozófia az ún. „kultúrfilozófia”. Ekkorra a kanti megkülönböztetés, mely éles határvonalat húz a természet világa, az okozatos törvények korlátlan érvényességét biztosító „mundus sensibilis” és az ideák, az értékek, a tiszta észelvek világa, a „mundus intelligibilis” között, már végleg elfogadhatatlan számára.⁸⁷⁸

Az újkanti meghatározásokkal szemben úgy vélte, hogy az „élő jog” területén egészen nyilvánvaló és letagadhatatlanul szoros kapcsolat áll fenn a kanti világkép két elszigetelt tartománya: a szellemi világ és a reális tapasztalati világ között. Az általános filozófia szintjén ezt a kapcsolatot az „új(abb) kultúrfilozófiai irány” segítségével vélte megalapozni. Ezt az új filozófiai szemléletet – mely a kanti-neokanti és hegeli gondolatok szintéziséből alakult ki – Moór szerint „bátran nevezhetjük az utolsó félszázad legjelentősebb bölcseleti áramlatának”. Az új szemléletmód az 1940-es évek elején megjelent munkáiban teljesedett ki.

A kanti és hegeli gondolatok összeegyeztetésén alapuló filozófiai szemléletmód akceptálása azért is érdekes Moór jogbölcseletében, mert 1923-as első összefoglaló munkájában Hegel szerepét a jogtudomány (jogfilozófia) szempontjából kevésbé tartotta számottevőnek.⁸⁷⁹ Megváltozott nézőpontja következményeként az 1940-es évek elején már egyértelműen méltatja a hegeli gondolatok időszerűségét.⁸⁸⁰ A német filozófus legnagyobb érdeméért említi, hogy e szférákban mindenütt szellemet, értelmet, értékeket látott, és történetfilozófiájában a társas létnek és a szellemi világnak szoros kapcsolatát fedezte föl.

De valójában mi is ez az új szintézis, amely az „új (modern) kultúrfilozófiában” megfogalmazást nyerve Moór számára új „preszuppozíciót” jelentett? Az „újabb filozófiai áramlatok” gyűjtőfogalmába tartozó gondolkodóknál keresve a megoldás lehetőségét jutott el két konkrét filozófiai rendszerhez, melyekben fölfedezni vélte az általa áhított szintézis lehetőségét. Az egyik rendszer a századfordulón kialakult újkanti filozófiának a „badeni”, másképpen „értéktani” iránya, mely az újkantianizmus felől próbált közeledni a hegeli világképhez. Ez a felfogás – szemben a neokantianizmus „marburgi” irányával, mely a módszertani, illetve a logikai-ismeretelméleti kérdésekre helyezte a hangsúlyt – egy általános értékelméletre felépített tudomány-

⁸⁷⁸ *Jogfilozófia. Jog- és államtudományi jegyzetek* [1936] 18–22. o.

⁸⁷⁹ Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába*... 101. o.

⁸⁸⁰ „[A] társas lét mivoltának felderítéséhez a helyes utat tulajdonképpen Hegel mutatta meg a filozófiának, amikor a társadalmi, történeti és kulturális valóságot »objektív szellem« gyanánt fogta fel.” (Moór Gyula: *A jog mivolta az újabb kultúrfilozófia megvilágításában*... 244. o.)

san megalapozott kultúrfilozófia létrehozására tett kísérletet.⁸⁸¹ Képviselői közül a már korábban említett Rickert filozófiája felé fordult elsősorban az érdeklődése.⁸⁸² Moór interpretálásában a rickerti teória lényege, hogy „[a] történet, társadalom és kultúra világát szerinte olyan összetett jelenségek alkotják [...], amelyek egy testi-lelki realitással bíró részből és egy ehhez »tapadó« és ettől »hordozott« másik részből: a jelenségek, gondolatok, célok, eszmék és értékek szellemi rétegéből állanak. A kultúra világa ekként az értéktől mentes, okozatos, természeti valósággal szemben mint »értékes valóság« jelentkezik, ami körülbelül ugyanazt jelenti, mint a hegeli »objektív szellem«, de ettől mégis különbözik abban, hogy a valóság és az érték kanti dualizmusának megfelelően két élesen elhatárolt részre oszlik: a testi-lelki realitás rétegére és a szellemi jelenségek rétegére, amelyek azonban szoros kapcsolatban állnak egymással».⁸⁸³ Ebben az »értékes valóságban« a Kantnál élesen megkülönböztetett és egymástól elválasztott valóság és érték, a társadalom és a kultúra vonatkozásában bizonyos fokig összeolvad, sőt egységet hoz létre, azonban, talán a kanti indíttatás hatásaként, egy »testi-lelki realitásból« álló részt és egy jelentésekből, értékekből, egyszóval »szellemi tartalmakból« álló részt mégiscsak elhatárol egymástól. A másik olyan irányzat, melyben a szintézis elemei föllelhetők, a hegeli filozófiából kiindulva próbált meg eljutni és az utat megtalálni a kanti filozófia felé. Moór szerint az irányzat legjelentősebb képviselője Hartmann⁸⁸⁴ volt, aki »igyekezett Hegelnek ma már tarthatatlan metafizikai spekulációit elejtve, az ő »objektív szellemét« a társadalmi, történeti és kulturális lét valóságaként felfogni s ebben a valóság és érték kanti dualizmusának megfelelően egy pszicho-fizikai valóságból álló és egy szellemi réteget különböztetni meg».⁸⁸⁵

Míg a létszféra kanti dualizmusát átrendező rickerti filozófiából érték és valóság összekapcsolásával az »értékes valóság« fogalmát szűri le Moór, addig a hartmanni lételméletben a hegeli »objektív szellem« monizmusának viszonylagos fölbontását látja. Szerinte az új filozófiai világkép – állapítja meg 1942-ben – »ma inkább csak általános filozófiai s kultúrfilozófiai munkákban jelentkezik«, s »napjaink jogfilozófiájának feladata az, hogy ezt az új világképet [...] a jog filozófiai szemléle-

ténél hasznosítsa».⁸⁸⁶ A *jogbölcselet problémái* című könyvében programszerűen is megfogalmazza a »jelenkori« jogbölcselet feladatát, mely szerint az új kultúrfilozófia mintájára »a jogfilozófiában is létrejöhetne a modern újkanti és újhegeli iránynak termékeny szintézise».⁸⁸⁷

Mindennek a megteremtésére tett kísérlete azonban kevés eredménnyel járt. A közbejött háború, majd az azt követő közéleti-politikai szerepvállalása, valamint súlyosbodó betegsége megakadályozta, hogy érdemben hozzájáruljon jogbölcselete filozófiai alapjainak újragondolásához. Valójában csak utalásokat találunk erre vonatkozóan korabeli írásaiban. Az új filozófiai szemléletmód jogbölcseleti következményeit tekintve igazolva látta korábbi neokantiánus indíttatású felfogásának alaptéziseit: »Az újabb kultúrfilozófia eredményeinek számbavételével [...] a jogot akként kell felfognunk, hogy nemcsak absztrakt előírásokat tartalmazó szabályrendszerként lássunk benne, hanem egyben azoknak az emberi cselekvéseknek a testi-lelki realitását is, amelyekben a jog szellemi tartalma élő valóságot nyer. A jognak megvan a szellemi alkotó-része: azok a jogi gondolatok, előírások, amelyek szabályainak tartalmát teszik ki. De megvan a testi-lelki alkotó-része is: azok a lelki folyamatok, amelyekkel az emberek tudomást vesznek a jog előírásairól s akaratukat általuk befolyásolják és azok a testmozgások is, amelyek a jogszabályok követésére irányuló akarat külső testi megvalósulása gyanánt jelentkezik. Ezek a testi és lelki folyamatok éppúgy hozzátartoznak a jogtörténeti és társadalmi valósághoz, mint a szellemi jelentéssel bíró jogszabály-tartalom. Nélkülük a jog a papíron maradna és nem játszanék semmiféle szerepet sem az emberi társadalmak életében».⁸⁸⁸ A jog lényegét meghatározó idézet jól tükrözi Moór szándékát – a kanti dualizmus és a hegeli monizmus kíváncsú szintézisét –, mely »az újkanti egyoldalúsággal szemben egyenjogúsítja a valóságot, másfelől viszont erőteljesen hangsúlyozza a társadalmi valóság szellemi kapcsolódását és vonatkozását».⁸⁸⁹

A jogbölcselet filozófiai megalapozását követően érdemes a jogfilozófia – Moór által meghatározott – egyes vizsgálódási térréumait közelebbről szemügyre venni. Először *A társadalomtudomány és a tételes jogtudomány határkérdéseiről* című, 1922-ben megjelent tanulmányában fogalmazza meg jogi alaptanának kiindulópontját, mely szerint: »[A] jog fogalmának a meghatározása [...] minden jogfilozófia kiindulópontját kell hogy képezze, mert anélkül hogy megállapítani próbálnánk azt, hogy mi a jog, felületes volna elkezdni »jogfilozofálni«».⁸⁹⁰ A jogbölcselet tárgyköreit tekintve a jog fogalmával foglalkozó jogi alaptan – melyet rendszerében

⁸⁸¹ Paczolay Péter: Moór Gyula jogfilozófiája... 510. o.

⁸⁸² A korábban említett művén túl lásd Heinrich Rickert: *Kulturwissenschaft und Naturwissenschaft*. Verlag von J. C. B. Mohr (Paul Siebeck), Tübingen, 1926.; *Die Erkenntnis der intelligiblen Welt und das Problem der Methaphisik. Logos*, Bd. XVI (1927) 162–203. o. és Bd. XVIII (1929) 36–82. o.; *Grundprobleme der Philosophie*. Verlag von J. C. B. Mohr (Paul Siebeck), Tübingen, 1934.

⁸⁸³ Moór Gyula: *A szabad akarat problémája*... 23–24. o.

⁸⁸⁴ A korábban említett munkáján túl lásd Nicolai Hartmann: *Grundzüge einer Methaphisik der Erkenntnis*. W. de Gruyter & Company, Berlin – Leipzig, 1925.; *Ethik*. W. de Gruyter & Company, Berlin – Leipzig, 1926.; *Zur Grundlehre der Ontologie*. W. de Gruyter & Company, Berlin – Leipzig, 1935.

⁸⁸⁵ Moór Gyula: *A jogbölcselet problémái*... 42. o.

⁸⁸⁶ *Jogfilozófia*. (Moór Gyula előadása a Magyar Filozófiai Társaság 1942. dec. 1-én tartott vitáulésén)... 164. o.

⁸⁸⁷ Moór Gyula: *A jogbölcselet problémái*... 42. o.

⁸⁸⁸ Moór Gyula: *A jog mivolta az újabb kultúrfilozófia megvilágításában*... 247. o.

⁸⁸⁹ Paczolay Péter: Moór Gyula jogfilozófiája... 511. o.

⁸⁹⁰ Moór Gyula: *A társadalomtudomány és a tételes jogtudomány határkérdéseiről*... 253. o.

elsőként elemzendő résznek tekintett – utal legközvetlenebbül a szakjogtudományokra.⁸⁹¹ Számára valójában a jog fogalmának kérdése kapcsolja össze egymással a jogbölcsélet további tárgyköreit és megoldandó problémáit.

Moór sajátos jellegzetességként említi *Bevezetés a jogfilozófiába* című művében azt az ellentmondást, hogy a jog fogalma, amely minden jogtudományi vizsgálódás alapja; ma sincsen tisztázva. Kant klasszikus mondatát idézve írja, hogy „a jogászok még mindig keresik a jogról szóló fogalmuk meghatározását”, ami az örök jogbölcséleti problémák legfontosabbika. Valamely jelenség definiálása alapján lehet csak annak tulajdonságait, lényeges jellemzőit vizsgálni. Moór szerint a „bellum omnium contra omnes” zűrzavaros állapotát kell a jogfilozófusoknak feloldani, s ennek nem lehet más útja, mint az eddig megfogalmazást nyert jogdefiníciók kritikai elemzése.⁸⁹²

Természetesen a meghatározások sokaságának az áttekintése is problémát jelent. Ennek Moór szerint több oka van. Az egyik az, hogy „a jog több szálból összeszőtt bonyolult jelenség: egyrészt norma, amely az ideák, az értékek birodalmába tartozik, másrészt a társadalmi élet tarka forgatagába elevenen belemarkoló erő, amely az okozatos lét világába vezet. A jog fogalmának ez a kétarcú mivolta nehezíti a fogalommeghatározásokat. Könnyen egyoldalúan, vagy csupán normatív, az erkölccsel rokon, vagy csupán kauzális, a hatalomhoz kapcsolódó oldaláról tekintik.”⁸⁹³ Ez utóbbi gondolatot részletezi a *Macht, Recht, Moral* című tanulmánya elején is: „A jog e tagadhatatlanul kettős természete, mely – az erőszak alvilági barlangjából kinőve – fennkölt etikai ideálok felé fordul, ez a kettős természet volt bizonyára vétke a fogalommeghatározás legfőbb nehézségeiért.”⁸⁹⁴ A kétarcúság egyik szélsőséges megközelítési módjának tartja a természetjogi iskola felfogását, mely a jogot csak erkölcsi alapú „örök igazságosság gondolatát” tartalmazó minden időkre és minden nemzetre érvényes normák rendszerének tekinti, ami azonban nincs összhangban „az állandó fejlődésben lévő és empirikus hiányosságokkal teli joggal”. A másik szélsőséget a marxizmus felfogásában véli fölfedezni: „A természetjogi

⁸⁹¹ „[A] jog fogalma az, amely a jogfilozófiát a jogtudományokkal kapcsolatban tartja, minden jogtudomány mint alapvető előfeltevésből a jogfogalom ismeretének a feltevéséből indul [...] ki.” (Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába*... 28. o.)

⁸⁹² „Olyannak kell tekintenünk a jogot, amilyen az valójában. Jellemző vonásainak megrajzolásánál nem szabad sem anyagi vonásokat belevegyíteni a társadalmi élet tenyeres-talpas szolgáló leányzójának sok földi gyarlósággal megvert ábrázatába, sem pedig nem szabad ördögi alakká torzítani az ember tragikus világtörténelmi küzdelmeinek ezt a megbízható, hűséges segítőtársát. A jogfilozófus feladata nem lehet az, hogy rossz fényképész módjára idealizálja a jog fogalmát, sem pedig hogy maliciózus karikatúra-rajzoló gyanánt túlozza szegletességeit, arra kell törekednie, amire a jellemet megérzékítő festőművészek: a köznapi élet porától és homályától megtisztítva kiemelni a jellemző vonásokat.” (Uo. 177. o.)

⁸⁹³ Uo. 158–159. o. (A jogi normák Janus-arcának következetes hangsúlyozását méltatja Dékány István. Vö. Dékány István: *A társadalomfilozófia alapvonalai*. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1933. 65. o.)

⁸⁹⁴ Julius Moór: *Macht, Recht, Moral*... 1. o.

madonna átszellemült arca itt egy vérszívó zsarnok brutális bűnöző arcává változik át.”⁸⁹⁵ A jog itt, mint a nyers erőszak, a „kizsákmányolt embermilliók elnyomásának eszköze” jelenik meg, mely nemcsak erkölcsi köntösét veti le, hanem még az erkölcs-telenség bélyegét is a homlokán hordja. A marxizmus ezért „negatív természetjogi felfogásként” értelmezhető, amely a jogban a „feltétlenül helytelen” gondolatát látja. E pontban a marxizmus felfogása találkozik a Moór számára szintén elfogadhatatlan anarchizmus elveivel.

A definíciók különbözőségének másik oka „a politikai szempontok belejátszása a tudományos vizsgálódásba”, azaz a legtöbb szerző ahelyett, hogy azt vizsgálná mi a jog, azt adja elő, hogy milyennek szeretné látni. Jognak csak azt hajlandók elismerni, ami politikai felfogásuknak megfelel, így valójában szubjektív óhajításukat a valóság elé helyezik. A harmadik ok, mely a fogalomzavar előidézéséhez hozzájárul az, hogy a jog szónak a legtöbb nyelvben két értelme van. Moór – Somlóra visszavezethetően – különbséget tesz a „jogos” mint tételes jogi és az ezzel sokszor ellentétbe kerülő erkölcsi alapú jogosultság között, amelyet ekképp „jurisztikai”, illetve „etikai értelmezésnek” nevez.⁸⁹⁶

Lényegében rövidített esszenciáját adja a *Macht, Recht, Moral*ban megfogalmazott jogfogalomnak. A *társadalomtudomány és a tételes jogtudomány határkérdéseiről* című tanulmányában. Eszerint „a jog fogalmában egyrészt az értékek, az eszmék, a normák világába tartozó, másrészt azonban a valóság, az okozatos lét összefüggéseibe belenyúló momentumok sajátos összekapcsolódásával találkozunk. A jog nemcsak norma, de a társas élet tarka forgatagába eleven realitással belemarkoló kauzális mozgató erő is.”⁸⁹⁷ Moór a jog fogalmának meghatározásakor láthatóan a hatalom és erkölcs viszonyrendszerében „lebegő” normaként próbálja megragadni a problémát.⁸⁹⁸ Az erkölcsi meggyőződés mint a jogalkotó hatalom összetevője Somló „Jogi Alaptanának” ismert gondolata. A hatalom „alattvalók” általi elfogadása, illetve a

⁸⁹⁵ Uo. 3. o.

⁸⁹⁶ Uo. 4. o. és Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába*... 159. o.

⁸⁹⁷ Moór Gyula: *A társadalomtudomány és a tételes jogtudomány határkérdéseiről*... 253. o.

⁸⁹⁸ „A jog maga a hatalmi viszonyok harcából ered. Ahogyan különbözik a szellem a testtől – és mégis: a lélek nem létezik test nélkül – úgy különbözik a jog mint norma a hatalom tényétől. A jog az élő normák földi létéből a jogtörténelem másvilágába szökik, mihelyt a mögötte álló test, a hatalom összeomlik. A jog és az erkölcs testvérek, mindkettő a normák ugyanazon magasabb rendű fogalomrendszerébe tartozik. Van közöttük azonban egy különbség: míg az erkölcs önmagával megelégszik és normái, melyek a helyesség gondolatát tartalmazzák maguk között evidensek, addig a jog ezt a fajta magától érthetőséget nem birtokolja és követeléseit külső hatalmi eszközökre támasztja, vagyis a jog elválaszthatatlan összeköttetésben áll a hatalommal; másrészt azonban az erkölcs jelentős szerepet játszik a hatalom létrehozásában. [...] [E]z a hatalom olyan emberi energiák összességéből keletkezik, melyek interszichikai módon kapcsolódnak egybe. Ebben az interszichikai kötelékben, amely olyan sok ember fizikai erejét a hatalom fogalmába egyesíti, vannak [...] az erkölcsi világ legerősebb intézményei.” (Julius Moór: *Macht, Recht, Moral*... 6–7. o.)

jogszabály erkölcsi helyeslése a jogkövetés legfontosabb feltétele. Ebben is igen közel áll egymáshoz mester és tanítvány fölfogása.

Moór a jog fogalmi definiálása feltételeként szükségesnek tartja a „jogi szabályt” a jogrendszer egészével való összefüggésben alkotó elemeire bontani és elemezni. Gondolatait erről 1922-ben a *Macht, Recht, Moral*-ban fogalmazta meg először, melyek az egy évvel később megjelent *Bevezetés a jogfilozófiába* című művébe szinte szó szerint átkerültek.⁸⁹⁹ Az 1930-as évek közepén és azt követően megjelent egyetemi jegyzetei, illetve a háborút követő tankönyve is megismétlik az 1920-as évek elején megfogalmazott tételeit a jog fogalmáról és az azzal összefüggő kérdésekről. Nem jelentenek számottevő változást fogalomhasználatában a *Recht und Gewohnheitsrecht*⁹⁰⁰ és a *Rechts und Gesellschaft* című tanulmányaiban írtak sem.

Moór a jogi norma elemeit analizálva öt alkotórészt különböztet meg, amelyek hely, idő és egyes jogszabályok szerint is változhatnak.⁹⁰¹

1. Minden jogszabály magában foglalja valamilyen „empirikus emberi cselekvés képzetét” – ezek teszik ki a jogszabályok tartalmát.

2. Az előbbi „tapasztalati képzet” kapcsolódik a következménynek a gondolata, amely mint megvalósítandó magatartás fogalmazódik meg. Ez a mozzanat az elképzelt cselekvésnek a jogalkotó részéről való értékelése. Ezt nevezi Moór a jog normatív jellegének.

3. Az előző két gondolati „alkatelem” a többi társadalmi szabály (erkölcs, konvenció, hatalmi parancs stb.) fogalmában is megtalálható, ezért kiemelkedően fontos az a sajátosan jogi követelmény, melyhez a specifikus fenyegetés gondolata járul: „A jogszabály megsértőjét olyan empirikus hátránynak az elszenvedésével fenyegeti meg, amelynek sajátossága fizikai kényszer alkalmazásában rejlik.”⁹⁰² A kényszernek mint a jogfogalom megkülönböztető kritériumának a gondolata akkor merült fel, amidőn a természetjogba vetett feltétlen hit megingott, és az erkölcsnek természetjog formájában a joggal szembeni hierarchikus fölérendeltsége helyett az erkölcs és jog egymás mellé rendelése és minőségbeli megkülönböztetése lépett. A neokantiánus jogfelfogásnak nélkülözhetetlen összetevője a kényszerelem hangsúlyozása. Moór a neokanti gyökerekből táplálkozva állapítja meg, hogy a kényszerhez „a jövő-

⁸⁹⁹ Uo. III. fejezet.

⁹⁰⁰ Julius Moór: *Recht und Gewohnheitsrecht. Eine Auseinandersetzung mit Hans Moke und zugleich ein Beitrag zur Theorie des Rechts und des Gewohnheitsrechts. Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. XIV (1934) H. 5. 545–567. o.

⁹⁰¹ Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába*... 177–187. o., illetve ennek előzetes kifejezésével találkozunk a *Macht, Recht, Moral*... 7–15. o. (Érdekes, hogy Horváth Barna az 1930-ban megjelent értekezésében az utóbbi tanulmányra utalva elemzi Moór jogi alaptanát: Vö. Barna Horváth: *Die ungarische Rechtsphilosophie*... 76. o.)

⁹⁰² Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába*... 178. o. (Dékány István: Moórra hivatkozva a norma garanciájának tekinti a „fenyegetés” létét. Vö. Dékány István: *A társadalomfilozófia alapvonalai*... 69. o.)

beli feltétel megvalósulás bizonyosságának gondolata” járul, vagyis a norma megsértése esetén – mint feltétel – szükségképpen bekövetkező fizikai kényszer alkalmazására kerül sor. A jogi fenyegetésben – ami nem más, mint a jog szankciója – található meg az átmenet az értékek világából az okozatos lét világába. A normatív követelmény itt olyan motívummal kapcsolódik össze, amely a norma megvalósítását segíti, így a kauzális fejlődés hajtóerejévé válhat.⁹⁰³ Valójában a jogi szankció sajátosságaiban található meg az a differentia specifica, mely segítségével elhatároljuk a jogot a társadalmi normák többi fajtától. Moór szerint a szankció nem mindig tartozik a jogszabály kifejezett tartalmához, ugyanakkor „a szankció a jogi norma állandó alkateleme és kifejezetten vagy konklúdens tényekből kiolvashatóan minden jogszabálynál előfordul, mint legjellegzetesebb fogalmi ismertetőjel.”⁹⁰⁴ Itt kell megemlíteni a „közvetlen jogszabályok” fogalmának bevezetését, melyek mögött mindig ott áll közvetlenül készen a fizikailag legerősebb társadalmi hatalom legitim kényszere.

4. A jogszabályokon kívül álló hatalom létének a gondolata – negyedik alkatelemként – járul hozzá a jog fogalmához. A hatalom léte a kényszerrel való fenyegetésből vezethető le, vagyis a jogfogalom egyik „logikai előfeltételeként” értelmezhető. Ezt a valóságos hatalmat, ami nem nyers természeti erő, hanem „emberi erő”, mely magában hordozza a fenyegetés megvalósításának gondolatát, vagyis a fizikai kényszer alkalmazásának törvényes lehetőségét, Moór a „fizikailag legerősebb szociális hatalomnak” hívja. Somló ugyanezt – mint láttuk – jogalkotó hatalomnak (*Rechtsmacht*) nevezte fő művében, ami a társadalmi viszonyrendszerben a „legmagasabbrendű hatalom”.

5. Ugyancsak sok hasonlóságot találunk Somló és Moór felfogásában az utolsó alkatelem, a „tényleges érvényesülés” meghatározásában. Somló a jogalkotó hatalom jellegzetességeként említi, hogy „parancsait az emberek egy meghatározott körében rendszerint és más hatalmaknál eredményesebben legyen képes érvényrejuttatni.”⁹⁰⁵ Moór hasonlóan fogalmaz, amikor arról ír, hogy a jog tényleges érvényesülését nem abszolút, nem kivétel nélküli, hanem „rendszerinti engedelmesség” kíséri. A kivételes jogszabálysértés lehetőségét ugyanúgy nem zárja ki, mint a „halvaszületett jogszabály” esetét sem. A jogszabálynak a gyakorlatban kell az életképességét bizonyítania: „[E]gyetlen szabály sem jön, mint kész jogszabály a világra: minden jogszabály egy »self made man«, aki a létért való harcban maga küzdött ki

⁹⁰³ Más helyütt erről így ír: „[A]míg lesznek az embereknek olyan céljaik, olyan társadalmi ideáljai, amelyeket helyeseknek tartanak, amelyeket megvalósítani, keresztülvinni akarnak, addig mindig jogosult lesz ezeknek a céloknak, ezeknek az ideáloknak szolgálatában a jogi kényszer.” (Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába*... 338. o.)

⁹⁰⁴ Uo. 183. o.

⁹⁰⁵ Felix Somló: *Juristische Grundlehre* [1917] 93. o.; Somló Bódog: *Jogbölcselet* [1920] 21. o.

magának elfoglalt pozícióját.⁹⁰⁶ Moór esetében itt figyelhetők meg a jogfelfogásában közzeható szociológiai-kauzális szempontok. Ném véletlenül beszél sok helyen az „élő jogszabály” fogalmáról.⁹⁰⁷

A jog tényleges és rendszerinti érvényesülésének feltétele, hogy szükség esetén fizikai kényszerszerűen alkalmazzon: „A zsandár, a hóhér és a végrehajtó hozzátartoznak a jog fogalmához. Justitia istennő jobbán ott a kard!” – írja több helyen is Moór aforizmaszerűen jellemezve a jog „működését”.⁹⁰⁸ A jogszabály mindig föltételezi a mögötte álló hatalom többnyire szilárd és tartós voltát. Ez biztosítja a jog számára azt az „állandóságot”, amellyel rendelkeznie kell. Moór a jog fogalmi elemeinek definiálásakor általában a jogra mint normára (Sollen) koncentrál, és mellőzi a jog másik, szerinte elválaszthatatlan lényegi vonásának tekintett tényleges emberi cselekvés mozzanatát. Jogi alaptanában egyértelműen érvényesül a neokantianizmus pozitívizmusa. Ez természetesen nem zárja ki, hogy más vonatkozásban, akár a pozitívizmusát leginkább argumentáló hatalmi elem erkölcsi összetevőjének elemzésekor e szigorú pozitívista megközelítést ne oldaná.

A jogbölcslet és különösen a neokantianus jogfilozófia állandó problémája a jog és egyéb társadalmi normák elhatárolásának és egymáshoz való viszonyának a vizsgálata. Moór ezt a kérdéskört a társadalmi normáknak az emberi akaratra gyakorolt hatásán keresztül ragadja meg. A befolyásolásnak ez a formája szerinte „lelki kényszerként” hat a társadalom tagjaira. A különbség a társadalmi szabályok egyes fajtái között abban rejlik, hogy miképp gyakorolják a lelki kényszerszerűt. Ennek alapján hasonlítja össze a jogot az erkölccsel, a konvencióval, illetve a pusztá hatalmi parancssal.

Az erkölcsi norma esetében – véli Moór – nem állnak rendelkezésre külső kényszereszközök, a norma megvalósulásának „egyedüli biztosítója az ember lelkében, annak a belátásában rejlik, hogy az erkölcs a helyes cselekvés útját mutatja meg”.⁹⁰⁹ A helyességről vallott meggyőződés, a helyesség evidens volta az az erő, mely az erkölcs iránti engedelmisséget biztosítja. Az erkölcs „kénytelen engedelmisséget” nem igényelhet, míg a jog fizikai erővel is kikényszerítheti az engedelmisséget. A konvenció esetében – hasonlóan a joghoz – feltétlen engedelmisséggel találkozunk. A társadalmi hátrányok széles skálájának kilátásba helyezésével igyekszik a konvenció célja elérésére – „a nevettségessé válástól egészen a társadalmi becsületnek, a becsületnek az elvesztéséig” –, azonban a fizikai kényszer alkalmazásától mindig tartózkodik. A pusztá hatalmi parancs és a jog elhatárolásánál Moór a norma mögött álló hatalom minőségéből indul ki. Mivel a jog mögött álló szociális hata-

lom a legerősebb, így a pusztá hatalmi parancs mögött csak olyan hatalom létezhet, amely ennél gyöngébb, és ezzel szemben a jog érvényesíteni tudja előírásait. Ha a jogsértő hatalmi parancs erősebbnek bizonyul, akkor a „régí jog” elhalásáról, a szokás vagy a „győzelmes forradalom” útján keletkezett jogról kell beszélni. Átmeneti korszakokban anarchikus, forradalmi viszonyok között konkurálhat a hatalmi parancs a jog normáival, ekkor – Moór szerint – jogbizonytalanságról beszélhetünk.⁹¹⁰

A jog és egyéb társadalmi normák összehasonlítása esetében a jog végső elhatárolási ismérveként jelöli meg a fizikai kényszer alkalmazásával való fenyegetést, amely mögött a legerősebb társadalmi hatalom áll, azonban ez a fenyegetés mindig lelki kényszerként jelenik meg és hat a társadalmi viszonyokra. A szankciótól való félelmen kívül sok más motívum is hathat a jog iránti engedelmisségre (pl. „a jog helyességéről való meggyőződés”, „morális kötelességérzet”, „társadalmi tekintély”), azonban a jog számára mindig rendelkezésre áll „ultima ratio” gyanánt a fizikai kényszer eszköze, amely alkalmazására Moór szerint a valóságban ritkán kerül sor.

A jog fogalmának moóri meghatározása előtt érdemes a jog, a hatalom és az erkölcs kapcsolatáról szóló gondolataira utalni. E kérdéskört a legrészletesebben a *Macht, Recht, Moral* című tanulmányában tárgyalja, a *Bevezetésben* csak utalást tesz erre.⁹¹¹ Véleménye szerint a „fizikailag legerősebb szociális hatalom” elemzése elvezet a jog és az erkölcs kapcsolatának olyan dimenzióihoz, amelyek e két norma-rendszer egymásra utaltságának lényegi vonásait példázzák. Így jut el arra a megállapításra, hogy a legerősebb társadalmi hatalom „interszichikai” úton „millió és millió ember akaratának összefoglalásából” tevődik össze. Ez az „erőkoncentráció” – ami a legerősebb szociális hatalmat hozza létre – áll a jog mögött, mint végső soron kényszerítő hatalom.⁹¹² Ez az erőkoncentráció csak úgy létezhet tartósan, ha a jog normáinak helyességéről való erkölcsi meggyőződés a társadalom többségét jellemzi.⁹¹³ Az erkölcs a jognak – sok más egyéb mellett – az egyik leghatékonyabb kauzális alapját képezi, meghatározza a jog létét és fejlődését, aminek következtében a jog tartalmát át- meg átszövik morális elemek. Ezt alátámasztandó említi annak fontosságát, hogy az „alávetettek” morálisan is helyeseljék a jog előírásait, hiszen

⁹¹⁰ „Az ilyen átmeneti állapotban vergődő társadalomban hiányzik a jog fogalmához szükséges szilárd és állandó legerősebb szociális hatalom. Ha azonban az illető társadalomban egy ilyen legerősebb szociális hatalom, hacsak időlegesen is, kialakult, akkor pusztá hatalmi parancsai is, felöltvén magukra a szilárdságnak szokásjogi palástját, joggá alakulnak át.” (Uo. 191. o.)

⁹¹¹ Uo. 202–203. o.

⁹¹² Moór definíciószerű megfogalmazása szerint „ez a hatalom nem holt erő, hanem a társadalmi tényezők szerves összekapcsolódásából származó, interszichikai kötelekek által összetartott eleven erő, amely az emberi akaratok médiumán át az emberi törekvések legmagasabb nemzeti és erkölcsi ideáljaival függ össze.” (Uo. 262. o.)

⁹¹³ „A hatalom morális vonzást kap azáltal, hogy emberi erőt jelent, mely erő az erkölcsi világhoz tartozó emberi akaratból vezethető le.” (Julius Moór: *Macht, Recht, Moral...* 43. o.)

⁹⁰⁶ Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába...* 185. o.

⁹⁰⁷ Uo. 45., 184. o.

⁹⁰⁸ Lásd Julius Moór: *Macht, Recht, Moral...* 13. o. és *Bevezetés a jogfilozófiába...* 185. o.

⁹⁰⁹ Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába...* 187. o.

őket egyrészt „jog-adóknak”, másrészt „jog-megtartóknak” kell tekintenünk. Véleménye szerint ugyanakkor az alávetettek általi erkölcsi helyeslés nem képezi a jog fogalmi elemét, vagyis nem szükségszerű, hogy a jogban az etikai elem feltétlenül szóhoz jusson.

Moór 1923-ban a *Bevezetés a jogfilozófiába* című művében a következőképpen definiálta a jog fogalmát. Az általa „rövidnek” nevezett meghatározás szerint „a jog olyan társadalmi szabályok összessége, amelyek engedetlenség esetére fizikai kényszer alkalmazásával fenyegetik meg azt, akihez szólnak s amelyeknek tényleges érvényesülése biztosítva van azáltal is, hogy a legerősebb társadalmi hatalommal olyan kapcsolatban állnak, hogy ez fenyegetésüket szükség esetén valóra váltja. Vagy még rövidebben: a jog olyan valósággal érvényesülő társadalmi szabályok összessége, amelyeknek érvényesülését végsősorban fizikai kényszer alkalmazásával is biztosítja a legerősebb társadalmi hatalom.”⁹¹⁴

Moór 1947-es egyetemi jegyzetében is az 1922/23-ban kialakított definíciót olvashatjuk a jog fogalmi meghatározásakor,⁹¹⁵ bár a két évvel korábban megjelent *A jogbölcsélet problémái* című művében – az időközben módosult általános filozófiai szemléletének hatására – árnyalati hangsúlyeltolódást tapasztalunk.⁹¹⁶ Itt is hangot ad a már korábban kifejezésre juttatott gondolatának, mely szerint a jogfilozófia mint „egész” vizsgálja a jogot, s a változó jogtartalom mellett a jog „változatlan jellemvonásait”, a jog maradandó „formáját”, „lényegét”, illetve a „jog mivoltát” kutatja, ami nem más, mint a jog fogalmi meghatározásának régi problémája. Ez valójában a jogbölcsélet legalapvetőbb kérdése, s ezért szükséges, hogy „filozófiai szemmel” nézve határozzuk meg a jog helyét.⁹¹⁷ A jog mivoltának meghatározásánál a jogot beillesztjük az általános filozófia alapján a rekonstruált világképbe, hogy megtaláljuk helyét a „Mindenségben”. E pontban érintkezik a jogbölcsélet legközvetlenebbül az általános filozófiával. Az 1940-es évek közepén írt könyvében immár új filozófiai világképe a „modern kultúrfilozófia” alapján, a neokantiánus filozófiai felfogáson túllépő definíció körvonalaiával találkozunk: „A jog sem nem pusztán természet, sem nem pusztán érték, s ezért helyét az értékes valóság körében, vagyis a testi-lelki realitás és a szellemi létréteg kapcsolataként jelentkező kultúra területén kell kijelölnünk.”⁹¹⁸ Bár ez a definíció nem ad új jogfogalmat, mely a korábbi jogi alaptani téziseit módosítaná, azonban jogszemlélete filozófiai alapjának változásával módot ad egy lehetséges – ha nem is teljesen új nézőpontra épülő – jogfogalom meghatározá-

sára. Sajnos művében terjedelmi okokra hivatkozva csak érinti e kérdést, a jog fogalmának meghatározására azonban a későbbiekben sem vállalkozott. Így nem tudjuk, hogy az 1940-es évekre jogi alaptanában korábban sarokpontot jelentő hatalmi és kényszerelemek mennyiben változtak. Feltételezhető azonban, hogy az 1920-as évek elején megfogalmazott alapvető tételeit a jog fogalmának meghatározása esetében nem revidálta. Vélhetően nézete ártértékelésére azért sem volt igazán szüksége, mert az „új” filozófiai alapok, az „értékes valóság” fogalmának bevezetése lényegileg nem érintették jogi alaptanának korábbi tételeit.

Moór munkásságának legmaradandóbb – a későbbiekben is legtöbbször hivatkozott – része a jog fogalmával összefüggő vizsgálódásai. Ha végigtekintünk jogbölcséleti rendszerének elemein, a jog definiálásával foglalkozó jogi alaptana a leginkább átgondolt, rendszerezett és kifejtett kérdéskör. Ezt a mű első méltatói is kivétel nélkül hangsúlyozták.⁹¹⁹ Nem véletlen tehát, hogy a kortárs hazai társadalom- és jogtudományi gondolkodók e körben kifejtett általános megállapításait citálták leggyakrabban. S azon sem csodálkozhatunk, hogy a korabeli tételes jogtudományi művek „általános részei” dogmatikai megalapozásuk során viszonyulási pontot láttak a moóri alapfogalmakban.⁹²⁰ Valójában ez az a kérdéskör, melyben legerősebben érvényesült tanítómestere, Somló hatása. A hatalmi és kényszerelméletek sokaságában a társadalmi ténylegesség gondolatának a jog fogalmába való beemelésével Moór árnyaltabbá tette a jog mibenlétének vizsgálatát, lehetőséget nyitva a jog mögötti hatalom sajátosságainak vizsgálatára.

Moór jogfilozófiájának második tartópillére „a jog okozatos összefüggéseivel” foglalkozó rész, melyet *Bevezetés a jogfilozófiába* című művében „a jog szociológiájának” nevez. Később ezt „általános jogszociológiának” vagy „formális jogszociológiának” is titulálja, amit megkülönböztet a 20. század jogelméletére jelentős befolyást gyakorló (empirikus) jogszociológiától. Moór interpretálásában a 19. század végének jogbölcslete a jog szociológiájává vált, melynek a magyar jogfilozófiában Pulszky, Pikler, illetve Somló személyében jelentős művelői voltak. Mestere „fiatalkori” felfogása szerint – melyet Moór a kolozsvári egyetemen hallhatott – a jogbölcsélet hasonlóan a többi társadalomtudományhoz a szociológia részét képezi, vagyis a modern jog bölcslete és a jog szociológiája egy és ugyanaz.⁹²¹ Moór saját rend-

⁹¹⁴ Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába*... 203–204. o.

⁹¹⁵ *Jogfilozófia. Jog- és államtudományi jegyzetek* [1947] 193. o.

⁹¹⁶ Moór Gyula: *A jogbölcsélet problémái*... 59–61. o.

⁹¹⁷ „Omnis definitio est negatio: a definíció által elhatároljuk a tárgyat mindattól, ami nem tartozik hozzá, vagyis a Mindenségnek összes többi részétől. Definitio fiat per genus proximum et differentiam specificam.” (Uo. 60. o.)

⁹¹⁸ Uo. 61. o.

⁹¹⁹ Vö. Hováth Barna: Az új magyar jogfilozófia. *Keresztény Politika*, II. évf. (1923) 3. füz. 152–156. o.; Laky Dezső: Jogfilozófia és közgazdaságtan. Dr. Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába. Közgazdasági Szemle*, XLVII. évf. (1923) 422–427. o.; Bárány Gerő: *Bevezetés a jogfilozófiába. Társadalomtudomány*, III. évf. (1923) 1–4. sz. 423–426. o.; Meszlény Artur: Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába. Jogtudományi Közöny*, LVIII. évf. (1923) 15. sz. 117–119. o.; Barna Horváth: Dr. Julius Moór, o. ö. Professor der Rechtsphilosophie an der k. ung. Franz-Josephs-Universität in Szeged. *Einführung in die Rechtsp-hilosophie. Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. IV (1925) H 4. 644–649. o.

⁹²⁰ Vö. Szabadfalvi József: Moór Gyula. *Egy XX. századi magyar jogfilozófus pályaképe*... 121–133. o. („A »tételes jogtudomány« és a jogbölcsélet határán” című fejezet.)

⁹²¹ Vö. Somló Bódog: *Jogbölcséleti előadások*. I. füzet... 12. o.

szere kialakításánál ezt a megközelítést később élesen elutasította, amit tudományelméleti alapvetésében markánsan képviselt. A különbségtételt „általános jogszociológia” és jogszociológia között a neokantiánus jogfilozófia szellemében fogalmazta meg, vagyis csak a jog változatlan formájának vizsgálatát tekintette a jogbölcsélet részének. Így Moór meghatározása szerint a jogszociológia „a jogtartalom változó részére vonatkozással kutatja a jog életét”,⁹²² vagy másként megfogalmazva, a jogszociológia a változó tartalmú tipikus jogintézmények társadalmi kapcsolatait vizsgálja.⁹²³ Ezzel szemben a jogfilozófia részét képező általános vagy formális jogszociológia nem a jogi norma változó tartalmára, hanem változatlan formájának vizsgálatára koncentrál. Bár a terminusokat igyekezett pontosan elhatárolni, azok használatában nem volt mindig következetes.

A különbségtétel mellett felhívja a figyelmet a jogszociológia és az általános jogszociológia kapcsolódási pontjaira. Úgy véli, hogy a jogszociológiai vizsgálódások során a jogintézményekből kiindulva, az általánosítás útján az egyre generalizáltabb jogintézménytípusokhoz juthatunk el, és nemcsak ezeknek a jogintézményeknek a társadalmi összefüggéseit kutatjuk, hanem eljuthatunk magának a jognak a fogalmához is, ami fölveti azt a kérdést, hogy milyen viszonyban van „a” jog a többi társadalmi jelenséggel. Az a jogszociológiai kutatás, amely tekintet nélkül a jog változó tartalmára keresi a jog okozatos összefüggéseit, már valóban jogfilozófia, hiszen a jog egészére, minden jogra általánosan érvényes igazságokat keres. Moór megállapítása szerint ugyanakkor mindegy, milyen irányból közelítjük meg a problémát: „A jog okozatos összefüggéseivel foglalkozó rész, amellyel, hogy végsősorban ez is az általános filozófiára vezet vissza, közvetlenül legnagyobb mértékben a szociológiára támaszkodik, s azért sok tekintetben találó lesz, ha ezt a részt a jog szociológiájának nevezzük.”⁹²⁴

Bevezetés a jogfilozófiába című művében az általános filozófia oldaláról közelíti meg e vizsgálandó kérdéskört. Kant nyomán az okozatosságot olyan „gondolkodási formának” tekinti, aminek a segítségével a tapasztalati világ jelenségeit egymással kapcsolatba lehet hozni. Az okozatosság egyaránt jellemzi a társadalmi életet és a természet világát, azzal a különbséggel, hogy a társadalmi életben a kauzális összefüggések fölfedezése jóval nehezebb. Véleménye szerint a társadalmi jelenségek minden individuális különbözőségük dacára az életviszonyok bizonyos hasonlóságából kifolyólag azonos és állandó vonásokat mutatnak. A társadalomtudományok körében az okozatos törvényszerűségeknek ez kölcsönöz „bizonyos fokú állandóságot, [...] korlátozott általánosérvényűséget”. Mivel a jog a társadalmi élet jelenségei közé tartozik, társadalmi szükségszerűség hozta létre, ezért a jog okozatos törvény-

⁹²² Moór Gyula: *Szociológia és jogbölcsélet*... 42. o.

⁹²³ Moór Gyula: *A jogbölcsélet problémái*... 58. o.

⁹²⁴ Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába*... 28. o.

szerűségeire vonatkozó megállapítások a társadalomtudományi törvények jellegével bírnak.

Moór úgy véli, hogy a jogforrások és a jogalkalmazás kérdése vezet át bennünket a jogi alaptanból a jogszociológiába („általános jogszociológia”), mely vizsgálódási körébe tartozónak tekinti a jog okainak és hatásának kérdését, valamint a jog fejlődésének (változásának) problémáját. Mivel a jog „az emberi cselekvések médiumán” keresztül fejt ki a maga hatását, ezért a jog okait és hatását vizsgáló szűkebb kutatási irányt szerinte a „jog pszichológiájának” is nevezhetjük.

Moór a jog közvetlen okát – hatalomelméleti koncepciójából logikusan következően – a „fizikailag legerősebb társadalmi hatalomban” jelöli meg. Ezt tekinti a jog „belső forrásának”, amelynek lényegi összetevőit az „interpszichikai tényezők” adják, amelyek az embereket egységes erő kifejtésre képesek egyesíteni.⁹²⁵ Emellett megemlíti még a „külső természetet” és a már „fennálló jogot”, mely utóbbi maga is egyike a legerősebb társadalmi erőnek. A „jog hatásai” kapcsán sajátos dialektikát alkalmazva elemzi a jogra hatást gyakorló tényezők és a jog kapcsolatát. Eszerint „a jog hatást gyakorol az emberi cselekvések széles köreire. De az emberi cselekvések irányítása útján hatással van a jog a külső természetre, sőt a természetes kiválasztás folyamatának a befolyásolása útján magára az emberi faj természetes tulajdonságaira is.”⁹²⁶ A jogszociológia további alapvető kérdése Moór szerint a „jog fejlődésének” problémája, ami nem más, mint a jog szükségszerű és elkerülhetetlen folytonos változása: „Változatlan tartalmú örökérvényű természetjog csak akkor volna [...] lehetséges, ha a társadalom összes életjelenségei változatlan egyformaságban ismétlődnének.”⁹²⁷ A jog változásának kérdését tehát csak olyan jogszemlélet képes megválaszolni, amely a jogszabályban nem pusztán egy normát, hanem azon kívül a valóság világába tartozó kauzális alkatelemeket is lát.⁹²⁸

⁹²⁵ „[E]zek között szerepelnek öntudatlan ösztönök, közös szükségletek, tudatos belátások, magasabb kultúreszmék, közös nyelv, közös szokások, konvencionális szabályok, érzelmi kapcsolatok, történelmi tradíciók, nemzeti ideálok és erkölcsi meggyőződések.” (Uo. 261. o.)

⁹²⁶ Uo. 273. o.

⁹²⁷ Uo. 278. o.

⁹²⁸ Későbbi írásaiban „jogszociológia” címszó alatt megismétli a *Bevezetésben* írtakat, ugyanakkor néhány tanulmányában találkozunk olyan problémafelvétellel, amit joggal tekinthetünk Moór „általános jogszociológiájára” további kifejtésének. Így a természetjog és a pozitív jog egymáshoz való viszonyával, több évezredes konkurálásával foglalkozó *A természetjog problémája* című tanulmányát, mely részletesen elemzi a „jogalkotó hatalom korlátait”. Az 1930-as évek közepén megjelent művében a tételes jog korlátai kapcsán a jog számára megfogalmazott „formális” keretokről szól, melyek mint „határfogalmak” épp azt mondják meg, „mi nem lehet jogi tartalom” része: „[A] konkrét tételesjogi tartalom tulajdonképpen csak negatív, limitatív van meghatározva a jogalkotó hatalom határai által.” (Moór Gyula: *A természetjog problémája*... 27. o.) A jogi tartalomnak ez a negatív determináltsága a tételes jog általános és állandó elemeinek jellemző vonásait – „az abszolútumot a változó jogban” – határozza meg. Moór szerint a mérsékelt (skolasztikus) természetjog a mérsékelt pozitívizmushoz hasonlóan képes „a jogalkotó hatalom tételezéseitől független korlátait” felismerni. Ezek a gondolatok – bár csak

Habár „a jog szociológiája” az a terület, amely a moóri gondolatrendszer legkevésbé szofisztikált láncszeme, mindenképp érdeme, hogy a jog fogalmába a hatalom és a tényleges érvényesülés ténye belekerült. Azáltal, hogy a jogot nemcsak mint normát, hanem mint bekövetkezendő emberi magatartást tekint, megmenekül a „normatív jurisprudentia” kelsen-i koncepciójának szélsőségeitől. Mindamellet Moór bármennyire is igyekezett a 19. századi mechanikus naturalista felfogást meghaladni, bizonyos fokig e szemlélet foglya maradt, s a 20. századi szociológia, illetve jogszociológia megállapításai lényegében hatástalanok maradtak elméletére.⁹²⁹ Mentségére szolgál, hogy ez utóbbi megállapítás a kortárs jogbölcselek többségére is igaz.

Moór jogfilozófiai rendszerének harmadik részét a jog helyességének általános érvényű meghatározása (jogi értéktan, jogi axiológia) képezi, melyet hasonlóan a többi jogbölcseleti alapprobléma első rendszeres kifejtéséhez, a *Bevezetés a jogfilozófiába* című művében alapozott meg. A jog helyességének kérdése a jog fogalmának meghatározása után a moóri jogelmélet leginkább kidolgozott kérdésköre. A helyes jog problémáját elsőként Stammler állította a neokantiánus jogfilozófia érdeklődésének homlokterébe, megfogalmazva a „helyes jogról szóló tanát”. Stammler érdemül említi Moór, hogy „az ő működése nyomán terjedt el az a tanítás, hogy a helyes jog nem természetjog, hanem maga is pozitív jog, »egy bizonyos fajtájú tételes jog«: az, amelyik a helyesség magasabb értékmérőjének megfelel.”⁹³⁰ Moór ugyanakkor már igen korán kritikai módon viszonyult a stammleri tanokhoz, amellyel, hogy e kérdéskört saját jogbölcseleti rendszerének is szerves részévé fejlesztette.⁹³¹ Tévesnek tartotta Stammler azon megközelítését, amely szerint egy „cselekvő eszes lény” célkitűzéseiből, akarataból kiindulva – amit „körülírásos utasításnak” nevez – jut el a helyesség törvényéhez. Stammler a jog értékelésének alapjául szolgáló erkölcsi követelményeket zárt logikai következtetésekkel kívánta az észből tudományosan levezetni. Míg Stammler a „szociális ideálból” próbálta meg a helyes jog kritériumait meghatározni, addig a Moór felfogását jelentősen befolyásoló Somló ekkoriban a jog egyedüli értékmérőjét az erkölcsben látta. Álláspontja szerint az erkölcsi felfogások megítélésére magasabb mértéket nem ismerünk, ezért az nem függhet tetszésünkötől, hogy melyik erkölcsi rendszer alapján tekintjük értékesnek a jogot, mert az „reánk nézve adott dolog”.

Moór a helyes jog koncepcióját két szempont figyelembevételével építi föl. Elsőként arról beszél, hogy „a dolgok értékének megítélése, megmérése csak valamely

közvetett módon – mindenképp részét képezik a jog okozatos összefüggéseit vizsgáló moóri értelemben vett jogszociológiának.

⁹²⁹ Lásd Paczolay Péter: Moór Gyula jogfilozófiája... 507. o.

⁹³⁰ Moór Gyula: *A jogbölcselet problémái*... 35. o.

⁹³¹ Lásd erről Moór Gyula: Stammler „Helyes jogról szóló tana” című művét.

értékmérő segítségével történhetik.”⁹³² Az értékmérő többféle lehet, aszerint hogy az értékeknek hány fajtáját különböztetjük meg. Minthogy az értékmérők maguk is megmérhetők egy másik értékmérő szempontjából, felmerül az a kérdés, hogy milyen viszonyban vannak egymással az egyes értékfajták. Az értékviszonyok vizsgálata szerinte logikusan elvezet a „végső érték” („az értékek világának arisztokratikus hierarchiája a végső érték monarchikus gondolatában éri el tetőpontját”) fogalmához, amellyel az általános filozófia szintjén az értékelmélet (axiológia) foglalkozik. Innen veszi át a jogfilozófia a jogi értéktan (jogi axiológia) terminusát.

A jog helyességének problémájára – Moór szerint – a tételes jogtudomány a jog pusztá ismeretének alapján nem tudja megadni a választ. Hogy valójában értékes-e az emberi cselekvés, amit a jog ilyennek mond, hogy helyes-e, amit a jog követel, azt nem döntheti el maga a tételes jog: „A jog kritikája nem tételesjogi kérdés” – írja Moór kategorikusan. A jognak ezt a kritikáját a „jogpolitika” végzi el, mely azt kutatja, hogy „valamely jogintézmény helyes-e az emberi célok, a nemzeti és általános emberi, erkölcsi eszmények szempontjából.”⁹³³ Ebből adódóan a jogalkotás áll a legállandóbb és a legszorosabb kapcsolatban a helyes jog problémájával. A későbbiekben Moór a jog helyességének általános érvényű meghatározása mellett egyre nagyobb teret szentelt a tételesjogi tartalom értékelő megismerésével foglalkozó ún. jogpolitiká(k)nak. Az egyes- és többes szám használata utal a jogpolitika mint értékelő jogtudomány és ennek részét képező ún. ágazati jogpolitikák közötti különbségtételre. Ezek feladatát abban látja, hogy „a jogszabályok gondolati tartalmát valamely magasabb értéket kifejező gondolati tartalommal mérje össze.”⁹³⁴ A jogpolitika elsősorban jogkritikát jelent, ami „a tételes jogtudománytól nyújtott alapos jogismeret alapján a jog tartalmát megbírálja.” Ehhez a bírálathoz azonban többre van szükség, mint a jog pusztá ismerete, olyan magasabb mértékre, amely alapján a jogszabályok helyessége, vagy helytelensége megítélhető. A *jogbölcselet problémái* című művében úgy fogalmaz, hogy a jogpolitika mint értékelő jogtudomány (önálló jogi szaktudomány) a helyes jog problémájához vezet.⁹³⁵ Véleménye szerint a jogpolitika általában nem elégszik meg a köztudatban elterjedt értékfelfogásokkal, hanem kritikájában a jogfilozófiából vett értékelő szempontokra épít, átvéve az ott megfogal-

⁹³² Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába*... 283. o.

⁹³³ Uo. 21. o.

⁹³⁴ Moór Gyula: A jogpolitika módszertana. In: Moór Gyula: *Tegnap és holnap között*. (Tanulmányok). Révai Nyomda, Budapest, 1947. 159. o.

⁹³⁵ „Amikor a jogpolitika egyes jogszabályok vagy jogintézmények helyességét vizsgálja, vagy amikor a jog megvitatását célzó reformjavaslatokat tesz, akkor kétségkívül szüksége van egy olyan magasabb értékre, amelyhez a fennálló jogot vagy a reformjavaslatokat hozzámérheti. A jogpolitika ekként kapcsolatot létesít a jog és a jognál magasabb értékek között s ezzel reálép a szintézisnek arra az útjára, amely ahhoz a jogfilozófiai feladathoz vezet, hogy a jogot az értékek világának egységes összefüggésébe beillesszük.” (Moór Gyula: *A jogbölcselet problémái*... 67–68. o.)

mazott „magasabb értékmérő”.⁹³⁶ Az ilyen értelemben vett jogpolitika alkalmazott jogfilozófiává válva a jogbölcselet részét képezi.

Már a *Macht, Recht, Moral* című művében – jogi alaptanának kifejtésekor – megfogalmazta alapvetését az erkölcsről mint a jog egyik fő kauzális alapjáról. Az etikai alapelvek a jog okozati elemeinek kialakulásánál igen jelentősek, azonban a morális helyesség – véli Moór – nem fogalmi eleme a jognak, hiszen létezhet „helytelen jog” is. A jog és erkölcs viszonya sokrétűbb és komplikáltabb, mint a jog és a hatalom kapcsolata.⁹³⁷ Az erkölcs és jog kapcsolatát némileg másként közelíti meg A *természetjog problémája* című tanulmányában. Viszonyukat a jogi realitás szemszögéből vizsgálja, és arra a következtetésre jut, hogy az etikai normák áthághatatlan korlátokat képeznek a jog számára, mellyel a jogalkotó hatalomnak feltétlenül számolnia kell.⁹³⁸ E két alaptételből kiindulva fogalmazza meg jogbölcseletének egyik fontos premisszáját: „A jog fogalmában is bennerejlik az érték gondolata, de az erkölcsi helyesség gondolata nem foglaltatik benne.”⁹³⁹ A természetjogi felfogás tévedésének tartja, hogy az abszolút értékek gondolatát (pl. boldogságra törekvés, éreynesség) – melyet transzcendentális elemnek nevez – a jog fogalmába tartozónak tekinti. Az anarchizmus, illetve a történelmi materializmus, melyekkel behatóan foglalkozott, ezzel szemben a jogban a „feltétlen helytelenség gondolatát” látja, illetve az erkölcsi helyesség fölvetésének értelmetlenségét hangoztatva vizsgálja a jog jelenségvilágát.

Moór értelmezése szerint a jog fogalma az érték gondolatát oly módon is tartalmazza, hogy mint norma célokat tűz ki az emberi cselekvés számára, és így érték-szemponthú különbséget tesz értékes és értéktelen cselekvés között: „A jog norma és mint minden norma mérték a dolgok megítélésére. Az érték fogalma előfeltevése a jog fogalmának, a jog az érték gondolatát eleve föltételezi.”⁹⁴⁰ A jog azáltal kapcsolódik be az értékek világába, hogy tartalma meghatározott emberi cselekvéseket ír elő, amelyeket „nem mint létező magatartásokat állít oda, hanem mint megvalósítandó, értékes cselekvéseket követel.”⁹⁴¹ Minthogy a jog magában foglalja az érték gondolatát; s ekként belép az értékek világába, maga is értékelés alá kerül. Az, hogy mi az a bizonyos magasabb vagy végső értékmérő, az a jog helyességének kérdése. Mind-

⁹³⁶ „Ha [a jogpolitika – Sz. J.] [...] felveti azt az általános kérdést, hogy melyik az a magasabb értékmérő, amellyel a jog helyességét megítélnünk kell, akkor átlépte a jogfilozófia küszöbét és »a« jog helyességének problémájához jutott el. Ekkor már nem egyes tartalmilag meghatározott jogszabályok vagy jogintézmények helyessége érdekli, hanem az értékmérő kérdése. Ezzel az értékmérővel bármilyen jogtartalomnak, de magának a jog puszta létének, a jogi formának helyességét is megítélhetjük, s így a változó jogtartalomra tekintet nélkül, általános érvénnyel dönthetjük el, azt, miben áll »a« jog helyessége.” (Uo. 68. o.)

⁹³⁷ Julius Moór: *Macht, Recht, Moral*... 41–44. o.

⁹³⁸ Vö. Moór Gyula: *A természetjog problémája*... 41. o.

⁹³⁹ Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába*... 293. o.

⁹⁴⁰ Uo. 20. o.

⁹⁴¹ Uo.

ezt azonban egy olyan jogfogalom alapján tartja elképzelhetőnek, amely „nem lát magában a jogban végső értéket, amely szerint a tartalmi helyesség nem tartozik a jog fogalmi alkatelemei közé.”⁹⁴² Ha ugyanis a helyes jog csupán a tételesjogi rendelkezésben előírt magatartásnak felel meg – ekkor tehetnénk meg a „jogszerű” és „jogellenes” emberi cselekedetek disztinkcióját –, elképzelhető lenne a jognak megfelelő, de erkölcsileg helytelen célra irányuló magatartási norma léte is.

A helyes jog Moór-féle koncepciója a tételes jog tartalmának egy végső értékmérő szempontjából való megítélésére épít. A jog helyességének értékelésekor – alkalmazva az általános értékelmélet terminusait („szubjektív–objektív”, „relatív–abszolút” ellentétpárokat) – annak objektív és relatív jellegét emeli ki. Így a jog helyességének értékelése egyrészt „objektív” jellegű, mivel az értékelő alapra tekintet nélkül általánosan érvényes; másrészt „relatív” jellegű, mivel csak bizonyos feltételek – pl. adott társadalmi viszonyok változása – mellett érvényes.

Moór felfogása szerint a jog helyességének mérésére az erkölcsi értékelés felel meg, hiszen „az erkölcs az emberi cselekedetek és akaratok helyességének végső mértéke; minthogy pedig a jogszabályokban empirikus emberi akaratok jutnak kifejezésre, minthogy a jog emberi cselekvéseket ír elő, nyilvánvaló, hogy a jog helyessége a benne kifejezésre jutó akaratok és az általa előírt cselekvések helyességét jelenti, és így mértéke is csak az erkölcs lehet.”⁹⁴³ A helyes jog problémája így kerül át az etika területére.

Stammlerrel szemben úgy véli, hogy az erkölcsöt nem lehet az észből levezetni. Törvényeinek helyessége végső soron irracionális érzelmi (affektív) forrásokból fakad. Aki nem érzi az erkölcsi törvény helyességét, azt nem lehet róla racionálisan meggyőzni. Az erkölcsi érték, bár abszolút érvényűséggel lép föl, valójában relatív értéket testesít meg a jog számára.⁹⁴⁴ A helyes jog nem azonos az abszolút értéket kifejező, az erkölcsi szabályt közvetlenül jogi normává transzformáló természetjogi felfogással, hanem relatív értéket fejez ki, tekintettel a jognak a valóságban való érvényesülésére. Mindebből az következik, hogy „helyes jog az, amely az adott történelmi körülmények közepette, okozatos lehetőségek határain belül, az erkölcsi értékmérőnek leginkább megfelel, amely az erkölcsi követelmények közül annyit valósít meg, amennyit csak a jogalkotó hatalom egész erejének latbavetésével meg-

⁹⁴² Uo. 24. o.

⁹⁴³ Uo. 295. o.

⁹⁴⁴ „Az életviszonyok folytonos változása mellett is, minden helyen és minden időben, feltétlenül helyes jogszabályokat megállapítani nem lehetne még akkor sem, ha maga a helyesség megítélésére alkalmazott értékmérő, az erkölcsi szabályozás, minden időre és minden helyre nézve változatlan örökérvényűséggel, abszolút értékkel bírna. Még kevésbé lehet erről természetesen szó, ha az erkölcsi értékmérő maga is változásnak van alávetve. A jog helyessége tehát csak az adott történelmi helyzethez mért relatív helyességet és nem abszolút értéket jelent.” (Uo. 295–296. o.)

valósítani lehet.”⁹⁴⁵ Mivel az erkölcsi szabályok tartalma hely és idő szerint változik, ennek megfelelően különböző pozitív erkölcsi felfogások léteznek egymás mellett. Így fölvetődik a kérdés, melyik pozitív morál, erkölcsi felfogás az, amely alapján a jog helyességét meg lehet ítélni. Véleménye szerint ez tudományos érvekkel eldönthetetlen, hasonlóan ahhoz a kérdéshez, hogy melyik a helyes erkölcs.⁹⁴⁶ A jog helyességének végső mértékéül alkalmazott pozitív morált a „mai nyugati kultúránk erkölcsi felfogásában” jelöli meg, ami alapvetően a „keresztény erkölcsi világfelfogáson” alapszik, melynek leglényegesebb erkölcsi követelménye a „felebaráti szeretet” és a „mások javának előmozdítása”, amelyhez két további „alappillér”, a „nemzeti eszme” és az „igazságosság eszméje” csatlakozik.

A 20. század folyamán a neokantiánus jogfilozófiában a stammleri „formális értékmérők” mellett – bár ezeknek formális jellegét Moór erősen kritizálta⁹⁴⁷ – egyre inkább elterjedt a jog helyességének, értékelésének előre megfogalmazott materiális értékek alapján való vizsgálata. Az újkantiánus irányzat legtöbb gondolkodójánál az erkölcsi normák testesítették meg a „végső értékmérőt”. A moóri értelemben vett helyes jog is ezen interpretációk sorába tartozik, melyeket gyakorta neveznek „változó tartalmú” vagy „relatív természetjogi” felfogásnak.

Moór jogbölcséleti szintézisének negyedik eleme a „tétéles jogtudományok módszertanának” – vagy később, pontosabb fogalmi használatlalt a „jogtudományok módszertanának” – nevezett kérdéskör vizsgálata.⁹⁴⁸ Jogbölcséletének jogelméleti kérdéseit már 1922/23-ban részletesen kifejtette. A „tétéles jogtudományok módszertanának” problémáját ekkor még a rendelkezésre álló hely szűk voltára hivatkozva csupán néhány oldalban foglalta össze.⁹⁴⁹ Az 1930-as évek közepén két írásában is jelentős terjedelemben foglalkozott módszertani kérdésekkel. Elsőként a *Szociológia és jogbölcsélet* című tanulmányában találkozunk ismeretelméleti felfogá-

sának bővebb kifejtésével, majd az 1936-os *Jogfilozófia* jegyzetében részletezi először a „jogtudományok módszertanát”.

Moór szerint a neokantiánus jogbölcsélet által központi problémaként kezelt módszertisztaságot „senkisé megfejtette ki konzekvensebben és alkalmazta nagyobb éleselméjűséggel az elméleti jogtudomány legnehezebb kérdéseinek a vizsgálatánál, mint Kelsen” és társai (Adolf Merkl, Alfred Verdross, Fritz Sander), akiknek a nézetei „normatív jogtudományi” iskola néven önálló jogbölcséleti irányzattá formálódtak. A kelsen „tisztta jogtan” (reine Rechtslehre) általános jellemzésekként megállapítja, hogy e felfogás szerint „a normák és így a jogszabályok világa is teljesen független a valóságok, a tények világától. A valóságtudományok explikatív-kauszális szemléletét a jogtudomány normatív módszerétől az a nagy különbség választja el, ami a reális létet a normák ideális világától; a »mi van« kérdését (»Sein«) a »mi legyen« kérdésétől (»Sollen«) elválasztja. A jogtudományt [...] meg kell tisztítani minden bele nem tartozó szociológiai vagy pszichológiai elemtől.”⁹⁵⁰ A Kelsen-féle „normatív juriszprudencia”, ha semmi mást nem akarna szolgálni, mint a „tétéles jogtudomány metodológiáját”, vagy másképpen, a „jogi ismeretelméletet” („juristische Erkenntnislehre”) úgy egyet lehetne vele érteni – állítja Moór⁹⁵¹ –, azonban elfogadhatatlan számára, hogy teljesen hátat fordítva a „tények világának”, azt jogfilozófiai rangra emeli. Úgy véli, a „tétéles jogtudományok módszertana” beillesztendő a jogfilozófiába, annak fontos, de nem egyedüli kérdéskörékként.

Moór a módszertisztaságot nem viszi el addig a szélsőségig, mint Kelsen. Felhívja a figyelmet arra a tényre, hogy a jogszabály nemcsak magatartásminta, hanem „követésre találó” norma, vagy ahogyan 1927-ben Kelsen-fordításának előszavában fogalmazta: „Felfogásom szerint a társadalom és a jog világában az értéknek és a valóságnak, az eszmének és a pszichofizikai realitásoknak összekapcsolódását kell látnunk.”⁹⁵² A kelsen elmélet kritikájaként állapította meg, hogy a tökéletesnek látszó rendszer ott téved, amikor a jogban csak pusztta normát lát: „Azt, hogy a jog a társadalmi életben valósággal érvényesülő norma, nem veszi tekintetbe, – mert hiszen ez szociológiai ténymegállapítás volna, ami módszerének tisztaságát zavarná. A jog »pozitivitását« megmagyarázni nem is tudja.”⁹⁵³ Az 1930-as évek során ismeretelméleti felfogását tovább árnyalja. *Szociológia és jogbölcsélet* című tanulmányában így fogalmaz: „Felfogásunk az ismeretelméleti realizmus talaján áll, annyiban, hogy nézetünk szerint minden megismerésben olyan valaminek a megragadásáról van szó, ami ettől a megismeréstől is függetlenül fennáll.”⁹⁵⁴ Véleménye szerint ez

⁹⁴⁵ Uo. 309–310. o.

⁹⁴⁶ „A jog helyességének megítélésére alkalmazandó erkölcsi értékmérő kérdésében a tudományos filozófiai vizsgálódás nem tehet egyebet, mint hogy tudatosan megjelölje azt az erkölcsi felfogást, amelyet a jog értékelésénél alkalmaz. Ennek az alapul vett erkölcsi felfogásnak helyességét azonban nem bizonyíthatja be.” (Uo. 303. o.)

⁹⁴⁷ Uo. 332–334. o.

⁹⁴⁸ A 20. század során a módszertani kérdések a neokantiánus irányzattal kerültek a jogbölcséleti gondolkodás előterébe. Gustav Radbruch 1914-ben az okozatos lét (Sein) és az értékek világa (Sollen) között az alábbi megkülönböztetést teszi: „A kanti filozófia arra tanít bennünket, hogy abból ami van, lehetetlen arra következtetni, ami értékes, ami helyes, aminek lennie kell. Valami pusztán azért, mert van vagy volt, vagy akár mert lesz, még sohasem minősül helyesnek. [...] Az értékszemlélet a létszemlélet önálló, önmagukban zárt körökként fekszenek egymás mellett. Ez a módszerdualizmus lényege.” (Gustav Radbruch: *Jogfilozófia*. In: *Jog és filozófia*. [Szerk.: Varga Csaba] Akadémiai Kiadó, Budapest, 1981. 229. o.)

⁹⁴⁹ Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába*... 36–46. o. Az itt írtak lényegében megismételték – némileg bővebben – a korábban *A társadalom és a tétéles jogtudomány határkérdéseiről* című tanulmányában kifejtett megállapításait.

⁹⁵⁰ Uo. 42. o.

⁹⁵¹ Moór Gyula: *A társadalomtudomány és a tétéles jogtudomány határkérdéseiről*... 249–263. o.

⁹⁵² Moór Gyula: *Előszó*. In: Hans Kelsen: *Az államelmélet alapvonalai*... V. o.

⁹⁵³ Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába*... 44. o.

⁹⁵⁴ Moór Gyula: *Szociológia és jogbölcsélet*... 7. o.

nemcsak a „reális tapasztalati valóság tárgyaira” vonatkozik, hanem az „ideális érvényességre” is (pl. matematikai igazságok).

Moór ismeretelméleti megközelítése szerint mind a társadalom, mind a jog „fennáll” attól függetlenül, hogy milyen tudomány foglalkozik vele, vagyis a tudomány módszerének kell a tudomány tárgya szerint igazodnia. A jogi jelenségeket mint objektív totalitást, illetve azok részeit a rá jellemző szaktudományi jellegű módszerrel kell vizsgálni: „Azt, hogy a szóban forgó objektív totalitásnak melyik részletét izolálja és szelektálja a kérdéses szaktudomány a maga kutatási tárgya gyanánt, természetesen már az illető tudomány vezérlő szempontja és ahhoz igazodó módszere határozza meg.”⁹⁵⁵ Moór a Kelsen-féle „metodikai idealizmus” módszertisztaságot megalapozó alaptézisének ellentmondásosságát már magának az elméletnek a primer kifejtésében is fölfedezi.⁹⁵⁶ A módszertisztaság követelményében Moór szerint összekeveredik „a »tárgyat« ismeretelméleti értelemben »létrehozó« módszer fogalma a tudományok gyakorlatában követett logikai eljárási módoknak »módszer« gyanánt való felfogásával, vagyis az ismeretelmélet az alkalmazott logikával.”⁹⁵⁷ Így a kantianus filozófia állítása, mely szerint minden tudomány csupán egyetlen módszert alkalmazhat, nem igazolható mint a tudományok „faktuma”.⁹⁵⁸ A tudományágak szerinti különbség abban található, hogy melyik módszer érvényesül „főmódszerként” és melyik a „másik alkalmazási területének szelektálására és kutatásának segédeszközéül”. Ha a módszertisztaság képviselőinek tételeit nem is fogadjuk el – érvel Moór –, bizonyos fokig el kell ismernünk az általuk megfogalmazottak jogosultságát: „A diszkurzív gondolkodás izoláló természetéből következik, hogy a tudományos kutatás is csak bizonyos határozott szempontok szerint izoláló fáradságos módszeres eljárás útján tudja megragadni a maga tárgyait.”⁹⁵⁹ A különböző megismerési szempontoknak a rendszertelen „összevegyítése” ennek az izoláló eljárásnak a feladását jelentené. Ezért fontos a tudományos megismerés számára, hogy a különböző módszerek „egymást korlátozva [...] a vizsgálandó anyag sze-

⁹⁵⁵ Uo. 8. o.

⁹⁵⁶ „Még a metodikai idealizmus képviselői is, akik pedig éles ellentétet látnak a pszicho-fizikai realitás és az érvényesség, a lelki aktus és annak szellemi tartalma közt, ezt a lelki tartalmat a lelki aktus tartalmaként fogják fel. Ezáltal azonban már elismerik a kapcsolatot a lelki aktus és annak tartalma közt. Ebből egy olyan módszernek felvétele is következik, amellyel éppen ezt a kapcsolatot magát akarjuk megismerni vagy »létre hozni«. A kapcsolatot magát megismerő vagy »létre hozó« tudományos vizsgálat azonban sem a lelki aktust, sem annak szellemi tartalmát nem hagyhatja teljesen figyelmen kívül, s ezért olyan módszerrel vagy módszerekkel kell dolgoznia, amely vagy amelyek segítségével mind a kettőt megragadhatja.” (Uo. 27–28. o.)

⁹⁵⁷ Uo. 28. o.

⁹⁵⁸ „Minden tudományban, kivétel nélkül, különböző gondolati eljárásoknak módszereknek változóva történő használatával találkozunk, ami természetesen nem zárja ki azt, hogy az egyik tudományban ez, a másikban pedig egy másik módszer legyen túlsúlyban és adja meg az illető tudomány sajátos jellegét.” (Uo.)

⁹⁵⁹ Uo. 29. o.

lektálására felhasználva” ne érvényesülhessenek. Moór szerint a valóság és az érték szempontjainak külön-külön való alkalmazása az izolálás egyik módjaként értékelhető, együttes alkalmazásuk pedig ugyancsak az izolálás célját szolgálja.⁹⁶⁰ Moór ily módon a tény és érték „szétszakított világa” közötti közvetítés lehetőségének bizonyításával határozza meg a társadalom és a jog tudományos megismerési tárgyát – mint szellemi kapcsolatokban adott értékvonatkozásokat és értékmegvalósulásokat. A tudományos vizsgálódás e módszertani tételét joggal nevezi az utókor „izoláló-szelektációs eljárásnak”.⁹⁶¹

A módszertani kérdések továbbgondolásával találkozunk A »filozófia mibenléte« Pauler szerint című tanulmányában, amelyben a korábban „tétéles jogtudományok módszertanaként” említett problémakör helyett a jogtudományok három ágazata szerinti (tétéles jogtudomány, okozatos jogtudomány és értékelő jogtudomány) módszertanokról tesz említést, hivatkozva arra, hogy a módszertannak külön-külön figyelembe kell vennie a három fajta jogtudomány sajátosságait.⁹⁶² E gondolatát később az 1936-os *Jogfilozófia* című egyetemi jegyzetében fejtette ki bővebben. E művében fogalmazza meg, hogy a módszertan kérdése éppúgy, mint a többi jogbölcseleti probléma, előfeltevése minden jogi szaktudománynak, mert minden jogi szaktudománynak ismernie kell saját feladatát és módszerét: „Ezt a kérdést sem tudják az egyes szaktudományok megoldani, mert ez a kérdés a legfilozófiaibb jellegű az összes jogbölcseleti kérdések között.”⁹⁶³ A módszertani problémák megoldásához szerinte jogi alaptani ismeretekre, általános filozófiai ismeretekre („alkalmazott logika”) s ezen felül egyes jogi szaktudományok ismereteire van szükség.⁹⁶⁴

Moór jogbölcseleti életművének értékelésekor megállapíthatjuk, hogy jogfilozófiáját alapvetően az újkantianizmus álláspontjának elfogadása határozta meg, melyet, mint általános bölcseleti kiindulópontot, mindig nyíltan vallott, mindazonáltal maga is látta, hogy a neokantianus filozófia a maga számtalan vonulatával a legkülönbözőbb jogbölcseleti konklúziók levonására alkalmas. Figyelme a Sein és

⁹⁶⁰ „Mennél inkább törekszik [...] valamely tudomány a maga tárgyának egyedi meghatározására [...], annál kevésbé fogja a maga tárgyát a »módszertisztaság« követelményének mechanikus alkalmazásával csupán egyetlen szempont segítségével izolálhatni és megragadhatni. És annál inkább lesz szüksége arra, hogy a valóság szempontja szerint szelektált anyagot az érték-szpont segítségével tovább szelektálja, vagy fordítva, az érték szempontjából végzett szelektáció után egy további szelektációt végezzen a valóság szempontjának segítségével.” (Uo. 30–31. o.)

⁹⁶¹ Lásd erről bővebben Zsidai Ágnes: Tény és érték (Moór Gyula és Horváth Barna jogfilozófiai vitája)... 513–519. o.

⁹⁶² Moór Gyula: A »filozófia mibenléte« Pauler szerint... 22. o.

⁹⁶³ *Jogfilozófia*. Jog- és államtudományi jegyzetek [1936] 42. o.

⁹⁶⁴ Moór a korábban tett módszertani kiterjesztést folytatva a jogtudományok módszertanának négy kérdéskörét különbözteti meg: 1. „tétéles jogtudományok módszertana”, 2. „okozatos jogtudományok módszertana”, 3. „értékelő jogpolitikai jogtudományok módszertana”, 4. „jogbölcselet módszertana”. (Uo. 69. o.) A fő hangsúlyt azonban a továbbiakban is – a módszertani kérdések kiszélesítése ellenére – az „eredeti” problémakörre, a „tétéles jogtudományok módszertanára” helyezi.

Sollen megkülönböztetésén túl a két szféra közötti sajátos, közbenső „harmadik világra” irányult. Meghatározása szerint ez a világ az „értékes valóság” birodalma, ahová a „kulturjelenségek” s köztük a jog is tartozik. Ezáltal próbálta meg Moór a klasszikus neokantiánus problémafölvétést, a valóság és érték közötti „ellentmondást” áthidalni. Megkísérelte a jogot a valósághoz közelíteni, a valósággal valamilyen kapcsolatba hozni. Lét és legyen alapvető dualizmusa továbbra is megmarad jogfilozófiájában, ugyanakkor felfogása szerint a jog nem pusztán legyen, hanem az érték és valóság egységeként megragadható olyan jelenség, amelyben a „realitás és idealitás, a testi-léleki valóság és a szellemi tartalmak, a tapasztalati lét és az értékek, a normák érintkezését” figyelhetjük meg. Az 1930-as évek közepétől kezdődően a Rickertre való hivatkozások mellett egyre gyakrabban találkozunk Hartmann újhegeli indíttatású filozófiai tételeinek citálásával. Kettejük hatásának tulajdonítható, hogy Moór az 1940-es évek elejére a jövő jogbölcséleti gondolkodásának általános filozófiai alapjait a neokantiánus és újhegeliánus gondolatok szintézisét megteremtő „új (modern) kultúrfilozófiai irány” tételeiben vélte fölfedezni. Az utókor sajnálatára Moórnak nem sikerült az új filozófiai világképre alapozott jogbölcséleti rendszert megalkotnia, csupán néhány tanulmányban találunk utalást az új elmélet körvonalaira, melyekben a jog mivoltának vizsgálatakor a kanti dualizmus és a hegeli monizmus szintézisének igényét fogalmazza meg.

Moór feltétlen érdeme, hogy nagy elmélettörténeti anyagra építette föl saját jogbölcséleti rendszerét, abban mindig világosan megjelölte, mit tart maga számára hasznosíthatónak. Saját felfogását – mint láttuk – az „összefoglaló jogfilozófiák” közé sorolta, mely az általa négy kérdéskörként meghatározott általános („örök”) jogfilozófiai problémák mindegyikével foglalkozott. A vizsgálandó kérdésköröket nem pusztán csak „átfogni” akarta, hanem megoldásaiban a jogfilozófiai irodalomra támaszkodó, a különböző irányzatok, gondolkodók hibáiból okuló, az egyoldalú túlzásokat lementsző, „egyenlítő és összefoglaló rendszert” dolgozott ki.⁹⁶⁵ A „jogbölcsélet egész rendszerének kifejtése” mint cél élete végéig előtte lebegett. Ennek szükségességét mindig is hangsúlyozta: Kísérletet a „nagy szintézisre” azonban csak első összefoglaló művében tett, amely azonban a Moór által megfogalmazott elvárásoknak sem felelt meg mindenben, hiszen az egyes jogfilozófiai kérdések tárgyalásai nem alkotnak egységes rendszert. 1923 után számos tanulmányában próbálkozott jogbölcséleti egyenlenségeinek kiküszöbölésével, aránytalanságainak megszüntetésével, ezek eredményeit azonban később sohasem publikálta újabb monográfiában. Igaza van Kornis Gyulának, amikor 1943-as akadémiai üdvözlő beszédében – az életmű megkoronázásaképp – a végső szintézist sürgette.⁹⁶⁶

⁹⁶⁵ Vö. Paczolay Péter: Moór Gyula jogfilozófiája... 512. o.

⁹⁶⁶ Akadémiai Értesítő. LIII. köt. 1943. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1943. 258. o. Solt Kornéltól – Moór egykori tanítványától – tudjuk, hogy professzora dolgozott az újabb összefoglaló

Összességében megállapítható, hogy Moór összefoglaló jogbölcséleti rendszere végső soron nem tudta vállalni feladatát, a „nagy szintézist” megvalósítani. Jogfilozófiai rendszere az azt fölépítő elemek eltérő színvonalú és mértékű kidolgozottsága és a kapcsolódási pontok bizonytalansága miatt az eklektikusság jegyeit viseli magán. Eredetiséget rendszerező tevékenységében, problémaérzékenységében, logikai módszerében, illetve szintézisre törekvésében mutat. Jelentős írásainak többségét németül is publikálta, nemzetközi ismertsége és elismertsége mégsem hasonlítható egykori mesteréhez.⁹⁶⁷ Munkássága mindazonáltal nagyban hozzájárult a magyar jogfilozófia nemzetközi szintű műveléséhez. Jogbölcslete jelentős befolyást gyakorolt a kortárs hazai tételes jogtudományi irodalomra, mely egybevágott a jogfilozófia szerepéről és feladatáról vallott felfogásával.

3.4. Horváth Barna „tisztá jogszociológiája”

A magyar jogbölcséleti gondolkodásban az 1920-as évek végétől kezdődően Horváth Barna (1896–1973) sajátos új szint képviselt.⁹⁶⁸ Jogfilozófiai felfogásának újsze-

művön, melybe „bedolgozta” az időközben megfogalmazott újabb kutatási eredményeit. Ennek kézirat is elkészült, melyet az 1940-es évek legelején Moór saját költségén „kiszedett”. A több mint 400 oldalas műnek a „kefelenyomatát” évekig javította és bővítette. Lásd erről Solt Kornél: Emlékezés Moór Gyulára. A Budapesti Tudományegyetem Baráti Egyesülete által 1992. június 25-én Moór Gyula tiszteletére rendezett emlékestén tartott előadás rövidített szövege. (Kézirat). Vö. Solt Kornél: Moór Gyula jogfilozófiájáról... 1861. o. A magyar jogfilozófiai gondolkodás nagy vesztesége, hogy a kéziratnak nyoma veszett.

⁹⁶⁷ Idegen nyelven publikált írásainak újraközlésére Varga Csaba jóvoltából 2006-ban került sor. Vö. Julius Moór: *Schriften zur Rechtsphilosophie*. (Herausgegeben mit Bio- und Bibliographie versehen von Csaba Varga) Szent István Társulat, Budapest, 2006. (A majd' ötszáz oldalas könyv dicséretes minőségben faximile kiadásban teszi közzé Moór 1922 és 1943 között publikált, egész életművét átfogóan bemutató német, olasz és francia nyelvű tanulmányait, melyek javarészt annak idején először magyar nyelven jelentek meg. Moórra egyébként jellemző volt, hogy jogbölcséleti nézeteit leginkább reprezentáló írásait a nemzetközi szakmai közvélemény számára igyekezett hozzáférhetővé tenni. E tekintetben a 20. század első felének hazai jogfilozófiai irodalmában őt tekinthetjük a legtudatosabb szerzőnek.)

⁹⁶⁸ Horváth Barna (1896. augusztus 25., Budapest – 1973. március 3., Hingham [Massachusetts, USA]) egyetemi tanulmányait a budapesti jogi karon végezte. 1920-ban szerzett jogi doktorátust, majd a közigazgatásban helyezkedett el. 1925-ben Moór Gyula közreműködésével folyt le magántanári habilitációs eljárása a szegedi egyetemen. 1927 és 1929 között Bécsben, majd Londonban töltött hosszabb ösztöndíjas tanulmányutakat. 1929-től 1949-ig – Moór utódként – a jogfilozófia professzora volt a szegedi, illetve (1941 és 1944 között) a kolozsvári egyetemen. 1945-ben a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagjainak sorába választották. A háború után aktívan részt vett a politikai közéletben. A fordulat évét követően helyzete szakmai és politikai értelemben ellehetetlenült, így 1949-ben családostul az Egyesült Államokba emigrált. 1950 és 1956 között a New York-i New School for Social Research professzoraként politikatudományt, nemzetközi jogot és jogfilozófiát adott elő. Tanított Zürichben, Bécsben, Berlinben, Freiburgban, Koppenhágában és Genfben. Nehéz anyagi körülményei arra késztették, hogy állást vállaljon az Amerika Hangja Magyar Osztályán, ahonnan 1964-ben vonult nyugdíjba. Kül-

rúségéről az életmű mindaddig egyetlen monográfiája a következőképpen ír: „Horváth Barna elméleti belátásainak, gondolatainak meglepő modernsége, a magyar jogfilozófiában szinte egyedülálló felkészültsége, erudíciója, integráns szinoptikus látásmódja, s az ezzel lényegileg összefüggő reflexív-dialektikus érvelési technikája és stílusa, hihetetlen elméletalkotói impulzivitása és eredetiségre törekvése, a felvilágosodás és a német idealizmus kritícista hagyományainak és a pragmatizmusban rejlő kritikai potenciálnak egy sajátos, »szinoptikus kritikai racionalizmussá« való ötvözése nemcsak a mű, hanem a személyiség megformálásában is követendő például szolgálhat az utókor számára mind a tudományos, mind pedig az emberi teljesítmény vonatkozásában.”⁹⁶⁹

Horváth Barna földre távozását követően sohasem tért haza. Életéről és munkásságáról lásd Hegedűs József: Horváth Barna jogszociológiája. *Társadalomtudomány*, XIV. évf. (1934) 5–6. sz. 307–318. o.; Szabó Imre: A burzsoá állam- és jogbölcselet Magyarországon... 468–483. o.; Lichtenstein József: Egy habilitáció története. Horváth Barna pályakezdése. *Szeged*, II. évf. (1990) 10–11. sz. 57–58. o.; Zsidai Ágnes: A perspektíva tünete. Horváth Barna jogfilozófiája. *Világosság*, XXXII. évf. (1991) 12. sz. 917–927. o.; Nagy Endre: Elhajló pályaképek (Bibó és Horváth Barna). In: Dénes Iván Zoltán (szerk.): *A hatalom humanizálása*. Tanulmány Kiadó, Pécs, 1993. 84–90. o.; Zsidai Ágnes: Bibó István a jogfilozófus (Horváth Barna és Bibó István szellemi közössége). In: Dénes Iván Zoltán (szerk.): *A hatalom humanizálása*... 91–108. o.; Horváth Barna: *Forradalom és alkotmány (Önéletrajz 1944–45-től)*. ELTE Szociológiai és Szociálpolitikai Intézet, Budapest, 1993.; H. Szilágyi István: Dráma és jogfilozófia Horváth Barna életművében. In: *Portrévázlatok*... 211–266. o.; Zsidai Ágnes: A tiszta jogszociológia. (Bevezető tanulmány). In: Horváth Barna: *Jogszociológia. A jog társadalom- és történelemelméletének problémái*. (Ford.: Zsidai Ágnes) Osiris Kiadó, Budapest, 1995. 11–58. o.; Cs. Kiss Lajos: Utópia és valóság. *Világosság*, XXXVIII. évf. (1997) 11. sz. 36–48. o.; Percz László: A belátásos elméletől a mezőelméletig... 86–89. o.; Cs. Kiss Lajos: Szabadság és kényszer. Horváth Barna szellemi pályája. In: Horváth Barna: *Angol jogelmélet*. Pallas Stúdió – Attraktor Kft., Budapest, 2001. 569–611. o.; Pokol Béla: *A jog elmélete*. Rejtjel Kiadó, Budapest, 2001. 346–353. o.; Cs. Kiss Lajos: A tragédia metafizikája a jogban. In: Horváth Barna: *A géniusz pere. Szókratész – Johanna*. Attraktor, Máriabesnyő – Gödöllő, 2003. 210–238. o.; Szabadfalvi József: Egy „európai értelmiségi jelenség”. Horváth Barna emlékezete. *Magyar Jog*, L. évf. (2003) 11. sz. 641–648. o.; Pokol Béla: Adalékok a magyar jogfilozófia történetéhez. In: Fehér M. István – Veres Ildikó (szerk.): *Filozófia és teológia a magyar eszméletörténetben*. Bíbor Kiadó, Miskolc, 2003. 174–183. o.; Zsidai Ágnes: Die Erscheinung der Perspektive (Synoptische Rechtstheorie von Barna Horváth). In: *Annales Universitatis Scientiarum Budapestinensis de Rolando Eötvös Nominatae. Sectio Iuridica*. Tom. XLIV. ELTE Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 2004. 207–226. o.; Cs. Kiss Lajos: A jogszociológia után. In: Horváth Barna: *A jogelmélet vázlatok*. Attraktor, Máriabesnyő – Gödöllő, 2004. 245–255. o.; Zsidai Ágnes: A jog genus proximuma (Horváth Barna processzuális jogelmélete). *JURA. A Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karának hivatalos lapja*, XI. évf. (2005) 2. sz. 146–151. o.; Ut a szubjektum felé (Hans Kelsen, Horváth Barna és Bibó István jogelméleti vitája a kényszerről). *Világosság*, XLVI. évf. (2005) 11. sz. 29–36. o.; Hume kietlen szikláján – Horváth Barna jogszociológiájának értéktana. In: Andrassy György – Visegrády Antal (szerk.): *Közjogi intézmények a XXI. században*. Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Pécs, 2005. 146–151. o.; H. Szilágyi István: Tanítvány és Mester (Bibó István hatása Horváth Barnára). In: Horváth Barna: *The Basis of Law/A jog alapjai*. Szent István Társulat, Budapest, 2006. XXXVII–LII. o.; Cs. Kiss Lajos: Horváth Barna. In: Hamza Gábor – Siklósi Zoltán (szerk.): *Magyar jogtudósok*. III. köt. ELTE Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 2006. 209–227. o.; Zsidai Ágnes: *A tiszta jogszociológia. Horváth Barna szinoptikus jogelmélete*. Szent István Társulat, Budapest, 2008.; H. Szilágyi István: Horváth Barna géniusza. In: H. Szilágyi István: *Jog – irodalom*. Szegedi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar Összehasonlító Jogi Intézet, Szeged, 2010. 33–88. o.; Zsidai Ágnes: A jog Janus-arca (Horváth Barna szinoptikus jogelmélete). *Tolle Lege. Jog- és társadalomelméleti folyóirat*, II. évf. (2012) 2. sz. <http://tollelege.elte.hu/sites/default/files/articles/zsidaiagnes.pdf>; Cs. Kiss Lajos: Horváth Barna és John Austin – az imperatív jogelmélet kritikája. *Acta Universitatis Sapientiae Legal Studies*, vol. 5 (2016) no. 2. 151–160. o.; *A szegedi jogbölcseleti iskola. Horváth Barna emlékkönyv*. (Szerk: Révész Béla) Iurisperitus Kiadó, Szeged, 2017.; Nagy Zsolt: Horváth Barna (1896–1973). A Szegedi Tudományegyetem jogász professzorai I. *FORVM. Acta Juridica et Politica*, X. évf. (2020) 1. sz. 301–317. o.

látásmódja, s az ezzel lényegileg összefüggő reflexív-dialektikus érvelési technikája és stílusa, hihetetlen elméletalkotói impulzivitása és eredetiségre törekvése, a felvilágosodás és a német idealizmus kritícista hagyományainak és a pragmatizmusban rejlő kritikai potenciálnak egy sajátos, »szinoptikus kritikai racionalizmussá« való ötvözése nemcsak a mű, hanem a személyiség megformálásában is követendő például szolgálhat az utókor számára mind a tudományos, mind pedig az emberi teljesítmény vonatkozásában.”⁹⁶⁹ Horváth életművének egy másik kiváló kutatója a sokszínű munkásság más dimenzióiban keresi annak aktualitását, időszerűségét: „Horváth Barna munkásságában megfogalmazódó kihívás egyfelől a művészet és tudomány viszonya kérdésének újragondolására készlet, másfelől – közelebbről a jogelmélet szemszögéből nézve – a jog jelenségeinek a dráma fogalmi keretére támaszkodó értelmezési lehetőségeinek kutatására ösztönöz.”⁹⁷⁰

Az 1920-as évek közepéig Horváth érdeklődésének középpontjában az újkantianus filozófia ismeretelméleti és különösen etikai kérdésekkel foglalkozó irodalmában való elmélyülés állt. Életrajzi visszaemlékezéséből tudjuk, hogy ez időben ismerkedett meg behatóbban Hermann Cohen, Emil Lask, Heinrich Rickert, Wilhelm Windelband műveivel.⁹⁷¹ Az évtized közepétől kezdve több etikai tárgyú munkája jelent meg, melyek valójában a jogfilozófiába történő belépőt jelentették számára. E tárgykörbe tartozó legjelentősebb műve 1926-ban jelent meg *Az erkölcsi norma természete* címmel.⁹⁷² A morálfilozófiai kérdések még az 1930-as évek elején is foglalkoztatták, melyeket az ekkor már formálódó szinoptikus jogelméletének kidolgozásában is igyekezett fölhasználni.⁹⁷³ A morálfilozófiához való kötődését mi sem bizonyítja jobban, minthogy jogbölcseleti habilitációját követően, 1927-ben a budapesti egyetemen magántanári képesítést szerzett „az etika története” tárgykörből.

⁹⁶⁹ Zsidai Ágnes: *A tiszta jogszociológia. Horváth Barna szinoptikus jogelmélete*... 176–177. o.

⁹⁷⁰ H. Szilágyi István: Dráma és jogfilozófia Horváth Barna életművében. In: *Portrévázlatok*... 255. o.

⁹⁷¹ Horváth Barna: *Forradalom és alkotmány*... 85–86. o.

⁹⁷² Horváth Barna: *Az erkölcsi norma természete*. Budavári Tudományos Társaság, Budapest, 1926. További etikai tárgyú írásai: *Az erkölcsi rosszról*. *Athenaeum*, XII. évf. (1926) 1–3. sz. 1–14. o.; *A mate-riális értéketika új iránya*. *Athenaeum*, XIII. évf. (1927) 3–4. sz. 101–137. o.; 233–236. o.

⁹⁷³ Horváth Barna: *Die Idee der Gerechtigkeit*. *Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. VII (1928) H. 4. 508–544. o.; *Igazságosság és igazság*. *Társadalomtudomány*, IX. évf. (1929) 3–4. sz. 209–247. o.; *Gerechtigkeit und Wahrheit*. *Internationale Zeitschrift für Theorie des Rechts*, Bd. IV (1929) H. 1. 1–54. o.; *Die Gerechtigkeitslehre des Sokrates und des Platon*. *Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. X (1930/31) H. 2. 258–280. o.; *Die Gerechtigkeitslehre der Vorsokratiker*. In: *Studi Filosofico-Giuridici dedicati a Giorgio del Vecchio*. Società Tipografica Modenese, Antica Tipografica Soliani, Modena, 1930. 336–372. o.; *Die Gerechtigkeitslehre des Aristoteles*. *Acta Litterarum ac Scientiarum Regiae Universitatis Francisco-Josephinae. Sectio: Juridico-Politica*. Tom. IV. Fasc. 48. Szeged Városi Nyomda, Szeged, 1931.; *Gerechtigkeits als Schein und Sein*. *Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. XV (1935) H. 4. 446–469. o.; *Summi Pontificatus*. *Társadalomtudomány*, XX. évf. (1940) 1. sz. 5–22. o.

Első jogbölcseleti tárgyú írása „Az új magyar jogfilozófia” címen 1923-ban jelent meg, melyben Moór ugyanabban az évben publikált könyvét méltatta lelkesen mint a magyar jogfilozófia nemzetközi mércével mérhető eredményét. Horváth az ekkor a szegedi jogi karon tevékenykedő Moórtól kapta azt a végső impulzust, mely a tudományos pálya felé irányította. A neves pályatárs nem csupán az akadémiai karrier kezdő lépéseiben segítette a néhány évvel fiatalabb kollégáját, hanem szakirodalmi tájékozódásában is támogatta az új utakat kereső tehetséget.⁹⁷⁴ Moór már az 1920-as évek közepén nyilvánvalóvá tette, hogy a magyar jogbölcseleti gondolkodás megújításának egyik útja, az egyoldalú német orientáció oldása lehet, mely elsősorban az angolszász jogi kultúra irányába való tájékozódás révén képzelhető el. Ezért támogatta melegen Horváth angliai ösztöndíjas útját.⁹⁷⁵ A habilitációt követő külföldi tanulmányutak alatt jelent meg az első önálló jogbölcseleti tárgyú terjedelmes

⁹⁷⁴ A két világháború közötti hazai jogbölcseleti gondolkodás egyetlen vitája Moór Gyula és Horváth Barna nevéhez kapcsolódik. Az 1930-as évek első felében lefolyt – végül személyeskedéstől és politikai felhangoktól sem mentes – polémia sajnálatos módon megosztotta a hazai jogfilozófusokat. Az 1920-as évek elejétől kezdődő kapcsolataikra a kollegális baráti viszony volt jellemző. Ezt példázza Moór *Metafizika és jogbölcselet* című tanulmányának egyik lábjegyzete, melyben Horváthot „a szegedi egyetem kitűnő jogfilozófusának” titulálja. Vö. Moór Gyula: *Metafizika és jogbölcselet*... 196. o. (4. jegyzet). Hasonlóan elismerően írt Horváth az 1930-ban megjelent *Die ungarische Rechtsphilosophie* című írásában a magyar jogbölcseleti gondolkodás nagyjainak bemutatásakor Moórról: „Reméljük, sikerült kellőképpen kiemelni Moór spekulatív erejének kiválóságát, éles logikáját és teljesítményének rendkívüli mivoltát a jogfilozófiában. Ő a magyar jogtudomány egyik legkiemelkedőbb alakja, éles elméjű, bölcs, megfontolt, tartózkodó és megbízható. Legfőbb erénye logikája, realizmusa és az ellentétes álláspontok megítélésének képessége. Mindig tömör és kifejezésében tiszta, briliáns stílusban és rendkívüli alapossággal dolgozik.” (Horváth Barna: *Die ungarische Rechtsphilosophie*... 83. o.) Polémiajuk főbb elemei közül mindenképpen ki kell emelni a jogszociológia és jogbölcselet viszonyát érintő tudományrendszertani oppozíciójukat, illetve „a jog mivoltáról vallott felfogás” és a jogszociológia (jogfilozófia) tárgya, módszere kapcsán kifejtett eltérő nézeteiket. Kapcsolatuk megromlását követően teljesen elszakadtak egymástól. Horváth 1937-ben *A jogelmélet vázlat*a című munkájában még említést tesz a jogelméleti irányzatok tárgyalásakor – Gény és Kelsen társaságában – Moórról mint a kényszerelmélet tipikus képviselőjéről. Vö. Horváth Barna: *A jogelmélet vázlat*a. Szeged Városi Nyomda és Könyvkiadó Rt., Szeged, 1937. 202–203. o. Moór az 1930-as évek közepétől egyetlen írásában sem említi meg a korábban mindig meleg szavakkal méltott professzortársát. Moórhoz közel álló egykori budapesti tanítványának visszaemlékezése szerint az 1930-as évek második felétől egyetlen előadáson, vagy szemináriumon sem hozta szóba szegedi kollégája nevét. A vitát összefoglalóan érintő írások közül lásd Zsidai Ágnes: *Tény és érték* (Moór Gyula és Horváth Barna jogfilozófiai vitája)... 513–519. o., illetve Szabadfalvi József: *Vonzások és taszítások – Moór Gyula és Horváth Barna kapcsolata*... 654–660. o.

⁹⁷⁵ Érdemes idézni Moór 1926 tavaszán kelt ajánlásából, melyben Horváth tervezett angliai tanulmányútjáról az alábbiakat írja: „[K]érését, tekintve hogy nevezett a jogfilozófia művelésére kiváló képességekkel rendelkezik, melegen pártolom. – Minthogy a magyar jogfilozófiai irodalmunk egyoldalú német hatás alatt áll, nemcsak [a] kérvényező szempontjából volna kíváncsok, hanem a magyar jogfilozófia számára is igen értékes eredményekkel járna, ha Horváth Barna útján az angol-amerikai áramlatokkal közelebbi kapcsolatba jutna.” (Csongrád Megyei Levéltár. A Ferenc József Tudományegyetem Jogtudományi Karának iratai. 6. doboz. 613–1925/26. jksz.)

tanulmánya *Természetjog és pozitívizmus* címmel.⁹⁷⁶ Valójában e művétől kezdődően majdnem minden jogfilozófiai tárgyú írásában reflektál a korszak megkerülhetetlen elméletét képviselő kelsen-i teóriára.⁹⁷⁷ Kelsen – illetve a követőjének számító Alfred Verdross-szal – való személyes megismerkedése szintén ösztönzőleg hatott jogelméleti rendszerének formálódására. Kelsen elmélete elsősorban viszonyítási pontként szolgált számára, hiszen az általa is következetesen képviselt módszertisztaság követelményének való megfelelés tükrében igyekezett bizonyítani a tiszta jogtan egyoldalúságát. Verdross elméletéből ugyanakkor bizonyos elemeket – így például azt a gondolatát, hogy a jog abban különbözik más normáktól, hogy saját szerveinek aktusaiként realizálódik – átvett és beépített az eljárás jogelméletébe.

Horváth szegedi professzori kinevezését megelőzően 1929-ben, egy szemeszternyi időt tartózkodott Londonban.⁹⁷⁸ Az angol fővárosban töltött hónapok elsősorban Harold Laski hatása alatt teltek.⁹⁷⁹ Emellett behatóan foglalkozott az angol filozófiai és jogi gondolkodás óriásai közül Hobbes, Bentham, Austin, illetve az amerikai jogi gondolkodás kiemelkedő alakjainak és közülük leginkább Roscoe Pound munkásságával. Processzuális jogszemléletének kidolgozása szempontjából nagy jelentőségű volt a neves szociológussal, az ún. szociális liberalizmus fő alakjával, Leonard T. Hobhouse-szal és tanítványával, Morris Ginsberggel való megismerkedése, akitől átveszi és a jogfejlődésre alkalmazza a társadalmi fejlődés (evolúció) négy típusát. Horváth nem csupán interpretálta, hanem jelentős mértékben továbbfejlesztette és kiegészítette a fejlődési típusok (növekedés, hatásosság, szabadság, kölcsönösség) egymás közti viszonyának vizsgálatát. Ezen túl említésre méltó még az amerikai jogi

⁹⁷⁶ Horváth Barna: *Természetjog és pozitívizmus. Társadalomtudomány*, VIII. évf. (1928) 3–4. sz. 212–247. o.

⁹⁷⁷ 1951-ben az emigrációs évek kezdetén írt tanulmányában a kortárs elméleteket egyfajta „Kelsen-nel folytatott párbeszédnek” nevezi. Vö. Barna Horváth: *Comment on Kelsen. Social Research*, vol. 18 (1951) no. 3. 313–334. o. (Magyar nyelven: *Kommentár Kelsenhez*. [Ford.: Márton Miklós] *Állam- és Jogtudomány*, LI. évf. [2010] 3. sz. 329–349. o.)

⁹⁷⁸ Önéletrajzi írásában így idézi fel ezeket a hónapokat: „Legtöbb időmet a British Museum könyvtárában töltöttem. Kelsen professzor adott ajánlólevelet Laski professzorhoz, de ő szívélyesen kijelentette, hogy nekem hozzá nincs szükségem ajánlólevélre. Néhányszor meghívott otthonába. Kelsenel összehasonlítva ő inkább egy művész benyomását keltette. Kelsen nem tartozott semmilyen párthoz, míg Laski lelkes híve, valóságos vezéralakja volt a Munkáspártnak. [...] Laski számos értékes információt adott az angol jogelméleti irodalomról. A Laskié mellett néha részt vettem Hobhouse és Ginsberg előadásain. Oxfordban találkoztam Allen, Cambridge-ben Sorley professzorral.” (Horváth Barna: *Forradalom és alkotmány*... 71. o.)

⁹⁷⁹ Önéletrajzi írásában minderre így emlékezik vissza: „Laskinak majdnem minden művét elolvastam és tanításait igyekeztem beépíteni műveimbe. Ő mindenekfölött a gondolat morális pátozával hatott rám. Csodálтам a minden művében fellelhető »buzgó szabadságvédelmet«. [...] Nem lehet nála jobb eligazítót találni a »szabadság stratégiájának« bonyolult problémái között és az eszmék átértékelésében, ami a »tervezésnek« mint a »szabadság« módszerének a gazdasági demokrácia körülményei között való igazolásába torkollik.” (Uo. 87. o.)

realizmus egyik jeles alakjának, Thurman W. Arnoldnak a hatása, aki a jog társadalmi függőségének pszichológiai interpretációját dolgozta ki.

Angliából hazatérve Horváth több nagyobb lélegzetű tanulmányban adott számot az angol-amerikai jogelméleti gondolkodás eredményeiről, múltjáról és legújabb törekvéseiről. Az angliai élmények és benyomások arra az elhatározásra ösztönözték, hogy megírja az angol jogbölcseleti gondolkodás történetét. Majd másfél évtizedes munkájának eredményeként született meg az *Angol jogelmélet* című, több mint hat és félszáz oldalas monográfiája, mely 1943-ban a Magyar Tudományos Akadémia kiadásában jelent meg.⁹⁸⁰ Műve – mely a mai napig hézagpótló és nélkülözhetetlen alapmunka a hazai jogirodalomban – az angol jogi kultúra legfontosabb sajátosságainak bemutatása mellett áttekinti az angol jogbölcselet fejlődését a skolasztikusoktól kezdve a középkori és újkori gondolkodókön keresztül John Austinig, akinek a munkásságát a legnagyobb terjedelemben tárgyalja, illetve az „újabb irányokig”, egészen az amerikai jogi realizmusig. Könyve megírásával Horváth rendkívüli tájékozottságról tesz tanúbizonyságot; az angolszász szakirodalom ilyen beható ismerete inspiráló hatást gyakorolt tanítványaira és azok jogszemléletére. Kiemelésre érdemes, hogy a mű kéziratának elkészítése közben – az 1930-as évek folyamán – formálódott és látott nyomtatásban napvilágot saját jogelméleti rendszere, mely számos ponton támaszkodott az angol-amerikai jogelméletre.⁹⁸¹ Sőt az is valószínűsíthető, hogy az angolszász jogi és politikai gondolkodás felé való orientálódás a német jogfilozófiával szembeni tudatos törekvés volt.⁹⁸²

A jogfilozófia művelése terén igen termékeny bő tíz évet töltött Szegeden. Ez idő alatt készült el főbb jogelméleti műveinek (*Bevezetés a jogtudományba*, *Rechtssoziologie*, *A jogelmélet vázlata*) egész sora. Feltehetően még a szegedi évek alatt kezdte

⁹⁸⁰ Horváth Barna: *Angol jogelmélet*. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1943. Az emigrációs években az Egyesült Államokban – az esetleges megjelentetés reményében – hozzálátott monográfiája angol nyelvre való fordításához, amit halála miatt nem tudott befejezni. Erről tanúskodnak a Magyar Tudományos Akadémia Könyvtárának Kézirattárában fellelhető kéziratok fordítások. Lásd Horváth Barna: *Angol jogelmélet. 1943 című művének részleges angol és francia összegzése*. MTA Kézirattár Ms 5905/198–205.

⁹⁸¹ Horváth Barna szinoptikus jogelméletének kifejtését a következő munkák tartalmazzák: *Jogbölcseleti jegyzetek*. (Dr. Horváth Barna egyet. ny. rk. tanár előadásai és engedélye alapján összeállította: Tézsla József joghallgató) Szent István Társulat Rt, Budapest, 1932.; *Bevezetés a jogtudományba*. Szeged Városi Nyomda és Könyvkiadó Rt., Szeged, 1932.; Hegel und das Recht. *Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. XII (1932) H. 1. 52–89. o.; *Rechtssoziologie. Probleme des Gesellschaftslehre und der Geschichtslehre des Recht*. Verlag für Staatswissenschaften und Geschichte G. m. b. H., Berlin – Grunewald, 1934. (Magyar nyelven: *Jogszociológia. A jog társadalom- és történelemelméletének problémái*. [Ford.: Zsidai Ágnes] Osiris Kiadó, Budapest, 1995.); *Sociologie juridique et Théorie Processuelle du droit*. *Archives de Philosophie du droit et de Sociologie Juridique*, vol. 5 (1935) no. 1–2. 181–242. o.; *A jogelmélet vázlata*. Szeged Városi Nyomda és Könyvkiadó Rt., Szeged, 1937.

⁹⁸² Vö. Paczolay Péter: A jogállam káprázatától az angol jogelmélet valóságáig Horváth Barna írásai. *Jog – Állam – Politika. Jog- és Államtudományi folyóirat*, III. évf. (2011) 4. sz. 17. o.

el írni a Kolozsváron megjelent *A géniusz pere* című, műfajilag a jogelmélet és az irodalom mezsgyéjén elhelyezkedő könyvét.⁹⁸³ Az életmű központi magját képező elméleti tézisek, főképpen a szinoptikus szemléleti mód kifejtése ebben az időszakban közzétett munkáiban látott napvilágot. E pályaszakaszában olyan szisztematikus jog- és társadalomelméletet dolgozott ki, amely részleteiben bemutatja a jog és a társadalmi valóság egyes részterületei közötti összefüggéseket. Bár a későbbi években, sőt évtizedekben az elmélet egyes vonatkozásai tekintetében további pontosítás, illetve némi hangsúlyeltolódás tapasztalható, az életmű immanens lényegén jelentős változás nem következett be.

A szegedi évek nemcsak a tudomány művelésének és az akadémiai karrier megalapozásának, hanem a később „szegedi iskolának” elkeresztelt tanítványi kör – Bibó István, Szabó József és Vas Tibor – kinevelésének is az izgalmas időszaka.⁹⁸⁴ Horváth iskolateremtő személyiségét mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy az említettek kívül vonzáskörébe kerültek olyan, más társadalomtudományi irányok felé tájékozódó joghallgató fiatalok is, mint például Erdei Ferenc vagy Reitzer Béla.

Horváth jogelméleti szemléletmódjának – melyet előszeretettel nevezett jogszociológiának, sőt Kelsen terminológiáját⁹⁸⁵ szem előtt tartva „tisztá jogszociológiának”⁹⁸⁶ – eredetisége főképpen az ún. szinoptikus (együttnező, egybevető, egybenező) látásmódjában és az ehhez funkcionálisan kapcsolódó processzuális (eljárás) jogszemléletében nyilvánult meg. Horváth tudományrendszertani fejtegetéseiben – a korszak „hivatalos” álláspontját képviselő Moórral szemben, aki a jogfilozófiát a tételes jogtudományok művelésének előfeltételét kutató tudománynak tekintette – a jogszociológiát az általános társadalomelmélet (avagy szocioló-

⁹⁸³ Horváth Barna: *A géniusz pere. Sokrates – Johanna*. Universitatis Francisco-Josephina Kolozsvár. Acta Juridico-Politica 3. Kolozsvár, 1942.

⁹⁸⁴ Vö. Szabadfalvi József: Bibó István és a szegedi iskola. In: Dénes Iván Zoltán (szerk.): *A szabadság kis körei. Tanulmányok Bibó István életművéről*. Osiris Kiadó, Budapest, 1999. 125–152. o.; Volt egyszer egy „szegedi iskola”. A szegedi jogi kar szerepe a magyar jogbölcseleti gondolkodásban. *Szeged (Város-történeti, kulturális és közéleti magazin)*, XII. évf. (2000. november) 11. sz. 37–39. o.; Révész Béla: Két Horváth Barna-tanítvány kapcsolata: Bibó István és Szabó József. *Acta Universitatis Sapientiae Legal Studies*, vol. 5 (2016) no. 2. 191–211. o. Ugyanitt kell megemlíteni az éppen pályakezdő és mesterét az emigrációba követő Bolgár Verát (1913–2003), aki a University of Michigan Law School professzoraként az összehasonlító jog nemzetközileg számontartott kutatójaként tevékenykedett 1949 és 1987 között. Bolgár életéről és munkásságáról lásd Academy membership for Dr. Bolgar. *Law Quadrangle Notes*, vol. 27 (1982) no. 3–4. 3–5. o.; Alfred F. Conard: Vera Bolgar (1913–2003). *The American Journal of Comparative Law*, vol. 52 (2004) no. 5. 5–7. o.

⁹⁸⁵ Vö. Hans Kelsen: *Reine Rechtslehre*. Deuticke Verlag, Leipzig – Wien, 1934. (Magyar nyelven: Hans Kelsen: *Tiszta Jogtan*. [Bibó István fordításában] ELTE Bibó István Szakkollégium, Budapest, 1988.)

⁹⁸⁶ „[A] jogszociológia egy olyan tisztá jogszociológiává válik, amely megtisztul a nem bizonyított előfeltevétektől. Ez a tisztaság a dogmatikus – mivelhogy bizonyíthatóan bizonyíthatatlan – előfeltevésektől való mentességet jelenti.” (Horváth Barna: *Jogszociológia*... 81. o.)

gia) és a jogelmélet mint a jogról szóló legáltalánosabb ismeretek összessége viszonyában határozta meg.

A hazai jogtudományi fogalomhasználatban Horváth vezette be a jogelmélet terminust a korábban szokásos jogbölcselet, illetve jogfilozófia helyett. A fogalomhasználatban bekövetkezett változást jelzi a *Rechtssoziologie* című művének alcíme („A jog társadalom- és történelemelméletének problémái”) is, mely a jogszociológia társadalomelméleti megalapozására utal. Könyvének előszavában minderről így ír: „Úgy hiszem, hogy ma a jogtan leginkább jogszociológiaként felelhet meg a gondolkodástörténeti pillanat szükségleteinek. [...] Jelenkori gondolkodásunk perspektívájából vált csak láthatóvá, hogy a jog fogalma és értéke egyáltalán nem ismerhető meg történetének, fejlődési szabályszerűségeinek és a legfontosabb társadalmi képződményekkel való összefüggésének kutatása nélkül.”⁹⁸⁷ Horváth törekvése egy olyan jogelméleti rendszer kidolgozása volt, amely képes figyelembe venni a jog társadalmi valóságát és a jogra, mint „társadalmi objektívációra” tekint. A jogelmélet összefoglaló fogalmát *A jogelmélet vázlatában* ekképp határozta meg: „A jogelmélet, mint alkalmazott társadalomelmélet, tehát egyszersmind alkalmazott filozófia is, és pedig közelebbről a jog változására alkalmazott lételmélet és történelemelmélet; a jog helyességére alkalmazott értékelmélet és etika; a jog fogalmára alkalmazott logika; a jogtudományra alkalmazott tudományelmélet és módszertan, és a jogelmélet történetére alkalmazott filozófiatörténet.”⁹⁸⁸ Mindebből következik a jogelmélet három legáltalánosabb és egyben legfontosabb kérdésköre: a jog változásának, helyességének és a jog fogalmának problémája, továbbá negyedikként a jogi módszer lényegének a feltárása.

Horváth elméletének újszerűségét az eddigi kutatások két alapvető – a korabeli jogfilozófiában egymásnak feszülő – jogszemlélet összeegyeztetésében, illetve szintézisében vélik fölfedezni.⁹⁸⁹ Az 1937-ben megjelent jogelméleti összefoglalójának bevezetőjében saját elmélete forrásaként Kelsen tiszta jogtanát, valamint a „szabadjogi” és a „pluralisztikus” jogszemléletet jelöli meg.⁹⁹⁰ Az újkantiánus (Lask, Rickert, Verdross, Kelsen stb.), illetve a pragmatikus-empirikus felfogás (Pound, amerikai realizmus, szabadjogi iskola, Weber, francia institucionalizmus, pszichologizmus stb.) egyidejű érvényesülése és egymásra vonatkoztatása nem csupán a magyar, hanem az európai jogi gondolkodásban is úttörő jellegű vállalkozásnak számított. E két nagy hatású jogszemlélet jelenléte természetesen nem véletlenszerű. Míg a neokantiánus jogfelfogást a két világháború közötti Közép-Európában evidensnek kell tekintenünk, addig a pragmatizmus bizonyos szempontból új gondolatként jele-

nik meg, pláne ha a korabeli magyar jogbölcseleti közfelfogásra gondolunk. Horváth empirizmus iránti fogékonysága két okra vezethető vissza. Egyrészt pályája elején, mint gyakorló jogász – visszaemlékezése szerint – tudatosan élte meg a norma és valóság ellentmondását, amellyel a neokantianizmus nemigen nézett szembe, másrészt angliai tanulmányútja során nagy hatást gyakorolt rá az angolszász politikai és jogi kultúra. A common law ideológiájáról szóló 1930-ban közzétett tanulmányában ezt explicit módon meg is fogalmazza. Szembeállítva a némettel, az angol és a magyar jogi gondolkodás sajátos irracionálisusáról, mint rokon vonásról tesz említést: „Az angol jogász jogelmélete nem az, ami az angol jogelméletben előttünk áll, hanem a jogelméletnek az a határozott visszaütése, amely az angol juristát olyan közeli rokonságba hozza a magyarral és mindkettőt olyan élesen szembeállítja a némettel.”⁹⁹¹ Ugyancsak ebben az írásában saját jogelméleti törekvésének célját ekképp fogalmazza meg: „Fel kell adnunk azt a törekvést, hogy a jog lényegét egyetlen ideálban megtaláljuk. [...] Olyan módszerre van szükség, amely összefér a különböző filozófiai álláspontokkal.”⁹⁹² Ugyanitt Pound kapcsán megjegyzi, hogy fel kell szabadítani „a jogelméletet az alól az illúzió alól, mintha a szembenálló filozófiai álláspontok között szükségképpen választani kellene”, illetve „az egy eszméjű, egy alap gondolatú módszer optikája alól.”⁹⁹³ Ez az a motiváció, amely arra készteti, hogy a neokantiánus tradíciót, illetve a mindenkit ez idő tájt vitára inspiráló kelsenit elméletet meghaladva szembenézzen a jog társadalmi természetével és annak következményeivel, mert a jog nem csupán normatív természetű jelenség, hanem társadalmi képződmény is. Horváthot az angolszász indíttatású pragmatikus-empirikus (esetjogi) szemlélet segíti hozzá az új látásmód, mint módszer megalkotásához, mely korábban nem ismert utakat nyithatott meg a kontinentális jogi gondolkodás számára. Az eddigi kutatások egybehangzó véleménye szerint a szinoptikus módszer kidolgozását kell az életmű központi jelentőségű elméleti eredményének tekinteni.⁹⁹⁴ Maga a szerző is ekképpen vélekedik erről egy 1941-ben közzétett tanulmányában: „A német nyelven 1934-ben közzétett jogszociológiám mindenekelőtt módszertani eredményt dolgozott ki. [...] Ez volt a döntő lépés. A legfigyelmesebben végighallgatván a kritika összes ellenvetéseit, ma is azt hiszem, hogy ez a módszertani eredmény elméletemnek a maradandó, mélységében még ki nem aknázott eredménye.”⁹⁹⁵ A kelsenit módszertan alternatíváját elsőként az 1934-es *Rechtssozio-*

⁹⁸⁷ Uo. 63. o.

⁹⁸⁸ Horváth Barna: *A jogelmélet vázlata*... 211. o.

⁹⁸⁹ Vö. Zsidai Ágnes: *A tiszta jogszociológia*... 35–63. o., illetve H. Szilágyi István: *Dráma és jogfilozófia* Horváth Barna életművében. In: *Portrévázlatok*... 217–222. o.

⁹⁹⁰ Vö. Horváth Barna: *A jogelmélet vázlata*... V–XVI. o.

⁹⁹¹ Horváth Barna: *A common law ideológiája és a jogismeret ideológiája. Társadalomtudomány*, X. évf. (1930) 1–3. sz. 87. o.

⁹⁹² Uo. 106. o.

⁹⁹³ Uo. 109. o.

⁹⁹⁴ Lásd e témakörben Zsidai Ágnes és H. Szilágyi István számos elemző munkáját.

⁹⁹⁵ Horváth Barna: *A jogszociológia útja. Társadalomtudomány*, XXI. évf. (1941) 1. sz. 65–66. o.

logie című monográfiájában, majd három évvel később *A jogelmélet vázlat*a című egyetemi tankönyvében fejtette ki.⁹⁹⁶

Horváth, kortársaihoz hasonlóan, tény (Sein) és érték (Sollen) vagy másként lét és érvény (kellés, érték) egymást kizáró voltának neokantiánus alaptételéből indul ki. A tény és érték fogalmi meghatározásakor a distinkciók során a két jelenség viszonyának logikai formulázására törekedett: „Tény és érték között az a különbség, hogy a tény létező, az érték ellenben érvényes valami. [...] A tény eszerint téridőbeli (A), okozatosan szükségszerű (B) és érzéki (C) valami. Az érték ezzel szemben nem téridőbeli (non-A), nem okozatosan szükségszerű (non-B) és nem-érzéki (non-C) valami. Ami nem téridőbeli, nem okozatosan szükséges, nem-érzéki, és mégis valami, azaz objektíve megáll: az érvényes.”⁹⁹⁷ A tény és érték fogalmait nem csupán tartalmilag és terjedelemben különböző („diszparát és diszjunktív”), hanem egyúttal egymást kölcsönösen kizáró („repugnans”) fogalmak. A tény és érték ezen definíciói szerint egyetlen közös jegyet sem tartalmaznak, következésképpen nincs közös felsőfogalmuk, kivéve a tartalmilag üres „valami” fogalmát. Azaz tény és érték között logikai ellentét van, melyből az következik, hogy „sem egyiket a másikról, sem harmadik tárgyról egyszerre mindkettőt állítani nem lehet.” Ugyanakkor abból, hogy tény és érték között logikai ellentét van, nem következik az, hogy köztük semmiféle kapcsolat ne lenne: „Abból, hogy a tény nem érték, nem következik, hogy értékes, azaz helyes ne lehetne. És abból, hogy az érték nem tény, nem következik, hogy tényleges, azaz pozitív ne lehetne.”⁹⁹⁸ Majd végül a jogra mint jelenségre megállapítja: „[A]bból, hogy semmi sem lehet merő tény és egyúttal merő érték, nem következik, hogy valami ne lehetne helyes tények és pozitív értékek gondolatbeli kapcsolata. A jog nem lehet merő tényből és merő értékből összegyúrt ismerettárgy, de lehet értékes tények (jogesetek) és pozitív értékek (jogtételek) gondolatbeli kapcsolata.”⁹⁹⁹ Vagyis a jog olyan tárgy, amely „egyfélől létezik, másfelől pedig érvényes”,¹⁰⁰⁰ vagy másképpen: a jog egy sajátos tárgykettősség („reflexív tárgyszurrogátum”, „kellésre irányuló lét”),¹⁰⁰¹ melyben a biológiai-pszichológiai jelenségek sokféleségeként megjelenő társadalmi magatartáshoz – egy bonyolult eljárási apparátus közbejövételével – egy norma hozzárendelődik. A jog valójában – lét és kellés együttszemlélése révén – csak egy gondolati tárgy („reflexív gondolati képződmény”), nem pedig harmadik ismerettárgy: „Tisztában kell lennünk azzal, hogy a tárgyilag kettéhasí-

⁹⁹⁶ Említésre méltó a két fő jogelméleti műve között publikált tanulmánya, mely a művelt nagyközönség számára fejt ki jogszemléletének legfontosabb tételeit. Vö. Horváth Barna: *Lét, érvény, jog. Szellem és Élet*, I. évf. (1936) 2. füz. 129–143. o.

⁹⁹⁷ Horváth Barna: *A jogelmélet vázlat*a... 89. o.

⁹⁹⁸ Uo. 94. o.

⁹⁹⁹ Uo. 95. o.

¹⁰⁰⁰ Horváth Barna: *Jogszociológia*... 103. o.

¹⁰⁰¹ Uo. 105. o.

tott képződménynek a lét, illetőleg a kellés törvényszerűségétől való elhajlása nem tárgyas, hanem reflexív struktúrafenomen. A »látás«, a perspektíva jelensége.”¹⁰⁰² Vagy miként az egykori emlékirataiban írja: „A jog nem tiszta norma, ahogy Kelsen gondolja, sem nem tiszta tény, hanem örökös vonatkoztatás tényektől normákhoz és normáktól tényekhez. A jog a dolgok egy szemléletmódja. A jog ideológia.”¹⁰⁰³ Álláspontja szerint tehát a jogtudománynak nincs önálló ismerettárgya. Horváth a tény és érték neokantiánus értelemben vett kettészakíttóságot nemcsak teljes mértékben akceptálja, hanem – Kelsen elméleti propozícióját elfogadva – ellentétüket az áthidalhatatlanságig logizálja. Szemben Moórral, aki tény és érték dualizmusát nem logikai ellentétként fogta fel, hanem a két világ közötti közvetítés lehetőségének bizonyítására törekedett, Horváth a tény és az érték fogalmát kontradiktóriusként, egymásnak teljes (totális) tagadását jelentő fogalmakként határozza meg. Míg Moór a közvetítést tárgyi kapcsolatnak („harmadik birodalom”) tekintette, addig Horváth ezt azzal utasította el, hogy a tény és érték kapcsolata „harmadik ismerettárgyként” azért nem fogadható el, mert nem bizonyítható, hogy ezen ismerettárgy rendelkezne saját harmadik fajtájú törvényszerűséggel. Horváth bár a kelsenizmust jelöli meg jogelmélete egyik forrásaként, mégis éles támadást intéz a tiszta jogtan ellen. A normativizmus eme válfaja, mely a jogot a Sollen szférájában lévő transzcendentál-logikai kategóriaként fogja fel, nem szembesül a jog történeti kialakulásával, továbbá nem vizsgálja a jog más társadalmi objektívációkhoz való viszonyát. Kelsen jogtanának említett egyoldalúsága ellenére annak módszertani eredményeit nagyra értékelte.

De vajon milyen módszerrel vizsgálható tudományosan e tárgyilag kettéhasított képződmény? – teszi föl a kérdést. Ha nem elegendő sem a „normatudományi”, sem a „természettudományi” módszer, akkor egy harmadik, sajátos módszerre lesz szükség a jog jelenségvilágának megragadásakor. Ez pedig nem más, mint „[a] jog tárgyilag kettéhasított gondolati képződményként a reflexív módon együttnező gondolkodás, a természetet és a normát funkcionálisan egymásra vonatkozó gondolkodási módszer terméke.”¹⁰⁰⁴ Vagyis a Horváth-féle módszer nem tárgykonstituáló „[m]ivel a jogszociológiának szükségképpen a természetet és a normát kell egy reflexív gondolati képződményben egymásra vonatkoztatnia, így módszere nem hozhat létre harmadik tárgyiasságot, mert a természet és a norma egymásra vonatkoztatottságából nem következhet semmiféle öntörvényűség.”¹⁰⁰⁵ A jogszociológia módszere nem a megismerés, hanem – a szerző terminusa szerint – a „gondolkodás módszere”: „A jogszociológia módszere ekképp pusztán a természettudományi

¹⁰⁰² Uo. 110. o.

¹⁰⁰³ Horváth Barna: *Forradalom és alkotmány*... 86. o.

¹⁰⁰⁴ Horváth Barna: *Jogszociológia*... 112. o.

¹⁰⁰⁵ Uo. 113. o.

és a normatudományi módszer alkalmazásának speciális technikája, amely e két módszer működtetésének egymásra vonatkozó megfigyelésében konstituálódik. A jogszociológia módszere ily módon a lét és a kellés funkcionális látásának módszere, röviden: a módszerek módszere. Nem terjeszti ki a megismerést, nem hódítja meg az alogikus új területét a logikai megismerés számára, hanem csupán abban segít, hogy a már tárgyilag meghódítottat, az öntörvényűségében felismert – saját öntörvényűségének álláspontjáról tekintve: önkényes – gondolati kombinációk, egymásra vonatkoztatás révén, gyakorlati alkalmazhatóságában világítsa meg. A jogszociológia módszere a tárgyas szétagolás és a heterogén tárgyi elemek egyesítése révén kíván megragadni egy olyan gondolati képződményt, amely az erre irányított látás által és csak benne él. Nem áll a megismerés útjában, hanem csupán a gondolkodás előtt lebeg.¹⁰⁰⁶ A természet (tény) és a norma (érték) két külön ismerettárgy, melyek áthidalhatatlan logikai ellentéte között csak a szemléleti egymásra vonatkoztatás közvetíthet: „A jog teljes mértékben képes arra, vagy normára, illetőleg értékre vonatkoztatott természet, vagy természetre, illetőleg valóságra vonatkoztatott norma legyen, hiszen maga a jog e kettő módszertiszta szinopszisában rejlik anélkül, hogy normativitásának akár csak a legkevésbé is árthatna a természethez való kötöttsége, s különösképpen anélkül, hogy a kettő logikai ellentéte érvénytelené válna vagy elmosódna.”¹⁰⁰⁷ A módszertisztaság – mint a módszerszinkretizmus elkerülése – tehát csak a „tisztá elválasztáson” alapuló szinopszis esetén érhető el: „[A] jog tudományos tárgyalásáról csak akkor lehet beszélni, ha a természettudományi módszer és a normatudományi módszer egymás eredményeit kölcsönösen kontrollálják abban az értelemben, hogy »kellésre irányuló létet« jelent-e még az, ahogyan a jog gondolati képződményében e két módszer funkcionálisan egymáshoz van rendelve. Ez a szinoptikus módszer alapgondolata.”¹⁰⁰⁸ Az egybevető módszer a kauzális és a normatív módszerek „módszertiszta kombinációja”, aminek módszertisztaságát az is kifejezi, hogy ez a metódus nem „összetevő” (szintetikus), hanem „együtt-néző vagy egybevető” (szinoptikus) jellegű.¹⁰⁰⁹ A szinoptikus módszer lényege abban van, hogy „határozottan elutasítja mind a tárgyilag kettéhasí-

¹⁰⁰⁶ Uo. 113–114. o.

¹⁰⁰⁷ Uo. 70. o.

¹⁰⁰⁸ Uo. 118. o. (Későbbi írásaiban „szemléleti módszernek” is nevezi sajátos felfogását.) A három évvel később megjelent jogelméleti vázlatában mindezt a következőképpen fogalmazza meg: „Olyan felfogás számára tehát, amely egyaránt ki akar tartani a módszertisztaság helyesnek felismert követelménye mellett egyrészt és a jogot normák és tények kapcsolatának tartó felfogás mellett másrészt, csak egyetlen kényszerű következtetés levonása marad hátra: az, hogy a jog nem ismerettárgy, hanem normáknak és tényeknek, tehát egymást kizáró ismerettárgyaknak, bizonyos skéma szerinti folytonos kölcsönös egymásvonatkoztatásában álló szemléletmód és ennek társadalmi objektívációja. Ez az egybevető (szinoptikus) módszer alapgondolata.” (Horváth Barna: *A jogelmélet vázlata...* VII–VIII. o.)

¹⁰⁰⁹ Vö. Horváth Barna: *A jogelmélet vázlata...* VIII. o.

tott gondolati képződmény tárgyakként való kezelését, mind pedig ezen tárgyaknak valamely egyedülálló öntörvényű [...] módszerrel való kizárólagos feldolgozását.”¹⁰¹⁰

Horváth módszertani nívója nem csupán a jog vizsgálatára alkalmas, minden „kulturjelenség” megismerésének újszerű lehetőségét rejtí magában: „Az ismerettárgy rangjától megfosztás a fenti módszertani elvek alapján különben sem egyedül a jogot érinti, hanem az összes ú. n. kulturjelenségeket; vagyis az értékek pozitívitásának és a tények helyességének egész területét” – majd hozzáteszi – „[a]z [...] hogy valamely tudomány nem ismerettárgyakkal, hanem csupán gondolatárgyakkal foglalkozik, egyáltalában nem érinti a kérdéses tudomány értékét.”¹⁰¹¹ A szinoptikus módszer alkalmazása tehát túlmutat a jogi jelenségek világán.

Az általa kidolgozott módszer a neokantiánus jogfilozófia egyik alapkérdésének, az érték és valóság kezelésének egészen eredeti értelmezése, melyet a jogász tevékenység lényegéből bontott ki: „A jogász eljárása azáltal válik szinoptikus módszerre, hogy a jogesetet a jogtételre, a jogi normát a jogesetre vonatkoztatja.”¹⁰¹² Minden „tétéles” jogász jogalkalmazó tevékenysége abból áll, hogy a valóságban megtörtént cselekvéseket, történéseket (tényállásokat) jogszabályi tényállások (jogi norma) alapján ítéli meg. A jogász egy normatív tényállást vet össze egy valóságos tényállással. A jogásznak e munkájához jogszabályokon szelektált tényismeretre és tényállásokon szelektált jogszabályismeretre van szüksége. Míg a gyakorlati jogász elsődlegesen a jogesetre, az elméleti jogász inkább a jogtételre összpontosít, de mindkettőjüket az jellemzi, hogy együtt nézik a jogesetet és a jogszabályt.

Horváth a jogi ismeret egységes jellegét a legplasztikusabban a jogász kultúra tárgyalása során az egyes jogász hivatások karakterjegyeinek leírásakor a jogász gondolkodás univerzális sajátosságainak bemutatásában ragadja meg. A „kauteláris”, vagy másképpen szerkesztő jogászat (jogalkotás) és az „esetjogász” (jogalkalmazás) munkájának összevetése kapcsán megállapítja, hogy nincs közöttük abszolút különbség; sőt „[n]yilvánvaló, hogy mindkettő tényállást és jogtételt mér össze (synopsis). [...] [A] kauteláris jogász a tényállásból a – még hiányzó – jogtételhez, az esetjogász a – már fennálló – jogtételből a jogesethez, a jogeset konkrét jogához akar eljutni. A jogszerkesztés általánosítás, az esetjogászat individualizálás vagy konkretizálás. A kauteláris jogász in abstracto tételez, formuláz, az esetjogász in concreto alkalmaz, alakít. Előbbi tényekből formuláz jogtételt, utóbbi tételekből alakít jogesetet.”¹⁰¹³ A tipikus jogász hivatások közös jellemzője nem más, mint a jogeset és jogtétel egybenézése, együttléte. Meggyőződése szerint a jogtétel és a jogeset

¹⁰¹⁰ Horváth Barna: *Jogszociológia...* 119. o.

¹⁰¹¹ Horváth Barna: *A jogelmélet vázlata...* VIII–IX. o.

¹⁰¹² Horváth Barna: *Jogszociológia...* 129. o.

¹⁰¹³ Horváth Barna: *Bevezetés a jogtudományba...* 78. o.

egymást feltételező „korrelatív” fogalmak, amelyeket nem lehet egymás nélkül megérteni, illetve értelmezni.¹⁰¹⁴

Nem véletlenül nevezi egykori tanítványa Horváth jogszociológiáját ontológiai és ismeretelméleti előfeltevéseket tartalmazó „szemléleti jogelméletnek”.¹⁰¹⁵ Mindezzel a szinoptikus jogbölcselet voltaképpen a neokantiánus jogfilozófia eredeti kiindulópontjait radikálisan továbbfejlesztette, de nem törekedett a lét és érvény szférái között fennálló áthidalhatatlanság leküzdésére. Módszertani kiindulópontjának lényegét egy 1941-es tanulmányában maga így foglalja össze: „Kiindulva a tény és érték logikai ellentétéből, arra a következtetésre kellett jutnom, hogy a kettőnek a kapcsolata a tárgyi világban nem lehetséges, mert ellentétés törzsfogalmak és törvényszerűségek alatt álló, logikailag ellentmondó fogalmakból felépített ismeret-tárgy képtelenség. Ha mégis vannak olyan gondolat tárgyak, amelyek tény és érték kapcsolatát jelentik, akkor ezek nem a tárgyi világnak, hanem az alanyi szemléletnek a tünetényei. Ha tehát a jog tény és érték kapcsolata, akkor nem ismerettárgy, hanem szemléletmód.”¹⁰¹⁶ A szinoptikus szemléletmódban tény és érték közötti „közelítésben” az alany közvetítő közegének hangsúlyozása már a jogelméleti vázlatában is megfogalmazást nyert. Tény és érték között az alany szubsztátuma biztosítja a közvetítést és válik viszonyuk „háromtagú kapcsolattá”: „A valóság csak az alanyon keresztül hordozza az értéket, s az érték csak az alanyon keresztül függeszkedik a valóságra. A tény és érték kapcsolata nem kéttagú, hanem háromtagú kapcsolat, mert közéjük ékelődik az alany közvetítő közege.”¹⁰¹⁷ Valójában már itt tetten érhető a pszichologizmus irányába való orientálódás, amit egyébként a neokantiánus jogfilozófia ismeretelméleti kiindulópontja feltétlenül kiiktatni próbált. Horváth a valóság és érték közötti „ridég” logikai ellentmondásnak a feloldására, a módszertani „kettősség” kiküszöbölésére, elmondása szerint „kopernikuszi fordulatot” ad: „Ennek a fordulatnak az a jelentősége, hogy az ismerettárgyak feloldhatatlan kettőssége és ellentéte, mint az alanyi szemléletnek, a léleknek önmagán túlra kívánczó képkielégítése válik meghatározóvá. A szemléleti módszer kezdettől fogva a tárgyi világban észlelt fogalmi ellentétnek az alanyi szemléletbe való visszavonulás segítségével történő áthidalását jelentette.”¹⁰¹⁸ A kortárs jogszociológia eredményeit bemutató tanulmányában saját felfogásával rokon törekvésnek nevezi a „»kell« élményének Karl Olivecronánál található lélektani magyarázatát”, illetve Georges Gurvitch „jogélmények” elemzésére vállalkozó intuicionista tipológiáját. Horváth ebben a

kontextusban használja először az „újrealizmus” kifejezést, mely a jogszociológiai vizsgálódások jövőbeni útját jelentheti.¹⁰¹⁹

Horváth jogszociológiai felfogását maga is funkcionális jellegűnek tartotta. A széles értelemben vett funkcionális megközelítés fontos elemeként vizsgálta a jogot mint változó, történeti képződményt, melynek központi kérdése a „jog alapjául fekvő” társadalmi objektívációknak (gazdaság, harc, hatalom, tudás, eljárás) és a jog funkcionális teljesítmény-összefüggéseinek a vizsgálata.¹⁰²⁰ A korszak bevett szakirodalmi felosztását visszatükröző felfogás köszön vissza, amikor a jog társadalmi alapjait részletezi: „A gazdaság, harc, hatalom, művelődés [más helyütt: műveltség (kultúra, tudás) – Sz. J.] és eljárás azért legközvetlenebb alapja a jognak, mert maguk is, éppúgy, mint a jog, objektív társadalmi, közösségi tényezők vagy más szóval társadalmi objektívációk.”¹⁰²¹ A társadalom alatt az emberek olyan magatartásainak összességét értette, amelyek „egymás feltételeit érintik”. A jog társadalmi valósága abban áll, hogy az egymást érintő emberi magatartások körében „szabályosság” tapasztalható. A társadalmi rend gazdasági, hatalmi, erkölcsi és békerendben ölt testet, intézményekben és eljárási rendekben valósul meg, melyek közül a „legfejlettebb eljárási szerkezet” maga a jog.¹⁰²² A társadalmi rend „szerkezete” a társadalom szervezettségében, vagyis a társadalmi magatartások egymást kiegészítő funkcionális megoszlásában valósul meg. A szervezettség Horváth szerint nem más, mint az egymást tervszerűen kiegészítő funkciók megoszlása, amely lehetővé teszi, hogy az emberi magatartások előre meghatározott mintákhoz igazodjanak. Az ilyen előre meghatározott magatartásmintát nevezi „eljárásnak”.

Véleménye szerint a jog legfontosabb – vagy más helyütt közvetlen – társadalmi alapjai funkcionális és nem oksági kapcsolatban vannak egymással. A gazdaság, a harc, a hatalom, a kultúra és az eljárás között sajátos rangsort is felállít, melyek képesek a társadalom rendezettségét és szervezettségét biztosítani. Horváth a gazdaságot tekinti a „legerősebb társadalmi alapnak”, mivel tevékenysége az „életfontosságú” szükségletek kielégítésére irányul. A gazdaság létrehozza a működéséhez szükséges szervezetet és az annak megfelelő jogintézményeket (pl. vagyoni jog, pénzügyi jog stb.).¹⁰²³ A harc mint „másodrendű” alap annyiban fontos, hogy ellentétén,

¹⁰¹⁹ „A további kutatás előtt a tipológia, a lélektani magyarázat és a modernizált naturalizmus útjai kecsesgetnek eredménnyel. A haladásból levonható tanulságok: merev általánosítás helyett inkább finom és mély megfigyelés és leírás, továbbá a normatív elemeknek lelki, illetőleg természeti folyamatok keresztmetszeteként való értelmezése. Ezekbe az irányokba mutat a jogszociológia további haladásának a valószínű útja.” (Uo. 74. o.)

¹⁰²⁰ A jog társadalmi alapjait kutató jogszociológia fő problémáinak eltérő terjedelmű vizsgálatával találkozhatunk a két legjelentősebb jogelméleti művében. Vö. Horváth Barna: *Jogszociológia...* 171–400. o.; *A jogelmélet vázlata...* 22–33. o.

¹⁰²¹ Horváth Barna: *A jogelmélet vázlata...* 33. o.

¹⁰²² Uo. 4–5. o.

¹⁰²³ Uo. 22–23. o.

¹⁰¹⁴ Uo. 116. o.

¹⁰¹⁵ Vö. Vas Tibor: A tiszta jogtan és szemléleti jogelmélet. *Szellem és Élet*, I. évf. (1936) 4. füz. 239–253. o.

¹⁰¹⁶ Horváth Barna: A jogszociológia útja... 65. o.

¹⁰¹⁷ Horváth Barna: *A jogelmélet vázlata...* 101. o.

¹⁰¹⁸ Horváth Barna: A jogszociológia útja... 73. o.

a békén keresztül korlátozza, enyhíti annak pusztító hatását.¹⁰²⁴ A harc – vagyis az egymás megsemmisítésére irányuló emberi magatartások – korlátozása „békés küzdelemmé, versennyé, termékeny összeműködéssé való finomítása a jog második legfontosabb teljesítménye.”¹⁰²⁵ A hatalom, mely „annak valószínűsége, hogy valamely emberi magatartás más ember magatartásának feltételeit érinti”, a gazdaság és harc után következő „harmadrendű” fontosságú alapja a jognak. A hatalomnak a harchoz hasonlóan szüksége van szervezetre, mely a hatalmat fokozatosan kölcsönösséggé és szabadsággá „finomítja”, s e szervezethez legfejlettebb formáját a jog képes biztosítani: A jogi szervezet a hatalmat, hasonlóan a harchoz lényegében átalakítja. A szervezett – ekképp jogilag szabályozott – hatalom így válik nemcsak a legerősebbé, hanem a legkölcsönösebbé.¹⁰²⁶ Szemben a neokantiánus indíttatású teóriákban is tetten érhető „hatalmi elméletekkel”, a jog mint bonyolult eljárási apparátus egyben a legfőbb társadalmi hatalom előfeltétele.¹⁰²⁷ De nem csupán előfeltétele, hanem a társadalmi hatalom legszilárdabb alapzatát és nélkülözhetetlen „alapstruktúráját” jelenti.¹⁰²⁸ A hatalom és a jog közötti funkcionális összefüggést éppúgy dialektikusnak tekintik, mint a harc és jog közötti viszonyt. A műveltség az előző alapokhoz képest eltérő minőséggel bír. A „végső értékeszmék mindenkor pozitívalódásaként” annyiban alapja a jognak, hogy „közvetíti” vagy „eltéríti”, esetleg „elhajlítva közvetíti” a jog egyéb társadalmi alapjainak a befolyását. A műveltség ezért csupán „negyedrendű” fontosságú alapja a jognak, mert nem önállóan érvényesül, hanem csupán „alanyi és történeti mellékízt” ad az előbbi alapok hatásához.¹⁰²⁹ Végül utolsóként az eljárásról mint előre meghatározott emberi magatartásról megállapítja: „Az eljárás a legközvetlenebb alapja a jognak, mivel a jog a legfejlettebb eljárási szerkezetben érvényesülő társadalmi szabály és szabályosság. A jog az eljárás felsőfoka: valamely adott társadalomban a legintézményesebb eljárás. Épp azért, mivel a jog egybeesik az eljárás felsőfokával, az eljárást már csak ötödrendben mondjuk a jog alapjának. A gazdaság legerősebben, de legtávolabbról, a harc, hatalom, műveltség mind gyengébben, de mind közelebből tartják, és hordozzák a jogot. Az eljárás végül a jogba torkollik bele: összegyűjtve az alsóbb alapok erejét fejlődésében joggá szilárdul. Legközelebbi alapja a jognak, de részben már maga is jog.”¹⁰³⁰ Az imperatív jogszemlélet merevségével szemben megállapítja, hogy a társadalom eljárási szerkezete több különböző fejlettségű rétegből (szokás, erkölcs, konvenció stb.) áll, melyek magukból kifejlesztik a legintézményesebb eljárási szerkezetet, vagyis a jogot.

¹⁰²⁴ „[A] jog a harc pótlaként keletkezett.” (Horváth Barna: *Jogszociológia...* 221. o.)

¹⁰²⁵ Horváth Barna: *A jogelmélet vázlata...* 23. o.

¹⁰²⁶ Vö. uo. 25. o.

¹⁰²⁷ Horváth Barna: *Jogszociológia...* 269. o.

¹⁰²⁸ Uo. 272. o.

¹⁰²⁹ Horváth Barna: *A jogelmélet vázlata...* 28. o.

¹⁰³⁰ Uo. 29. o.

Horváth a jog fejlődésének vizsgálatakor Hobhouse társadalmifejlődés-kritériumaira vonatkozó teóriájának az univerzális fejlődéstípusokra utaló elméleti konstrukcióját hívja segítségül.¹⁰³¹ A fejlődéstípusok általános jellemzésekor jogelméleti vázlatában így fogalmaz: „A növekedés valamely rendszer mennyiségi kiterjeszkedése, elemeinek felhalmozódása. Ilyen pl. a törvénytár felduzzadása vagy a perfor-galom (ügyforgalom) emelkedése vagy a szervek túltengése (bürokrácia). A hatá-sosság a tetszésszerűen célokra való alkalmasságnak növekedését s ennek folytán fejlődési energia felszabadulását és megtakarítását jelenti. [...] A nagyobb szabadság a rendszer elemeinek akadálytalanabb működését; a nagyobb kölcsönösség pedig fokozottabb együttműködést és egymás előmozdítását jelenti.”¹⁰³² Horváth arra is törekedett, hogy továbbgondolja az angol társadalomtudós elméletét, amikor a fej-lődési típusok viszonyát vizsgálta. A négy különböző fejlődési típus egymás közti viszonyában a „csökkenő teljesítmény” törvényszerűségét fedezi fel. Mindez azt jelenti, hogy az egyes fejlődéstípusok egy darabig előmozdítják a többi, de az egy-oldalú növekedés inkább csökkentti, majd végül akadályává válik a többi három fej-lődési iránynak. A fejlődés optima úgy valósul meg, ha minden irányban „ará-nyos” módon valósul meg.¹⁰³³ A csökkenő teljesítmény törvénye alól ugyanakkor kivételt képez az eljárás és a jog fejlődése, valamint a társadalom és a jog kölcsönös-sége, melyek „egyenés arányban” állnak egymással.¹⁰³⁴

A jog helyességének kérdéséről szerinte a jog változásának jelenségéhez kötve viz-szálhatjuk. Úgy véli, hogy a jog változása és helyessége között az az összefüggés, hogy a jog változásából lehet megismerni a jog teljesítőképeségét, melyből következtetni lehet az „értékminőségére”: „A jog teljesítménye alapján a jog értékminősége kér-désében úgy lehet dönteni, hogy ki kell választani a legértékesebb határozott célt,

¹⁰³¹ Az angol jogelméletről írt monográfiájában – Hobhouse kapcsán – minderről így vélekedik: „A növekedés, hatá-sosság, szabadság és kölcsönösség irányában való fejlődést úgy kell képzel-nünk, mint a társadalom tényeinek és értékeinek a felhalmozódását. A növekedés és a hatá-sosság a tény-elemek fejlődésének, a szabadság és kölcsönösség pedig az értékelemek felhalmozódásának felel meg. A ténybeli és értékbeli fejlődés között [...] laza összefüggés, ingó egyensúly áll fenn. [...] A társadalmi fejlődés összhangja nincs [...] semmiképp sem biztosítva, hanem az összhang fokozódását akként kell [...] felfogni, mint megújuló tapogatózó előretörést a végső eredmény megközelítésére. Ennek a nagy-vonalú elgondolásnak a lényege a tény- és értékelemek kapcsolatának mindig kérdéses arányú válto-zása a társadalmi fejlődésben.” (Horváth Barna: *Angol jogelmélet...* 553. o.)

¹⁰³² Horváth Barna: *A jogelmélet vázlata...* 9–10. o.

¹⁰³³ Jó példa erre Horváth szerint a társadalom és a jog növekedése közötti összefüggés: „A társa-dalom és a jog növekedése közötti csökkenő teljesítmény törvényszerűsége tehát voltaképpen annak a következménye, hogy a társadalomnak különböző aspektusokban való növekedése bizonyos határon túl divergens vonalakban halad. Az egyirányú növekedés a többi irányokban való növekedést serkenti ugyan, de pótolni egymaga nem képes. A társadalom csak akkor fejlődik zavartalanul, ha a növekedés az összes irányokban arányos.” (Uo. 66. o.)

¹⁰³⁴ Vö. uo. 70. o.

amelynek elérésére a jog alkalmas és nélkülözhetetlen eszköznek bizonyul.¹⁰³⁵ A jogfejlődés típusai közül a jog alkalmassága a társadalom szabadságának és kölcsönösségének az előmozdítására határozott értékminőségre utal. A jog teljesítménye abban mutatkozik meg, hogy a társadalmi szabadság és kölcsönösség növelésének mint társadalmi cél elérésének nélkülözhetetlen „technikája”.

Horváth a jog és az erkölcs helyessége között minőségi különbséget lát.¹⁰³⁶ A jog helyessége az erkölcsi helyességnek egy jól körülhatárolható részterülete, amit a „társadalmi helyesség” körének nevez: „A jog helyessége, mint társadalmi helyesség, a magatartások érintkezése és kölcsönös korlátozása által határolt erkölcsi helyesség. A jog helyessége az erkölcsi helyesség azon körébe tartozik, amely abból, amit tenni kell (kötelesség), azt a részt fogja körül, ami számunkra másoktól kijár (igény), és amit másokkal szemben is szabad tennünk (képesség). A társadalmi helyességnek ezen a körén belül a jog helyessége már csak mint a társadalom legintézményesebb szerkezetének helyessége különböztethető meg.”¹⁰³⁷ Az erkölcsi helyességnek a jog által elérhető mértékét a társadalmi helyesség azon eszméjében kell keresni, amely a jog teljesítőképességét lehetőség szerint abszolút mértékig kitölti. Mivel a jog helyessége a társadalmi helyesség tágabb körébe tartozik, ezért csak a szabadság és a kölcsönösség lehetnek a jog helyességének adekvát mértékei: „A szabadság az erkölcs legmagasabb mértéke, és a kölcsönösség a szabadságnak különlegesen társadalmilag és a jog által elérhető mértékét pontosan megjelöljük. Tudjuk ugyanis, hogy a szabadságot a társadalomban s a kölcsönösséget a jog által maradéktalanul megvalósítani nem lehet. Szabadság és kölcsönösség tehát túlmennek a jog teljesítőképességén. A szabadság és kölcsönösség azon mértéke, amely a jog teljesítőképességének megfelel: az igazságosság.”¹⁰³⁸ Az igazságosság a joggal úgy függ össze, hogy a „társadalmi kényszer csökkentésének és a szabadság kikényszerítésének különleges, nélkülözhetetlen és a legfejlettebb technikája”. Végső megállapítása szerint jog nélkül a társadalmi igazságosság, a szabadság és az erkölcs elérhető mértéke összehasonlíthatatlanabban alacsonyabb lenne.

A jog változásának és helyességének kérdéskörein túl a jog fogalmi meghatározását – mely szoros összefüggésben van a „processzuális jogszemléletével”¹⁰³⁹ – mint

¹⁰³⁵ Uo. 87. o.

¹⁰³⁶ „A jog értékminősége [...] okvetlenül a magatartások és magatartásminták értékminőségének tág körében keresendő. Ha ezt a tág kört az erkölcsi értékminőség körének nevezzük, akkor a jog teljesítményétől függetlenül is lehet következtetni arra, hogy a jog értékminősége pl. nem esztétikai érték. A jog teljesítménye ezen a tág körön belül mutat rá arra a szűkebb erkölcsi értékminőségre, amely a jog helyességét jellemzi.” (Uo. 88–89. o.)

¹⁰³⁷ Uo. 115. o.

¹⁰³⁸ Uo. 116. o.

¹⁰³⁹ Vö. Horváth Barna: *Jogszociológia*... 338. o., illetve *A jogelmélet vázlata*... v. o.

a jogelmélet központi kérdését egymással összefüggésben vizsgálja: „A jog változásának és helyességének a törvényszerűségei a társadalom legintézményesebb eljárási szerkezetének a fogalmi képletébe foglalhatók össze. Ebben a fogalomban látjuk ugyanis a társadalom és a jog változása közötti csökkenő teljesítmény törvényszerűségét összekapcsolódnival a jog helyességének a törvényszerűségével, amely szerint a jog a társadalmi igazságosság nélkülözhetetlen eszköze.”¹⁰⁴⁰ Horváth szinoptikus szemléletmódjához funkcionálisan kapcsolódik – az eredetileg az angol jog sajátosságaként bemutatott eljárási jogszemlélet¹⁰⁴¹ –, mely szerint a jog nem egyszerűen norma (tétel) és nem is csak tény (faktum), hanem az „elvont magatartásminta és ennek megfelelő tényleges magatartás”, vagy másképpen, a norma és magatartás „gondolati kapcsolata”, ami nem más, mint az eljárás.¹⁰⁴² Az eljárás tehát szinoptikus természetű gondolati szerkezetben konstituálódik, azaz nem pusztán tény (tényleges magatartás) és nem pusztán érték (előírt magatartási minta), hanem a kettő egyidejű szinoptikus szemlélete. Horváth szerint a társadalmi objektívációk közül egyiknél sem indokolt úgy a joggal való „generikus azonosítás”, mint az eljárás esetében, vagy miként fogalmaz, „az eljárás a jog genus proximuma”, illetve a jog „felső- vagy nemfogalma”. Vagyis a jogeset és a jogi norma folytonos – szinoptikus szerkezetű – egymáshoz rendelése egy eljárási folyamatot képez.

Horváth a processzuális jogelméletben találja meg a valódi megoldást, amely „közös nevezőre hozza a különböző jogelméleteket anélkül, hogy azoknak részleges igazságait mereven tagadnia kellene.”¹⁰⁴³ Ez az új jogelmélet a jogban a társadalom „legintézményesebb eljárási szerkezetét” látja, mely, mint a társadalmi eljárások legfejlettebbike, a legkimunkáltabb eljárási apparátus kialakításával valósítja meg az eljárás felső fokát.¹⁰⁴⁴ A jog „az összes egyéb eljárásokat felülmúlja intézmé-

¹⁰⁴⁰ Horváth Barna: *A jogelmélet vázlata*... 127. o.

¹⁰⁴¹ „A processzuális jogszemlélet [...] felelős elsősorban az angol jogelméletnek azért a józan pozitívizmusaért, amely spekulatív jogelveket sohasem téveszt össze a mindennapi joggyakorlat tényleges eseteivel. [...] S ha tekintetbe vesszük, hogy később, a common law tulajdonképpeni tartalmát nem az egyes precedensekben, hanem az általános elveknek és tanoknak abban a kincsében látják, amelyeken az egyes döntések alapulnak, akkor látjuk, hogy a processzuális szemlélet pozitívizmusa miként csen-dül összhangba azzal a józan természetjogi felfogással, amely az élő jog természetjogi elemét az anyagi jogban, a jogeset konkrét faktuma által feltételezett szuperpozitív jogelvekben ismeri fel.” (Horváth Barna: *Az angol jogi kultúra és a Common Law szelleme*. In: Horváth Barna: *Angol jogelmélet*... 3. o.)

¹⁰⁴² „Az előre meghatározott magatartásként felfogott eljárás egy szabály és egy tény egymásra vonatkoztatottsága. Mindkettőt jelenti egyszerre, tehát mind az ideális mintát, a normát, mind pedig a magatartás tényleges bekövetkeztét, de csakis egymásra vonatkoztatottságukban. A szabály tényekben való tükröződése nélkül éppoly kevésbé eljárás, mint a szabály nélküli tény.” (Horváth Barna: *Jogszociológia*... 338. o.)

¹⁰⁴³ Uo. 204. o.

¹⁰⁴⁴ „A jogra legjellemzőbb a mindenkor legfejlettebb eljárási szerkezet. A jogra semmi sem oly jellemző, mint a jogorvoslat, a jogintézmény, a jogutak gazdag hálózata. A bíróság, a hadsereg, az igazgatás, a törvényhozás, a perrend – vagyis az intézményesen kialakult szervek és eljárásformák – már

nyesség tekintetében, mert 1. az eljárások tömegesek, és állandóan működő szervekké és intézményekké sűrűsödnek, 2. tagoltságuk, egymást kiegészítő (hatásköri) megoszlásuk és hatásosságuk a legnagyobb, 3. a társadalmi szabadságnak és szükségletkielégítésnek, valamint 4. a társadalmi kölcsönösségnek és igazságosságnak a legalkalmasabb eszközei.”¹⁰⁴⁵ Horváth, amikor részletesen meghatározza a legintézményesebb eljárási szerkezet fogalmát, abban visszaköszönnek a Hobhouse-tól kölcsönvett és továbbfejlesztett fogalmak: „[A] jog a meghatározott magatartásmin-táknak és tényleges magatartásoknak olyan társadalmi közössége, amely a növekedésnek, hatásosságnak, szabadságnak és kölcsönösségnek viszonylag legmagasabb fokára fejlődött, azaz a tömegesség, az állandó szervekké szilárdulás, eljárásmentekké szétkülönülés következtében viszonylag legfejlettebb szerkezetet alkot, amely a társadalmi igazságosság és szabadság nélkülözhetetlen előfeltétele.”¹⁰⁴⁶

Áttekintve a jog fogalmi definiálására vonatkozó elméleteket, a legtöbb teória „közös” hibájaként állapítja meg, hogy nem határozzák meg azt a „társadalmi technikát”, illetve azt a társadalmi „gépezetet”, amelyen keresztül például az igazságosság, a természetjog, az észjog, a társadalmi szerződés, a népszellem, az elismerés, a követés vagy éppen a hatalom működik, illetve amelynek révén ezek a tényezők, vagy eredményük jogként jelenne meg. Mindazonáltal nem azonosítja a jogot az eljárással, csupán a „legjellemzőbbnek” tartja a jogra. Egykori joghallgatójának a feljegyzése szerint Horváth erről ekképp fogalmazott: „Az eljárások a jognak a csontvázát teszik; de a jog több mint a csontváz. Erre a csontvázra rá kell akasztanunk [...] a pszichikai, potenciális és instrumentális valóságot [...] ha azt akarjuk, hogy előttünk álljon a jognak a teljes történeti valósága” és maga a jogi kultúra.¹⁰⁴⁷

Lényeges e helyütt utalni Horváth ún. joghelyzetek tanára. A joghelyzetek logikai keletkezését, annak sémáját Horváth szerint a Kelsen-féle beszámítási és a Merkl-Kelsen-féle joglépcsőelmélet írja le a legmegfelelőbben. Új joghelyzet mindig csak érvény és tény, illetve értékalap és létalap „gondolati metszetében” keletkezik.¹⁰⁴⁸ A joghelyzetek tana a jog fogalmának szerkezeti elemeit bemutatva kerül részletesebb kifejtésre. Horváth úgy véli, hogy az eljárás fogalmán keresztül lehet a jogot „elemi joghelyzetek, legegyszerűbb tény- és értékelemek sorozatára szétbontani”, illetve felépíteni, miközben ezeknek az elemeknek a „gondolatbeli összekapcsolódása” is áttekinthetővé válik.¹⁰⁴⁹ A joghelyzetek tanának abban van a jelentősége, hogy általa sikerült a jogot mint a legintézményesebb eljárási szerkezetet és annak

kezdetleges állapotukban is eléggé élesen elhatárolják a jogrendet.” (Horváth Barna: *A jogelmélet vázlat...* 7. o.)

¹⁰⁴⁵ Uo. 30–31. o.

¹⁰⁴⁶ Uo. 204–205. o.

¹⁰⁴⁷ Horváth Barna: *Jogbölcséleti jegyzetek...* 233. o.

¹⁰⁴⁸ Horváth Barna: *A jogelmélet vázlat...* 51. o.

¹⁰⁴⁹ Horváth Barna: *A jogszociológia útja...* 72. o.

változásait módszertisztta elemek sorozataiból összeállítani. Az elemi joghelyzetek egymással való logikai kapcsolatát nevezi Horváth a joghelyzetek tanának, amely révén alkalmá nyílik a jog fogalmának „szerkezeti elemeit” vizsgálni.¹⁰⁵⁰ Mindezt elsősorban az ún. analitikus jogelméletből átvett gondolatnak tekinti, amely alkalmas az eljárási jogelmélet és a szinoptikus módszer kölcsönös „összezsírozására”. Továbbá a joghelyzetek tana azt is világossá teszi, hogy a Merkl-Kelsen-féle joglépcsőelmélet csupán egyik dimenziója az eljárás szerkezet intézményesedésének, amely mellé további „független dimenzióként” a jogkövetkezmény-sorozatok, a jogerő és a szervképződés is belépnek.

Fontos megemlíteni a kelsen-i felfogással szembehelyezkedő nézetét az állam és a jog kapcsolatáról. Míg Kelsen lényegében egyenlőségjelet tesz a két entitás közé, addig Horváth azt vallja, hogy „[a]z állam nem azonos a joggal, mert az államon kívül egyéb jogközösségek is vannak. Az állam határozott, bár viszonylagos ismérvekkel bíró jogközösség. A modern államról elmondhatjuk, hogy a történelem során eddig ismert legintézményesebb eljárás szerkezet. Ez a magyarázata annak, hogy a jog legnagyobb tömege állami jog. Mindazonáltal az állammal egybe nem eső egyéb magatartáskörökben is áll fenn olyan eljárás szerkezet, amely ezekben a közösségekben a legintézményesebb. Ilyen jogközösségek különösen az Egyház és a nemzetközi jogközösség.”¹⁰⁵¹

Az 1940-es évek elején – már túl az elméleti útkeresésen – Horváthnak szembe kellett néznie szinoptikus jogelméletének a „valóságban” való alkalmazhatóságával. Új szemléleti módszerét e tekintetben „színtelennek” vélte,¹⁰⁵² s úgy gondolta – elmélete igazolásául – foglalkoznia kell a jogeset és jogtétel „küzdelmével”, azzal, hogy az eset egyedi körülményei miként „súrlódnak”, „horzsolódnak” a „merev” jogszabály, „rideg, kemény, éles szegélyein”.¹⁰⁵³ E próbálkozásának eredményeképpen született meg 1942-ben *A génusz pere* című műve, melyben közismert törté-

¹⁰⁵⁰ „A jog fogalmának a szerkezeti elemei, amelyek összefüggését vizsgálnunk kell, a következők: a) az alanyi joghelyzet, amelynek vizsgálata elvezet az alanyi jog és a jogalany problémájához; b) a tárgyi joghelyzet, amelynek vizsgálata a tényállás és jogkövetkezmény, a jogi szerv, a jogerő, a joglépcső és a jogfolytonosság kérdéseire vezet; c) a jogtétel és jogeset dualizmusa, amely a jogértelmezés, jogalkalmazás és jogalkotás, továbbá az alaki és anyagi jog, a tételes és természetjog, végül a jog és jogközösség, különösen a jog és állam viszonyához vezet.” (Horváth Barna: *A jogelmélet vázlat...* 127–128. o.)

¹⁰⁵¹ Uo. 192–193. o.

¹⁰⁵² Horváth Barna: *A jogszociológia útja...* 69. o.

¹⁰⁵³ „Minden kis jogesetben erőszakot tesz némileg a jog rideg szigora, merev általánossága az eset egyedi körülményein. Az élet meleg és lágy, lüktető szövetei mindig felhorzsolódnak valamelyest a jogszabály rideg, kemény, éles szegélyein. És maga ez az egyedisége a tényállásnak, maga ez a jogtétel merevsége alól mindig kisikló egyszerűsége, valami olyan értékmozzanatnak a hordozója, amely mindig áldozatul esik az erőszaknak, amelyet rajta a jog alkalmazása, kikerülhetetlenül, elkövet.” (Horváth Barna: *A génusz pere...* 152. o.)

nelmi perek rekonstruálása alapján kívánta ábrázolni a jog működését.¹⁰⁵⁴ Horváth számára – miként az amerikai jogi realisták esetében – a per szimbolizálja leginkább a jog mibenlétét. Thurman W. Arnoldhoz hasonlóan a per és a dráma összefüggéseiről írva megállapítja, hogy közös bennük a „különösen megszervezett cselekmények” rendszere, illetve a konfliktushelyzetek sokasága. A per valójában nem más, mint egy „sűrített dráma”. Horváth e kérdéskör elemzéséhez – miként könyvének bevezetőjében írja – kifejezetten az amerikai (új)realizmus hatására fogott hozzá, mely a jogban – a fentieken túl – a „játék” és a „színjátszás” elemét is látni véli. Legnagyobb színpadon – vallja Horváth – a jog által „kiosztott” perbeli szerepek. Az egész nem más, mint – Arnold hasonlatát kölcsönözve – egy „óriási színház”, vagy a jog világára vonatkoztatva, „Circus Juris”. A per az emberek mindennapi életében a konfliktusok kezelése során a drámai megtisztulás, a katarzis élményét biztosító szimbólummá, a jog jelképévé válik.¹⁰⁵⁵

A „génusz perében” nem csupán a génusz személyének drámáját, hanem a jog drámáját is látni véli, vagy ahogyan fogalmaz: „A génusz pere jelképévé válik a per génuszának. A génusz pere a per génusza.”¹⁰⁵⁶ A génusz jogi drámája felnagyított jelképe minden per jogi drámájának „[m]ert felnagyított jelképe csupán az Egyszeri

¹⁰⁵⁴ Erdemes itt utalni Cs. Kiss Lajos értelmezésére, aki Horvát művében a tudományos és művészi alkotás perspektíváinak együttlátását és tematikus szintézisét látja: „[A] mű, jóllehet tézisünk paradox módon hangzik, a génusz inkognitóját felöltő szerző nyilvános önértelmezésének a dokumentumaként is olvasható, pontosabban olvasandó, mert Horváth Barna nem pusztán a »génusz a jogban« vagy a »jog génusza« fenomén leírója és értelmezője, hanem maga is, mint filozófus és tudós, a génusz modern drámájának inkognitót öltő, titkos főszereplője, azaz egy magyar filozófiai génusz testet öltése.” (Cs. Kiss Lajos: A tragédia metafizikája a jogban... 211. o.)

¹⁰⁵⁵ „Ezzel a téma kidolgozása szinte adalékká válik ahhoz az újrealista jogszemlélethez, amely a jogban többé nem hajlandó az élettől elvonatkoztatott dogmát, tételt, normát, merő elvontságot látni. Számára a jog cselekedet, a tétel és az eset drámai találkozása, amely a per megszervezettségében, intézményességében válik jelképpé. A per azért rövidítő szimbóluma a jognak, mert mintaképe, a jogi voltát leginkább szemléltető példája minden jogi eljárásnak. De az újrealizmus a jogban meglátja a megszervezett cselekedet, az intézményesen megoldott konfliktus elemén kívül a játék, a színjátszás, a mimus elemét is. Szerepeket választunk magunknak és eljátszunk őket a társadalmi élet színpadán. Ilyen szerepeket játszunk az intézményeinkkel is. Legnagyobb színpadon talán éppen a hivatalos, a jog által kiosztott, a perbeli szerepeink. Óriási színház, Circus Juris ez, amely elszórakoztat, megvigasztal, nagy belső konfliktusokat elsimít, sok mindenért kárpótol a társadalomban. [...] Mi a műsora a jog színházának? Arnold szellemében azt mondhatjuk: nagy és mély, másképpen meg nem oldható konfliktusok »le-reagálása«. Amikor megjátszunk, kifejezzük, a legteljesebben feltárjuk őket, egyúttal meg is szabadulunk tőlük. Talán ez a katarzis, a drámai megtisztulás értelme. [...] Az előadott darab mögött az örök emberi színjáték pereg: az eszmének és a valóságnak, az értékeknek és a tényeknek, a szabadságnak és a szükségszerűségnek gyógyíthatatlan ellentétét éljük át s közben az általa ütött sebeink begyógyulnak.” (Horváth Barna: A génusz pere... 6. o.) A mű ugyanebben az évben három részletben német nyelven is megjelent: Der Rechtsstreit des Genius: I. Sokrates; II. Johanna: a) Der Tatbestand, b) Das Verfahren. Zeitschrift für öffentliches Recht, Bd. XXII (1942) H. 1: 126–162. o.; H. 2–3: 295–342. o.; H. 4–5: 395–460. o.

¹⁰⁵⁶ Horváth Barna: A génusz pere... 218. o.

és az Általános, a kivétel és a szabály, az egyéniség és a törvényszerűség, a szabadság és a szükségszerűség találkozásának és összeapásának. Ez a tiszta tragikus tartalom, az életnek feloldhatatlan konfliktusokban látása. A per ennek az örök jogi drámának a színrehozatala. És fordítva, minden műdrámában is ez a per folyik és állítja el a lélegzetünket a konfliktus feszültségével.”¹⁰⁵⁷ A jogtétel és a jogeset perbeli örökös konfliktusát jellemezve írja: „A jogtétel érvénytartalmával a jogeset mint tényfolyamat találkozik és ütközik össze. Abban, hogy a statikus érvénytartalom soha sem illik rá hibátlanul a dinamikus tényfolyamatra, van a jog életének a drámaisága, örökös konfliktusokban jelentkezése. Ezért van, hogy minden per felsebzi a jogesetet, hogy lemészárolja a génuszt!”¹⁰⁵⁸ A két – esettanulmányként is felfogható – per elméleti jelentőségét a mű zárófejezetében foglalja össze, melyben kifejtésre kerül a társadalmi stabilitás igénye és a társadalmi változást mozgató új értékeket kifejtő, megjelenítő génusz ellentmondásos viszonya, illetve a szinoptikus jogelmélet kiindulópontjának a tény és érték logikai ellentmondásának, továbbá a jogeset és a jogtétel közötti feszültségnek a kérdése.¹⁰⁵⁹

Horváth művét olvasva mindenképpen gondolkodóba esünk, ha annak „műfáját” szeretnénk meghatározni. Értelmezhetjük irodalmi, morálfilozófiai, lélektani, történeti, illetve jogelméleti nézőpontból, vagy másként megközelítve, a szöveg jelentésrétegei e tudományterületek számára bírnak valódi relevanciával. Hagyományos értelemben nyilván nem tekinthető jogelméleti értekezésnek, ugyanakkor egyes megállapítások szerint a jog lényegéről és alapkérdéseiről talán többet is megtudhatunk belőle, mint egy originális jogbölcseleti monográfiából.¹⁰⁶⁰ Jó példa erre Bibó István – a jogelméleti „szárnypróbálgatáson” már jóval túljutó egykori tanítvány – korabeli recenziója, aki továbbgondolva mestere téziseit, többek között a jog apológiáját is kiolvassa a műből: „Ez a gondolatmenet az eljárási jogszemlélet finom

¹⁰⁵⁷ Uo. 152–153. o.

¹⁰⁵⁸ Uo. 224. o.

¹⁰⁵⁹ „Közismert folyamat az új erkölcsi értékeléseknek a jogeseteken keresztül a jogba való folytonos beszüremlése. Ezt a folyamatot a génusz pere konfliktusokban, dialektikusan ábrázolja. A jog a maga teljes szigorával sújt le az új értékelésre, amely éppen ennek a szörnyű csapásnak a csattanásától ragyog fel és válik most már ellenállhatatlanná. A jog ilyen dialektikus módon vált, cserél értéket. Lényeges szerepe a társas lélek kettős, kétértelmű, ambivalens reakciójának a dramatizált kifejezése, amiből az is »ért«, aki az egész folyamatot nem is »érti meg«. A jog így dolgozza fel, így reagálja le konfliktusos értékeléseinket, így hozza felszínre lelkünknek ellentétekben vajdó mélyéről az újértékeléseket. A jog az a nagyüzem, amely a társas lélek konfliktusait dramatizálva kifejezi és ezáltal mindig újabb vágyait és értékeléseit kiválasztja. Ennek a módja pedig a jogtétel és jogeset ellentétének az érték és tény ellentétének a folytonos válogatása és kicserélése. Amint az érték pólusa a jogtétel pólusáról elmozdul a jogeset pólusára, a kezdetét veszi az a dialektikus fejlődés, amelynek végeredménye a jogeseten felvillanó új értéktartalomnak a jogtétel tartalomba való beömlése. [...] De a génusz pere mégis örökper. A jogtétel és a jogeset találkozásában az értékelemek és tényelemek ütközésének és cserélődésének soha nem lehet vége.” (Uo. 225. o.)

¹⁰⁶⁰ Vö. H. Szilágyi István: Horváth Barna génusza. In: H. Szilágyi István: Jog – irodalom... 74. o.

eszközeivel világít bele a génusz perének jogszociológiai távlatába. Legnagyobb mélysége és finomsága abban áll, hogy éppen úgy, ahogyan a per bemutatja a génusz apológiáját, elítéltetését és felmagasztalását, mutatja be nekünk a génusz perén a jog apológiáját, elítéltetését és felmagasztalását, a jog örök funkcióját és a jogfejlődés örök dialektikáját: azt, hogy éppen azoknak a pereknek a sokaságán keresztül, melyekben erőszakot tesz az igazságon és halálraítéli a génuszt, éppen ezekben a perekben drámai erővel kiütöző értékkonfliktusok tisztító erejénél fogva válik a jog emberségesebbé, mélyebbé, méltányosabbá, hajlékonyabbá.¹⁰⁶¹

Horváth elméletalkotási kísérlete ekkorra már befejeződött. Nem véletlen az sem, hogy a számára korábban is vonzó nyelvi expresszivitás, az irodalmi nyelv eszközeinek a tudományos értekezés keretei között való felhasználása egyre inkább eluralkodik írásaiban. Sőt egyes értékelések szerint kezdetektől fogva hajlamos volt írásaiban a „heroikusan dramatizáló-poetizáló stílus” alkalmazására, mely adekvát kifejezését teremtette meg annak, hogy szellemi pályafutását egyfajta „modernista egzisztenciális sorsdrámaként” élje át.¹⁰⁶² Alkotóélete során egyre inkább vonzódott a recenzió és a szemleciikk ötvözeteként is felfogható tudományos esszé műfajához, amely megfelelő keretet szolgált későbbi szakirodalmi működéséhez.¹⁰⁶³ A továbbiakban – beleértve az emigrációs éveket – már nem törekedett az 1930-as években kialakított elméleti rendszerének érdemi továbbfejlesztésére. Későbbi tanulmányaiban elsősorban a különböző teoretikus álláspontok ütköztetésével és az ebből levont konklúzióval találkozhatunk. Az általa oly kedvelt műfaj ennek teljes mértékben megfelelt.

Horváth jogelméleti munkásságának valódi jelentősége abban áll, hogy a 20. századi (neokantianus) magyar jogbölcseleti gondolkodás tradicionális német-osztrák kötődéseit az angolszász jogtudományi szemléletmód közvetítésével „lazította”, új perspektívákat teremtve a hazai jogelmélet további fejlődésének. A modern, 20. századi jogfilozófia történetét tárgyaló művek Somló mellett Horváth elméleti teljesítményét tekintik a legjelentősebbnek a hazai jogbölcseleti gondolkodásban. Az életmű vitathatatlanul a magyar társadalomtudományi gondolkodás egyik legeredetibb teljesítménye, mely nélkül nem lehet a korszak magyar elméleti jogi gondolkodását rekonstruálni.

Sajnálatos módon a második világháború és az azt követő politikai változások 1949-ben emigrációba kényszerítették, ahol már nem volt igazán lehetősége elmélete továbbfejlesztésére. Említésre méltó, hogy a háborút követő szellemi-politikai újjáépítésben részt vevő Horváth 1945 nyarán a „demokrácia-vitának” nevezett konferencián tartott előadásában javarészt az angolszász politikai és jogi intézmé-

¹⁰⁶¹ Bibó István: Horváth Barna: A génusz pere. Sokrates – Johanna. *Szellem és Élet*, VI. évf. (1943) 3–4. sz. 175. o.

¹⁰⁶² Vö. Cs. Kiss Lajos: A tragédia metafizikája a jogban... 211. o.

¹⁰⁶³ Erre hívja fel a figyelmet H. Szilágyi István. Vö. H. Szilágyi István: Dráma és jogfilozófia Horváth Barna életművében. In: *Portrévázlatok...* 245–246. o.

nyek és technikák bevezetését, illetve adaptálását javasolta a hazai új demokrácia gazdasági, politikai és jogi rendszerének kialakításában.¹⁰⁶⁴ Külföldre távozását megelőzően – talán már készülve élete új korszakára – visszatért az öt másfél évtizeddel korábban foglalkoztató jogelméleti kérdésekhez, és egy angol nyelvű kézirat elkészítésén dolgozott.¹⁰⁶⁵

Az emigrációs évek során az Egyesült Államokban egy hosszabb lélegzetű angol nyelvű tanulmányban kísérletet tett a szinoptikus módszer továbbgondolására.¹⁰⁶⁶ A komoly szakmai figyelmet kiváltó és nemzetközi vitát is provokáló írásában a jog „mezőelméletének” kidolgozására vállalkozott. Az elmélet hátterét a természettudományos világképben a modern fizika eredményei (Einstein relativitáselmélete, illetve Maxwell mezőelmélete) nyomán bekövetkezett változások inspirálták. A jog mezőelmélete nem kidolgozott teória, inkább izgalmas és továbbgondolásra érdemes kísérlet. Mindezt maga a szerző is érzékelteti és végső soron a szinoptikus jogelméletét ajánlja az olvasó figyelmébe: „Összefoglalva, a mező-fogalom a fizikában nagy területet tarthat fenn a kauzalitás számára, amit nagyobb mértékben pontosít, míg a jogban csak követelmény az ilyen pontosság, de a leírandó jelenségek sokkal inkább megközelíthetők a mező-fogalom által. Ha nem tévedünk, akkor a jog egy olyan mező, aminek egyenletei ismeretlenek, és ami nem írható le tökéletesen, így a mező-fogalom inkább egy analógia, ami arra ösztönöz, hogy a mező törvényekből még nagyobb területet fedezzünk fel. Ha tévedünk, akkor a nyilvánvaló rendezetlenségben nincs rend, és így vissza kell térnünk a normatív vagy szinoptikus interpretációhoz.”¹⁰⁶⁷ Végül említésre méltó további adalék, hogy Horváth az Újvilágban közelebbi kapcsolatba került a kortárs angol-amerikai jogelméleti törekvésekkel, s így a magyar jogfilozófusok közül elsőként reflektált Herbert Hart munkásságára.¹⁰⁶⁸

¹⁰⁶⁴ Horváth Barna: Demokrácia és jog. In: *Demokrácia*. A Pázmány Péter Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karának kiadása, Egyetemi Nyomda, Budapest, 1945. 43–67. o. Horváth gondolatainak elemzéséről lásd Nagy Endre: Bevezetés Horváth Barna: Demokrácia és jog című tanulmányához. *Medvetánc*, 1985. 2–3. sz. 295–303. o.; Szabadfalvi József: Demokrácia és jog. Adalékok Horváth Barna politikaelméletéhez (1945–46). *Magyar Közigazgatás*, XL. évf. (1990) 7. sz. 605–613. o.

¹⁰⁶⁵ A Bibó-hagyatékban később föllet félszáz oldalas – 1948-ra dátumozott – tanulmány a jog alapjainak kérdéséről tárgyalja, némiképp „leporolva” szinoptikus jogelméletét, reflektálva tanítványai, elsősorban Bibó kritikai észrevételeire. Horváth kéziratos műve majd hat évtizeddel később nyomtatásban is megjelent. Vö. Horváth Barna: *The Bases of Law / A jog alapjai*. Szent István Társulat, Budapest, 2006. (Az eredeti kézirat címe: *Bases of Law in General*. MTAK Kézirattár Ms 5119/12.)

¹⁰⁶⁶ Barna Horváth: Field Law and Law Field. *Österreichische Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. VIII (1957) H. 1. 44–81. o. (Magyar nyelven: Mezőtörvény és jogi mező. I–II. [Ford.: Rigó Anett] *Jog – Állam – Politika. Jog- és politikatudományi folyóirat*, I. évf. [2009] 1. sz. 129–146. o.; 2. sz. 133–151. o.)

¹⁰⁶⁷ Horváth Barna: Mezőtörvény és jogi mező... 139. o.

¹⁰⁶⁸ Vö. Cs. Kiss Lajos – Takács Péter (szerk.): *H. L. A. Hart. Tudományos profil*. ELTE Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 2001. 32–36. o.; Cs. Kiss Lajos – Fábri György (szerk.): *H. L. A. Hart jogfilozófiájáról*. II. *Világosság*, XLIV. évf. (2003) 1–2. sz. 111–114. o.

3.5. „Kismesterek” elméleti próbálkozásai

A következőkben a 20. század első felében meghatározó hazai jogfilozófusok életművéhez ugyan nem hasonlítható, de a magyar jogbölcseleti gondolkodás szempontjából mégis számottevő tudományos teljesítményekről lesz szó. Az érintett „kismesterek” alapvetően nem tekinthetők jogfilozófusoknak, csupán olyan jogtudósoknak, akik több-kevesebb intenzitással foglalkoztak – főképpen tételes jogtudományi vizsgálódásaik mellett – jogbölcseleti kérdésekkel, alkalmanként az önálló teóriaalkotás igényével.¹⁰⁶⁹ Közülük tudományos működésük során többen kerültek abba a helyzetbe, hogy jogfilozófiát mint stúdiumot oktattak valamely jogi felsőoktatási intézményben, sőt tankönyvet is írtak e tárgykörben joghallgatók számára.

A sorban elsőként a hazai büntetőjog és kriminológia, valamint a nemzetközi jog elismert művelőjeként számontartott Irk Albert (1884–1952) tudományos munkásságának jogbölcseleti vonatkozásait érdemes bemutatni.¹⁰⁷⁰ Jogfilozófiai nézeteire egykori tanítványa, Losonczy István használta – Erich Kaufmanin, Wilhelm Sauer, Walter Schönfeld, Alfred Verdross és a magyar jogfilozófusok közül Horváth Barna és Moór Gyula jogszemléletére való utalással – a „tisztultabb, szintetikus módszertani felfogás” megfogalmazást. Sőt Moór mellett mestere jogfelfogását tartja a „legkifejezettebb” módon megfogalmazott „szintetikus” álláspontnak.¹⁰⁷¹

¹⁰⁶⁹ A hazai jogbölcseleti gondolkodás legjelesebb képviselőit követő, a tudomány szak hazai fejlődésében szerepet játszó jogtudósainkra utaló „kismesterek” megnevezést Varga Csabától kölcsönöztem.

¹⁰⁷⁰ Irk Albert (1884. augusztus 18., Csernátfa – 1952. október 21., Pécs) egyetemi tanulmányait Kolozsváron végezte, ahol 1908-ban avatták jogi doktorrá. 1913-ban büntetőjogból magántanári képesítést szerzett alma materében. 1917-től a nagyváradi jogakadémia, 1922-től 1948-as nyugdíjazásáig a pécsi Erzsébet Tudományegyetem anyagi büntetőjog és bűnvádi eljárás-jog nyilvános rendes tanára volt. 1932-ben a Szent István Akadémia rendes tagjává, 1936-ban Magyar Tudományos Akadémia levelező tagjává választották. Életéről és munkásságáról lásd Szotáczy Mihály: Az elméleti tárgyak. In: Csizmadia Andor (szerk.): *Fejezetek a pécsi egyetem történetéből*. Pécs, 1980. 110. o.; Varga László: A bűnügyi tudományok. In: Csizmadia Andor (szerk.): *Fejezetek a pécsi egyetem történetéből...* 177–181. o.; Ádám Antal (szerk.): *Dr. Holub József és dr. Irk Albert pécsi professzorok munkássága*. Studia Iuridica Auctoritate Universitatis Pécs Publicata. 109. Janus Pannonius Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Pécs, 1986. 31–54. o.; Irk Ferenc (szerk.): *Irk Albert Emlékkötet* (Válogatás Irk Albert műveiből). MTA - Magyar Kriminológiai Társaság, Budapest, 1991.; Korinek László – Kóhalmi László – Herke Csongor (szerk.): *Emlékkönyv Irk Albert egyetemi tanár születésének 120. évfordulójára*. Studia Iuridica Auctoritate Universitatis Pécs Publicata. 134. Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Pécs, 2004.; Szabadfalvi József: Egy „tisztultabb, szintetikus módszertani felfogás” – Irk Albert jogbölcseleti munkássága. *JURA. A Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karának tudományos lapja*, XI. évf. (2005) 2. sz. 128–134. o.; Kóhalmi László – Lengvári István: Irk Albert, az iskolateremtő magister-juris criminalis. In: Kajtár István (szerk.): *Pécsi jogászprofesszorok emlékezete (1923–2008)*. Antológia. Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Pécs, 2008. 45–58. o.

¹⁰⁷¹ Losonczy István: *A mulasztás. I. A mulasztási bűncselekmény okozatossága*. Dunántúl Pécsi Egyetemi Könyvkiadó és Nyomda, Pécs, 1937. 74. o. Hasonló megállapítást tesz a két világháború közötti korszakot később kíméletlen kritikával ábrázoló Szabó Imre is, amikor Irket Losonczy István és

Az életmű e része nem mérhető azokhoz a más tudományterületeken elért eredményeihez, melyek nevét ismertté tették, mindazonáltal számos tételesjogi tárgyú munkájában előszeretettel foglalkozott elméleti jogi kérdésekkel, illetve szívesen ütköztette nézeteit a kortárs jogbölcselet megállapításaival. Ennek során önálló jogkoncepció megalkotására is vállalkozott, amely alapját képezte az általa legfőképpen művelt büntetőjog dogmatikai rendszere kidolgozásának, továbbá foglalkozott a jog értékelésének kérdésével, a jogérzet mint az ítélkezés immanens lélektani tényezőjével, büntetőjog-filozófiai problémákkal, végül kortárs elmélettörténeti nézetek bemutatásával és kritikai vizsgálatával.

Önálló jogkoncepciója első megfogalmazásával *A normatív és explicatív módszertani felfogás a büntetőjogban* című, 1914-ben megjelent tanulmányában találkozunk. Írásában a Kelsen-féle – *Hauptprobleme der Staatsrechtslehre*-ben kifejtett – „formalistikus jogtan” ismertetését és egyben kritikáját fogalmazza meg, mely alkalmat adott számára saját téziseinek megfogalmazására.¹⁰⁷² Kelsen műve legfőbb tételének a normatív és explicatív módszerek szigorú elkülönítését tekinti. Megállapítása szerint Kelsen kiindulópontja az a szemléleti felfogás, mely „áthidalhatatlan határválasztót von a levés (Sein) és kellés (Sollen), a tartalom és a forma között.” Míg a természettudományok a van, a létező kauzális összefüggéseinek magyarázatára törekszenek, addig a jogtudomány a kellés („miképp kell az embereknek cselekedniük”), a jogi jelenségek „alakjával” („tisztán jogi geometria”) foglalkozó tudomány – összegzi az ekkoriban formálódó kelsen-i jogtan lényegét.¹⁰⁷³ Úgy véli, hogy a normatív és explicatív szemlélet egymástól ridegen elkülönítő formalizmusa Kelsent az általa meghaladni kívánt „Begriffsjurisprudenciához” vezeti.¹⁰⁷⁴

Irk szerint a jogtudomány feladata, miként Kelsen is vallja, a jogi fogalmak konstruálása, azonban ennek során tekintettel kell lennie arra, hogy valós társadalmi viszonyokat, emberi kapcsolatokat szabályoz, melyek „nem üres formák, hanem vérrel s hússal bíró dolgok”. Wilhelm Wundt etikai alapvetését magáévá téve vallja, hogy minden – lényegét tekintve általánosításon nyugvó – norma, így a jog megállapításaihoz szükség van a tények vizsgálatára, ezért az explicatív szempontok nem

Hegedűs József társaságában a „szintetikus módszer hívének” nevezi. Vö. Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcselet Magyarországon...* 487. o.

¹⁰⁷² Irk Albert: *A normatív és explicatív módszertani felfogás a büntetőjogban*. In: *Emlékkönyv Farkas Lajos tanárságának negyvenötödik éve alkalmából*. Stein János Egyetemi Könyvkereskedése, Kolozsvár, 1914. 93–106. o.

¹⁰⁷³ Uo. 96. o.

¹⁰⁷⁴ A kelsen-i elmélet egyoldalúságát – „a jog és valóság, alak és tartalom, szabály és élet szembeállítását” – az 1937-ben tartott akadémiai székfoglalójában a kor jogtudománya válságos helyzetének kialakulásához vezető legfőbb tényezőnek tekinti. Vö. Irk Albert: *A büntetőjog racionális és irracionális elemei*. Értekezések a filozófiai és társadalmi tudományok köréből. V. köt. 4. szám. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1938. 5. o.

mellőzhetőek.¹⁰⁷⁵ Szűkebb szakterülete számára is ez a felismerés jelenti a jövőt.¹⁰⁷⁶ Vagyis az egyoldalú formalisztikus alapon nyugvó klasszikus büntetőjog normatív szemlélete számára az explikatív módszert meghonosító kriminológia eredményezheti annak megújítását.

Lényegében e gondolatkör köszön vissza *A formális jogfilozófia a büntetőjogban* című, két évvel később írt tanulmányában.¹⁰⁷⁷ Itt már néven is nevezi a kontinensen ekkoriban dominánssá váló modern irányzatot, amikor a Hermann Cohen nevével fémjelzett „új-kanti iskoláról” beszél, mellyel szemben további kritikai észrevételeinek során pontosítja saját jogfilozófiai kiindulópontját: „Eme [...] beható kritikai szemlélet [...] azt bizonyítja, hogy a »Sein« és »Sollen« világa nem két külön kategória, hanem a kettő egy egységes filozófiai szintézisbe olvad össze.”¹⁰⁷⁸ Itt találkozunk először a neokantiánus jogfilozófia egyik alapproblémájának tekinthető „szintézisre” utalással. Irk saját álláspontját egyértelművé teszi, amikor azt vallja, hogy minden normának a forrását a valóságban kell keresni, és csak ennek figyelembevételével nyer értelmet bármely normatív elvárás megfogalmazása. Ezzel úgy véli, hogy a kanti/neokanti dualizmus „megdőltével” mindenfajta formális jogfilozófia alól kicsúszik a talaj. Ugyancsak fontos kérdést feszeget tanulmánya végén, amikor szembehelyezkedik a kanti hagyományból Kelsen által átvett tétellel, mely szerint a jogi norma megkülönböztető jellemzője heteronóm természetében keresendő. Irk szerint az erkölcsi, vallási stb. normák esetében is ugyanúgy találkozunk heteronómiával, mint ahogyan a jog esetében is olyan parancsokkal, melyek nem állnak „idegenül” önünkkel szemben, melyeket az emberi természetből folyó imperatívusznak lehet tekinteni, azaz autonóm jelleggel bírnak. Végső konklúzióként megállapítja, hogy „minden jogi norma heteronóm-autonóm természetű”.¹⁰⁷⁹ Lényegében e gondolatában is felfedezhetőek a szintézisre törekvés módszerének a nyomai.¹⁰⁸⁰

¹⁰⁷⁵ Irk Albert: A normatív és explicatív módszertani felfogás a büntetőjogban... 98. o.

¹⁰⁷⁶ „Az anyagi büntetőjog megújítását nem az élettelen formalistikus jogtántól, hanem az életet a forma felé emelő kriminológiától remélhetjük.” (Uo. 106. o.)

¹⁰⁷⁷ Irk Albert: A formális jogfilozófia a büntetőjogban. *Bűnügyi Szemle*, IV. évf. (1916) 5. sz. 161–178. o.

¹⁰⁷⁸ Uo. 176. o.

¹⁰⁷⁹ Uo. 177–178. o.

¹⁰⁸⁰ Említésre érdemes Irk elmélettörténeti érdeklődése. Arthur Schopenhauer jog- és állambölcseleti nézeteinek rekonstrukciójára több alkalommal is vállalkozott. Vö. Irk Albert: Schopenhauer jogfilozófiája. *Athenaeum*, IV. évf. (1918) 6. sz. 297–314. o., illetve Értekezések a filozófia és társadalmi tudományok köréből. V. köt. 5. szám. (Felolvasott a II. osztály 1938. október 17-én tartott ülésén.) Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1939. Már az 1918-as publikációban megfogalmazta, hogy a jeles filozófus nézeteinek „napjainkban” is van aktualitása, amikor a neokantiánus és újhegelianus iskolák között a jogtudomány módszertani kérdéseiben kiélesedett a vita. A tanulmányból kiderül, hogy Kant tanítványának gondolatai éppen mestere által vallott és a formális neokantiánus jogfilozófia által továbbgondolt nézetek elleni kritikához nyújtanak hasznosítható muníciót. Az 1939-ben meg-

Irk jogkonceptiója a későbbiekben sem változott lényegesen, csupán kiegészült és némileg aktualizálódott.¹⁰⁸¹ *A büntetőjog racionális és irracionális elemei* című 1937-es akadémiai székfoglaló értekezésében tovább árnyalja jogkonceptióját. Itt is a Kelsen-féle „formalisztikus jurisprudentia” jelenti a kiindulópontot, mely minden értékelő (irracionális) momentumot igyekszik a jog fogalmi meghatározásából kiküszöbölni. Míg a „merek” pozitivizmus egyoldalú racionalizmust hirdet, addig a mindennapi élet valósága megköveteli az explikatív empirikus, irracionális, vagy ahogyan már ekkor is nevezi, „metajogi” elemek figyelembevételét. Mindezt a korszak büntetőjogi jogalkotásában látja bizonyítottnak. Példáit értelemszerűen a büntetőjogi normák világából meríti. Úgy véli, hogy az egyik legklasszikusabbnak tekinthető jogi normatípus elemzéséből a jogra vonatkozó általánosítások is levonhatók. Vagyis a jog nem csupán egy norma, miként a merev pozitivisták – főképpen Kelsen és követői – gondolták, hanem a valóságban is megnyilvánuló konkrét életjelenség.

Jogbölcseleti vizsgálódásainak második terrénuma a jog értékelésének problémája. Irk 1916-ban megjelent *A jog értékelése* című írásában foglalkozik a kontinensen akkoriban sokakat állásfoglalásra készítő kérdéssel.¹⁰⁸² Tanulmánya első felében a neokantiánusokra jellemző „etikai jogértékeléseket” veszi szemügyre, melynek két fő reprezentánsa közül Stammler helyes jog tanát, majd a nem kevesebb vitát indukáló Somló-féle jogi axiológiai megközelítést tárgyalja, illetve a „naturalisztikus jogértékelések” közül a korabeli büntetőjogi irodalomban szintén heves indulatokat gerjesztő Liszt-féle fejlődési (evolúcionista) elméletre alapozott felfogást mutatja be. A helyes jog kérdésének kielégítő megoldását Irk szerint eddig egyik magyarázatnak

jelent második tanulmány valójában az eredeti változat újraközlésén túl egy további témával, Schopenhauer büntetőjog-filozófiájának a rekonstruálásával egészül ki.

¹⁰⁸¹ Nagyobb lélegzetű büntetőjogi tárgyú írásaiban, illetve tankönyveiben visszaköszönnek az 1910-es évek közepén már megfogalmazott gondolatok. Így az 1915-ös – kéziratos – *Büntetőjogi előadások*ban, majd az 1926-ban közzétett *A büntetőjogi alapfogalmak módszertani kritikája* címen megjelent könyvében megismétli módszertani alapvetését. Vö. Irk Albert: *Büntetőjogi előadások*. (Kéziratos jegyzet) 1915.; *A büntetőjogi alapfogalmak módszertani kritikája*. Dunántúl Pécsi Egyetemi Könyvtáradó és Nyomda, Pécs, 1926. Érdemes itt hivatkozni az 1933-ban terjedelmesebb változatban megjelent *A magyar anyagi büntetőjog* című tankönyvként használt monográfiájából: „A jogban [...] tartalom és alak egymástól feltételezett. A tartalom szabja meg az alakot. [...] Büntetőjogilag: a bűncselekmény dogmatikai fogalmában a normatív elemek fogják össze azt a tartalmat, mely kauzális elemekből tevődik egybe.” Majd így folytatja: „[A] jogtudomány nem lehet el a tartalom explikatív szemlélete nélkül. Mert a jogi normák tartalmukat tényekből merítik, azon kauzális elemekből összetevődő tényekből, amelyek megállapítása csak explikatív úton történhetik meg. És éppen ebből ered a tartalom és alak kölcsönös egymásra hatása [...], hogy nincs jogtartalom alak nélkül, aminthogy jogforma sincs azt meghatározó tartalom hiányában.” Vö. Irk Albert: *A magyar anyagi büntetőjog*. (2. kiad.) Dunántúl Pécsi Egyetemi Könyvtáradó és Nyomda, Pécs, 1933. 16–17. o. (Szinte szó szerint ugyanezt megismétli. Vö. Irk Albert: *A büntetőjog racionális és irracionális elemei*... 19. o.)

¹⁰⁸² Irk Albert: A jog értékelése. In: *Jogi dolgozatok. A Jogtudományi Közöny ötven éves fennállásának emlékére. 1865–1915*. Franklin Társulat, Budapest, 1916. 336–354. o.

sem sikerült megoldania, ezért az írás második felében egy saját „jogértékelési kísérletnek” lehetünk a tanúi. Ennek során ismételt Wundt filozófiai nézeteit, konkrétan „a teleológikus felfogásnak a kauzálisba való beleolvasztását” hívja segítségül, melyből azt a következtetést vonja le, hogy „a gondolkodás logikai sorrendje szerint [...] végső cél az a cél, melynek mértékével a többiek mérjük, s minden cél egy további, távolabbi célhoz viszonyítva, az eszköz jelentőségét ölti magára.” A végső konklúziót levonva megállapítja, hogy „minden cél, »helyes« cél, mihelyt egy felismert másik magasabb céllal okozati összefüggésben áll.”¹⁰⁸³ Ezt követően hosszas fejtegetés során jut el ahhoz a „mértékhez”, melyre a jog helyes célját lehet alapozni. Felfogása szerint „[a] jog helyes célja [...] nem más, mint a fejlődés törvénye minél szabadabb érvényesülésének előmozdítása, vagyis az emberi értelmi és erkölcsi értékek minél tökéletesebb kifejlesztése. Közelebbről meghatározva, a jog helyes célja oly emberek létrehozatala, kik értelmi és erkölcsi képességeik mind magasabb fokával viszik előre a fejlődés törvényét végtelen útjában.”¹⁰⁸⁴ Irk e koncepciója Liszt naturalisztikus felfogásához állt közel. Bő két évtizeddel később az akadémiai székhelyű értekezésében megfogalmazott jogi axiológiai álláspontja már a kortárs hazai neokantiánus – főképpen Moór által fémjelvezhető – felfogáshoz közelít, mely – mint láttuk – az uralkodó keresztény erkölcsi felfogás által képviselt értékrendnek a jogi szabályozás kialakításában érvényesülő szerepét hangsúlyozza. A különbség a neokantiánusok és Irk között az, hogy míg a Somlóra alapozott Moór-féle felfogás a jog értékmérőjeként tekint a morális szempontokra, addig Irk a jog egyik lényegi elemeként beszél az erkölcsi vonatkozásokról, aminek következtében ez irányú nézeteit – mint később látni fogjuk – neoskolasztikus indíttatású állásfoglalásnak tekinti az utókor.

A jogérzet kérdésköre – mint az ítélkezés immanens lélektani tényezője – az 1930-as évek végén, illetve az 1940-es évek elején született több tanulmányában is visszatérő módon jogbölcséleti fejtegetéseinek sztemerd témájává vált. A jogérzetről mint a jog irracionális érzékelő elemeinek egyikéről már akadémiai székhelyű állásfoglalásában szót ejt, majd egy kézirat formájában – *A jogérzet* címen – fennmaradt vázlata foglalkozik először behatóbban e problémával.¹⁰⁸⁵ A kérdést *A jog és törvény* című, élete talán utolsó nyomtatásban megjelent tanulmányában is érinti.¹⁰⁸⁶ Említett írásaira támaszkodó, azokból konkrét részeket megismétlő, kéziratban fennmaradt művében vizsgálja tovább a jogérzet kérdését.¹⁰⁸⁷ Irk kiindulópontja a bírói (jog-

kalmazói) döntés folyamata, mely három – logikai, teleológiai, axiológiai – elemből tevődik össze. A logikai elem a szillogizmus alakjában ölt testet, a teleológiai elem a jogalkalmazói döntés célját, illetve irányát jelöli, míg az axiológiai elem e döntés értékelését jelenti: „Ez az értékelés [...] részben tudatosan, részben tudat alatt megy végbe, amikor a jogközösség tagjai lelkében élő normákra van tekintettel és amikor a konkrét jogesetbe való emocionális beleélésének ad szubjektív kifejezést. [...] A jogérzet vagy jogi meggyőződés tehát az ítélkezésnek immanens lélektani tényezője.”¹⁰⁸⁸ Irk az értékek ezen abszolút rendjében látja megragadni a jog és erkölcs eredetének közös pontját. A korabeli neokantiánus jogbölcsélet számára alapvető kérdésként jelent meg a jogi és erkölcsi normák elhatárolásának problémája. Irk ezzel szemben a jogérzet kapcsán e két normatípus kapcsolódási pontjait keresve megállapítja: „A jogi és erkölcsi normák közös eredetét az összes jogágak közül természetesen a legszemléltetőbben a büntetőjog mutatja. [...] A szabályozott büntettek legnagyobb része az etikai normákba is beleütközik.”¹⁰⁸⁹ Ez biztosítja számunkra, hogy a tételes jogi előírások tényleges ismerete nélkül is a mindennapi cselekvésekkor el tudjuk választani a helyest a helytelentől, a jót a rossztól, ezáltal érvényre juttatva az igazságosságot. Irk itt utal a már korábban kifejtett meghatározására, mely szerint a jog nem „csak” heteronóm, miként a kelsen-i tiszta jogtan vallja, hanem „heteronóm-autonóm” jellegű, ami nem jelent mást e fejtegetések logikája szerint, mint azt, hogy a jogi normák autonóm jellege az erkölccsel közös gyökerekben keresendő.¹⁰⁹⁰ Majd a jogérzet és a jogász viszonyáról megállapítja, hogy „hivatásának magaslatán az a jogász áll, [...] [aki] művésze és nem egyszerűen mesterembere szakának, aki módszeres tudományos, joganalitikai és szintetikus eljárással tudja kifejezésre juttatni a jogesetekre visszhangzó belső sugallmát.”¹⁰⁹¹

Végül álljon itt summázatként Irk saját jogkonceptióját összegző kijelentése, melyet 1937-ben fogalmazott meg tanítványa, Losonczy István habilitációs kérelméről készített véleményes jelentésében.¹⁰⁹² Irk e helyütt Losonczy felfogásának kri-

¹⁰⁸⁸ Irk Albert: *A jog és a törvény* (Klly.) 31–32. o. Egy más helyen pedig így fogalmaz: „A jogérzet az ember irracionális értékelésének egyik legfontosabb szenzóriuma. Létezik ugyanis az értékeknek egy abszolút rendje, s ezzel az ember a maga emocionális működésével állandó vonatkozásban áll. Mert minden cselekvés kialakításának bonyolult folyamatában megszólal az az alapotívum, mely valamit jónak vagy rossznak, megengedettnek vagy tiltottnak érez. Ez az elsődleges lélektani mozzanat tehát érzelmi (emocionális). Lényünknek az objektív értékrend megérzésével kapcsolt eme tudatalatti (irracionális) megnyilvánulásai csak utóbb válnak tudatosult (racionális) működésekké.” Vö. Irk Albert: *A törvényi jog és a bírói gyakorlat pozitívjogon kívüli elemei...* 131. o. (Ugyanez olvasható: Irk Albert: *A jogérzet...* 138. o.)

¹⁰⁸⁹ Irk Albert: *A jog és a törvény* (Klly.) 14. o.

¹⁰⁹⁰ Uo. 14–15. o.

¹⁰⁹¹ Uo. 38. o.

¹⁰⁹² Irk Albert: *Véleményes jelentés dr. Losonczy István habilitációs kérelme tárgyában*. Vinkler Jánossal együtt. (Soksz.) Pécs, 1937.

¹⁰⁸³ Uo. 346. o.

¹⁰⁸⁴ Uo. 353. o.

¹⁰⁸⁵ Vö. Irk Albert: *A jogérzet* (Vázlat). In: Irk Ferenc (szerk.): *Irk Albert Emlékkötet...* 137–143. o.

¹⁰⁸⁶ Irk Albert: *A jog és a törvény*. Pannonia, VIII. évf. (1943) 1–2. sz. 29–65. o. (Különlenyomat-ként: Pannonia Könyvtár 65. Dunántúl Pécsi Egyetemi Könyvkiadó és Nyomda, Pécs, 1943.)

¹⁰⁸⁷ Irk Albert: *A törvényjog és bírói gyakorlat pozitívjogon kívüli elemei: Metajog és pozitívjog*. In: Irk Ferenc (szerk.): *Irk Albert Emlékkötet...* 115–135. o.

tikájaként kifogásolja, hogy nincs kellő figyelemmel a jog értékelemére, majd így folytatja: „A jogfilozófia és a jogtudomány nem pusztán nem tudatosult, az emberi értelemben ott szunnyadó jogfogalom és a priori elemek logifikálásával, azaz tudatosításával és tartalmi kifejtésével foglalkozik. A jog pedig: normatív + explikatív + értékelemek, vagy másként kifejezve racionális és irracionális elemeknek a szintézise. Ebből folyik, hogy a jogtudomány a jog struktúrájának csak egyik részét tudja logifikálni, amíg a másikhoz a logika útján nem tud hozzáférközni. Vagyis az ember lelkében benne élő etikai értékelemek a külvilág jelenségeire való vetületükben az értékelés irracionális folyamatában jutnak kifejezésre.”¹⁰⁹³ Összességében megállapítható, hogy Irk szemléletmódja alapvetően a korszakra jellemző neokantiánus jogfilozófia keretei között formálódott, ugyanakkor új utakat keresve üde színfoltjává vált a két világháború közötti hazai jogbölcseleti gondolkodásnak.

Sajátos alakja volt a hazai neokantiánus jogszemléletnek Ruber József (1890–?), aki ítélőtáblai bírónak Moór hathatós bábáskodása mellett habilitált jogbölcseletről a budapesti jogi karon.¹⁰⁹⁴ Legjelentősebb publikációi jogfilozófiai tárgyúak voltak, ugyanakkor említésre méltóak büntetőjog (-bölcseleti) tanulmányai, melyekben előszeretettel utalt elméleti problémákra.¹⁰⁹⁵ 1920-ban jelent meg első jogbölcseleti tárgyú tanulmánya *Erkölc és jog* címen, melyben a társadalmi normák mibenlétét vizsgálta.¹⁰⁹⁶ A korszak meghatározó neokantiánus gondolkodóira (Stammler, Lask, Kelsen, Radbruch) hivatkozva – Moórt megelőzve – megállapítja, hogy „úgy az erkölcs, mint a jog nem az objektív világban és nem is alanyiségünkben létező valami, hanem egy harmadik »birodalomba« tartozik.”¹⁰⁹⁷ A jogbölcselet alapvető feladataként határozza meg a társas együttélés két legmeghatározóbb szabályának

¹⁰⁹³ Idézi: Varga László: A bűnügyi tudományok. In: Csizmadia Andor (szerk.): *Fejezetek a pécsi egyetem történetéből...* 184. o. (Sajnálatos módon az eredeti „véleményes jelentést” sem a pécsi egyetemi könyvtárban, sem az Országos Széchényi Könyvtárban nem sikerült fölkeresni.)

¹⁰⁹⁴ Ruber József (1890. június 23., Rozsnyó – ?) egyetemi tanulmányait a Pázmány Péter Tudományegyetem Jog- és Államtudományi Karán végezte. Kiemelkedő tanulmányi eredményeinek köszönhetően 1914-ben „sub auspiciis Regis” a jogtudományok kitüntetéses doktorává avatták. 1914-ben az Igazságügyi Minisztériumban helyezkedett el. 1922-ben egykori alma materében jogbölcselet tárgykörből magántanári habilitációt szerzett. 1928-tól a budapesti királyi ítélőtábla bírója. Magántanárként egészen 1948-ig tartott előadásokat a pesti jogi karon. 1951 júliusában Mikófalvára internálták. Halálának pontos dátuma nem ismert. Életről és munkásságáról lásd Szabadfalvi József: Egy ismeretlen jogbölcselet – Ruber József egyetemi magántanár. In: Karácsony András – Téglási András – Tóth J. Zoltán (szerk.): *Philosophus trium scientiarum. Tanulmányok a 70 éves Pokol Béla tiszteletére. Századvég Kiadó, Budapest, 2021.* 255–269. o.

¹⁰⁹⁵ Vö. Ruber József: Az akarat szabadsága és a psychopathia büntetőjogi értékelése. *Magyar Jogi Szemle*, IV. évf. (1923) 2. sz. 45–56. o.; Szubsztancia és funkció a büntetőjog dogmatikájában. In: *Büntetőjogi tanulmányok Angyal Pál születése 60-ik és jogtanári működése 35-ik évfordulójának emlékére*. Pallas Irodalmi és Nyomdai Rt., Budapest, 1933. 78–86. o.

¹⁰⁹⁶ Ruber József: *Erkölc és jog*. *Magyar Jogi Szemle*, I. évf. (1920) 2. sz. 87–102. o.

¹⁰⁹⁷ Uo. 90. o.

megkülönböztetését. E téren a legtöbb sikerrel – véleménye szerint – a „modern jogbölcseletnek a kanti hagyományok nyomán induló iskolája” kecsegtet, mely az erkölcs és a jog fogalmát formálisan igyekszik meghatározni. Az erkölcsöt a helyes magatartás „legáltalánosabb” – azaz „legmagasabb elveit” tartalmazó – szabályának nevezi. Szemben a szokásos neokantiánus érveléssel megállapítja, hogy autonóm norma nem létezik. Minden norma, így az erkölcs is „egyenységünkön és a tárgyi külvilágon egyképpen kívül eső valami.” A társadalmi lét szükségszerű velejárójának tartja, hogy a normák egyaránt „külső kényszer” útján jutnak érvényre.¹⁰⁹⁸ Az erkölcs esetében az engedelmesség megkövetelését említi, míg a jog meghatározásakor kimondottan a kényszerjellegre helyezi a fő hangsúlyt.¹⁰⁹⁹ A jog által megvalósított külső kényszert a természeti világ szükségszerű okozatos törvényeihez hasonlíthatóan abszolút hatálynak nevezi.

Az erkölcs és jog viszonyának jellemzésekor abból indul ki, hogy a jognak az erkölcs mint legáltalánosabb magatartási szabály „szolgálatában” kell állnia, annak megvalósulását kell elősegítenie. Ennek kapcsán Georg Jellinek közkeletű megfogalmazását hivatkozza, azaz a „jog az etikai minimum”. Így nem tűnik véletlennek, hogy a korabeli neokantiánus fogalomhasználatot kölcsönözve a „helyes jog” kérdésének vizsgálatát összekapcsolja a morál követelményeivel. Elképzeltetlenségnek tartja az erkölcsről független „jogeszmény” létezését.¹¹⁰⁰ Mindezt nem szabad azonban a hagyományos természetjogi megközelítés alapján értelmezni. Véleménye szerint abban sincs semmi különös, hogy a természetjogi gondolkodás feltámadni látszik évszázados tetszhalálából, és a „jog axiológiája” vagy „jogi értékelmélet” és hasonló megnevezések mellett újjáéled. A jog helyességének kortárs elméletei azonban szakítottak az örökérvényű elvekkel: „Nem kötelező erejű jogtételeket, hanem a törvényhozásra mértékadó legiszlatorius irányelveket adni, ez a ma és a holnap jogbölcseletének a feladata.”¹¹⁰¹

Két évvel később megjelent *Kritikai tanulmányok a közjog és a magánjog megkülönböztetésének a kérdéséhez* című írásában a jog helyességének kérdését boncolgatja tovább.¹¹⁰² Előképzése szerint a tételes jogtudomány éppen úgy, mint a jog-

¹⁰⁹⁸ „[A] külső kényszerrel alátámasztott társadalmi rend a tökéletességnek több biztosítékát nyújtja, mint a merőben önkéntes közreműködésen alapuló. [...] A társas együttélésnek tehát egyenesen feltétele az, hogy az emberi magatartás bizonyos szabályai a külső kényszer szankciójával biztosíthatassanak.” (Uo. 94. o.)

¹⁰⁹⁹ „[A] kényszerrel biztosított szabályoknak az összessége a jog. A jog a kényszer rendje.” (Uo.)

¹¹⁰⁰ „A jog [...] ameddig helyes jog akar maradni: az erkölcs függvénye.” (Uo. 98. o.) Más helyen ezt a következőképpen jellemzi: „[A] jog fizikai erőhatalom, amely azonban létalapját az erkölcsben bírja és amely csak addig jelent értéket az emberiség életrendjében, amíg korlátai, alkalmazásának a feltételei az ideális követelményekkel összhangban vannak.” (Uo. 100. o.)

¹¹⁰¹ Uo. 100. o.

¹¹⁰² Ruber József: *Kritikai tanulmányok a közjog és a magánjog megkülönböztetésének a kérdéséhez*. *Magyar Jogi Szemle*, III. évf. (1922) 1. sz. 14–34. o.

bölcsélet, vagy miként fogalmaz: az „alkalmazott jogbölcsélet-jogpolitika” és maga a törvényhozás mint „szellemi funkció” egyaránt a helyes jog keresésére irányulnak. „A különbség a három szellemi tevékenység között az, hogy a tételes jogtudomány megállapításaiban a jogforrások által meg van kötve s tanainak kötelező ereje [...] nincsen, a jogbölcsélet és jogpolitika megállapításai viszont nincsenek semmiféle tételes jogforráshoz kötve, de ezek is nélkülözik a kötelező erőt; végül a törvényhozás a maga szuverenitásában semmi korábbi jogszabály által nem kötött, de amellett kötelező erővel állapítja meg azt, amit hic et nunc helyes jognak tart.”¹¹⁰³ Wilhelm Sauer és Rudolf Stammler műveire hivatkozva megállapítja, hogy a korabeli jogbölcsélet a helyes jogra vonatkozó elveket egységes formulában kifejezve, mint „a jog alaptörvénye” posztulátumban ragadja meg. Helyesli a Stammler-féle felfogást, amely a helyes jogot a „végcél” kategóriájának felhasználásával keresi.¹¹⁰⁴ Saját felfogását jellemezve megállapítja: „[A]z emberi életcélok egységéből folyik, hogy az erkölcsi posztulátumok, amelyek centrális helyet foglalnak el szellemi életünkben s az emberi élet egyetemére kiterjedő eszményt, panideált jelentenek, érvényesek a jog helyességének meghatározásánál.”¹¹⁰⁵ E tekintetben szigorú kritikát fogalmaz meg Kelsennel szemben, akit „hypermodern extravaganciával” vádol, mint aki a cél gondolatát az ismeretelméleti „korrektség” jelszavára hivatkozva kizárja a jogtudományi vizsgálódásból.¹¹⁰⁶

Tanulmányában érinti a jogbölcsélet másik, a jog fogalmának meghatározására irányuló, korábban már exponált kérdést is. Itt az állam és a jog fogalmi különbségére, illetve kapcsolódási pontjaikra hívja fel a figyelmet. A neokantiánus alaptételt követve a jogot, mint normatív jelenséget, a Sollen világába tartozónak tekinti, mely-

¹¹⁰³ Uo. 19. o.

¹¹⁰⁴ A korszak meghatározó – „óriásnak” nevezett – jogbölcselőjének külön tanulmányt szentel. Vö. Stammler Rudolf eszmetörténeti jelentősége. *Katholikus Szemle*, XXXVI. köt. (1922) 8. sz. 470–478. o. Stammler korszakos jelentőségét a neokantiánus szemléletmód megalapozásában, így elsősorban a módszertani kérdések fölvetésében és a jog helyességre vonatkozó elméletében látja: „Az újkanti kritizmus szellemében csak formális a priori igazságokat hajlandó elismerni, az örökérvényű jogtételek lehetőségét, mint metafizikát éppen olyan hevesen tagadja, mint a filozófiai és jogtudományi pozitivizmus.” (Uo. 477. o.) Stammler helyes jogról szóló elmélete Ruber szerint a „konkrét kérdések” vizsgálatakor ellentmondásba keveredik eredeti céljával, amikor tartalmilag adott „örökérvényű igazságokat” ismer el a jog világában. Mindezzel saját álláspontját látja igazoltnak. Néhány évvel később Stammler hetvenedik születésnapjára szánt rövid írásában a méltatáson túl fontosnak tartja kiemelni, hogy „egyre jobban terjed a meddő logicizmussal szemben az axiológiai, kulturfilozófiai eligazodás szükségességének, vagyis a mérő ismeretelmélettől a metafizikához való visszatérésnek a gondolata.” Vö. Ruber József: Stammler Rudolf. *Társadalomtudomány*, VI. évf. (1926) 2. sz. 127. o.

¹¹⁰⁵ Ruber József: Kritikai tanulmányok a közjog és a magánjog megkülönböztetésének a kérdéséhez... 24. o.

¹¹⁰⁶ Uo. 27. o.

nek érvényesüléséhez a Sein világába tartozó állam „erőhatalmára” van szükség.¹¹⁰⁷ Mindez azonban Ruber szerint nem jelenti azt, hogy a tételes jog tökéletlenségén felülálló „apriorisztikus”, örökérvényű joghelyességi elveket ne lehetne elismerni. Sőt azon meggyőződésének ad hangot, hogy „a jogbölcséletben is van minden pozitívizmusról felülemelkedő »philosophia perennis«, s ő maga szívesen látná a „múlt tévedéseiből és a jelen tragikus vívódásaiból egy tisztultabb természetjogi áramlat” megszületését.¹¹⁰⁸

„Tudomány-e egyáltalán a jogtudomány?”¹¹⁰⁹ – teszi föl a kérdést *Jogtudomány és világnézet* című, 1925-ben megjelent tanulmányában – Julius Kirchmann 19. századi szállóigévé vált gondolatára hivatkozva. A filozófia „régioihoz” való „közelség” teszi alkalmanként akár az elmélet, akár a gyakorlat emberei számára kérdésessé a diszciplína „tudománykarakterét”.¹¹¹⁰ Éles bírálatot fogalmaz meg az „új” metajurisprudenciával kapcsolatban, mely „mindent felörlő kritikájának” köszönhetően a „tisztá” jogtudomány („reine Rechtslehre”) „aetherikus régióiba” fölemelkedve elutasít mindenfajta etikai, politikai kérdésfelvetést. Álláspontja szerint Kelsen és a „bécsi jogbölcséleti iskola” mindent logikai problémává lényegít át. A fogalmak teljes „kidesztillálása” eredményeképpen válik valóra a „jog nélküli jogtudomány”. A bécsi iskolát Ruber a jog és jogtudomány közötti „túlhajtott megkülönböztetés” tekintetében nem kívánja követni, mert „a jognak van egy, a saját gondolkörét teljesen kitöltő, de azon túl nem menő, körének elhatárolása tekintetében különösen óvatos és tartózkodó, de feleleteiben éppoly intrazigens határozottságú esoterikus metafizikája.” Ugyanakkor „[m]inden elképzelhető jogrend végső elvi bázisa, ami nélkül praktikus gondolatvilág nem lehetséges, egy bizonyos józan ismeretelméleti realizmus, a saját énünkön kívül eső világ objektív létezésének kételyt nem tűrő elismerése.”¹¹¹¹ A jogi világnézet tehát nem más, mint a „pszichofizikai kauzalitás”.¹¹¹²

Az 1929-ben megjelent *Történeti és jogi szemlélet*¹¹¹³ című művében a jog természetéről a következőket írja: „A jog kétségtelenül a szellemi élet megnyilvánulása-

¹¹⁰⁷ A korszakra jellemző érvelésként fogalmazza meg: „A jog és állam szoros kapcsolata innen van: a tételes jog, ez a normatív természetű légius valami, az államhatalom szuronyain, mint reális valóságokon nyugszik.” (Uo. 29. o.)

¹¹⁰⁸ Uo.

¹¹⁰⁹ Ruber József: *Jogtudomány és világnézet. Athenaeum*, XI. évf. (1925) 1–3. sz. 1–19. o.

¹¹¹⁰ „A jog egyes ágazatainak ez a világnézeti érdekeltsége nagyon különböző. A jog a maga empirikus megjelenésében az emberi élet egy-egy keskeny szegmentumát szabályozza s az ily részletmunkától a ratio legis és a ratio iuris-on át a nagy összefüggésekig vezető összekötő vonalak nem csak a mi sajátos elzárt világunkon kívül élők előtt, de a jog elméletének és gyakorlatának technikus művelői előtt is elrejtve maradnak.” (Uo. 3. o.)

¹¹¹¹ Uo. 15–16. o.

¹¹¹² „A jog az okozati láncolatból egy mozzanatot ragad ki és azt értékeli, amit Binding úgy fejez ki, hogy a jog gondolatvilágában egyetlen normális ok van: az emberi akaratból folyó szabad emberi cselekvés.” (Uo. 17. o.)

¹¹¹³ Ruber József: *Történeti és jogi szemlélet. Athenaeum*, XV. évf. (1929) 1–2. füz. 60–73. o.

ihoz tartozik, amely a társadalmi fejlődés bizonyos fokozatán az empiriát levetve, összefüggő gondolatrendszer alakjában jelentkezik, ennek folytán a tudománnyal annyi lényegbeli hasonlóságot mutat, hogy a jog és jogtudomány éles szétválasztása nehéz, gyakran szinte lehetetlen. Mindez a jognak bizonyos kettős lényegét kölcsönöz: a társadalom helyes életrendjének keresésére irányuló szellemi működés (jus est ars aequi et boni) és az ellentétes érdekek között döntő hatalmi szó paradox kételvűségét. Éppen ez az, ami a jog lényegébe való behatolást annyira nehezíti teszi.¹¹¹⁴ A jogi gondolkodás értékelő attitűdjét hasonlatosnak véli a történeti szemléletmóddhoz, mivel mindkettő tárgya a „pszichofizikai realitás”, vagyis az emberi cselekvés. Míg a jogász perspektíva időmentes (ahistorikus), statikus és szisztematikus, addig a történeti dinamikus és genetikus. A jogász gondolkodásban a statikusság a természetjogban érhető tetten.¹¹¹⁵ Ruber az „értvényesség” kategóriája mellett, mely a statikusságra utal, említi meg a „hatályosság” fogalmát, ami a jog genetikus síkjában értelmezhető, és amelyet a történeti változást magában foglaló folytonos jellemzőnek nevez.¹¹¹⁶

Az 1930-as évek közepétől több írásában, illetve recenziókban vizsgálta a német elméleti jogi irodalomban bekövetkezett fejleményeket. Ennek során a hazai szakirodalomban szinte elsőként foglalkozott Carl Schmitt jog- és államtudományi munkásságával.¹¹¹⁷ A *jogi gondolkodás új útjai* című írásában alapos irodalmi áttekintést nyújt Schmitt mellett Günther Krauss és Otto von Gierke műveiről. Somlós megállapítása szerint „az új német jogtudomány – írja 1936-ban – C. Schmitt

¹¹¹⁴ Uo. 62. o.

¹¹¹⁵ „A természetjogi tendencia [...] nem egyes korszakok vagy iskolák [...] hanem a jogász gondolkodásnak a szellemtörténet különböző szakáiban különböző erővel fellépő, de egy bizonyos mértékig mindig meglevő tendenciája.” (Uo. 69–70. o.)

¹¹¹⁶ „[A] jogi szemlélet a történetivel sem az azonosság, sem a kizáró ellentét viszonyában nem áll, hanem a történelmi szempont egyik komponense a jogász gondolkodás bonyolult, szkatikus formulákkal ki nem fejezhető struktúrájának. Az ezen belül érvényesülő kétféle irányú szemléleti lehetőség ellentéte a maga sajátos, egymást olykor kiegészítő és ellensúlyozó, máskor pedig zavaró hatását a jogbölcsélet részletkérdéseinek egész soránál érvényesíti.” (Uo. 73. o.) E helyen említésre érdemes Ruber terjedelmes írása Werbőczy „gondolatvilágáról”, melyben elmélettörténeti szempontból vizsgálja, hogy a *Tripartitum* milyen szellemi hatások alatt keletkezett és milyen hatást gyakorolt a magyar jogi gondolkodásra. Vö. Ruber József: Werbőczy gondolatvilága. *Minerva*, II. évf. (1923) 1–5. sz. 99–132. o. Megállapítja, hogy a jogra vonatkozó elméletek történetileg mindenkor a „nagy világnézeti áramlatok valamelyikében helyezkedtek el, illetőleg azokból nőttek ki.” (Uo. 102. o.) A jogi eszmék fejlődésének történetét a „szellemtörténet objektív fejezetének tekinti”. Ugyancsak itt kell utalni Szent Ágoston *Civitas Dei* című művéről írt állambölcsélet-történeti tanulmányára. Vö. Ruber József: A *Civitas Dei* állambölcsélete. *Athenaeum*, XVII. évf. (1931) 1–3. sz. 48–62. o.

¹¹¹⁷ Vö. Ruber József: A jogi gondolkodás új útjai. *Társadalomtudomány*, XVI. évf. (1936) 4. sz. 145–164. o.; Carl Schmitt: Der Leviathan in der Staatslehre des Thomas Hobbes. *Társadalomtudomány*, XXI. évf. (1941) 2. sz. 233–238. o. Schmitt hazai recepciótörténetéről lásd Cs. Kiss Lajos: Találkozások Carl Schmitt-tel. In: *Carl Schmitt jogtudománya. Tanulmányok Carl Schmitt-ről*. (Szerk.: Cs. Kiss Lajos) Gondolat Kiadó, Budapest, 2004. 19–24. o.

egyéniiségének szuggesztív befolyása alatt áll.”¹¹¹⁸ Kijelenti, hogy az egész német jogirodalom legbelsőbb lényege szerint a „historizmus” jegyében fogant, bár az új generáció tagadja Savigny tanait. Ugyanakkor megállapítja, hogy „a történeti nézőpont a joggal összefüggő végső kérdések eldöntésénél, így a jogi fogalomképzés struktúrájának és érvényessége határainak elbírálásánál sem lehet kizárólagos és ezért az ily érvelés gondolkodásunkat csak ideiglenesen elégítheti ki. A történeti szemlélet soha nem szoríthatja ki a jogi gondolatvilágból a szisztematikus fogalomalkotásra való törekvést, amely időtlen érvényű kiindulási pontokat kíván.” Majd így fejezi be gondolatmenetét: „[E]gy új jogtudomány áll ante portas. Hogy a múlt századi jogász konstrukciók örökébe törekvő új fogalomvilág mennyire fogja az idő próbáját kiállni, mennyire tudja a régít dogmatikai termékenység és gyakorlati használhatóság tekintetében megközelíteni, vagy talán felülmúlni, erre a legközelebbi jövő fog választ adni. [...] [A]z új jogtudomány, amelynek jelentkezése el nem vitatható, az alakulás stádiumában van.”¹¹¹⁹

Bár Ruber teljesítménye nem hasonlítható a 20. század első felének meghatározó hazai jogfilozófusai életművéhez, de a magyar jogbölcséleti gondolkodás történetének jelentékeny tagja. Azon szerzők közé tartozott, akik gyakorló jogász tevékenységük mellett – alkalmanként az önálló teóriaalkotás igényével – foglalkoztak jogbölcséleti kérdésekkel.

A „kismesterek” sorában jelentős szerepet töltött be Ottlik László (1895–1945), a hazai politikatudomány egyik megteremtője, aki egy korai írásában értékes jogbölcséleti gondolatokat fejtett ki.¹¹²⁰ 1924-ben *Jog és társadalom* címen közzétett terjedelmes tanulmányában a korabeli jogfilozófia néhány alapvető kérdésében fejtette ki nézeteit.¹¹²¹ Ottlik számára Kelsen, Stammler, Somló és a fiatal Moór elméleti tézisei

¹¹¹⁸ Ruber József: A jogi gondolkodás új útjai... 163. o.

¹¹¹⁹ Uo. 164. o.

¹¹²⁰ Ottlik László (1895. október 7., Budapest – 1945. január 29., Budapest [?]) a pesti jogi karon 1922-ben államtudományi doktorátust, 1924-ben bölcsészdoktori oklevelet szerzett. Jogi diplomája megszerzését követően a központi közigazgatásban helyezkedhetett el. 1921-ben a Teleki-kormány működése alatt a Miniszterelnökségre nevezték ki fogalmazóvá, ahol a hivatali ranglétrát végigjárva – osztálytanácsossáig eljutva – 1940-ig dolgozott. 1923-ban a Kecskeméti Református Jogakadémián a jog- és állambölcsészet előadásával bízták meg. 1927-ben alma materében társadalomtan (szociológia) tárgyból magántanári habilitációt szerzett. 1927-től 1940-ig a jogakadémia rendes tanáraként tevékenykedett. 1941-ben a Szegedről Kolozsvárra visszatelepülő Ferenc József Tudományegyetem jogi karára a „politika” nyilvános rendes tanárának nevezték ki. Buda ostroma alatt vesztette életét. Életről és munkásságáról lásd Szabadfalvi József: *Egy konzervatív állam- és politikatudós: Ottlik László (1895–1945)*. Dialóg Campus – Debreceni Egyetemi Kiadó, Budapest – Debrecen, 2019.

¹¹²¹ Ottlik László: Jog és társadalom. (Első közlemény.) *Társadalomtudomány*, IV. évf. (1924) 2–3. sz. 15–32. o.; Jog és társadalom. (Második közlemény.) *Társadalomtudomány*, IV. évf. (1924) 4–5. sz. 16–34. o. Elemzéseket lásd bővebben Szabadfalvi József: Jogfilozófiai töredékek: Ottlik László normatának rekonstrukciója. In: Szabó Miklós (szerk.): *Regula Iuris. Szabály és/vagy norma a jogelméletben*. Bibo Kiadó, Miskolc, 2004. 273–281. o.

adták azokat az elméleti fogódzók, amelyeket részben akceptálva, de még inkább bírálat tárgyává téve, alkalmat adtak számára nézetei megfogalmazására. Írása minden előzmény nélkül született, és viszonylag rövid alkotói munkássága során a hátramaradt publikációkból egyértelműen megállapítható, hogy sohasem folytatta ezirányú vizsgálódásait.¹¹²² Mindazonáltal az sem kizárt, hogy ezekben az években még kacérkodott a jogfilozófiával, s csupán később ígérkezett el végleg a „politikának”.

Ottlik tanulmánya első mondatában a jogi ontológia örök érvényű kérdésfeltevését – „Mi a jog?” – fogalmazza meg, melyre a korszaknak megfelelő neokantiánus választ adja: a jog valójában olyan norma (ítélet), mely „érvényes követelést fejez ki” („kötelezőség”, Sollen).¹¹²³ Ottlik jogfelfogása szerint az „autonóm norma” kötelezősége az „értékes”, a „heteronóm norma” pedig a „hatalmas” akaraton alapszik. A hatalmat e helyütt weberi, értékmentes értelemben használva – némileg pongyolán – határozza meg: „Hatalmas» az, ami inkább hat, mint valami más, hatni pedig csak olyan valami tud, ami létezik: hiszen »létezni« annyi, mint »hatni«.”¹¹²⁴ Az autonóm normák mibenlétét az értéktudomány (axiológia), míg a heteronóm normák mivoltát a valóságtudomány (ontológia) van hivatva tisztázni. A normatív tudománynak az explikatív (valóság)tudománytól való megkülönböztetése csupán egy „nominális disztinkció”, mert a norma érvényessége nemcsak „értékességen”, hanem „létezésen” is alapulhat. A jogelmélet korabeli „új iskolája”, a Kelsen-féle normatív jurisprudentia ezzel szemben – Ottlik szerint – azt a dogmát vezeti be, hogy a „jogásznak szentségtörés terhe alatt tilos a valóságra vonatkozó kérdésekről tudomást vennie”, mert valamely norma érvényességének kritériuma mindig csak egy másik norma lehet.¹¹²⁵ Álláspontja szerint a jogszabály mint heteronóm norma érvényessége a létező valóságon, a „hatalmas akaraton” alapszik.¹¹²⁶ A jogi parancs min-

¹¹²² Horváth Barna recenziójában Ottlik tanulmányáról így ír: „A kis tanulmány bővelkedik új, eredeti szempontok felvetésében és az itt gyakorolt kritika talán nem veszi el tőlünk azt a jogot, hogy szellemes előadásáról, sokszor találó bírálati megjegyzéseiről és jó stílusáról elismerőleg emlékezzünk meg és oly gyér jogelméleti irodalmunknak ezt a legújabb termékét a szíves olvasónak figyelmébe ajánljuk.” (Horváth Barna: Ottlik László: *Jog és társadalom. Jogtudományi Közöny*, LX. évf. [1925] 6. sz. 47. o.)

¹¹²³ Az önálló álláspont kifejtésének lehetősége a jogi norma sajátos érvényességének meghatározásában rejlik. Ottlik a „Ki az, aki követel?” kérdésének megválaszolásában látja a normák érvényességének specifikumát. Úgy véli, hogy erre két, egymástól különböző válasz lehetséges. Az egyik esetben: „Te magad!”, a másik esetben: „Valaki más”, vagy másképpen megfogalmazva: „[A]nnak, hogy érvényes legyen egy követelés, amelyet 1. magam támasztok magammal szemben? 2. más támaszt velem szemben? A válasz az lesz, hogy az érvényesség az első esetben értékes akaratot – a másik esetben hatalmas akaratot feltételez.” (Ottlik László *Jog és társadalom* [Első közlemény] 15. o.)

¹¹²⁴ Uo. 16. o.

¹¹²⁵ Uo. 17. o.

¹¹²⁶ Ottlik 1926-ban egy más tárgykörben írt tanulmányában a jog lényegét a következőképpen határozta meg: „A »jog« csupán addig jog, amíg élő társadalmi hatalmasság áll mögötte: erősebb, ha kodifikációkban vagy kompetenciális szokásokban kifejezett összekötő akarata elmarad a tényleg rendelkezésre álló erő mögött; gyengébb, ha ezeket meghaladja, ha tényleges erejét felülmúló teljesítmé-

dig mástól származik, mint akit kötelez, a „kötelező” pedig mindig „hatalmasabb” a kötelezettel, ami más szóval annyit jelent, hogy a „kötelező tényleges hatalom”. Alapvetésének lényegét tömören összegezve kijelenti: „Ma már nem vitás, hogy a jog érvényessége csakis pozitivitását jelentheti.”¹¹²⁷

Kiindulópontjának rögzítését követően Ottlik a jogot mint heteronóm normát Stammler és Kelsen elméleteinek – Horváth szerint – „szellemes bírálatát” keretében veszi szemügyre. A korszak két megkerülhetetlen jogfilozófusának gondolatai – miként ez idő tájt mindenkit – vitára inspirálták. Az ekkorra már letisztultnak tekinthető stammleri jogkonceptiót, illetve a tiszta jogtan előtti kelsen elméletet hosszú oldalakon keresztül tárgyalja. A stammleri elmélet gyengéjét abban látja, hogy a fogalmi meghatározás – a jog mint „sérthetetlenül kötelező összekötő akarat” – csupán a jog „formája” tekintetében lehet érvényes. Ahhoz, hogy ebből pozitív, tételes jog legyen, valamilyen konkrét akarattal kell párosulnia. Ottlik úgy ítéli meg, hogy a kelsen elmélet is a „norma-jellem” elemzéséből indul ki, amikor a jogot „hipotetikus ítéletnek” tekinti, amely kényszer alkalmazásának kilátásba helyezésével kívánja célját elérni. Ugyanakkor a „kényszerszankció” nem alkalmas a jogszabály valódi jellemzésére, mert nem minden kényszerszankció megállapítása nem nélkülözhetetlen alkatrésze a jogszabály tartalmának (pl. *lex imperfecta*).¹¹²⁸ A garancia fogalmának meghatározása a jog definiálásának a kulcsa, ezért elsődleges feladat annak a hatalomnak a jellemzése, amely ezt a szerepet tölti be. A megoldás kulcsa Ottlik szerint Kelsen kezében volt; midőn a jogszabályt mint az állam akaratát fejezte ki. Azonban az állam fogalmi definiálásakor egy merő „jurisztikus fikciót” alkalmazva azt mondja, hogy az állam a „jogrend megszemélyesítése”, illetve „kényszerszabályok rendszere”, így Kelsen egyetlen lépést sem tett előre a jogfogalom meghatározásának irányába.¹¹²⁹

nyekre vállalkozik.” (Ottlik László: A három brit birodalom. *Társadalomtudomány*, VI. évf. [1926] 5. sz. 404. o.)

¹¹²⁷ Ottlik László: *Jog és társadalom* (Első közlemény) 18. o.

¹¹²⁸ „A kényszer alkalmazása nem mint a jogszabály tartalmába felvett fenyegetés, hanem mint reális lehetőség, mint a jogszabály biztosítéka, garanciája játszik szerepet. A jogszabály garanciája valószínű hatalom, amelynek módjában van a jogszabályok hatályát kényszerrel is biztosítani.” (Uo. 24. o.)

¹¹²⁹ Ottlik részletes elemzés alá veszi Kelsen ekkoriban sokakat állásfoglalásra készítő – *Hauptprobleme der Staatsrechtslehre* (1911) és a *Das Problem der Souveränität* (1920) című – írásait, melyekben a „jogász államfogalom”, a szuverenitás, a jog monista felfogása, illetve a joglépcsőelmélet legelső megfogalmazása egyaránt szerepel. Mindezek kapcsán megállapítja, hogy a jogszabályok érvényessége minden esetben egy „jurisztikus hipotézisre” vezethető vissza, annak érvényességét feltételezi, mely hipotézis úgy szól, hogy „valóban »létezik« az illető államhatalom, amelynek való engedelmisséget a megfelelő jogszabályok megkívánják”. (Uo. 31. o.) Egyébként hasonlóan kritikus hangnemet üt meg *A társadalomtudomány filozófiája* című munkájában a Kelsen-féle „normatív tudomány” és a társadalomtan viszonyának elemzésekor kifejtett véleményében. Alapvetően tisztázatlannak tekinti a kelsen jurisprudentia „jellemét”, mert többek között konfúz fogalmakkal – mint például norma, sza-

Saját jogbölcseleti álláspontjának kifejtésekor egy többek (pl. Jellinek, Somló) által követett módszert alkalmazva megállapítja, hogy a jogszabály mint társadalmi norma meghatározása végső fokon a társadalomtudomány és nem a jogtudomány feladata. A jognak a „társadalomtudományi „alapvetését” természetesen jogászok is elvégezhetik, csak tartózkodniuk kell a problémakör „logikai annexiójától”. Mind ezt – Ottlik szerint – nevezhetjük „jogászi imperializmusnak”, melyet Stammler vitt a legnagyobb túlzásba a *Wirtschaft und Recht* (1896) című művében, és amit Max Weber cáfolt mesteri módon. Saját kiindulópontjának meghatározásakor – Georg Simmelt segítségül hívva – a társadalom fogalmi definiálásából indult ki. E szerint: „A társadalom fogalma [...] oly »egyenek közötti kölcsönhatást« jelent, amely valamely öntudatos normatív hatalomnak való kölcsönös alávetésen alapul.”¹¹³⁰ A társadalom definíciója – érvel a szerző – így „magába zárja” a társadalmi norma fogalmát. A normatív hatalom tehát nem egyéb, mint a társadalom tagjainak „összehangzó akarata”, másként „akarategysége”.

További normaelméleti disztinkciói során, az érvényesség kapcsán különbséget tesz autonóm normák („kötelezőnek kell tartani”), természeti normák („kötelezőnek »muszáj« tartani”) és a társadalmi normák („kötelezőnek tartják”) között. A normák és különösen a társadalmi normák között – a tudatban lezajló motivációs küzdelmek eredményeképp – bizonyos „rangsor” alakul(t) ki. A társadalmi normák között e rangsor tetején a jogszabály áll, mely elsőségét a mögötte álló, azt „hordozó” normatív hatalom természetéből meríti, amely a „norma hatályának garanciája”. Ez a hatalom minden esetben „kényszerhatalom”, s a garancia fogalma – Ottlik szerint – a kényszerszankció alkalmazásának elvont lehetőségét fejezi ki. A kényszerhatalom tekintetében azonban különbséget tesz „fizikai” és „szellemi” hatalom között, s megállapítja: „A társadalmi norma garanciális hatalma sohasem fizikai, hanem mindig szellemi hatalom, amely esetleg fizikai hatalommal is rendelkezik – és nyilvánvaló, hogy már csak ezért is több, mint a fizikai hatalom.”¹¹³¹ A szerző e meghatározásakor Moór frissen megjelent *Bevezetés a jogfilozófiába* című könyvében¹¹³² a jog specifikumaként említett „fizikailag legerősebb társadalmi hatalomra” utalást – mint hibás disztinkciót – veszi górcső alá: „A társadalmi norma érvényessége a fizikai erővel való rendelkezésnek lehetőségét minden fokon feltételezi és nem a fizikai erőnek,

bály – operál, továbbá a társadalom definícióját is bevonja az elemzésébe. Ezzel valójában egyszerre a normatív (fogalom) tudomány és a valóságtudomány tereumaira lépve az általa elkerülni kívánt hibába esik. Ottlik szerint a társadalom nem csupán érvényes normarendszer, hanem egyúttal reális hatalom is, mely a normák „alkalmazásának”, „követésének” tud érvényt szerezni. Ez a társadalmi normák „hatályosságának vélelme”. (Vö. Ottlik László: *A társadalomtudomány filozófiája...* 196–202. o.) A jogtudomány ezért nem tekinthető a kelsen-i értelemben vett normatív tudománynak.

¹¹³⁰ Ottlik László: *Jog és társadalom* (Második közlemény) 19. o.

¹¹³¹ Uo. 21. o.

¹¹³² Vö. Moór Gyula: *Bevezetés a jogfilozófiába...* 172., 178., 184. oldalakra utalás.

hanem csak e lehetőség valószínűségének foka szerint beszélhetünk »erősebb« és »gyengébb« társadalmi hatalomról.”¹¹³³ A jog mögött álló „legerősebb” társadalmi hatalom nem lehet a fizikailag legerősebb hatalom, hiszen – érvel Ottlik – ennek a kérdését a „pillanatnyi konstellációk” döntenek el, így adott helyzetben az egyébként „leggyengébbnek” tartott konvencionális hatalom is lehet a legerősebb.¹¹³⁴

A szervezett hatalomnak „szervei” alakulnak ki, s ezek a szervek „személyekhez kötött hatalmi funkciókat” hoznak létre.¹¹³⁵ Ottlik szerint a modern jog- és államfilozófia következetesen összetéveszti a jog hatalmát a „hivatásos jogalkalmazók”, illetve a mögöttük álló állam hatalmával, „a normatív hatalmat a delegált hatalommal, az intézményes hatalmat a személyes hatalommal, a funkciók hatalmát az egyének hatalmával”: „Így amidőn a modern jogelmélet »az állam önkötelezéséről« (Jellinek), »az államot terhelő kötelezettségekről« (Kelsen), az »igéretnormáról« (Somló), a hatalom »önuralmáról« (Jhering) beszél, következetesen összetéveszti az államot, vagyis a jog hatalmát a hivatásos jogalkalmazók, a hatalmat hordozó szervezetek – »kormányok« – vagy a hatalmat birtokló csoportok – »kormányzó« pártok – hatalmával.”¹¹³⁶ A hatalom önkötelezése azonban semmi mást nem jelent, mint a norma kötelezőségét. A hatalom hordozóinak magával a hatalommal való összetévesztése eredményezi azt a gyakori helytelen következtetést, mely szerint a hatalom magát is kötelezheti. Ezzel azonban a hatalom megszűnne hatalom lenni, hiszen egyszer tételezett szabályait többé nem volna „hatalma” módosítani, így képtelenné válna a normatív funkcióra.

Ottlik szerint a fizikai erővel való rendelkezés valószínűségének foka szerint beszélhetünk erősebb vagy gyengébb társadalmi hatalomról, és a legerősebb társadalmi hatalom ebben az értelemben a jog hatalma (jogi hatalom) vagy más szóval az állam hatalma (állami hatalom). A jog kétségtelen „túlerővel” rendelkezik, mert hatalma korántsem a tényleges erőviszonyokon múlik, hanem a relatíve legnagyobb valószínűségen, amely szabályai érvényesülését eredményezi: „[A] jog az egyetlen hatalom, amelynek további fennállására minden pillanatban csaknem százszázalékos valószínűséggel lehet számítani. Miért? Azért, mert a jog hatalma fölényes hatalom, vagy precízebben megfordítva: mert csak fölényes társadalmi hatalmat nevezhetünk jognak, államhatalomnak.”¹¹³⁷ Az államhatalom e fölényes tudata él mindazokban,

¹¹³³ Ottlik László: *Jog és társadalom* (Második közlemény) 21. o.

¹¹³⁴ Uo. 21–22. o. (A szerző néhány szemléletes példán keresztül alá is támasztja érvelését.)

¹¹³⁵ Ezt a gondolatot ismétli meg 1942-ben megjelent politikatudományi tankönyvében is. Vö. Ottlik László: *Bevezetés a politikába*. Királyi Magyar Egyetemi Nyomda, Budapest, [1942] 11. o.

¹¹³⁶ Ottlik László: *Jog és társadalom* (Második közlemény) 23. o.

¹¹³⁷ Uo. 27. o. Érdemes itt megjegyezni, hogy egy kortárs állambölcseleti gondolkodó Ottlik jogfogalmának épp ezt a vonatkozását tartotta kiemelendőnek. Vö. Rusznák Rezső: *A kormányformák értelme és tartalma* (Az alkotmányos felelős, a prezidenciális és a parlamentáris kormányforma. A mai olasz és orosz kormányforma. A parlamentarizmus „általános csödjé”). Pfeifer Ferdinánd (Zeidler testvérek) Nemzeti Könyvkereskedésének kiadása, Budapest, 1928. 32. o.

akik követik a jog parancsait, és ezáltal e fölény „öntudatának” hordozóivá válnak. Egy jogrend szilárdsága egyrészt azon múlik, hogy „mily nagy körben válik ez a fölény öntudatosá” („extenzív hatályosság”), vagyis a címzettek milyen nagy köre válik a „hatalom hordozójává”, másrészt azon, hogy a címzettekben milyen erejű a hordozott hatalom fölényének az öntudata („intenzív hatályosság”). Jogról és államról eszerint csak ott lehet beszélni, ahol él az ilyen tudatos fölényes hatalom. A jog hordozója a minden korszakban megtalálható „természetes kötelék”, amelyben a fölényes hatalom öntudata él, mely más hatalomnak nem veti alá magát. Ez pedig nem más, mint a „szuverenitás attribútuma”. Visszatérve a tanulmánya elején föl-tett kérdéshez, a jog fogalmának „szabatos” kifejtéseként a következőképpen fogalmaz: „A jogszabály sajátos érvényessége azon alapul, hogy társadalmi normák olyan rendjéhez tartozik, amelynek hatályosságáért az állam fölényes hatalma kétségtelen túlerejével szavatol.”¹¹³⁸

Tanulmánya végén Ottlik vizsgálódásait kiterjeszti a „helyes jog” kérdésére. Véleménye szerint nem a tartalma teszi helyessé a jogot, hanem az a szempont, hogy a jogszabály címzettjei köteleességüknek tartják a jogi parancs követését.¹¹³⁹ A jog helyességének kortárs elméleteit az „utolsó természetjogi csökevénynek” tartva elutasítja. A jog nem követhet autonóm értékű célokat, főképpen nem erkölcsi, morális értékeket. A jog valójában akkor helyes, ha bizonyos célok szolgálatára alkalmas eszközöket nyújt. A jog igazi célja nem az igazság, hanem a rend biztosítása. A jognak csak – a jogalkotás és jogalkalmazás síkján – „politikája” lehet, nem pedig „axiológiája”. Helyes jog alatt a „teljes” jogot, a „szuverén” jogot, vagyis a jog „ideáltípusát” kell érteni, s csak a helyes jog fogalmával éri el a jogelméleti vizsgálódás a maga csúcspontját: „A »helyes« jog tehát nem egyéb, mint a jognak a teljessége.”¹¹⁴⁰ Az utókor szemlélője nehéz helyzetben van, amikor Ottlik jogkoncepciójának vázlatát olvassa. Számos elvarratlan szál, ki nem fejtett eredeti gondolat fogalmazódik meg benne. Nem tudhatjuk, hogy a jog fogalmi meghatározása és a helyes jog koncepciójának keresése mellett milyen további kérdések foglalkoztatták, mit tekintett volna még a jogfilozófia vizsgálódási terepének.

¹¹³⁸ Ottlik László: Jog és társadalom (Második közlemény) 31. o. Ottlik jogkoncepcióját nem véletlenül nevezte Bibó István a *Kényszer, jog, szabadság* című – 1935-ben megjelent – művében több helyen is a „hatalom- és kényszerelmélet” egyik említésre méltó válfajának. Vö. Bibó István: *Kényszer, jog, szabadság*. Acta Litterarum ac Scientiarum Reg. Universitatis Hung. Franciscus-Josephinae. Sectio: Juridico-Politica. Tom. VIII. Szegedi Városi Nyomda és Könyvkiadó Rt., Szeged, 1935. 72., 84., 110., 117. o.

¹¹³⁹ „A »helyes« jog nem a pozitív jognak »eszményi« értékmérője, hanem egyáltalában nem más, mint maga a jog. Helyes jog az [...] amelynek hatályát kétségtelennek kell tartani, mert követését az alattvalók köteleességüknek tartják [...] mert hatalma fölényes súllyal nehezedik rájuk, de ennek a súlynak, ennek a potenciális energiának öntudatlan forrása a siker. Helyes jog csak az, amely teljesen jog, amely sikeres, hatályos, mert parancsát követendőnek tartják.” (Ottlik László: Jog és társadalom. [Második közlemény] 32. o.)

¹¹⁴⁰ Uo. 34. o.

Ottlikhoz hasonló normatani elemzésekkel találkozunk Dékány István (1886–1965), az egykor jogi tanulmányokat folytató filozófus, szociológus műveiben. 1923-ban jelent meg *A társadalmi normák problémája és a mai jogbölcselet* című tanulmánya, majd tíz évvel később *A társadalomfilozófia alapfogalmai* című monográfiája, melyekben Thomas Holland és Somló Bódog fejtegetéseire hivatkozva foglalkozik általános nomológiai kérdésekkel, illetve ennek kapcsán a jog sajátosságaival.¹¹⁴¹ Dékány maga is a neokantianus distinkcióból indul ki. Sein és Sollen kelsen „áthidalhatatlan” elkülönítésével szemben vallja, hogy „[a] norma épp a kettő között jelent valamit, valaminő szabály értéket követel egy tényleg cselekvő [...] alanytól, tényleg lefolyó cselekvésben.” – majd így folytatja – „[A] jogi normának nemcsak valaminő értéket (eszmét), elvet kell képviselnie, mely igazolható, hanem gyakorlati jellege folytán valósulnia is kell az államéletben.”¹¹⁴² Vagyis nincs áthidalhatatlan szakadék valóság és érték között, s mint írja, tudatosan fölül kell múlni az újkantianus „két-világ-elméletet”. A normát nem lehet csupán értékítéletnek tekinteni, hiszen a norma nem csak „megítél”, azaz értékel, hanem követelésről, „akaratátvitelről” is van benne szó. Moórra hivatkozással úgy látja: „A jogi normák nemcsak jogosságuakat: értékalapjukat igazolják, hanem tekintettel vannak a valóságra, az állam hatalmi erejére is. A jogi normák javarészükből sem nem pusztán hatalmi parancsok, sem nem pusztán érzelmi-ethikai követelmények, hanem – mindkettő együtt: azaz instrumentális normák. Sem az értéket, sem a hatalmi bázist elhanyagolnunk nem lehet: a jogi norma ott van a reális életben, rajtuk van az értékek sugárzó arca, de rajtuk az élet pora is.”¹¹⁴³

A jogi norma fogalmának és „jellemének” meghatározásakor úgy fogalmaz, hogy „a jogszabály államerővel garantált szabály”, ugyanakkor – szintén Moórra utalva megjegyzi – nem szabad összetéveszteni a „nyers” hatalmi parancssal: „A jogszabály normálisan nem egyéb, mint imperativus, de egy önfegyelmezett hatalom imperativusa.”¹¹⁴⁴ A jog és morál szoros kapcsolatáról szólva megjegyzi, hogy „a jogi norma a nyers hatalomérvényesítéstől a tiszta morál felé eső úton egy-egy állomás”, ami azt jelenti, minél magasabbra emelkedik az idők folyamán az állam fejlettsége („államniveau”), annál inkább érvényre jutnak az erkölcsi szempontok.¹¹⁴⁵ Fontos-

¹¹⁴¹ Dékány István: *A társadalmi normák problémája és a mai jogbölcselet*. Athenaeum, IX. köt. (1923) 1–3. füz. 1–31. o.; *A társadalomfilozófia alapfogalmai*. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1933. 9–88. o. A témakörbe vágó további művei: *Tudományelméleti alapok a társadalomtudományokban*. Értekezések a filozófiai és a társadalmi tudományok köréből. II. köt. 8. sz. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1926.; *A mai magyar társadalom*. Bevezetés a társadalomtudományokba. Pentheon, Budapest, 1943. 330–341. o.

¹¹⁴² Dékány István: *A társadalomfilozófia alapfogalmai*... 12. o.

¹¹⁴³ Uo. 65. o. A jogi normák Janus arcúságát a hazai szakirodalomban véleménye szerint Moór képviseli a legkövetkezetesebben.

¹¹⁴⁴ Dékány István: *A társadalmi normák problémája és a mai jogbölcselet*... 13. o.

¹¹⁴⁵ Uo. 14. o.

nak tartja kiemelni, hogy a jogszabály a társadalmi élet „koordinatív eszköze”, melynek „hatásigénye” addig terjed, ameddig a társadalom „együvérendezése” kívánja. A jog korlátolt társadalmi hatásképességét abban látja, hogy elsősorban az emberi külső cselekvést és nem a belső „érzületet” szabályozza. Dékány gondolatmenetében és érvelésében tetten érhető társadalomfilozófiai és szociológiai érdeklődése, így amikor a jogi normát a többi társadalmi norma kapcsán elemzi, maga is utal arra, hogy a kérdés csak ilyen módon vizsgálható számára.¹¹⁴⁶

Az 1930-as évek második felétől jogbölcseleti, filozófiai, politikai és etikai témájú írások szerzőjeként hívta föl magára a figyelmet Horváth R. Károly. A jogi kötelező erő kérdéséről 1939-ben megjelent, később német nyelven is publikált tanulmányában, követve az uralkodó hazai neokantiánus jogbölcseleti kánont, az elméleti jogi vizsgálódás három témakörét különbözteti meg.¹¹⁴⁷ Így beszél a jogfogalom meghatározásáról, a jogi tartalmak összefüggéseinek tanulmányozásáról (szociológiára támaszkodó „jogi tartalomtan”) és a jogi értéktanról (axiológia).¹¹⁴⁸ A jogi kötelező erőt Moórra hivatkozva a jog fogalmi elemei között keresi. Álláspontjának kifejtését megelőzően elmélettörténeti keretben – a neoskolasztikusoktól Kelsenig – mutatja be a kötelező erő öröknek tekinthető problémáját. Úgy véli, hogy a kortárs jogbölcselet számára Sein és Sollen „problematisztikus világát” a jogi kötelező erő „láthatatlan fonala” köti össze.¹¹⁴⁹ A jogszabály címzettjeinek ún. akaratmegkötöttsége, mely a kötelező erő folyamánya, egy bizonyos pszichikai állapotban manifesztálódik. Mindezt a társadalmi élet azon realitásával magyarázza, mely szerint az emberi cselekvéseket folyamatos értékelés kíséri. Az értékelés pszichikai folyamata már meglévő értékeket feltételez, amelynek alapján a magatartás létrejön. A normáknak, így a jogi szabálynak is bizonyos értéket kell magukban rejteniük ahhoz, hogy az egyén

¹¹⁴⁶ Vö. uo. 31. o.

¹¹⁴⁷ Horváth R. Károly: A jogi kötelező erő forrása. *Athenaeum*, XXV. évf. (1939) 4. sz. 255–274. o. (Német nyelven: Das Problem der Rechtsgeltung, *Archiv für Rechts- und Sozialphilosophie* Bd. XXXVI [1943] „Ungarn-Heft”, 122–144. o.)

¹¹⁴⁸ A jogbölcselet mint szakfilozófia bemutatására néhány évvel később megjelent írásában is visszatér. Itt lényegében Moór alapján a korábban említett jogbölcseleti vizsgálódási köröket egy negyedikkel, a „jogtudományok módszerével” egészíti ki. Vö. Horváth R. Károly: Jogtudomány és jogbölcselet. *Athenaeum*, XXX. évf. (1944) 1–2. sz. 27. o. Ugyancsak a korabeli neokantiánus álláspont, azon belül is a Somló-Moór-féle jogbölcseleti szemléletmód feltétlen híveként fejt ki gondolatait a korszak egyetlen jogfilozófiai-vitáján. Vö. Hozzászólás Moór Gyula „Jogfilozófia” c. előadásához. In: *Jogfilozófia*. (A Magyar Filozófiai Társaság vitaülése 1942 dec. 1-én.) *Athenaeum*, XXIX. köt. (1943) 2. sz. 170–172. o. (A vitaülésről lásd bővebben: Szabadfalvi József: Múltidézés. A Magyar Filozófiai Társaság 1942. december 1-én tartott „Jogfilozófia” című vitaülése. *Magyar Filozófiai Szemle*, XLVII. évf. [2003] 3. sz. 393–410. o.)

¹¹⁴⁹ „A jog kötelező erejénél fogva címzettjeivel, a szabad akaratú emberekkel szemben tartalmának megfelelő köteletséget szül, amely a címzettek akarat-megkötöttségének pszichikai állapotában jelentkezik, hogy azután az akarat ezen megkötöttségen keresztül a maga tartalmi előírását a potenciális valóság világából az aktuális valóság világába átültesse.” (Horváth R. Károly: A jogi kötelező erő forrása... 270. o.)

„kötelességtudatát” és ennek eredményeként létrejövő „akaratmegkötöttséget” meg tudja alapozni: „Tekintettel arra, hogy az emberi cselekvések pszichológiailag értékelésen, logikailag azonban értékeken alapulnak [...] a jogi normákban kell meglennie annak a bizonyos értéknek, amelynek alapján értékelésünk a norma tartalmában kifejeződő magatartás-követelménnyel megegyezik. A norma-előírás iránti kötelességtudat, s az ennek folytán létrejövő akaratmegkötöttség [...] a normában meglévő bizonyos értéknek a tudatvilágunkon keresztül való megragadásában gyökerezik.”¹¹⁵⁰ A jog kötelező erejének forrása tehát nem más, mint a benne rejlő érték-ítéletek szintézisét magában foglaló „érték”, a jog kényszeralkalmazását előíró posztulátum. Ez biztosítja a valóságos életben a jog tényleges érvényesülését, vagyis ez különbözteti meg a jogot más társadalmi normától.¹¹⁵¹

A pécsi jogi karon a „politika” professzoraként rövid ideig jogbölcseletet is oktató Krisztics Sándor (1890–1966)¹¹⁵² A *jog mint társadalmi irányeszme* című 1942-ben megjelent tanulmányában számos neokantiánus jogfilozófiai gondolkodót foglalkoztató kérdést vett górcső alá.¹¹⁵³ Ennek kapcsán megkülönbözteti a jogeszmé funkcionális és immanens tartalmát. A jogbiztonság jelentette rendet, nyugalmat és biztonságot tekint a jogeszmé funkcionális tartalmának, amely a jogszabályok következetes érvényesítésével valósul meg. Ugyanakkor ez még nem elegendő az „embereszmé” alkotórészét kitevő jogeszmé valódi érvényesüléséhez, hiszen annak vannak belső, tartalmi kritériumai is: „A jogeszmé immanens tartalmának érvényesülése az emberiség legbecsesebb értékeinek: a szabadság és egyenlőség eszméjének törvényekbe és rendeletekbe foglalt szolgálatát jelenti, vagyis olyan rendet, amelyben az erkölcs, méltányosság, szabadság és egyenlőség, a közjó figyelembevétele mellett érvényesül.”¹¹⁵⁴ Krisztics fontosnak tartja kiemelni, hogy a jogeszmé mint az igazságosság kritériuma egyfajta értékmérőként szolgál, sőt a pozitív jog ki nem mondott

¹¹⁵⁰ Uo. 272. o.

¹¹⁵¹ Lényegében a Somló-Moór névvel fémjelvezhető hazai neokantiánus hagyományt követő gondolatok esszéisztikus kifejtésével találkozhatunk a háború vége felé megjelent írásában, mely tudományrendszertani kérdéseket, illetve a jog „mibenlétének” problémáját járja körül. Vö. Horváth R. Károly: Jogtudomány és jogbölcselet. *Athenaeum*, XXX. évf. (1944) 1–2. sz. 22–32. o. Konklúzióként kiemeli, hogy kora jogtudománya akkor tudja visszanyerni „régifényét”, ha „vezérlő szempontjait” ismét a jogbölcseletől nyeri. Vö. uo. 32. o.

¹¹⁵² Életről és munkásságáról lásd Szotáczy Mihály: Az elméleti tárgyak: politika, jogelmélet, bevezetés az állam- és jogtudományokba és nemzetközi jog. In: Csizmadia Andor (szerk.): *Fejezetek a Pécsi Egyetem történetéből...* 108–110. o.; Móró Mária Anna: Krisztics Sándor. *Pécsi Könyv- és Infotár*, I. évf. (1996) 4. sz. 12–18. o.; Arczt Ilona: A „Politika tudományok” oktatása a Budapesti Egyetem (ELTE) Jogi Karán és elődintézményeiben. (A „Politico-cameralis” –, a „Politikai tudományok” – és a „Politikai” /Alkotmányi és közigazgatási/ Tanszékek története 1769–1948.) Rejtjel Kiadó, Budapest, 2004. 145–146. o.; Szabadfalvi József: A jogállam a jogeszmé megvalósítását célzó intézmény”. *Jogállam-koncepciók Magyarországon a 20. század közepéig*. Gondolat Kiadó, Budapest, 2023. 107–113. o.

¹¹⁵³ Krisztics Sándor: A jog mint társadalmi irányeszme. Pannonia Könyvtár. 53. Pécs, 1942.

¹¹⁵⁴ Uo. 4. o.

érvényességi feltétele: „A jogeszmé mindig a törvények tartalma számára szóló legfőbb irányítás, s mint ilyen a jognak a jogaként tekintendő. Ha a tételes törvények jogot alkotnak, akkor azoknak igazsági tartalmát a jogeszmé, a jognak a joga adja meg.”¹¹⁵⁵ Krisztics szerint így válhat csak a jog valódi „társadalmi irányeszmévé”.

Szintén 1942-ben tette közzé Händel Béla jogakadémiai tanár a jogbölcselet feladatáról és módszereiről értekező tanulmányát, melyben kijelenti, hogy mind a mai napig a tudomány szak elsőrendű feladata a jogfogalom problémájának a megoldása.¹¹⁵⁶ Megállapítja, hogy a jogbölcselet többnyire csak általánosságban beszél a jogról, ami megtevésztő. Helyesebb volna, ha a jog mibenlétének két „megjelenési formáját” különböztetnénk meg. Így az absztrakt, általános jogfogalmat és ettől megkülönböztetve a konkrét jogszabály fogalmát.¹¹⁵⁷ Az absztrakt jogfogalom meghatározásának alapvető nehézsége, hogy a jogbölcselet a jog fogalmát az örök igazságra törekvő szándékával igyekeztek definiálni, ugyanakkor mindig a jelen állapotából kiindulva, vagy miként fogalmaz a „ma élő jog” fogalmi magyarázatára szorítkozva, holott a „mai jogfogalom” egy évezredes fejlődés eredménye.¹¹⁵⁸ Ő maga azonban a jog fogalma „alkatelemeinek” meghatározására tudatosan nem vállalkozik. Tanulmányában elsősorban a fogalom meghatározás módszertanát igyekszik körbejárni. Fontosnak tartja kiemelni, hogy a történelemtudományra támaszkodva lehet csupán a jog lényegét megismerni, mivel „a történelem által elébe tárt adatok alapján kell előbb megalkotnia azokat a fogalmakat, amelyekkel hozzá akar nyúlni a jogfogalom problémájához.”¹¹⁵⁹ A jogbölcselet elsőrendű feladata a gyakran önkényes megismerés során a jog fogalmi meghatározásával szemben a jog mibenlétének a vizsgálata. A jogfogalomnak véleménye szerint egyetlen örök vonása van, mégpedig az, hogy mindig zsinórmértékül szolgál. Téves megközelítésnek tartja azt a sokak számára vonzó értelmezést, mely szerint a jogra mint szabályra úgy kell tekinteni, aminek legfőbb sajátossága, differentia specificája, hogy „be nem tartása esetén a fizikai kényszer alkalmazása van kilátásba helyezve.”¹¹⁶⁰ Tanulmánya

¹¹⁵⁵ Uo. 15. o.

¹¹⁵⁶ Händel Béla: A jogbölcselet feladata és módszere. *Miskolci Jogászelet*, XVIII. évf. (1942. november) 9. sz. 129–140. o.

¹¹⁵⁷ „A jogfogalom egy absztrakt gondolat, a jogszabály pedig egy konkrét tény. A jog-fogalom tartalmát csupa elvont, érzés-szerű gondolat képezi, amelyet legjobban talán a római jogi meghatározás fejez ki: *Ius est ars boni et aequi*. A konkrét jogszabály ezzel szemben élesen körülhatárolt konkrétum: a gazdasági-társadalmi viszonyok eredője. A jogszabály az uralkodó jogfogalom által helyesnek elismert és igazolt jogforrás akaratnyilvánítása, amely akaratnyilvánításnál zsinórmértékül a jogfogalom pillanatnyi helyességi tartalma, anyagként pedig az adott gazdasági-társadalmi-politikai viszonyok támasztotta szükségletek szolgálnak.” (Uo. 132. o.)

¹¹⁵⁸ „[N]emcsak a múltat ítéli meg tévesen, de saját kora intézményeinek jelentőségéről is hamis képet kap az a jogbölcselet, aki a saját korában élő jogfogalom helyességi tartalmát »aeterna veritas«-ként kezeli.” (Uo. 133. o.)

¹¹⁵⁹ Uo. 135. o.

¹¹⁶⁰ „A legerősebb társadalmi hatalom által gyakorolt fizikai kényszer momentuma a jogszabályfogalom alkatelemét képezi, de semmi esetre sem tartozik a jog fogalmába, továbbá minden valószínűség

végén említést tesz a jog fogalmi meghatározásához szorosan kapcsolódó helyes jog kérdéséről, melyről azt állítja, hogy a jogbölcselet „legkaotikusabb” része. Stammlerrel utalva megállapítja, hogy e kérdéskomplexum feltárása mind a mai napig terméketlen erőfeszítésnek tűnik, mindeddig „a legőszintébb és a legvilágosabb” álláspont Moór nevéhez fűződik. Mindazonáltal e jogfilozófiai kérdésben is a jog meghatározásából jól ismert fogalmi distinkció, illetve annak hiánya nehezíti a tisztánlátást. Véleménye szerint, ha az írásának elején megfogalmazott fogalmi megkülönböztetést következetesen végigvisszük, akkor „a »helyes jog« azonos magával az absztrakt jogfogalommal és ebben az esetben [...] csak helyes vagy helytelen jogszabályról” és nem „helyes vagy helytelen jogról” lehet beszélni.¹¹⁶¹ Ez a fogalmi tisztázás lényegében szükségtelenné teszi a helyes jog mint jogbölcseleti probléma további vizsgálatát.

A jogbölcselet „művelése” és részben oktatása – mint látjuk – nem csupán a nemzetközileg számontartott jogfilozófusaink privilégiuma volt. Ebből adódóan az elmúlt századfordulót követően számos, főképpen a jogászképzéshez kapcsolódó jegyzet, tankönyv született, melyek a jogbölcselet stúdium alaptételeit foglalták össze. A szerzők többnyire a tételes jogtudomány jeles hazai képviselői voltak, akik közül számosan sokszor hosszú évekig részben önként, részben valamely jogfilozófus kolléga kényszerű helyettesítőjeként oktattak jogbölcseletet. Jellemző módon e művekben a Somló–Moór-féle fogalmi rendszer és a neokantiánus szemléletmód köszön vissza.¹¹⁶² De ugyanitt említhetők meg a tételes jogtudományok legjelentősebb művelőinek monografikus feldolgozásai is, akik elsősorban dogmatikai fejtegetések kapcsán hivatkoztak Somló és Moór műveire.¹¹⁶³

A hazai elméleti jogi gondolkodást gazdagító művek közül mindenképpen kiemelésre méltóak azok, amelyeknek szerzői szintén a tételes jogtudomány művelői közül

szerint a jogszabályfogalomnak is csak a mai formájában képez alkotórészt. Egy jogrendet pusztán fizikai kényszerrel – vagy avval való fenyegetéssel – nem lehet fenntartani és érvényesíteni. Minden egyes jogrend és jogintézmény érvényesülésének, valamint fennállásának elsőrendű zálogát nem a fizikai hatalom, hanem a társadalom túlnyomó többségének az az általános, érzésszerű meggyőződése képezi, hogy a jogrend magában véve [...] helyes és fenntartható. Azt a jogrendet, amely nem támaszkodik a társadalom ilyen elismerésére, nem lehetne fenntartani – csak abban az esetben, ha a társadalom minden egyes tagjának háta mögé egy-egy rendőrt állítanak, ami viszont fizikai lehetetlenség.” (Uo: 137. o.)

¹¹⁶¹ Uo. 140. o.

¹¹⁶² Vö. Angyal Pál: *A jogbölcselet alaptételei*. Dunántúl, Pécs, 1922. (A mű számos kiadást ért meg, mely eredetileg Angyal Pál pécsi egyetemi előadásainak lejegyzett változataként látott napvilágot, s később készült el belőle a tankönyv verzió.); Kuncz Ödön: *Bevezetés a jogtudományba. Jogi encyklopédia*. Danubia, Pécs, 1924.; *A jog birodalma. Bevezetés a jogtudományba*. (Második átdolgozott és bővített kiadás) Grill Károly Könyvkiadóvállalata, Budapest, 1946.

¹¹⁶³ Közülük csupán néhányat említve: Buza László, Ereky István, Finkey Ferenc, Hacker Ervin, Irk Albert, Kauser Lipót, Molnár Kálmán, Nizsalovszky Endre, Szász István, Szladits Károly, Szontagh Vilmos, Tomcsányi Móric, Türi Sándor Kornél, Vladár Gábor.

kerültek ki, és a hazai Kelsen-recepciót szolgálták.¹¹⁶⁴ A magyar jogbölcséleti irodalom fontos szegmensét képezi a 20. század első felének legmeghatározóbb jogfilozófusa tételeinek interpretálásával, illetve kritikájával foglalkozó jelentős számú mű. Ereky István (1876–1943) a jogbölcséleti problémák iránt érzékeny neves közigazgatási jogászunk több terjedelmes tanulmányban, illetve könyvben meghökkenítő alapossgal foglalkozott a 1920-as és 1930-as évek során a kelsen-i teória számos elemével.¹¹⁶⁵ Ugyancsak a kelsen-i tiszta jogtan kritikájával találkozunk kiváló hazai magánjogászunk, Nizsalovszky Endre (1894–1976) 1930-as évek elején közzétett, az elmúlt századforduló és a század első harmadának elméleti jogi gondolkodását meghatározó jogbölcséleti törekvéseket kritikai módon bemutató tanulmányában.¹¹⁶⁶ Szintén bírálta és „kryptoszociológusnak” nevezte Kelsent és jogtanát Csiky János az 1930-as évek közepén, midőn a mérsékelt szabadjogi iskola módszertani előnyeiről és a „szabadjoggal kiegészített tételesjogi rendszer” szükségességéről értekezett.¹¹⁶⁷ De ehelyütt utalnunk kell a hazai jogtudományi irodalomban alig ismert Zelenka István (1903–1971), egykori jogakadémiai tanárra,¹¹⁶⁸ aki az 1930-as évek végén a miskolci evangélikus jogakadémia könyvsorozatában a közjog–magánjog dualizmusa kérdéskörét vizsgálva majd’ kétszáz oldalas monográfiát szentelt Kelsen vonatkozó írásai kritikus elemzésére,¹¹⁶⁹ vagy a már hivatkozott Irk-féle „formalisztikus jogtan” kritikára, illetve a Ruber által „hypermodern extravaganciával” vádolt Kelsen-interpretációra egyaránt. Mindezekből nyilvánvalóan kitűnik, hogy a kor szak tételes jogtudósai feltétlen szükségét látták, hogy a kortárs jogbölcséleti gondolkodás eredményeit felhasználják és beépítsék saját elméletalkotásukba.

¹¹⁶⁴ A Kelsen-recepció magyarországi történetéről lásd Jakab András: *Hans Kelsen magyarországi fogadtatása*. In: Cs. Kiss Lajos (szerk.): *Hans Kelsen jogtudománya. Tanulmányok Hans Kelsenről*. Gondolat Kiadó – MTA Jogtudományi Intézet – ELTE Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 2007. 86–121. o.; Kelsens Rezeption in Ungarn. In: Robert Walter – Clemens Jabloner – Klaus Zeleny (Hrsg.): *Hans Kelsen anderswo. Hans Kelsen abroad. Der Einfluss der Reinen Rechtslehre auf die Rechtstheorie in verschiedenen Ländern III*. Manz Verlag, Wien, 2010. 41–71. o.

¹¹⁶⁵ Vö. Ereky István: *A tárgyi és alanyi jogok dualizmusa. Az alanyi közjogok rendszere*. Magyar Társadalomtudományi Társaság, Pécs, 1928.; *A jogtudomány módszerei. A Duguit- és Kelsen-féle módszertani álláspontok bírálata*. (Klny. a Városi Szemle XV. évfolyamából) Budapest Székesfőváros Házinyomdája, Budapest, 1929.; *A tárgyi jog egysége*. Dunántúl Pécsi Egyetemi Könyvkiadó, Pécs, 1936.; *A tárgyi jog dualizmusa*. In: *Emlékkönyv Kolozsvári Bálint dr. jogtanári működésének negyvenedik évfordulójára*. Grill Károly Könyvkiadóvállalata, Budapest, 1939. 141–176. o.; *Közigazgatás és önkormányzat*. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1939. 18–73. o.

¹¹⁶⁶ Nizsalovszky Endre: *Az érdekkutató jogtudomány a magánjogban*. A Debreceni Tisza István Tudományos Társaság I. Osztályának kiadványai. V. kötet 7. sz. Debrecen, 1933. 24–26. o.

¹¹⁶⁷ Csiky János: *Szabadjog és szociológia. Társadalomtudomány*, XV. évf. (1935) 1. sz. 1–17. o.

¹¹⁶⁸ Életről és munkásságáról lásd Gedeon Magdolna: Zelenka István (1903–1971). In: Nagy Zoltán (szerk.): *Jogászprofesszorok Miskolcon...* 339–348. o.

¹¹⁶⁹ Zelenka István: *A közjog és magánjog dualizmusának problémája (Kritikai megjegyzések)*. Miskolci Ev. Jogakadémia Tudományos Értekezéseinek Tára. 40. Fekete Pál és társai, Felsőmagyarországi Nyomdavidálat, Miskolc, 1938.

4. A TERMÉSZETJOG IDŐSZERŰSÉGE A 20. SZÁZAD ELSŐ FELÉBEN

4.1. Neoskolasztikus természetjog az elmúlt századfordulón

Az elmúlt századfordulón a hazai neoskolasztikus jogbölcséleti gondolkodás alapvetően a Pulszky és Pikler nevével fémjelzett jogfelfogás kritikájában vélte megtalálni az önmeghatározás kiindulópontját. Az érintett filozófus, teológus, jogbölcsész kör számos értekezést, sőt külön monográfiát szentelt a hazai pozitivisták jogbölcsélet, különösen Pikler jogfelfogása – olykor megsemmisítő jellegű – bírálatának. Az originális nézőpontot alapvetően nélkülöző szerzők közül egyedül Esterházy Sándor emelkedik ki átfogó, rendszeralkotó munkásságával.

A fejlődéstörvény gondolatától a neoskolasztikus természetjogi felfogás irányába tett lépés jellemzi Plopu György (1857–1940) nagyváradi ítélőtáblai, majd kúriai bírót.¹¹⁷⁰ A főleg magánjogi tárgyú írásairól ismertté vált gyakorló jogász egy sajátos panteisztikus világképet a „fejlődési elvvel” összekapcsoló, meglehetősen eklektikus jogkoncepciót dolgozott ki *A jog filozófiája és kritikai méltatása a fejlődési elv alapján* című – 1903 és 1904 folyamán először előadásként elhangzott, majd nyomtatásban is napvilágot látott – művében.¹¹⁷¹ Kiindulópontjaként a jogra mint sajátos organizmusra tekint, mely „folytonos fejlődésben és haladásban van, él, gyarapszik, nő és izmosodik.”¹¹⁷² Megállapítása szerint a természet „főtörvénye” a fejlődés. Ezen apodiktikus alaptételből kiindulva megállapítja, hogy „a jog mint a fejlődésnek és az ezzel párosult kulturális állapotnak sine qua non-ja, sőt bátran mondhatjuk fok- és értékmérője: a fejlődés természeti törvényeinek nemcsak alá van vetve, hanem ez az élettörvény a jognak is életadója, mert csak ezáltal lesz a jog organizmussá, élővé,

¹¹⁷⁰ Munkásságának megítéléséről lásd Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi...* 387. o.

¹¹⁷¹ Plopu György: *A jog filozófiája és kritikai méltatása a fejlődési elv alapján*. [I. rész] *A Jog*, XXII. évf. (1903) 25. sz. 196–199. o.; 26. sz. 204–208. o.; 27. sz. 212–214. o.; 30. sz. 220–222. o.; 32. sz. 232–234. o.; 36. sz. 248–250. o.; 37. sz. 256–260. o.; 38. sz. 264–267. o.; 40. sz. 280–283. o.; 41. sz. 288–290. o.; 42. sz. 296–298. o. (Klny. Nagyváradi Jogászegylet kiadványai 12. sz. Nagyvárad, 1903.); *A jog filozófiája és kritikai méltatása a fejlődési elv alapján*. (II. rész) *A jog filozófiája és kritikai méltatása a fejlődési elv alapján*. [II. rész] Nagyváradi Jogászegylet kiadványai 13. sz. Nagyváradi Jogászegylet, Nagyvárad, 1904.

¹¹⁷² Plopu György: *A jog filozófiája és kritikai méltatása a fejlődési elv alapján* (25. sz.) 196. o.

elő letté.”¹¹⁷³ Terjedelmes jogbölcseleti munkájában Plopu egy „dualisticus terem-tési pantheismus” alapokon nyugvó filozófiai felfogás keretébe illeszti be a fejlődési elvet, melyben a jog mint a kulturális lét megnyilvánulása fejlődik. Utóbbi gondol-lat Josef Kohler újhegelianus jogszemléletének hatásaként értékelhető, akire írásá-ban számos alkalommal hivatkozik. Nem véletlenül nevezi a szerzőt Finkey találóan Kohler, illetve a „fejlődési”, vagy „kultur-pantheismus” követőjének.

Plopu a hagyományos értelemben vett természetjog létezését azzal utasítja el, hogy „[a]ddig [...] amíg a fejlődés folytonosságban van, amíg a kultúra fejlődése befejezést nem nyer: örökérvényű jogról szólni, sőt ilyet elképzelni sem lehet, mert a jognak, mint kulturlétalaknak, mint a kultúra érték- és fokmérőjének feltétle-nül lépést kell tartania a kultúra haladásával, tehát a jognak is fejlődnie, haladnia kell.”¹¹⁷⁴ A jogot mindig a történelmi „fejlődés processzusában” kell vizsgálnunk. Minden egyes fejlődési korszaknak megvan a maga joga, így semmilyen örökérvé-nyű jog nem igazolható. De ugyancsak elutasítja a pozitivista megközelítést is, mely a jogban a „kürendet” megteremteni kívánó „technikai konstrukciót” lát.

A „fejlődési elv” alapján álló jogfilozófiai felfogása szerint „a jog, mint organiz-mus, folytonosan fejlődő kulturmegjelenés, kulturlétalak”, a fejlődésnek, mint kultu-rális kényszernek az okozata.¹¹⁷⁵ Az „oratorikusnak” nevezett meghatározás mellett megadja a jog „grammatikai” definícióját is, mely szerint „[a] jog az emberiségben gyökerező észszerű szellemnek és eme szellem kultúrára törekvő hajlamának a fej-leménye, megnyilatkozása, amely mint általános létnek megnyilatkozása, mint tehát világjelenség, arra van hivatva, hogy az emberiségben elviselhető, rendszeres, kultú-rát előmozdító állapotok, kulturállapotok uralkodjanak.”¹¹⁷⁶

Művében erőteljes támadást intéz, elsősorban Pollák Illés *Erősek és gyengék* című könyvében kifejtett pikleriánus, természettudományi megalapozású szociológiai pozitívizmussal szemben. Fejtegetéseinek legvégén teológiai magyarázatok kere-tében foglalja össze világnézeti „hitvallását”. Eszerint a világot kormányzó isteni gondoskodás a teremtetést követően is jelen van, és hatást gyakorol a jog fejlődésére, éppen ezért a pozitívizmus vagy az evolúció tana lehetetlen: „Jogphilosophiamban [...] a csodás creatio áthidalásul szolgál az Isten és a világ közt; a bölcs gubernatio pedig a bevégzett creatio folyamatának kiterjesztése a végből, hogy a cultura újabb és tökéletesebb vívmányai létalakot nyerjenek, mint világjelenségek megnyilatkoz-zanak. Ez az én philosophiamban a fejlődési elv, a progressio!”¹¹⁷⁷ A teológiai elvek és jogbölcseleti nézetei között megállapítása szerint nem fedezhető fel semmilyen

¹¹⁷³ Uo. (25. sz.) 197. o.

¹¹⁷⁴ Uo. (26. sz.) 206. o.

¹¹⁷⁵ Vö. uo. (32. sz.) 233. o.

¹¹⁷⁶ Uo.

¹¹⁷⁷ Vö. Plopu György: *A jog philosophiaja és critical méltatása a fejlődési elv alapján...* 114. o.

elvi ellentét, sőt ellenkezőleg, mindkét tudományterület alapgondolata, sőt vezérelve „ugyanaz”.

A neoskolasztikus természetjogi gondolkodók sorát Surányi János (1835–1903) filozófiai és jogbölcseleti író, győri kanonok, a budapesti egyetem hittudományi karának professzora vonatkozó munkásságának bemutatásával érdemes kezdeni. Jogbölcseleti tárgyú írásában a „bölcseleti pozitívizmus” és különösen a magyar pozitivista jogbölcseleti gondolkodás meghatározó alakjai természetjogot tagadó tételeinek veszélyeire hívta föl a figyelmet, és ennek kapcsán igyekezett a tomista hagyományok időszertiségét bizonyítani.¹¹⁷⁸ Szomorú jelenségként írja le, hogy a pozitív törvények tisztelete és a velük szembeni engedelmesség egyre inkább csök-ken, aminek következtében „az erkölcsi rendtől s ennek képviselőjétől, az egyház-tól elválasztott állam alapjában roskadozik, mely a társadalombontó socialisztikus törekvéseknek egyengeti az útját.”¹¹⁷⁹ Mind e mögött a pozitivista, anyagelvű világ-nézet előtérbe kerülését, a darwinizmus térnyerését, illetve Comte, Spencer tanait véli látni. Az újabb kori pozitivista jogbölcselet „a jogot minden ideális tartalmától, szent és sérthetetlen jellegétől megfosztotta, a fizikai erővel, a hatalommal azonosí-totta, az emberi akarat játéklabdájává tette, melyet csak addig tisztel, meddig a kar-hatalom ér.”¹¹⁸⁰ Véleménye szerint a pozitivista jogbölcselet képviselői cinikus meg-vetéssel nyilatkoznak a természetjogról, holott pont az ő tanaiknak köszönhetjük „a fegyelmezetlenséget s anarkiát a jogi élet minden ágaiban, ennek nyomán jár a mai társadalmi tévely és korrupció, az alkotmányos formák alatt űzött jogfosztás és zsar-nokság, mely csak farizeizmusával különbözik a régi öklőjogtól.”¹¹⁸¹

Mindezzel szembeállítja a skolasztikus bölcselet „fejedelmének” tanain nyugvó felfogást, azt állítva, hogy „[l]éteznek [...] bizonyos jogi meggyőződések, melyek egyetemességüknél fogva nem a tapasztalás eredményei, hanem ethikai természe-tének kifolyásai, s így az örök igazságra, Istenre, mint okfőre, vezetendők vissza.”¹¹⁸² Aquinói Szent Tamás tételeit idézve szól az örök törvény, a természeti törvény, illetve a „tételes törvényhozás” lényegéről, természetéről és egymáshoz való viszonyáról,

¹¹⁷⁸ Surányi János főbb jogbölcseleti tárgyú művei: Vallás, erkölcs és jog. *Bölcseleti Folyóirat*, XI. évf. (1895) 246–278. o.; Aquinói sz. Tamás és a pozitivista jogbölcselet. *Bölcseleti Folyóirat*, XI. évf. (1896) 81–107. o.; *A pozitív bölcselet hatása hazánk jog- és állambölcseletére*. Szent-István Társulat, Budapest, 1900.

¹¹⁷⁹ Surányi János: Vallás, erkölcs és jog... 271. o.

¹¹⁸⁰ Surányi János: Aquinói sz. Tamás és a pozitivista jogbölcselet... 93. o. Módszertanilag is elhibá-zottnak tartja a pozitivista jogbölcselet kiindulópontját: „A mai jog- s állambölcseleti anarkisták azon teljesen önkényes, semmi által be nem bizonyított hypotheziséből indulnak ki, [...] hogy minden isme-reteink kizárólag a posteriori az indukció útján szerezhetők, csak ennek a módszernek van tudomá-nyos értéke és jogosultsága. [...] Mi a tapasztalás határait meghaladja, a fizikai rend- és törvényeinél fensőbb ethikai rend és törvényei egyáltalán nem léteznek.” (Uo. 96. o.)

¹¹⁸¹ Uo. 103. o.

¹¹⁸² Surányi János: *A pozitív bölcselet hatása hazánk jog- és állambölcseletére...* 26–27. o.

továbbá Pulszky és Pikler vonatkozó megállapításait tagadva a természetjog „rendszeres ismeretéről”, tudományáról. Megalapozó terminusként használja a jogeszmé fogalmát, mely egyetemes, szükségképpen és változhatatlan eszme, a „legfelsőbb etikai világrend egyik alkotó eleme”,¹¹⁸³ ami megnyilatkozik az emberi természetes jogérzetben és az „ész-ismeret” tárgyát képezi.¹¹⁸⁴ Az emberi szabad cselekedeteknek és társas viszonyoknak a természetes jog- és igazságérzettel való megegyezése, összhangja az igazságosság. Ebből adódóan a jog nem más, mint az igazságosság szabálya.¹¹⁸⁵ A jogeszmé lényege az igazságosságban rejlik, amelynek feltétlenül érvényesülnie kell, mivel ez az alapja a társadalomnak.¹¹⁸⁶ „Ha tételes törvények megalkotása előtt [természet]jog és igazság nem léteznek – vallja Surányi –, akkor nem lebeghetne a törvényhozók szeme előtt biztos iránytű és vezércsillag, melyet követniök kell, hogy az általuk hozandó tételes törvények igazságosak és méltányosak legyenek; akkor nem léteznék állandó kritérium, mely szerint meg lehetne ítélni a tételes törvények s intézmények igazságosságát.”¹¹⁸⁷ Jogfilozófiai tárgyú írásaiban deklarálta a legfőbb törekvésének tekintette a természetjog „reputációjának” helyreállítását. Büszkén állítja, hogy a „pozitív jogbölcselek” egyetlen ellenvetése sem dönti meg az általa képviselt felfogást.

Szintén a skolasztikus tanok képviselőjének tekinthetjük Demkó György (1856–1914) kánonjogászt, a budapesti egyetem hittudományi karának professzorát, aki jogbölcseleti és magánjogi tárgyú írásaiban szembeszállt a természetjogi tanokat megkérdőjelező vagy elutasító álláspontokkal.¹¹⁸⁸ A kortárs Notter Antal által a „kat-

¹¹⁸³ Surányi János: Aquinói sz. Tamás és a pozitivisták jogbölcselet... 82. o.

¹¹⁸⁴ „A jog ismeretforrása az ész, mely szellemi tehetségnél fogva az ember hasonló Istenhez. Az észnek, mely által a jogeszmé megnyilatkozik, engedelmeskedni annyi, mint Istennek engedelmeskedni, ki az embert eszes, szabad lénynek teremtette.” (Surányi János: Vallás, erkölcs és jog... 266. o.) Mindez nem tévesztendő össze a kanti értelemben vett észjog fogalmával és magyarázatával. A szerzőnek Kant-ról egyébként sem volt pozitív véleménye.

¹¹⁸⁵ „[A] jog az ész-törvényén közvetlenül vagy közvetve alapuló szabálya a tárgyi igazságosságnak, melynek a polgári társadalom fennállása céljából feltétlenül érvényesülnie kell, (jogi kényszer).” (Surányi János: Aquinói sz. Tamás és a pozitivisták jogbölcselet... 85. o.)

¹¹⁸⁶ Érdekes megállapítást tesz a szokásjog jellegéről és természetjogi eredetéről. A természetjog létét egyébként hevesen bíráló Savigny és Puchta megállapításait idézve – és Hoffmann Pál egykori szóhasználatát kölcsönözve – bizonyíthatónak véli, hogy a „nemzeti közszellemre”, a nemzet jogi meggyőződésére, illetve a jogtudatra való hivatkozás nem egyéb, mint maga a természetjog megnyilvánulása. (Vö. uo. 103–106. o.)

¹¹⁸⁷ Surányi János: A pozitív bölcselet hatása hazánk jog- és állambölcseletére... 28. o.

¹¹⁸⁸ Demkó György: A jog általános fogalma és eredete. Ünnepi előadás a Budapesti Kir. Magy. Tud. egyetem újjáalakításának CXXV. évfordulóján, Budapesten, 1905. május 13-án. Magyar Kir. Tud. egyetemi Nyomda, Budapest, 1905. (Ugyanaz megjelent: Bölcseleti Folyóirat, XX. évf. [1905]. 169–198. o.; Religio, LXIV. évf. [1905] 20. sz. 153–155. o.; 21. sz. 163–164. o.; 22. sz. 169–172. o.; 24. sz. 186–189. o.); A „célvagyon” hamis jogbölcseleti elmélete. Religio, LXVI. évf. (1907) 4. sz. 49–51. o.; 5. sz. 69–72. o.; 6. sz. 86–88. o.; A természetjogi vagyontulajdonjog. Religio, LXVII. évf. (1907) 7. sz. 102–105. o.)

holikus természetjogi iskolához”¹¹⁸⁹ tartozónak nevezett Demkó a jog fogalmáról és eredetéről tartott előadásában a 19. század két meghatározó irányzatát, így a Merkel, Binding, Bergbohm, Jhering fémjelezte „materialista-pozitivisták” bölcselet tanításait és a Savigny, Puchta, Stahl képviselte „evolucionista-történeti iskola” tételeit teszi vizsgálat tárgyává. Amíg a pozitivistákat ateizmus alapján állóknak, addig a történeti jogi iskola híveit panteista világnézetűeknek tekinti, melyek egyaránt elvetik a skolasztikus természetjogi hagyományt. Demkó ezzel szemben – nyilvánvalóvá téve saját elkötelezettségét – megfogalmazza, hogy „[v]an természetjog, melyet Isten oltott az emberi természetbe, mely minden pozitív törvényalkotást megelőz.”¹¹⁹⁰ Aquinói Szent Tamás tanait hirdetve – azt az „örök bölcselet” iskolájának nevezve – mutatja be az örök törvény, a természeti törvény, az isteni törvény és a tételes pozitív törvény szükségszerű szerepét a társadalom életében.¹¹⁹¹ Véleménye szerint a pozitivisták a „legdurvább fizikai kényszerrel azonosították” a jogot, s „aki a kényszert és erőszakot a jogba belemagyarázza, az önkéntelenül az »erősebb«, a »hatalmasabb« jogát, az úgynevezett »ököljogot« védelmezi, mely nem jog, hanem visszaélés a joggal, a legnagyobb igazságtalanság.”¹¹⁹² Ugyancsak elfogadhatatlannak tartja a pozitivisták Kantra visszavezethető törekvését, mely szerint a jogot az erkölctől „függetleníve” közelítik meg. A korszak talán legjelentősebb neoskolasztikus gondolkodója, Victor Cathrein szavait idézi, amikor azt hangsúlyozza, hogy minden jogi törvény egyúttal erkölcsi törvény, s különbség csak tárgyukban és végrehajthatóságukban van.¹¹⁹³ A történeti jogi iskola felfogását alapvetően abban hibáztatja, hogy ha egyes képviselőinél meg is fogalmazódik a jog végső forrásaként az isteni akarat, működésében attól független, önálló tételes jogi formát öltve jelenik meg, és kötelező erejét pozitívitásából nyeri. Az irányzat által oly fontosnak tartott velünk született „jogerzék” nemcsak általános jogeszmé, hanem „a lelkiismeretünk szavában megnyilatkozó és eszünk útján megismert valóságos jog, »természetjog«.”¹¹⁹⁴

Neoskolasztikus felfogásának Demkó nem csupán jogbölcseleti, hanem magánjogi tárgyú írásaiban is hangot adott. Szász-Schwarz Gusztáv jogi személyekről írt

¹¹⁸⁹ Vö. Notter Antal: A természetjog. Szent-István-Társulat, Budapest, 1906. 9. o.

¹¹⁹⁰ Demkó György: A jog általános fogalma és eredete... 16. o.

¹¹⁹¹ „[A] jog forrásául Isten mindenható és igazságos akaratát hirdeti, melyet közvetlenül ő maga közöl velünk, részint az ész útján a lelkiismeretünk szavában megnyilatkozó természeti törvényekben, részint pedig kinyilatkoztatott tételes törvényekben; közvetve pedig az isteni missióval ellátott emberi törvényhozó hatalom által alkotott törvényekben. Mintaképe végül minden jognak az Istenben lakozó örök törvény, melynek hű másolata a természetjog és a tételes isteni jog, s kell legyen egyúttal minden emberi jog is.” (Uo. 38–39. o.)

¹¹⁹² Uo. 22. o.

¹¹⁹³ Figyelemreméltó, hogy Cathrein egyik fő művét ez idő tájt fordították le magyar nyelvre. Vö. Cathrein Győző: Erkölcsbölcselet. I. Általános erkölcsbölcselet. Csanád-Egyházmegyei Sajtó, Temesvár, 1900.; Erkölcsbölcselet. II. Különös erkölcsbölcselet. Csanád-Egyházmegyei Sajtó, Temesvár, 1901.

¹¹⁹⁴ Demkó György: A jog általános fogalma és eredete... 38. o.

tanulmánya kapcsán a „célvagyon” elmélet „hamis” következtetéseit természetjogi nézőpontból vizsgálja, és megállapítja, hogy e téren a „változhatatlan isteni törvények” tiszteletben tartásával lehet megfelelő elméleti fogódzókot találni.¹¹⁹⁵ Sőt egy későbbi rövid írásban kifejti saját természetjogi megalapozású „vagyontulajdonjog” elméletét. E szerint a földi vagyont illetően „kettős tulajdonjogot” különböztetünk meg, így a „legfőbb isteni tulajdonjogot”, mellyel fölöttünk és vagyonunk fölött akarunk ellenére is föltétlenül rendelkezni az Isten, illetve az Istentől ránk ruházott „emberi tulajdonjogot”.¹¹⁹⁶ Elméleti alapvetését követően az utóbbi értelemben vett vagyontulajdonjog természetét teszi vizsgálat tárgyává.

Demkóhoz hasonlóan nagy ívű egyetemi és tudományos karriert futott be Notter Antal (1871–1948)¹¹⁹⁷ római- és kánonjogász, a nagyváradi jogakadémia, majd a budapesti jogi kar professzora, akiről nekrológiájában Baranyay Jusztin mint „jog-filozófusról” a következőket írta: „[T]eljesen harmóniában a római és kánoni joggal, a XIII. század természetjogának az alapján állott.”¹¹⁹⁸ Elsődleges céljának tekintette a természetjog tekintélyének visszaszerzését. A *természetjog* című, 1906-ban közzétett nagyobb lélegzetű írásában a természetjogi gondolkodás több mint kétezer éves történetének áttekintése során megállapítja, hogy a 17–18. századi természetjogászok (Grotius, Hobbes, Pufendorf, Thomasius, Rousseau és Kant) tanításai sodorták válságba magát az irányzatot. Úgy véli, hogy az „újabbkori” gondolkodók tanai elleni – sokszor jogos – kritika nem jelenti a természetjogi gondolkodás végét. Álláspontját jól jellemzi az a megfogalmazás, mely szerint „[a] katolikus természetjogi iskola ezen újabbkori természet- vagy észjogi tanok elvetésével aquinói sz. Tamásnak a »lex naturalis«-ra vonatkozó tanításaira építi a természetjogi tételeit, melyek ma a kánonjogban is a sententia communis jellegével bírnak s a római szentszék hit-tanítói és egyházkormányzati működésében is elfogadott nézetek.”¹¹⁹⁹ Cathreinre hivatkozva megállapítja, hogy „a katolikus természetjogi iskola tanai egy bevégzett rendszert alkotnak, mely [...] immár csak előadásában tökéletesíthető, de érdemi-leg már sem gyarapodást, sem változtatást nem vár.”¹²⁰⁰ Művében Notter a skolasztikus természetjogi gondolkodás alapító atyjának tételeit igyekszik magyarázni és interpretálni, illetve maga hitet tesz a természetjogi felfogása mellett.¹²⁰¹ A skolaszti-

¹¹⁹⁵ Demkó György: A „célvagyon” hamis jogbölcséleti elmélete... 69. o.

¹¹⁹⁶ Demkó György: A természetjogi vagyontulajdonjog... 103. o.

¹¹⁹⁷ Notter Antal: Pikler Gyula: Bevezető a jogbölcslethez. *Bölcséleti Folyóirat*, VII. évf. (1892) 725–730. o.; *A természetjog*. Szent-István-Társulat, Budapest, 1906. (Ugyanaz megjelent: *Bölcséleti Folyóirat*, XX. évf. [1905] 513–581. o.); A vizsgált korszakot követő évtizedekben napvilágot látott jogbölcséleti tárgyú írása még: A bölcsélet és a jogtudomány. *Religio*, LXXXVI. évf. (1927) 3. füz. 170–181. o.

¹¹⁹⁸ Baranyay Jusztin: Notter Antal. *Jogászegyleti Szemle*, II. évf. (1948) 1–2. sz. 152–153. o.

¹¹⁹⁹ Notter Antal: *A természetjog*... 8. o.

¹²⁰⁰ Uo. 9. o.

¹²⁰¹ „Az emberek általában véve minden időben és mindenütt voltak és vannak meggyőződve bizonyos föltétlen jogszabályokról. Hogy ölni, lopni, hamis tanúságot tenni, rágalmozni, házasságot törni

kus természetjog tételei. – meggyőződése szerint – nem csupán a jogbölcséleti gondolkodásra, hanem a kánonjog tudományára is meghatározó hatást gyakoroltak.¹²⁰² Alapvető problémának látja ugyanakkor, hogy még követői sem ismerik mélyrehatóan Aquinói Szent Tamás „józan közéleti” képviselő nézeteit. Álláspontja szerint kíváncsatos volna, hogy modern kori követői alaposabban mélyedjenek el – minden „bölcséleti és hittudományi készség” mellett – a legújabb jogi szakirodalomban.

Ugyancsak a skolasztikus szemléletmód megnyilvánulásával találkozunk Pompéry Aurél (1868–1935), a kalocsai érseki líceum egyházjog tanára teológushallgatók számára tartott jogbölcséleti tárgyú előadásában.¹²⁰³ Finkey Pompéryt és Frey Jánost „katolikus hitelvi jogbölcsészeknek” nevezi, hiszen gyakorló teológusként a hivatalos egyházi nézeteket képviselték írásaikban.¹²⁰⁴ Gondolatait – miként írja – a keresztény bölcsélet talaján állva fejti ki. Skolasztikus nézőpontját a jog forrásai kapcsán leírt tételei tükrözik. A jog elsődleges forrásának „az Isten által az emberekbe oltott örökérvényű elveket” tekinti, melyet természetjognak, vagy „természetes jog-érzéknek” nevez, másodlagos forrásként pedig „az emberek szabad akaratát” említi.¹²⁰⁵ Művében igen nagy teret szentel a „szorosán vett jogbölcsélet” különösen fontos részének, a „házasság jogbölcséleti alapjainak”.¹²⁰⁶ Összességében megállapítható, hogy Pompéry műve nem tekinthető rendszeres jogbölcséleti munkának. Csapongó gondolatmenetű, a jogbölcséletben használatos korabeli terminológiát alig követő gondolatfűzérrel állunk szemben, mely a szerzőt leginkább foglalkoztató témaköröket járja körül.

A magát „keresztény katolikus természetjogásznak” valló Frey János (1871–1929) teológus *A természetjog vagy az észjog léte* című, 1903-ban megjelent könyve alapvetően a „Pulszky-Pikler-féle jogbölcsélet” cáfolataként íródott.¹²⁰⁷ Fő művének tekinthető írásában az „újabbkori” magyar jogbölcséleti irodalom természetjog-elle-

nem szabad: arról az emberek, ha az emberi természetnek megfelelően, társadalmi békében s nem anarchiában kívántak élni, minden időben és minden helyen meg voltak győződve. A természetjog tehát létezik; – létezik tudniillik az emberek eszében tamquam in regulato.” (Uo. 63. o.)

¹²⁰² „Aquinói sz. Tamásnak [...] a tana tiszta képet ad a természetjog mibenlétéről, terjedelméről és tulajdonságairól. Az ő tanításait fogadta el a kánonjog tudománya, melyben a természetjognak igen fontos szerep jutott.” (Uo. 46. o.)

¹²⁰³ Pompéry Aurél: *Jogbölcséleti előadások*. Kalocsa, 1897.

¹²⁰⁴ Finkey Ferenc: *A tételek jog alapelvei és vezéreszméi*... 375. o.

¹²⁰⁵ Pompéry Aurél: *Jogbölcséleti előadások*... 23. o. „Az Isten egy alapot vetett meg az erkölcsi és jogi világrendben, melytől az emberiségnek eltávolodnia sohasem lehet; törvényeket állított fel, melyeket minden embernek természetsszerűleg, önkénytelenül meg lehet és meg kell ismernie, melyeknek követését ellenőrzi a lelkiismeret, és ezeknek a törvényeknek mindig fog engedelmeskedni az emberiség. [...] Ezen az alapon azután, azon éppen csak a legszükségesebb dolgokra kiterjedő törvényeken belül az ember szabadon épít tovább, szabadon alkotja a jogot, hogy így minden, még oly sokféle és szövevényes életviszonyaira nézve is bírjon szilárd irányelvekkel.” (Uo.)

¹²⁰⁶ Uo. 170–245. o.

¹²⁰⁷ Frey János: *A természetjog vagy az észjog léte*. Taizs, Pécs, 1903.

nes képviselőinek munkásságát teszi kritika tárgyává.¹²⁰⁸ A „pozitivist és kozmopolitikus elméletekkel” szemben a természetjogot és pedig az „isteni természetjogot”, azaz „Istentől az ember természetébe oltott és az ész által hirdetett jogot” kívánja védelmezni.¹²⁰⁹ A jogot Arisztotelész és Aquinói Szent Tamás nyomán az igazságossággal azonosítja, s ennek révén jut el a természetjog tárgyi fogalmához, melyet „az emberi társadalomban mindenkinek a természeti magáét (suum naturale) biztosító jogi normák összességének” nevez.¹²¹⁰ Alanyi értelemben a természetjog nem más, mint „erkölcsi hatalom a természeti övé felett”.¹²¹¹ Az örök érvényű természetjog a „[pozitív] jognak minden kellékével ékesítve” van, vagyis kötelező erejét sajátos szankció biztosítja: „Isten megadta a természetjognak az örök, isteni szankciót, melynél fogva Isten akaratával jön ellenkezésbe és Isten büntetését hívja ki magára, aki a természetjogot megszegi.”¹²¹² A természetjog közvetlen érvényesülését azonban mégis a pozitív jog teszi lehetővé. Erről a természetjognak a pozitív joghoz fűződő viszonyát összefoglaló – Cathreinre hivatkozó – kijelentése utal: „A természetjog alapja, veleje, csontváza, éltető nedve a pozitív jognak, azon épül fel minden jog, míg a pozitív a természetjogból vont következtetések összege, a természetjognak alkalmazása s végre a pozitív jog adja a természetjognak is az ideig való, földi szentesítést.”¹²¹³

A szerző nem csupán általában a pozitivist felfogást utasítja el, hanem minden újabb jogbölcseleti irányzatot, így az „anyagelméleti és istentagadó jogfelfogást” (Bentham, Spencer stb., de idesorolja a magyar jogfilozófusok közül Pulszkyt, Öregét és Piklert), a „rationalistikus jogfelfogást” (Kant és követői), a „pantheistikus jogfelfogást” (Hegel, Schelling, Krause) és a „történeti iskolát” (Savigny, Stahl, Hugo, Puchta), melyek valamennyien végső soron a pozitívizmus hívei, tehát „tévtanokat” hirdetnek.¹²¹⁴ De kárhoztatja a „legújabb német katolikus jogtudósokat” is, akik a történeti jogi iskola egyes „hangzatos” tételeit átveszik. Mindazonáltal diadalmasan jelenti ki, hogy a német történeti jogi iskola egyes megállapításai, így a szokásjog lényegi jellemzőjeként „az emberi természetben közös” vonásokra való hivatkozás nem egyéb, mint a „mi” természetjogunk.¹²¹⁵ Művében a jól ismert tomista tételek a korabeli egyházi hitelvek nehézkes nyelvezetén megfogalmazva – alkalmanként a felekezeti elfogultságtól sem mentes módon – tárulnak elénk. Ezért nevezi a kortárs Plopu Frey felfogását jogfilozófia helyett keresztény „hit- és erkölcsfilozófiának”.¹²¹⁶

¹²⁰⁸ Vö. uo. 78–116. o.

¹²⁰⁹ Uo. 8. o.

¹²¹⁰ Uo. 9. o.

¹²¹¹ Uo. 11. o.

¹²¹² Uo. 18. o.

¹²¹³ Uo. 19. o.

¹²¹⁴ Uo. 49–56. o.

¹²¹⁵ Uo. 74–75. o.

¹²¹⁶ Vö. Plopu György: *A jog philosophiaja és critica méltatása a fejlődési elv alapján...* 114–115. o.

Korábban már részletezett módon Jehlicska Ferenc Rezső (1879–1939) katolikus teológus, a budapesti egyetem hittudományi karának professzora a hazai jogbölcseleti gondolkodásban Pikler belátásos elméletének kritikájával hívta föl magára a figyelmet.¹²¹⁷ Monografikus művében – a sokszor személyeskedő vádaskodások mellett – elszórtan találkozhatunk a szerző neotomista jogbölcseleti szemléletének megnyilvánulásával. Rá is ugyanúgy illik a Pompéry és Frey kapcsán megfogalmazott Finkey-féle jellemzés, vagyis katolikus hitelvi jogbölcseleti gondolkodóként a jogfilozófiát nem csupán a jog „mibenlétét” tárgyaló diszciplínának tekintette, hanem morális, teológiai, filozófiai szempontú „teljes világnézetként” értelmezte.¹²¹⁸ Felfogásának kiindulópontját jól jellemzi a következő megállapítás: „A jog nem az ember akaratában, önkényében, vagy hasznossági kalkulációjában gyökeredzik, hanem a természetben, vagyis abban, amit az ember értelmé a természet Alkotójának akarataképpen megismer és aminek megtartására kötelezettnek érzi magát.”¹²¹⁹ Majd később így folytatja: „A természetjog csak azon alapintézményekről gondoskodik, amelyek az emberi természet lényegének a posztulátumai és így szükségképpen minden nemzetnél egyformák (ius gentium). A nemzetek sajátos céljai, tendenciái, törekvései aztán a tételes jogban fognak visszatükröződni, amely a természetjog fölé épül és annak közelebbi meghatározását, részletezését képezi.”¹²²⁰

Néhány évvel később Jehlicska a budapesti egyetem „társadalmi erkölcsstan” magántanáráként az első világháború előtt készülő magyar polgári törvénykönyv tervezetéről több mint ötszáz oldalas monográfiában fejtette ki a véleményét.¹²²¹ A mű előszavában fontosnak tartja kiemelni, hogy bármely kodifikációs tevékenység, különösen a magánjogi törvénykönyvek megalkotása nem nélkülözheti a természetjogi, azon belül a katolikus gondolkodók által képviselt jogelméleti megalapozást.¹²²² Megítélése szerint a jogpozitívizmus két nagy „veszedelmet” rejt magában.

¹²¹⁷ Vö. Jehlicska Ferenc: *Pikler belátásos elmélete. Pikler jogbölcseletének és világnézetének kritikai vizsgálata.* Stephaneus, Budapest, 1908.

¹²¹⁸ „A jogfilozófia ugyanis nemcsak a jog mibenlétéről, alkotásáról és fejlesztéséről ad fölvilágosítást, hanem foglalkozik az emberi cselekvés céljával, az élet értelmével általában; szóvá teszi a vallás és erkölcs mibenlétét és szerepét; fejtegeti a társas élet törvényeit; a nacionalizmus és az internacionalizmus kérdéseit; érintenie kell a test és a lélek kölcsönös viszonyát, az akarat szabadságát, az emberi boldogság problémáját; ítéletet alkot az emberiség múltjáról, jelenéről s jövőjéről: szóval magyarázza az egész élet értelmét, teljes világnézetet nyújt azoknak, akik vele foglalkoznak.” (Uo. x. o.)

¹²¹⁹ Uo. 153. o.

¹²²⁰ Uo. 157. o.

¹²²¹ Jehlicska Ferenc Rezső: *A modern polgári jog és a kath. keresztény erkölcstudomány (Különös tekintettel a jövő magyar polgári törvénykönyvre).* Stephaneum, Budapest, 1913.

¹²²² „A polgári törvénykönyvnel [...] nagyon sok függ attól, milyen világnézetnek hívei azok a jogászok, akik annak szerkesztésével meg voltak bízva. A legtöbb modern polgári törvénykönyvnek szerkesztői, jóllehet derék és kiváló férfiak, egy sajnálatos félreértésnek az áldozatai. A helyes, józan természetjogot, ahogy azt a legnagyobb görög és római bölcselekkel egyetértve a nagy katolikus gondolkodók kidolgozták, összetévesztik a XVII. és XVIII. század forradalmi, hóbortos természetjogával s

„Először azt a balhitet kelti és táplálja, mintha minden jogintézmény teljesen az emberi törvényhozónak kényétől függene; akinek a jogalkotás terén mindent szabad. Másodszor pedig elszakítja a legfontosabb jogintézményeket szilárd alapjuktól, elvágja legmélyebb gyökereiket, miáltal minden erejüktől és állandóságuktól megfosztja [...] azokat.”¹²²³ Szükségesnek tartja a jogászok figyelmét felhívni a „helyes” természetjogra, konkrétan rehabilitálni igyekszik az „igaz, helyes, a kereszténység által megtisztított, tökéletesített ius naturale-t, mely minden jogrendnek alapja.”¹²²⁴ Fontosnak gondolja továbbá, hogy a modern polgári jog intézményeiben a keresztény erkölcsi elvek mind jelentősebb szerepet kapjanak. Következtetései letisztult tomista szemléletmódot tükröznek, amikor megállapítja, hogy „minden törvénynek végső forrása az örök törvény, a nagy világterv, melyet Isten öröktől fogva alkotott. Minden törvénynek valami módon ebből a forrásból kell erednie. A pozitív törvény csak úgy érdemli meg a törvény nevét, ha a természeti törvénnyel s annak forrásával, a lex aeterna-val összhangban van, arra közvetlenül vagy közvetve visszavezethető.”¹²²⁵

A korszak legjelentősebb természetjogi gondolkodója – „szilárd vallás erkölcsi alapon” állónak és a „skolasztikus bölcselkedés [...] legfényesebb tulajdonait” magán viselő bölcselkedőnek nevezett¹²²⁶ – Esterházy Sándor (1863–1907) volt.¹²²⁷ A kassai királyi jogakadémia „bölcseletjogtudományi” tanára jogtudósi pályája kez-

ezzel együtt elvetik. A legtöbb modern jogász pozitívista, a természetjognak ellensége. Ezzel ellenségei a jogbölcseletnek is, mely a természetjog nélkül tárgytalan.” (Uo. 7. o.)

¹²²³ Uo. 7–8. o. Mindezeket a polgári törvénykönyvre is vonatkoztatja: „[A] leglényegesebb jogok, melyekről a polg. Törvénykönyvek szólnak, nem a törvényhozók kegyelméből, hanem a természetes viszonyok alapján, a ius naturale erejénél fogva illetnek meg bennünket. Tudja és elismeri, hogy a leglényegesebb kötelezettségeket, melyeket a magánjogi törvénykönyvek előírnak, végeredményben nem azért kell teljesítenünk, mert a törvényhozók követelik, hanem mert a dolgok természetes rendje kívánja és mert az akarja, aki a dolgok természetes rendjét megalkotta: Isten.” (Uo. 16. o.)

¹²²⁴ Uo. 8. o.

¹²²⁵ Uo. 24. o.

¹²²⁶ Bernolák Nándor emlékezete. In: *Esterházy Sándor emlékezete*. Szt. Erzsébet, Kassa, 1910. 35. o. Hasonló jellemzést olvashatunk egy másik értékelésben: „Határozottan arisztotelikus, scholasztikus keresztény alapokon áll.” (Vetési: Bölcséleti mozgalmak, vegyesek. Jogászaink filozófiai képzettsége. *Bölcseleti Folyóirat*, XVII. évf. [1902] 3. füz. 427. o.)

¹²²⁷ Esterházy Sándor (1863. október 19., Kolozsvár – 1907. szeptember 2., Budapest) Rómában a pápai Gergely-egyetemen teológiát és filozófiát tanult, ahol 1883-ban a filozófia doktorává avatták. Ezt követően a kolozsvári és budapesti egyetemeken folytatott jogi tanulmányokat. 1888-ban az államtudományok, majd 1891-ben a jogtudományok doktorává avatták. 1889-től Kolozsvár aljegyzője, majd 1892-től a kassai királyi jogakadémia jogbölcselet és büntetőjog tanára. 1905-től haláláig az intézmény igazgatója. Életről és munkásságáról lásd Finkey Ferenc: *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi...* 370–375. o.; Bernolák Nándor emlékezete. In: *Esterházy Sándor emlékezete...* 1910. 13–45. o.; Barna Horváth: *Die ungarische Rechtsphilosophie...* 39., 42–46. o.; Borbély Zoltán: *A jogérték elmélete*. Stief, Kolozsvár, 1910. 51–55. o.; Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcselet Magyarországon...* 317–323., 326–328. o.

detén csatlakozott a „természetjog diadalmas iskolájához”.¹²²⁸ Az ember és a társadalom lényegéből, természetéből folyó, az ész által megismerhető – Aquinói Szent Tamás, Grotius és az újabb irodalomban Cathrein által képviselt – örök érvényű jog képviselőjeként nevéhez fűződik a korszak legátfogóbb elméletének hazai megalkotása. Jogszemléletének első részletesebb kifejtésével *A jog lényegéről* című, 1893-ban megjelent tanulmányában találkozhatunk. Az ott megfogalmazott tételeit – az időközben publikált egyéb elméleti tárgyú írásainak a felhasználásával – önálló jogbölcseleti rendszerré kívánta formálni. Ennek eredményeképp került kiadásra 1897-ben – majd bővített formában 1899-ben – *A bölcseleti jogtudomány kézikönyve* című kétkötetes majd félezer oldalas fő műve.

Esterházy élesen elítéli a pozitívizmust, mely – véleménye szerint – egy eszmék és elvek nélküli jogtudományt valósított meg.¹²²⁹ Az általa képviselt „bölcseleti jogtudomány” a jog „lényegét, végcélját és első okait kutatja”. Miután pedig a jog az „emberi társaság természetéből ered, onnan határozható meg lényege és onnan szabható meg végcélja is: azért nevezik a bölcseleti jogtudományt közönségesen a természetjog tudományának is.”¹²³⁰ A természetjog a társas életnek a „fővázát”, a lényeges vonásait rajzolja meg, s a részleteket a tételes jognak engedi át.

Nézete szerint a „jog” szó nem véletlenül vezethető vissza minden nyelven a „természetes igazságosság” fogalmára. A jog soha, sehol nem tekinthető „üres alakiságnak”, annak elválaszthatatlan tartalma a természetes igazságosság. A „népek” gondolkodásában a jog fogalma mindenütt egységes, és egyaránt magában foglalja a tárgyi és alanyi jogot. A tételes jog lényegét vizsgálva megállapítja, hogy az első sorban „hatalom”, azon belül is „erkölcsi hatalom”, melynek csupán kiegészítő része a „fizikai hatalom”. A jog mindig csak „emberekkel szembeni”, azok akaratát érintő „erkölcsileg sérthetetlen” hatalom.¹²³¹ Összefoglalóan megállapítja, hogy a „közérzet” (sensus communis) szerint a jog lényegében „erkölcsi hatalom és erkölcsileg sérthetetlen”, s elutasít minden olyan felfogást, mely a jogot a tiszta fizikai hatalommal és kényszerrel azonosítja. Különösen elítéli ebből a szempontból a kortárs jog-

¹²²⁸ Esterházy Sándor főbb jogbölcseleti tárgyú művei: *Bevezető a dr. Pikler Gyula jogbölcseletébe*. Mildner, Kassa, 1892.; *A jog lényegéről*. Koczanyi és Vitéz, Kassa, 1893.; *A ius szó jelentései a római jogban*. Koczanyi és Vitéz M. Kir. Gazd. Tanintézeti Könyvkereskedés, Kassa, 1895.; *A bölcseleti jogtudomány kézikönyve*. I. köt. Nauer, Kassa, 1897. [182 o.]; II. köt. Bernovits, Kassa, 1897. [165 o.]; *A bölcseleti jogtudomány kézikönyve*. I. köt. [Bővített kiadás] Nauer, Kassa, 1897. [468 o.]

¹²²⁹ Elkötelezettségéről ekképp szól: „Nekünk elég az, hogy minden idők legnagyobb jogbölcselei, legnagyobb lángelméi természetjogászok voltak. Midőn természetjog létezését valljuk, a legrégebb éppen úgy, mint a legutóbbi századok (Rousseau, Kant, Bentham, Spencer Herbert) legnagyobb gondolkodóinak a tekintélyére támaszkodhatunk.” (Uo. 47–48. o.)

¹²³⁰ Esterházy Sándor: *A bölcseleti jogtudomány kézikönyve*. I. köt. 34. o. „[A] természetjog tudománya: azoknak a jogelveknek a rendszere, amelyek az ember és az emberi társaság természetéből (lényegéből) következnek.” (Uo. 35. o.)

¹²³¹ Uo. 141–148. o.

bölcselő Pikler elméletét, s kimutatja róla, hogy az maga sem más, mint természetjog, „az egész emberiség jogérzetének igazságába vetett hit természetjoga.”¹²³² Mivel nem fogadja el a jogosság és jogtalanság kizárólagos forrásának az állami akaratot, ezáltal cserben hagyja a pozitívizmus alaptételét, és maga is természetjogász lesz.

Az igazság „egyetemes törvényeit” az emberre alkalmazva jut el Esterházy az „emberi igazság törvényeihez”, melyek közül négyet nevesít: 1. „az ember természetével megegyezően létezzék, azaz úgy létezzék, ahogy eszes, szabad akaratú, érzéki lénynek léteznie kell”; 2. „az ember cselekvése olyan legyen, mint amilyen a természete”; 3. „az együttlétező emberek között az emberi természetnek megfelelő rend legyen”; 4. „az együttlétező emberek cselekvése a természetes renddel megegyező legyen.”¹²³³ Ezt követően az erkölcs és jog kantianus alapú megkülönböztetését követően jut el a (pozitív) jogszabály meghatározásához. E szerint a „jogszabályok az emberek egymás között való külső igazságosságának a szabályai.”¹²³⁴

Ezt követően skolasztikus aprólékossággal lát hozzá a természetjog létezésének igazolásához. Álláspontja szerint a természetjog feltételezése nélkül nem lehet még a tárgyi jog fogalmát sem meghatározni.¹²³⁵ Öt fő érvet sorakoztat föl, melyek meggyőződése szerint kétséget kizáróan bizonyítják a természetjog létét,¹²³⁶ majd a „jogpozitívizmus képtelenségét” további tizennégy argumentummal igyekszik kimutatni,¹²³⁷ végül huszonegy gyakorta fölmerülő „ellenvetést” fogalmaz meg a természetjoggal szemben, melyeket egyenként igyekszik megcáfolni.¹²³⁸ Ennek során természetjogászoknak minősíti mindazokat a jogbölcséleti – köztük akár pozitivisták szemléletű – gondolkodókat, akik tételes jogot bíráló kijelentést tettek. Ezt követően állapítja meg az emberi igazság négy törvényéből levezethető „legfőbb jogi törvényt”, amely úgy szól, hogy: „az együttlétező emberek között az ember és az emberi társaság természetével (lényegével) megegyező jogrend legyen.”¹²³⁹ Ez valójában megegyezik az emberi igazság harmadik törvényével, melyből levezeti „a jog főelvét”: „[T]ermészetjogilag jogos az a külső szabad cselekedet, amely az embereknek, mint

¹²³² Uo. 178. o.

¹²³³ Esterházy Sándor: *A bölcséleti jogtudomány kézikönyve*. I. köt. [Bővített kiadás] 194. o.

¹²³⁴ Uo. 211. o.

¹²³⁵ „[T]ételes jognak nevezzük az emberi törvényhozótól eredő jogszabályokat azokkal együttesen, amelyek már fölismerve, elismerve, biztosítva és védelmezve vannak. Ebben az értelemben tehát a tételes jog, a már teljesen érvényre juttatott természeti jogszabályokat is magában foglalja.” (Uo. 276. o.)

¹²³⁶ Ezek a következők: 1. „a lét törvénye az, hogy minden dolog cselekvése illő legyen a saját maga és a többi együttlétező dolog természetéhez (lényegéhez)”; 2. „az egész emberiség évezredek jogi meggyőződése”; 3. „a legáltalánosabb jogszabályok, jogelvek, az egész földkerekségén azonosak”; 4. „ha a természetjog lehetetlen, a nemzetközi jog is lehetetlen”; 5. „a természetjog tagadásának képtelen és visszás következményei”. (Uo. 289–294. o.)

¹²³⁷ Uo. 295–307. o.

¹²³⁸ Uo. 327–402. o.

¹²³⁹ Uo. 403. o.

öncélú lényeknek a társas életével megegyezik és jogtalan az a külső szabad cselekedet, amely az embereknek, mint öncélú lényeknek, a társas életével ellenkezik.”¹²⁴⁰

A jog e főelvéből következik a természetjog minden más princípiuma.

Fő műve második kötetében, a „különös részben”, az általános jogelveket a jogélet különböző viszonyaira próbálja meg alkalmazni, vagyis levonja azokból a „különös következményeket”, bemutatva a természetjog és tételes jog érintkezési pontjait.¹²⁴¹ Félbemaradt műve csak a magánjog két részét, a személyi és dologi jogokat tárgyalja, a közjogi fejezetekhez a későbbiekben sem fogott hozzá.

4.2. A természetjog rehabilitációja a két világháború között

Az első világháborút követő időszakban a hazai jogbölcséleti gondolkodás képviselőit állásfoglalásra késztette az a tény, hogy egyre többen kezdték hangoztatni a természetjog rehabilitációjának szükségességét, illetve beszéltek a természetjog aktualitásáról, időszerűségéről. A természetjogtan és jogpozitívizmus polémiája nem csupán a nemzetközi, hanem a magyar jogirodalomban is új helyzetet teremtett.¹²⁴² Horváth Barna első jelentősebb jogbölcséleti tanulmányában, *Természetjog és pozitívizmus*¹²⁴³ címen foglalkozott az „örök” aktualitással bíró kérdéssel.¹²⁴⁴ A természetjogtan és jogpozitívizmus viszonyát egy konkrét, az idő szerint még formálódó elmélet bemutatása kapcsán vizsgálja. Írása, mely műfajilag a recenzió és az esszé termékeny szintézise, több mint kétharmad részében a három évvel korábban, Kelsen tollából megjelent monográfia, az *Allgemeine Staatslehre* kritikai méltatása.

¹²⁴⁰ Uo. 409. o.

¹²⁴¹ „Megállapítani törekszünk azt, hogy milyennek kell lenni az ember és az emberi társaság természetével megegyező jogrendnek. A részletezésnek magától érthetőleg itt határt szab az, hogy a természetjog csak mintegy fővázát adván meg az emberi társas élet rendjének, ahol a természetjog hatásköre megszűnik és a tételes jog földadata kezdődik, ott végződik egyszersmind a természetjog tudományának a hatásköre is.” (Esterházy Sándor: *A bölcséleti jogtudomány kézikönyve*. II. köt. 3. o.)

¹²⁴² A két világháború közötti hazai természetjogi tradícióról lásd Szabadfalvi József: *Természetjog és pozitívizmus: Szélgjegyzetek egy örökzöld vita két világháború közötti hazai jogbölcséleti irodalmához*. In: Szabó Miklós (szerk.): *Natura iuris. Természetjogtan és jogpozitívizmus és magyar jogelmélet*. Bótor Kiadó, Miskolc, 2002. 9–29. o.; Máté Paksy – Csaba Varga: *Ideas of natural law in Hungary, past and present...* 156–157. o.; *20th-century Natural Law Theory in Hungary*. In: Enrico Pattaro – Corrado Roversi (eds.): *Legal Philosophy in the Twentieth Century: The Civil Law World*. Tome 1: Language Areas. Springer, Dordrecht, 2016. 1219–1225. o.

¹²⁴³ Horváth Barna: *Természetjog és pozitívizmus. Társadalomtudomány*, VIII. évf. (1928) 3–5. sz. 213–247. o. E tanulmány több helyen szövetségserűen is megegyezik a *Die Idee der Gerechtigkeit* című írásával. Vö. Barna Horváth: *Die Idee der Gerechtigkeit Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. VII (1928) H. 4. 508–544. o.

¹²⁴⁴ Horváth művének részletes elemzését olvashatjuk két kitűnő tanulmányban: H. Szilágyi István: *Circus Juris. Dráma és jogfilozófia Horváth Barna életművében*. In: *Portrévázlatok...* 236–246. o.; Cs. Kiss Lajos: *Szabadság és kényszer. Horváth Barna szellemi pályája...* 588–590. o.

Fontos megemlíteni, hogy hat évvel vágyunk a *Reine Rechtslehre* megjelenése előtt, de a kelsen-i életmű minden – később is hangsúlyos – kérdése terítékre kerül Horváth írásában.

A tanulmány bevezető soraiban – exponálva a két és félezer éves múlta visszatekintő polémiaát – a korabeli jogfilozófiai gondolkodást megérintő újfajta tendenciáról tesz említést: „Ma Európaszerte a természetjog reneszánszáról beszélnek. Vajon át lehet-e öltöztetni a társadalombölcselet történetének ezt a jól ismert hősét a hellén és római ókor, keresztény középkor és a nagy újkori protestáns természetjog díszes, de avult köntöséből a modern ember munkaruháiba? Vajon micsoda belső feszítőerő, micsoda titokzatos dialektikai folyamat az, amely a pozitívizmust belülről készíti most ismét szétfeszíteni? Micsoda végzet lebeg a pozitívizmus felett, hogy győzelme sohasem lehet véges? Micsoda sötét sors akadályozza meg ezt a két halálosan ölelkező ellenfelet: a Természetjogot, – ezt a nagy Állítást – éppúgy, mint a Pozitívizmust, – ezt a nagy Tagadást, – abban, hogy egymást elpusztítsa; micsoda hatalom az, amely ezt a két ellenfelet, akiknek harca égyidős a társadalomról való gondolkodással, nem engedi sem győzni, sem meghalni?”¹²⁴⁵

Horváth a természetjog és a pozitívizmus történetileg ellentmondásos viszonyának bemutatása kapcsán rögzíti elméleti kiindulópontját, mely szerint „a pozitívizmus a maga következetes végiggondolásában csupán egyik neme – és nem kontradiktórius ellentéte – a természetjognak: pozitívista természetjog. A pozitívizmus éppúgy méhében hordja a természetjogot, mint az ismereti relativizmus az abszolút logikát, az empirizmus a metafizikát, az ateizmus a misztikus vallásosságot.”¹²⁴⁶ Az általa „realista vízió”-nak nevezett felfogás szerint „a természetjogi termelés zöme – merev ellentétben a természetjog eszméjével – a mindenkori pozitív jog kiszolgálását jelentette; a pozitívizmusról viszont mutassuk ki, hogy immanens logikával, eltagadhatatlan és elalkudhatatlan dialektikával tör és vágyódik a természetjog tiszta eszméje felé.”¹²⁴⁷ Horváth tisztában van azzal, hogy világnézeti szempontból – és erre a jogfilozófiai gondolkodás főbb korszakainak jellemzését hozza példaként – sem lehet a két nagy szemléletmód „igazát” alátámasztani, mivel egyaránt felhasználhatók lényegében bármilyen ideológiai, politikai célok melletti argumentálásra.¹²⁴⁸

Elméleti kiindulópontja igazolásakor a „jogfilozófiai pozitívizmus” lényegi vonásainak bemutatására szorítkozik. A pozitívizmus alaptétele szerinte a következő: „[A] jognak érvényességi alapja egy tapasztalati tény, a jogalkotás aktusa.” – majd

¹²⁴⁵ Horváth Barna: *Természetjog és pozitívizmus...* 213. o.

¹²⁴⁶ Uo. 214–215. o.

¹²⁴⁷ Uo. 215. o.

¹²⁴⁸ „Azt látjuk tehát, hogy úgy a természetjogi, mint a pozitívista elméleteken belül a legszélsőbb abszolutizmustól az anarchizmusig az összes elképzelhető politikai állásfoglalások képviselve vannak. Röviden és szabatosan: a politikai jobboldal éppúgy állhat pozitívista alapon szemben egy természetjogi alapon álló baloldallal, mint megfordítva.” (Uo. 216. o.)

így folytatja – „A pozitív jog felett nem áll abszolút értékmérő, nincs olyan jogfeletti mérték, amelyből a jog abszolút helyessége vagy helytelensége megítélhető volna; nincs olyan abszolút érvényességi alap, amelyből a pozitív jog a maga relatív helyességét származtathatná. A jog a hatalom tényének funkciója.”¹²⁴⁹ E köznapi – közmegegyezést tükröző – megállapítás arra a következtetésre sarkallja Horváthot, hogy a jogfilozófiai pozitívizmust az erkölcsi értékrelativizmushoz hasonlítsa. Miként az erkölcsi relativizmus szerint nincs feltétlen erkölcsi norma, úgy a jogfilozófiai pozitívizmus szerint sincs feltétlen jogszabály. Úgy véli, az alaptételek nagyon hasonlóak az ismeretelméleti relativizmus gondolatiságához, mely tagadja a feltétlen igazság létét: „Ennek a tételnek az immanens értelme és immanens érvényességi igénye között tudvalevőleg ellentmondás van. Az az állítás, hogy nincs feltétlen igazság, a feltétlen igazság igényével lép fel.”¹²⁵⁰ Ha mindezt a jogvilágára vonatkoztatjuk, akkor Horváth szerint azt tapasztaljuk, hogy a jogfilozófiai pozitívizmus – hasonlóan az erkölcsi relativizmus tagadó jellegéhez – abból indul ki, hogy elutasít minden „Jogfelettit” mint megítélési mértéket, és a természetjog elleni „elkeseredett hajszába” kezd. Azzal követi el a pozitívizmus a lehető legnagyobb hibát, hogy „idővel a problémaanyag túlnyomó részét jogászilag irreleváns, jogfeletti materiának nyilvánítja. Ahelyett hogy megoldanák őket, a jogelmélet főproblémáit egyszerűen a Jogfeletti-be, a természetjogba utalják. Abban, hogy ezzel a jogelmélet problémáinak csaknem maradék nélkül természetjoggá bélyegezzék, már a relativizmusnak akaratlanul is igenlő jellege jelentkezik. Minél következetesebben gyakorolja a pozitívizmus a maga tagadó és leegyszerűsítő funkcióját, annál könnyebben szorítkozhatik egyetlen jogfeletti alaptételre: t. i. a jogfeletti megítélési mértékek mellőzésének alapértékére. Viszont minél következetlenebbül jár el e tekintetben, annál több természetjog, jogfeletti maradék, etikai-politikai posztulátum mutatható ki saját tanításaiban.”¹²⁵¹ Horváth képletes, aforizmaszerű kijelentése szerint mindez röviden is összefoglalható: „A pozitívizmus terhes a természetjogtól.”¹²⁵²

Horváth a 20. század egyik legmeghatározóbb elméleti törekvésének bemutatásán keresztül kívánja az előzőekben vázolt gondolatait érvekkel alátámasztani. Véleménye szerint a „kelsenizmus” – vagy ahogyan már e munkájában is említésre kerül, a „tisza jogtan” – minden erőfeszítése ellenére, vagy éppen ennek okán, nem tud megszabadulni a nem kívánt tehertől, a természetjogi kötődéstől. Horváth több vonatkozásban is görcső alá veszi az ekkor már minden jelentős jogbölcseleti gondolkodót vitára készítő teóriát, mellyel kapcsolatban megjegyzi, hogy mindazoknak igazuk van, akik „logikai természetjogot” látnak a tisza jogtanban, mivel Kel-

¹²⁴⁹ Uo. 218. o.

¹²⁵⁰ Uo. 219. o.

¹²⁵¹ Uo. 222. o.

¹²⁵² Uo. 214. o.

sen a marburgi filozófia-fegyvertárából származó „rendszer gondolat” érvényre juttatása kedvéért – különösen áll ez a hipotetikus alpnormára, illetve a belőle levezethető jogrend gondolatára – „logikai erőszakot” követ el a vizsgált ismerettárgyon, magán a jogon.¹²⁵³ Horváth kimutatja az elmélet másik szembeeszkő ellentmondásosságát, miszerint a jogtétel számos „metajogi fogalmat” (pl. emberi magatartás, esemény, kényszer, cselekvés, mulasztás) tartalmaz, melyek – miként Kelsen tanítja – „mint tényálladék megy bele a jog szisztematikájába”, következésképpen a jogot nem lehet egyszerűen mint kényszerrendet definiálni: „A jognak kényszerrendként való felfogása – és a vita a felett, hogy a jog valóban kényszerrend-e egyidős a jogról való gondolkodással – tipikusan szociológiai tájékozódású ideológia. Ennek a szociológiai természetjognak, ennek a jogfilozófiai empirizmusnak ugyanaz az etikai háttere, mint a szofisták hatalom-ideológiájának.”¹²⁵⁴ Harmadsorban Horváth szerint beszélni lehet a tiszta jogtan kapcsán a „politikai természetjogi” vonásokról, melyeket Kelsen állambölcseleti nézeteinek elemzése révén mutat be. Vagyis a kelsenizmus radikálisnak tekinthető relativizmusa etikai, logikai, szociológiai, politikai feltételektől terhes „szkeptikus” természetjogi indítatású tan, következésképpen a kelsen tiszta jogtan metafizika-mentessége – miként az alpnorma¹²⁵⁵ – merő fikció.

Horváth a későbbiekben is alkalmat talált arra, hogy a természetjogtan és jogpozitivizmus ügyében, ha csak érintőlegesen is, kifejtse álláspontját. *Rechtssoziologie* című monográfiája egyik több oldal terjedelmű lábjegyzetében megismételve és összefoglalva a korábban hangoztatottakat megállapítja, hogy „a jogpozitivizmus is mint a filozófiai empirizmus jogelméleti funkciója csupán a filozófiai idealizmus jogelméleti funkciójaként felfogott természetjogi doktrína különös válfaja”, melyet véleménye szerint kritikusi sem tudtak cáfolni.¹²⁵⁶ Néhány évvel később *A jogel-*

¹²⁵³ „A logikai természetjog [...] fogalma mögött a régi jó, megszokott etikai természetjog rejtőzik. [...] A megismerő ember tipikus magatartása, amellyel a világ minden zugába világosságot akar bevinni, amellyel minden ellentmondást fel akar oldani, amellyel minden Különbözőt egy nagy Egységbe akar összefoglalni, amellyel a Rendszer törvényszerű nyugalmát akarja a Chaos nyugtalan borzalma helyére léptetni – a megismerő embernek ez az egész magatartása tipikusan és jellegzetesen etikai magatartás. A megismerő ember a világban értelmet keres. S ha nem talál: akkor értelmet magyaráz bele, mert azt akarja, hogy a világ értelmes legyen. Szembeszökővé válik ez akkor, amikor – mint a kelsenizmus esetében – ez a megismerési, rendszerezési, egységesítő és leegyszerűsítő szenvedély elragadja a gondolkodót, aki most már a maga türelmetlen racionalizmusában nem hajlandó többé a megismerésnek semmiféle korlátját tisztelni.” (Uo. 234. o.)

¹²⁵⁴ Uo. 236. o.

¹²⁵⁵ „Mert ha nyilvánvaló, hogy az alpnorma tartalma csak természetjogi lehet, akkor a pozitivizmusnak le kell vonnia azt a konzekvenciát, hogy az alpnorma merő fikció; az alpnorma nem teljes, mert bizonyíthatóan tartalommal el nem látható ismerettárgy! Az alpnorma olyan forma, amelynek a pozitivizmus nem is képes tartalmat adni. [...] Az alpnorma nagykapuja tárva-nyitva áll az erősebb joga előtt éppúgy, mint az igazságosság előtt, a hatalom előtt éppúgy, mint a Ráció előtt, az autokrácia előtt éppúgy, mint a demokrácia előtt.” (Uo. 242–243. o.)

¹²⁵⁶ Vö. Horváth Barna: *Jogszociológia*... 152. o.

mélet vázlata című művében a korábban megismert érvek fölhasználásával szól a természetjog és pozitív jog közötti viszonyról. A természetjog „illúzió” mivolta sem bizonyíték, sem cáfolat nem lehet. Alapvető hipotézisként fogalmazza meg a természetjog „elkerülhetetlenségét” és „hasznosságát”, illetve olykor „káros” jellegét. Elkerülhetetlen azért, mert tagadása is természetjoghoz vezet: „A pozitív jog mögötti jogot tagadni ugyanis éppoly kevéssé lehet a pozitív jog alapján, mint a tapasztalat túl világot a tapasztalat alapján. Sem a pozitív jog, sem a tapasztalat – eltekintve attól, hogy mindkettő még befejezetlen – nem mond semmit arról, hogy mögöttük mi van. A jog mögötti jogot és a valóság mögötti valóságot akár állítani, akár tagadni csak a tapasztalat mögé nyúlva lehet. Az állítás a jog mögötti jognak, a tagadás pedig a tételes jognak ad természetjogi jelleget. A pozitivisták gyanútlanul sokkal dogmatikusabb alapon állnak, mint ellenfeleik, mert ők voltaképpen csak természetjogot – a dogmatikusan kizárólagosnak állított tételesjogot – ismernek.”¹²⁵⁷ Mindezzel szembenézni azért hasznos, mert „figyelmeztet arra a határra, ahol a tapasztalat, a pozitívitás cserben hagy” bennünket. Károssá pedig akkor válik, amikor a „szükségből erényt csinálva óvatosságra intő tábla helyett dogmák kódexévé lép elő.”¹²⁵⁸ Mint látjuk, a szűk egy évtizeddel korábban megfogalmazott kiindulóponton Horváth később sem lépett túl, figyelme ezt követően elsősorban saját elméleti rendszere kidolgozására irányult.¹²⁵⁹

A szóban forgó időszakban Moór Gyula is több írásában érintette a természetjog és jogpozitivizmus viszonyát. Vonatkozó műveiben az 1920-as évek elejétől mindig nagy teret szentelt a természetjogtan és jogpozitivizmus közötti „örök harc” bemutatásának. Moór szemléletmódjában új szint jelentett az 1930-as évek elején formálódó „negatív vagy limitatív természetjogi felfogásról” szóló elméleti alapvetése, melynek rendszerezett kifejtésével *A természetjog problémája* című értekezésében találkozunk.¹²⁶⁰ Az itt megfogalmazott gondolatait a jogalkotás logikai hatáiról már *A logikum a jogban* című tanulmányában megemlíti,¹²⁶¹ illetve *A jogi szemé-*

¹²⁵⁷ Horváth Barna: *A jogelmélet vázlata*... 46. o.

¹²⁵⁸ Uo.

¹²⁵⁹ Mindazonáltal van olyan interpretáció, mely éppen a folyamatosságot véli látni a szinoptikus elmélet megalkotása előtti és az emigrációs években keletkezett publikációk között. E gondolati kísérlet szerint a szinoptikus jogelmélet már nem „csúcspontként”, hanem „kitérőként” tűnik fel az életmű egészen végighúzó gondolati irányhoz képest. (Vö. H. Szilágyi István: *Circus Juris. Dráma és jogfilozófia* Horváth Barna életművében. In: *Portrévázlatok*... 235–236. o.)

¹²⁶⁰ Moór Gyula: *A természetjog problémája*. Értekezések a filozófiai és társadalmi tudományok köréből. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1934. (Német nyelven: *Das Problem des Naturrechts. Archiv für Rechts- und Sozialphilosophie*, Bd. XXVIII [1935] H. 3. 325–347. o. és H. 4. 543–569. o.)

¹²⁶¹ „[C]sakis olyan tartalmak tehetők joggá, amelyek logikailag összeegyeztethetők, amelyek egymással megférnek. A normaforrásként jelentkező jogalkotó hatalmának szigorú logikai határai vannak. [...] A jogalkotás logikai határai [...] jórészt már magából az emberi gondolkodás logikus szerkezetéből folynak.” (Moór Gyula: *A logikum a jogban*... 8. o.)

lyek elmélete című monográfiájában egy hosszabb lábjegyzetben szól a „lehetséges jogról”, amely nem más mint „negatív értelemben vett természetjog”.¹²⁶² Lényegében ugyanezt olvashatjuk – némileg bővebb magyarázat kíséretében – a „Kelsen-Festschrift”-ben megjelent *Reine Rechtslehre, Naturrecht und Rechtspositivismus* című tanulmányában is.¹²⁶³

Moór újszerűnek ható elméletében a természetjog és a pozitívizmus közös magjának megtalálására tesz kísérletet. Kiindulópontja, mint sokaknak ez idő tájt, a természetjog modern reneszánsza, melyről így ír: „Napjainkban [...] szemtanúi lehetünk a természetjog feltámadásának. A világháború megpróbáltatásán átment emberiség fokozott metafizikai vágyakozása nyilvánul meg talán abban, hogy a természetjogi felfogás az utolsó másfél évtizedben – írja 1934-ben – eleven erővel újraéled.”¹²⁶⁴ Moór szerint több síkon folyik a küzdelem „a jogi pozitívizmus és a nagy erővel támadásba lendült természetjogi felfogás között s a mai jogbölcseletnek nincsen égetőbb problémája, mint állást foglalni az ellentétes szellemi áramlatoknak ebben a harcában.”¹²⁶⁵ Saját nézőpontjának megalapozását részletes elmélettörténeti fejtegetések teszik meggyőzőbbé, melynek végén megállapítja, hogy „a mérsékelt jogi pozitívizmus és a skolasztikus természetjog felfogása közti különbség nem olyan jelentékeny, mint azt általában hinni szokták.”¹²⁶⁶ Moór szerint látszólag két kérdésben van eltérés a pozitívista és természetjogi felfogás „mérsékelt” válfajai között. Egyrészt különbség van az erkölcs szerepének megítélésében, másrészt a tételes jog „mivoltára” vonatkozó felfogásban. Ami az elsőt illeti, a mérsékelt jogpozitívizmus elismeri az erkölcsöt a jog helyességének végső értékmérőjeként, azonban – szemben a skolasztikus felfogással – ezt az értékmérőt nem tekinti természetjognak. Azaz mindkét szemléletmód valamilyen formában elutasító a nyers hatalmi parancsnak

¹²⁶² „A lehetséges jog jogfilozófiai problémájára vonatkozóan legyen szabad röviden a következőket megjegyeznünk. Ha nem is fogadhatjuk el a régi természetjogi iskolának azt a felfogását, amely tartalmilag meghatározhatónak vélte a maga természeti jogának örökérvényű és változhatatlan előírásait, szerény nézetünk szerint mégiskétségtelennek látszik, hogy a változó tételes jogban bizonyos változatlan és örökérvényű elemek találhatók. Ezek a változatlan elemek azonban mint a jog tartalmát csupán negatív meghatározó tényezők jönnek tekintetbe. Pozitív a tételes jog tartalmát a jogalkotó határozza meg; ő tölti ki konkrét tartalommal azokat a kereteket, amelyeken belül működését kifejtheti. Mert a jogalkotó hatalomnak változatlan és át nem hágható határai vannak: logikai, fizikai, szociológiai és etikai határai. Ami ezen határok miatt lehetetlen, az a tételes jog tartalmává sem válhat. Ebben az értelemben beszélhetnénk – ha a természetjog homályos és sokértelmű kifejezését használni akarnók – egy negatív értelemben vett természetjogról.” (Moór Gyula: *A jogi személyek elmélete*. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1931. 40. o.)

¹²⁶³ Vö. Moór Gyula: *Reine Rechtslehre, Naturrecht und Rechtspositivismus*. In: Alfred Verdross (Hrsg.): *Gesellschaft, Staat und Recht. Festschrift gewidmet Hans Kelsen zum 50. Geburtstag...* 102–105. o.

¹²⁶⁴ Moór Gyula: *A természetjog problémája...* 6. o.

¹²⁶⁵ Uo. 9. o.

¹²⁶⁶ Uo. 19. o.

tekintett joggal szemben. Valójában a másik kérdés megválaszolása jelent valódi különbséget a két szemléletmód között: „[A] jogi pozitívizmus és a természetjogi felfogás különbsége nem is a természetjogra vagy az erkölcsre vonatkozó eltérő felfogásban, hanem magában a tételes jog fogalmának eltérő megállapításában van.”¹²⁶⁷ Moór végső soron monista nézetének ad hangot, amikor a természetjogi felfogást, mint a tételes jog „mellett vagy felett” álló magasabb rendű jog koncepcióját, megkérdőjelezi: „[H]a a tételes rendelkezés ellenkezik a természetjoggal, akkor nem jog, ha pedig megfelelnek, akkor nem egyéb, mint a természetjogi alapelvek részletesebb kifejtése per modum conclusionis vagy per modum determinationis s ekkor a természetjog sem más, mint magában a tételes jogban bennrejlő általános és örökérvényű elvek foglalata.”¹²⁶⁸ Mindebből azt a következtetést vonja le, hogy a vázolt felfogás és a mérsékeltnek tekintett skolasztikus tanítás között nincs valójában ellentét. A valódi különbség, vagy ahogyan Moór nevezi, „ütközőpont” a jogi pozitívizmus és a természetjogi felfogás között nem itt keresendő, hanem „a helytelen jog lehetőségének, illetőleg a jogalkotó hatalom korlátlanságának [a] kérdésében”.

Moór a skolasztikus felfogásnak a helytelen jog kapcsán vallott nézetét – mely szerint a „kiáltóan erkölcstelen” tételes jog nem tekinthető jognak¹²⁶⁹ – olyan paradigmatisz kiindulópontnak tekinti, ami a továbbgondolás igényére tarthat számot. Ez a skolasztikus filozófiában rejlő gondolat tulajdonképpen a jogalkotó hatalom korlátlanságának tagadása. Moór úgy véli, hogy a skolasztikus felfogással nincs ellentétben, sőt annak „legmélyebben fekvő, leglényegesebb és legértékesebb” alapgondolatával teljes mértékben összhangban van, ha a kiáltó „erkölcstelenség” fogalmát összekapcsoljuk az „okozatos lehetetlenség” gondolatával, mely magában foglalja az erkölcsi mellett a fizikai (természeti adottságok), szociológiai (társadalmi élet adottságai) és logikai lehetetlenséget: „Ezzel eljutottunk egy olyan felfogáshoz, amely a jogalkotó társadalmi hatalom számára általánosan, állandóan és megváltoztathatatlanul fennálló logikai, fizikai, szociológiai és etikai korlátokról, a tételes jog ledönthetetlen határaitól beszél, és amelyet szívesen neveznék negatív vagy limitatív természetjogi felfogásnak, minthogy nézetem szerint nincsen ellentétben a természetjog, különösen a skolasztikus természetjog [...] alapgondolatával.”¹²⁷⁰ De ugyanígy nincsen ellentétben a „mérsékelt jogi pozitívizmus” felfogásával sem, amely szemben áll a „túlzó pozitívizmusnak” a jogalkotó hatalom korlátlanságát valló tételével. Moór meg van győződve arról, hogy ezek a korlátok „formális” keretet jelentenek a jog számára, és „azt mondják meg, mi nem lehet jogi tartalom”. E

¹²⁶⁷ Uo. 22. o.

¹²⁶⁸ Uo. 23. o.

¹²⁶⁹ „A »kiáltó erkölcstelenség« [-en] [...] azoknak az alapvető erkölcsi elveknek a megsértését értjük [...], amelyek nélkül a társadalom fennállása az okozatos realitás szempontjából is lehetetlen.” (Uo. 25. o.)

¹²⁷⁰ Uo. 26. o.

negatív meghatározás csupán a „lehetséges, de még nem a valóságos jog tartalmának határát” írja körül, tehát nem tekinthető klasszikus értelemben vett természetjognak. Moór a tanulmányának végén, nem hazudtolva meg neokantiánus mivoltát, optimistán tekint az egymással évezredes küzdelmet vívó szemléletmódok jövőbeni sorsára: „[N]em lehetetlen, hogy kellő megértés mellett [...] a természetjog és a jogi pozitivizmus vitája, mint a valóság és érték heterogén szféráinak sűrűlődséből keletkezett harci zaj, e szférák zenéjeként összhangba olvadjon.”¹²⁷¹

Sajátos színt képviselt a természetjogi nézőponthoz való viszonyulásban Irk Albert, aki 1937-ben tartott akadémiai székfoglalójában a jog érvényesülésében meghatározó szerepet játszó irracionális értékelő elemekről értekezett. Úgy gondolja, hogy a jogalkalmazás terén a norma individualizációja megkívánja morális, illetve emocionális értékelő szempontok figyelembevételét, de a jogalkotás során is mind több irracionális-értékelő elem kerül megfogalmazásra magukban a jogi normákban. Ilyen például a „jogerzet”, a „méltányosság”, a „dolgoz természet”, a „jó erkölcs”, az „alapos ok”, a „szerződési hűség és bizalom”, melyek a jogszabályi rendelkezésekkel szemben értékelő szempontokat tartalmaznak: „Így törik keresztül a jogpozitivizmus zárt normatív rendszere. Így válik a merő jog rugalmassá ezen irracionális elemek alkalmazásával, a jogszabály a konkrét esethez hozzáalkalmazhatóvá. [...] Ezért hirdetik ma mind többen, hogy a bíró nem a törvénynek, hanem az örök jogrend szellemének van alávetve.”¹²⁷² De hogy ennek az örök jogrendnek mik az alkotó tényezői, abban jelentős eltérésekkel lehet találkozni. Irk e helyütt éles kritikával illeti az „új irányként” aposztrofált német fasiszta ideológiából táplálkozó „biológiai, faji természetjogi felfogást”, a „vér és faj mítoszát” mint jogeszmét, és vele szembe állítja a „keresztény kultúr-nemzetek még ma uralkodó morálját”, azt az értékvilágot, amely a keresztény kultúra elemeiből épül fel. Mindezek kapcsán fogalmazza meg saját természetjogias neoskolasztikus szemléletmódot tükröző álláspontját, mely szerint „[a] pozitív jog szabályai felett ott látjuk azt a jogeszmét, mely a krisztianizmus forrásából ered.”¹²⁷³

Irk – a második világháború vége táján írt, kéziratban hátrahagyott – utolsó jogbölcseleti tárgyú írásában bővebben szól a jog működésében meghatározó jelentőséggel bíró pozitív jogon kívüli „metajogi”, valójában természetjogi elemekről.¹²⁷⁴ A metajog fogalmát azért tartja előnyösebbnek, mert úgy véli, hogy a természetjogi tradíció sokszínűsége („kaméleon természete”) szükségessé teszi annak tisztázását, hogy adott esetben konkrétan melyik teóriáról van szó. Álláspontja szerint „[a] jogi empirizmus a jog külső, fizikai alkatának a vizsgálatánál megrekedt. Nem akarta

¹²⁷¹ Uo. 45. o.

¹²⁷² Irk Albert: *A büntetőjog racionális és irracionális elemei...* 25. o.

¹²⁷³ Uo. 29. o.

¹²⁷⁴ Irk Albert: A törvényjog és bírói gyakorlat pozitívjogon kívüli elemei. Metajog és pozitívjog. In: Irk Ferenc (szerk.): *Irk Albert Emlékkötet...* 132–135. o.

észrevenni, hogy ezzel csak a vázát adta a jelenségnek. De a jognak van ezen kívül belső metafizikai tartalma is. Ha a metafizika körébe ugyanis azt az ismeretkört foglalkuk, mely a tiszta ész vagy a tapasztalat útján nem szerezhető meg, úgy a jogban sok olyan elem rejlik. A jog az egyes tételes jogszabályokban, nemkülönben a bírói ítélezésben való megjelenése bizonyítja, hogy számtalan olyan irracionális elem szövedéke, melyek nem racionalizálhatók; s így logikai síkra ki nem vetíthetők.”¹²⁷⁵ Mivel a jog az igazság megvalósítására törekszik, a jog „belső magva” nem írható le az ember alkotta „racionális fogalmi hálójával”, hanem csupán a metafizika síkján ragadható meg. Ezért nem hunyhat szemet a jogtudomány „a jog belső immanens magva” felett.

A természetjogi tradícióhoz szorosan kötődőnek kell tekintenünk a természetjogtan kontra jogpozitivizmus évszázadok óta terméketlen jogbölcseleti vitáját meghaladni kívánó Hegedüs József (1886–1975)¹²⁷⁶ nevéhez fűződő „színhétikus” („komplex”) jogbölcseleti felfogást. Megkönnyítendő az utókor „skatulyázó” kényszerét, Hegedüs maga siet segítségünkre, amikor egy tanulmányának lábjegyzetében jogbölcseleti szemléletmódjának meghatározásakor azt írja: „[A] természetjogi szemléletnek vagyok inkább híve.”¹²⁷⁷ Elméleti tájékozódásának legelső eredménye az 1922-ben megjelent írása, amit „rendszeres jogbölcselete” pragmatikus kifejtésének nevez. Anatole France-ra utalva fogalmazza meg szemléleti kiindulópontját, mely szerint „[a] jog nemcsak általánosan kényszerű, sajátlagos normatívum, a jog nemcsak Istentől eredő metafizikai miség, hanem másneműségében csodás egybeolvadása isteninek és emberinek.”¹²⁷⁸ A neoskolasztikus világnézeti kötődése már ekkor megnyilvánul, mely a későbbiekben is számos gondolatmenetében kifejezésre jut.

Miként egy helyütt írja, évtizedes elmélyült kutatómunka eredményeként jelent meg 1930-ban *A színhétikus jogbölcselet vázlata és történelmi kialakulásának*

¹²⁷⁵ Uo. 134. o.

¹²⁷⁶ Hegedüs József (1894, Zágráb – 1975, Budapest) 1926-ban szerzett jogtudományi doktorátust a budapesti jogi karon. 1931/32-ben a kölni egyetemen Kelsent hallgatta. 1936–1948 között az Igazságügyi Minisztérium kodifikációs osztályának munkatársaként, majd 1953-ig a Budapesti Törvényeszk büntetőbírájaként tevékenykedett. 1953-ban „feladata ellátására alkalmatlannak” találták, és tisztsgétől megfosztva 1970-ig szállodai portásként dolgozott. Életéről és munkásságáról lásd Szabadfalvi József: A természetjog rehabilitációja: Hegedüs József „színhétikus” jogbölcselete. In: H. Szilágyi István – Paksy Máté (szerk.): *Ius unum, lex multiplex. Liber Amicorum Studia Z. Péteri Dedicata. Tanulmányok a jogösszehasonlítás, az államelmélet és a jogfilozófia köréből / Studies in Comparative Law, Theory of State and Legal Philosophy, [Jogfilozófiák / Bibliotheca Iuridica. Libri Amicorum 13]* Szent István Társulat, Budapest, 2005. 513–523. o. Hegedüs József: *A színhétikus jogbölcselet alapjai. (ahogy ma – 1975-ben – látom azokat)*. <https://drhegedusjosef.hu> (7. o.)

¹²⁷⁷ Vö. Hegedüs József: Időszerű jogbölcseleti kérdések. *Társadalomtudomány* XXIII. évf. (1943) 4–5. sz. 386. o. (1. lábjegyzet)

¹²⁷⁸ Hegedüs József: Jogbölcseleti állandó adalékok a politikai bűncselekmény monográfiájához (Egy elkerülhetetlen ismétlésbe bocsátkozó pragmatikus fejezet rendszeres jogbölcseletemhez). *Magyar Jogi Szemle* III. évf. (1922) 7. sz. 407. o.

főbb mozzanatai című könyve, melyet elméleti alapvetése első kötetének szánt.¹²⁷⁹ A több mint kétszáz oldalas munka jogbölcseleti rendszerének vázlatát tartalmazza. A körülményesen fogalmazó, néhol mesterkéltnek tűnő nyelvezettel megírt könyv szerkezete, csapongó gondolatvezetése nem szolgálja a szerző szándékát, a rendszertalkotást.¹²⁸⁰ Kiindulópontja, elméletének alapgondolata a szintézis. Bár – mint írja – „[ma] a jog- és államtudományok különféle részleteredményei a bölcseleti szintézis szervező és összegző erejére vágyódnak”, a szintézis alatt mégsem e részleteredmények összefoglalását kell érteni, hanem a „módszerek szintézisét”.¹²⁸¹ E módszer jellegzetességeként említi, hogy „a tárgy [a] komplex életkategória természetéhez van igazítva, s amely szükségképp öleli fel a megismerés megfelelő lehetőségeinek egész skáláját.”¹²⁸² A jogbölcselet módszerei szerint „szisztematikaira” és „kritikáira” ágaznak, s a szintézis az a módszertípus, amely az előzőekből mint téziszből és antitéziszből logikai szükséggel következik.¹²⁸³ A helyes jogbölcseleti módszer így a szisztematikus és kritikai módszer-csoportok, konkrétan „logikai”, „szociológiai”, „pszichológiai” és „történelmi” módszerek összeegyeztetése, „egységes methodikai kánonba való összefoglalása”, egyszóval szintézise. Ezt tekinti rendszere legfőbb nívumának.¹²⁸⁴ A jogi pozitivizmus és annak legmarkánsabb képviselői – Austin, Bergbohm, Kelsen teóriái – véleménye szerint mint „jogi tévtanok” a methodikai monizmus hibájába esnek. Ennek alapján tárgyalja a szintézis egyes összetevőit mint szociológiai, logikai és pszichológiai „alapvetéseket”, amelyeket jogbölcseleti propedeutikának nevez. A jogról mint szintetikus (komplex) „életkategóriáról” beszél, ami egyaránt szociális, pszichikai és logikai vonatkozásokkal bír, illetve a történelmi fejlődés által befolyásolt eredményként manifesztálódik: „A jogbölcselet tárgya [...] nem a jognak, mint sajátos normakategóriának fogalma, hanem a jog, mint az egyetemes élet kategóriája, mint közvetlen normatív életkategória, amely szintheitikus methodikai kategóriát a tárgy sajátos természetéhez igazított bölcseleti módszerrel

¹²⁷⁹ Hegedüs József: *A szintheitikus jogbölcselet vázlata és történelmi kialakulásának főbb mozzanatai*. Politzer Zsigmond és Fia, Budapest, 1930. (A szerző egy későbbi kéziratában utalást tesz arra, hogy ez a műve eredetileg, első kiadásban 1924-ben jelent meg. A hazai könyvtárak ugyanakkor nem őriznek ilyen példányt, illetve Hegedüs maga sem tesz említést a korábbi megjelenésről az 1930-ban megjelent könyvében.)

¹²⁸⁰ Egykori recenzió meg is jegyzi: „Az egységes gondolatmenet hiánya az egyes fejezeteken belül is erősen érezteti a hatását; a szerző egyes megállapításai szinte elszigetelten állnak egymás mellett, ami műve olvasását elismerést érdemlő íráskészsége mellett is fárasztóvá teszi. Pedig a szerző tételei nem ritkán kitűnő meglátásra mutatnak.” (Ruber József: Hegedüs József: *A szintheitikus jogbölcselet vázlata és történelmi kialakulásának főbb mozzanatai*. *Társadalomtudomány*, XII. évf. [1932] 1. sz. 92. o.)

¹²⁸¹ Hegedüs József: *A szintheitikus jogbölcselet vázlata*... 6. o.

¹²⁸² Uo. 70. o.

¹²⁸³ „Szisztematika, kritika és szintézis: ez a jogbölcselet hármastagozódású ritmus-képlete.” (Uo. 83. o.)

¹²⁸⁴ Uo. 132. o.

dolgozzuk fel.”¹²⁸⁵ Mindazonáltal az alapul vett módszertani komplexitás csupán a hipotézisek szintjén „érvényes”, konkrét alkalmazására művében nem vállalkozik.

Hegedüs már e könyvében fölveti a később gyakran visszatérő következtetését, mely szerint a „liberális jogtípus” – amit azonosít a klasszikus 19. századi jogpozitivizmussal – és annak „végső elfajulása”, a kelsen-i tiszta jogtan, végérvényesen egy letűnt korszak rekvizituma. Véleménye szerint az első világháború után egy új, a „szociális kultúr- és jogtípus” megjelenésének lehetünk tanúi, mely alapjaiban más jogi szemléletmód, aminek kialakulásában meghatározó szerepe van a természetjog „mai” reneszánszának, mely a jogélet megújulásának egyetemes alapját képezi.¹²⁸⁶ A szintetikus jogbölcselet által alkalmazott módszer e fejlemények megértésének egyetlen lehetséges módszere.¹²⁸⁷ Sőt azt is megkockáztatja, hogy a szintézis kora minden szellemi törekvésnek általános szimbóluma lehet.

Művének tervezett második kötete, mely „A szintheitikus jogbölcselet történelmi kialakulásának főbb mozzanatai” (munka)címet viselte, nem készült el. Azonban számos konkrét utalás történik könyvében a második kötet egyes fejezeteire, így szó esik Arisztotelész, Platón, Aquinói Tamás, Comte és Spencer módszertani törekvéseiről, valamint az individualizmus racionalista metodikájáról a természetjogi és észjogi elméletekben. Ha a második kötet nem is, de annak gerincét képező szerzők szintetikus szemléletét bemutató résztanulmányok az 1940-es évek elején napvilágot láttak.¹²⁸⁸ Ez idő tájt több írásában foglalkozott a kortárs jogfilozófusok elméletében föllelhető jogbölcseleti szintézisre utaló jelekkel. Így erre törekvő álláspontnak tekintette Otto von Gierke¹²⁸⁹ jogbölcseletét, illetve a hazai pályatársak közül Losonczy István, Irk Albert, Moór Gyula és részben Horváth Barna jogszemléletét.¹²⁹⁰

¹²⁸⁵ Uo. 165. o.

¹²⁸⁶ Uo. 182. o.

¹²⁸⁷ „Napjaink történelme az egyéniség és a közületiség összeegyeztetésének, helyes arányosításának kísérlete. – Ez szintheitikus folyamat, amelynek a jogot illetően az önálló methodikai típus jelle gével és formaértékével bíró szintheitikus jogbölcseleti módszer felel meg.” (Uo. 84. o.)

¹²⁸⁸ Hegedüs József: Aquinói Szent Tamás jogbölcseletének szintetikus jellege. In: Angyal Pál – Barányay Jusztn – Móra Mihály (szerk.): *Notter Antal Emlékkönyv*. Szent István-Társulat, Budapest, 1941. 588–599. o.; Időszertű jogbölcseleti kérdések Aristotelesnél. *Társadalomtudomány*, XXI. évf. (1941) 2. sz. 175–187. o.; Spencer jogbölcseletének maradandó elemei. In: Eckhart Ferenc – Degré Alajos (szerk.): *Emlékkönyv Dr. viski Illés József ny. r. egyetemi tanár tanári működésének negyvenedik évfordulójára*. Stephaneum Nyomda, Budapest, 1942. 189–213. o.

¹²⁸⁹ Hegedüs József: Szintézisre törekvés Gierke jogbölcseletében. (Szélgjegyzetek egy tanulmányhoz.) *Társadalomtudomány*, XXI. évf. (1941) 1. sz. 132–135. o.

¹²⁹⁰ Vö. Hegedüs József: Losonczy István: *A funkcionális fogalomalkotás lehetősége a jogtudományban*. *Társadalomtudomány*, XXI. évf. (1941) 3. sz. 347. o. Az említett jogfilozófusok közül Horváth *Rechtssoziologie* című művében kifejtett álláspontjával vitatkozva kifejti: „Jelen sorok írója pl. a logikai, axiológiai, szociológiai, pszichológiai és történelmi szempontok szintézisével próbálkozott e téren. [...] Horváth Barna, bár ezen területekre a pszichológiai összetevő kivételével mind külön-külön kiterjeszkedik – a szintézist elutasítja, mert az módszerei szinkretizmust jelent, az ellentét logikai misztikumának feloldását. [...] Hogy valaki a módszerei egyelvűséget szinopszissnak nevezett dualizmussal, avagy

Az 1930-as évek közepétől megjelent írásaiban¹²⁹¹ a jogbölcselet aktuális kérdésekként – a „tétéles törvényjog ortodox hívőivel” szemben – egyre többet beszél a természetjog rehabilitálásáról, időszerűségéről, megújításáról, illetve a jogi pozitivizmus hanyatlásáról, bukásáról.¹²⁹² A *természetjog rehabilitációja* című, 1935-ben írt tanulmányában egyoldalúsággal vádolja a pozitivizmust vagy, ahogy előszeretettel nevezi, a liberális jogtípust, s hibájaként rója föl, hogy a „jog abszolút mivoltába vetett hitet és általában a jog egész metafizikáját” mint tudománytalant száműzte a jogról folytatott diskurzusból.¹²⁹³ Holott mind a pozitivizmusnak, mind a természetjognak megvan a maga helye a jog lényegét érintő vitákban: „A kétféle feladatkör, amit a pozitivizmus és a természetjog betölt egyformán jelentős. Csak a történelmi szükséglet szerint változik a hangsúly. Hol az egyik, hol a másik van előtérben. A jog elméleti művelésének váltógazdasági rendszere ez csupán.”¹²⁹⁴ Már itt megfogalmazza a természetjog mint „periodikus jelenség” gondolatát, mely „hasonló kultúrmorfológiai adottságok mellett [...] szükségképp előáll bárhol és bármikor.”¹²⁹⁵

Az 1930-as évek legvégén és az 1940-es évek elején írt tanulmányaiban a természetjog és pozitív jog viszonyának vizsgálatát „szintétikus” elméletének további megalkotására kívánta fölhasználni. A két klasszikus jogmagyarázat közötti alapvető különbséget abban látja, hogy míg a jogbölcseleti pozitivizmus „csak szűk körben mozgó részleteket kutat” s „a természettudományos specializálódásnak megfelelően

szintézisnek nevezett többelvűséggel cseréli fel, az szerény nézetem szerint ismeretelméletileg teljesen egyenértékű eljárás” (Hegedüs József: Horváth Barna jogszociológiája. *Társadalomtudomány*, XIV. évf. [1934] 5–6. sz. 308. o.) Moór egyik tanulmánya bemutatása kapcsán a következőket írja: „A jogbölcselet Moór szerint magába foglalja a módszertant, jogi alaptant, általános jogszociológiát és végül a jogi értéktant is. Ez annak a folyamán, hogy a jog több szálból szőtt társadalmi jelenség, tehát nem nélkülözheti annak a realitásnak az elemzését sem, amely szellemi tartalmának a hordozója. A jog komplex mivolta határozza meg a módszerek többségét és azok utólagos: szintetikus egységét.” (Hegedüs József: Szociológia és jogbölcselet. *Társadalomtudomány*, XV. évf. [1935] 2–3. sz. 183. o.) Majd így folytatja: „Moór szerint a módszerek termékeny szintézisére van tehát szükség a tömören komplex jog-jelenség teljes átértéséhez.” (Uo. 184. o.)

¹²⁹¹ Hegedüs József: A természetjog rehabilitációja. *Jogállam*, XXXIV. évf. (1935) 5–6. sz. 253–257. o.; A természetjog időszerűségéről. *Társadalomtudomány*, XIX. évf. (1939) 4–5. sz. 153–183. o.; A jogpozitivizmus bukása. *Budapesti Szemle*, CCLXXI. köt. (1943) 207–218. o.; 300–309. o.; Időszerű jogbölcseleti kérdések. *Társadalomtudomány*, XXIII. évf. (1943) 4–5. sz. 381–394. o.

¹²⁹² A természetjog „rehabilitációjáról” először Horváth Barna *Rechtssoziologie* című könyvéről írt szemle-cikkében tesz említést (vö. Hegedüs József: Horváth Barna jogszociológiája... 314. o.) és megállapítja: „A jogalkotó örök természeti erők (természetjog!) és a belőlük eredő mulandó létű tétéles törvényi jog dualizmusa sohasem volt annyira szembetűnő, mint éppen napjainkban!” (Uo. 315. o.)

¹²⁹³ Hegedüs József: A természetjog rehabilitációja... 253. o. Egy másik helyen is hasonlóan fogalmaz: „A pozitivizmus azonban [...] túllőtt a célon. A liberalizmus értékeléseitől telített, de azt a módszertisztaság elvével álcázó »tisztá« jogtan száműzte a természetjogot, de vele a jog abszolút mivoltába vetett hitet és általában a jog egész metafizikáját.” (Hegedüs József: Horváth Barna jogszociológiája... 312. o.)

¹²⁹⁴ Uo. 254. o.

¹²⁹⁵ Uo. 255. o.

[...] az egészre irányított tekintetét elveszítette”, addig a természetjogi felfogás „a jog ontológiai eredetére való ráeszmélés folytán a jog tényleges mivoltát szellem-erkölcsi, társadalmi és történeti összhatások eredményeképp értelmezi.”¹²⁹⁶ Kora jogpozitivizmusának Kantra visszavezethető ismeretelméleti kiindulópontja, megítélése szerint végső kudarcot vallott.¹²⁹⁷ Mélyreható átalakulást vizionál a kortárs jogi gondolkodásban. Az „egészies összefüggésről” megfélekedett pozitivizmussal szemben egyre többen ráeszmélnek a „végső alapelvek” megkerülhetetlen szükségességére. A modern természetjogi törekvések „sui generis irányt” képviselve „a természetjog örök visszatérésének sajátos és éppen aktuális alakjai.”¹²⁹⁸ A jog világában a tétéles jog és a természetjog közötti „örökös feszültség” biztosítja a jog „dinamikáját” és egyben fejlődését.¹²⁹⁹ A közösségi élet igazságos rendje felé való állandó törekvés és örök vágyakozás pedig nem más, mint a klasszikus skolasztikus érvelés lényege. Töretlenül vallja, hogy az „örök természeti jog”, mint abszolút jog, „ma” is korszerű és érvényes.¹³⁰⁰ Ennek kapcsán fogalmazódik meg benne a természetjog időszerűségének kérdése,¹³⁰¹ melyről két értelemben lehet beszélni. Egyrészt megkülönbözteti az „állandó rendeltetést”, mely a jog „igazság funkciójának” a biztosításában fejeződik ki. Másrészt szól a „változó rendeltetésről”, ami a kor szükségleteihez való alkalmazkodást jelenti. A természetjog e második értelemben vett időszerűségét a jogfejlődés társadalmi körülményei határozzák meg.¹³⁰² A természetjog mint társadalmi katalizátor olyan szellemi erő, amelyet a legkülönbözőbb célok szolgálatába lehet állítani.¹³⁰³

¹²⁹⁶ Hegedüs József: A természetjog időszerűségéről... 164. o.

¹²⁹⁷ „A jog világában e módszertani kísérlet sem vált be, amiből az a tanulság, hogy a jó öreg Arisztoteles közhely számba menő tételét, amely szerint a módszert a tárgy természetéhez kell igazítani, a jogbölcseletnek sem lehet figyelmen kívül hagyni.” (Hegedüs József: Időszerű jogbölcseleti kérdések... 381. o.)

¹²⁹⁸ Hegedüs József: A természetjog időszerűségéről... 179. o.

¹²⁹⁹ „A természetjog és a tétéles jog közötti ellentét és feszültség azért oly rendkívüli nagyjelentőségű, mert a társadalom harcos egészségének jele s a jog igazságos állapotának egyik biztosítéka.” (Uo. 154. o.)

¹³⁰⁰ Vö. Hegedüs József: A jogpozitivizmus bukása... 216. o.

¹³⁰¹ „A természetjog időszerűsége dinamikai probléma. A jognak lényegében a pozitív tétéles törvényjog és a természetjog feszültségére felépített sajátos összdinamikája nélkül ez a kérdés sem érthető meg teljesen. A természetjog és a tétéles jog közötti ellentét szemléletek feszültsége [...], amely a jog életét állandóan mozgásban tartja. A természetjog időszakonként visszajáró jelenség és e visszatérést a természetjog társadalmi feladatai szabják meg.” (Hegedüs József: A természetjog időszerűségéről... 178–179. o.)

¹³⁰² „A természetjog [...] időszerűsége azon múlik, hogy vannak-e nagy számban olyan megoldatlan jogi feladatok, amelyeket a tétéles pozitív jog adott rendszere egyáltalában nem vagy csak tökéletlenül tud elvégezni.” (Hegedüs József: A természetjog időszerűségéről... 173. o.)

¹³⁰³ Tanulmányában hivatkozik a Moór-féle negatív és limitatív természetjogi koncepcióra, melyet bár akceptál, de ennél tévőlegesebb szerepet tulajdonít a természetjog működésének. (Uo. 179. o.)

Hegedüs a jogpozitivizmus sorsának megpecsételését a természettudományos megismerés, azon belül a fizika egzaktágába vetett hit megrendülésében látja. Ebből adódóan a jogtudományi vizsgálódásban új módszerek alkalmazása tűnik indokoltnak. A 20. század negyedik évtizedében mindazonáltal nehéz a jogi ismeretelmélet és metodológia terén originálisan újat mondani. Hegedüs úgy véli, hogy a magyar jogfilozófiában általa meghonosított „szintétikus” jogbölcselet és az alkalmazott komplex módszer megoldást jelenthet a modern kor számára: „A jogelméletnek el kellett ismernie [...], hogy a jog nem dolgozhat exakt fogalmakkal és azoknak megfelelő exakt módszerekkel, hanem csupán komplex fogalmakkal, vagyis olyanokkal, amelyeknek egyik eleme határozatlan és ezeknek a komplex fogalmaknak megfelelő: komplex módszerrel.”¹³⁰⁴ Valójában ez „a” módszer az, amely alkalmas lehet a jog mivoltának valódi megismerésére.¹³⁰⁵ Álláspontja szerint, míg a pozitivizmus a végsőig leegyszerűsített „omne ius est positivum”, addig a természetjog – annak megfordítottjaként – az „omne ius est naturale” tételben leli meg értelmét. Ezekkel szemben e szélsőségektől tartózkodó, azt meghaladni hivatott komplexitásra törekvő „szintétikus” szemlélet szerint „omne ius est positivum et naturale”.¹³⁰⁶ Csak ténylegesen létező és érvényesülő jog van, amely akkor időtálló, ha természetjogi-lag kellően megalapozott. Mindez Hegedüst egy ma is előszeretettel használt definíció bevezetésére sarkallja, miszerint a jog „többrétegű, komplex fogalom”, melyben az alapvető jogrétegeken túl további jól megkülönböztethető rétegek vannak. Így például a pozitív jogon belül a tételes jog mellett fontos szerepe van a – külön jogréteget alkotó – néhány „alaptételbe sűrűsödött jogeszménynek”.¹³⁰⁷ Valójában a jogrétegek közötti ellentétek „összeegyeztetését”, ezt a magasabb rendű elméleti egységet nevezi szintézisnek és a rá épülő rendszert „szintétikus jogbölcseletnek”. E szemléletmód újszerűsége – a „szabadelvű individuális jogtípus” alkonyát követően a jog társadalmi (szociológiai), logikai (ismeretelméleti), lélektani és (szellem)történeti kutatási módszereinek összességében, e módszerek összefoglaló szintézisében fejeződik ki. Az általa képviselt „szintétikus” jogbölcselet főbb tételeit *A természetjog időszerűségéről* című tanulmányában pontokba szedve foglalta össze.¹³⁰⁸

Moór nevezett elméletét recenzióban is elemzi. Vö. Hegedüs József: Moór Gyula a természetjogról. *Magyar Jogi Szemle* XVI. évf. (1935) 5–6. sz. 207–209. o.

¹³⁰⁴ Uo. 165. o.

¹³⁰⁵ Vö. Hegedüs József: A jogpozitivizmus bukása... 214. o.

¹³⁰⁶ Hegedüs József: A természetjog időszerűségéről... 167. o.

¹³⁰⁷ Uo. 169. o.

¹³⁰⁸ „1. A jogban mint normatív állagban komplementer módon két elem van jelen. Van benne tételesen pozitív és természetjogias elem. A kettő aránya a legkülönbözőbb lehet, de összegük mindig állandó. Vagy több természetjog és ennek megfelelően kevesebb tételes jog van jelen egy társadalomban, vagy fordítva. De mindig van egy telítettség pont, amelyen túl egy bizonyos fajta jogtípus nem fejleszthető. 2. A szintétikus jogbölcselet ennek megfelelően a természetjogias és a pozitivistai felfogás dogmatikus egyenértékűségét vallja. A természetjogot illetően azt hirdeti, hogy a természetjognak a

Hegedüs szerint végeredményben megállapítható, hogy a természetjogtan és a jogpozitivizmus egymást kölcsönösen kiegészítő és feltételező irányzatok, amelyek igen jól megférnek egy átfogó jogi szemléletben.¹³⁰⁹ A jövő útja nem lehet más, minthogy a „jog és a jogi sajátos törvényszerűség tárgyilag megállapítható összetett mivoltának tisztultabb felismerése elvezet az ellentétek feletti, összetett módszerhez.”¹³¹⁰ Nem kis büszkeséggel állítja a „kiegyensúlyozott szintétikus” felfogásról, hogy az a jogpozitivizmus és a természetjogtan mint jogfilozófiai szemléletek feletti – „philosophia perennis” – jogbölcselet.¹³¹¹ Az utókor csak sajnálhatja, hogy a későbbiekben nem állt módjában e módszertani kiindulópontok alapján kifejteni rendszeres jogbölcseletét, csupán kéziratban hátramaradt munkájában részletezte ez irányú téziseit.¹³¹² Így csupán egy érdekes gondolat kísérletnek tekinthetjük Hegedüs munkásságát a hazai jogbölcseleti gondolkodásban.

pozitív tételes jog mellett van egy állandó limitatív és korrekcionalizáló szerepe és van egy rendkívüli, átlagon felüli, regeneratív teljesítménye, amely akkor veszi kezdetét, amikor egy régi jogtípus elkorhad és általános jogmegújódásra van szükség. 3. A szabadelvű jogtípus kétségtelen hanyatlása és a szociális jogtípus feltörekvése az, amely a mai természetjogias szemléletnek jelentőségét és a természetjogias funkciók időszerűségét megadja. 4. A jogról vallott nézetek dialektikájának vizsgálata nem csak elméleti jelentőségű, hanem rendkívüli nagy gyakorlati érdekléssel is bír. 5. A szintétikus felfogás az egymástól elkülönített természetjogias és a pozitivistai jogszemléletben csak dogmatikusan ellentétes álláspontokat lát. Elkülönítve a pozitivistát és a természetjogias elméleteknek csak tudománytani jelentősége van. A pozitivistai felfogás a neki megfelelő természetjogiassal kiegészítve adja csak meg az illető társadalom jogszemléletének bölcséletileg jelentős részét.” (Uo. 176–177. o.)

¹³⁰⁹ „[A] mai bölcséleti jogszemléletet éppen a természetjogi és a pozitivistai álláspont e komplementer mivoltára való ráeszmélés, a hiedelmek jogképző erejének, a logikai jogelmélet hiányának, valamint az összehasonlító és a történelmi szempont jelentőségének felismerése jellemzi.” (Hegedüs József: *Időszerű jogbölcseleti kérdések*... 382. o.)

¹³¹⁰ Uo. 393. o.

¹³¹¹ Hegedüs József: A jogpozitivizmus bukása... 214. o.

¹³¹² A sors különös fordulataként 2015-ben ifj. Hegedüs József egy levél társaságában küldte meg a hazai jogi karok és egyetemi könyvtárak részére édesapja 1975-ös dátummal ellátott *A szintetikus jogbölcselet alapjai. (ahogy ma – 1975-ben – látom azokat)* című kéziratát. (A 221. oldalon olvasható szerzői megjegyzés szerint 1972-ben zárta le a kéziratot.) A világhálóra is feltöltött 447. oldalas mű (vö. <https://drhegedusjosef.hu/>) címében szereplő dátum megegyezik a szerző halálának évszámával. Kéziratában a „Vázlat”-ként emlegetett 1930-as könyvéhez hasonlóan rendkívül csapongó, vissza-visszatérő elemzések és magyarázatok keretében fejti ki gondolatait, illetve számos olyan eszmefuttatással, tanulmányoszerű alfejezettel találkozunk, amelyek kevésbé kapcsolódnak az eredeti, önálló elméletalkotási szándékához. Kiemelendő, hogy nagy terjedelemben kritizálja Kelsen és Moór nézeteit, akiket több szempontból is vitapartnerként kezel. Művét „szükségképp” befejezetlennek nevezi, amit a kézirat egyes részeiben tapasztalható egyenetlen színvonalú és terjedelmű szövegrészek „igazolnak”. Jogbölcseleti megközelítése időközben a korábbiakhoz képest nem változott. A mű egyes részeiben szó szerint követi az 1930-as és 40-es években már nyomtatásban megjelent írásainak szövegét. (Vö. uo. 161–180. o. és *A jogi pozitivizmus bukása* című írását.) Kéziratában ismételtelen megerősíti a szintetikus módszer (és jogbölcselet) egyedül üdvözítő voltát: „Szerény véleményem szerint a szintézis a helyes megoldás, amelynek konklúziójához az egyelvű rendszerek törvényszerű egymásra következéséből, a

Teljesen más nézőpontból közelítette meg a természetjog és pozitív jog viszonyát Csiky János (1912-?) törvényszéki bíró, aki a szabadjogi iskola kialakulását és jogtudományi jelentőségét az 1930-as évek közepén egy nagyobb lélegzetű tanulmányban dolgozta fel. Írásának utolsó és egyben zárógondolataként Kantorowicz nyomán foglalkozik a szabadjog „jogforrástana” kapcsán a pozitív jog és a természetjog ún. jogforrási határával, ahol a szabadjog pozitívitásának „hajszályökei” megszakadnak: „A természetjog és a pozitív jog határa egy egészen folyékony határ, ahol a szabadjog területének legszélsőbb hullámai szétválaszthatatlanul keverednek a természetjoggal.” – majd így zárja fejtegetéseit: „A szabadjog [...] végsőleg relativizálása a pozitív jog és a természetjog abszolút különbségének, csatorna, amelyen át természetjogi, helyesjogi, erkölcsi szempontok szivároghatnak állandóan át és újíthatják meg a pozitív jog világát.”¹³¹³ Vagyis Csiky szerint a szabadjog létezése nyilvánvalóvá teszi azt a tényt, hogy a pozitív jogon kívül létezik egy további, az élet által diktált „ideálisabb” jog, mely a jogalkalmazáson, de részben a jogalkotáson keresztül igazolja létét. Ekképp indokolható szerinte a szabadjog „szükségképpenisége” és egyben „objektivitása”.

A magyar neokantiánus tradíció megújítói közül fontos e helyen idézni Bibó István (1911–1979) és Losonczy István (1908–1980) néhány idevágó gondolatát. Bibó

szembenálló egyelvű rendszerek ellentétének a feloldásával jutunk el.” (Uo. 25. o.) Az 1930-as években megfogalmazott tételeinél itt sem megy tovább: „A jogelméleti szintézis [...] a természetjogi okoskodás és a tételes jogi pozitívitás közti vita után felmerülő harmadik típus. Ennek a gyökere az a tény, hogy az egész soha nem egyenlő a részek összegével. Sem a természetjog egymagában, sem a tételes pozitív jog önmagában nem a jog teljessége. A természetjogi alapelv, és a tételes jogi kivitelezés együttesen: ez a jog teljessége.” (Uo. 35. o.) A jogelmélet „új útjának” jellemzőeként ismételt megállapítja: „A jog komplex, bonyolult társadalmi életkategória, amelynek metodikailag a módszerek szintézise felel meg a legjobban. A jog nem pusztá gondolat, eszme, elgondolás, elképzelés vagy képzet. [...] De nem is egyszerű akarati kategória, ahogy a hatalom emberei azt szeretnék. A jog értelem, érzület és akarati egy sajátos szellem-erkölcsi kapcsolata, vagy, ahogy azt a modern olasz jogbölcselet egyik kiváló képviselője: Del Vecchio mondotta: »a jog a tudat egy sajátos rítusa!« Ha van tehát valami, amire ráillik Schopenhauer világmagyarázó képlete, a Welt als Wille und Vorstellung, akkor a jog az, amely mint a szellem egy szükségképi megnyilatkozása: akarat és értelem. Ennek helyes felismerése, és kifejtése a szintetikus jogbölcselet feladata.” (Uo. 205. o.) A jogot „több létrétegű kultúrjelenségnek” tekinti, melynek hét „tartó pillérét” emeli ki. Ezzel teremthető meg a jogelmélet régi-új rendszere. Az 1930-as műhöz képest, amelyben a logikai (és vele akkor egyben tárgyalt értéktani), szociológiai, pszichológiai és történelmi alapvetésen túl két újabbal, a politikai és gazdasági alapvetéssel kiegészítve elemzi a „szintetika hét pillérét”. A mű szerkesztője (a szerző fia) megjegyzi, hogy a kézirat „rendezése során” a szociológiai alapvetés szövege „nem került elő”. Fontos itt megjegyezni, hogy a szövegben az egyes „pilléreket” igencsak eltérő terjedelemben és mélységben, sok esetben a tárgytól elkalandozó filozófiai és kultúrtörténeti adalékok kíséretében tárgyalja. A kéziratban hivatkozott irodalom döntő többsége a második világháború előtt jelent meg, elvéve találunk az 1950-es és 60-as évekből származó, a jogelméleti gondolkodás akkori meghatározó szakirodalmára való utalást. A jogászai pályától való száműzetése nem tette lehetővé, hogy érdemben figyelemmel kísérje a háború utáni jogelméleti irodalom eredményeit. A szerző mellőzöttségi érzése élete e szakaszában még inkább felerősödött.

¹³¹³ Csiky János: Szabadjog és szociológia. *Társadalomtudomány*, XV. évf. (1935) 1. sz. 17. o.

1940-ben elhangzott magántanári próbaelőadásán a jogbölcseleti gondolkodás múltjának és jelenének bemutatása során jelentős teret szentelt a természetjogtan és jogpozitivizmus örökzöld kérdéskörének.¹³¹⁴ Kortünetnek tartja, hogy a 20. századi modern pozitivista szerzők „újból meg újból megvádolják egymást burkolt természetjogi gondolkodással.” Mint Horváth-tanítvány, több helyen hivatkozik mestere gondolataira, illetve konkrét utalás nélkül egykori professzorának fogalomhasználatával élve fejezi ki mondanivalóját. Így kerül sor a „logikai”, majd a „szociológiai” természetjog bemutatására. Bibó maga is szembesül saját korának új jogbölcseleti tendenciái közül a természetjog újjáéledésének tényével: „Nagyon sokat beszélnek a természetjog renaissance-járól, és kétségtelen hogy a közeljövő jogelméletének egyik fontos feladata lesz annak kikutatása, hogy ennek az újjászületésnek mik a lehetőségei és a problémái. [...] E pillanatban inkább csak az a negatív eredmény áll előttünk, hogy a természetjog a jogrendszer elméletének bizonyos végső kérdéseinél és határpontjainál kikapcsolhatatlanul felmerül.”¹³¹⁵

A neotomizmus kiváló hazai képviselőjével, Horváth Sándor Domonkos-rendi szerzetessel baráti kapcsolatot ápoló Losonczy 1941-ben közzétett *A funkcionális fogalomalkotás lehetősége a jogtudományban* című könyvében, valamint az 1948-ban kiadott egyetemi jogbölcseleti előadásaiban is érinti a természetjog kérdését.¹³¹⁶ Véleménye szerint a természetjoghoz „reduktív” és „deduktív” logikai eljárás útján egyaránt el lehet jutni. Mindkét út elvezet az „emberi élet értékességéhez”, illetve annak megvédését kimondó tételhez, mely „végső normatív előfeltételét” képezi minden elképzelhető jogrendnek. Az emberi élet értékességének elve tiltja meg számkra Losonczy szerint „az emberi élet megsemmisítését, az életlehetőségek csökkentését, illetőleg parancsolja meg kedvező életviszonyok megteremtését.”¹³¹⁷ Az abszolút, változatlan tartalmú természetjogi felfogással szemben a relatív, vagy más néven változó tartalmú természetjog létjogosultsága mellett foglal állást: „A természetjogi rend [...] helyes szemlélete esetén semmiképpen sem állíthatjuk a természetjogról azt, hogy annak normái örökérvényűek, változatlanok és dogmatikusak. Ezek a természetjogi normák együtt változnak az életviszonyokkal – s így a helyes jogtételekkel is – és a társadalmi élettel a legszorosabb dinamikus, funkcionális összefüggésben állnak.”¹³¹⁸ A természetjogi normák és a társadalmi praxis közötti

¹³¹⁴ Bibó István: A jogelmélet fő kérdései tegnap és ma. Magántanári próbaelőadása, 1940. június 13. (Sajtó alá rendezte: Ruszoly József) *Jogtudományi Közöny*. XLVII. évf. (1992) 3–4. sz. 89–95. o.

¹³¹⁵ Uo. 94. o.

¹³¹⁶ Losonczy István: *A funkcionális fogalomalkotás lehetősége a jogtudományban*. Budapest, Királyi Magyar Egyetemi Nyomda, 1941. 71–78. o.; *Jogfilozófiai előadásainak vázlata*. (könyvomat) Pécs, 1948. (Nyomtatásban megjelent változat: Losonczy István: *Jogbölcseleti előadások vázlata*. [1948] In: Losonczy István: *Jogfilozófiai előadások vázlata*. Szent István Társulat, Budapest, 2002. 162–169. o.)

¹³¹⁷ Losonczy István: *Jogbölcseleti előadások vázlata*... 166. o.

¹³¹⁸ Losonczy István: *A funkcionális fogalomalkotás lehetősége a jogtudományban*... 78. o., illetve *Jogbölcseleti előadások vázlata*... 167. o.

funkcionális kapcsolat biztosítja, hogy a természetjog „jogrendformáló erőként” lépjen fel a történelemben.

Szintén a természetjog „újjaszületésének” gondolatköréhez kapcsolódik Zemplén Elemér (1909–1995) törvényszéki joggyakornokként jegyzett tanulmánya, mely az emberi magatartások jogszerűségének (legalitás) és erkölcsiségének (moralitás) szembeállításával, illetve a jogszerű cselekvések etikai értékelésével foglalkozik.¹³¹⁹ A helyes jog jelenkori keresésének törekvéseit látja az „újra életre hívott természetjog” mögött. A teoretikus kísérleteken kívül – megállapítása szerint – „a pozitív jogalkotás is önkéntelenül a természetjogban rejlő abszolútum megvalósítására törekvő tendenciát mutat.”¹³²⁰ Úgy véli, a szükségképpen változó tételes jog is foglal magában változatlan és örök érvényű elemeket. A pozitív jogászai gondolkodás a modern jogfilozófiában úgy tér vissza a természetjogi gondolathoz, hogy a jogi normák „ideáljaként” tekint az erkölcsi normára.¹³²¹ E gondolatait néhány évvel később egy jogfilozófiai vitaútesen, Moór Gyula előadásának korreferenseként – a neokantiánus ontológiai érvkészletet mozgósítva – azzal egészítette ki, hogy a jog „sajátos struktúrájú”, különböző „létreteendők” álló jelenség: „A gyakorlati, pozitív jog, amelyik létezik, tehát hat, az empirikus, tapasztalati lét rendjében foglal helyet. Viszont a jognak erre az egzisztenciális, reális részére, e társadalmi-szellemi jelenségnek tartalmára, történetére stb. vonatkozó rendszeres, igazolt ismereti tevékenység és ennek eredménye már az eszmei létben mozog, sőt átnyúlik a metafizika és az értékek létreteendőjébe. Ez a tevékenység, illetőleg az ennek eredményeként jelentkező ismeretösszesség természetszerűleg nem lehet azonos a vizsgált normaösszeggel és mégis a jog nevével illetjük.”¹³²² Vallja, hogy a szellem birodalmába tartozó jog a „száraz jogtétel-halmaz” szemben egy magasabb, „értéktelebb létreteendő” jelenség.¹³²³

A hagyományos értelemben vett természetjogi felfogás az első világháborút követő időszakban, a maga „legtisztább” formájában Horváth Sándor (1884–

¹³¹⁹ Zemplén Elemér: Legalitás – moralitás. *Jog*, V. évf. (1938) 1–2. sz. 32–39. o.

¹³²⁰ Uo. 34. o.

¹³²¹ „A modern természetjogi felfogás [...] csak akkor nyugodhat reális alapokon, ha alapfogolata a skolasztikus felfogással szemben az erkölcsi normáknak nem a természetjogi tételek tartalmaként való megragadásában, hanem abban áll, hogy az adott pozitív jog értékelésénél értékmérőül a természetjogi, vagyis az erkölcsi normákat fogadja el: helyes jog az a jog, mely morális, tehát az erkölcsi normáknak megfelel.” (Uo. 35. o.)

¹³²² Zemplén Elemér: Hozzászólás Moór Gyula „Jogfilozófia” c. előadásához. In: *Jogfilozófia*. (A Magyar Filozófiai Társaság vitaútesése 1942 dec. 1-én.) *Athenaeum*, XXIX. köt. (1943) 2. sz. 173. o.

¹³²³ A természetjogi és jogpozitivisták gondolkodás közötti közeledésről és annak a jogbölcseleti gondolkodásra gyakorolt termékenyítő hatásáról szól Horváth R. Károly 1944-ben megjelent írása is: „A természetjogi gondolat azonban ott lappang a pozitivisták gondolkodók felfogásának mélyén is, hogy azután napjainkban halottnak vélt poraiból új életre támadjon. A természetjog helyes meglátásai egyre nagyobb tért hódítanak. [...] A jövő jogbölcseletének a természetjog és a jogi pozitivizmus értékes meglátásait termékenyen egyesítenie kell magában.” (Horváth R. Károly: *Jogtudomány és jogbölcselet*. *Athenaeum*, XXX. évf. [1944] 1–2. sz. 28. o.)

1956),¹³²⁴ a budapesti katolikus hittudományi kar professzora, a korszak legkiválóbb hazai neoscholasztikus gondolkodója munkáiban került kifejtésre.¹³²⁵ Horváth tomista teológiai magyarázatok keretében vázolja föl a „természetjog rendező szerepéről” szóló tanát. Gondolatainak kifejtése során alkalmanként megtevesztő módon használ jogi alapfogalmakat (pl. nem tesz distinkciót „törvény” és „jog” között), illetve előszeretettel vezet be új, a jogtudományi diskurzusban nem használt nyelvi fordulatokat, terminusokat (pl. az ember mint „joganyag”). Mindazonáltal híven követi és hirdeti Aquinói Szent Tamás tételeit, melyről hivatkozásai is tanúskodnak. Ennek megfelelően nyilatkozik az isteni akarattól függő emberi intézmények lényegéről.¹³²⁶ Az örök törvényben (lex aeterna) megtestesülő „örök isteni eszméből” az értelem segítségével megismerhetőnek tekinti a természetjogot (lex naturalis).¹³²⁷ Horváth viszonylag szoros kapcsolatot feltételez az örök törvény és a természetjog embert közvetlenül befolyásoló hatása között: „[A]z örök törvény is tudatossá válik

¹³²⁴ Életéről és munkásságáról lásd Csefkő József: *Nagy magyar szenttamáskövető* (H. S.) Kultúra Ny., Budapest, 1942.; Zemplén György: Horváth Sándor emlékezete. *Vigilia*, XX. évf. (1957) 3. sz. 193–201. o.; Horváth Sándor O. P. Emlékkönyv. *Örök eszmék Aquinói Szent Tamásnál*. (Összeállította: Dalóczi Márta, Fila Béla, Fila Lajos) Szent István Társulat, Budapest, 1985.; Hanák Tibor: *Elfelejtett reneszánsz. A magyar filozófiai gondolkodás a század első felében*. Göncöl Kiadó, Budapest, 1993. 125–128. o.; Kuminetz Géza: *A jogrend filozófiai megalapozása Horváth Sándor OP. műveiben*. JEL, Budapest, 2000.; Szabadfalvi József: Neoscholasztikus természetjog a két világháború közötti Magyarországon. *Vigilia*, LXVII. évf. (2002) 8. sz. 586–594. o.; Máté Paksy – Csaba Varga: *Ideas of Natural Law in Hungary, Past and Present. JURA. A Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karának tudományos lapja*, XVI. évf. (2010) 2. sz. 156–157. o.; Varga Csaba: Az utókor szakmai ínsége. (Horváth Sándor és a hazai természetjogi örökség). In: Horváth Sándor OP: *A természetjogról*. (Szerk.: Varga Csaba) Szent István Társulat, Budapest, 2012. 321–326. o.; Kuminetz Géza: *Egy tomista jog- és állambölcselet vázlatja*. I. Szent István Társulat, Budapest, 2013. (Különösen: 25–55. o.); Turgonyi Zoltán: Kereszténység, nemzet, tulajdon. Horváth Sándor természetjogi munkásságáról. In: Mester Béla (szerk.): *(Kelet-)Közép-Európa a (magyar) filozófiatörténetben*. MTA Bölcsészettudományi Kutatóközpont Filozófiai Intézet – Gondolat Kiadó, Budapest, 2016. 303–340. o.

¹³²⁵ Horváth Sándor főbb jogbölcseleti tárgyú művei: *A természetjog rendező szerepe*. Jelenkor, Budapest, 1941.; *Társadalmi alakulások és a természetjog*. Jelenkor, Budapest, 1942. (E művében, mely jeles példája a neoscholasztikus állambölcseleti gondolkodásnak, számos helyen hivatkozik *A természetjog rendező szerepe* című művére. Jogbölcseleti szempontból novumokat az írás nem tartalmaz.); *A természetjog egyedi vonatkozásai*. Felolvasás a kassai nyári egyetemen (1943. július 24.). In: *Örök eszmék és eszmei magvak Szent Tamásnál. Bölcseleti és hittudományi tanulmányok*. Szent István Társulat, Budapest, 1944. 213–230. o.; *A természetjog közösségi vonatkozásai*. Felolvasás a kassai nyári egyetemen (1943. július 26.). In: *Örök eszmék és eszmei magvak Szent Tamásnál...* 233–268. o.; *Az örök törvény – a természetjog*. *Vigilia*, XIII. évf. (1948) 12. sz. 513–521. o.; *A természetjog*. *Vigilia*, XIII. évf. (1949) 12. sz. 218–234. o.; Horváth Sándor OP: *A természetjogról*. (Szerk.: Varga Csaba) Szent István Társulat, Budapest, 2012.

¹³²⁶ „Istentől, az örök törvénytől és annak részesedő megnyilvánulásától, a természetjogtól, teremtett emberi intézmény el nem szakadhat.” (Horváth Sándor: *A természetjog rendező szerepe...* 10. o.)

¹³²⁷ „[A] természetjog önmagában az emberi természet szabad megmozdulásait hajlamszerűen irányító, öntudatossá vált szabvány [...] az örök törvény megtestesülése, konkrét formája: az első objektív adottság, amely Isten örök eszméjének hasonmása.” (Uo. 12. o.)

lelkünkben úgy, hogy ha nem is mint éltudat, de mint tudatalatti (subconscious) valóság a természettörvénnyel együtt irányítja és átfogja egész tudatos erkölcsi életünket és a tapasztalati jogrendezést.¹³²⁸

Aquinói Szent Tamás nyomán a természetjog kétféle fogalmát különbözteti meg.¹³²⁹ „Tiszta természetjognak” nevezi a természet útmutatását tartalmazó normákat, melyek elvi jelentőségük, változatlanok, időhöz és helyhez nem kötött igazságot fogalmaznak meg, s kiindulópontjai minden konkrét szabálynak. A „levezetett természetjog” a természet „utalásaiból” következtetés révén nyerhető konkrét útmutatás, s annyiban képvisel részleges igazságot, amennyiben a tiszta természetjogra támaszkodik.¹³³⁰ Horváth szerint a természetjogi normák valójában a „Cselekedj ésszerűen!” átfogó parancsban egyesülnek. A gyakorlati élet legfőbb irányító tételeként – a tomista tanokat követve – vallja: „Tedd a jót, kerüld a rosszat!” A jog világára vonatkozó jól ismert elv pedig így módosul: „amit nem kívánsz magadnak, azt mással szemben se tedd!”¹³³¹ A természetjog szükségességének okait, valamint hatásmechanizmusát a skolasztikus hagyománynak megfelelően indokolja: „Az emberek, mint joganyagnak a romlottsága és a rosszra való hajlandósága alapozza meg [...] azt a nagy természetjogi követelményt, hogy minden törvényhozás és jogrendezés célja elsősorban az, hogy a közjót biztosítsa, másodsorban pedig, hogy az embereket erényessé tegye, a jóra szoktassa.”¹³³² Horváth úgy véli, hogy az emberi természet vezetésre, nevelésre szorul, s ennek igénye teremti meg a természetjog szükségességét. A mindennapokban azonban meghatározó szerepe van a pozitív jognak, vagy ahogyan előszeretettel nevezi „tapasztalati jognak”.¹³³³ Kissé körülményesnek tűnő megfogalmazásából is kitetszik a tomista értelmezés lényege: „Ha [...] a jogot, mint tény, pozitív adottságot a történelemben föllépő jelenségek között megtaláljuk, akkor a jogtudomány és kutatás anyagát már nem kell keresnünk [...] úgy adja a valóságos élet, a történelmi szükségesség, az emberi viszonylatok változatossága, rendezésük különféle módja a jogot, mint jelenséget, dolgot.”¹³³⁴

¹³²⁸ Uo. 65. o.

¹³²⁹ Uo. 34. o.

¹³³⁰ Aquinói Szent Tamás a levezetett természetjogot alkalmanként tételesjognak (lex positivum) mondja. Horváth a levezetett természetjogot „módosított”, illetve „másodrangú” természetjognak is nevezi (uo. 40. o.) és példaként a népek jogát (ius gentium) említi (uo. 37. o.).

¹³³¹ Horváth Sándor: *A természetjog rendező szerepe...* 35. o.

¹³³² Uo. 33. o.

¹³³³ Horváth a „tapasztalati”, „tételes” vagy „pozitív” jog két válfaja között tesz különbséget (uo. 12. o.). Egyrészt megkülönbözteti az „isteni” vagy másként „pozitív isteni jog”-ot (uo. 60. o.), másrészt beszél az „emberi” jogról, mely „polgári” és „egyházi” jog formájában jelenhet meg. Érdemes idézni az isteni jog és az egyházi jog definíciószerű meghatározását: „Az isteni jog végső célja az Isten szeretetére való nevelés, az ebben való egység és béke, az egyház jog célja és éltető eleme pedig a Krisztushoz való irányítás, a benne való egység és béke, ennek az eszköze pedig a Megváltó kegyelmében és szeretetében való élet.” (Uo. 71. o.)

¹³³⁴ Uo. 20. o.

Horváth explicit módon is megfogalmazza, hogy a „keresztény szellemű tudomány” sem zárkózik el a jogrend pozitív szemléletétől, bár kissé neheztelően megjegyzi: „Az a pozitivizmus és materializmus, amely a többi tudományban uralkodik, a jogra kiterjeszthető és amint eltünteti az eszméket és az eszmei kapcsolatokat a természet adottságaiból, úgy tüntetheti el azokat a jog világából is.”¹³³⁵ A jog monista szemléletének akceptálásában egészen odáig elmegy, hogy bizonyos mértékig igazat ad a pozitivizmusnak, amely „az ember tapasztalati adottságaival számol s ezekre alapozza a jog létét és értelmezését.”¹³³⁶ A jogi pozitivizmussal szembeni megértés valóban csak „részleges”, hiszen a tomista hagyományoknak megfelelően foglal állást a pozitivisták (materialisták) felfogásról, mely az államtól mint „legfőbb valóságtól” függő ember és jogrend „vigasztalan” képét stigmaként hordozó „állam-abszolutizmusban” ölt testet. Horváth élesen elhatárolja ettől az általa képviselt neoskolasztikus nézőponttól.¹³³⁷

A természetjogi és pozitivisták megközelítés megkülönböztető lényegét abban látja, hogy „egészen más szemmel nézzük a jogrendet és másként viselkedünk vele szemben [...] ha a hatalmi tényezőt a nyers, tisztán emberi erőszakban látjuk, ami ökológót alkot, mintha azt szellemi, sőt végeredményében transzcendens, az egyes és az általános emberi természet fölötti okban keressük.”¹³³⁸ Következetes skolasztikus gondolkodóként a normák világára vonatkoztatva evidenciaként fogalmazza meg, hogy a „személyközi viszonyokat csak személyfölötti tekintély szabályozhatja.”¹³³⁹ A pozitivizmus legnagyobb tévedését is ebben véli fölfedezni, hiszen „mint bölcséleti állásfoglalás abban hibázik, hogy [...] nem ismeri el az ember magasabb eredetét, Istenhez való viszonyát és Istentől származó természeti adottságait.”¹³⁴⁰ A tételes jog követése csak úgy képzelhető el, ha erre nem csupán a pozitív jog alkotója és alkalmazója kötelez bennünket, hanem „a tapasztalati jogot meg kell előznie valami általánosabb, mindent felölelő hajlandóságnak, amely az embert alkalmassá teszi arra, hogy még olyan terhet is magára vállaljon, aminőt a jogrend rótt rá. A tapasztalati jogrend így vezet el bennünket a kívülről, sőt fölötté álló tényezőkhöz, amelyek

¹³³⁵ Uo. 20. o.

¹³³⁶ Uo. 24. o.

¹³³⁷ „A keresztény filozófia ebből a megalázó helyzetből emeli ki az embert, mikor kimutatja, hogy vannak az államtól független, az állami létet nemcsak időbelileg, hanem méltóság szerint is megelőző viszonylatok, amelyeket az államérdek nem törölhet, de még föl sem ölelhet; amelyeknek a rendezése tehát más, államönkívüli, sőt államfölötti szempontok szerint történik. Mindaz, ami ezeket a viszonylatokat az emberben megalapozza, az ember természeti jogához tartozik, mint tapasztalati jog határait megvonó tényező [...] nemcsak különnevet jogrendekről kell beszélnünk, hanem az alsóbbrendűnek tisztelnie is kell a felsőbbet és sajátos jogrendezésénél tekintettel kell lenni ennek igényeire, a benne uralkodó szabványokra.” (Uo. 25–26. o.)

¹³³⁸ Uo. 18. o.

¹³³⁹ Uo. 25. o.

¹³⁴⁰ Uo. 76. o. (18. lábjegyzet)

révén érthetővé és elviselhetővé válik.¹³⁴¹ A természetjognak van „igazi jog” jellege, míg a pozitív jog annak érvényesítését biztosítja és részletszabályait tartalmazza. Fontosnak érzi megjegyezni, hogy „[a] legfőbb jogalkotó tényező és minden jog forrása Isten.”¹³⁴²

Horváth szerint a természetjog képviseli a pozitív jog megalapozását, azt az általános értéket, amelyre a konkrét szabályok visszavezethetők. A tapasztalati jogban álláspontja szerint egyetlen tartalmi vonás sincs, amelyet nem a természetjogtól kölcsönözne. A természetjog és a pozitív jog e szoros kapcsolata megerősíti Horváthot abban a véleményében, hogy a természetjog is ugyanúgy jogi jelleggel bír, mint a tapasztalati jog: „Bármilyen szerelmesek legyünk is a pozitív jogba, a természet utasításaitól a »jogmibenlétet« nem tagadhatjuk meg csak azért, mivel ez nem illik a tapasztalati jog kaptafájára. Az, amiben valaminek léte, mibenléte és értéke gyökerzik, sokkal tökéletesebben birtokolja a szóban forgó vonásokat, amint az, ami csak részesedik azokban.”¹³⁴³ Csupán a szabályozás szintje és módszere tekintetében érdemes véleménye szerint a két normarendszer közötti különbségről beszélni.

Horváth mellett Kecskés Pál (1895–1976)¹³⁴⁴ budapesti teológiaprofesszor volt az időszak másik jelentős neoskolasztikus gondolkodója, aki írásaiban többnyire didaktikus módon tárgyalta a természetjog mibenlétének kérdéseit.¹³⁴⁵ Megállapításait – szemben Horváthtal – előszeretettel helyezi elmélettörténeti kontextusba, és ennek során kívánja bizonyítani az európai műveltség kiemelkedő hagyományait megtestesítő antik-keresztény természetjogi tradíció máig ható érvényességét.¹³⁴⁶ A természetet „metafizikailag” értelmező felfogással szembeállónak nevezi

¹³⁴¹ Uo. 17–18. o.

¹³⁴² Uo. 67. o.

¹³⁴³ Uo. 61. o.

¹³⁴⁴ Életről és munkásságáról lásd Szabádfalvi József: Neoskolasztikus természetjog a két világháború közötti Magyarországon... 586–594. o.

¹³⁴⁵ Kecskés Pál főbb jogbölcseleti tárgyú művei: *A keresztény társadalomelmélet alapelvei*. Szent István-Társulat, Budapest, 1938. 110–122. o. (Rövidített összefoglalását lásd a szerzőtől: *A keresztény társadalomelmélet irányelvei*. Actio Catholica Országos Elnöksége, Budapest, é. n. [1944] 42–51. o.); *Természetjog*. Magyar Szemle, XXXVIII. köt. (1940) 5. (153.) sz. 321–328. o.

¹³⁴⁶ „Jellemző vonása volt ennek az antik-keresztény természetjog-elméletnek, hogy a természetjogot a tényleges jogrend alapnormájának tekintette, s a »suum cuique«, mindenkinek a magáét megkövetelő alapelvből kiindulva, ebből bizonyos, közvetlen nyilvánvaló tételeket vezetett le. Így állapította meg az élethez, a testi épséghez, a becsülethez való jogot, az igazmondás, az ígéret megtartása, a szülők és előjárók tiszteletének parancsát, a hazugság, tolvajlás, gyilkosság, házasságtörés tilalmát. Ezeket olyan elvekként jelölte meg, melyek az emberhez méltó társadalom tisztességének elengedhetetlen feltételei s melyekkel a tételes jog nem juthat ellenkezésbe anélkül, hogy rendelkezéséhez méltatlan ne válnék. Az antik-keresztény felfogás tehát a természetjog és a pozitív, tételes jog kapcsolatában a végső igazolási alap és a változó élet viszonyának konkrét szabályát látta s ebben az a meggyőződés irányította, hogy az emberi élet változékonyságának határt szab a lényegi követelmények maradandósága; természetjog és tételes jog tehát, mint a két síkba helyezett emberi élet szabálya, feltételezik és kiegészítik egymást.” (Kecskés Pál: *Természetjog*... 322. o.)

a 16–18. századi újkori „felvilágosodott racionalista” természetjogot, mely a természetnek konkrét, empirikus értelmet adva, a természetjog fogalmát az emberi alaptermészet valamilyen tapasztalati tulajdonságához kapcsolja. Úgy véli, hogy a természetjogi gondolat zsákutcs fejlődéséhez vezetett a felvilágosodás végkifejletének tekinthető francia forradalom, mely „az önkényes jogalkotásnak bő teret engedett s [...] az »emberi jogok« nevében elkövetett erőszakoskodásai és jogsértései jó időre lejáratták a természetjog tekintélyét.”¹³⁴⁷ Kecskés szerint a 19. században hegemon szerephez jutó jogi pozitivizmus kíméletlen harcot indított a „metafizikai» agyrémnek” tekintett, minden tapasztalaton túl fekvő természetjoggal szemben.¹³⁴⁸ Csupán az utóbbi időben – írja 1938-ban – figyelhető meg némi „megértés” a természetjog eszméje iránt, melyben más és más módon jelentős szerepe volt többek között a neokantiánus Stammler-féle „helyes jogról” szóló tannak, az újhegeli jogfelfogásnak és – a Horváth Barna által bevezetett meghatározást átvéve, de a forrást meg nem jelölve – a Kelsen-féle „transzcendentális-logikai természetjogi elvnek”. A hazai kortárs filozófiai, jogbölcseleti gondolkodásban is a természetjog eszméje iránti érdeklődést vél felfedezni: „Fokozódó megértés nyilvánul hazai irodalmunkban a természetjog eszméje iránt. Dékány István társadalombölcselete sok rokon vonást mutat a természetjogi iránnyal, Moór Gyula a mérsékelt jogpozitivizmus s a skolasztikus természetjog ellentétének a kiegyenlítésére törekszik, Brandenstein Béla pedig a jogbölcseletnek a metafizikától való függése alapján látja igazolva Aristoteles és a középkori skolasztika természetjogi álláspontját.”¹³⁴⁹ De ugyancsak a természetjogi szemléletmódhoz sorolja Hegedüs József jogbölcseleti álláspontját a hazai irodalomban.¹³⁵⁰

A hivatkozott szerzők teóriái sorában kiemelkedően fontosnak tartja Moór új „természetjog-elméletét”, mely a „formalizmus” leküzdésével jelentősen közeledik a skolasztikus felfogáshoz: „Moór úgy ítéli meg, hogy a jogalkotó hatalom korlátlanágának a tagadása a skolasztikus természetjog legértékesebb és a modern jogelmélet számára is hasznavehető alapgondolata. Ebből kiindulva a természetjognak negatív vagy limitatív értelmet ad, amennyiben e fogalmon érti a társadalmi hatalom számára általano-

¹³⁴⁷ Kecskés Pál: *A keresztény társadalomelmélet alapelvei*... 111. o.

¹³⁴⁸ „A jogpozitivizmus a metafizika-ellenes korok jelensége, mely minden közvetlen tapasztalaton túl fekvő elvet, lényegi formát, maradandó törvényt megismerhetetlennek tart s ezért minden arra vonatkozó állítást, mint bizonyíthatatlan felvetést elutasít. A pozitivizmus számára a valóság, a reális világ a konkrét, közvetlen fogható adottság és ezt a valóság-fogalmat nyilvánvalóan a közvetlen tapasztalati tényre korlátozódó természettudomány határozza meg. Minthogy pedig a konkrét tapasztalat világában viszonylagos értékű törvényszerűségekkel kell megelégednünk, melyek csak addig tarthatók, míg a megfigyelés újabb törvényt nem állapít meg, a pozitivizmus számára a valóság egyetlen tartományban se létezik maradandó, örökértékű követelmény. Ennek megfelelően a jogot is konkrét, közvetlen megnyilvánulásánál maradva iparkodik értelmezni.” (Kecskés Pál: *Természetjog*... 325. o.)

¹³⁴⁹ Kecskés Pál: *A keresztény társadalomelmélet alapelvei*... 112–113. o.

¹³⁵⁰ Vö. Kecskés Pál: *Természetjog*... 324. o.

san és megváltozhatatlanul fennálló logikai, fizikai, szociológiai és etikai korlátokat, melyek a tételes jog szétverhetetlen határai. [...] A természetjognak e negatív-limitatív értelmezésével tüntethető el Moór véleménye szerint a voltaképpeni ütközőpont a természetjogi elv és a jogpozitivizmus között.” Mindazonáltal kritikai észrevételeit is megfogalmazza az 1930-as évek közepétől a hazai jogi gondolkodásban nagy hatást kiváltó elmélettel szemben: „[V]alóság és érték közt a skolasztika szorosabb ontológiai kapcsolatot lát, mint Moór, mert a skolasztika az empirikus világot a tökéletes valóság értékvilágától hozza függésbe, melynek törvénye – az örök törvény – nem csupán határfogalom-jellegű eszme, hanem az emberi cselekvés egész körét átfogó s azt pozitíve irányító norma.”¹³⁵¹ Mindezek Kecskést megerősítik abban, hogy Aquinói Szent Tamás hét évszázados elméleti alapvetése „maig irányadó a keresztény jogfilozófiában”, illetve azon túl is termékenyítő hatást gyakorol.

Kecskés viszonylag részletesen foglalkozik a természetjog és pozitív jog kapcsolatával, egymásrautaltságával. Abból a tomista alaptételből indul ki, hogy a társadalmi rend megkívánja „a” törvény részletezését és pontos körülírását, és ennek a feladatnak a pozitív jog tesz eleget. Ennek során a tételes jog „kettős viszonyba” kerül a természetjoggal. Így a társadalmi élet különböző részleteire vonatkozó szabályokat vezet le a természetjogból, illetve e szabályoknak megfelelően meghatározza a konkrét magatartást.¹³⁵² A természetjog ugyanakkor abban különbözik a pozitív jogtól, hogy nem képez „részletes jogi kódexet”, de „normatív erejével a pozitív jog tartalmát is szabályozza.” A klasszikus jogpozitivizmusnak tulajdonított felfogással szemben, mely szerint a természetjogi szemléletmód egyenesen kizárja a pozitív jog szükségességét, a tamási intencióknak megfelelően, az élet sokszínűségének okán, a pozitív jogrend létét egyenesen megköveteli. Ugyanakkor – véleménye szerint – a (köz)hatalom, az állam nem lehet korlátlan jogalkotó tényező, hisz kötve van a természet rendjében megnyilvánuló követelményekhez, azaz a természetjoghoz. Ily módon nem csupán a pozitív jog, hanem a jogot alkotó állami hatalom is a természetjog alapján létezik és működik.¹³⁵³

¹³⁵¹ Kecskés Pál: *A keresztény társadalomelmélet alapelvei*... 118. o.

¹³⁵² „A pozitív jognak a természetjoghoz való kettős viszonya tekintetében tehát az a különbség, hogy a következtetés útján (per modum conclusionis) levezetett elvek nemcsak a pozitív törvényhozás erejénél fogva, de önmagukban is érvényesek, ezért időfeletti érvényűek. A meghatározás útján (per modum determinationis) megállapított törvényeknek ellenben csak a pozitív törvényhozás ad létet, ezek tehát változásnak vannak alávetve. Minthogy azonban az utóbbiak is a természetjogi elvre támaszkodnak s úgy tekintendők, mint annak hely és idő követelményeihez szabott meghatározásai, nem lehet szó azzal ellentétben álló változásról csupán a kultúrviszonyoknak megfelelő alkalmazásról. A tételes törvény sohasem juthat ellentétbe az erkölcsi helyességet megállapító természetjoggal. [...] Mindebből látható, hogy a tomista-skolasztikus értelmezésben a természetjog nem egy merőben ideális érvényű jogeszmé, hanem a valóságos jogrend kiindulását képező jogi norma.” (Uo. 114. o.)

¹³⁵³ Érdekes megállapítást tesz a szerző az állam és jog egymáshoz való viszonyáról és a jog eredetéről: „Hangsúlyoznunk kell a pozitívizmussal szemben, hogy nemcsak az államban, hanem mindenütt

Kecskés szerint a természetjogi elvek alkalmazása nem csupán teoretikus probléma. Erre jó példa a közösségi tudatot ébren tartó szociális igazságosság szempontjaira figyelő „modern szociális törvényhozás”, illetve a belső állami jogból kevésbé levezethető nemzetközi kapcsolatok rendszere. Ez utóbbi kérdésnek az 1940-es évek legelején vészjósló aktualitása volt: „Az államok közti kapcsolat megbomlása a világháborúban a nemzetközi jog eredetének, érvényének kérdését égető problémává tette. Természetjogi nézőpontból tartós béke alig remélhető addig, míg a hatalmi elv helyét el nem foglalja a közös, egyetemes emberi értékek megbecsülését megkövetelő természetjogi eszme elismerése.”¹³⁵⁴ Vagyis a pozitivisták szemléletmódja nem eredményezhet megoldást a kialakult nemzetközi problémákra. Saját kora legégetőbbnek vélt gondjaira a sok évszázados hagyományokon alapuló – a „keresztény társadalomelméletet” megalapozó – skolasztikus természetjogi gondolkodás adhat megfelelő megoldást, s nem véletlen – véli Kecskés –, hogy „a sokáig feledésbe merült természetjog eszméje szellemi életünk láthatárán ma ismét feltűnt.”¹³⁵⁵

A hazai tomista gondolkodás kevésbé ismert képviselőjeként kell szólni Mihelics (Béla) Vid (1899–1968)¹³⁵⁶ újságíró, kereszténydemokrata politikus, rövid ideig az egri érseki jogakadémia jogbölcselettanárának munkásságáról.¹³⁵⁷ Írásaiban Aquinói Szent Tamás társadalom-, gazdaság- és jogfilozófiai nézeteinek meggyőződéses híveként hirdette a „nagy skolasztikus” tanait. A természetjogot érintő kijelentéseire elsősorban Horváth Sándor művei gyakorolták a legnagyobb hatást.¹³⁵⁸

van jog, ahol emberek érintkeznek egymással (»ubi societas ibi ius«). A jognak az államot megelőző létét igazolja, hogy pozitív jogviszony hiányában is fennállnak a különböző népek közt az elemi jogszabályok.” (Uo. 117. o.)

¹³⁵⁴ Kecskés Pál: *Természetjog*... 328. o.

¹³⁵⁵ Uo.

¹³⁵⁶ Életről és munkásságáról lásd Frenyó Zoltán: *Egy magyar katolikus gondolkodó. Mihelics Vid életműve*. Magyar Egyháztörténeti Enciklopédia Munkaközösség, Budapest, 2002.; Frenyó Zoltán: Mihelics Vid; a katolikus gondolkodó, közíró és politikus jelentősége. In: Frenyó Zoltán (szerk.): *Eszmék és tények. A Mihelics Vid halálának 50. évfordulójára rendezett emlékkonferencia előadásai & Mihelics Vid írásai*. Barankovics István Alapítvány – MTA Bölcsészettudományi Kutatóközpont – Gondolat Kiadó, Budapest, 2020. 11–40. o.; Szabadfalvi József: „A jogállam a jogeszmé megvalósítását célzó intézmény”. *Jogállam-koncepciók Magyarországon a 20. század közepéig*. Gondolat Kiadó, Budapest, 2023. 118–121. o.

¹³⁵⁷ Mihelics Vid főbb jogbölcseleti tárgyú művei: A tulajdonjog és Aquinói Szent Tamás. *Magyar Szemle*, X. köt. (1930) 1. sz. 45–52. o.; *Katolikus tanítás a tulajdonjogról*. Új Ember Kiskönyvtára, 3. füzet. Budapest, 1946.; *Jogfilozófia*. (Kézirat) 1946.; *A jogfilozófia története*. (Kézirat) 1946. (A két utóbbi kéziratot művet mind eddig nem sikerült felkutatni, csupán Mihelics munkásságát bemutató kötetben találunk rájuk utalást. Vö. Frenyó Zoltán: *Egy magyar katolikus gondolkodó*... 121. o.)

¹³⁵⁸ Ugyancsak Horváth Sándor és Kecskés Pál közvetlen hatása fedezhető fel Szepesdi Ervin (1918–2002) katolikus teológus, később kanonok terjedelmes tanulmányában, mely az igazságosság fogalmi meghatározása kapcsán híven követi a neotomista természetjogtan érvrendszerét. Vö. Szepesdi Ervin: *A törvényes igazságosság fogalma*. Dolgozatok a Pázmány Péter Tudományegyetem Erkölcsstudományi

A hazai természetjogi tradíció kapcsán szólni kell azokról a filozófusainkról és teológusainkról, akik – a két világháború között – bölcséleti munkásságuk keretében, az előzőekhez képest szerényebb terjedelemben fejtették ki jogról vallott felfogásukat. Az érintettek közül említésre méltóak Brandenstein Béla (1901–1989) és Schütz Antal (1880–1953) gondolatai, akik alkalmanként, ugyan nem a rendszeralkotás igényével, de véleményt formáltak a „jog szelleméről” vagy a „jog mivoltáról”. Az 1930-as és 1940-es évek magyar filozófiai gondolkodásának nemzetközileg is számontartott képviselője, az „ideálrealistának”¹³⁵⁹ nevezett Brandenstein a jog szelleme kapcsán a következőket írta: „A jog a maga egészében a szellemkategóriák hatalmas és bonyolult rendje: az a magasabb érték, amellyel mint közvetlen forrással, val legszorosabban összeszővődik, az igazságosság. A tökéletes isteni jóságban rejlő isteni igazságosság az ősi jogadó forrás, az alanyi szellem természeti jogainak forrása; ezekre a természeti jogokra épít az emberi igazságosság erkölcsi magatartása és szerintük törekszik a társadalom jogotadó, törvényhozó szervezete a társadalom pozitív jogrendjét kialakítani; ezt a pozitív jogrendet érvényesíti azután végül – az erkölcsi igazsággal harmonizáló – társadalmi jogbiztosító és jogszolgáltató igazságosság a jogrendben élő társadalom kormányzó és bíraskodó szervezetei útján. [...] Magának a pozitív jognak mint a legalitás, a pozitív jogszerűség »megtestesülésének« és egyúttal elvének mindig természetileg jogszerűnek, morálisnak kell lennie: csak így helyes, csak így »igazi« jog.”¹³⁶⁰ Az isteni jóságban rejlő isteni igazságosság mint a jog „forrása” felfogással Brandenstein is kapcsolódik a szerteágazó tomista hagyományokhoz. Schütz személyében a magyarországi neotomizmus egyik leg-sokoldalúbb rendszerező elméletét tisztelhetjük. A számos kiadást megélt *A bölcsélet elemei* című alapművében ekképp fogalmaz: „Minden fönnálló jog a természetjogban gyökerezik és belőle táplálkozik. [...] Tárgyi értelemben a természetjog azoknak a jogi törvényeknek összessége, melyek az egész emberiségre érvényesek. [...] Ezeket a törvényeket a Teremtő oltotta belé az emberekbe; amint eszének tényleges használatára ébred, különös tanítás nélkül rájuk talál és különös bizonyítás nélkül igaznak találja.”¹³⁶¹ Úgy véli, hogy az uralkodónak tekinthető pozitívista szemléletmóddal szemben „az utolsó emberöltőben egyre többen akadnak jogászok, kik a természetjogot legalább mint korlátozó, tiltó normát elismerik, mint határfogalmat,

szemináriumából. 5. Stephaneum Nyomda, Budapest, 1942. (Kritikai méltatásaként lásd Szabó József: Szepesdi Ervin: A törvényes igazságosság fogalma. *Szellem és Élet*, VI. évf. [1943] 3–4. sz. 178–180. o.)

¹³⁵⁹ Vö. Hanák Tibor: *Az elfelejtett reneszánsz...* 194. o.

¹³⁶⁰ Brandenstein Béla: *Az ember a mindenségben*. IV. köt. *Az ember világhelyzete*. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1937. 216. o.

¹³⁶¹ Schütz Antal: *A bölcsélet elemei*. „*Philosophia perennis*.” (Harmadik változatlan kiadás) Szent István-Társulat, Budapest, 1944. 541. o. (Eredetileg 1927-ben jelent meg.)

mely megmondja, miből nem lehet soha jog.”¹³⁶² Mindezekből jól kitűnik, hogy a neoskolasztikus természetjogi gondolkodás a magyar filozófiai és jogbölcséleti tradíció fontos részét képezi. Habár a kifejtett nézetek megformálására nagymértékben rányomta a bélyegét, hogy azok megfogalmazói nem elsősorban jogászok, hanem olyan teológusok, filozófusok voltak, akik „bölcséleti” munkásságuk részeként értékelték jogfilozófiai kérdésekről, mégis olyan hagyományt testesítenek meg, amely minden tekintetben méltó arra, hogy az utókor számontartsa.

¹³⁶² Uo. 542. o. (Schütz szerint erre az újfajta tendenciára jó példa Moór ú. limitatív természetjogi koncepciója.)

5. A NEOKANTIANIZMUS MEGÚJÍTÁSÁRA TETT KÍSÉRLETEK

Az 1930-as évek közepétől kezdődően, a hazai jogbölcseleti gondolkodásban főleg Moór Gyula és Horváth Barna tanítványai esetében egy igen tehetséges korosztály szárnypróbálgatásának lehetünk tanúi. A Moór-tanítványok közül Szabó József és Solt (Scholtz) Kornél, a Horváth nevéhez fűződő ún. szegedi iskola¹³⁶³ tagjai közül Bibó István és Vas Tibor, valamint a jogfilozófia művelésében is jeleskedő Irk Albert pécsi tanítványa, Losonczy István korai publikációit a neokantiánus szemléletmódban gyökerező, de annak meghaladására tett kísérletnek tekinthetjük. Személyükben az az új generáció jelent meg, akik számára a német (osztrák) jogtudomány eredményeiben való tájékozottság mellett az angol-amerikai, francia, olasz, vagy éppen a skandináv irodalom egyidejű ismerete természetes volt. Egyéni kvalitásaik révén predestinálva voltak arra, hogy az elődök külföldi szakmai kapcsolatait más irányokba is továbbépítve, a magyar jogbölcseleti gondolkodást – a nemzetközi jogfilozófiai trendekhez igazodva – a második világháborút követő korszak kihívásainak megfelelően formálják. A közismert kelet-közép-európai politikai történések tükrében jogfilozófusainknak másfajta kihívásokkal kellett szembenéznük.

¹³⁶³ A „szegedi iskola” megfogalmazás használatával először 1935-ben Bibó István a *Jog* című folyóirat hasábjain – évfolyamtársa – Vas Tibor *Die Bedeutung der transzendentalen Logik in der Rechtsphilosophie* címen megjelent dolgozatáról írt recenziójában találkozunk. Vö. Bibó István: Vas Tibor: *Die Bedeutung der transzendentalen Logik in der Rechtsphilosophie*, *Jog*, II. köt. (1935) 2–3. sz. 151. o. Az iskola „alapítója” nem kis büszkeséggel használta néhány évvel később Bibónak írt levelében a „szegedi iskola” kifejezést, egyben megfogalmazva annak krédóját: „A mi tudományos munkaközösségünket mint az emberi kapcsolatoknak sajátos, sőt egyszeri példáját kell felfognunk. Büszkén és feltékenyen kell őrködnünk azon, hogy merész kezdeti lendülete meg ne törjön. Bármennyi az akadály, nagy és merész terveket kellene legalább forgatnunk és találkozásainkat ritka alkalmanként felfognunk olyan témák megbeszélésére, amelyekkel előrevihetjük a tudományt. Mert csakis ezért vagyunk vagy legalább csakis ezért vagyunk azok, akik vagyunk. Nagy és komoly tudományos terveknek legalább érlelődnie kell eszmecsereinken. És nem szabad elveszteni az eleven kapcsolatot a filozófia igazi nagy kérdéseivel.” (Horváth Barna 1942. december 13-án kelt levele Bibó Istvánnak. MTAK Kézirattár Ms 5117/189. A levél föllelhető még: *Bibó István [1911–1979]. Életút dokumentumokban*. [A dokumentumokat válogatta, a kötetet összeállította: Huszár Tibor] 1956-os Intézet – Osiris–Századvég, Budapest, 1995. 197. o.)

Magyarországon az 1948/49-ben bekövetkezett fordulat nem csupán a háború utáni politikai, gazdasági, kulturális föllendülést, a társadalmi modernizáció lehetőségét akadályozta meg, és a perspektivikusan nyugat-európai fejlődési modell megvalósításától szakította el hazánkat, hanem – tisztelet a kivételnek – négy évtizedes kitérőt eredményezett a magyar jogfilozófia fejlődésében.

A neokantiánus jogbölcsélet megújítása, sőt meghaladása terén bekövetkezett fejlemények jellemzésekként álljon itt Bibó kritikai észrevételeket sem nélkülöző 1947-ben írt értékelése a korszakról, illetve a szegedi iskola jelentőségéről: „A magyar jogelméletben a századforduló óta egészen a legújabb időkig a jogelmélet újkanti, vagyis fogalomelemző ismeretkritikai módszere az uralkodó. Ez tölti ki Somló életművének második felét, mely a »Juristische Grundlehre« című nagy művében kapta meg az összefoglalását, ez tölti ki Moór Gyulának úgyszólván egész élete művét és Horváth Barna munkásságának kezdetét, s ha az irányzat nem is, de a problémák felvetésében erősen befolyásolja Horváth Barna későbbi érettebb műveit, jogszociológiáját és jogelméleti vázlatát, valamint Horváth Barna szegedi iskoláját, közöttük e sorok íróját, valamint Szabó Józsefet s magát Vas Tibort is. Az újkanti jogelméleti iskola jelentőségét abban szokták megpillantani, hogy a hitelét veszített természetjog és a merőben tényleírásra szorítókozó pozitivizmus között újból felfedezte a jogelmélet tudományának lehetőségét egy olyan diszciplína művelésében, mely a tapasztalati joganyag általános jogismereti és formai előfeltevéseivel foglalkozik. Nem lehet elvitatni, hogy az ilyen módon felfogott jogelméleti kutatásnak voltak olyan eredményei, melyek termékenyítőleg hatottak [...] Mindezek azonban nem változtatnak azon, hogy az egész újkanti iskola végeredményben a jogelmélet számára tévútnak bizonyult s elsősorban azoknak a kezén és azoknak a számára vált valamennyire termékenyítővé, akik túljutottak rajta; gondolok mindenekelőtt Horváth Barna jogszociológiájára.” Bibó szerint – bár csupán explicit módon kifejezve – Horváthnak és iskolájának köszönhetően tört meg a neokantianizmus egyeduralkodó, mely „meglehetősen elzárta a magyar jogelmélet fejlődésének és megtermékenyülésének az útját a szociológiai irányban elmélyülő modern francia, angol és amerikai jogelméleti gondolkodástól.”¹³⁶⁴ A szegedi iskola tagjainak és alapítójának legfőbb érdeme, hogy megpróbálták új utakat keresni és ismételten bekapcsolódni a tudományok művelésének legújabb nemzetközi áramlataiba.

Mind a mai napig ez az egyetlen tudományos iskola a hazai jogbölcséleti gondolkodásban, mely sok szempontból hasonlít a földrajzilag nem túl messze kialakult, az elmúlt századfordulót követő európai jogfilozófiai gondolkodást alapvetően befolyásoló, Hans Kelsen, Adolf Merkel, Alfred Verdross nevével fémjelzett

¹³⁶⁴ Dr. Bibó István egyetemi ny. r. tanár véleményes jelentése a Szegedi Tudományegyetem Jog- és Államtudományi Karához magántanári képesítése iránt folyamodó dr. Vas Tibor tudományos munkásságáról. (1947) MTA Kézirattár Ms 5905/50–51.

„(új) osztrák iskolához”. A szegedi iskola tagjairól Horváth a második világháború végén írt önéletrajzi írásában így vall: „Büszke vagyok arra, hogy Vas Tibor, Bibó István és Szabó József a tanítványaim voltak. Immáron ők maguk is tudósok, és szilárd meggyőződésem, hogy jobban nem is választhattam volna.”¹³⁶⁵ Lényegében az 1930-as évek közepétől az 1940-es évek közepéig tartó bő tíz esztendőben születtek meg a tanítványok azon művei, amelyek Horváth iskolateremtő hatását tükrözik. Az egymástól sok szempontból különböző elméletalkotási kísérletek közös nevezőjét a mester egy-egy paradigmatisz tézise, fogalma vagy akár csak egy gondolata képezte. E tekintetben nyilvánvalóan nagy jelentőséget kell tulajdonítanunk Horváth publikált művein kívül a mesterrel folytatott számtalan szakmai és baráti beszélgetésnek, az alkalmankénti levélváltásoknak, illetve természetesen a korabeli meghatározó új filozófiai és jogbölcséleti irányzatoknak.

Míg Bibó és Vas legjelentősebb írásai 1935-ben, szinte egy időben kerültek a nyilvánosság elé, addig – az eredetileg Moór-tanítvány – Szabó jogbölcséleti tanulmányai az 1930-as évek végén jelentek meg. A szárnypróbálgatások időszakában minden fiatal jogtudós esetében a korabeli neokantianizmus meghatározó hatással találkozunk. Az újkantiánus fogalmi struktúrákhoz való kötődését jól példázza Bibó önkritikus kijelentése, amit a filozófia és jogbölcsélet kapcsolatáról egy 1943-as vitaúlése során mondott: „[A] jogfilozófia vonatkozásában az ismerettárgy problematikus volta s a valóságnak és értéknek mögötte álló éles ellentéte tulajdonképpen nem a filozófia oldaláról került be a jog világába és a jogfilozófia perspektívájába, hanem először konkrét jogesetek sokaságában konkrét valóságok és konkrét értékek összeütközéseinek élményei töltötték el a közösség tagjait a valóság és érték radikális ellentétének érzésével, s ennek filozófiai megfogalmazása az, amit tévesen viszünk be a filozófia követelményeként a jog világába.”¹³⁶⁶

A neokantiánus jogfilozófia az elmúlt századfordulót követően számos jogbölcséleti konklúzió levonására vált alkalmassá, így az sem véletlen, hogy épp az irányzathoz sorolt jogtudósok kritizálták leginkább egymás elméleteit. Bibó sem volt e téren kivétel. Nemcsak Kelsent opponálta, hanem az általa oly nagyra értékelt mestere elméletének ellentmondásait is szóvá tette. Hitt az eltérő nézetek egymással való termékeny vitájában. Magántanári próbaelőadásában erről így vélekedik: „[S]emmi-lyen jogi kérdésben nem lehet egy bizonyos jogi meggyőződés igazságát kimutatni”, vagyis sem a „logikai pozitivizmus”, sem a „szociológiai pozitivizmus” nem ad kielégítő választ a jogelmélet fő kérdéseire. Az elmélettörténeti áttekintés alapján mégis arra a megállapításra jut, hogy „a jogelmélet fejlődése felmutat olyan erőket, melyek

¹³⁶⁵ Horváth Barna: *Forradalom és alkotmány...* 51. o. (Szabó eredendően Moór tanítványa volt a szegedi jogi karon, Horváthtal professzora Budapestre távozását követően került kapcsolatba.)

¹³⁶⁶ Bibó István hozzászólása Moór Gyula „Jogfilozófia” c. előadásához. *Athenaeum*, XXIX. köt. (1943) 2. sz. 169. o.

ezt a tudományt túljuttatják a terméketlen spekulációkból és felületes általánosításból eredő álproblémákra, s a jogelmélet, miközben ezeket a kérdéseket megoldja, egyben a rendszeresebb és valóságához hívebb jogismeret felé is halad.”¹³⁶⁷

E korszakban minden magára valamit is adó jogfilozófus a „jog mibenlétének” kérdésére önálló teória fölállításával válaszolt. E tekintetben Bibó István (1911–1979)¹³⁶⁸ is követte neves elődeit.¹³⁶⁹ A húszas éveinek elején járó ifjú tudósjelölt a

¹³⁶⁷ Bibó István: *A jogelmélet fő kérdései tegnap és ma...* 94. o.

¹³⁶⁸ Bibó István (1911. augusztus 7., Budapest – 1979. május 10., Budapest) jogi tanulmányait a szegedi jogi karon végezte, ahol 1933-ban a jogtudományok, majd egy évvel később az államtudományok „sub auspiciis gubernatoris” doktorává avatták. Rövid ideig ügyvédjelöltként tevékenykedett, majd a Budapesti Törvényszéken bírósági fogalmazógyakornoknak nevezték ki. 1938-tól az Igazságügyi Minisztériumba rendelték szolgálatra, ahol 1944-ig a magánjogi, majd a magánjogi és közigazgatási ügyosztályon dolgozott. Legmagasabb rangja „miniszteri titkár” volt. 1940 nyarán a szegedi jogi karon jogbölcselet tárgykörből egyetemi magántanári képesítést szerzett. 1941 májusában magántanári habilitációját a kolozsvári egyetemre helyezték át. 1946-ban nyilvános rendes egyetemi tanári kinevezést kapott egykori alma materében, a politika tanszékre. Ugyanebben az évben az MTA levelező tagjának választották. 1950. szeptember 15-i hatállyal – minden indoklás nélkül – több professzortársával egyetemben fölmentették, és harminckilenc évesen „rendelkezési állományba” helyezték. 1951 és 1957 között az ELTE Egyetemi Könyvtárában könyvtárosként dolgozott. 1956-ban a Nagy Imre-kormány államminisztereként tevékenykedett. 1957 és 1963 között politikai fogoly volt, illetve börtönbüntetését töltötte. 1963-tól 1971-ig a Központi Statisztikai Hivatal könyvtárosaként tevékenykedett. Életéről és jogbölcseleti munkásságáról lásd Huszár Tibor: Bibó István – a gondolkodó, a politikus. In: Bibó István: *Válogatott tanulmányok*. III. köt. (1971–1979) Magvető Könyvkiadó, Budapest, 1986. 385–534. o.; Huszár Tibor: *Bibó István. Beszélgetések, politikai-életrajzi dokumentumok*. Magyar Krónika, Kolonell Lap- és Könyvkiadó Rt., Budapest, 1989.; Ruzsoly József: Bibó István a szegedi jogi karon. *Jogtudományi Közlemények*, XLVII. évf. (1992) 3–4. sz. 95–111. o.; Szabadfalvi József: „Coactus tamen voluit” – Bibó István jogbölcseleti munkássága. *Forrás*, XXVII. évf. (1995) 12. sz. 13–21. o.; H. Szilágyi István: Etika, jog, politika. Bibó István (1911–1979). In: *Portrévázlatok...* 267–310. o.; Szabadfalvi József: Bibó István helye a XX. századi magyar jogbölcseletben. *Debreceni Szemle*, X. évf. (2002) 1. sz. 29–36. o.; Kovács Gábor: Elszigeteltség és nyitottság dinamikája két tudóssors tükrében. Horváth Barna és Bibó István tudományos pályafutása. In: Mester Béla – Percz László (szerk.): *Közelítések a magyar filozófia történetéhez. Magyarország és a modernitás*. Áron Kiadó, Budapest, 2004. 392–418. o.; Zsidai Ágnes: *Jogbölcseleti torzó. Bibó István jogelméletének rekonstrukciója*. Szent István Társulat, Budapest, 2008.; H. Szilágyi István: Etika és jog. In: Dénes Iván Zoltán (szerk.): *Bibó 100. Recepciók, értelmezések, alkalmazási kísérletek*. Argumentum Kiadó – Bibó István Szellemi Műhely, Budapest, 2012. 78–97. o.; Szabadfalvi József: Bibó István szegedi évei. *Forvm. Acta Universitatis Szegediensis. Acta Juridica et Politica*, I. évf. (2011) 2. sz. 157–168. o.; Zsidai Ágnes: Coactus tamen voluit. *Világosság*, LII. évf. (2013 tavasz-nyár) 179–194. o.; Révész Béla: Bibó István (1911–1979). A Szegedi Tudományegyetem jogász professzorai I. *FORVM. Acta Juridica et Politica*, X. évf. (2020) 1. sz. 47–76. o.

¹³⁶⁹ Főbb jogbölcseleti tárgyú írásai: *Kényszer, jog, szabadság*. Acta Litterarum ac Scientiarum Reg. Universitatis Hung. Franciscus-Josephinae. Sectio: Juridico-Politica. Tom. VIII. Szegedi Városi Nyomda és Könyvkiadó Rt., Szeged, 1935.; Le dogme du „bellum justum” et la théorie de l’infailibilité juridique. Essai critique sur la théorie pure du droit. *Revue Internationale de la Théorie du Droit*, vol. 10 (1936) no. 1. 14–27. o. (Magyar nyelven: „A bellum justum” dogmája és a jogi tévedhetetlenség teóriájának kritikai esszéje. [Ford.: Mold Attila és Zombor Ferenc] Bibó István Olvasóköri Füzetek. 3. füzet. Bolyai Kollégium, Miskolc, 1993.); Rechtskraft, rechtliche Unfehlbarkeit, Souveränität. *Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. XVII (1937) H. 5. 623–638. o. (Magyar nyelven: Jogerő, jogi tévedhetetlenség, szuverenitás.

Kényszer, jog, szabadság című könyvében életkorát meghazudtoló alapossággal és mértéktartással fogott hozzá saját elméletének kidolgozásához. A neokantianusoknál megszokott filozófiai megalapozottságú mű három nagy fejezetre oszlik. Az első tárgya a kényszer, a másodiké a szabadság, a harmadiké – amely terjedelmében a könyv felét teszi ki – a jog. Bibó szándéka szerint a kényszer és szabadság filozófiai kategóriáinak alapos tisztázásával, a kényszer és szabadság viszonyrendszerében próbálja megragadni a jog lényegét. Művének bevezetésében a tudományos megismerés két, az elméletalkotásban fontos típusát (racionális, illetve empirikus) különbözteti meg. A jog, kényszer, szabadság összefüggéseinek vizsgálatakor elsőként azt vizsgálja, „mit érzünk, mit nevezünk, mit tapasztalunk” kényszernek, szabadságnak vagy éppen jognak. Ez a fajta megközelítés – az empirikus módszer elsődlegességének hangsúlyozása – fölveti a szubjektivitás vádját, azonban Bibó ezt azzal hárítja el, hogy a vizsgált jelenségek tapasztalati valóságát, irracionális elemeit közvetlenül megragadva lehet csak a racionális (logikai) fogalmat a tapasztalati „fogalommal” egyezően meghatározni.

Írásában a kényszert, a szabadságot és a jogot egymással szorosan összefüggő jelenségeként mutatja be. A kényszer és a szabadság – mint a jognál általánosabb és egymással szorosan összefüggő jelenségek – tárgyalása során Bibó a jogelmélet kardinális problémáját fölvető jogfilozófiai előkérdések, illetve általános filozófiai és társadalomelméleti fogalmak neokantianus értelmezéséből indul ki, azonban elméleti előfeltevéseiben Henri Bergson életfilozófiájára (pl. szabad ember csak a spontaneitás törvényszerűsége alatt állhat) és Nicolai Hartmann ontológiai és etikai tételeire támaszkodva a kortárs jogbölcselet számára újszerű válaszokat fogalmaz meg. Bibó a spontaneitás fogalmát nem dolgozta ki, csupán a bergsoni kategóriát vette át az *Idő és szabadság*¹³⁷⁰ című műből, tagadva a determinizmus egyetemes érvényességét: „A spontaneitás nem jelenti az okság elvének tagadását, hanem jelenti annak a feltételezését, hogy ok és okozat nemcsak az időbeli egymásután, hanem az egyidejűség viszonyában is fel léphetnek.”¹³⁷¹ Annyiban mégis továbbfejleszti a bergsoni elméletet, hogy a spontaneitást, vagy másképpen a belső tényezők által meghatározott öntevékenységet, összekapcsolta a Hartmann-tól származó perszonális determinációval.

A mű egyik alap gondolatának tekinthetjük a kényszerről adott fogalom meghatározását. Ennek kifejtésekor Horváth jogelméleti szemléletmódja unikális elemének

[Ford.: Zsidai Ágnes] In: Dénes Iván Zoltán [szerk.]: *Megtalálni a szabadság rendjét. Tanulmányok Bibó István életművéről*. Új Mandátum Könyvkiadó, Budapest, 2001. 321–334. o.); Idegen nyelven megjelent válogatott jogelméleti tárgyú művei újraközlését lásd: *Die Schule von Szeged. Rechtsphilosophische Aufsätze von István Bibó, József Szabó und Tibor Vas*. (Herausgegeben mit Bio- und Bibliographie versehen von Csaba Varga) Szent István Társulat, Budapest, 2006. 23–77. o.

¹³⁷⁰ Henri Bergson: *Zeit und Freiheit*. Diederichs, Jena, 1911. (Magyar nyelven: *Idő és szabadság*.

[Ford.: Dienes Valéria] Franklin Társulat, Budapest, 1923.)

¹³⁷¹ Bibó István: *Kényszer, jog, szabadság...* 10. o.

fölhasználásával találkozunk.¹³⁷² Bibó szerint „[a] kényszer nem más, mint a spontaneitás jelenségeinek saját és idegen törvényszerűségek alatt, vagyis a spontaneitás és a kauzalitás alatt való együztsemlélése (synopsisa).”¹³⁷³ A szinopszisa utalással ugyanakkor a szabadság fogalmának meghatározásakor is találkozunk. E szerint „a szabadság nem valamilyen önálló kategóriális értékű törvényszerűsége a létező világ valamely síkjának, hanem – éppúgy, mint a kényszer [...] – csupán viszonyfogalom, csupán szemléletmód, mely többféle törvényszerűség bizonyos együztsemlélésében (synopsisában) áll.”¹³⁷⁴ A szinoptikus módszer alkalmasnak látszik Bibó számára a neokantiánus jogfilozófia alapproblémájának tekintett Sein–Sollen problematika megoldására, hiszen a valóság és érték egymásra vonatkoztatásának lehetőségét tulajdonképpen épp a spontaneitás törvénye teszi lehetővé. A szinopszis nem csupán a jogtudománynak és a jogbölcseletnek a speciális technikája, hanem – mestere megállapítását elfogadva – a társadalomtudományok általános módszere. Bibó szerint a szinoptikus módszer nem szorítkozik a valóság és érték ellentétének áthidalására, hiszen olyan szemléletmódot testesít meg, amely nem hoz ugyan létre önálló ismeretanyagot, de bizonyos élmények, képzetek, reakciók létrehozásában részt vesz, és megértését lehetővé teszi.

A kényszer kapcsán említést kell tenni a bibói elmélet másik, a mesterétől kölcsönvett fontos terminusáról, az objektiváció fogalmáról. Horváth a társadalmi objektiváció fogalmán „az egymást érintő magatartások szabályosságát”, a „társadalom tipikus viselkedését” értette. Bibó a kényszer kapcsán vezeti be az objektiváció fogalmát: „Ha a társadalom tagjai kölcsönösen tudomást vesznek egymás kényszerélményeiről [...] akkor a szubjektív kényszerélmény társadalmilag számottevő jelenséggé, társadalmi viszonyfogalom, társadalmi objektivációvá lesz.”¹³⁷⁵ Az objektiváció azonban nemcsak a kényszer, hanem a szabadság – mely nem más, mint „idegen törvényszerűség alól való mentesség”¹³⁷⁶ – szférájában is létező jelenség: „[A] társadalom egyéni szabadságokra, szabad akciószférákra osztható fel, melyek tulajdonképpen mind a szubjektív szabadságélmény objektivációi.”¹³⁷⁷ Az egyéni szabadság nem más a bibói értelmezésben, mint a szubjektív szabadságélmény objektivációja, vagyis „objektíválódott szabadság”.

Bibó a jog szempontjából két alapvető szubjektív „élménnyel” beszél (kényszer-, illetve szabadságélmény), melyeket a jog neve alatt összefoglalt jelenségcsoporton belül kell keresnünk: „[M]inden jogi magatartás vagy kényszerített magatartás, vagy

¹³⁷² Művében Bibó mestere fogalomhasználatát követve következetesen a „jogelmélet” terminust használja.

¹³⁷³ Bibó István: *Kényszer, jog, szabadság...* 13. o.

¹³⁷⁴ Uo. 54. o.

¹³⁷⁵ Uo. 17. o.

¹³⁷⁶ Uo. 36. o.

¹³⁷⁷ Uo. 42. o.

szabad magatartás, minden jogi szabály vagy kényszeríti cselekvőségünket, vagy vele egyirányban fejti ki hatását.”¹³⁷⁸ A szerző szerint a jog tapasztalati anyagában a kényszer- és szabadságelemek bizonyos egyensúlya figyelhető meg. A több évszázados jogelméleti kényszervita legfontosabb megállapításait ismertette megállapítja, hogy a jog lényegét a fizikai vagy lelki kényszerben, a szankcióban kell keresni. Bibó maga is úgy véli, hogy a jog kényszerrend, s a „szankció alatt nem csupán erőszakalkalmazást tartalmazó jogkövetkezményeket kell értenünk, hanem minden jogkövetkezményt, melynek valószínű bekövetkezése és a jogkövetőkre való hatása alkalmas arra, hogy a jog kényszerének tényezője legyen.”¹³⁷⁹ A jogi szankcióra, más társadalmi normák által gyakorolt kényszerrel szemben, nagyobb fokú kiszámíthatóság, bizonyosság, illetve előfeltételeiben szabályozottság, határozott körülírtság a jellemző. A jogi szankció a többi társadalmi szabály szankcióitól az „objektivitás fokában” különbözik.¹³⁸⁰ Vagyis a jogi szankció testesíti meg a „legobjektívebb kényszer”. Mesterére utalva megállapítja: „Az egymásból folyó jogkövetkezmények: szankciók a jog számos területén hatalmas eljárási rendszerekben, perrendtartásokban épültek ki, melyek a kényszer tartalmi (materiális) objektíválódásának legnagyobb vonalúbb megjelenései.”¹³⁸¹

A jog és a szabadság kapcsolatának tárgyalásakor Kant ismert meghatározását idézi, mely szerint „a jog azon feltételek összessége, melyek alatt az egyik ember önkénye a másik önkényével a szabadság általános törvénye szerint megállhat”, ami markánsan kifejezi a jog szabadságfunkcióját. A jogelméletnek már csak azért is a szabadság kérdésével kell foglalkozni, mert a jog kényszerétől szabadon hagyott cselekvési területek („magánügyek”) az objektív szabadság birodalmába tartoznak. Bibó különös figyelmet szentel a polgári szabadságjogoknak (pl. tulajdonjog, gyülekezési szabadság), ahol a jog kényszerétől való objektív mentességet maga a jog állapítja meg.¹³⁸² Kétségtelen, hogy „ha a jog a legobjektívebb kényszer, akkor az általa szabadon hagyott terület a legobjektívebb szabadság.”¹³⁸³ A jog világában a szabadság legjellegzetesebb megjelenései azok a jogintézményekként szabályozott szabad magatartások (pl. jogügyletek, keresetindítás, végrendelet), amelyeknek az előfeltételei, formája és hatása a jog által objektíve meghatározottak. Művében a neokantiánus jogkonceptiók tükrében mutatja be a jog világában érvényesülő kényszer és szabadság egymáshoz való viszonyát, kölcsönös összefüggését. A jog lényegét

¹³⁷⁸ Uo. 63. o.

¹³⁷⁹ Uo. 79. o.

¹³⁸⁰ „[A] magatartások közös tartama a magatartások konkrét lefolyásától elválik, társadalmi intézménnyé lesz s mint materiális objektiváció az objektíválódás legmagasabb fokát éri el.” (Uo. 81. o.)

¹³⁸¹ Uo. 81–82. o.

¹³⁸² „A polgári szabadságjogok képezik a jogban megvalósult objektív egyéni szabadság legmagasabbrendű materiális objektivációit.” (Uo. 98. o.)

¹³⁸³ Uo. 99. o.

meghatározó bibói fogalom szerint: „A jogra [...] jellemző, hogy egyidejűleg gyakorolja a legobjektívabb kényszert és valósítja meg a legobjektívabb szabadságot.”¹³⁸⁴ A jognak ez a kétarcúsága nem új keletű dolog a jogelméleti gondolkodásban, de gyakorta találkozni valamelyik oldalt túlhangsúlyozó felfogással. Véleménye szerint „az objektivációnak ez a kettős feszültsége adja meg a jog igazi erejét az összes többi társadalmi szabályok felett.”¹³⁸⁵ Majd az újkantianusokra jellemző módon tételének igazolásul részletesen bemutatja a kényszer és szabadság változó viszonyát az egyéb társadalmi normatípusokban (erkölcs, hatalmi parancs, szokás, konvenció), ezzel is igazolva a jog „differentia specificá”-ját.

Könyvének végén a neokantianus gondolkodás hagyományainak megfelelően a szabadság és kényszer korrelációjában értelmezett helyes jog kérdését érinti. A helyes jog követelménye, hogy a kényszer és szabadság külső és belső élményei, valamint konkrét megnyilvánulásai egyensúlyban legyenek. A kényszer és a szabadság objektiválódása a kényszerhelyzetek és szabadsághelyzetek kiszámíthatatlanságát, aránytalanságát szünteti meg: „[A] kényszer és szabadság helyes elosztásában kell látnunk azt az értéket, mely a kényszer és szabadság objektiválódását mozgatja és igazolja. A társadalmi kényszer helyes elosztását nevezzük rendnek (jogbiztonság), a társadalmi szabadság helyes elosztását igazságosságnak. A rend és az igazságosság eszméi [...] azok az értékek, amelyek a jog jellemző vonásaiban megnyilvánulnak és a helyes jog abszolút értékmérői közé tartoznak.”¹³⁸⁶ Befejező gondolatként egy még megalapozottabb jogfogalom megalkotásának előfeltételeként az általa használt objektiválódás provizórikus magyarázatának alaposabb fogalmi kibontását tartja szükségesnek. Sajnálatos, hogy ez irányú vizsgálódásait nem folytatta, azonban így is figyelemreméltó elméleti kísérletnek tekinthetjük fő jogfilozófiai tárgyú művét.

Bibó későbbi jogelméleti tárgyú írásaiban a jogbölcselet egyes részletkérdéseinek alapos elemzését végezte el, az ekkoriban reveláció erejével ható kelsen elmélet tükrében.¹³⁸⁷ A *Le dogme „bellum justum” et la théorie de l’infailibilité juridique* tanulmánya – mint alcíme is mutatja – a kelsen tiszta jogtan bizonyos következtetéseiről szóló kritikai tanulmány. Bibó ebben az írásában immanens bírálatát adja az alig két évvel korábban publikált, a kortárs jogfilozófia minden tagját vitára inspiráló kel-

¹³⁸⁴ Uo. 105. o.

¹³⁸⁵ Uo. 107. o.

¹³⁸⁶ Uo. 118–119. o.

¹³⁸⁷ Bibó 1935 és 1937 nyara között Kelsen jóváhagyásával fordította le a *Reine Rechtslehre* című művet. A kiadásra részben anyagi okok, részben érdektelenség miatt csak jóval Bibó halála után, 1988-ban került sor Varga Csaba hathatós közreműködésével. Vö. Hans Kelsen: *Tiszta Jogtan*. (Bibó István fordításában) ELTE Bibó István Szakkollégium, Budapest, 1988. A fordítás történetéről lásd Varga Csaba: Bevezetés Hans Kelsen: *Tiszta Jogtan* c. művéhez. In: Hans Kelsen: *Tiszta Jogtan*... IX–XVIII. o., illetve Lengyel András: Bibó István Kelsen-fordítása. *Délmagyarország*, 1991. október 26. (DM Magazin 5. o.)

seni műnek. Ennek kapcsán részletesen foglalkozik a jogi tévedhetetlenség, a kötelezettség, a nemzetközi jog primátusa, a szankcionáló aktus és a kelsen módszer normatív jellegének problémájával. Megállapítja, hogy „a tiszta jogtan elméletében az összes fogalom és az összes elméleti posztulátum jogi jellege és létjogosultsága tulajdonképpen abból származik, hogy a kényszert elrendelő aktus tartalmának elemeiként jelennek meg.”¹³⁸⁸

Bibó szerint a tiszta jogtan a különböző tartalmú szankcionáló aktusok sokaságához vezet el, amelyeket a jog fogalma foglal egységbe. A jogi szervek tévedhetetlenségének eszméje Kelsen felfogásában együtt jár azzal, hogy a jogi aktusok elszigeteltek. Minden jogi aktus bizonyos értelemben tévedhetetlen, hiszen csak a tartalma korlátozhatná tévedhetetlenségét. A *Rechtskraft, rechtliche Unfehlbarkeit, Souveränität* című írásában a jogerő, a jogi tévedhetetlenség és a szuverenitás tételes jogi intézményei kapcsán a tiszta jogtántól különböző módszertani felfogással kísérli meg a jogi tévedhetetlenség és a vele kapcsolatos kérdések kifejtését. Ennek révén ismét szembesül a neokantianus jogbölcselet alapproblémájával, a Sein és Sollen közvetíthetőségének problémájával. Bibó szkeptikusan szemléli a „Lét” és „Legyen” teljes elválaszthatóságát és áthidalhatóságát hangoztató nézeteket. Maga a Horváth-féle szinoptikus módszer használhatóságát hangsúlyozza, mely módszer a jogi tapasztalatban gyökerezik, a jogi megismerés követelményeiből nőtt ki és alkalmas a speciális jogi tapasztalat analízisére. A jogi „együtt-szemlélés” funkcióját abban látja, hogy a norma és tény egyesített létének és elválaszthatóságának előfeltevése egy technikai rendszerben hidalható át. Bibó ebben a tanulmányában új utakat keresve bizonyos szempontból „radikalizálja” mestere álláspontját.¹³⁸⁹

Bibó pályakezdése és korai írásai arra predesztinálták, hogy a magyar jogtudomány, ezen belül is a jogbölcselet, nemzetközi jog, közjog művelésének kiemelkedő alakjává váljon. Érdeklődésének változása, valamint a második világháború utáni történések eredményeképpen politikaelméleti és -történeti írásaival és közéleti tevékenységével vált igazán ismertté, emblemikus gondolkodóvá.

A szegedi iskola kevésbé ismert – a második világháború után dogmatikus marxistává váló – alakja volt Vas Tibor (1911–1983), akinek a tudományos munkássága két, egymástól jól elkülöníthető szakaszra osztható.¹³⁹⁰ Az első pályaszakasz Hor-

¹³⁸⁸ Bibó István: „A *bellum justum*” dogmája és a jogi tévedhetetlenség teóriájának kritikai esszéje... 23. o.

¹³⁸⁹ Vö. H. Szilágyi István: Tanítvány és Mester (Bibó István hatása Horváth Barnára)... XXXVII–LII. o.

¹³⁹⁰ Vas Tibor (1911. május 27., Budapest – 1981. május 19., Budapest) Bibó évfolyamtársaként végzett a szegedi jogi karon. 1934-ben jogi-, 1935-ben államtudományi doktorátust szerzett. 1947-ben Szegeden habilitált. 1948-ban a debreceni egyetem jogi karán kap professzori kinevezést. 1949-től 1951-ig a pécsi egyetem jogi karának „Politika”, illetve „Jogelmélet” tanszékeinek, majd ezek összevonása után az „Állam- és Jogelmélet” tanszék vezetője. 1951–1955 között a Magyar Tudományos Akadémia Állam- és Jogtudományi Intézetének igazgatója volt. 1951-től 1976-ig, nyugdíjba vonulásáig,

váth szegedi iskolájához kötődik, és az egyetemista évektől a fordulat évéig tartott. 1948-ban jelent meg az első olyan írása, melyben hátat fordít a korábbi neokantiánus indíttatású jogbölcséleti felfogásának.

Vas első jogbölcséleti tárgyú műve német nyelven 1935-ben *Die Bedeutung der transzendentalen Logik in der Rechtsphilosophie* címen jelent meg.¹³⁹¹ Az eredetileg pályadíjnyertes dolgozatként született tanulmányt Bibó a következőképpen méltatta: „Vas Tibor munkáj[a] [...] értékes terméke a magyar jogfilozófia dr. Horváth Barna vezetése alatt álló szegedi iskolájának s annak külföldi viszonylatban is becsületére válik.”¹³⁹² A szegedi jogi kar könyvsorozatában közzétett műben Vas a transzcendentális logika jogelméleti jelentőségével foglalkozik, nem rejtve véka alá kritikai megjegyzéseit sem. Írása első részében részletesen bemutatja a transzcendentális logika kanti megalapozását, a neokantiánus filozófiában való továbbfejlődését, így a marburgi, illetve a badeni iskola ezirányú erőfeszítéseit. A könyv második felében a kortárs újkantiánus jogfilozófiában megjelenő transzcendentális módszer működését és alkalmazását vizsgálja. Vas szerint a transzcendentális módszert az a kanti célkitűzés hívta életre, mely az ismeretnek a metafizikától és a tapasztalattól egyaránt független előfeltételeit akarta megtalálni. Kant úgy vélte, hogy a transzcendentális ismeret sem a tapasztalatba, sem a metafizikába nem tartozik, valójában a kettő közötti határ ismerete. Vas ezzel szemben azon a véleményen volt, hogy a transzcendentális ismeret valójában mindkettőbe beletartozik.¹³⁹³ A metafizika és az empiria különbsége valójában relatív és a kritikai elemzés lehetővé teszi közöttük a szintézist. Mindazonáltal az újkantiánus filozófia sem nyújt meggyőző megoldást a transzcendentális ismeretelmélet problémájára. A marburgi iskola – véleménye szerint – az

az ELTE Állam- és Jogelméleti Tanszékének tanszékvezető egyetemi tanára, majd beosztott professzora. Életéről és munkásságáról lásd Konkoly Kálmán: Elindul egy új ügyvéd, kezében hófehér bottal. *Pesti Napló*, LXXXIX. évf. (1938. május 22.) 116. sz. 33. o.; Samu Mihály: Az elméleti tárgyak. In: Sinkovics István (főszerk.): *Az Eötvös Loránd Tudományegyetem története 1945–1970*. Budapest, [1970] 234–237. o.; Sztóczky Mihály: Az elméleti tárgyak. In: Csizmadia Andor (szerk.): *Fejezetek a pécsi egyetem történetéből...* 120–122. o.; Szabadfalvi József: *Damnatio memoriae – arcképvázlat Vas Tibor jogfilozófusról. Állam- és Jogtudomány*, XLVII. évf. (2006) 1. sz. 145–152. o.; Biography [Tibor Vas] In: *Die Schule von Szeged. Rechtsphilosophische Aufsätze von István Bibó, József Szabó und Tibor Vas...* 137–138. o.; A neokantiánus jogfilozófiától a marxista állam- és jogelméletig: Vas Tibor tudományos pályaképe. *Jura. A Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karának tudományos lapja*, XX. évf. (2014) 1. sz. 179–184. o.

¹³⁹¹ Vas Tibor: *Die Bedeutung der transzendentalen Logik in der Rechtsphilosophie*. Acta Litterarum ac Scientiarum Reg. Universitatis Hung. Franciscus-Josephinae. Sectio: Juridico-Politica. Tom. VI. Fasc. 1. Szeged, 1935. (Faksimile újraközlés: *Die Schule von Szeged. Rechtsphilosophische Aufsätze von István Bibó, József Szabó und Tibor Vas...* 141–237. o.) Vas könyvét később – a hazai jogtudományi irodalomban példánélküli módon – japán nyelvre is lefordították. Vö. *Senkenteki hotetsugaku*. Yufukanshobo, Tokyo, 1941.

¹³⁹² Bibó István: Vas Tibor: *Die Bedeutung der transzendentalen Logik in der Rechtsphilosophie*. *Jog*, II. évf. (1935) 2–3. sz. 151. o.

¹³⁹³ Uo. 9. o.

ismerettárgy módszer által való létrehozásának tanításával összekeveri az ismeretet az ismerettárggyal. Ezzel szemben úgy véli, hogy a módszer sohasem az ismerettárgyat, hanem legjobb esetben is csak annak ismeretét hozhatja létre. A módszer mindig függ az ismerettárgytól, hiszen azt a módszert kell és lehet alkalmazni, amely az ismerettárgy megismeréséhez vezet.¹³⁹⁴ A badeni iskola esetében a valóság és érték egymást kizáró logikai ellentétének hangsúlyozását tekinti elhibázott megközelítésnek. A Sein és Sollen kanti elválasztásának kiélezése helyett a transzcendentális módszer kiterjesztéséből a valóság és érték egymáshoz való közelítése következett volna.¹³⁹⁵ Vallja, hogy az ismeret sem az egyik, sem a másik, hanem a kettőnek egy sajátos kapcsolata. Az igazi kriticismus szerinte annak belátása, hogy az egyik álláspont elfogadása sem jelenti a másik abszolút tagadását.

Vas a neokantiánus jogfilozófia három korabeli legjelesebb alakjának, az irányzat alapítójának tekintett Stammler, az ekkorra már legtekintélyesebbé váló Kelsen – bár az írás még nem reflektál az egy évvel korábban publikált *Reine Rechtslehre* című fő művére – és a magyar jogfilozófia nemzetközileg legismertebb alakja, Somló tanai-ban vizsgálja a transzcendentális módszer jogbölcséletben való felhasználását. Vas e helyütt következetes kritikát gyakorol mindhárom elmélet tekintetében, és talá-lóan mutatja be, hogy a jog általános érvényűnek tekintett előfeltételeiként használt fogalmak miként vezetnek metajurisztikus természetjogi jellegű fogalmak kialakításához és használatához. Gondolatmenete lezárásaként megállapítja, hogy a „metafizika Scyllája és a tapasztalat Charybdis között nem vezet oly tengerszoros, melyen a jogelmélet hajóját átkormányozhatjuk”, s az ellentét „nem az abszolút elválasztásban, hanem a kölcsönös közeledésben oldható csak meg.”¹³⁹⁶ A nehézségen azok a jogtudományi módszerek segítenek, amelyek nem egy, hanem két ismerettárgyat látnak a jogban, valamint az egységes jogismeret lehetőségét tagadják, és ebből adódóan a jogra nem konstitutív, hanem reflektáló módszert alkalmaznak. Úgy véli, a transzcendentális módszer alkalmazása a jogbölcsélet területén ez idáig nem hozott kielégítő eredményeket. Mindazonáltal történelmi érdeme, hogy a 19. században egyértelműsítette a jogbölcsélet tudomány jellegét, mostanra azonban már túlszárnyalták az olyan modernnek tekinthető felfogások, mint Horváth szinoptikus-, vagy Gurvitch ideál-realisztikus módszere, amelyek már figyelembe veszik a jog kettős-tárgyúságát.¹³⁹⁷

Vas e művében tiszteletreméltó következetességgel ingatja meg a transzcendentális módszer illúziójába vetett töretlen hitet. Pozitív kifejtéssel, saját elmélet körvonalá-

¹³⁹⁴ Uo. 17. o.

¹³⁹⁵ Uo. 20. o.

¹³⁹⁶ Uo. 90. o.

¹³⁹⁷ Uo. 91. o.

zásával e munkájában – mint azt recenzensei is szemére vetik¹³⁹⁸ – nem találkozunk, miként az egy évvel később megjelent *A tiszta jogtan és a szemléleti jogelmélet*¹³⁹⁹ című tanulmányában sem. Ez utóbbi írásában Kelsen korszakos jelentőségű opuszára reflektálva, azt kritikailag elemezve megállapítja, hogy a magának nemzetközi hírnevet szerző osztrák jogfilozófus korábbi írásaival szemben e művében – paradox módon – úgy mond „engedményeket” tesz a „két ismerettárgyúságnak” és az ehhez igazodó, ezt felvállaló „reflektáló” vagy más néven „egybevető módszernek”, mely a „szemléleti jogelmélet” elfogadásához vezet, ezzel eltávolodva korábbi törekvéseitől. Vas szerint Horváth *Rechtssoziologie* című műve testesíti meg a legkarakteresebben a szemléleti (szinoptikus) módszer alkalmazását, melyhez immár sok szempontból Kelsen elmélete is közeledik. Mestere érdeként említi annak felismerését, hogy „a jog tulajdonképpen egy szemléleti mód, amelyben együtt nézzük a valóságot és értéket.”¹⁴⁰⁰ Úgy véli, a szemléleti jogelmélet kifejezetten rámutat arra, hogy a jog logikai vizsgálatának csak annyiban van jelentősége, amennyiben a jog különböző kérdéseinek értékelő és szociológiai vonatkozásait egy nézőpontba tudja egyesíteni. A kelsen tiszta jogtan „tragédiája”, hogy kénytelen elismerni azt a tényt, mely szerint „a jogi normák tartalmát a valóságelemekhez való vonatkoztatás által nyernek és [...] a valóságelemek jogi jelentőségéhez csak a jogi normával való összevetése által jutnak. Ezek után olyan tiszta jogtánról, amely egy ismerettárgyat vehetne figyelembe és ennek az egy ismerettárgynak konstitutív módszerét vizsgálná; – már nem is beszélhetünk.”¹⁴⁰¹ Vas a kelsen jogfelfogás kritikai bemutatását valójában arra használja föl, hogy professzora általa legfontosabbnak ítélt jogelméleti gondolatait, mint egyetlen helyes választ, szembeállítsa az ekkoriban mindenkit polémiára készítő elmélettel.¹⁴⁰²

¹³⁹⁸ Vö. Szabó József: Tibor Vas: Die Bedeutung der transzendentalen Logik in der Rechtsphilosophie. *Archiv für Rechts- und Sozialphilosophie*, Bd. XXIX (1935) H. 1. 97–99. o.; Bibó István: Vas Tibor: Die Bedeutung der transzendentalen Logik in der Rechtsphilosophie... 150–151. o.

¹³⁹⁹ Vas Tibor: *A tiszta jogtan és szemléleti jogelmélet. Szellem és Élet*, I. évf. (1936) 4. füz. 239–253. o. (Klny. [Szellem és Élet Könyvtára] Kecskemét, é.n. [1937])

¹⁴⁰⁰ Vas Tibor: *A tiszta jogtan és a szemléleti jogelmélet*... 239. o.

¹⁴⁰¹ Uo. 245. o.

¹⁴⁰² Az 1937-ben megjelent tanulmányát követően több mint egy évtized telt el újabb publikáció közzétételéig, melyben a marxizmus vulgarizált eszmerendszerével szembesülhetünk. Vas a fordulat évét követően megjelent munkáival az ortodox marxista állam- és jogelmélet egyik jelképes alakjává vált. Írásaiban a burzsoá jogfogalom kritikájával, a szocialista törvényesség kérdésével, a szocialista állam- és jog fejlődésének törvényszerűségével, illetve a szocialista jog és erkölcs viszonyával foglalkozott. Lásd többek között Vas Tibor: A szocialista erkölcs. *Tiszatáj*, II. évf. (1948) 11–12. sz. 502–508. o.; A burzsoá jogfogalom meghatározásának marxista bírálata. *Jogtudományi Közlöny*, V. évf. (1950) 1–2. sz. 3–6. o.; Az állam- és jogtudomány jelentőségéről. *Állam és Igazgatás*, III. évf. (1951) 9–10. sz. 506–512. o.; A. J. Visinszkij: A perbeli bizonyítás elmélete a szovjet jogban. *A Magyar Tudományos Akadémia Társadalmi – Történelmi Tudományok Osztályának Közleményei*. II. köt. (Szerk.: Szabó Imre)

A szegedi iskola harmadik tagjaként kell szólni Szabó József (1909–1992)¹⁴⁰³ munkásságáról, aki később alma materében professzorként többek között Horváthot helyettesítve jogbölcseletet is oktatott.¹⁴⁰⁴ Szabó legjelentősebb jogbölcseleti írásai néhány nemzetközi jogi tárgyú tanulmányát követően az 1930-as évek végén, illetve a második világháború idején láttak napvilágot.¹⁴⁰⁵ *A jog alapjai* című, 1938-

MTA, Budapest, 1952. 453–458. o.; A szocialista törvényesség kérdéséhez. *Jogtudományi Közlöny*, VII. évf. (1952) 1. sz. 9–12. o.

¹⁴⁰³ Szabó József (1909. április 13., Hódmezővásárhely – 1992. február 15., Szeged) jogi tanulmányait a szegedi jogi karon végezte, ahol 1932-ben summa cum laude minősítésű jog- és államtudományi doktorátust szerzett. 1940-ben bírói-ügyvédi vizsga letétele után törvényszéki bíró lett a Székesfővárosi Törvényszéken. Ezt követően hamarosan berendelték az Igazságügyi Minisztériumba, majd onnan – kérelmére – kirendelték a Közigazgatási Bírósághoz, melynek tanácsjegyzője lett. 1941-ben Kolozsvárott habilitált. 1947-ben egykori alma matere meghívta az alkotmányjogi tanszék élére. 1947 és 1949 között a jogbölcselet oktatásával is megbízták. 1950-ben több professzortársával együtt „rendelkezési állományba” helyezték, majd sikertelen disszidálását követően két és fél év börtönbüntetésre ítélték. 1956-ban rehabilitálták, majd a forradalom idején az összehasonlító alkotmányjogi tanszék, később a pénzügyi jogi tanszék élére nevezték ki. 1960-ban végleg nyugdíjba kényszerült. Másodszori rehabilitációjára 1990-ben került sor. Életről és jogbölcseleti munkásságáról lásd Szabó József: Negyven év. In: *Ki a káoszból, vissza Európába. Életrajzi, jogbölcseleti, alkotmányjogi és jogpublicisztikai írások*. Kráter Műhely Egyesület, Budapest, 1993. 13–48. o.; Ruszoly József: Egy élet a jog és az ész szolgálatában. Búcsú Szabó József professzortól. In: Szabó József: *Ki a káoszból, vissza Európába*... 199–204. o.; Szabadfalvi József: Egy derékba tört életmű margójára: Szabó József jogbölcseleti munkássága. *Jogtudományi Közlöny*, LIII. évf. (1998) 12. sz. 493–504. o.; Egy európai jogtudós emlékezete. (Utószó) In: Szabó József: *A jogbölcselet vonzásában. Válogatott tanulmányok*. Bihor Kiadó, Miskolc, 1999. 197–213. o.; Boleratzky Lóránd: *Életformálók*. FÉBE, Budapest, 2007. 25–28. o.; Száz éve született Szabó József. *Iustum – Aequum – Salutare*, V. évf. (2009) 2. sz. 219–237. o.; Révész Béla (szerk.): „Most megint Európában vagyunk...” Szabó József emlékkönyv. Pólay Elemér Alapítvány, Szeged, 2014.; Révész Béla: Egy többször újrakezdett élet – Szabó József. In: Révész Béla: *Jogtudósok titkai. Történetek a titkosszolgálatok és a jogtudományok neves művelőinek 20. századi kapcsolataiból*. Iurisperitus Kiadó, Szeged, 2018. 103–123. o.; Szabadfalvi József: A „jogász formalizmus” kritikája – Szabó József a jogászai gondolkodás „uralkodó” felfogásáról. *Magyar Jog*, LXVI. évf. (2019) 5. sz. 299–304. o.; Badó Attila: Szabó József (1909–1992). A Szegedi Tudományegyetem jogász professzorai I. *FORVM. Acta Juridica et Politica*, X. évf. (2020) 1. sz. 667–685. o.

¹⁴⁰⁴ 1934 tavaszától pályakezdőként a szegedi jogi kar nemzetközi jogi, közjogi és jogbölcseleti tanszékein ösztöndíjas gyakornokként kezdett el dolgozni, s valójában itt ismerkedett meg Horváthtal, aki igen hamar fölkelte az egyetemi karrierrel álmodozó ifjú kolléga érdeklődését: „Ez volt az az idő – írja későbbi visszaemlékezésében Szabó –, amikor nálunk is kezdtek figyelni a német és francia tudomány mellett az angol és amerikai tudományra. Ez a szemléletváltás rokonszenvesnek látszott.” (Szabó József: *Ki a káoszból, vissza Európába*... 17. o.) E találkozás végleg meghatározóvá vált Szabó számára, melyről ekképp írt: „Horváth unszolására kerültem sokkal közelebbi kapcsolatba az angol filozófiával és amerikai jogtudománnyal; különösen Hume két hatalmas művével, Austin jogbölcseletével, az akkor új amerikai jogtudománnyal, J. Frank, T. V. Arnold, C. L. Becker, B. Russel írásaival.” (Uo. 19. o.)

¹⁴⁰⁵ Szabó József korabeli legfontosabb jogbölcseleti tárgyú írásai: *A jog alapjai. Különös tekintettel a nemzetközi jogra*. Magyar Társadalomtudományi Társulat, Budapest, 1938.; *A jogászai gondolkodás bölcselete*. Acta Universitatis Szegediensis. Sectio: Juridica-Politica. Tom. XVI. Fasc. 2. A M. Kir. Ferenc József-Tudományegyetem Barátainak Egyesülete, Szeged, 1941.; Hol az igazság? (A bíró lélektani prob-

ban megjelent munkája még alcímében (*Különös tekintettel a nemzetközi jogra*) visszautal a korábban őt foglalkoztató tudományterületre, bár azzal már nincs közvetlen kapcsolatban. A majd' százoldalas műben alapos filozófiai fejtegetések során mutatja be saját jogfilozófiai kiindulópontját, mely híven tükrözi a korabeli európai jogbölcseleti törekvések legjobb hagyományait. Szabó szemléletmódját már e könyvében is az idealizmusban és realizmusban egyaránt meglévő dogmatikus előfeltevéseket meghaladó szkeptikus gondolkodás jellemzi, mely sok szállal kötődik a David Hume filozófiai felfogására visszavezethető kriticismushoz. Úgy véli, hogy az emberi öntudatra ébredés az idealizmus-realizmus-kriticismus egymást követő lépcsőfokaival modellálható, s a jogi gondolkodás is ennek megfelelő fejlődési utat futott be. Míg az idealizmusnak a természetjogi doktrína, a realizmusnak a 19. században hegemon szerepbe került jogpozitivizmus felel meg, addig a korabeli jogi szemléletmód a kriticismus jegyében próbálja meg túlszárnyalni, meghaladni a korábbi törekvéseket. Műve a neokantiánus jogfilozófia jól ismert tételeiből indul ki: „[A] jog az általános nyelvhasználatban jelent létet (a jog pozitivitása, fakticitása) és érvényt (a jog értéke), – szabályt és rendet egyaránt” – majd ebből kiindulva fogalmazza meg alapvetését, mely szerint az idealista (természetjogi) jogszemlélet a „jog érvényalapjaira”, a realista (pozitivist) jogszemlélet viszont a „jog létalapjaira” helyezi a hangsúlyt, s gondolatmenetét így folytatja: „[N]ekünk viszont, akik ezeket az irányokat a kriticismus jegyében túlszárnyalni véljük, egyforma gondot kell fordítanunk mindkettőre.”¹⁴⁰⁶ Valójában így juthatunk el – érvel a szerző – a jogbölcselet elsőrendű problémájának a megoldásához, a jog fogalmának meghatározásához.

Kant és közvetlen követői alapvető hibáját abban látja, hogy a lét és érvény pólusainak kettősségéből indultak ki. Csupán a neokantiánus jogfilozófusok próbáltak meg – egymástól gyakran merőben eltérő módon – kapcsolatot teremteni a világ e két minősége között, azonban ez nem sikerülhetett nekik, mivel „maga a lét és érvény [n]em a tárgyi, hanem – mint fogalmaz – az alanyi világban keresendő, ami-

lémái.) *Társadalomtudomány*, XXII. évf. (1942) 1. sz. 1–55. o.; A jogtudomány helye az emberi gondolkodásban. *Szellem és Élet*, V. évf. (1942) 4. sz. 214–229. o.; Wahrheit, Wert und Symbol im Rechte. *Archiv für Rechts- und Sozialphilosophie*, Bd. XXXVI (1943) „Ungarn-Heft”, 101–121. o. (Tanulmányában a korábban kifejtett téziseinek összefoglalását olvashatjuk.); Der Rechtsbegriff in einer neurealistischen Beleuchtung. *Österreichische Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. I (1948) H. 3. 291–311. o.; Magyar nyelven megjelent jogbölcseleti tárgyú műveinek újraközlése: Szabó József: *A jogbölcselet vonzásában. Válogatott tanulmányok*. (Szerkesztette, az utószót írta és a bibliográfiát összeállította: Szabadfalvi József) Bíbor Kiadó, Miskolc, 1999.; Idegen nyelven megjelent válogatott jogelméleti tárgyú művei újraközlését lásd: *Die Schule von Szeged. Rechtsphilosophische Aufsätze von István Bibó, József Szabó und Tibor Vas...* 81–138. o. Emellett több tanulmánnyal felérő recenziót is megjelentetett ebben az időszakban, bemutatva a korabeli európai jogfilozófiai törekvések legújabb eredményeit: Vojtech Tuka: *Die Rechtssysteme. Társadalomtudomány*, XXII. évf. (1942) 2. sz. 297–304. o.; Kelsen, Hans: *Law and Peace in international relation. Társadalomtudomány*, XXIII. évf. (1943) 4–5. sz. 521–531. o.; Egy új jogelmélet. *Szellem és Élet*, V. évf. (1942) 2. sz. 80–89. o.

¹⁴⁰⁶ Szabó József: *A jog alapjai...* 5. o.

ből »a maiore ad minus« következik, hogy kapcsolatuk s az annak helyén kialakuló jogfogalom sem kereshető másutt.”¹⁴⁰⁷ Véleménye szerint Hume felfogására visszavezethető ismeretelméleti kiindulópont a filozófiában – s ezen keresztül a jogbölcseletben – forradalmian újat hozott azzal, hogy a világról alkotott ismereteink szubjektív jellegére hívta föl a figyelmet: „[A] rajtunk kívüli, vagyis objektív külvilágot, amely egyébként is csupán feltételezett, mint számunkra hozzáférhetetlent, ki kell hagynunk kutatásaink köréből. Marad tehát az emberi alanyiség világa, ahol egyedül bír értelemmel a tárgy és a norma, lét és érvény megkülönböztetése, és azoknak a jog egységes fogalmává való összekapcsolása is.”¹⁴⁰⁸ Szabó úgy véli, hogy „[a] megfigyelt dolgok kapcsolata (okság) [...] nem bennük, hanem bennünk, a megfigyelőkben van.”¹⁴⁰⁹ Vagyis a jog „létének legmélyebb alapjai sem nyúlnak túl az alanyiség bűvkörén.”¹⁴¹⁰

A jog fogalmát e művében a következőképpen határozza meg: „[J]og alatt a konvencionális rendeknek azt az alakját kell értenünk, amelynek tartalmaként lelkiismeretünk a társadalmi munkamegosztás által létrehívott különleges szervek tételvezését fogadja el.”¹⁴¹¹ A szerző bővebb fogalma szerint „[a] jog rendje az a rendező principium, amely érvényességet az emberi lelkiismeret mélyéből eredő (s ennyiben belső) erkölcsi felfogásból, érvényesülő tartalmat pedig az emberi tudat előtt a társadalmi munkamegosztás által létrehívott különleges szervek eljárásaként megjelenő (s ennyiben külső) történésekből nyert.”¹⁴¹² A bővebb meghatározásból egyértelműen visszaköszön mesterének eljárási jogszemlélete, azaz a jog mint a legfejlettebb társadalmi eljárás értelmezése.

Szabó önkritikusan veti fel felfogásával szemben a transzcendencia problémáját. Úgy véli, hogy elmélete az „emberi alanyiség” gondolatán keresztül – mely önmagában nem létező és nem értékes, hanem létet és értéket teremtő fogalom – valójában a transzcendenciában gyökerezik. Azonban azzal vigasztalja magát, hogy amíg ő csak egy transzcendens fogalmat vezet be, addig az általa bíralt elméletek két vagy több ilyen fogalommal operálnak. Míg más elméletek megismerni és megmagyarázni, az övé „csupán” posztulálni kívánja a transzcendenciát, melyben jelentős szerepe van a transzcendens alanyiságból eredő intuíciónak.¹⁴¹³

¹⁴⁰⁷ Uo. 12. o.

¹⁴⁰⁸ Uo. 21. o.

¹⁴⁰⁹ Uo. 49. o.

¹⁴¹⁰ Uo. 50. o.

¹⁴¹¹ Uo. 59. o.

¹⁴¹² Uo.

¹⁴¹³ Tanulmányának legvégén a jogfilozófia feladatát így határozza meg: „A jogfilozófia [...] ne akarjon kevesebbet elérni a filozófiánál (tehát ne korlátozza magát arra, ami a jogban megismerhető: tétel-jog), mert az nem méltó hozzá; de ne akarjon többet se elérni annál (tehát ne beszéljen arról, ami a jogban megismerhetetlen: jogeszme), mert az meg számára elérhetetlen; hanem függessze tekintetét a jog kezdetére, a megismerhetőnek és megismerhetetlennek a jagon is áthúzódó örök határára, az

A háború alatt megjelent műveinek az volt a legfőbb törekvése, hogy *A jog alapjai* című könyvében megfogalmazott teóriáját részleteiben kibontsa és tovább finomítsa, és ezáltal megteremtse a jog fogalmának „újrealista” koncepcióját.¹⁴¹⁴ Jogbölcseleti felfogásának további kidolgozása szempontjából fontos írása *A jogászi gondolkodás bölcselete* című műve, melyben arra tesz kísérletet, hogy bemutassa, miképpen befolyásolja a jog(ász)i gondolkodást a jog létének és érvényesülésének alapjait meghatározó „emberi alanyiség”. Kiindulópontul egy kérdést tesz fel: „[L]ehetséges-e jogászi gondolkodás, ami nem racionalo-logisztikus természetű? vagy éppen csak ilyen lehetséges?”¹⁴¹⁵ A középkor óta a skolasztikus gondolkodás értelmében a logikai következtetés nem jelent egyebet, mint szillogisztikus következtetést.¹⁴¹⁶ A levezetés e formájának rendszeressége és formális „biztonsága” a jogalkalmazás klasszikus módszerének racionális igazolását adja. A jogászi gondolkodás és a formállogikai következtetési készség e szerint nem választható el egymástól. Ugyanakkor ennek bizonyítása, vagy éppen cáfolata legmeggyőzőbben Szabó szerint konkrét jogesetek, bírósági ítéletek vizsgálatával végezhető el. Könyvében nagy terjedelemben több hazai és nemzetközi bíróság (Kúria, Közigazgatási Bíróság, hágai Állandó Nemzetközi Bíróság) ítéleteinek részletes bemutatásán keresztül, alapos jogdogmatikai elemzések során jut arra a következtetésre, hogy a szillogizmus, illetve a logikai szubszumpció valójában nem modellálja megfelelően a jogászi gondolkodás lényegét. A konkrét eseteleírások kapcsán a „logizáló jogelméleti” felfogások tipikus hibáit, így elsősorban az ún. alsó-, és felső-tétel, vagyis a tényállás, illetve a tényállásra vonatkozó norma megállapításának problémáit igyekszik számba venni. Kiemeli, hogy a szillogizmus bármilyen következetességgel bizonyít, nem tud többet állítani, mint ami a tételeiben külön-külön egyébként is megvan. Amit a bíró keres, az túl van a logika „technikai mechanizmusán”. A mesterséges „logikai szerkesztéssel” szemben „a jogászi gondolkodás mélyebb összhangjáról” beszél, mely a „logikai formák látszattervényláncá mögött az irracionális lényeg keresésében” ragadható meg.¹⁴¹⁷ A jogászi döntést – álláspontja szerint – valójában „pszichológiai momentumok” befolyásolják, s a döntés „a premissákban rejlő alogikus, irracionális fogalmak és ténykérdések mikénti értelmezésén, felfogásán fordul meg.”¹⁴¹⁸

emberi alanyiségra, amiben egyedül bír értelemmel tételesjog és pozitivitás, természetjog és erkölcs.” (Uo. 93. o.)

¹⁴¹⁴ Szabó saját jogfelfogására ezt a meghatározást az 1948-ban megjelent írásának címében használta először. Vö. Szabó József: *Der Rechtsbegriff in einer neurealistischen Beleuchtung. Österreichische Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. I (1948) H. 3. 291–311. o.

¹⁴¹⁵ Szabó József: *A jogászi gondolkodás bölcselete...* 5. o.

¹⁴¹⁶ „[A] jogalkalmazás, főleg pedig legtipikusabb esete, a bírói ítélet ebben az értelemben lényegileg semmi más, mint egy propositio maior-nak egy propositio minor-ral történt összevetéséből levont konklúzió.” (Uo. 6.)

¹⁴¹⁷ Uo. 15. o.

¹⁴¹⁸ Uo. 25–26. o.

A jogesetektől levont következtetések Szabót elvi szintű általánosítások levonására ösztönzik. Részletesen szól számos jogi gondolkodó illúziójáról, a jog logikai zártságába vetett hitről, mely a jogi szabályozás belső ellentmondásmentességét hirdeti. Vallja, hogy tisztán logikai módszerrel a legegyszerűbb esetek sem oldhatók meg, mivel „a jogesetek beláthatatlan sokaságára spanyolcsizmázható, halott és merev logikai vázon keresztül az értelmezés, mérlegelés, értékelés, az eleven élet ezer apró és hatalmas folyama áramlik keresztül.”¹⁴¹⁹ A jog logikai zártságát hirdetők nem számolnak a joghézagoknak nevezett „logikai űrrrel”, mely megfogalmazása szerint „a jog igazi élete”. Nem tartható a sokat hivatkozott racionalisztikus tétel, amely szerint „a jog akkor is beszél, amikor hallgat”. A jog logikai zártságát aláátmasztó elvnek éppen az ellenkezőjét tekinti igaznak, azaz „a jog akkor is hallgat, amikor beszél” – majd így folytatja: „[A]z örökké beszélő jog semmit sem mond nekünk addig, amíg nem értelmeztük, magyaráztuk, a konkrét eset véletlenjéhez tágitottuk-szűkítettük.”¹⁴²⁰ Vagyis „csak a jog szövegét képzelhetjük ellentmondásmentesnek; maga a jog, amelyhez csak a szöveg értelmezésén át juthatunk, az értelmezés, magyarázat alogikus elemei folytán már különbözőképpen fogható fel. S mivel mindezek a műveletek irracionális, alogikus, szubjektív tényezők tömegét vegyítik abba a folyamatba, amit jogalkalmazásnak hívunk, s így ennek eredményébe is, amit pozitív jognak szoktak nevezni.”¹⁴²¹ Megállapítja, hogy természetesen minden ítélet „felfeshítható” a szillogizmus vázára, azon egyszerű oknál fogva, hogy a nyelv szabályai szerint szavak, mondatok formájában került megfogalmazásra. Ugyanakkor nem helyes ebből arra következtetni, hogy a jogalkalmazásban a grammatika játsza a legfőbb szerepet: „A márványszobor is feltételezi a márványt, a zene is a levegőt; mégse mondjuk, hogy a művészetben az anyag elsődleges fontosságú szerepe mögött a nem anyagi funkciók, mint tehetség, ihlet stb. csak másodlagos, kiegészítő szerepet játszanak. Ugyanígy bíráskodásról sem lehet szó a nélkül, hogy a bíró érthető, logikus, összefüggő mondatokat ne tudjon készíteni, de azért elsődleges jelentőséggel mégis csak a jogászi megoldás, s ami e mögött van: a judícium és a lélektani tényezők bírnak, mint ahogy a művészetnél a művészi megoldás a lényeg.”¹⁴²²

A jog logizáló felfogásának következménye a jogbiztonság „fikciójába” vetett hit kialakulása, melynek illúzió jellegére – véleménye szerint helyesen – az amerikai jogtudósok hívták fel a figyelmet.¹⁴²³ Itt az amerikai jogi realizmus legjelentősebb alakjai közül Jerome Frank, Edward Robinson, Thurman Arnold gondolatait idézve

¹⁴¹⁹ Uo. 34. o.

¹⁴²⁰ Uo. 34–35. o. (E gondolatát megismétli az egy évvel később megjelent tanulmányában. Vö. Szabó József: *Hol az igazság?... 26. o.*)

¹⁴²¹ Szabó József: *A jogászi gondolkodás bölcselete...* 35. o.

¹⁴²² Uo. 41. o.

¹⁴²³ Érdemes megemlíteni, hogy Horváth Barna a formális, logikai értelemben vett jogbiztonságot egy ekkoriban írt tanulmányában utópiának tekintette. Vö. Horváth Barna: *Az utópia értelme.*

veszi górcső alá a hibás logikai jogszemlélet által életre keltett emberi ragaszkodást a jogbiztonsághoz. Szabó szerint a hagyományos logikai törvényszerűségeket magáénak valló jogszemlélet valójában az önmagában is számos ellentmondást hordozó filozófiai racionalizmus alapján állva formálódott ki.¹⁴²⁴

Ezt követően részletesen foglalkozik a jog világában meghatározó „pszichológikum” jelentőségével, mely kapcsán saját „újrealista” szemléletmódjának további árnyalására vállalkozik.¹⁴²⁵ Úgy véli, hogy „szellemünk alanyi képei [...] csak jelképezik a valóságot” és nem jelentik azt: „A valóság naiv metafizikai rendszerét így váltotta fel a szimbólumok új elgondolása.”¹⁴²⁶ E helyütt Arnold és társai szellemisége hatja át Szabó téziseinek főbb elemeit. Ennek kapcsán megállapítja, hogy a minket körülvevő univerzum jelenségei, így maga a jog világa is mint jelkép, mint szimbólumok rendszere fogható fel. A jogbölcsélet feladata ezen a téren az, hogy e jelkép mögötti jelentést, értelmet megtalálja. A szimbólumoknak ebben a rendszerében, ahová a jog tartozik, kitüntetett szerepe van a nyelvnek, amely maga is egy sajátos szimbólumrendszer. Az emberi gondolkodás egyik „betegségének” nevezi, hogy kifejezőmódjait sokszor összetéveszti azzal, amit ki akar fejezni, s az eredmény gyakran megrögzött verbalizmushoz, „szómágiához” vezet: „Így született a jogtudományban a fogalmi, a jogalkalmazásban a logizáló jogászat.”¹⁴²⁷ E rövid, modern nyelvfilozófiai okfejtésnek is tekinthető magyarázatot követően megállapítja, hogy a jog nem a tapasztalati valóság része, hanem valójában szimbólum, amely jelképez valamit, de önmagában nem jelent semmit. A jogról alkotott képünk az emberi tudatban bír jelentéssel, így a jog gyökereinek a megértéséhez is „az alanyiség talajának” mélyebb, tudatalatti rétegeibe kell ereszkedni. Szabó itt visszaütal írása első felében elemzett jogesetekre, illetve az azokban megjelenő irracionális, alogikus,

In: *Emlékkönyv Kolosváry Bálint dr. jogtanári működésének negyvenedik évfordulójára*. Grill Károly Könyvkiadóvállalata, Budapest, 1939. 222. o.

¹⁴²⁴ „A racionalizmus csak mint történeti fokozat, a középkori homállyal szemben jelentette a »felvilágosodást«. Az emberi gondolkodás azóta megtett útjával szemben szűklátókörű, dogmatikus, mechanikus felfogásnak látszik. A ma felvilágosodásának azok a zászlóvivői, akik ennek a babonás tisztelettel őrzött római falain keresztül mertek lépni.” (Szabó József: *A jogászai gondolkodás bölcselete...* 47. o.)

¹⁴²⁵ Itt is a már korábban kifejtett jogszemléletéből kiindulva a jog egységét a „motívumok világába” helyezi, mivel ez az egyetlen mód, „amelyen keresztül tényállítások érvénnyel és értékképzetek hatással bírnak.” Azzal azonban tisztába kell lennünk – hívja fel a figyelmet –, hogy „mihelyt a jog egységét a motívumok világába helyezzük, a tárgyi világból az alanyiség világába léptünk át”: „A motívumok ugyanis már nem a tárgyi világhoz tartoznak, hanem legfeljebb ennek a mérlegelő alanyban fellépő képei, vagy még pontosabban: a szemlélő alany felfogásmódjai, amelyek mögött a tárgyi világ feltételezése lehet metafizikai meggyőződés, hit, vágy: de csak feltevés, ami semmiféle objektív módon nem igazolható. Elértünk tehát oda, hogy a jog egysége sehol másutt, mint az alanyiségben, nem kereshető.” (Uo. 49. o.) Szabó szerint e tekintetben az ő felfogása és Horváth szinoptikus módszerének alap gondolata valójában egy és ugyanaz.

¹⁴²⁶ Uo. 53. o.

¹⁴²⁷ Uo. 55. o.

tudatalatti tényezőkre, amelyek révén az esetek jogi megítélése megfordulni látszik. Vagyis a jogászai gondolkodás lényege „az a csodálatos alogikus, irracionális képesség, amit általában judíciumnak szoktak nevezni.”¹⁴²⁸ Mindezt az ember alanyiségének mélyrétegében meghúzódó „Én”-ben kell keresni, abban az entitásban, aminek valósága összetartja a „mindenséget”, amiben a szellem és anyag dualitása „feloldódik”, hiszen „az értékek csak azért érvényesek, a valóságok csak azért lehetségesek, mert az Én ezeket érvényesnek, illetőleg létezőnek tartja.”¹⁴²⁹ Az általa nagyra becsült Böhm Károlyra hivatkozva kijelenti, hogy „igazi” filozófia csak szubjektív ismeretelméleti állásponton épülhet fel, mivel „amit tudhatunk, az nem más, mint amit gondolunk”.

Szabó ismeretelméleti kiindulópontja lehetőséget nyújt eredendően kritikai attitűdjének a megnyilvánulásához. Ezt bizonyítja tanulmányának zárógondolata: „Az nem lehet, hogy mindenről tudjunk, ami befolyásol bennünket; de az lehet, hogy tudjuk, hogy nem tudunk minden befolyásoló körülményről. Az nem lehet, hogy a tények és szabályok mérlegelésénél mindennel számoljunk; de az lehet, hogy számoljunk azzal is, hogy nem számoltunk mindennel. A jogalkalmazás tudatos és tudatalatti háttérének mélypszichológiai boncolása tulajdonképp ennek belátását célozza. Ha egy bíró tisztában van azzal, hogy abban a tényállásban, amit tisztázott-nak lát, ő maga is benne van, minden erényével és hibájával, látókörével és gátlásaival, s hogy abban a jogszabályban, amit alkalmaznia kell s amit látszólag csak egy értelemben lehet felfogni, logikailag színtelen fogalmak tömege lehet elbujtatva, amelyek mikénti felfogásában az ő Énjének tudatalatti állásfoglalása rejlik: akkor ez a bíró nem fog vakon bízni a látszólag mindent megoldó logika technikájában, hanem keresni fogja végső állásfoglalás előtt azokat a hézagokat, ahol a logika fel-színe az ő tudatalatti szubjektív állásfoglalásait takarja, s a döntés szempontjából lényeges fordulópont rendszerint éppen ilyen helyen lesz.”¹⁴³⁰ E sorokat olvasva az amerikai jogi realizmus szemléletmódja köszön vissza, az óvatlan olvasó akár azt is képzelhetné, hogy Jerome Frank szövegét olvas. Ekkoriban, az 1940-es évek elején, ez a fajta gondolatiság a magyar jogbölcséleti irodalomban mindenképpen kivételes. Szabóra talán még inkább elmondható az, amit Horváth jogszemléletének értékelésekor szoktak megállapítani, hogy a klasszikus neokantianus kérdésfelvetések megválaszolásában az amerikai jogi realizmusra jellemző, sajátos pragmatista magyarázatokat fogalmaz meg. Ezzel lehetőséget teremt két jogi kultúra termékeny egymásra

¹⁴²⁸ Uo. 67. o. Horváth R. Károly recenziójában a szerző álláspontjával szemben állítja, hogy „a jogászai gondolkodás lényegére nézve inkább racionalo-logisztikus, bár abba a szükségképpen irracionális tényezőknél nyugvó, szabad értékelő tevékenység is belekeveredik, de hogy milyen mértékben, az mindenkor a konkrét tételes jog természetétől függ.” Vö. Horváth R. Károly: Szabó József: *A jogászai gondolkodás bölcselete*. *Athenaeum*, XXIX. köt. (1943) 1. sz. 103–104. o.

¹⁴²⁹ Szabó József: *A jogászai gondolkodás bölcselete...* 65. o.

¹⁴³⁰ Uo. 68. o.

hatására, tovább oldva ezzel a hazai jogbölcséleti gondolkodásban korábban tapasztalható egyoldalú orientációt. Mindez még akkor is fontos, ha alkalmanként eklektikusnak tűnő magyarázatokkal, érvekkel találkozunk írásaiban.

A nem sokkal később, 1942-ben megjelent *Hol az igazság?* című terjedelmes tanulmányában a bíró „igazságkereső” tevékenységének elemzésén keresztül folytatja *A jogászi gondolkodás bölcselete* című írásában megkezdett vizsgálódásait. Művének alcíme – „A bíró lélektani problémái” – jól mutatja, hogy az elmúlt századfordulót követően a jogtudományra alapvető hatást gyakorló mélylélektan kutatási eredményei Szabót élénken foglalkoztatták. Thurman Arnoldra utalva írja: „A bíró hivatása épp az, hogy rajta keresztül az állam ex cathedra értelmezi a jogot, vagyis szűri le a részigazságok tömkelegéből az egyetlen egyetemes igazságot.” Majd így folytatja: „A bírónak [...] annival nehezebb dolga van másoknál, hogy nemcsak hinnie, hanem szolgáltatnia, sőt indokolnia is kell az igazságot. De hol találja meg azt? Vagy legalább is hol kell keresnie?”¹⁴³¹ – teszi föl a kérdést. Ennek megválaszolásakor elsőként a jogászi gondolkodásban kiemelkedő szereppel bíró jogi formalizmust mutatja be, amely alapvetően hozzájárul a társadalmi viszonyok belső rendezettségének a kialakulásához, de ami nem feltétlenül áll összhangban a társadalomban egyébként sokféleképpen megfogalmazódó igazságosság ideájával. A formalizmust általános kultúrtörténeti jelenségnek tekinti, amely az egyén számára megfoghatatlan, metafizikai természetű problémákkal rokonítható. A jogászi formalizmus a jogban irányadó igazságfogalom objektíválását, vagyis a szubjektív igazságfogalom jelentőségének csökkentését célozza: „A jogászi formalizmus nemcsak kényelmes és helyel-közzel hasznos, hanem nagyon veszélyes eszköz is, ami az anyagi igazsággal sokszor szöges ellentétbe kerül.”¹⁴³² A jogászi gondolkodás kialakulásának kezdetén már a római jogtudósok rámutattak a formalizmusban rejlő esetleges igazságtalanságra (pl. summum ius summa iniuria). Ennek ellensúlyozására pedig nem alkalmas az az állítólagos előnye, hogy az előírt formákhoz való kötöttség – jogbiztonságot teremtve – kiküszöböli a bírói önkényt. A formalizmus és főképpen a jogbiztonság előnyére hivatkoznak ott tévednek Szabó szerint, hogy a jogrend logikailag nem zárt rendszer, s a szillogisztikus gondolkodás alkalmatlan az „igazságos” bírói döntés meghozatalára, éppen ezért a bíró nem válhat az ügyeket folyamatosan eldöntő „szubsumáló géppé”.¹⁴³³

Tanulmányában sajátos eszmefuttatást olvashatunk a jogászi formalizmus kialakulásának okairól. Ennek kapcsán két tényezőt említ. Elsőként a „kort”, az időbeliség dimenzióját, másodikként pedig a „fajt”, értve ezen az egyes nemzethez köthető jogi kultúrát, jogászi gondolkodásmódot. Utóbbi esetében kortárs magyar szerzőkre

¹⁴³¹ Szabó József: *Hol az igazság?*... 2. o.

¹⁴³² Uo. 4. o.

¹⁴³³ Uo. 5. o.

hivatkozva megjegyzi, hogy a „mai” jogászi formalizmus csírái nem az ókorban, hanem a közép-, illetve újkori germán jogokban keresendők.¹⁴³⁴ Nézete szerint a „fogalmi jogászat”, vagy másképpen „betűjogtudomány” (Buchstabenjurisprudenz) éppen a német jogtudományban alakult ki. Mindennek okát „a germán gondolkodás formális-rendszerező alaptermészetében” véli megtalálni. E nemzetkaraktológiai megközelítésnek tekinthető álláspont kifejtését azzal zárja, hogy mivel „a magyar világnézet általában nem hajlamos a formális logikai beállítódásra”, a hagyományos jogászi gondolkodásunk – hasonlóan az angolhoz – igen távol áll ettől a jogszemlélettől: „Legnagyobb jogászaink: Verböczy, Deák Ferenc, Grosschmid Béni közismerten állást foglaltak a magyar szellemnek szerintük is idegen fogalmi jogászattal szemben.”¹⁴³⁵

E munkájában – hasonlóan a korábbiakhoz – követi az angolszász jogtudományban bevett módszert, így számos jogeset, illetve jogtörténeti példa és ahhoz kapcsolódó bírói döntés elemzésén keresztül vizsgálja a jogbiztonság mítoszát. Megállapítja, hogy a jogtételek által alkalmazott fogalmak értelmének határai „többé-kevésbé elmosódottak és jogon kívüli tényezőktől is függenek”, így alkalmazásuk során illuzórikussá válik a jogbiztonságba vetett hit.¹⁴³⁶ Az értelmezésre szoruló jogtételek nem adnak elég támpontot az igazságos ítélet meghozatalához: „Nem áll az, hogy a bíró a jogtételekből a logika technikai eszközei segítségével megállapíthatja, hogy mi az igazság. Ellenkezőleg, a bírónak, mikor ítél, tudatosan vagy tudattalanul már egy igazságfogalom lebeg a szeme előtt; ettől és a jó bírónál csakis ettől függ az, hogy az értelmezés útvesztőjében melyik utat választja.”¹⁴³⁷

Szabó úgy véli, hogy az igazságkeresésben nem szabad csupán a jogtételekbe belefedkezünk, mivel maga a jogeset föltárása legalább olyan fontos feltétele az igazságos döntés meghozatalának, mint a vonatkozó norma értelmezése.¹⁴³⁸ Sőt a bírónak a tényállás egyszerű rekonstruálásakor is számos nehézséggel kell szembenéznie, hiszen a tényeket, amelyek fölött ítélnie kell, többnyire nem közvetlenül tapasztalja. A bíró rendelkezésére álló „tapasztalati valóság” csupán valószínűség, melynek mértéke attól függ, hogy a látszat és valóság mennyire fedi egymást. E tekintetben számos objektív és szubjektív tényezőt sorakoztat föl, melyek közül részletesen a tanúvallomásokkal foglalkozik. Úgy véli, a jó bírónak pszichoanalitikai vizsgálódást is kell végez-

¹⁴³⁴ Vö. Vladár Gábor, Túry Sándor Kornél műveire való hivatkozás. (Uo. 8. o.)

¹⁴³⁵ Uo. 11. o.

¹⁴³⁶ Uo. 22. o.

¹⁴³⁷ Uo. 26. o.

¹⁴³⁸ „Még ha azok a tények és tettek, amelyeket a bírónak minősítenie, egy jogtétel alá szubsumálnia kell, teljes bizonyossággal megállapíthatónak látszanak is, gyakran felmerül az az aggály, vajon pontosan fedi-e ez a reális tényálladék a jogtétel alapjául szolgáló tényálladékot. Vagyis felmerül a szabályozott és az ítélet alapjául szolgáló valóság azonosságának a kérdése. Az azonosság pedig legtöbbször nem teljes.” (Uo. 27. o.)

nie, hogy egy-egy tanúvallomás „megközelítőleg helyes jelentését” mérlegelni tudja. E helyütt Jerome Frank tény-szkepsziséről kifejtett tézisei jutnak eszünkbe, melyek az amerikai jogi realizmus markáns alakját a nemzetközi jogirodalomban oly ismertté tették. Szabó megállapítása szerint a bizonyítási eljárás során keletkezett bírói tapasztalat ugyanolyan szubjektív, mint bármely tanúé vagy bárki másé: „A valóságnak legfeljebb foszlányai jutnak el hozzá tanúvallomások, szakértői vélemények, indíciumok alakjában; ezekhez színt, jelentőséget, értelmet már ő kapcsol, s az ő teremtménye képele tölti ki a hézagokat. [...] Mikor ugyanis a bíró a jogtételket és bizonyítékokat beilleszti annak a gondolati képnek az egységébe, ami ítéletének alapjául szolgál, már látnia kell az igazságot.”¹⁴³⁹ Valójában itt ismét visszaköszön a már legelső jogbölcseleti tárgyú írásából jól ismert „emberi alanyiság” fogalma. Szubjektív ismeretelméleti felfogásából adódóan nem meglepő az a tézise, mely szerint „az ítélő munka nem folyhat le másutt, mint a bíró lelkében”, mivel az igazság – mint fogalmaz – „bennünk” van. Majd végső konklúzióként kijelenti, hogy „az igazság kérdése [...] nem jogi, nem logikai, nem etikai, nem metafizikai, hanem mélylélektani probléma.”¹⁴⁴⁰ A bíró tevékenységére fókuszálva megállapítja, hogy aki a „formák rabja”, az sohase fog eljutni az általános szempontokig, ezért „ne meneküljünk a probléma élő fájdalma elől a formalizmus narkotikumához.”¹⁴⁴¹

A második világháborút követő években főképpen közjogi tárgyú műveket publikált, de néhány jogbölcseleti vonatkozású írása is megjelent. Az ekkor közzétett *A jogalkalmazás útja*¹⁴⁴² című tanulmányában az 1940-es évek legelején már jóval részletesebben kidolgozott elméleti tételeihez, így a jogrend logikai zártságának és a jogbiztonságnak a kérdéseihez nyúl vissza, újabb példák, jogesetek elemzésén keresztül igazolja a korábban tett megállapításait. E munkájában új fogalomhasználattal találkozunk, amikor a szillogisztikus jogász döntés, így a jogalkalmazás lényegének jellemzésére a „társadalmi matematika”, illetve a „szociális mérnökös-ködés” kifejezéseket használja.¹⁴⁴³ Utóbbi fogalom némiképp megtévesztő, hiszen a Roscoe Pound-féle „social engineering” kategóriáját idézi.¹⁴⁴⁴ Ugyanakkor korábban nem hangoztatott álláspontot körvonalaz tanulmányában, amikor a magyar jogász gondolkodást a jog „érdekkutató” felfogásához közel állónak nevezi, szemben a kontinentális jogrendszerekben „uralkodó” jogász formalizmussal.¹⁴⁴⁵ Summázat-

¹⁴³⁹ Uo. 40. o.

¹⁴⁴⁰ Uo. 50. o.

¹⁴⁴¹ Uo. 53. o.

¹⁴⁴² Szabó József: *A jogalkalmazás útja. Pénzügy és Közigazgatás*, I. évf. (1947) 3. sz. 129–136. o.; 4. sz. 217–222. o.

¹⁴⁴³ Uo. 130. o.

¹⁴⁴⁴ Vö. Roscoe Pound: *Interpretations of Legal History*. Cambridge Studies in English Legal History. University Press, Cambridge, Macmillan Company, New York, 1923. 156. o.

¹⁴⁴⁵ Szabó József: *A jogalkalmazás útja*... 129. o.

szerűen mindezt a következőképpen fogalmazza meg: „Jogász formalizmus alatt [...] nem törvényeink indokolt szigorúságát értjük. A jogász formalizmus lényegileg gondolkodásmód. A jogász logizmus szemlélete az érdekkutató jogászat szemléletével szemben. Jogász formalizmusról akkor beszélünk, mikor a jogász a vitás törvényhely értelmezésénél nem a jogszabály etikai, közgazdasági, szociológiai hátterét, egyszerűen nem a jog által védeni kívánt érdeket, nem a méltányosságot és jóhiszeműt, nem az anyagi igazságosságot nézi, hanem szigorúan ragaszkodik a jogszabály betűihez, s ezeken túlmenőleg legfeljebb ezeknek más jogszabályok vagy egyéb előírások, definíciók, programok és utasítások betűivel való formális, logikai kapcsolatát, tehát végsőfokon az alaki igazságot kutatja.”¹⁴⁴⁶ Majd később így folytatja: „[A] logikum csak mérleg, amelyen a jogesetek mélyében meghúzódó érdekek mérkőznek meg egymással. Ezeknek az érdekeknek a kutatása és lemérése a jogász igazi, mélyebb hivatása.”¹⁴⁴⁷ Talán meglepőnek tűnik az érdekkutató szemléletmódra való utalás a 20. század közepén, ugyanakkor a hazai tételes jogtudomány művelői közül még szép számban voltak követői e felfogásnak.¹⁴⁴⁸ Így csupán az meglepő, hogy korábbi írásaiban erre semmiféle utalást nem találunk.¹⁴⁴⁹

¹⁴⁴⁶ Uo. 218. o.

¹⁴⁴⁷ Uo. 222. o.

¹⁴⁴⁸ Vö. Túry Sándor Kornél: Az érdekkutató jogtudomány mai jelentőségéről és szerepéről. *Jogtudományi Közöny*, Új folyam, III. évf. (1948) 23. sz. 450–454. o. Az érdekkutató irányzattal szemben ugyanakkor kritikus vélemények is megfogalmazódtak. Vö. Kauser Lipót: *Az érdekkutatásról. (Magánjogi tanulmány.)* Politzer, Budapest, 1937. Kauser magánjogi munkásságának sajátos jellemzője volt az elméleti jogi érdeklődés. Számos korabeli művében tárgyalt jogbölcseleti vonatkozású kérdéseket. Tudománytörténeti érdekesség, hogy az 1959-ben, 77 éves korában megvédett kandidátusi értekezésének egy jelentős része a második világháború előtti, illetve az elmúlt századforduló jogfilozófiai irodalmára alapozottan tárgyalja az alanyi jogok elméletét, melynek során a fogalomelmélet, dogmatikai módszerek kitüntetett szerepet tulajdonított. Vö. Kauser Lipót: *Az alanyi jog funkcionális elmélete. (Kandidátusi értekezés.)* Pécs, 1956. (A disszertáció nyomtatásban is megjelent. Vö. Kauser Lipót: *Az alanyi jog funkcionális elmélete.* Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Pécs, 2010. 53–220. o.)

¹⁴⁴⁹ Említésre érdemes a szűk egy évtizeddel korábban megfogalmazott jogfogalomhoz képest lényeges hangsúlyeltolódást jelző újszerű megközelítése: „A jog lényegileg az érdekek s ezeken túl az igazság irracionális, alogikus fogalmának társadalmi megtestesülése.” (Szabó József: *A jogalkalmazás útja*... 130. o.) További művei közül *A jog két arca* című rövid írásában a jogi norma sajátos kettősségét mutatja be. Vö. Szabó József: *A jog két arca. Huszadik Század*, XXXVI. évf. (1948) 6. sz. 414–421. o. Elméleti történeti kitekintés keretében – aktuálpolitikai vonatkozásokkal is kiegészítve – ábrázolja a jog két arcát, melyek közül az egyik az igazságosság, a másik a hatalom felé néz. Úgy véli, hogy a történelmi fejlődés iránya – s a jog arculatának formálódása – a „társadalmi igazság” irányába mutat. Az ekkoriban közölt jogbölcseleti tárgyú tanulmányai közül jelentősége okán kiemelésre méltó az 1948-ban *Der Rechtsbegriff in einer neurealistischen Beleuchtung* címen megjelent írása, melynek érdekessége, hogy szó szerint megegyezik az 1943-ban publikált *Wahrheit, Wert und Symbol im Rechte* című tanulmányával. Csupán a címében különböző írás újbóli közzététele arra enged következtetni, hogy Szabó továbbra is az „újrealista” jogelmélet kimunkálását tartotta elméleti munkássága legfontosabb kérdésének.

Hasonlóan Szabóhoz Losonczy István (1908–1980) – a büntetőjog(-elmélet) és a jogfilozófia iránt érdeklődő egykori Irk-tanítvány – tudományos pályafutása elején maga is kereste a neokantianus jogfilozófia megújításának lehetséges útjait.¹⁴⁵⁰ A kortársaktól és elődöktől meglehetősen eltérő filozófiai irányultsága – elsősorban természettudományos megalapozottságú látásmódja – originális sajátosságokkal bírt.¹⁴⁵¹ Az 1930-as évek végétől a fordulat évéig megjelenő jogbölcséleti tárgyú írásaiban formálódó, általa „realista jogfilozófiai” felfogásnak nevezett jogkoncepciója ígéretes elméletalkotásnak tetszett a maga korában. Az idő rövidsége és kényszerű „tudományszak-váltása” nem tette az ő esetében sem lehetővé koherens – az utókor találó értékelője szerint némileg excentrikus – jogfilozófiai rend-

¹⁴⁵⁰ Losonczy István (1908. szeptember 3., Dombóvár – 1980. december 29., Pécs) egyetemi tanulmányait Budapesten kezdte meg, majd Pécsen folytatta, ahol 1932-ben avatták kormányzó aranygyűrűs „sub auspiciis gubernatoris” jogi doktorrá. Hosszabb bécsi tanulmányútján megismerkedett és jó kapcsolatot alakított ki Alfred Verdross, Stephan Verosta, illetve az olasz Giorgio Del Vecchio professzorokkal. 1937-ben mentora, Irk Albert közreműködésével nyert magántanári habilitációt a „büntetőjog filozófiája” tárgyköréből. 1940-ben egyetemi nyilvános rendes tanári kinevezést kapott a pécsi jogi kar jogbölcséleti tanszékére, ahol 1949-ig adott elő jogbölcséletet. A fordulat évét követően tudományos karrierjében válaszüti elé került. Nem vállalta a jogfilozófia művelésében bekövetkező, nézeteivel összeegyeztethetetlen ideológiai elkötelezettséget. Egyetlen kiútként maradt számára az 1950-ben Irk nyugdíjaztatása után megüresedett büntetőjogi tanszék átvétele, melynek vezetését 1973-ig látta el. Tudományos és oktatási tevékenysége ekkortól kizárólag a büntetőjog körére korlátozódott. 1974-ben nyugdíjazták. Életről és jogbölcséleti munkásságáról lásd Szotáczy Mihály: Az elméleti tárgyak. In: Csizmadia Andor (szerk.): *Fejezetek a pécsi egyetem történetéből...* 111–112., 114–119. o.; Vargha László: A bűnügyi tudományok. In: Csizmadia Andor (szerk.): *Fejezetek a pécsi egyetem történetéből...* 182–185. o.; Szlovák Tibor: Losonczy István egyetemi tanár: Jogfilozófiai előadásainak vázlata. *Magyar Jog*, XLII. évf. (1997) 3. sz. 190–192. o.; Varga Csaba: Losonczy István. In: Losonczy István: *Jogfilozófiai előadások vázlata*. Szent István Társulat, Budapest, 2002. XI–XVI. o.; Losonczy István, a filozófus jogtudós. *JURA. A Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karának tudományos lapja*, VIII. évf. (2002) 2. sz. 162–165. o.; Losonczy Hajna: Losonczy István professzor. *PTE Orvostudományi Hírmondó*, Pécs, 2002. május, 19–21. o.; Tóth Mihály: Tézis-vázlatok Losonczy István munkásságáról. In: Gál István László – Kóhalmi László (szerk.): *Emlékkönyv Losonczy István professzor halálának 25. évfordulójára*. Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Pécs, 2005. 299–305. o.; Ádám Antal: Losonczy István bölcselése a 19. és a 20. századi filozófiák között. In: Ádám Antal: *Bölcsélet, vallás, állami egyházjog*. Dialóg Campus Kiadó, Budapest – Pécs, 2007. 32–59. o.; Szabadfalvi József: Valóban funkcionális-e a tiszta jogtan? – Losonczy István Kelsen-kritikája. In: Cs. Kiss Lajos (szerk.): *Hans Kelsen jogtudománya. Tanulmányok Hans Kelsenről...* 772–790. o.; Gaál István László: Losonczy István. In: Kajtár István (szerk.): *Pécsi jogászprofesszorok emlékezete (1923–2008)*... 59–69. o.; Csaba Varga: Legal Philosophising in mid-XXth Century Hungary. (Julius Moór and István Losonczy)... 110–113. o.; Szabadfalvi József: Kísérlet egy „realista jogfilozófiai rendszer” megalkotására – Losonczy István jogbölcséleti munkássága. *Állam- és Jogtudomány*, LV. évf. (2014) 3. sz. 22–35. o.

¹⁴⁵¹ „Kora filozófiai légköréből adódott természettudományos ihletésű s módszerességgű látásmódjának igényessége, nagyjából az alaklélektan filozófiai és módszertanilag is úttörő térhódításával egyidejűleg a benid fogalmi előfeltételeknek biztosított kitüntetett hely, valamint a jog összetevőinek és hatásgyakorlása mechanizmusának az egyes létrétegekkel korrelált levezetése.” (Varga Csaba: Losonczy István, a filozófus jogtudós... 163. o.)

szer kidolgozását, mégis a hazai elméleti jogi gondolkodás számottevő teljesítménye fűződik a nevéhez.¹⁴⁵²

Horváth Barnával, Bibó Istvánnal és Horváth Sándor neotomista teológussal jó viszonyt ápoló Losonczy első érdemi jogbölcséleti – alapvetően tudományelméleti kérdéseket tárgyaló – írása 1937-ben az Alfred Verdross-féle *Zeitschrift für öffentliches Recht*-ben jelent meg.¹⁴⁵³ A huszonnyolc éves fiatal jogtudós német nyelvű tanulmánya az ugyanabban az évben megjelent *A mulasztás* című könyve első részeként, egy általános ismeretelméleti megalapozást követően, magyar nyelven is közlésre került.¹⁴⁵⁴ A vizsgált kérdések filozófiai megalapozása kapcsán Losonczy a tudományos igazságok „fennállásának módjára” vonatkozóan Bolzano, Brentano, Cassirer, Husserl, Meinong és Rickert nevéhez fűződő elméleti válaszok mellett Pauler Ákos *Logika* című művében kifejtett nézeteit tekinti a leginkább hasznosíthatónak.¹⁴⁵⁵ Ezzel összefüggésben két, a normák létezését meghatározó, egymással versengő törvényszerűséget nevesít. Így szól a „normatív”, illetve a „logikai” törvényszerűségről, melyek a norma tartalmi meghatározásáért felelősek, vagy miként fogalmaz, a norma ilyen tekintetben „e két konkuráló törvényszerűség erőviszonyának eredője”. A két törvényszerűség közötti leglényegesebb különbséget abban látja, hogy „míg a logikai törvényszerűség tagjainak, a tudományos tételeknek, csupán léte fakad az őket alkotó ember akaratából, és azok érvénye és helyessége a tárgyi világ tényleges relációira való hivatkozásban áll, addig a normatív törvényszerűség tagjainak, a normáknak nemcsak léte, hanem normatív érvénye és helyessége is az őket alkotó lény akaratából fakad.”¹⁴⁵⁶ Mindenfajta normatív tevékenység alapja mindig – a konkrét normával szemben apriori tényezőként szereplő – tudatos, értékelő állásfoglalás, szemben a kelsen „dogmák” híveinek magyarázatával, akik szerint annak lényege kizárólag a normativitás van. A konkrét normatív ítéletek a priori alapjául szolgáló alapértékek meghatározása tehát döntés, „akaratatos állásfoglalás” eredménye.

A filozófiai megalapozást követően Pauler tudományfogalmából kiindulva foglalkozik a jog tudományának „lehetőségével”, konkrétan azzal, hogy a jogra vonatko-

¹⁴⁵² Vö. uo 163. o.

¹⁴⁵³ Losonczy István: Über die Möglichkeit und den Wissenschaftscharakter der Rechtswissenschaft. *Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. XVII (1937) H. 2. 145–194. o. (Reprint kiadás: István Losonczy: *Abriss eines realistischen rechtsphilosophischen System*. [Anhang] [Herausgegeben mit Bio- und Bibliographie und Namenregister versehen von Csaba Varga] Szent István Társulat, Budapest, 2002. 93–142. o.)

¹⁴⁵⁴ Losonczy István: *A mulasztás I. A mulasztási bűncselekmények okozatossága*. Dunántúli Pécsi Egyetemi Könyvkiadó és Nyomda R.-T., Pécs, 1937. (Különös tekintettel a mű „Jogtudományi alapvetés” című első részére: 5–80. o.) Német nyelvű tanulmányának szöveghű magyar nyelvű változatát lásd Losonczy István: *A mulasztás...* 42–80. o.

¹⁴⁵⁵ Pauler Ákos: *Logika. Az igazság elméletének alapvonalai*. Eggenberger-féle Könyvkereskedés, Budapest, 1925.

¹⁴⁵⁶ Losonczy István: *A mulasztás...* 29. o.

zón miként tudunk igazolható „ismeret-eredményeket” (tételeket) megállapítani. Losonczy kiindulópontja szerint a jogtudományi megismerés alapvetően különbözik a természettudományostól: „Míg ugyanis a természet jelenségei és folyamatai a kauzalitás eredményei, [...] úgy létükben, mint alkatukban szükségszerűek, a jogjelenségek és jogrendek úgy létezésüket, mint speciális kialakításukat tekintve teleologikusan irányított emberi tevékenység eredményei, s mint ilyenek nélkülözik a törvényszerűségeket és szükségszerűségeket.”¹⁴⁵⁷ A jogi „tapasztalás” megkülönböztető ismérve, hogy a jog valójában nem más, mint „tudattartalom”, vagy másként értelmi, logikai jelenség.¹⁴⁵⁸ A jogtétel szerinte három (ontológiai, logikai és normatív) törvényszerűség metszéspontjában keletkezik, melynek alkotóelemei a szociális életviszonyok, a logikai tevékenység és a normatív erő.¹⁴⁵⁹ Ha felismerjük a jognak ezt az „összetett természetét”, akkor így juthatunk el a jog szilárd „alapjainak” a megismeréséhez. Lényegében itt – a jog logikai vonatkozásának vizsgálatakor – említi meg először Otto Weninger, fiatalon elhunyt osztrák filozófustól átvett „benid” állapotú értelmi jelenséget, melyen „nem tudatosult gondolatartalmakat” értett.¹⁴⁶⁰ Ilyen benid jellegű fogalmi-logikai elemeket vizsgál a jogfilozófia, melynek legfőbb feladata Losonczy szerint „a jog logikai vonatkozású elemeinek a földerítése alapján a jogfogalomnak, és azután e fogalom elemeinek meghatározása és teljes tartalmi kifejtése.”¹⁴⁶¹ Ez a feladat a minden ember értelmében benid alakban ott szunnyadó fogalmaknak a tapasztalataink figyelembevételével történő meghatározásában áll.

Tanulmányában – a korabeli neokantianus jogfilozófia egyik központi kérdését körbejárva – bő terjedelemben foglalkozik a jogtudományi módszertan problémájával. Ennek során tesz említést a „kelsenizmus”, vagy más néven „formál-normatív iskola” (a magyar nyelvű verzióban „bécsi jogfilozófiai iskola”, a németben „Kelsen-Schule”) néven emlegetett irányzatról, melyre jellemző a módszertani kérdések tudatos előtérbe helyezése. Mindezt a kelsenizmus javára írandó jellemzőnek nevezi. A fiatal szerző, miként hazai kortársai, kritikus hangnemben mond véleményt Kelsen és hívei által követett alapelvekről, akik – mint írja – előszeretettel mondják

ki mindazokra a „nagy anatómát”, a „módszersynkretizmus” vádját, akik a jogban nem csupán normatív jelenséget látnak.¹⁴⁶² Losonczy ennek kapcsán saját jogkonceptiója vázlatos kifejtésébe is belefog. Kiindulópontja szerint a jog olyan logikai, explikatív és normatív – és itt a sorrend is fontos – elemekből álló jelenség, amely a „tételes joganyag tapasztalásából kiinduló jogtudományos vizsgálódás szempontjából evidens belátás”. A szerző szerint Kelsen maga is kénytelen alkalmanként azt „beismerni”, hogy „a normatív forma és az explikatív tartalom közötti feszülésnek a tartalom szab határt a jogtételben”, tehát a jog lényegét már ő sem képes a formális, normatív vonatkozások kizárólagosságában meghatározni.¹⁴⁶³

Losonczy elutasítva a kelsenizmus dogmáit, illetve a módszersynkretizmus vádját, a jogot alkotó törvényszerűségeket felismerésére alapozott „összetett-” vagy másként „szintétikus módszer” alkalmazása mellett tör lándzsát, mely a vizsgált ismerettárgy sajátosságaihoz idomul: „[N]em [...] lehet [...] velünk szemben a synkretizmus vádja hatályos, mert az csak azok ellen irányul, akik a két törvényszerűség steril különállásában hisznek. Ezzel szemben mi annak a felfogásnak az alapján állunk, amely szerint a jog nem is két, hanem három törvényszerűség összeműködésének eredménye; az ismerettárgyat nem a módszer, és nem az azt alkalmazandó tudós alkotja, hanem a módszert alkotja az ismerettárgy, azaz a módszer alkotandó meg az ismerettárgy különös alkatában rejlő indítékoknak megfelelően, hogy ezáltal az ismerettárgyat teljes lényegében legyünk képesek rá vonatkozó ítéleteinkben megragadni. [...] Az általunk követett összetett módszer nem alkotja az ismerettárgyat, hanem csupán alapul veszi azt teljes objektivitásában. Ennek megfelelően tehát a jog synkret volta sem a kutató részéről elkövetett módszersynkretizmus eredménye, hanem eredménye a jogot alkotó törvényszerűségeket különösségének.”¹⁴⁶⁴ E téren megítélése szerint már születtek letisztult „szintétikus” módszertani felfogások, melyek közül külön kiemeli Horváth Barna, Irk Albert, Erik Kaufmann, Moór Gyula, Wilhelm Sauer, Alfred Verdross elméletét.

Négy évvel később Losonczy már egyetemi magántanárként jelentette meg *A funkcionális fogalomalkotás lehetősége a jogtudományban* című könyvét, melyben annak vizsgálatára vállalkozott, hogy vajon építhetők-e funkcionálisztikus alapokra

¹⁴⁵⁷ Uo. 45–46. o.

¹⁴⁵⁸ „[A] jog, mint tapasztalati anyag, nem egyszerűen tükröződik az ember tudatában, hanem magát a tapasztalati anyagot, a jogot is az ember hozza létre, s [...] létét és különösségét az ember értelmi, logikai tevékenységének köszönheti” (Uo. 47. o.)

¹⁴⁵⁹ „A jog alkotóelemei tehát, fontosságuk sorrendjében a következők: a szocialitás (a jog vonatkozása az emberi viszonyokra); a logicitás (tételeinek értelmessége, és logikai eredete); a normativitás (kifejezett, vagy rejtett normatív forma)” (Uo. 48. o.)

¹⁴⁶⁰ Vö. Losonczy István: Über die Möglichkeit und den Wissenschaftscharakter der Rechtswissenschaft... 168. o.; A mulasztás... 56. o. (A hivatkozott mű: Otto Weninger: *Geschlecht und Charakter. Eine prinzipielle Untersuchung*. Wilhelm Braumüller, Wien – Leipzig, 1903. Magyar nyelven: *Nem és jellem – Elvi tanulmány*. [Ford.: Gábor Andor] Dick Manó, Budapest, 1913.)

¹⁴⁶¹ Losonczy István: *A mulasztás*... 57–58. o.

¹⁴⁶² A módszersynkretizmus a jogfilozófiai irodalomban Losonczy szerint az egyoldalú, formál-normatív álláspont védelmére szolgál, mely három „dogma” elfogadásából áll: „Az első az, hogy a jog lényege csak formál-normatív vonatkozásban áll. A második, hogy az ismerettárgyat a módszer alkotja, tehát a jogot, mint ismerettárgyat lényegének megfelelően csak a formál-normatív módszer alkothatja. A harmadik, hogy csak két tárgykör, és ennek megfelelően két törvényszerűség létezik az emberi megismerés számára: a normatív és az explikatív.” (Uo. 70. o.)

¹⁴⁶³ Vö. Hans Kelsen: *Die philosophischen Grundlagen der Naturrechtslehre und des Rechtspositivismus*. Dan-Verlag, Charlottenburg, 1928. 65. o.

¹⁴⁶⁴ Losonczy István: *A mulasztás*... 72–73. o.

jogtudományi fogalmak.¹⁴⁶⁵ E művében olvashatjuk a kelsen elmélettel kapcsolatos újabb észrevételeit. Könyve egyharmada foglalkozik Kelsen tiszta jogtanával, illetve annak funkcionális jellegével. A szerző kiindulópontját a matematika és az egzakt természettudományok fogalomképzésére Ernst Cassirer – a marburgi neokantiánus filozófiai iskola kiemelkedő alakja – által kidolgozott funkcionális eljárás és szemléletmód képezi,¹⁴⁶⁶ mely a társadalomtudományokban, így a jogtudományi gondolkodásban is igen népszerű volt az elmúlt századfordulót követően.¹⁴⁶⁷ Losonczy már előzetesen megfogalmazza oppozicionális szemléletmódját, mely szerint a szellemtudományok esetében csak „relációfogalmak” képzésére van remény, a logikai úton levezethető funkcionális fogalmak megalkotására azonban nincs mód, csupán ott, ahol a megismerés módszere, miként a matematikában, „tárgyképző erejű”. Ezt követően a funkcionális fogalomalkotási eljárás lehetőségét vizsgálja meg, melyre legalkalmasabb elméletnek a Kelsen-féle tiszta jogtan tűnik számára. Losonczy szerint a kortárs jogfilozófiai gondolkodók közül sokan sikerrel kimutatták a kelsen elmélet elhibázott jellegét, önellentmondásainak sokaságát. Művében e teóriának a funkcionalizmus szempontjából releváns részei kerülnek szándékoltan bemutatásra.¹⁴⁶⁸

A kelsen kritikát követően a már korábbi tanulmányában megkezdett saját jogkoncepció további részletezését a mű utolsó fejezetében olvashatjuk, megalapozva ezzel egy önálló jogelméleti rendszer körvonalait.¹⁴⁶⁹ Itt fejti ki azt a tézist, hogy a jog „egységnyi alkateleme” a jogszabály, ami a jog jellemző sajátosságait már magában foglalja. Ezekből az egységnyi jogelemekből áll össze a jogrend, ami nem más, mint „explikatív, logikai és normatív elemekből konstruált, jogszabályokba tömörülő ítéletek összessége.”¹⁴⁷⁰ Elméleti alapvetésének különösen „originális” része a „jogi érvényről” szóló gondolat. Losonczy a jogi érvényen a korabeli közkeletű megfogalmazásoktól eltérően nem a normatív fennállást, hanem a normatív, exp-

¹⁴⁶⁵ Losonczy István: *A funkcionális fogalomalkotás lehetősége a jogtudományban*. Királyi Magyar Egyetemi Nyomda, Budapest, 1941.

¹⁴⁶⁶ Vö. Ernst Cassirer: *Substanzbegriff und Funktionsbegriff*. Bruno Cassirer, Berlin, 1910.

¹⁴⁶⁷ „A funkcionális fogalomalkotás e nagy népszerűségét elsősorban arra az általános hiedelemre kell visszavezetnünk, amely szerint a funkcionális fogalomalkotási mód egyúttal garantálja az így alkotott fogalom exaktságát is. Csak természetesen, hogy ez után az exakt fogalomalkotási mód után legnagyobb hevesseggel a nem exakt tudományok, különösen az úgynevezett szellemtudományok törekedtek, hogy ismereteredményeik tudományos értékét ezen az úton biztosítsák.” (Losonczy István: *A funkcionális fogalomalkotás...* 16. o.)

¹⁴⁶⁸ Lásd erről bővebben Szabadfalvi József: Valóban funkcionalista-e a tiszta jogtan? – Losonczy István Kelsen-kritikája... 776–784. o.

¹⁴⁶⁹ Erre a megállapításra jut Losonczy egykori recenzense Bibó István. Vö. Bibó István: Losonczy István: *A funkcionális fogalomalkotás lehetősége a jogtudományban*. *Szellem és Élet*, V. évf. (1942) 3. sz. 174. o.

¹⁴⁷⁰ Losonczy István: *A funkcionális fogalomalkotás lehetősége a jogtudományban...* 99. o.

likatív és logikai elemek „metszéspontjában” megszülető jelenséget érti.¹⁴⁷¹ Ezek az együtttható tényezők nélkülözhetetlen elemei az érvénynek, mellyel a jog „realitásának” összefüggéseire hívja föl a figyelmet. Mindezzel szembehelyezkedik a valóság és érték éles ellentétét valló felfogásokkal. Ugyanerre utal az a kijelentése is, mely érvény és megvalósulás korrelativitását emeli ki, állást foglalva a neokantiánus jogfilozófia klasszikus kérdésében.¹⁴⁷²

Vizsgálódásainak konklúziójaként megállapítja, hogy a jog mint ismerettárgy sajátossága nem nyújt lehetőséget funkcionális fogalmakon keresztüli megismerésre. A jogrend és a jogi törvényszerűség sajátossága tehát az explikatív, logikai és normatív elemek összetettségében ragadható meg. Ebből – megállapítása szerint – nyilvánvalóan következik, hogy a tárgynak e sajátossága csak egy ennek megfelelő „összetett jogtudományos módszerrel” ismerhető meg: „A jog tehát nem funkcionális, hanem összetett fogalmak alkotását teszi lehetővé, s a jog módszere is ennek megfelelően nem funkcionális, hanem összetett módszer. Az összetett módszer lényege abban jelölhető meg, hogy az egyformán alkalmas mind az explikatív, logikai és normatív jogelemek természetének egyediségükben való megragadására, mind pedig az ezek összefüggéséből előálló összetett jogjelenség megismerésére szolgáló összetett természetű fogalmak alkotására.”¹⁴⁷³ A jog mint ismerettárgy megismerésének tehát nem a funkcionális, hanem az összetett, vagy miként korábbi művében nevezte, a „szintetikus” módszer felel meg.

Jogbölcseleti felfogásának átfogó kifejtésével az 1948-ban napvilágot látott *Jogfilozófiai előadásainak vázlata* című egyetemi jegyzetében találkozhatunk.¹⁴⁷⁴ A „Jogfilozófia” stúdiumának tananyaga lényegében 1940-től formálódott egészen a 1948/49-es tanévig, amikor is kényszerűen föl kellett hagynia a mindaddig prioritást élvező diszciplínájával. Az itt kifejtett jogfilozófiai vázlatának summázatát Verdross kérésére német nyelven is meg akarta jelentetni.¹⁴⁷⁵ A bekövetkezett politikai

¹⁴⁷¹ Uo. 101. o.

¹⁴⁷² Érdemes itt utalni ismét Bibó ennek kapcsán megfogalmazott véleményére: „Talán nem hiú várakozás [...] ha szerzőtől reméljük, hogy ugyanazzal az energiával, amellyel a funkcionalizmus kérdésének nekivágott, megkísérli majd ezen a nyomon egyáltalán mint jogelméleti problémafelvételt felszámolni a valóság és érték, a Sein és a Sollen áthidalhatatlan ellentétének a dogmáját is, mely immár közel félévszázada a jogelmélet középponti kérdéseként szerepel.” (Bibó István: Losonczy István: *A funkcionális fogalomalkotás lehetősége a jogtudományban...* 174. o.)

¹⁴⁷³ Losonczy István: *A funkcionális fogalomalkotás lehetősége a jogtudományban...* 126–127. o.

¹⁴⁷⁴ Losonczy István: *Jogfilozófiai előadásainak vázlata*. Kiadja: Dr. Sándor Imre, Pécs, 1948. (Nyomtatásban megjelent: *Jogbölcseleti előadások vázlata*. [1948] In: Losonczy István: *Jogfilozófiai előadások vázlata*. [Szerkesztette, kísérő szövegekkel és mutatókkal ellátta: Varga Csaba] Szent István Társulat, Budapest, 2002. 1–234. o.) A mű előzményeként kell megemlíteni: Losonczy István: *Jogbölcseleti jegyzet*. Pécs, 1942.

¹⁴⁷⁵ Losonczy István: *Abriss eines realistischen rechtsphilosophischen System / Egy realista jogfilozófia alapvonalai [gépírat] 1948*. (Nyomtatásban megjelent: István Losonczy: *Abriss eines realistischen rechtsphilosophischen System*. Szent István Társulat, Budapest, 2002. 15–92. o. A magyar kézírásos alap-

változások az elkészült kézirat megjelentetését sajnálatos módon hosszú évtizedekig ellehetetlenítették. Losonczy legterjedelmesebb jogbölcseleti műve jelentős mértékben, alkalmanként szövegszerű átvételek formájában támaszkodott már publikált írásaiban kifejtett elméleti tételeire. Így a könyv első része lényegében megismétli – némileg bővített formában – a korábban megjelent műveiben olvasható tudományelméleti, valamint ismeretelméleti fejtegetéseit. A mű második része a jogfilozófia fejlődéstörténetének legjelesebb alakjait mutatja be. A harmadik rész a jog filozófiai vizsgálatára vállalkozik, melynek utolsó fejezetében, valójában összefoglalva az addig részletezett gondolatait, a jog fogalmi definiálását végzi el. Követve e tekintetben a neokantiánus módszertant, a jog leglényegesebb megkülönböztető jegyeit (*differentia specifica*) veszi számba. Elsőként, a jog lényegi vonásaként – amit egyúttal a jogfogalom *genus proximum*ának tekint – emeli ki, hogy a jog „szabályok rendszere”. Második sajátosságként megjegyzi, hogy a jogrend „a közösségi életviszonyoknak a törvényhozó által meghatározott rendje”, mely a közösség tagjainak külső magatartását írja elő. Harmadik jellegzetességként említi, hogy a jogrend a „közösség életviszonyait egyértelműen rendezi”. Negyedikként utal arra, hogy a jogrend „megvalósulása érdekében megalkotói és fenntartói kényszert alkalmazhatnak”. Ötödikként szól a jogrend abbéli vonásáról, hogy „a hatáskörébe vont magatartásokat minden más eredetű rendezést kizáró módon szabályozza.” És végül az utolsó, hatodik ismérvként említi, hogy a jogrend kialakítója és érvényének fenntartója maga a közösség, illetve a közösségi hatalom hordozói.¹⁴⁷⁶ Mindezek alapján saját jogfogalmát a következőképpen határozza meg: „A jog a közösség, illetőleg a legnagyobb közösségi hatalom hordozói vagy ez utóbbiak megbízottai által alkotott szabályok olyan rendszere, amely a közösség életviszonyai[r]ól minden más eredetű szabályozást megelőzve egyértelműen rendelkezik, s a legnagyobb közösségi hatalom hordozói, ez utóbbiak megbízottai részére hatalmat biztosít ahhoz, hogy megvalósulása érdekében kényszert alkalmazzanak.”¹⁴⁷⁷

Könyve negyedik, záró részében a jog értékelméleti vizsgálatát végzi el.¹⁴⁷⁸ A neokantiánus jogfilozófia egyik központi kérdését jelentő axiológiai vizsgálódások Losonczyt is nézetei vázlatos összefoglalására sarkallják. A jogot az értékek azon csoportjába sorolja, amelyeknek nemcsak „értékmozzanata”, hanem „értékhordozója” is pszichikai fennállású. A „jogérték” – véleménye szerint – az emberi értékelés eredménye, és mint ilyen, az erkölcs „értékbirodalmába” tartozik. A jogértékek összetett természetűek, hiszen ontológiai, logikai és normatív értékek mint érték-

szöveg rekonstruált változata nyomtatásban megjelent. Vö. Egy realista jogfilozófia alapvonalai. In: Losonczy István: *Jogfilozófiai előadások vázlata*. [Függelék]... 233–280. o.)

¹⁴⁷⁶ Losonczy István: *Jogbölcseleti előadások vázlata*. [1948] In: Losonczy István: *Jogfilozófiai előadásainak vázlata*... 219–220. o.

¹⁴⁷⁷ Uo. 221. o.

¹⁴⁷⁸ Vö. uo. 222–234. o.

elemek „összeszövődéséből” állnak, és teljessé akkor válnak, ha a közösségi életviszonyokban az óhajtott rend jogrend formájában megvalósul. Losonczy a jog értékeszméit górcső alá véve megállapítja, hogy azok a jog alkatát és törvényszerűségeit is meghatározzák. A jog azáltal válik egyre értékesebbé, hogy szabályai mind jobban megfelelnek a létfenntartás, az igazságosság, az erkölcsi helyesség és a rend értékeszméinek. Az utóbbi értékeszme kapcsán megállapítja: „A rend a jognak nemcsak értékeszméje, hanem fogalmi alkatelme, sőt *genus proximum*a. [...] A rend tehát olyan értékeszméje a jognak, amelynek érvényesülése a jog alkatában és törvényszerűségében a jog lényegéből, fogalmából szükségszerűen következik.”¹⁴⁷⁹ Ugyanakkor a jogrend helyességének szükségszerű következményeként, „quasi” ötödikként említi meg a szabadság értékeszméjét, ami az egyénnek, illetve a közösségnek az az állapota, amelyben „alkatukból folyó működésmódot mutathatják, s rajtuk kívül álló tényezők nem determinálják.” A szabadság Losonczy megfogalmazása szerint elsősorban mégsem értékeszme, hanem a jog helyességének következményeképpen a „közösség alkatának működésmódját jellemző legfontosabb ismérv”. Mindezek figyelembevételével azt a jogrendet kell helyesnek, illetve értékesnek tekinteni, amely alkotó módon teremti meg a jogi szabályozás útján a közösség szabadságát úgy, hogy „az egyedek szabadságát megfelelően korlátozzák, azaz ratalálnak a szélsőséges univerzalizmus és a túlzó individualizmus között vezető helyes középútra: a mérsékelt univerzalizmusra.”¹⁴⁸⁰

Losonczy – aki egész tudományos pályafutása alatt megőrizte arisztokratikus magányát – egy évtizedre korlátozódó jogbölcseleti elméletalkotási kísérlete a neokantiánus kiindulópontok sajátos, modern természettudományos világkép alapján álló továbbgondolásával egy „realista jogfilozófiai rendszer” alapvonalainak megalkotására irányult. Törekvései, tekintettel jogbölcseleti nézetei töredékes és vázlatos, részben kéziratban maradt kifejtésére, saját korában meglehetősen visszhangtalanok maradtak.

A tárgyalt korszak legfiatalabb jogbölcseleti gondolkodójának Solt (Scholtz) Kornél (1917–2002) tekinthető.¹⁴⁸¹ Solt még ahhoz a generációhoz tartozott, aki a két háború közötti magyar jogfilozófiai gondolkodás eredményein nevelkedve, a nagy elődöktől kapott útravalót tisztelve és továbbgondolva eséllyel képviselhette volna a hazai jogtudományt nemzetközi szinten a háborút követő időszakban. A jog-

¹⁴⁷⁹ Uo. 232. o.

¹⁴⁸⁰ Uo. 234. o.

¹⁴⁸¹ Életről és munkásságáról lásd Szabadfalvi József: Utószó Solt Kornél *Valóság és jog* című művéhez. Miskolc, Bíbor Kiadó, 1997. 153–156. o.; A beteljesült álom. Észrevételek Solt Kornél „*Jogi logika*” című műve kapcsán. *Jogtudományi Közöny*, LII. évf. (1997) 3. sz. 159–162. o.; Szabó Miklós: A mester(ség) tisztelete. *Magyar Filozófiai Szemle*, XLIII. évf. (1998) 4–5–6. sz. 767–781. o.; Szabadfalvi József: In memoriam Solt Kornél (1917–2002). *Jogtudományi Közöny*, LVII. évf. (2002) 11–12. sz. 506–507. o.

bölcsélet iránti vonzódása, mely egész életét végigkísérte, egykori szeretett tanárától, az általa rendkívül nagyra becsült Moór Gyulától ered.¹⁴⁸² Harmincegy évesen, 1948-ban mestere ajánlásával pályázta meg az akkor megüresedett debreceni jogi kar jogbölcseleti tanszékét, de az idők változása számára végül a bírói pályát tette lehetővé. Ugyanezen év szeptemberében recenziót jelentetett meg Kelsen két évvel korábban kiadott új könyvéről.¹⁴⁸³ Az új korszak beköszöntét jól jellemzi, hogy a kelsen elmélet egyesült államokbeli közzétételének egyszerű ismertetését itthon már akkor többen kifogásolták, aminek a következménye másfél évtizedes publikációs szilencium lett.¹⁴⁸⁴

Az 1940-es években megjelent jogbölcseleti tárgyú írásai érdeklődésének sokoldalúságát mutatják. Az ekkor megjelent egyetlen könyve a normatív tényállási („tényálladéki”) elemek, „általános jogtani” és jogbölcseleti kérdéseit tárgyalja az újabb német büntetőjogi irodalom alapján.¹⁴⁸⁵ Ennek során fölállított egy tényállási elemek típusait kategorizáló tipológiai rendszert.¹⁴⁸⁶ Vizsgálta ezzel összefüggő kérdésként a jogbiztonsághoz fűződő viszonyt, valamint a jogértelmezés és a bírói jogalkotás kapcsolatát. Az előbbivel összefüggésben megállapítja, hogy a teljes jogbiztonság csupán egy ideál, annak megvalósulását a jogi fogalmak határozatlansága veszélyezteti.¹⁴⁸⁷ Utóbbi tekintetében a jogértelmező tevékenységet a fogalmak határozatlanságának okán jogalkotásnak tekinti.¹⁴⁸⁸ Kisebb terjedelmű tanulmányaiban a jog lényegét, illetve megkülönböztető ismérveit keresve a szokásjog és a desuetudo problémáját,¹⁴⁸⁹ valamint az elsődleges és másodlagos jogforrásokat elemez-

¹⁴⁸² Vö. Solt Kornél: Moór Gyula jogfilozófiájáról. *Holmi*, VI. évf. (1994) 12. sz. 1850–1862. o. Hálája kifejezéséeként 1996-ban nyomtatásban megjelent normalogikai tárgyú nagydoktori disszertációját egykori professzora emlékének ajánlotta. Vö. Solt Kornél: *Jogi logika. A jog, a nyelv és a valóság*. I–II. köt. MTA Állam- és Jogtudományi Intézet – SENECA Kiadó, Budapest, 1996.

¹⁴⁸³ Scholtz Kornél: Hans Kelsen: General Theory of Law and State. *Jogtudományi Közöny*, Új folyam, III. évf. (1948) 17–18. sz. 314–316. o.

¹⁴⁸⁴ A korszakra jellemző reakcióként a Solt recenziót követő lapszámban egy névtelenségbe burkolódzó szerző „bírálat” jelent meg, mely a tiszta jogtan tarthatatlanságát marxi és lenini idézetekkel próbálta bizonyítani. Vö. N. N.: Kelsen „tiszta jogtana”. *Jogtudományi Közöny*, Új folyam, III. évf. (1948) 19–20. sz. 388. o.

¹⁴⁸⁵ Scholtz Kornél: *A normatív tényálladéki elemek problémája*. Angyal Szeminárium kiadványai, 40. Attila-Nyomda Részvénytársaság, Budapest, 1940.

¹⁴⁸⁶ Vö. uo. 38. o.

¹⁴⁸⁷ Uo. 59. o.

¹⁴⁸⁸ „A bíró értelmező funkciója akkor igazán jogalkotói, midőn határozatlan, kétértelmű fogalmak jelentését határesetek felmerülésekor precizírozza. Ilyenkor a jogalkalmazó a jogalkotást továbbviszi. Ezekben az esetekben a bíró önálló, akarati aktussal maga dönti el az illető fogalom jelentését.” (Uo. 61. o.)

¹⁴⁸⁹ Vö. Scholtz Kornél: A szokásjog sokértelműsége. *Gazdasági Jog*, IV. évf. (1943) 2. sz. 75–80. o.; A desuetudo problémája. *Magyar Jogi Szemle*, XXV. évf. (1944) 3. sz. 82–94. o.

te.¹⁴⁹⁰ Írásainak hivatkozásaiban egykori professzora előkelő helyet foglal el, fogalomhasználatában gyakorta moóri meghatározásokkal találkozunk. Ilyen például a jog mibenlétének meghatározásakor a „legerősebb társadalmi hatalomra” való utalás.¹⁴⁹¹ Ugyancsak mestere megállapításait idéző gondolatokkal szembesülünk a Sein és Sollen világa és a jog kapcsolata kérdéskör elemzésekor.¹⁴⁹² Szembehelyezkedve a kelsen felfogással, vallja, hogy „[a] valóság azokat a gondolkodókat igazolja, akik nem pusztá idealitást és nem pusztá realitást, hanem a kettő kapcsolatát látják a jogban.”¹⁴⁹³ Az utókor legnagyobb sajnálatára a fordulat évét követően nem volt lehetősége részleteiben is kifejtetni jogbölcseleti nézeteit, és Losonczyhoz hasonlóan az elkövetkező évtizedekben eltávolodott szeretett tudományszakja intézményes művelésétől. A neokantiánus jogfilozófia megújításán fáradozó, illetve azon túllépni kívánó jogtudós nemzedék nem tudta – egy békésebb korszakban egyébként ráháruló – feladatát teljesíteni, így innentől számíthatjuk a magyar (polgári) jogbölcseleti hagyomány folytonosságának a megszakadását, és a marxista jogelmélet hegemón szerepbe kerülését.

¹⁴⁹⁰ Scholtz Kornél: Gondolatok az elsődleges és a másodlagos jogforrások megkülönböztetésével kapcsolatban. *Jogtudományi Közöny*, Új folyam, III. évf. (1948) 9–10. sz. 126–129. o.

¹⁴⁹¹ „Az elsődleges jog a legerősebb társadalmi hatalomtól ered.” (Uo. 127. o.)

¹⁴⁹² Scholtz Kornél: Realitás és idealitás, „van” és „legyen” a jogban. *Athenaeum*, XXXIII. köt. (1947) 43–44. o.

¹⁴⁹³ Uo. 43. o. Felfogásának további részletezéseként kijelenti: „A jog részben realitás, részben idealitás. A jog realitás része azoknak az emberi cselekvéseknek a testi-lelki valósággrészéből áll, amelyek a jog tényleges érvényesülését jelentik. A jog idealitás-elemei: egyrészt a jog normarésze, másrészt a jog pozitivitását alkotó emberi cselekvésekhez tapadó jelentéstartalmak.” (Uo. 44. o.)

6. A „BURZSOÁ” JOGBÖLCSELET TAGADÁSA

6.1. A marxizáló jogelméleti felfogás megjelenése

A hazai jogbölcseleti gondolkodás a második világháború utáni években új korszakhatárhoz ért. A korabeli magyar jogtudós társadalom kezdetben nem sokat sejtett a világpolitikában, illetve az európai status quóban bekövetkező változásokról. Jogfilozófusaink jelentős része ekkor még rektori, dékáni, illetve parlamenti képviselői és egyéb közmegbízatásokat vállalva, korábban alig tapasztalt közéleti aktivitást tanúsítva, egy demokratikus, új Magyarországért és a megújítandó (jogi) felsőoktatás megteremtéséért tevékenykedett. A háború utáni hetek, hónapok kezdeti felhőtlen lelkesedése azonban nem sokáig tartott. A politikai történések és események baljós árnyai előre vetítették a társadalmi-politikai mozgástér folyamatos szűkülését, majd a fordulat évének eljövételét. Moór Gyula a háborút követő közéleti szerepvállalása, majd romló egészségi állapota, illetve 1948 végi kényszernyugdíjaztatása folytán végleg eltávolodott a jogfilozófia művelésétől.¹⁴⁹⁴ Minden bizonnyal 1950 elején bekövetkezett halála kímélte meg a későbbi retorzióktól. Az ekkor alkotói teljében lévő Horváth Barna – aki konszolidált időkben a budapesti Moór-tanszék jogos várományosa lett volna – 1949 legvégén emigrálásra kényszerült. Rövid ausztriai tartózkodás után az Újvilágban próbált szerencsét.

A fordulat évét követő történések az itthon maradt tanítványok életében is alapvető változásokat hoztak. A háború után szegedi professzori kinevezést kapó Szabó Józsefet és Bibó Istvánt egyik pillanatról a másikra megfosztották katedrájuktól. Sőt Szabót – sikertelen disszidálási kísérletét követően – két és fél éves börtönbüntetésre ítélték, s csupán az 1956-os forradalmat követően került vissza az egyetemi pályára, de 1960-ban végleg nyugdíjazták. Hasonlóan derékba tört Bibó felívelő tudományos karrierje is. Az 1956-os politikai szerepvállalását követő börtönéveket leszámítva nyugdíjba vonulásáig könyvtárosként tevékenykedhetett. Mások, mint például Losonczy István kényszerű pályamódosítást hajtott végre, s a jogfilozófia helyett a

¹⁴⁹⁴ Vö. Szabadfalvi József: „A napi politika rontó viharai” – Moór Gyula közéleti-politikai szerepvállalása az 1930-as és 1940-es években... 69–98. o.

büntetőjog tudományának professzora lett a pécsi egyetemen, illetve Solt Kornél az ígéretes egyetemi karrier helyett gyakorló jogásként élte le életét.¹⁴⁹⁵

Az 1945 utáni néhány év nemcsak a „polgári” jogbölcselet képviselői számára jelentett korszakhatárt, hanem a hazai marxista jogszemlélet „hivatalos” fellépésének is az időszaka.¹⁴⁹⁶ A kezdeti tapintatosságot és empátiát igen hamar fölváltotta az ön- és céltudatos hangnemben fogalmazó, egyetlen igazságot ismerő retorika. Az idehaza addig meglehetősen ismeretlen Szabó Imre (1912–1991)¹⁴⁹⁷ – aki a prágai

¹⁴⁹⁵ Tanulságos az Államvédelmi Osztály 1948. július 29-én és augusztus 2-án kelt jelentéseiből Bibó Istvánra, Szabó Józsefre és Losonczy Istvánra vonatkozó részekből idézni, mely jól példázza a korszak hangulatát, az érintettek kiszolgáltatottságát, illetve az új hatalom viszonyulását a tudomány művelőjéhez:

„Dr. Bibó István egyetemi nyilvános rendes tanár a legitimitás [sic!] és az áll[am]-tudományok előadója. A szegedi egyetem jogi karára 1946-ban került tanárnak. A Nemzeti Paraszti Párt tagja. A szegedi egyetemre való kinevezésekor a baloldal felé orientálódott, de azonban politikailag nem fejlődött[,] így az események túlélték. Állásának elfoglalása után egy alkalommal tartott marxista tendenciájú előadást. Jelenleg harmadik utas politikát folytat és mindkét oldalra húz, színleg azonban baloldalinak mutatja magát. Előadásait heti egy órában tartja meg és így politikai megnyilvánulásai nem jutnak teljes mértékben kifejezésre. Pesten lakik. Pestről szokott lejárni előadásainak megtartására.” A jelentés szövegét közli Kis Péter: Vidéki jogászprofesszorok az államvédelem szemével. *Betekintő*, XIV. évf. (2020) 4. sz. 114–115. o.

„Dr. Szabó József egyetemi nyilvános rendes tanár [az] alkotmányjog és a közigazgatási jog előadója. A szegedi egyetemre 1947 őszén lett kinevezve. A Nemzeti Paraszti Párt tagja. Politikailag harmadik utas elvet vall és ilyen szellemben is tanít, angol barát, amit előadásaiiban kifejezésre juttat oly módon, hogy előadásaiiban példaként mindig angol bölcseletet állít a hallgatók elé. Politikai beállítottságánál fogva a szovjet rendszert diktatórikusnak nevezi, ezen kijelentéseit azonban burkolt formában [hozza] nyilvánosságra a hallgatók előtt. 1947 nyarán ösztöndíjat kapott angliai tanulmányútra külföldi összeköttetései révén, azonban kiutazását a szob nem engedélyezte. Az egyetemen olyan hírek vannak a köztudatna [sic!] dr. Szabóval kapcsolatban a hallgatók[nál?], hogy ebben a tanévben ő lesz a dékán. Dékáni kinevezése ellen a demokratikus egyetemi hallgatók tiltakozásukat fogják kifejezni. Dr. Szabó Pesten lakik és előadásai megtartására minden egyes alkalommal szokott leutazni. (Uo. 115. o.)

„dr. Losonczy István. Nevezett vezetője a Tudományegyetem jogbölcseleti szemináriumának. Nevezett 1942-ben Budapestre került Pécsre azzal, hogy az akkori kultusz-kormányzatnak a legjobban megfelel ideológiai beállítottsága, tehát a legmegbízhatóbb kiszolgálója a jobboldali kormányzatnak. Mint politikai hintáslegény azonban a felszabadulás után rögtön [a] baloldal felé orientálódott és belépett az fkp-ba. A pártnak jelenleg is egyszerű tagja. Beállítottsága demokratikus máz ellenére is kommunista és demokrácia-ellenes. Igazolása 1946-ban történt meg, ellenvetés nélkül. Jellemzése: kétszínű, ravasz, alattomos, jobboldali meggyőződésű, de magát baloldalinak feltüntető egyén.” (Uo. 120. o.)

¹⁴⁹⁶ Lásd erről bővebben: Szabadfalvi József: Viszony az elődökhöz. A marxista jogelmélet reflexiói a két világháború közötti magyar jogbölcseleti gondolkodásról. *Világosság*, XLV. évf. (2004) 4. sz. 5–21. o.

¹⁴⁹⁷ Szabó Imre (1912. november 25., Beregszász – 1991. május 31., Budapest) a hazai „hivatalos” marxista jogelmélet megteremtője és első számú alakja Kárpátalján született még az Osztrák–Magyar Monarchia idején, majd gyermekkorát ugyanott, az időközben létrejött Csehszlovákia fennhatósága alatt töltötte. Jogi tanulmányait a prágai Károly Egyetemen végezte. 1935 és 1939 között Munkácson volt ügyvédjelölt, majd 1939–1943 között egy helyi közjegyző mellett dolgozott. Szovjetbarátság vádjával internálták, illetve 1941-ben rendőri felügyelet alá helyezték. 1942-ben egy különleges büntetőszázaddal a keleti frontra vezényelték, de betegsége miatt 1944-ben leszerelték. 1945 után az Igazságügyi Minisztérium tisztviselője volt. 1949-től az ELTE Állam- és Jogtudományi Karának egyetemi tanára,

egyetemen szerzett jogi diplomát, így semmilyen személyi kötődés sem befolyásolta, ezért minden tekintetben függetleníteni tudta magát a magyar jogbölcseleti tradíciótól – 1946 januárjában Moór *A jogbölcselet problémái* című könyvéről írt recenziójával hívta fel magára a szakmai figyelmet, és egyben érzékeltette az új idők közeledtét.¹⁴⁹⁸ Bevezető fejtegetéseiben elismerően szól a szerző teljesítményéről, ugyanakkor már érzékelteti egy új korszak beköszöntét: „Moór Gyula kis könyve miniatűr összkepe a jogbölcseletnek, történetének és mai állásának, felvetett problémáinak. [...] A kitűnő tanulmányoknak tartalmi mondanivalói mellett objektív jelentősége is van: mint jelenség, mint felfogás, jellemzi a magyar jogbölcseletet is, megmutatja azokat a kérdéseket, amelyek a magyar jogbölcseletet foglalkoztatják. Ilyen szempontból úgy is fel lehet fogni ezt a tanulmányt, mint a magyar jogbölcselet álláspontjának objektív megnyilatkozásait egy tudományos szempontból is nyilván lezáruló korszak végén, illetőleg egy új korszak küszöbén.”¹⁴⁹⁹ Moór jogbölcseleti rendszerét egy adott „kultúrkör” jellegzetes szellemi termékének tekinti és bizonyos szempontból „egyoldalúnak” nevezi, mely „elvette a kilátást nyugat felé”(!). Szabó szerint a valóság és érték-kanti dualizmusának moóri föloldására tett kísérlet – vagy Horváth nevének megemlézése nélkül – a „szinoptikus jogelmélet” helyett a jövő jogelméletének más utakat kell járnia: „A mai generáció [...] nem tartja kielé-

1949 és 1955 között az Állam- és Jogelméleti Tanszék vezetője, majd az MTA Állam- és Jogtudományi Intézetének 1955–1982 között igazgatója. 1949-ben az MTA levelező, majd 1956-ban rendes tagja lett. 1960–1970 között az MTA főtitkárhelyettese, 1970-től 1976-ig alelnöke volt. Szabó már igen fiatalon – a folyóirat munkatársaként – aktív publikációs tevékenységet folytatott a kolozsvári *Korunk* című orgánumban. 1933 és 1940 között megjelent írásai jórészt ismeretterjesztő jellegűek voltak. Közöttük néhány jogtudományi tárgyú írás is található. Vö. A jogszociológia munkaköre. *Korunk*, X. évf. (1935) 1. sz. 809–815. o.; Jog és erőszak. *Korunk*, XII. évf. (1937) 6. sz. 523–527. o.; Az időszertűlen jogtudomány. *Korunk*, XIII. évf. (1938) 7–8. sz. 615–618. o.; Szellemtudomány és pozitívizmus. *Korunk*, XV. évf. (1940) 529–534. o.; Néprajz, jog, szociológia. *Társadalomtudomány*, XXII. évf. (1942) 3. sz. 422–427. o.; Népi jogéletkutatás. *Társadalomtudomány*, XXII. évf. (1942) 3. sz. 483–485. o. Életéről és munkásságáról lásd H. J. [Halász József]: Szabó Imre. *Jogtudományi Közöny*, XLVI. évf. (1991) 3–4. sz. 88–89. o.; Peschka Vilmos: Szabó Imre 1912–1991. *Magyar Tudomány*, XCIII. évf. (1991) 12. sz. 1521–1522. o.; Pokol Béla: A magyar jogelmélet állapotáról. *Magyar Tudomány*, XCIX. évf. (1992) 11. sz. 1325–1329. o.; Szilágyi Péter: Jogbölcselet... 48–53. o.; Nagy J. Endre: Szabó Imre – avagy: az absztraktnormatívizmus. Tolle lege. *Jog- és társadalomelméleti folyóirat*, I. évf. (2011) 1. sz. (http://tollelege.elte.hu/sites/default/files/articles/nagy_j_endre-szabo_imre.pdf); Szilágyi Péter: Szabó Imre szocialista normatívizmusa. Ideológiakritikai adalékok. *Világosság*, XLV. évf. (2004) 4. sz. 23–33. o. (Némileg bővebb változatban lásd: A jogfogalom és a törvényesség Szabó Imre jogelméletében. [Adalékok a szocialista normatívizmus ideológiakritikájához]. *Leviatán. Az Állam- és Jogtudományi Intézet tudományos közleményei*. [Főszerk.: Szigeti Péter] Tom. II. Universitas-Győr Kht., Győr, 2003. 69–96. o.); Szabó Miklós: Defensor dogmatis. Szabó Imre jogontologizáló kísérlete. *Világosság*, XLV. évf. (2004) 4. sz. 35–48. o.; Fleck Zoltán: Szocialista jogelmélet és szociológia. *Világosság*, XLV. évf. (2004) 4. sz. 65–71. o.; Szabó Miklós: Jogelmélet és jogszociológia... 494–501. o.

¹⁴⁹⁸ Szabó Imre: A jogbölcselet problémái (Moór Gyula tanulmánya). *Jogtudományi Közöny*, Új folyam, I. évf. (1946) 1–2. sz. 39–40. o.

¹⁴⁹⁹ Uo. 39. o.

gítónek az érték és valóság szembenállásából vagy egymásravetítéséből fakadó jogelméleteket, legyenek azok akár szinoptikusak, akár a dualizmust kihangsúlyozva, a jogbölcseletet jogszociológiára és jogi értéktanra bontók.¹⁵⁰⁰ Szabó azonban ekkor még burkolt formában sem utal a marxizmus nyújtotta új lehetőségekre, sőt talán némi meglepetésre a jogszociológiához való „közeledést” említi, mely a „realitáshoz” a német elméleteknél lényegesen „közelebbjáró” magyarázatot nyújthat – mint „például a skandináv iskola” – a modern jogfilozófiában.

Egy hónappal később Szébenyi Endre (1895–1950),¹⁵⁰¹ aki a hazai jogirodalomban az elsők között használta a marxizáló retorikát, egy az idő tájt megjelent Moór tanulmány demokrácia és jog viszonyára vonatkozó gondolatait vette górcső alá. Míg Moór a jog uralmának pusztá tényében a demokrácia „minimális megvalósulását” látta, addig Szébenyi marxianus kritikát gyakorolva megállapítja, hogy ez a kijelentés a forma és tartalom „megengedhetetlen” különválasztásán alapulhat, mely alkalmas lehet az osztályszempontok figyelmen kívül hagyására.¹⁵⁰²

Az utókor számára érdekes, sőt sok szempontból mehökkentő írás jelent meg Olti Vilmos (1914–2005)¹⁵⁰³ tollából 1948 júniusában, mely az ekkor már belügyi államtitkár Szébenyit a folyóirat következő számában „szigorú” – önkritikát javasoló – észrevételek megfogalmazására sarkallta. Olti a korabeli jogásznapi alkalmával tartott, eredetileg előadásként elhangzott gondolatmenetében a jövő szocialista társadalmában a bírák lehetséges szerepét és funkcióját vizsgálta. Ennek során – a majdan kötelező Marx, Lenin, Sztálin stb. hivatkozások mellett – egykori professzora, Horváth Barna 1932-ben megjelent *Bevezetés a jogtudományba* című könyvéből vett példákkal és érvekkel argumentál a bírák további szükségszerű foglalkoztatása mellett. Sőt Horváthra mint „a polgári jogszociológia kiváló magyar képviselőjére” utalva a bírák munkáját nemcsak a jogi kultúra, hanem az „általános emberi kultúra”

¹⁵⁰⁰ Uo.

¹⁵⁰¹ Szébenyi Endre (1912–1949) jogász, ügyvéd; később Rajk László mellett belügyminisztériumi államtitkár. 1949 júniusában letartóztatták, majd a Rajk-per folyományaként kreált külön perben halálra ítélték és kivégezték. 1955-ben perújítást követően rehabilitálták.

¹⁵⁰² „A jog kétségtelenül a demokrácia minimális megnyilatkozása akkor, ha tartalmilag egyenlő jogokat és kötelezettségeket hoz. Ez pedig csak akkor képzelhető el, ha egységes jogközösségre vonatkozik. Nem lehet tehát tartalmilag egyenlően kötelező jogszabályról, ha ugyanazon államon belül különböző osztályokra vonatkozóan különböző tartalmú jogszabályok, vagy ugyanazon államon belül a személyeknek bármely okból elkülönített, kiválasztott csoportjára [...] más jogszabálytartalmak vonatkoznak.” (Szébenyi Endre: A jog léte és a demokrácia. *Jogtudományi Közlöny*, Új folyam, I. évf. [1946] 3–4. sz. 61. o.)

¹⁵⁰³ Olti Vilmos (1914–2005) 1948-tól kezdődően tanácsvezető bíróként, majd a Budapesti Népbírószág elnökeként vett részt a koncepciók tárgyalásában, és igen hamar „mélto” társává vált a Jankó-, Tutsek-féle tanácsok névadó bírának. Jelentősebb ügyei, melyek halálbüntetéssel és kivégzéssel jártak: Nitrokémia-per, Mihailovits-per, Actio Catholica-per, MAORT-per. Érdekes életrajzi adalék, hogy a Rajk-perben eredetileg Olti Vilmost kívánták megbízni a tárgyalásvezetéssel, majd végül a még lojálisabb Jankó Pétert jelölték ki a feladatra.

alapját képező tevékenységnek nevezi.¹⁵⁰⁴ Szébenyi az Olti tanulmányban írtakat elsősorban a szerző által alkalmazott módszer és csak másodsorban a megfogalmazott végkövetkeztetések okán kritizálja. Szébenyi tudatos és elkötelezett marxistaként segítségére siet kollégájának és „érdemi” kritikát gyakorol Horváth, illetve egy utalás erejéig Moór felett, mint akik az antimaterializmus és a filozófiai idealizmus képviselői, mert „minden erővel meg kell akadályoznunk azt, hogy a marxista idézetek használata az eklektikus polgári elméletek rehabilitálásának akaratlan kalózlóbogója legyen” – majd így folytatja –, „Horváth Barna munkáinak marxista-leninista kritikával való idézését igen helyesnek tartanám. Jogelméleti kutatóink közül úgy vélem Horváth Barna Hegelből kiinduló felfogásának kielemezése és széleskörű megvitatása, az ellentétes álláspontok és marxista-leninista felfogás mellett helytelen álláspontok kielemezése igen termékenyítő hatással lenne jogelméleti kutatóinkra. Olti Vilmos velem és sokunkkal együtt Horváth Barnának volt a tanítványa az egyetemen és Horváth félreérthetetlenül a haladó álláspontot képviselte a Moór Gyula köré csoportosuló jogászokkal szemben. Éppen ezért lenne alkalmas az állításaival való vita és a szempontunkból való helytelen megállapításainak feltárása a jogelmélet továbbvitelére.”¹⁵⁰⁵ Ugyanakkor hamarosan eljött az az idő, amikor a – „Moórhoz képest” – Horváthról alkotott némileg pozitív megállapítás a visszájára fordult, és az ötvenes évek elején a lehető legkeményebb vádakkal illeték a „polgári jogszociológust”.

1948 decemberében tette közzé Szabó Imre *A marxista jogszemlélet előkérdéseihez* című programadónak tekinthető írását, melyben a marxista szemléletmód és a szovjet „szocialista tudományosság” melletti nyílt elkötelezettségével találkozunk.¹⁵⁰⁶

¹⁵⁰⁴ Olti Vilmos: A bírói funkció szerepe a jövő társadalomban. *Jogtudományi Közlöny*, Új folyam, III. évf. (1948) 11–12. sz. 168. o.

¹⁵⁰⁵ Szébenyi Endre: Az elmélet tisztaságáért. *Jogtudományi Közlöny*, Új folyam, III. évf. (1948) 23. sz. 202–203. o.

¹⁵⁰⁶ „[F]elhasználjuk a szovjet tudósok által gyűjtött tapasztalatokat s tanulunk munkáikból; küzdelmünkben rájuk támaszkodunk, segítségüket érezzük; a harcot azonban, melyet a szocialista tudomány hazai begyökeresezéséért folytatunk, magunknak kell megvívunk. [...] Ahogyan az új magyar társadalom küzd a múlt ellen a jövő építéséért, úgy kell küzdenünk nekünk is, hogy legyőzzük a körülöttünk és bennünk is még élő múlt tudományát, a polgári tudományt és jogtudományt s egyben építenünk kell saját tapasztalataink figyelembevételével, saját alapunk körülményeire mérve a szocialista tudományt és jogtudományt.” (Szabó Imre: A marxista jogszemlélet előkérdéseihez. *Jogtudományi Közlöny*, Új folyam, III. évf. [1948] 23. sz. 439. o.) A „fordulat éveként” emlegetett időszak átmeneti jellegét jól illusztrálja, hogy Szabó nevezetes írásával azonos lapszámban jelent meg Scholtz (Solt) Kornél méltatása Julius Stone, a sydney-i egyetem jogelmélet és nemzetközi jog professzorának 1946-ban megjelent terjedelmes monográfiájáról, melyben az angolszász analitikai pozitivizmus austin hagyományait kritikai módon továbbfejlesztő ausztrál jogtudós legfőbb érdemeként megállapítja, hogy „a jog realizisztikus magyarázatára törekszik”. Vö. Scholtz Kornél: Stone, Julius: The Province and Function of Law. (Law as Logic, Justice and Social Control. A Study in Jurisprudence.) *Jogtudományi Közlöny*, Új folyam, III. évf. (1948) 23. sz. 471–472. o.

A szocialista jogtudomány megteremtésének feladatait pontokba szedve a következőképpen fogalmazta meg: „1. meg kell tanulni adott jogi kérdések s az adott valóságos jogrendszernek vagy egy részének analizálása segítségével, jogi monografikus kutatáson keresztül és a polgári jogtudomány részletmegállapításainak ártértékelésével felismerni a jog lényegét, a társadalom és a jog összefüggéseinek teljes sokrétűségét, a jogrendszernek a gazdasági szerkezettől való függését és a kettő közötti kölcsönhatást, 2. meg kell ismerni a marxizmus alaptételeit, társadalmi elméletét és ezen belül különösen rendszeresen és összefüggően mindazt, amit a marxizmus alapítói és továbbfejlesztői: Marx, Engels, Lenin és Sztálin a jogról mondtak; a marxizmus e legkiválóbbjainak a tanaiból kell felvázolni a marxista jogszemlélet körvonalait, 3. végül a konkrét, analitikus kutatás eredményeiből és a marxista tanok jogi vonatkozású általános megállapításaiból meg kell teremteni a teljes marxista jogszemléletet, amely az általános mozgási elvek felfedése mellett a jogi élet belső összefüggéseire és részleteire is fényt vet és amely így használható eszközzé válik kezünkben a szocialista társadalom építéséhez.”¹⁵⁰⁷

A konkrét feladatok kijelölésekor a marxista jogszemlélet kialakításának elengedhetetlen feltételeként említi Szabó a „polgári” jogtudományhoz és annak eredményeihez való kritikus, sőt harcos viszonyulást.¹⁵⁰⁸ Mindamelllett Szabó nagyfokú óvatosságra inti a marxista jogtudósokat, különösen a jogelmélet művelőit, mert mint megállapítja, ez a diszciplína éppúgy „párttudomány”, mint a gazdaságtan. Lenint parafrázálva kijelöli a marxista jogelmélet – előítéletektől sem mentes – kiindulópontját, miszerint a polgári jogfilozófusok a „tőkésosztály tudós segédei”, akiknek egyetlenegy szavát sem szabad elhinni.¹⁵⁰⁹ 1945/46-hoz képest szembeötlő a szemléletmódbeli változás, e szavak már egy másik Szabót sejtetnek. Alig telt el három év, és a magát marxistának nevező jogelmélet mindent elsöprően győzedelmeskedett a „polgárinak”, sőt „burzsoának” nevezett jogbölcsélet fölött. A fordulat évét követően indul meg a végső, megsemmisítő harc, elsősorban a két világháború közötti magyar jogfilozófiai hagyomány és annak főbb képviselői ellen. Az érintetteknek ekkor már

¹⁵⁰⁷ Szabó Imre: A marxista jogszemlélet előkérdéseihez... 439. o. Érdemes utalni Földesi Tamás (1928–2016) jogász, filozófus 1954-ben megjelent írására, melyben arról értekezik, hogy miképpen lehet és kell Marx és Engels által kialakított „egyetlen tudományos módszert” alkalmazni a „mai burzsoa nézetek bírálata” során. Vö. Földesi Tamás: Hogyan használjuk fel ma Marx és Engels bírálatait a burzsoa jog- és államelméletekről. *Jogtudományi Közlöny*, IX. évf. (1954) 5. sz. 169–177. o.

¹⁵⁰⁸ „A marxista tudomány harcos tudomány, amely a polgári tudománnyal folytatott vitájában erősödik és nő naggyá. A polgári tudomány és a polgári jogtudomány, amely alól nálunk egyre inkább kicsúszik a talaj, bizonyos vonatkozásokban még itt él körülöttünk, könyvekben és fejekben, sőt az egyetemi katedrákon is. Ez ellen küzdenünk kell, küzdenünk a tudományos kritika fegyverével; hogy pedig ezt megtehessek s hogy küzdelmünk ne maradjon a felületen, meg is kell e polgári jogtudományt és egyes irányzatait ismernünk.” (Szabó Imre: A marxista jogszemlélet előkérdéseihez... 441. o.)

¹⁵⁰⁹ Uo.

nem volt módjuk – legalábbis idehaza – saját védelmükre kelni, így a nemtelen eszközöket alkalmazó „kritika” hamar elérte célját.

Az új hatalom és kiszolgálói a jogelmélet terén minden tőlük telhetőt megtettek, hogy a marxista felfogással össze nem egyeztethető burzsoa nézetekkel végérvényesen leszámoljanak. Vas Tibor az elsők között fordított hátat egykori mentorának és jótevőinek, akiknek a háború alatti származása miatti hátrányos megkülönböztetés alóli mentesülést, majd a háború után a magántanári habilitációt köszönhetette. Vas 1950 januárjában *A burzsoa jogfogalom meghatározásának marxista bírálata* című írásával tette le névjegyét a megváltozott hazai jogelméleti irodalomban. Tanulmányában a közismert marxi tételek tükrében mond véleményt többek között Aquinói Szent Tamás, Grotius, Kant, Austin, Stammler, Jhering, Somló, Holmes, Kelsen társaságában – az akkor még élő – Moór jogkoncepciójának lényegéről: „Moór Gyula megkülönbözteti a jog érték és valóság elemét, amelyben az újkanti filozófiát követi és ezzel tulajdonképpen a kritikai irányokhoz csatlakozik, amely az imperializmus korának burzsoa ideológiája, a burzsoa osztály hatalmának eszmei alátámasztása. Ez a bírálat különösen helytálló, ha Moórnak a jog helyességéről szóló tanítását is figyelembe vesszük, amely szerint a keresztyén etikát tekinti a jog helyesség-mértékül. A legerősebb társadalmi hatalomra és a keresztyén etikára való alapozás éppen a jog osztályjellegét kódosítja el.”¹⁵¹⁰

Lényegében ugyanez a gondolat köszön vissza Moórra vonatkozóan az 1955-ben Vas szerkesztette – Antalffy György, Halász Pál, Szabó Imre, Vas Tibor nevével fémjelzett „munkaközösség” által írt *Állam- és jogelmélet* című egyetemi jegyzetben. A feltehetően Vas által írt rövid értékelés egykori professzorára is tartalmaz egy megjegyzést: „Horváth Barna a jogelméletet nem ismeretelméletnek tekinti, a jog szerinte csak szemlélet. Ez elméletének agnosztikus jelleget ad. Elméletében a dualista idealizmus alapján áll: a tények és értékek merev elválasztását hirdeti. Látszólag hadakozik az idealizmus ellen, ami elmélete megtevesztő hatását fokozza. Rendkívül bonyolult tárgyalja a jogelmélet kérdéseit, s végeredményben nem megvilágítja, hanem összekuszálja a problémákat. Ez a jogbizonytalanságot, a bírói önkényt segíti elő, így az imperializmus, fináncióke szolgálatában áll.”¹⁵¹¹ Vas e néhány soros értékeléséből is kitűnik, hogy a hegemon, sőt kizárólagos szerepbe jutó hazai marxista jogelmélet kijelölte az elődök elmélettörténeti helyét és szerepét a jogi gondolkodás történetében. Csak sajnálkozva állapíthatjuk meg, hogy Vas pálfordulásával mestere

¹⁵¹⁰ Vas Tibor: A burzsoa jogfogalom meghatározásának marxista bírálata. *Jogtudományi Közlöny*, V. évf. (1950) 1–2. sz. 6. o. (Szinte szó szerint ugyanezt olvashatjuk a Szabó Imre szerkesztette, 1961-ben napvilágot látott *Állam- és jogelmélet* című, az állam- és jogtudományi karok számára Vas által írt jegyzet első füzetében. Vö. Antalffy György – Halász Pál – Szabó Imre – Vas Tibor: *Állam- és jogelmélet*. I. füzet. [Írta: Vas Tibor] Budapest, 1961. 48–49. o.)

¹⁵¹¹ Vas Tibor (szerk.): *Állam- és jogelmélet*. Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar. Felsőoktatási Jegyzetellátó Vállalat, Budapest, 1955. 25. o.

korábban lelkesen üdvözölt gondolatait immár vállalhatatlannak találja. Az egykori tanítvány személyes tragédiájának további állomása lehetett önnön múltjának ilyen módon való megtagadása.¹⁵¹²

Az 1950-es évek elején a korabeli tudománypolitika alakítói elérkezettnek látták az időt, hogy a második világháború előtti magyar jogbölcséleti tradíciót demonstratív módon is újraértékeljék.¹⁵¹³ Ennek emblemikus műve volt Szabó Imre *A burzsoá állam- és jogbölcsélet Magyarországon* című, 1955-ben megjelent műve. Az Akadémiai Kiadó gondozásában napvilágot látott monográfia végképp kijelölte a hazai „polgári/burzsoá” jogbölcséleti hagyomány megítélésének sarokpontjait.¹⁵¹⁴ A szerző csupán az elmúlt századforduló pozitívista jogszemléletének bizonyos eredményeit illetve elismeréssel, melyek a polgári radikalizmus eszmeiségét megtestesítve a történelmi materializmushoz közel álló, „haladó” világképet sugároztak. Somló neokantiánus pályaszakaszának jellemzéseként már „reakciós tartalmi elemekről”, illetve „logikai formalizmusról” lehet olvasni. Szabó könyvének „A Horthy-fasizmus állam- és jogbölcslete” című fejezete minden tekintetben „leszámol” a korszak meghatározó jogbölcséleti gondolkodóival. A szerző megkülönböztetett figyelmet szentel Moór munkásságának, melyet mindennél jobban alátámaszt az a tény, hogy a legnagyobb terjedelemben foglalkozik az időszak jogfilozófus doyenjé-

¹⁵¹² Vas az 1950-es és 1960-as években jellemzően egyetemi jegyzeteket írt, illetve szerkesztett. A marxista állam- és jogelmélet hazai térhódításának ma már tudománytörténeti emléke a több mint egy tucat tartalmában és tematikájában szinte változatlan mű. Az említett jegyzeteken kívül csupán néhány, többnyire kis terjedelmű írása jelent meg az 1970-es évek legelejéig. Halála előtti bő egy évtizedben már semmilyen publikációs tevékenységet nem folytatott. Jogelméleti tárgyú jegyzetei: *Általános állam- és jogelmélet*. Egyetemi jegyzet. 1949/50. tanév. 1–2. félév. MEFESZ, Pécs, 1950.; *Államtan*. Egyetemi jegyzet. 1949/50. tanév, MEFESZ, Pécs, 1950.; *Általános állam- és jogelmélet*. Dr. Vas Tibor egyetemi ny. r. tanár egyetemi előadásainak alapján az 1949–50. tanévben. Pécs, 1949–1950.; *Általános állam- és jogelmélet*. Dr. Vas Tibor egyetemi ny. r. tanár egyetemi előadásainak alapján az 1950–51. tanévben. Kiadja a Vallás és Közoktatásügyi Minisztérium V. számú Jegyzetszorosító Irodája, Pécs, 1951.; *Állam- és jogelmélet*. (szerk.: Vas Tibor) Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 1960. (Vas Tibor által írt részek: Az állam- és jogelmélet tárgya és módszere. 11–27 o.; A klasszikus természetjog. 28–34. o.; Az újkanti jogelmélet. 61–67. o.; Jogforrás, jogalkotás. 200–212. o.)

¹⁵¹³ Az újraértékelésben fő szerepet betöltő Szabó Imre ideológiai kritikai megközelítése vált a későbbiekben paradigmatiszma interpretációvá. Szabó a későbbi „nagy” monográfiájának egyik fontos részét terjedelmes tanulmány formájában már korábban közzétette. Vö. Szabó Imre: A magyar pozitívista jogbölcsélet bírálata. In: *A Magyar Tudományos Akadémia Társadalmi-Történeti Tudományok Osztályának Közleményei*, II. köt. (1952) 3–4. sz. 249–269. o. (Hozzászólások: Eörsi Gyula uo. 271–280. o.; Mátrai László uo. 281–282. o.)

¹⁵¹⁴ Szabó Miklós találóan összegzi a „hírhedteté” vált mű jelentőségét: „A monográfia »többfunkciós«: először is mérőkövető, két korszak határának jelzőköve; másodsorban ostrom: teljes és végleges leszámolás az előző korszak szellemi hagyatékával; harmadszor hitvallás: a marxizmusra hivatkozó ideológia, pontosabban annak ortodox változata mellett; negyedszer pedig a marxizmusban mint kritikai elméletben rejlő lehetőségek kiaknázása.” (Szabó Miklós: *Jogelmélet és jogszociológia*... 495. o.)

vel. Moórhoz képest jóval kisebb figyelem irányul Horváthra, illetve csupán néhány bekezdésben utal a korszakot reprezentáló „harmadhegedűs” gondolkodókra.

Szabó a vizsgált időszak alapvető jellemzőjeként említi, hogy a burzsoá jogbölcsélet az 1919-es proletárdiktatúrát elfojtó „Horthyék szuronyaira támaszkodva ismét elfoglalta a katedrákat, a hivatalos »tudomány« különböző pozícióit”, azonban a várva várt új konjunktúra immár sohasem érkezett el: „A jogbölcsélet [...] végeredményben annyi jelentőségre tudott szert tenni, s annyi helyet tudott magának kiharcolni, amennyi hasznát tudott hajtani bel- és külföldön a Horthy-rendszernek.”¹⁵¹⁵ E közegben lett véleménye szerint Moór a Horthy-korszak „hivatalos” jogbölcselője.¹⁵¹⁶

A szerző a moóri életmű „érdemi” vizsgálata kapcsán megjegyzi, hogy legjelentősebb munkáiban a korabeli neokantiánizmus tipikus kérdésfeltevéseivel lehet találkozni, s szintézisre törekvő elméletét helyesebb „összebékítő” jogbölcséletnek nevezni. Hosszú oldalakon keresztül mutatja be az elmélet egyes elemeit, majd pedig megállapítja: „Moór saját rendszerét nem építette ki teljes egészében; egész további életében a jogfogalom kérdése körül vizsgálódott s e körben a »valóság« és az »érték« kettősségének összeegyeztetését kereste. Ezért nem is dolgozta ki részletebben sem a jog okozatos összefüggéseivel, sem a jog helyességével kapcsolatos kérdéseket.”¹⁵¹⁷ Talán ez a néhány oldal tekinthető a legtárgyilagosabb elemzésnek, amelyet Moór kapcsán Szabó megfogalmaz. Ezt követően egyes Moór által exponált kérdések rövid bemutatásával és értékelésével találkozunk, melyek látszólag ad hoc jellegűnek tűnhetnek, azonban a konklúziók szinte minden esetben ideológiai indítatású, aktuálpolitikai tartalmú kijelentésekben öltönek testet.

Végso következtetésként kijelenti: „Moór Gyula útja a burzsoá jogbölcsélet útja s hogy ez az út nem véletlen, bizonyítják a Horthy-korszak jogbölcséletének többi, Moór Gyulánál kevésbé jelentős és jellegzetes képviselői is. Ennek az útnak a dicsőtelen befejezése pedig azt tanúsítja, hogy a dolgozók győzelmével végleges és visz-

¹⁵¹⁵ Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcsélet Magyarországon*... 419. o.

¹⁵¹⁶ Szabó a moóri életmű és tudományos működés három alapvető – politikai és ideológiai szempontból is „neuralgikus” – elemét véli fölfedezni. Elsőként a marxizmuskritikát említi, melyben Moórnak az ellenforradalmi rendszer melletti feltétlen lojalitása nyilvánul meg: „Amikor az ellenforradalmi különítmények kardján alig száradt meg a vér, Moór Gyula a munkásosztály elleni küzdelem véres módszerei mellé a munkásosztály elmélete elleni »tudományos« küzdelemre kínálja fel tollát Horthyéknak.” (Uo. 421. o.) Másodikként Moór sovinizmusát, revizionizmusát, illetve az irredenta politika „tudományos” alátámasztását emeli ki, mely révén a rendszer „elméleti szócsövévé” vált az 1920-as évek végére. (Uo. 425. o.) Harmadikként említi a hatalom és erőszak igazolását, illetve földicsérését, mellyel mintegy megalapozza „a fennálló állam és jog erőszakos jellegének legitimálását”. (Uo. 428. o.) Majd összegzésképpen megállapítja: „A Tanácsköztársaság emlékének bemocskolása, a Szovjetunió rágalmozása, a marxizmus elleni »tudományos« harc vitele, a revíziós politika és a sovinizmus igazolása, az ellenforradalmi restauráció legitimálása, a hatalomnak és az erőszaknak, mint a Horthy-féle politika lényeges elemének jogbölcséleti alapulvé tétele: ez Moór Gyula jogbölcséletének politikai tartalma; ezek segítségével vált az ellenforradalmi korszak hivatalos jogfilozófusává.” (Uo. 430–431. o.)

¹⁵¹⁷ Uo. 436. o.

szavonhatatlan vereséget szenvedett a burzsoá jogbölcselet is Magyarországon, ha teljes felszámolása minden maradványával együtt még hosszabb időt vett és vesz is igénybe.” Ezek a gondolatok vezetnek át a korszak Szabó szerint „másod- sőt harmadlagos” jogbölcseleti tevékenységének a „kritikai” ismertetéséig, akiknek „egész tevékenységükről túlzás nélkül állíthatni – írja a szerző –, hogy azt a feltűnni vágyás, eredetieskedés, következtetlenség és a teljes tudományos felelőtlenység jellemezte. Ugyanez mondható el hatásukról is; kísérletezéseik Magyarországon nem keltettek hatást s gyakran értelmetlen formában publikált bölcseletkedéseik legfeljebb a beavattottak kis körében jártak némi visszhanggal.”¹⁵¹⁸ Sajnálhatjuk, hogy az 1930-as években a prágai egyetemen a klasszikus európai jogi kultúrán nevelkedő szerző nem is próbálkozott érdemi megismerésen alapuló – a sablonokat és ideológiai kliséket nélkülöző – következetes marxista kritikával véleményt alkotni.

Szabó az úgynevezett „másod- és harmadhegedűsök” sorából Horváth munkásságát tartja a legjelentősebbnek, aki „eklektikus, sok idegen forrásból összehordott, tarka jogelmélete” révén hívta fel magára a figyelmet.¹⁵¹⁹ Érdemes hosszabban idézni Szabó kijelentéseit, melyekkel Horváth politikai irányultságát és jogelméleti felfogásának leglényegesebb elemeit kritizálja: „[A]z a politikai ideológia, amely Horváth eklektikus jogbölcseleti felfogását befolyásolta, magát újszerűnek feltüntető, klerikális elemekkel átszőtt, a fasizmust nagyrabecsülő, az imperialista állam-feletti állam-elgondolást hirdető, szélsőségesen reakciós burzsoá ideológia volt, amely a hitlerizmus iránti rokonszenve mellett megtalálta a kapcsolatot az amerikai expanzív törekvésekkel szolgáló politikai ideológiával. Ennek a politikai ideológiának olyan burzsoá reakciós jogbölcselet felelt meg, amely a szubjektív idealizmus ismeretelméletét tette alapjaiban a magáévá, amely messzemenően képviselte az irracionálizmust, nyíltan is tagadta a jelenségek megismerhetőségét, Hume szkepticizmusához csatlakozott, teljes egészében vállalta a skolasztikus természetjogot, relativizáló módszerével eleve feladta a tudományos követelményeket; olyan jogfilozófia ez, amely a formalizmus elleni minden ágálása ellenére sem tudott más eredményre jutni, mint egy merőben formai jogfogalom-meghatározásra. Ez a jogbölcselet az amerikai újrealizmust tekinti mintaképének s tudomány helyett »művészi« eszközökkel dolgozik. Nem csoda, ha Horváth az amerikai újrealisták nyomán a bírósági eljárásban nem lát többé mást, mint óriási színházat, Circus Juris-t.”¹⁵²⁰ Majd jogbölcseleti szemléletmódjának summázataként az előbbieken túl valamivel tárgyilagossabban megállapítja: „Valójában Horváth jogfilozófiája nem más, mint a német újkantiánus és újhegelianus jogfilozófiának az amerikai pragmatista, »újrealista« jogfilozófiai iránnyal való összeegyeztetni akarása; fejlődésében nézve jogbölcselete

¹⁵¹⁸ Uo. 448. o.¹⁵¹⁹ Uo. 468–469. o.¹⁵²⁰ Uo. 470. o.

bizonyos távolodást jelent az előbbtől és közeledést az utóbbihoz; mindkét irányba igyekszik azonban minél többet belevinni a természetjogi felfogásból is.”¹⁵²¹ Némileg meglehetősen ugyanakkor Horváth 1943-ban megjelent *Angol jogelmélete* kapcsán kifejtett gondolatait. A legfőbb elismerésként megjegyzi, hogy Horváth „kétségtelenül nagy anyagot hordott össze”, ugyanakkor a pontos ismertetést „az újfajta burzsoá jogbölcseleti gondolatok meghamisító történelmi visszavetítésével pótolja”. Majd egy rendkívül méltatlan megjegyzésre ragadtatja magát, amikor kijelenti, hogy „a hitlerizmus túlzott dicséretével szemben Sztálingrád után sietnie kellett az amerikai imperializmusnak szóló igazoló jelentése elkészítésével.”¹⁵²² E szavai jól illusztrálják, hogy Szabó valójában mennyire nem ismeri Horváth életművét, korabeli írásait, ugyanis amikor 1929 után hazatért Angliából, számos tanulmányban adott számot az angolszász (amerikai) jogi gondolkodás fejleményeiről, mindarról, ami idehaza akkoriban nem volt ismert.¹⁵²³ Sőt már ekkor megfogalmazódott benne a később megírandó könyv gondolata. Azt még Szabó maga sem képzelhette, hogy egy 1943-ban megjelent majd hétszáz oldalas monográfia a sztálingrádi csatavesztést követő hónapok alatt elkészíthető és megjelentethető lett volna.¹⁵²⁴

Mindezek után csupán néhány oldalt szentel a „jelentéktlenebb jogbölcselelők” bemutatásának, akik beteljesítették a „bomlási folyamatot”: „Moór Gyula fejlődésének második szakasza, Horváth Barna egész jogbölcselete, továbbá a jelentéktelen jogbölcselelők sorának különböző eredetieskedő elméletei nemcsak eklekticizmusukkal tűnnek ki, nemcsak rendszertelen összekeverését jelentik különböző jogbölcselelők tételeinek, hanem azzal is, hogy az általuk újonnan összetoldozott-foldozott »rendszerek« nélkülözik a jogbölcseleti rendszernek és tudományos következetességnek [...] a minimális formai követelményeit. [...] A gyakran az érthetlenségig zavaros »eredeti elméletek« jelentkezése, az abszurd tételek mind gyakoribb megjelenése jelzik az utat, amelyen ez a bomlási és lezüllési folyamat haladt.”¹⁵²⁵ Az „eredetieskedő” jogbölcselelők közül Ruber József, Hegedüs József, Szabó József, Irk Albert, Losonczy István kerülnek megemlítésre és néhány mondatos ismertetésre.

¹⁵²¹ Uo. 472. o.¹⁵²² Uo. 482. o.¹⁵²³ Vö. Szabadfalvi József: Az angolszász társadalom- és jogelmélet recepciója Magyarországon a 20. század közepéig... 111–142. o.¹⁵²⁴ Nem kapott nagyobb kíméletet Horváth *A génusz pere* című műve sem, melynek értékelése gyanánt álljon itt a következő idézet: „A génusz pere című munkáját sok tekintetben egyenesen botrányosnak lehet nevezni. [...] E munkának nincs műfaja; tudománynak hitvány, regényes elemzésnek nem kevésbé az. [...] [J]ogtörténeti szempontból az elemzés felületes, dilettáns, jogbölcseleti mértékkel mérve pedig nem más, mint erőszakolt kísérlet a jogtétel és a jogeset állítólagos tragikus összeütközésének és relativista összebekötésének illusztrálására.” (Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcselet Magyarországon...* 482. o.)¹⁵²⁵ Uo. 483–484. o.

A szerző művének e részében látta indokoltnak, hogy a vizsgált korszak jogi gondolkodásának szerinte egyik meghatározó vonásáról, a „papi természetjog”, vagy másként „skolasztikus-klerikális természetjog” hatásáról, illetve ahhoz való szoros kötődésről szóljon: „Mint látható, a klerikális, »univerzalisztikus«, a fasiszta Carl Schmitt és Aristotelés között hasonlóságot felfedező természetjog Magyarországon a fasiszta ideológiának volt egyik jogbölcséleti megjelenési formája, amely természetesen sem a fasiszta jelszavakban, sem pedig a marxizmus-leninizmus elleni, illetőleg szovjetellenes jelszavakban nem fukarkodott.”¹⁵²⁶ A kor abszurditását jól jellemzi, hogy Szabó nem vette magának a fáradságot, hogy valóban megismerkedjen és szembesüljön az elmúlt századfordulót követő időszak hazai, elsősorban neoskolasztikus indíttatású természetjogi gondolkodásával. Ezért nem találkozunk Horváth Sándor, vagy éppen Kecskés Pál, de más érintettek egyetlen művének, illetve tételének a megemlékezésével sem. E helyütt az autentikus források nélküli preconcepcionált véleménynyilvánítás tipikus esetével állunk szemben. Természetesen nincs mód itt minden, gyakran meghökkentő Szabó-féle gondolatmenet és minősítés bemutatására, de e példák is jól illusztrálják a szerző valódi attitűdjét.¹⁵²⁷

¹⁵²⁶ Uo. 490. o.

¹⁵²⁷ Szabó megállapításai dogmatikus kánonná válva megkerülhetetlen kiindulópontul szolgáltak a korabeli magyar jogtudományi gondolkodás számára, illetve azon túl is. Jó példa erre Sándor Pál *A magyar filozófia története 1900–1945* címen 1973-ban megjelent könyvében a Moórt és Horváthot bemutató rész. (Vö. Sándor Pál: *A magyar filozófia története 1900–1945...* 190–209. o.) Hasonlóan Sándorhoz egy évvel később – a szegedi egyetem jogi karának akkori oktatója, későbbi professzora – Papp Ignác a kari aktában megjelent terjedelmes elmélettörténeti tanulmányában a két világháború közötti korszak jogfilozófiai gondolkodásából Moór és Horváth munkásságának bemutatására vállalkozott, mint akik reprezentálják a Horthy-rendszer jogfilozófiáját. Bár majd két évtized telt el Szabó művének megjelenésétől, Papp néhány oldalas értékelése, annak stílusa, hangneme és végkövetkeztetései a legsötétebb ötvenes éveket idézik. A vizsgált életművek és az azt mérlegre tevő között látványos intellektuális szakadék tátong. Vö. Papp Ignác: *Fejezetek a politikai és jogi gondolkodás történetéből (1924–1950)*. Acta Universitatis Szegedinensis de Attila József Nominatae. Acta Juridica et Politica. Tom. XXI. Fasc. 3. Szegedi József Attila Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Szeged, 1974. 58–62., 79–80. o. Ugyanakkor itt érdemes megemlíteni Peschka Vilmos 1972-ből származó „értékelését” Szabó Imre művéről. Peschka szerint a monográfia „egyfelől a korábbi magyar jogelméleti fejlődés lezárása, a múlt jogelméleti gondolatainak marxista-kritikai értékelésére tett első kísérletként jelentős, másfelől pedig mint olyan marxista jogelméleti munka, amely a magyar jogelmélet művelőit a régebbi, illetve a modern polgári jogfilozófiai irányzatok és gondolatok marxista kritikájára ösztönözte.” Azaz nem tekinthető végleges ítéletalkotásnak. Vö. Peschka Vilmos: *A jogelmélet fejlődése Magyarországon a második világháború után. Gazdaság- és Jogtudomány*, VI. évf. (1972) 3–4. sz. 270. o. Lényegében erre cáfolt rá Szabó monográfiájának „második, javított kiadása”, mely 1980-ban jelent meg. „A Horthy-fasizmus állam- és jogbölcsélete” című fejezetből érdemes két példát is hivatkozni, mely a „javítás” természetéről mindent elárul. Moór Gyula kapcsán Szabó 1955-ben a következőket írja: „[A] burzsoá jogtudomány nem tart feltétlen igényt arra, hogy a bíróság a valóságos tényállást tárja fel, hogy ítélete a valóságon, az objektív igazságon alapuljon, holott – amint ezt például Visinszkijnek a perbeli bizonyításról írt könyve bizonyítja, – a szocialista jogalkalmazásnak éppen ez a központi kérdése.” Az 1980-as kiadásból ugyanakkor „elegánsan” elhagyta a gondolatjel közötti utalást. (Vö. Szabó Imre: *A burzsoá*

A polgári jogbölcséleti gondolkodás újraértékelésének különleges epizódja volt 1955-ben az ELTE Állam- és Jogtudományi Kara tanácsülésén lefolytatott vita.¹⁵²⁸ Szabó „készülő” könyvének a „Horthy-fasizmus állam- és jogbölcsélete”-vel foglalkozó fejezetét megtárgyaló ankéton résztvevők között találhatjuk Nizsalovszky Endrét, Beér Jánost, Halász Pált, Vas Tibort, Marton Gézát, Beck Salamont, Világhy Miklóst és Eörsi Gyulát. A vita során két felfogás körvonalazódott. A bátrabb, önálló álláspontot vállalók – így Nizsalovszky, Beck, Világhy véleménye – szerint Moór jelentős életművet hagyott maga után, melyet nem lehet a Szabó Imre által leírt – kommunistaellenes, sovíniszta, a hatalomnak, az erőszaknak, a reakció jogfolytonosságának az igazolása, az ellenforradalmi korszak hivatalos jogfilozófusa stb. – kategóriarendszerbe beleszorítani. Nizsalovszky szerint Moór Jheringhez hasonló személyiség volt, aki „sokat adott a tételes jogászoknak”, s gondolatai közül számosat fölhasználtak. Emellett – teljes joggal – hiányolja a „klerikális természetjogi elmélet közismert magyar képviselőinek” a bemutatását. A vita alkalmával Beck csatlako-

állam- és jogbölcsélet... [1955] 459. o., illetve [1980] 408. o.) A szovjet jogtudomány egykor megkerülhetetlen teoretikusára való hivatkozás ekkor már nem tartozott a feltétlenül szükséges dolgok közé. Hasonló „korrekciónak” lehetünk tanúi, amikor a szerző Moór második világháború utáni közéleti-politikai szerepvállalását minősíti: „Érthető, hogy Moór végső álláspontjának nyílt megvallását kezdetben halasztgatta s tartózkodott ettől mindaddig, amíg nálunk »még nem dőlt el, hogy a népi demokrácia vagy a polgári demokrácia útjára tér-e az ország« (Rákosi Mátyás).” Negyed századdal később Rákosi nevének már az említése is szalonképtelen lett volna. Mindamellett a „javított” változat valójában szó szerint idézi a korszak névadójának kijelentését, azzal a kiegészítéssel, hogy a népi demokráciát, mint „újfajta demokráciát” említi. (Vö. Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcsélet* [1955] 461. o., illetve [1980] 410. o.) Ha másban nem, ennyiben Szabónak figyelembe kellett venni az idők szavát. Ugyanakkor a második kiadás előszavában a szerző büszkén vállalja korábbi megállapításait, sőt az eltelt évtizedek – mint írja – még inkább megerősítették véleményében: „A jelen második, javított kiadással a könyv új útra [...] indul; [...] most már egy más, egy új generáció lesz az olvasója. Feltételezhető, hogy ez az új generáció [...] sokkal megbecsültebb a múlt irányában. Ettől a túlzott engedékenységtől szeretném óvni az olvasókat s különösen a fiatal olvasókat. Egy ideológiai jellegű tudománytárgyat, így az állam- és jogbölcséletet illető álláspont a múlt megítélését illetően is csak akkor lehet következetes, ha megfelelő elméleti-ideológiai alapról ismert, értékel és bírál. Az úgynevezett szigor, amelyet egyes kritikusaink már könyvünk első kiadásánál is szóvá tettek, valójában nem szigor, hanem csak elvi következetesség, amellyel elvetjük mindazt, ami a múlt magyar állam- és jogbölcséletében idealizmus, antimaterializmus és kifejezetten burzsoá álláspont. Könyvünknek ezt az új kiadását azzal bocsátjuk útjára, hogy az az elvi álláspontunkban nem tér el az első kiadástól; ezt mi nem tekintjük könyvünk hibájának, hanem éppen előnyének.” (Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcsélet* [1980] 21. o.)

¹⁵²⁸ A korszakra jellemző, sajátos hangulatú vita jegyzőkönyvét lásd: „A Horthy-fasizmus állam- és jogbölcsélete.” Az ELTE ÁJK tanácsülésén 1955. január 29-én rendezett vita Szabó Imre készülő könyvének IX. fejezetéről. (Sajtó alá rendezte: Varga Csaba) *Jogelméleti Szemle*, V. évf. (2004) 3. sz. (<http://jesz.ajk.elte.hu/varga19.html>) A „vitáról” egyidejű tudósítás is született. Vö. Samu Mihály: *Vita a Horthy-fasizmus állam- és jogbölcséletéről. Felsőoktatási Szemle*, IV. évf. (1955) 5. sz. 228–232. o. A vita-ülésről lásd még Szabadfalvi József: *Gondolatok egy elhíresült vita jegyzőkönyve alapján (Ítéletek és vélemények a két világháború közötti magyar jogbölcséleti gondolkodásról)*. In: *Amabilissimus. A legszeretreméltóbbak egyike. Loss Sándor Emlékkönyv*. (Szerk.: Szabadfalvi József) Debreceni Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Debrecen, 2005. 269–283. o.

zik Nizsalovszkyhoz annyiban, hogy Moórt „komoly tudósna” nevezi, akinek ma is vannak érvényes tételei. Világhy szintén kritizálja Szabó sommás megállapításait, mely szerint Moórt „túlságosan Magyarországon ábrázolja”, holott „előkelő helye van az imperialista jogtudományban”, hiszen annak „egyik jellegzetes alakja” volt.

A vitában részt vevő többi személy lényegében magáévá téve Szabó „értékelését”, mintegy legitimizálta az új hatalom álláspontját. Talán Marton véleményén csodálkozhatunk egy kicsit, aki Moór életművét „értéktelennek” nevezte, és egyéniségéről megállapította, hogy „szélsőségekben mozgó személyiség” volt, aki „öntudatlanul szolgálta ki a Horthy-rendszert”.¹⁵²⁹ A szerző álláspontjával leginkább azonosuló személy Vas volt, aki „mindenben egyetértett Szabó elvtárs állásfoglalásával”. A szerző válaszában – az egykorú följegyzés szerint – „következtetéseit meggyőzően indokolta”, és nyilvánvalóvá tette, hogy véleményén nem kíván változtatni.

Hét évtized távlatából tekintve is meglehetősen furcsa esettel állunk szemben, amikor – lényegében demonstratív jelleggel – egy jogi kar oktatói közösségének körében vitatták meg egy megjelenés előtt álló mű sok szempontból legneuralgikusabb részét. Minden tiszteletet megérdemelnek azok a felszólalók, akik szembe mertek helyezkedni az ekkor már hivatalosnak tekinthető kánonnal, és nonkonformista módon önálló véleményt fogalmaztak meg. Jó harminc évnek kellett ahhoz elteltie, hogy a hazai „polgári” jogbölcséleti tradíció megítélésében, értékelésében érdemi változások következzenek be.¹⁵³⁰

A „felszabadulás” harmincadik évfordulóján – 1975-ben – a „hivatalos” álláspontot megerősítve Szabó *Az állam- és jogelmélet harminc éve Magyarországon* címmel közölt tanulmányt. A korszak legbefolyásosabb jogtudósaként az „új magyar állam- és jogelmélet” elmúlt harminc évének „viharos fejlődéről” ír, mely szembe fordult az „elvon” és „spekulatív” jellegű burzsoá jogfilozófiával. Az „előző korszakot” – utalva a két háború közötti évtizedekre – elsősorban az újkantianizmus jellemezte, melynek hazai képviselőivel már megtörtént a „következetes leszámolás”.¹⁵³¹ E „frontális” harc első szakaszát a szerző 1945 és 1949 közé teszi, melyben

¹⁵²⁹ Érdemes itt utalni a Magyar Tudományos Akadémia Állandó Jogi Bizottságában 1951 tavaszán lefolytatott vita zárógondolatoként megfogalmazottakra, melyet Eörsi Gyula, Nizsalovszky Endre és Világhy Miklós foglalt össze. E szerint fontos feladat, hogy „a burzsoá jogon és jogtudományon nevelkedett és a marxizmus-leninizmus elsajátításán fáradozó, a szocializmus építésében tevékeny részvételre kész jogászok és jogtudósok a szocialista jogi gondolkodást elsajátítsák és megtanulják a marxizmus-leninizmus halhatatlan tanainak önálló alkalmazását saját működési területükön, saját tudományszakukban.” (Vita a jog és jogtudomány „viszonylag állandó elemeinek” problémájáról. *Jogtudományi Közöny*, VI. évf. [1951] 7. sz. 377. o.) A jelenlévő és megnyilatkozó jogtudósok közül többen is az „érintettek” körébe tartoztak.

¹⁵³⁰ Vö. Szabadfalvi József: A magyar jogbölcséleti tradíció kutatása a rendszerváltozást követően... 59–76. o.

¹⁵³¹ Szabó Imre: Az állam- és jogelmélet harminc éve Magyarországon. *Jogtudományi Közöny*, XXX. évf. (1975) 3–4. sz. 129. o.

elméleti küzdelem zajlott a „rég, polgári” és az „új, marxista-leninista” felfogás nyílt megvallói között: „A burzsoá irányok képviselői megelégedtek a régi, hagyományos tételek ismétlésével, s meg sem kísérelték annak az újnak elméletileg akár csak a jelzését, ami a magyar állami és jogéletben lezajlott.”¹⁵³² E nem kis cinizmust magában hordozó kijelentés csupán azzal nem számol, hogy amikor a „változások” már nyilvánvalóvá váltak, az érintettek minden szakmai fórumtól meg lettek fosztva, és ebben Szabónak fő szerepe volt.¹⁵³³

6.2. A szocializmus jogelmélete¹⁵³⁴

Az új hatalmi berendezkedés „konszolidációja” meglehetősen harcra sikeredett. Ezt jól példázza Szabó 1955-ös művének zárófejezetében kifejtett megállapítása:

¹⁵³² Uo. 130. o.

¹⁵³³ Nem érdektelen megemlíteni, hogy Szabó tanulmányában – a kádári konszolidáció „sikereinek” kellős közepén – a magyar jogelmélet második világháború utáni történetének „korszakolásakor” az alábbi időszakokat különböztette meg: 1) Az 1945–1949 közötti szakasz: „elméleti küzdelem” a „rég, polgári jogfilozófiai felfogást” megvallókkal szemben, melyet „az egymással ellentétes nézeteknek egyáltalán nem békés, hanem harcias egymás mellett élése jellemezte.” 2) Az 1949–1955 közötti szakasz: a marxista-leninista állam- és jogelmélet hegemon szerepbe kerülése. A példát a szovjet állam- és jogelmélet eredményei jelentették, ugyanakkor hibaként jelöli meg, hogy „az elméletnek egyfajta citatológiai való összetévesztése”, illetve a „klasszikusok műveinek tételeihez való merev leegyszerűsített viszonyulás” vált jellemzővé. 3) Az 1957-től kezdődő szakasz: a „marxista-leninista állam- és jogelmélet önálló nemzeti művelését” tette lehetővé. Vö. uo. 130–131. o. A második világháború utáni negyedszázad jogelméleti gondolkodásának áttekintésekor Peschka Vilmos is hasonló periódusokat különböztetett meg egy 1972-ben megjelent írásában: „Ha a jogelméletnek ezt a negyedszázados fejlődését Magyarországon röviden jellemezni akarjuk, akkor abban lényegében három periódust kell megkülönböztetni: az 1945-től az 50-es évekig terjedő szakaszt, amelyben a marxista jogelmélet tulajdonképpen első lépéseit tette meg élénk elvi-elméleti küzdelemben más, elsősorban polgári jellegű jogelméleti irányzatokkal; az 50-es évek derekáig tartó periódust, amelyet a marxista jogelmélet magyarországi megalapozásának időszakaként jelölhetjük; és végül a jelenhez vezető 15 évet, mely időszakban a marxista jogelmélet főleg már részletes, egy-egy problémát átfogó monografikus munkákban jelentkezik.” (Peschka Vilmos: A jogelmélet fejlődése Magyarországon a második világháború után... 268. o.) Az ún. második periódus, amikor a „marxista jogelmélet vált a magyar jogelméleti gondolkodás uralkodó irányzatává”, egybeesett a marxizmus magyarországi elterjedésében ez idő táján tapasztalható „eluralkodó dogmatizmussal”. A korabeli magyar jogtudomány ekkoriban Sztálin műveinek az elméleti jogi gondolkodásban való adaptálásával foglalkozott, mely „rendkívül beszűkítette a jogelméleti vizsgálódás körét és tematikáját.” (Uo. 270. o.) A hazai marxista jogelmélet történetét a periodizáció helyett a „funkcionalitás” szempontjából közelíti meg Szigeti Péter. Vö. Szigeti Péter: A marxista jogelmélet funkcionális Magyarországon, 1963–1988 között. *Leviatán. Az Állam- és Jogtudományi Intézet tudományos közleményei*. (Főszerk.: Szigeti Péter) Tom. II. Universitas-Győr Kht., Győr, 2003. 7–67. o.

¹⁵³⁴ A hazai szocialista jogelméleti gondolkodást áttekintő jelleggel tárgyalja Varga Csaba: A szocializmus marxizmusának jogelmélete. Hazai körkép nemzetközi kitekintésben. *Jogelméleti Szemle*, IV. évf. (2003) 4. sz. (<https://jesz.ajk.elte.hu/vargal6.html>) Ugyanaz megjelent: *Világosság*, XLV. évf. (2004) 4. sz. 89–116. o., illetve Varga Csaba: *Jogfilozófia az ezredfordulón. Minták, kényszerek – múlt-*

„A marxista-leninista állam- és jogelmélet magyarországi kibontakozásának és érvényesülésének második időszaka a Magyar Tanácsköztársaság leverését egy negyedszázaddal követően, Magyarország felszabadulásával vette kezdetét. A Szovjetunió Vörös Hadseregének világra szóló győzelme a fasiszmus felett 1945-ben felszabadította a magyar népet a fasiszmus elnyomása alól és megnyitotta az utat a magyar társadalom alapvetően új irányú további fejlődése előtt. A felszabadult magyar dolgozó nép hozzáfoghatott ahhoz, hogy a múlt maradványai ellen folytatott küzdelmében, egy új társadalmi rendszer kivívásáért folytatott harcban, a munkásosztály és pártja vezetésével a népi demokratikus forradalom menetében megtörje a burzsoázia kizárólagos hatalmát, majd pedig kivívja a munkásosztály, a dolgozó nép számára a teljes győzelmet a gazdaság, a politika és a kultúra területén. A felszabadulástól a »fordulat évéig« terjedő időszak, népi demokratikus fejlődésünk éles osztályharc közepette lezajlott e hősies szakasza a politikai hatalomért, a gazdaság parancsnoki magaslataiért, a szocialista kultúra megvalósításának előfeltételeiért folyt. Ebben a szakaszban megtört a burzsoázia ideológiai hatalmának kizárólagossága; megtört a burzsoá állam- és jogbölcséletnek, mint hivatalos iránynak az uralma is. A magyar burzsoá állam- és jogbölcsélet kiváltságos helyzete megszűnt. A kizsákmányolók politikai-jogi ideológiájának e formája, a tőkésosztály társadalmi tudatformájának e kifejeződése mellett megjelent, kifejlődött, érvényesülésre tört s mindinkább általánossá vált a marxista-leninista állam- és jogelmélet, mint a proletariátusnak az államra és jogra vonatkozó, valójában tudományos, harcok elmélete.”¹⁵³⁵ Majd így folytatta: „Az a folyamat, amelynek során a marxista-leninista állam- és jogelmélet végleg meghonosodott országunkban és kiszorította a burzsoá állam- és jogbölcséletet, illetőleg felszámolta annak uralmát, viszonylag lassú volt s csak a »fordulat évével« kapott nagyobb lendületet; aránylag későn jelentek meg a jogtudománynak azok a művelői, akik megismerték, magukévá tették s terjeszteni kezdték az államra és a jogra vonatkozó egyedül tudományos elméletet, amelynek alapján új, népi demokratikus

ban, jelenben. Szent István Társulat, Budapest, 2004. 251–302. o.; Szabó Miklós: Jogelmélet és jogszociológia... 487–519. o. A korszak állam- és jogelméleti irodalmának bibliográfiája Nagy Lajos „szerkesztésében” és Papp Ignác „válogatásában” 1980-ban látott napvilágot. Mindez megkönnyíti a korszak jogelméleti gondolkodását kutatók feladatát. Vö. *Magyar állam- és jogelméleti bibliográfia*. (Szerk.: Nagy Lajos; vál.: Papp Ignác) József Attila Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Állam- és Jogelméleti Tanszék, Szeged, 1980. Papp előszavából értesülhetünk, hogy a bibliográfia elkészítésének indoka nem más, mint hogy 1950-ben kezdték meg a hazai jogi karokon a „marxista-leninista világnézeti alapokra épülő állam- és jogelmélet oktatását”. (Uo. III. o.) Majd megállapítja, hogy „[a] magyar állam- és jogelmélet oktatása és tudományos művelése, a szovjet állam- és jogelmélet tapasztalatainak talaján indult el, természetesen nem mellőzve a megelőző történeti fejlődés kritikai értékelését sem.” (Uo. I. o.) Az 1980-ban megjelent mű külön érdekessége, hogy az angol nyelvű címfordításokat – a jogi kar egykori professzora – Szabó József, lektorálását pedig lánya (Szabó Enéh) – az egyetem könyvtárosa – végezte. (Vö. uo. VI. o.)

¹⁵³⁵ Szabó Imre: *A burzsoá állam- és jogbölcsélet Magyarországon...* 509–510. o.

államunk és jogunk épült. Abban, hogy ez a folyamat, ha lassan is, de megindult és fokozatosan erősödött, alapvető szerepe volt a szovjet szocialista állam- és jogelméleti tudománynak, amely rendszerbe foglalta, feldolgozta a klasszikusoknak az államra és a jogra, különösen pedig a szocialista állam- és jogra vonatkozó tanítását.”¹⁵³⁶ Az osztályharcos frazeológia alkalmazása egy szakmai közönségnek szánt monográfiában mindenképpen figyelmeztető jel volt. A szerző nem véletlenül vált a következő évtizedek hazai marxista jogszemléletének első számú interpretálójává, a magyar Visinszkijé.

A Szabó által is említett fordulat éve után kizárólagos felfogássá vált a Visinszkij-féle vulgármaterialista jogtudomány, a „szocialista normativizmus”, mely az 1960-as évek elejéig, a hrucsovi desztalinizációig a sztálinizmus jogelmélete volt.¹⁵³⁷ A szocialista normativizmusban a jog normajellegének túlhangsúlyozása az etatista és instrumentalista szemlélettel, a törvényesség sajátos fetiszizálásával és propagandisztikus hangsúlyozásával, valamint a végletekig leegyszerűsítő, már-már primitív osztályszemlélettel párosult.¹⁵³⁸ Ezt a felfogást tükröző jogelméleti szakirodalmat hazánkban az 1940-es évek legvégén a kanonizált szovjet szerzők műveinek fordításai,¹⁵³⁹ illetve az 1950-es évek elejétől ezek szellemében írt hazai „tananyagok” fém-

¹⁵³⁶ Uo. 513–514. o.

¹⁵³⁷ A szocialista országok hivatalos jogelméletében mintegy két évtizedig dogmaként érvényesülő felfogás szerint „[a] jog az államhatalom által megállapított vagy szankcionált olyan magatartási szabályok (jogszabályok) összessége, amelyek az uralkodó osztály akaratát fejezik ki, és amelyeknek alkalmazását az állam kényszerítő ereje biztosítja, az uralkodó osztálynak előnyös és hasznos társadalmi rend védelme, megszilárdítása és továbbfejlesztése céljából.” A szocialista jog meghatározása is ennek felelt meg: „A szovjet szocialista jog a szovjet szocialista állam által megállapított vagy szankcionált olyan magatartási szabályok (jogszabályok) összessége, amelyek a szovjet nép akaratát fejezik ki, amelyek alkalmazását a szovjet szocialista állam kényszerítő ereje biztosítja, céljuk, hogy a munkásosztálynak és minden dolgozónak hasznos és előnyös rendet és viszonyokat védjék, megszilárdítsák és továbbfejlesszék; további céljuk, hogy a gazdasági rendszerben, az emberek életmódjában és tudatában a kapitalizmus csökevényeit teljesen és véglegesen megsemmisítsék, és a kommunista társadalom fölépítését szolgálják.” (M. A. Arszanov – Sz. F. Kecsekjan – B. Sz. Manykovszkij – M. Sz. Sztrogovics: *Állam- és jogelmélet*. Tankönyvkiadó, Budapest, 1951. 92–93. o.) A szocialista normativizmus lényegi sajátosságáról lásd Szilágyi Péter: *A jogfogalom és a törvényesség Szabó Imre jogelméletében...* 71–72. o.

¹⁵³⁸ Szabó Miklós megfogalmazása szerint: „A jelző Kelsenre utal vissza, s a hagyományos pozitívizmus politikai voluntarizmusba oltott »törvénypozitivistá« elhajlását jelenti.” (Szabó Miklós: *Jogelmélet és jogszociológia...* 497. o.)

¹⁵³⁹ Az első – viszonylag kis terjedelmű – állam- és jogelmélet tankönyv Szabó Imre fordításában jelent meg 1949-ben. Vö. O. Halfina – J. D. Ljevin – M. Sz. Sztrogovics: *Az általános állam- és jogelmélet alapjai*. (Ford.: Szabó Imre) Hírlap- és Könyvkiadó, Budapest, 1949. E munka végül nem került bevezetésre a jogászképzésben, ugyanakkor az 1949 és 1953 között működő egy éves Bírői és Államügyi Akadémián a Szabó által oktatott „általános állam- és jogelmélet” tematikája a Halfina-féle mű fordítására támaszkodott. Vö. Révész Béla: *A szocialista állam és professzora*. (Szeljegyzetek Antalffy György portréjához). *Jogelméleti Szemle*, IV. évf. (2003) 4. sz. (<https://jesz.ajk.elte.hu/revesz16.html>) Az előbbinél lényegesen nagyobb hatást gyakorolt az 1951-ben megjelent *Állam- és jogelmélet* című egyetemi tankönyv. Vö. M. A. Arszanov – Sz. F. Kecsekjan – B. Sz. Manykovszkij – M. Sz. Sztrogovics

jelezték,¹⁵⁴⁰ amelyek szerzői között elsősorban Antalffy György, Halász Pál, Szabó Imre és Vas Tibor nevét kell megemlíteni.¹⁵⁴¹

vics: *Állam- és jogelmélet*. Tankönyvkiadó, Budapest, 1951. A teljesség igénye nélkül a további hasonló művek: Andrej Januarjevics Visinszkij: *A szovjet állam- és jogtudomány kérdései*. (Két tanulmány) Jogi és Államigazgatási Könyv- és Folyóiratkiadó, Budapest, 1950.; A. J. Visinszkij – M. A. Arszanov: *Az állam és jog elméletének néhány kérdéséről és a soron következő feladatokról*. Hírlap-, Szaklap- és Könyvkiadó, Budapest, 1951.; Andrej Januarjevics Visinszkij: *A jog és állam kérdései Marxnál*. Jogi és Államigazgatási Könyv- és Folyóiratkiadó, Budapest, 1953. Az orosz szövegek fordítói: Szabó Imre, Benkő Gyula, Csánk Béla, Feri Sándor, Fésüs József, Márkus Ferenc, Névai László, Tardy Lajos. (E névsorból említésre érdemes Feri Sándor (1895–1986), akinek 1962-ben jelent meg nyomtatásban a kandidátusi disszertációja. Vö. Feri Sándor: *A jog és erkölcs egyes kérdései*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1962.) A fordításban megjelent szovjet irodalom jellemzőiként álljon itt Varga Csaba véleménye: „Felhasználható előzmények, saját tudományos hozadék híján – [...] – a saját elmélet építése mindenekelőtt a szovjet irodalom gyarlóan nyers s teoretikus értelemben túlnyomórészt gyenge, kidolgozatlan és primitív (az egyébként nem túlságosan kiművelt, döntően didaktikus egyszerűségű egykori cári orosz tankönyvek és tansegédleti összefoglalások bolsevik »meghaladásából« születt) termékeinek, főként brosúraszerű harci aktusainak fordításával indult.” (Varga Csaba: *A szocializmus marxizmusának jogelmélete*... 90. o.)

¹⁵⁴⁰ Példa erre Ruttkay György (1898–1974) miskolci jogakadémiai, majd szegedi egyetemi tanár *Általános állam- és jogelméleti előadások vázlata* (MEFESZ Jegyzetosztály Jogászköri Kiadványok, 15. 1949/50. tanév. Szeged, 1950.) című jegyzete, mely tipikus példája a korszak szovjet állam- és jogelméleti szerzői munkáira hivatkozó, a korszakellenesség megfigyelni kívánó, oktatási célokat szolgáló jegyzetnek. A mű elemzésére vállalkozó Takács Péter szerint: „A szövegelemzéshez értő figyelmes olvasó akár azt is ki tudná mutatni, hogy a marxista nézeteket a szerző nem igazán őszintén, vagy legalábbis nem különösebben mély meggyőződéssel mantrázgatta.” Vö. Takács Péter: *Egy jogász-festőművész élete és munkássága*. Ruttkay György: két világ, két úr – két élet? *Miskolci Jogi Szemle*, VIII. évf. (2013) 2. sz. 18–19. o. Az életutat feldolgozó tanulmány szerzője valószínűsíti, hogy Ruttkay egzisztenciális okokból kényszerült a szovjet típusú marxista állam- és jogelmélet „népszerűsítésére”.

¹⁵⁴¹ A teljesség igénye nélkül az 1950-es évek első feléből lásd Vas Tibor: *Általános állam- és jogelmélet*. 1949/50. tanév. 1–2. félév. Pécsi Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Pécs, 1949–1950.; Szabó Imre: *Általános állam- és jogelmélet*. 1949/50. tanév 1–2. félév. ELTE Állam- és Jogtudományi Kar, Jegyzetszorosító, Budapest, 1950.; Antalffy György: *Állam- és jogelmélet*. 1950/51. tanév. 1–2. félév. (Szegedi Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar) Jegyzetszorosító Vállalat, Szeged, 1950.; Szabó Imre: *Állam- és jogelmélet*. 1950/51. tanév 1–2. félév. ELTE Állam- és Jogtudományi Kar, Jegyzetszorosító, Budapest, 1950, 1950–1951²; Antalffy György – Halász Pál – Szabó Imre – Vas Tibor: *Állam- és jogelmélet*. (Kézirat) Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar jegyzetei. Közoktatásügyi Jegyzetellátó Vállalat, Budapest, 1952.; Antalffy György – Halász Pál – Szabó Imre – Vas Tibor: *Állam- és jogelmélet*. 1952/53. tanév 2. félév. Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar jegyzetei. Felsőoktatási Jegyzetellátó Vállalat, Budapest, 1953.; Antalffy György – Halász Pál – Szabó Imre – Vas Tibor: *Állam- és jogelmélet*. 1953/54. tanév 1–2. félév. Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar jegyzetei. Felsőoktatási Jegyzetellátó Vállalat, Budapest, 1953. (1956 után a szerzők körében feltűnik Kulcsár Kálmán, Peschka Vilmos, Péteri Zoltán, Samu Mihály, Sztóczky Mihály, Sztodolnik László.) Vö. Antalffy György – Kulcsár Kálmán – Peschka Vilmos – Péteri Zoltán – Samu Mihály – Szabó Imre – Sztóczky Mihály – Sztodolnik László – Vas Tibor: *Állam- és jogelmélet*. Egyetemi jegyzet az 1956/57. tanév 1–2 félév. Felsőoktatásai Jegyzetellátó, Budapest 1957. Az 1960-as évek elejétől a jogi karokon használatos egységes jegyzetek is megszületnek. A teljesség igénye nélkül lásd Antalffy György – Halász Pál – Szabó Imre – Vas Tibor: *Állam- és jogelmélet*. 1–3. füz. Tankönyvkiadó, Budapest, 1961.; Antalffy György – Samu Mihály – Szabó Imre – Sztóczky Mihály:

Kényszerűnek tűnő változással szembesülünk az SZKP XX. kongresszusa után a hazai jogelméleti gondolkodásban. Jól példázza mindezt Vas Tibor egyik korabeli tanulmányában olvasható „útmutatás”, melyet épp az írt, aki minden tekintetben kiszolgált és képviselte a sztálinista ideológiát a hazai elméleti jogtudományban: „Állam- és jogtudományunknak a kongresszus tanításai alapján több általános elvi következtetést is le kell vonnia. Mindaz a fogyatékos, amelynek kiküszöbölését az ideológiai munka terén a kongresszus elhatározta, a mi állam- és jogtudományunkra is vonatkozik. Fel kell számolni a formalizmust, dogmatizmust, az önállótlan idézgetést, az elmélet és gyakorlat egységét a kongresszusi útmutatás szellemében kell megvalósítani. Az aktuális gyakorlati kérdéseket kell elméleti szinten kifejtetni, de el kell kerülni a szűk praktizmus hibáját is. A témaválasztásnál és a kidolgozásnál bátor, önálló, alkotó munkát kell végezni, amelyben támaszkodni kell a marxizmus-leninizmus és a szovjet szocialista jogtudomány, valamint más tudományágak eredményeire is.”¹⁵⁴²

Állam- és jogelmélet. (Szerk. Samu Mihály) Tankönyvkiadó, Budapest, 1970. (A korabeli recenzius „a felszabadulás utáni első magyar állam- és jogelméleti tankönyv” megjelenését örömmel üdvözölte, és végső konklúzióként a következőket írta: „Összegezésként megállapíthatjuk, hogy a szerzők az állam- és jogelmélet új tankönyvének létrehozásával jelentős feladatot teljesítettek. Alkotásuk áttekinthetőségével és rendszerezettségével nagyban megkönnyíti az állam- és jogelmélet egyetemi elsajátítását, emellett anyagának átfogó jellegével, a fő összefüggések megvilágításával más diszciplínák anyagának jobb megértését is szolgálja. A gyakorlati problémák elemzése révén – mint az igényes gyakorlati jogász kézikönyve – tudományosan megalapozott joggyakorlat fejlődését segíti elő. Kiemelkednek a munka tudományos értékei: a szerzők legújabb kutatásait tették hozzáférhetővé, alkotó módon szintetizálták a marxista állam- és jogelmélet új eredményeit, a monografikus földolgozással kijelölték a további kutatás fő irányait.” Vö. Szilágyi Péter: *Az állam- és jogelmélet új egyetemi tankönyve*. *Jogtudományi Közöny*, XXVI. évf. [1971] 5. sz. 273. o.); Antalffy György – Samu Mihály – Sztóczky Mihály: *Állam- és jogelmélet*. I. köt. (Szerk.: Samu Mihály) Tankönyvkiadó, Budapest, 1987. Samu Mihály 1980-tól az ELTE Állam- és Jogtudományi Kar kiadásában saját állam- és jogelméleti jegyzetet is megjelentetett, mely a későbbiekben több kiadást megélt. Vö. Samu Mihály: *Állam- és jogelmélet*. I–II. rész. Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 1980–1981. Tanulságos megjegyezni, hogy az 1990 májusában megjelent Samu Mihály, Szilágyi Péter és Sztóczky Mihály fémjelzte, a Művelődési Minisztérium által 1990 áprilisában az „Állam- és Jogtudományi Karok” számára „megrendelt” ún. egységes jegyzet szemléletmódjában és tematikájában a marxizáló hagyományt követve, azt szalonképesnek gondolt megfogalmazásokba „csomagolva”, csupán a „vulgármaterialista” nézeteket kárhóztatva kívánt szakítani a múlttal. Vö. Samu Mihály (szerk.): *Állam- és jogelmélet*. II. rész. (Egységes jegyzet) Tankönyvkiadó, Budapest, 1990. Bár a konkrét szerzőséget a jegyzet nem közli, a jog fogalmi meghatározásában, vagy ahogyan a jegyzet fogalmaz, a „jog lényeges vonásainak” rögzítésekor a következő kijelentéssel találkozunk: a jog „a gazdasági viszonyok által végső fokon meghatározott specifikus hatalmi jelenség”. (Uo. 123. o.) Az utókor számára végképp megmagyarázhatatlan, hogy ez az „egységes jegyzet” 1994-ben változatlan utánnyomásban, immár a Nemzeti Tankönyvkiadó gondozásában ismételtelen megjelent (vö. Samu Mihály [szerk.): *Állam- és jogelmélet*. II. rész. [Egységes jegyzet] Nemzeti Tankönyvkiadó, Budapest, 1994.), holott ekkor már a jogásképző intézmények többségénél saját, a nemzetközi jogelméleti gondolkodás eredményeit tükröző tankönyvek/jegyzetek voltak használatban.

¹⁵⁴² Vas Tibor: *Az állam- és jogtudományok néhány kérdése az SZKP XX. kongresszusa után*. *Jogtudományi Közöny*, XI. évf. (1956) 4. sz. 199. o.

A korszak első számú marxista jogelméleti szerzőjének, a „hivatalos” jogelméletet megszemélyesítő jelképes alakjának Szabó Imrét tekinthetjük.¹⁵⁴³ Művei és gondolatai az 1980-as évek elejéig megkérdőjelezhetetlen orákulumok voltak.¹⁵⁴⁴ Szakirodalmi tájékozódásáról elmondható, hogy a marxista jogelmélet uralkodóvá válását követően hivatkozásai és így minden bizonnyal olvasmányai – a fordulat évét megelőzően megismert polgári szerzők kivételével – a marxista szakirodalomra korlátozódtak.¹⁵⁴⁵ A hazai marxista jogelmélet megteremtésének kezdetén Szabótól nem álltak messze a sztálinizmus eszmei tételei. Ezt mi sem bizonyítja jobban, mint 1951-ben Sztálin nyelvtudományi tárgyú „értekezéseinek” a jogtudományra gyakorolt hatását méltató írásában kifejtett gondolatai: „A nyelvről és nyelvtudományról szólva, Sztálin alapvető jellegű és döntő fontosságú megállapításokat tett általában a felépítményt s ennek körében a jogot illetően is; e megállapítások a marxista-leninista jogelmélet számos vitatott; vagy mindeddig kevésbé kidolgozott részébe vittek fényt és egyértelmű, zseniális magyarázatot.” Majd később így folytatja: „A nyelvtudományról szóló tanulmányokban az alap és felépítmény viszonyát és külön a jogi

¹⁵⁴³ Erdemes e helyen utalni Pokol Béla Szabó Imréről – mint az 1950-es évek kezdetétől az 1980-as évek elejéig a „hivatalos” magyar jogelméleti gondolkodást életművével reprezentáló alakjáról – megfogalmazott véleményére: „A magyar elméleti jogi gondolkodás bizonyos fokú szerencsésének tekinthető – az 50-es évektől induló totális állami és ideológiai kontroll szerencsétlenségének körülményei között –, hogy még a korábbi rendszerben iskolázott és így a képzett, nyelveket beszélő Szabó Imre lett – és aztán majd negyven évig maradt – ezen a területen a fontosabb tudománypolitikai- és hatalmi pozíció birtokosa. Ennek révén, amikor a kádári liberalizáció a 60-as évek végétől csökkent a társadalomtudományok feletti hatalmi kontroll feszességén, ez a korlátozott liberalizáció bizonyos mértékig átgyűrűzhetett az elméleti jogi gondolkodásba. [...] Másrészt persze negatívumként úgy is megfogalmazható ez a »vezetői jogtudósi« folyamatosság a 80-as évek közepéig, hogy épp ezért a nagyobb szakítás a hivatalos marxizmus-leninizmussal elmaradt ezen a területen. Míg a filozófiában, de a közgazdaságban és a történelemtudományokban is, a hivatalos ideológia tételeinek pusztá ismétléseit tudományként eladni abszurd lett volna a 70-es évek elejétől, addig az elméleti jogtudományban és államtudományokban a domináns hangvétel jobban megtartotta a hivatalos ideológia lenyomatát.” (Vö. Pokol Béla: *A magyar jogelmélet állapotáról...* 1325–1326. o.) Egyetértve ezzel az értékeléssel, keserűen állapíthatjuk meg, hogy a két világháború közötti hazai jogbölcseleti gondolkodás megítélésében még az 1980-as évek elején is a hivatalos ideológia „lenyomataként” Szabó értékelése jelentette a mértékadó megközelítést.

¹⁵⁴⁴ Szabó Imre jelentősebb jogelméleti tárgyú művei: *A burzsoá állam- és jogbölcselet Magyarországon*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1955, 1980²; *A jogszabályok értelmezése*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1960.; *A szocialista jog*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1963.; *Szocialista jogelmélet, népi demokratikus jog*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1967.; *A jogelmélet alapjai*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1971.; *Előadások Marxról és a jogról*. Gondolat Kiadó, Budapest, 1976.; *Jogelmélet*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1977.; *A jog és elmélete*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1978.

¹⁵⁴⁵ „Szabó Imre hivatkozásaiból egyértelműen az állapítható meg, hogy a fordulat éve után egyszerűen nem olvasott tovább mást, mint az ún. marxizmus ún. képviselőit. Nem elvi elutasításról van szó, hiszen szerzőnk korábbi olvasmányaira hivatkozik (még ha gyakran kritikailag is); hanem arról a teoretikus autarkiairól vagy még inkább provincializmusról, amely oly fájdalmasan jellemezte az egész korszakot.” (Szabó Miklós: *Defensor dogmatis – Szabó Imre jogontologizációs kísérlete...* 38. o.)

felépítményt illetően adott tanítás különösen jelentős számunkra, népi demokratikus magyar jogászok számára.”¹⁵⁴⁶ A tanulmány zárógondolataként pedig a következőket olvashatjuk: „Sztálinnak, a nyelvtudományra vonatkozó tanítása nemcsak a jogtudományunk alapvető kérdéseinek, a népi demokratikus jog döntő problémáinak megoldását és időszerű feladatainak jó elvégzését, hanem jogtudományi életünk színvonalának emelését illetően is útmutatást jelent számunkra. A sztálini tanítás fényt vet eredményeinkre és hibáinkra; segít megoldani elméleti és gyakorlati problémáinkat, megjelöli az eszközöket, mellyel hibáinktól megszabadulhatunk. Összegezeként elmondható, hogy a tanítás, mely fordulatot jelent a nyelvtudományban, fordulatot hoz népi demokráciánk jogtudományában is.”¹⁵⁴⁷ Néhány hónappal később a szocialista törvényesség jelentőségének tárgyalásakor is a sztálini tanítások, valamint Rákosi Mátyás és a párt útmutatásainak megkerülhetetlenségéről érkezett.¹⁵⁴⁸ Mindezekből egyértelműen látszik, hogy 2-3 évvel a polgári jogbölcselet képviselőivel való végleges leszámolás után olyan mérvű és minőségű változás következett be a hazai elméleti jogi gondolkodásban, amelyre csak kevesen gondoltak, illetve számítottak.

Szabó saját jogelméleti álláspontját az 1960-as évek elején megjelent két monográfiában fejtette ki először rendszeres formában. Már az 1960-ban publikált *A jogszabályok értelmezése* című kötetében a dialektikus és történelmi materializmus tanain alapuló marxista-leninista jogelmélet egyik fontos kérdése az „új, szocialista értelmezés-elmélet” tárgyalása során mindazok a kérdések előkerülnek, melyekkel a későbbiekben részletesen foglalkozott. Így többek között a jog osztályjellege, a szocialista törvényesség, az alap és felépítmény viszonyrendszerében meghatározott jog víziója. Utóbbi kapcsán a következőket olvashatjuk: „Materialista jellegénél fogva, a marxista-leninista jogtudomány a jogot a társadalom gazdasági alapján nyugvó felépítmény részeként, végső fokon a termelési viszonyok által meghatározott jelenségként fogja fel, s a jognak e gazdasági alap által való meghatározottságában tárja fel a jogfejlődésnek, a jog mozgásának végső okait, valamint a jognak a gazdasági alapra való visszahatását, azaz a jog társadalmi szerepét.”¹⁵⁴⁹

¹⁵⁴⁶ Szabó Imre: I. V. Sztálin tanítása a nyelvtudományról és a jogi felépítmény kérdése. *Jogtudományi Közlöny*, VI. évf. (1951) 4. sz. 155. o.

¹⁵⁴⁷ Uo. 160. o.

¹⁵⁴⁸ „A szocialista törvényesség jelentőségének a sztálini tanítások alapján való kiemelése és tudatosítása – népi demokratikus jogunk fejlődésének az a következő láncszeme, amelyet építésünk előrevitelé érdekében a népi demokrácia jogászainak az adott pillanatban meg kell ragadniuk. Erre tanít bennünket Sztálin, erre tanít bennünket a nagy Bolsevik Párt, erre tanít bennünket a mi Pártunk és vezetőnk, Rákosi elvtárs is.” (Szabó Imre: I. V. Sztálin tanítása és a jogelmélet kérdései. *Jogtudományi Közlöny*, VI. évf. [1951] 12. sz. 726. o.)

¹⁵⁴⁹ Szabó Imre: *A jogszabályok értelmezése*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1960. 113. o. A gazdaság és jog viszonyának, azaz a gazdasági alap és a jogi felépítmény viszonyának a hazai marxista jogelméleti gondolkodásban való megjelenéséről és értelmezési módjairól lásd Bihari Mihály:

Az 1963-ban megjelent *A szocialista jog* című műve oktatási szempontokat is szem előtt tartó összefoglalása a marxista-leninista jogelméletnek.¹⁵⁵⁰ Szabó a jogot olyan magatartási szabályok összességéként határozza meg, amely az „uralkodó osztálynak” a termelési – főképpen tulajdon és elosztási – viszonyok által „objektíve” meghatározott akaratát fejezi ki, s érvényre juttatását az államhatalom kényszerítő ereje biztosítja. A jog fogalmának két lényegi eleme így a jog gazdasági meghatározottsága és akarati jellege. Az akarati elem kiemelése – híven a „klasszikusok” *Kommunista kiáltvány*ban megfogalmazott gondolataihoz – a 19. századi akaratelméletek további szimplifikálását eredményezte.¹⁵⁵¹ E voluntarista megközelítést jól kiegészítette a jog állami jellegét (etatizmus) hangsúlyozó érvelés, illetve az a felfogás, hogy minden társadalmi, gazdasági, politikai probléma állami-jogi eszközökkel megoldható (instrumentalizmus). Mindezeket a jellemzőket jól illusztrálja Szabó meghatározása, mely szerint „[a] szocialista jog fogalma [...] a következő elemekből tevődik össze: a) a szocialista jog a szocialista állam által alkotott (esetleg szankcionált) magatartási szabályok rendszerbe foglalt összessége; b) e szabályok megfelelnek a munkásosztály és általában a dolgozók anyagi életfeltételei által meghatározott általános érdekeinek s ezek érvényesítésére irányuló osztályakaratot fejezik ki állami akaratnyilvánítás alakjában; c) a szocialista jog a szocialista termelési viszonyok és az ezeken alapuló egyéb társadalmi viszonyok védelmét és továbbfejlesztését, végső fokon a kommunizmus, az osztály nélküli társadalom felépítését segíti elő; d) mint-hogy a szocialista jog a maga egészében megfelel a dolgozók általános érdekeinek és akaratának, érvényesülésére egyre növekvő mértékben az önkéntes követés a jellemző; e szabályok alkalmazása útján nevelő hatást gyakorol a dolgozókra e magatartási szabályok önkéntes követése irányában; e szabályok érvényesülését ugyanakkor végső fokon a szocialista állam kényszerítő ereje biztosítja.”¹⁵⁵²

A gazdasági alap és a politikai felépítmény viszonya. In: Bihari Mihály (szerk.): *Politika és politikatudomány. Tanulmányok*. Gondolat Kiadó, Budapest, 1982. 223–351. o.; Varga Csaba: A jog mint felépítmény (Adalékok egy kategóriapár történetéhez) *Magyar Filozófiai Szemle*, XXX. évf. (1986) 1–2 sz. 35–75. o., illetőleg *Politikum és logikum a jogban. A jog társadalomelmélete felé*. Magvető Kiadó, Budapest, 1987. 153–215. o.; Cserne Péter: Gazdaság és jog viszonya a marxista jogelméletben és a jog gazdasági elemzésében. *Világosság*, XLV. évf. (2004) 4. sz. 49–63. o.

¹⁵⁵⁰ A mű előzménye az 1961-ben megjelent Antalffy György, Halász Pál, Szabó Imre, Vas Tibor fémjelzte *Állam- és jogelmélet* című egyetemi jegyzet harmadik füzeté, melyben Szabó a későbbi kötet lényegi gondolatait már összegezte. Vö. Antalffy György – Halász Pál – Szabó Imre – Vas Tibor: *Állam- és jogelmélet*. 3. füz. Tankönyvkiadó, Budapest, 1961.

¹⁵⁵¹ „A jog általános fogalmában szereplő akarati elem [...] úgy konkretizálódik a szocialista jog fogalmában, hogy az osztályakarat a szocialista forradalom következményeként a társadalom túlnyomó többségének akaratát, – a szocializmus felépítését követően pedig a társadalom egészének akaratát fejezi ki az állami akarat útján.” (Szabó Imre: *A szocialista jog*... 35. o.)

¹⁵⁵² Uo. 63. o.

Szabó jogelméletében fontos szerepe volt a (szocialista) törvényesség sajátos értelmezésének és egyben fetiszizálásának. Eszerint a törvényességnek nem lehet általános fogalma, mivel az csak konkrét társadalmiságában vizsgálándó. Így különbséget tett burzsoá és szocialista törvényesség – a törvényesség két történeti típusa – között, mely utóbbi mint magasabb rendű jelenség a szocialista jellegű és tartalmú jogszabályok következetes érvényesítését jelenti. De hogy miről is van szó, azt a következő idézet egyértelműen bemutatja: „A szocialista törvényesség szocialista jellegű és tartalmú szabályok érvényesülését jelenti, vagyis meghatározott osztálytartalmú jogszabályoknak következetes, mindenkire és mindenkivel szemben való általános érvényesítését. A szocialista társadalom és állam lényegéből folyik, hogy a szocialista rendszernek megfelelő magatartást mindenkitől megköveteli, illetőleg az ezzel ellentétes magatartást mindenkivel szemben egyaránt megtiltja. A szocialista alkotmányok egyaránt biztosítják mindenkinek az egyesülési jogot olyan egyesülésre, amely megfelel a szocialista társadalom és állam célkitűzéseinek, a dolgozók érdekeinek, de ugyanúgy egyaránt tiltanak minden olyan egyesülést, amely e célkitűzésekkel, illetőleg érdekekkel ellentétben áll.”¹⁵⁵³ És hogy mi felel meg a célkitűzéseknek és érdekeknek, arra minden kétséget kizáró választ ad a szerző, amikor a szocialista törvényesség kapcsán a jogpolitika szükségességéről polemizál: „Ahhoz, hogy a szocialista törvényesség összes tényezői egyaránt érvényesüljenek [...] egységes jogpolitikára van szükség. Ezt az egységes jogpolitikát az általános politikának megfelelően a kommunista párt biztosítja.”¹⁵⁵⁴

Az 1960-as évek közepétől Szabó műveiben megfigyelhető az óvatos elhatárolódás a Visinszkij-féle szocialista normativista felfogástól. Ennek egyik első megnyilvánulását látjuk az 1967-ben megjelent *Szocialista jogelmélet – népi demokratikus jog* című munkájában, ahol Visinszkij álláspontjáról megállapítja, hogy „a marxista filozófia elvontan szemlélt tételeiből kiindulva tárgyalta a jog és a szocialista jogelmélet kérdéseit” és „a jogelméletet a pozitív jognak szinte apriorisztikus tanaként fogta fel.”¹⁵⁵⁵ Érdemes utalni arra a burkolt kritikai megjegyzésre, melyben a sztálini időszak törvénytelenégeit és egyben Visinszkijt is bírálja: „Ami ennek az álláspontnak érdemi vonatkozásait illeti meg kell jegyezni, hogy a normatív elemnek a hatalmi tényezővel való lényegében helyes párosítása érthető módon a leegyszerűsítés bizonyos veszélyével járhatott. Ha ugyanis a normatív-akarati szabály-elem visszavezetése megáll az osztály-akaratnál, anélkül, hogy annak objektív meghatározottsága és objektív alapjai kellő módon kibontakozhatnának, úgy a felfogás voluntarisztikussá lesz; az osztályakarat, illetőleg az állami akarat végső objektív meghatározóinak, és ezek konkrét módon való tanulmányozásának elhanyagolása végül is egy önkényes

¹⁵⁵³ Uo. 122–123. o.

¹⁵⁵⁴ Uo. 118. o.

¹⁵⁵⁵ Uo. 38. o.

akarاتفelfogáshoz vezet, aminthogy a jognak csak normatív szemzőből való tárgyalása figyelmen kívül hagyja a valóságos jogérvényesülés és jogkövetés szociológiai elemét.”¹⁵⁵⁶ A túlzott normativizmus legfőbb veszélye Szabó szerint, hogy elvonatkoztat a jogi normák társadalmi viszonyokba való ágyazottságától. Visinszkij felfogásában a jog állami akarati és végső fokon „parancs-elemének” túlhangsúlyozása vezetett a jog hatalmi jellegének eltűzéséhez.

A marxista-leninista jogelmélet tárgyát meghatározó tudományrendszeri fejtegetései során megállapítja, hogy a jog elméleti megközelítésének különböző – így filozófiai, szociológiai és általános jogtani – módjainak szintézise szükséges. Úgy véli, hogy „a marxista-leninista jogelmélet olyan jogfilozófia, amely a jogra vonatkozó eszmék lényegét ezeknek az eszméknek társadalmiságában látja; ennyiben is szociológiai irányú.”¹⁵⁵⁷ Az eszmék társadalmiságának kérdése ugyanakkor nem kerül érdemben kifejtésre. Szabó érvelése megreked a marxi alap és felépítmény viszonyának szimpla magyarázatánál. A társadalmi (szociológiai) elem a későbbiekben sem nyer bővebb érdemi kifejtést.

Az 1970-es évek elejétől explicit módon a társadalomelméleti megalapozású jogelmélet lett a hazai marxista elméleti jogi gondolkodás fő törekvése, azaz egy „marxista prima philosophia iuris” megalkotása lett az elsődleges cél.¹⁵⁵⁸ Mindezt úgy próbálta elérni, hogy nem kapcsolódott a korabeli nemzetközi jogfilozófiai diskurzushoz, azaz lényegében nem vagy alig reflektált a kortárs nem marxista szakirodalomra. Ennek jó példája Szabó *A jogelmélet alapjai* című, 1971-ben megjelent könyve, melyet az önálló jogfilozófiai rendszer kialakításának szándékával írt. Jogelméleti megközelítésének előzményeként említi a második világháború előtti – és részben azt követően is hatást gyakorló – szovjet jogelméleti gondolkodásban jelenlévő három markáns jogfelfogást. Így a Sztucska nevéhez köthető „társadalomelméleti irányt”, melynek lényegi jellemzője, hogy a jogot a maga „társadalmi mivoltában kívánta megragadni”, a Krilenko, majd később Visinszkij-fémjelzte „normatív irányt”, amely a „jog lényegét annak magatartási szabály-voltában látta, s úgy fogta fel, mint végeredményében az uralkodó termelési viszonyok által meghatározott és azokra visszaható, állami jelekkel jellemzett magatartási szabályok rendszerét”, végül a Reiszner munkásságához köthető „marxista pszichológiai irányt”, ami a jogtudat vizsgálatára koncentrált, és a jogot a jogtudattal azonosította.¹⁵⁵⁹ Műve bevezető fejtegetéseiben e három megközelítési mód szintézisét hirdeti meg: „A három fő kérdés, amelyet a könyv tárgyal [...] a szerző álláspontja szerint valójában nem csak a jog fő kérdései, hanem egyenesen a jogelmélet olyan alapvető kérdései, amelyeknek

¹⁵⁵⁶ Uo. 36. o.

¹⁵⁵⁷ Uo. 51. o.

¹⁵⁵⁸ Vö. Szabó Miklós: *Jogelmélet és jogszociológia*... 449. o.

¹⁵⁵⁹ Szabó Imre: *A jogelmélet alapjai*... 10–11. o.

a megválaszolása a maga összességében egy egész jogelméletet tesz ki.”¹⁵⁶⁰ Vagyis a különböző megközelítések szintézisének gondolatát fejt ki könyvében. A vizsgált három kérdéskör tárgyalásával – mely a kötetben három külön részben kerül bemutatásra – a jog komplex jellegére kíván utalni. A felfedezni vélt szintézis meghatározó jellegzetességét valójában a jog társadalmiságában találja meg: „[A] jog lényegének társadalmisága folytán a jogelmélet – ti. a marxista jogelmélet – lényegére nézve nem lehet más, mint a jog társadalomelmélete – a jog szociológiája, mondanánk, ha szociológián társadalomelméletet értünk. [...] A jogelméleti szintézis kísérlete ilyenképpen a társadalmiság uralkodó voltának elve alapján történik.”¹⁵⁶¹ Szabó némiképp önkritikusan jegyzi meg, hogy korábban ő maga is „inkább hajlott” a felé a felfogás felé, amelyet „normatívnak” nevezett.

A fő jogelméleti művének tekinthető monográfia első („Társadalmi viszonyok – jogviszonyok” című) részében az ún. szociológiai nézőpontot teszi vizsgálat tárgyává. Szabó megközelítése szerint a társadalomtól a társadalmi viszonyokon, illetve a jogviszonyokon keresztül vezet az út a jog meghatározásához: „[F]elfogásunk szerint a marxista jogelméletet a maga egészében tulajdonképpen jogviszonyelméletnek lehet nevezni.”¹⁵⁶² A jog általános fogalmához a jogviszonyok, különösen a „tulajdoni viszonyok” elemzésén keresztül juthatunk el: „A tulajdoni viszonyok olyan társadalmi viszonyok, amelyek egyben más társadalmi viszonyoknak – összefoglaltan szólva, a termelési viszonyoknak a formái.”¹⁵⁶³ Az alap és felépítmény marxi, majd később sztálini vulgarizálására vonatkozó magyarázatot – nem kevés ellentmondás során – érdemben kiegészíti az általános osztályérdek és a jog viszonyáról tett megállapítása: „A jog ebből a megközelítésből a társadalmi viszonyoknak az államhatalom által kifejezésre juttatott osztályérdek – az uralkodó osztály érdeke – közvetítésével létrejövő társadalmi formája. Ahhoz, hogy alakot öltson és érvényesüljön, az általános osztályérdek, továbbá az azt megvalósító államhatalom mellett még egy tényezőnek kell közbeiktatódnia: annak az ugyancsak általános akaratnak, az uralkodó osztály akaratának, amely az általános érdeknek kötelező módon való kifejezésére és ennek ilyenként való érvényesítésére irányul. Ez az általános akarat,

¹⁵⁶⁰ Uo. 11–12. o.

¹⁵⁶¹ Szabó Imre: *A jogelmélet alapjai*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1971. 11. o. Lényegében Szabó e gondolataihoz kapcsolódva igyekezett véglegesen legitimálni a jogszociológiát Kulcsár Kálmán a hazai jogirodalomban: „Minthogy a marxista jogelmélet eredendő szociológiai szemlélete egyre erőteljesebben bontakozik ki, legalábbis a marxista jogszociológiára nézve állíthatjuk, hogy ennek a jogszociológiának általános elmélete azonos lehet a jogelmélettel, azaz a jogelmélet adhatja meg azt az általános elméleti alapot – a marxista szociológia részeredményei mellett –, amelyre a jogszociológia a maga elméletképző munkája során támaszkodhat, és amely a maga absztraktabb szintjén a jogszociológia elméleti eredményeit is hasznosíthatja.” (Kulcsár Kálmán: *A jogszociológia alapjai*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1976. 370–371. o.)

¹⁵⁶² Szabó Imre: *A jogelmélet alapjai*... 28. o.

¹⁵⁶³ Uo. 15. o.

amely a társadalmi tudat közvetítésével jön létre, az éppen az ebből a szempontból szubjektívnek tekinthető elem, amely az objektív érdeket az állammal együtt és egyben az államon keresztül posztulálja, tételezi.” – majd így folytatja – „A jog mint meghatározott társadalmi viszonyokat kifejező s ezekhez képest formai, sajátos társadalmi viszonyok rendszere, ezek szerint az uralkodó termelési és osztályviszonyokon keresztül, az uralkodó osztály érdekeinek felel meg, azokat fejezi ki; ez a kifejezés az államhatalom útján és azzal együtt, az uralkodó osztály általános akaratához képest történik.”¹⁵⁶⁴

A kötet második („A jog és az állam”) része a jog normativitását vizsgálja. E helyütt tovább folytatja tapintatos Visinszkij-kritikáját, és a túlzásokba eső, így a társadalmi viszonyoktól, pontosabban az uralkodó termelési viszonyoktól elvonatkoztató normativizmustól határolja el magát. Új megközelítési mód helyett ugyanakkor az első részben kifejtett jogviszonyelméletének további részletezésével találkozunk. Mindez az eredeti kiindulópontjával (a marxista jogelmélet tulajdonképpen jogviszonyelmélet) van összhangban, azzal kiegészítve, hogy itt a jog és az állam viszonyát a jog szisztematikus működése (jogalkotás, jogalkalmazás, jogkövetés) során vizsgálja. Hasonlóan a korábbiakhoz az állam és a jog viszonyát az alap és felépítmény sémarendszerében tárgyalva mindkét jelenséget a felépítmény részének tekinti, amit a termelési viszonyok határoznak meg. E szerint a jogalkotás a társadalmi viszonyok „visszatükröződése” az állam által jogviszonyok alakjában. Az állam e visszatükrözőző tevékenysége egyes társadalmi viszonyokat jogviszonyokká transzformál. Mindezek alapján megállapítja: „Elméletileg így ahhoz a tételhez jutunk, hogy az ideológiai forma, amelyet a jog képvisel, a tartalmat, mint a prizma, különböző fénytöréssel engedi-alakítja át az egyes viszonyfajtáknak megfelelően. Az mindenesetre döntő elem, hogy ezt a visszatükröződést az állam fejezi ki; az a szerv, amely bizonyos társadalmi viszonyoknak jogviszonyokként való kifejezését végzi, a társadalom meghatározott politikai szerve, állami szerv.”¹⁵⁶⁵ Ugyanakkor megjegyzi, hogy a marxista jogelmélet fejlődése során volt olyan időszak, amikor a „kelleténél feltehetően nagyobb jelentőséget tulajdonítottak a hatalom és ez által az állam szerepének a jogban, mint ez elvileg indokolt volna.”¹⁵⁶⁶ Ezzel szemben Szabó szerint az eredeti marxista felfogás az állam- és a jog „egyszintűségét”, azaz együttes meghatározottságát vallja, és ebből kifolyólag tagadja a jogállam Kelsen felfogásával azonosított koncepcióját.¹⁵⁶⁷ E gondolatmenete is lényegében a Visinszkij felfogásával szembeni óvatos kritika megnyilvánulása.

¹⁵⁶⁴ Uo. 77. o.

¹⁵⁶⁵ Uo. 104–105. o.

¹⁵⁶⁶ Uo. 115. o.

¹⁵⁶⁷ „A jogállamnak azt az elképzelését, mintha az azért lenne eszménnyé emelhető, mert benne az állam minden tevékenysége a jog által szabályozott-kötött, azért nevezhetjük fikciónak, mert nyilvánvaló, hogy e jogi kötöttség, miképpen az állam maga is, alá van vetve a politikai viszonyoknak, az osz-

A mű harmadik („A jogtudat”) részében a pszichológiai megközelítés részletezésére kerül sor, ahol eredendően a jogtudatot magával a joggal azonosítja. Szabó fejtegetései ez alkalommal is a jogviszonyelméletéhez kapcsolódnak, arra utalnak vissza: „A jogtudat akarati eleme valójában visszavezet bennünket a jogviszonyokhoz mint a társadalmi viszonyok általános formájához, azaz a jog elméleti felfogásához, ennek keretében pedig a joghoz a maga pozitivitásában, vagyis az érvényes joghoz mint egészhez.”¹⁵⁶⁸ A jogtudat Szabó szerint a jogviszonyok objektív oldalához képest a szubjektív oldalt jelenti. A szocialista jog magasabbrendűsége abban is megmutatkozik, hogy az egyéni tudat egyre inkább társadalmi tudattá válik („az egyéni jogtudat a társadalmi jogtudat szintjére emelkedik”) és „egyre fokozódó mértékben szövi át a jogviszony társadalmiságának tudata.”¹⁵⁶⁹ A szocialista jogtudat általánossá válásával lényegi változások következnek be a jogi jelenségek egészét illetően.¹⁵⁷⁰ S a távlatos bekövetkező változás eredményeképp „[a] valóban társadalmivá emelkedő jogtudat végső soron magát szünteti meg külön jogtudatként, hogy egy általános magatartás-követésre indító, általános jellegű társadalmi tudatformává váljék, amely az által veszíti el jogiságát, hogy kiiktatódik belőle a társadalmi viszonyok rendjébe mintegy beékelődött jogi forma. [...] A jog elhalásának ebben áll a lényege.”¹⁵⁷¹

Ugyancsak ebben a részben foglalkozik a polgári jogelmélet joghoz kötődő, a jogban érvényre jutó értékeivel, vagy másképpen: a helyes jog kérdésével. Ezzel kapcsolatosan megjegyzi, hogy „[a]z értékelő elem a jogtudatban ilyenképpen – s ez az egész értékelő jogfilozófia jellemzője – a pozitív jog olyan mértékkel mérését jelenti, amely kívül esik a tudományos vizsgálódáson.”¹⁵⁷² A természetjog nézőpontját említi, amely a jogban olyan axiomatikus kiindulópontokat keres, amelyre nincsen további magyarázat; ami szerinte „nem más, mint a fennálló jog kritikája”. Ezzel szembeállítja a marxista jogelméletben alkalmazott „jogi alapelvek” kategóriáját, melyek szemben a jogi értékek polgári jogfilozófiában használatos felfogásával

tárvizonyok és az osztályerőviszonyok alakulásának, aminek folytán a jogi szabályozottság szerepe kisebb vagy nagyobb lehet, esetleg egészen elveszitheti jelentőségét. E mellett azt is megjegyezhetjük, hogy az a tétel, amely szerint a jogállamban minden tevékenységet a jog szabályoz, teljesen semmitmondó” (Uo. 119. o.)

¹⁵⁶⁸ Uo. 238. o.

¹⁵⁶⁹ Uo. 264. o.

¹⁵⁷⁰ „Nagy történelmi távlatban nézve ugyanis a fejlődést a társadalmi viszonyok jogviszonyok formájában való megjelenésének szükségessége, a magatartásoknak ma jogilag előírt rendje, az az egész visszatükröző-transzformáló művelet, amelynek menetében az állam a társadalmi viszonyokat jogiakká alakítja, elveszti társadalmi értelmét. Amikor a szocialista jogtudat társadalmi tudatként elmélyül, ennek alapjaiban, a maga általánosságában, olyan viszonyok keletkezése áll, amelyek megfelelnek a dolgozó emberek felismert érdekeinek; ezek az érdekek a társadalmiság általános szintjén tételeződnek, illetőleg egygéválnak, s a tudatbeli változás csak ennek az érdek-azonosulásnak és társadalmivá emelkedésnek kifejeződése a tudatban.” (Uo. 265. o.)

¹⁵⁷¹ Uo.

¹⁵⁷² Uo. 225. o.

nemcsak „igények”, hanem „ténylegesen érvényesülő” tények: „A marxista jogelmélet a jogi alapelveket mindenekelőtt úgy fogja fel, mint a társadalmi viszonyokból, végső fokon a gazdasági viszonyokból, továbbá a politikai, kulturális és más társadalmi viszonyokból a pozitív jogra nézve levont, általánosított igényeket vagy követelményeket, amelyeket a pozitív jognak valóra kell váltani.”¹⁵⁷³

Összességében megállapítható, hogy Szabó legfőbb törekvése, mely szerint a jog társadalomelméleti megközelítésével igyekezett a szocialista normativizmus szűklátókörű koncepcióját meghaladni, csupán részlegesen sikerült. Fő művének megjelenését követően a magyar jogelmélet korabeli fejleményeit bemutató tanulmányában még mindig „időszerű” problémaként említette a szocialista normativista szemléletmód jelenlétét. Ezzel szemben fogalmazta meg saját ambícióit: „Köztudomású, hogy a termelési viszonyok maguk különböző egyéb társadalmi viszonyokat hoznak létre, így például a munkaviszonyokat; más társadalmi viszonyok is fennállanak, így például a családi viszonyok (az embernek önmagának az újratermelése); ezek a társadalmi viszonyok mind megelőzik a normát, illetőleg a termelési viszonyoktól a normához vezető úton találhatók. Ennek az útnak a menetében alapvető jelentőségűek a politikai viszonyok, amelyeknek a tengelyében az állam áll, amely közvetlenül létrehozza a normákat, s ezzel a társadalmi viszonyokat általános jogviszonyokká transzformálja. Úgy véljük, hogy a marxista-leninista jogelméletnek ezen az úton tovább kell lépnie és határozottan meg kell haladnia, a normatív felfogást.”¹⁵⁷⁴ Ugyanakkor minden kritika és önkritika ellenére nem sikerült, nem tudott túllépni saját árnyékán, a szocialista jog korabeli apologetikáján.¹⁵⁷⁵

Törekvéseit néhány évvel később, az 1978-ban megjelent *A jog és elmélete* című kötetében a következőkben összegzi: „A marxista-leninista jogelméletnek az alapkérdés felvetését illetően tulajdonképpen vissza kell térnie az igazi, a réginek nevezhető jogi szociológiához, azaz a jog lényegét annak társadalmiságában kereső és azt abban meg is találó tudományként kell léteznie. Hogy ezt a tudományt azután jogi szociológiának vagy jogelméletnek nevezzük, az szinte már mellékes, noha ennek is megvan a maga jelentősége; mi például, mint már jeleztük, jogelméletként min-

¹⁵⁷³ Uo. 227. o. Mindezek után példaként említve a törvényesség kategóriáját, annak részletes kifejtéseket pedig az 1963-as *A szocialista jog* című munkájában korábban kifejtett gondolatokra utal.

¹⁵⁷⁴ Szabó Imre: Az állam- és jogelmélet harminc éve Magyarországon... 132. o.

¹⁵⁷⁵ Az 1971-ben megjelent mű sajátos kivonatának tekinthetjük a *Jogelmélet* (Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1977.) című, alapvetően oktatási célokat szolgáló terjedelmes munkáját. Szerkesztésében, témaköreiben követi *A jogelmélet alapjait*, kiegészítve néhány olyan fejezettel, amelyek a korabeli jogászképzés igényeit szolgálták. Ugyancsak itt kell hivatkozni az egységes jogászképzés emblemikus jogelméleti tankönyvére, mely 1970-ben látott napvilágot. Vö. Antalffy György – Samu Mihály – Szabó Imre – Szotáczy Mihály: *Állam- és jogelmélet*. (Szerk. Samu Mihály) Tankönyvkiadó, Budapest, 1970. (A mű első három terjedelmes fejezetének, mely a „Tudományelméleti bevezetés” címet viseli, Szabó a szerzője, mintegy megalapozva a marxista állam- és jogelmélet szemléletmódját és művelésének kereteit a joghallgatók és részben a tudományt művelők számára.)

dig a jog társadalomelméletére, vagyis szociológiai megalapozottságra gondolunk és arról is beszélünk. Ez a határozott fordulat a szociológia felé a marxista-leninista jogelméletnek nézetünk szerint a következő, az esedékes lépése, de mindenesetre ez az az irány, amelybe feltehetően a továbbiakban haladnunk kell” – majd így folytatja, megerősítve szándékait – „Ez egyben és főként a formalizmustól való elfordulást, s a merőben formalista jogi logikával mint a normativizmus folytatásával való szembe fordulást, az attól való radikális eltérést jelenti.”¹⁵⁷⁶ Ugyanakkor megállapíthatjuk, hogy a társadalomelméleti, szociológiai megalapozottság csupán a szalonképtelenné váló normativizmustól való „elszakadást” volt hivatva igazolni.

Tudományos munkásságának bemutatása mellett feltétlen említést érdemel a szocializmus hazai korszakát lényegében átívelő intézetvezetői, tudományszervezői tevékenysége. Mindezek legfontosabb helyszíne az MTA Állam- és Jogtudományi Intézete volt, ahol olyan tudományos műhelyt alakított ki, amelyben „jól megfértek” egymás mellett az ortodox marxisták, a korabeli rendszer megtúrt kutatói és a fiatal, feltörekvő nemzedék tagjai, akik – betartva bizonyos „játékszabályokat” – érdemi párbeszédet folytattak a kortárs nyugati jogtudomány képviselőivel.¹⁵⁷⁷ Szabó tudományszervezői munkásságát kiegészítő szerkesztői tevékenységének legfontosabb és egyben különös produktuma volt az 1963-ban megjelent *Kritikai tanulmányok a modern polgári jogelmületről* című tanulmánykötet, ami formálisan az egyes polgári irányzatokkal és képviselőikkel szemben folytatott ideológiai harc folyamába illeszkedett, ugyanakkor önálló elemzés tárgyává tette a korabeli modern nyugati elméleti jogi gondolkodás aktuális problémafelvetéseit, ezáltal szembesítve az olvasót a szocialista jogelméleten kívüli világ fejleményeivel. Alig egy évtizeddel a második világháború előtti magyar jogbölcseleti gondolkodás diszkreditálását követően, a kortárs 20. századi polgári jogi gondolkodás teljesítménye került bemutatásra a vastkos kötetben.¹⁵⁷⁸ Az 1970-es évek elején az aktuális polgári jogelméleti törekvésekre reflektáló további tanulmányok és monográfiák is születtek.¹⁵⁷⁹ Lényegében ennek a

¹⁵⁷⁶ Szabó Imre: *A jog és elmélete*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1978. 35. o. Fontos itt megemlíteni, hogy mindez csak úgy képzelhető el, ha teljes mértékben megtörténik a szakítás a Visinszkij-féle normativizmussal, amit Szabó az újkantianizmus „egyfajta továbbélésének” (!?) nevez. A korábbiakhoz képest meglepő határozottsággal jelenti ki: „[A] normativizmus uralmának a szocialista jogelméletben véget kell vetni.” (Uo. 33. o.)

¹⁵⁷⁷ Vö. Varga Csaba: Pályakezds az MTA Állam- és Jogtudományi Intézete Jogösszehasonlító Osztályán. In: Varga Csaba: *Jogfilozófia a múlt, a jelen és a jövő ölelésében*. Pázmány Press, Budapest, 2018. 217–229. o.

¹⁵⁷⁸ Vö. Szabó Imre (szerk.): *Kritikai tanulmányok a modern polgári jogelmületről*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1963. (A kötet szerzői: Szabó Imre, Kulcsár Kálmán, Peschka Vilmos, Péteri Zoltán, Sztodolnik László)

¹⁵⁷⁹ A teljesség igénye nélkül lásd Peschka Vilmos: *A modern jogfilozófia alapproblémái*. Gondolat Kiadó, Budapest, 1972.; A polgári jogelméleti gondolkodás a XX. század első felében. *Gazdaság- és Jogtudomány*, IX. köt. (1975) 1–2. sz. 169–217. o.; Kulcsár Kálmán: A jog etnológiai kutatásának problémái – ma. *Valóság*, XXI. évf. (1978) 9. sz. 1–11. o.

folyamatnak a részeként az 1970-es évek végétől jelentek meg idehaza a nyugati jogelméletet reprezentáló magyar nyelvű szöveggyűjtemények, amelyekből közvetlenül is tájékozódást nyerhettek a téma iránt érdeklődők.¹⁵⁸⁰

A marxizmus korabeli elméleti-jogi reneszánsza bizonyos mértékig Szabót is megérintette. *Előadások Marxról és a jogról* című, 1976-ban megjelent munkájában fontosnak véli visszanyúlni a gyökerekhez, ugyanakkor következtetéseiben semmilyen innovatív elem nem fedezhető fel. A marxizmus megújításának kísérlete helyett Marx jogra vonatkozó szöveghelyei által kijelölt jogelméleti sarokpontokat rögzíti és egyben konzerválja. Jogelméleti művei hivatkozásaiban, azok interpretációiban nem lépett túl a korabeli hivatalosnak tekinthető ortodox állásponton.¹⁵⁸¹ Alapos indokkal hivatkozhatjuk egyik kései kritikusról, aki szerint Szabó elméletében „a szocialista jog sajátosságait nem az anyagi életviszonyokból, nem is magából a jogból, hanem az államból, pontosabban az arra vonatkozó klasszikus szövegekből kiindulva ismerhetjük meg. A szocialista normativizmus (pusztán verbális) materializmus, etatizmus és dogmatizmus kapcsán nem is annyira a dogmákhoz ragaszkodást [...], hanem azt [érdemes kiemelni], hogy nem a valóságból indul ki, még csak nem is a propaganda által ábrázolt valóságból, hanem a klasszikus szövegekből, sőt azoknak is csak egy viszonylag szűk, kanonizált halmazából.”¹⁵⁸²

Peschka Vilmos szerint a hazai jogelméletben az 1950-es évek közepétől, felszabadulva a „dogmatizmus nyomasztó hatásától”, a marxizmus reneszánszának „légkör” tette lehetővé, hogy egyes elméleti és gyakorlati kérdésekben eltérő koncepciók

¹⁵⁸⁰ Vö. Varga Csaba (szerk.): *Modern polgári jogelméleti tanulmányok*. Magyar Tudományos Akadémia Állam- és Jogtudományi Intézete, Budapest, 1977.; Varga Csaba (szerk.): *Jog és filozófia. Antológia a század első felének polgári jogelméleti irodalma köréből*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1981. Ugyancsak említésre méltó az Antalffy György és Papp Ignác szerkesztésében 1968-tól a Tankönyvkiadó gondozásában az „állam- és jogtudományi karok” számára készült, bővülő tartalommal, számos kiadást megélt *Szemelvények állam- és jogelméleti szerzők műveiből* című szöveggyűjtemény második kötete, melyben a marxista szerzők mellett egyre nagyobb számban találhatunk nyugat-európai, illetve angolszász jogtudósok írásaiból rövid részleteket. Az 1980-as évek közepéig kiadott szemelvénygyűjtemény szerzői között találjuk többek között Jean Carbonniert, Niklas Luhmant és Harold Lasswellt. Szintén figyelemre érdemes a jogszociológia korabeli, többségében „polgári” szerzőit felvonultató 1979-ben megjelent kötet, melyet Sajó András válogatott, és amihez Kulcsár Kálmán írt bevezető tanulmányt. Vö. *Jog- és szociológia. Válogatott tanulmányok*. (A kötetet összeállította, a tanulmányokat válogatta és a magyar szöveget az eredetivel egybevetette: Sajó András) Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1979. Végül szót kell ejteni – közeledve a rendszerváltozás időszakához – Hans Kelsen *Tiszta jogtan* című műve magyar nyelvű fordításának közzétételéről. Vö. Hans Kelsen: *Tiszta jogtan*. (Bibó István fordításában) ELTE Bibó István Szakkollégium, Budapest, 1988.

¹⁵⁸¹ „Szabó Imre annyira rezervált volt mind az elméleti mind a gyakorlati valósággal szemben, hogy teljesen belekövült egy elvont, absztrakt marxizmusba, amit az ő korában már [...] csak szűkebb körű »történetes« egyetemi tanárok képviseltek.” (Nagy J. Endre: Szabó Imre – avagy: az absztrakt normativizmus... 3. o.)

¹⁵⁸² Szilágyi Péter: Szabó Imre szocialista normativizmusa... 28. o.

és tudományos viták bontakozzanak ki a szocialista jogtudomány keretei között.¹⁵⁸³ A marxizmus reneszánszának hazai történeteit jelentősen meghatározta a „kései” Lukács György (1885–1971) filozófiai munkássága. A korabeli marxista jogelméleti gondolkodásra elsősorban az életmű összegzésekként keletkezett *A társadalmi lét ontológiájáról* című, 1976-ban napvilágot látott opusza hatott leginkább.¹⁵⁸⁴ Posztumusz művében egy új marxista jogelmélet megalapozásának lehetősége fogalmazódott meg, habár ilyen szándék Lukácsot közvetlenül nem vezérelte.¹⁵⁸⁵ Munkájában a jogról kifejtett gondolatai „jogászai érzékenységről” árulkodnak, mely egykori jogi tanulmányainak és az általa sokra becsült Somló hatásának is betudható.¹⁵⁸⁶ A lukácsi ontológia filozófiai háttérét Hegel és Hartmann lételméleti kiindulópontjai adják. A valóságot „komplexusokból álló komplexusok” rendszerének tekintette, ahol az egyes komplexusok állandó kölcsönhatásban vannak egymással. A valóság összetett struktúrák kapcsolatából épül fel, amelyben az egyes részkomplexusok viszonylagos önállósággal rendelkeznek. Lukács művének egyik központi kérdése az egyes (rész) komplexusok kapcsolatának a feltárása, melyet a „közvetítés” kategóriájának bevezetésével fejt ki. A közvetítés lényegéről a következőket írja: „[A] társadalmi gyakorlatnak a történelem során önállóvá fejlődő fajtái és szabályai lényegileg pusztán közvetítő formák és eredetileg mint ilyenek jöttek is létre, hogy jobban szabályozzák a társadalmi újratermelést; gondoljunk csak a jog szférájára, a szó legtagabb értelmében.”¹⁵⁸⁷ A közvetítés az a folyamatszerű közeg, amelyben a komplexusok kölcsönhatása végbemegy. A társadalmi közvetítések hálójában helyezkedik el a jog, mint olyan közvetítő, amely a gyakorlati működése során maga is közvetítetté válik.

A Hartmanntól származó distinkció értelmében a legmagasabb létszint a társadalmi lét, melyet sajátos reprodukciós módja különbözteti meg a szerves léttől. A társadalmi reprodukció legsajátosabb közege pedig a munka. A társadalmi gyakorlat a munka elemi aktusaiban közvetítések útján valósul meg.¹⁵⁸⁸ A munka specifikuma, hogy teleológiai tételezést valósít meg. Lukácsnál a társadalmi gyakorlat és egyes válfajainak – mint például a jog – modellje a munka. A munka adja a célt, a követendő mintát, így a jog magyarázatát: „[A] munka eredeti szerkezete lényegesen módosul, mielőtt a teleológiai tételezés már nem kizárólag a természeti

¹⁵⁸³ Peschka Vilmos: A jogelmélet fejlődése Magyarországon a második világháború után... 270. o.

¹⁵⁸⁴ Lukács György: *A társadalmi lét ontológiájáról*. I–III. köt. Magvető Könyvkiadó, Budapest, 1976.

¹⁵⁸⁵ „Ezek a fejtegetések itt sem vállalkozhatnak arra a feladatra, hogy akár csak kísérletképpen is felvázolják a jogi szféra rendszeres társadalmi ontológiáját. Ehelyett azonban már ezekből a gyér és töredékes jelzésekből is fontos következtetést vonhatunk le a társadalmi részkomplexusok működésére és reprodukciójára vonatkozólag.” (Lukács György: *A társadalmi lét ontológiájáról*. II. köt. 227–228. o.)

¹⁵⁸⁶ Lásd erről bővebben Varga Csaba: *A jog helye Lukács György világképében*. Magvető Kiadó, Budapest, 1981.

¹⁵⁸⁷ Lukács György: *A társadalmi lét ontológiájáról*. II. köt. 92. o.

¹⁵⁸⁸ „[A] munkában minden társadalmi gyakorlat, minden tevékeny társadalmi magatartás modelljét látjuk. (Uo. 55. o.)

tárgyak átváltoztatását, a természeti folyamatok alkalmazását tűzi ki célul, hanem embereket akar rábírtani arra, hogy bizonyos tételezéseket hajtsanak végre. Minőségileg még döntőbbé válik ez a változás, ha a fejlődés oda vezet, hogy az embereknek saját magatartásmódjukat, saját benső életüket kell teleológiai tételezésük tárgyává tenniük.¹⁵⁸⁹ A jog alapjának a kooperációs szabályozás igényét – az együttműködésben résztvevők befolyásolását – tekinti; azaz „a szabályozás a résztvevők olyan befolyásolásából áll, hogy hajtsák végre a maguk részéről azokat a teleológiai tételezéseket, amelyek a kooperáció össztervében őrájuk jutottak.”¹⁵⁹⁰ A történelmi fejlődés során „a társadalmi lét fokozódó társadalmiasodásával [...] veszendőbe megy a pusztaság erőszaknak [...] az egyeduralma, de természetesen az osztálytársadalmakban sohasem tűnik el. A társadalmi antagonizmusok közvetettebb formáinál ugyanis szükségképpen a társadalom szétbomlására vezetne, ha a társadalmi cselekvés szabályozása az erőszak pusztaság alkalmazására redukálna. Itt szükségképpen a leplezetlen és a rejtett, törvényes formába burkolt erőszaknak a jogi szférában testet öltő bonyolult egysége lép az előtérbe.”¹⁵⁹¹ A jog – Lukács meghatározása szerint – az osztálytársadalom létezésének következtében jött létre és szükségképpen „osztályjog: az uralkodó osztály érdekeinek és hatalmának megfelelő szabályrendszer.”¹⁵⁹² A jogi komplexus osztályjellegének magyarázatával szorosan összefügg a jogi felépítmény kérdése. Az alap-felépítmény marxi tézise Lukács interpretációjában is szerepet kap: „[A] tény és elismerése [Marx: „A jog csak a tény hivatalos elismerése”] pontosan fejezi ki a gazdasági terület ontológiai elsőbbségének viszonylatát: a jog a visszatükröződés specifikus formája, annak tudatszerű reprodukciója, ami a gazdasági életben de facto végbemegy.”¹⁵⁹³

A jog „Legyen-jellegének” meghatározásában, azaz tételezésében az állam a „társadalmilag pontosan meghatározott szubjektum”, amelynek tartalmilag „az osztálystruktúra által meghatározott hatalma itt lényegileg azt a monopóliumot jelenti, hogy az emberi gyakorlat különböző eredményeit miként kell megítélni, engedélyezettnek vagy tilalmasnak, büntetendőnek stb. minősíteni, egészen annak meghatározásáig, hogy a társadalmi élet mely tényei: és milyen módon tekintendők jogilag relevánsnak.”¹⁵⁹⁴ Majd így folytatja: „Ugyanis a tények megállapítása, rendszerbe való besorolása nem magában a társadalmi valóságban gyökeredzik, hanem pusztán a mindenkor uralkodó osztálynak arra irányuló akaratában, hogy a társadalmi gyakorlatot szándékainak megfelelően szabályozza.”¹⁵⁹⁵ A szabályozási funkció kiteljesi-

¹⁵⁸⁹ Uo. 125. o.

¹⁵⁹⁰ Uo. 208. o.

¹⁵⁹¹ Uo. 210. o.

¹⁵⁹² Uo. 211. o.

¹⁵⁹³ Uo. 216. o.

¹⁵⁹⁴ Uo. 217. o.

¹⁵⁹⁵ Uo. 218. o.

tése az autonómia kiteljesedésével jár: „Minél fejlettebb valamely társadalom, minél erőteljesebben uralkodnak el benne a társadalmi kategóriák, annál nagyobb a jogi területnek mint egésznek az autonómiája a különböző társadalmi komplexusok kölcsönhatásán belül.”¹⁵⁹⁶ A jog mint komplexus a „gazdasági fejlődés, az osztályrétegződés és az osztályharc kísérőjelensége, de – a nagy fejlődési vonal különös szakaszainak megfelelően – még messzemenő viszonylagos önállóságra is juthat az éppen uralkodó rendszerrel szemben.”¹⁵⁹⁷

A lukácsi ontológia jogra vonatkozó tézisei jelentős hatást gyakoroltak az 1970-es évek közepétől a hazai jogelméleti gondolkodásra. A rendszerváltozást megelőző időszakban több jelentős teoretikus próbálkozás inspiráló kiindulópontja volt az *Ontológiában* kifejtett elméleti alapvetés.

A szocialista normativizmus kritikája és meghaladása terén az 1950-es évek végétől az 1980-as évek végéig a hazai marxista elméleti jogtudományban fontos szerepet töltöttek be a „fényes szelek nemzedékéhez” tartozó elméleti jogi gondolkodók, így Peschka Vilmos, Szoatóczky Mihály, Samu Mihály és Kulcsár Kálmán. A korszak talán legjelentősebb jogelméleti teljesítménye Peschka Vilmos (1929–2006) nevéhez kötődik.¹⁵⁹⁸ A 20. század utolsó harmadának legjelentősebb magyar jogfilozófusa-

¹⁵⁹⁶ Uo. 226. o.

¹⁵⁹⁷ Uo.

¹⁵⁹⁸ Peschka Vilmos (1929. december 17., Budapest – 2006. július 25.) 1954-ben szerzett jogi diplomát, majd három év tudományos aspirantúra után nyugállományba vonulásáig (1999) az MTA Állam- és Jogtudományi Intézetének kutatója volt. 1958-ban kandidátusi fokozatot, 1969-ben az állam- és jogtudomány doktora címet szerzett. 1976-tól az MTA levelező, 1982-től rendes tagja lett. 1961-től az ELTE Polgári Jogi Tanszékének oktatója volt. 1972-ben egyetemi tanári kinevezést nyert. Életéről és munkásságáról lásd Pokol Béla: A magyar jogelmélet állapotáról... 1329–1330. o.; Prugberger Tamás: Szintézis vagy rendszer, avagy mindkettő? Adalékok Peschka Vilmos jogfilozófiai munkásságának értékeléséhez. *Állam- és Jogtudomány*, XXXVI. évf. (1994) 1–2. sz. 197–206. o.; Varga Csaba: Elméleti jogi gondolkodásunk az ezredvégen. *Állam- és Jogtudomány*, XL. évf. (1999) 1–2. sz. 4–5. o.; Varga Csaba: A szocializmus marxizmusának jogelmélete... 91., 93–95., 97–101. o.; Szigeti Péter: A marxista jogelmélet funkcionálitása Magyarországon... 22–25. o.; Lamm Vanda: Peschka Vilmos (1929–2006). *Állam- és Jogtudomány*, XLVII. évf. (2006) 3. sz. 357–360. o.; Varga Csaba: Vilmos Peschka (1929–2006). *Archiv für Rechts- und Sozialphilosophie*, Vol. 97 (2007) H. 2. 253–255. o.; Fekete Balázs: Erkölc, etikum és jog összefüggései Peschka Vilmos munkásságában. *Állam- és Jogtudomány*, LI. évf. (2010) 1. sz. 41–49. o.; Szmodis Jenő: Vázlat Peschka Vilmos jogfilozófiájának főbb kérdéseiről. *Jogtudományi Közöny*, LXVI. évf. (2011) 10. sz. 521–530. o.; Az esztétikum vonzásában – Peschka Vilmos jogfilozófiája Lukácstól a hermeneutikáig. *Tolle Lege. Jog- és társadalomelméleti folyóirat*, 2011. 1. sz. (<http://www.tollelege.elte.hu/publicist/szmodis-jeno>); Peschka Vilmos (1929–2006). In: Hamza Gábor (szerk.): *Magyar jogtudósok*. IV. köt. ELTE Eötvös Kiadó, Budapest, 2014. 157–173. o.; Szabó Miklós: Jogelmélet és jogszociológia... 503–506. o.; Lamm Vanda: Peschka Vilmos (1929–2006), a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja (<https://web.archive.org/web/20170414081115/http://mta.hu/ix-osztaly/jubileumi-megemlekezesek-106146>); Szmodis Jenő: Lappangó államelmélet Peschka Vilmos jogfilozófiájában. *Államtudományi Műhelytanulmányok*, III. évf. (2018) 5. sz. (https://tudasportal.uni-nke.hu/xmlui/bitstream/handle/20.500.12944/7298/2018_5_Szmodis_Jeno.pdf?sequence=1); Varga Csaba: Peschka Vilmos jogfelfogása. *Jogelméleti Szemle*, XIX. évf. (2018) 2. sz. 181–194. o. (<http://jesz.ajk.elte>).

ként – indulásakor a még rendkívül virulens szocialista normativizmus kritikájából kiindulva – igen jelentős munkásságot tudhat maga mögött.¹⁵⁹⁹ Elméleti építkezésében jelentősen támaszkodott Lukács filozófiájára, valamint a kortárs nyugat-európai jogfilozófia eredményeire.

Peschka a hazai jogtudományban az 1960-as évek legelejétől játszott számottevő szerepet, és a marxizmus reneszánszának hatása alatt vált az elméleti jogi gondolkodásunk nemzetközileg is számontartott alakjává. A Szabó Imre utáni generáció legmeghatározóbb tagjaként a marxizmus eszmerendszerét vallva, de a lukácsi inspirációk hatása alatt művelte a jogelméletet. Egy 1968-ban megjelent marxista és a szocialista jogelmélet viszonyáról és kapcsolatáról szóló tanulmányában jelentős szerepet tulajdonított a nyugati „marxista vagy marxista igényű” jogelméleti gondolkodásnak. Magabiztosan állapítja meg, hogy „[n]em túlzás azt állítani, hogy manapság már egyetlen számottevő, tudományos igényekkel fellépő polgári jogfilozófus sem engedheti meg magának azt a luxust, hogy valamilyen formában ne vegyen tudomást a marxista jogelmélet létezéséről és eredményeiről.”¹⁶⁰⁰ A marxista jogelmélet sokszínűségéről mint új jelenségről pedig a következőket írja: „A marxista és a szocialista jogelmélet keretein belül az eltérő karakterű irányok és tendenciák létezése ma már olyan tény, amelyet aligha lehetne tagadni.”¹⁶⁰¹ Azaz a szocialista jogelméleti gondolkodásban is legitim jelenség a nézetek bizonyos fokú pluralitása: „[M]inden tudományos produktum értékét, a dialektikus és történelmi materializmus alapján kimunkált jogelméleti koncepciókét is az határozza meg, hogy milyen mélyen, mennyire helyesen tárják fel a jogi jelenségek objektív törvényszerűségeit, hogy adekvátan tükrözik-e vissza az objektív valóságot. Ezzel egyúttal érthetővé válik az a polemikusság, amely a marxista jogelméleten belül a különböző, eltérő nézetek és felfogások között kia-

hu/2018_2.pdf); Jog és jogfilozófia. Tanulmányok Peschka Vilmos egyetemi tanár, akadémikus emlékére. In: *Acta Facultatis Politico-iuridicae Universitatis Budapestinensis de Rolando Eötvös nominatae*. LIII–LIV. Ann. 2016–2017. (Editio specialis in memoriam Vilmos Peschka) ELTE, Budapestini, 2019. (Szerzők: Lamm Vanda, Sajó András, Varga Csaba, Szabadfalvi József, Prugberger Tamás, Bragyova András, Szabó Miklós, Szigeti Péter, Szalma József, Szilágyi Péter, Nagy J. Endre, Zsidai Ágnes, Szmodis Jenő)

¹⁵⁹⁹ Peschka Vilmos jelentősebb jogelméleti tárgyú művei: *A jogviszonyelmélet alapvető kérdései*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1960.; *Jogforrás és jogalkotás*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1965.; *A modern jogfilozófia alapproblémái*. Gondolat Kiadó, Budapest, 1972.; *Max Weber jog-szociológiája*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1975.; *A jogszabályok elmélete*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1979.; *Az etika vonzásában*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1980.; *Jog és jogfilozófia*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1980.; *Gondolatok a jog sajátosságáról*. (Akadémiai székfoglaló 1983. június 22.) Akadémiai Kiadó, Budapest, 1984.; *A jog sajátossága*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1988.; *Appendix „A jog sajátosságához”*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó – MTA, Budapest, 1992.

¹⁶⁰⁰ Peschka Vilmos: Marxista és szocialista jogelmélet. *Jogtudományi Közöny*, XXIII. évf. (1968) 4. sz. 166. o.

¹⁶⁰¹ Uo. 166. o.

lakult.”¹⁶⁰² Mindezeket túl felhívja a figyelmet arra, hogy a marxista jogelmélet megújításában fontos szerepet játszhat a polgári jogfilozófia marxizmussal szimpatizáló követőivel folytatott tudományos diskurzus.

Peschka az 1960-as években megjelent műveiben a marxizmus klasszikusainak társadalomelméleti kiindulópontjára alapozott, a jog belső, normatani elemzését taglaló munkáival hívta fel magára figyelmet. Első jelentős monográfiája 1960-ban jelent meg *A jogviszonyelmélet alapvető kérdései* címen, melyet egy „marxizmusba oltott fogalmi-analitikai pozitivizmust” eredményező törekvésnek tekinthetünk.¹⁶⁰³ E korai művében már tárgyalja – Lukácsra hivatkozással¹⁶⁰⁴ – a jogi visszatükrözés elméletét, amikor a társadalmi viszonyoknak a jogviszonyokban való tükröződéséről szól: „A termelési viszonyoknak a jogviszonyokban való közvetett tükröződése esetén a termelési viszonyok által meghatározott valamely társadalmi viszony fejeződik ki közvetlenül jogviszonyok formájában.”¹⁶⁰⁵ Jogszemléletében mindezt összekapcsolja a tartalom és forma marxista kategóriapárjával, azaz a termelési viszonyok által meghatározott társadalmi viszonyok, mint tartalom jogi formában való kifejeződésének gondolatával.

A jog lényegi jellemzőinek meghatározásakor a marxizmus klasszikusait hivatkozva a Szabó Imre-fémjelzte érvelési móddal szembesülhetünk: „A jogszabály az uralkodó osztálynak [...] – az adott gazdasági alap által meghatározott – akaratát fejezi ki, mégpedig meghatározott, előírt módon megjelenő formában. A jogszabályt [...] az uralkodó osztály érdekében, ennek az osztálynak a szerve, erőszakszervezete, az állam hozza létre, alkotja vagy [?!] szankcionálja. A jogszabály mögött [...] az állam mint kényszerítő apparátus áll, amely szükség esetében kikényszeríti a jogszabályban megkövetelt magatartást.”¹⁶⁰⁶ Később némiképp „finomítja” álláspontját, amikor ekképp fogalmaz: „A jogi norma a jogi felépítmény intézményi részébe tartozik, társadalmi jelenség, társadalmi realitás”, illetve „[a] jogszabályokban foglalt előírások és rendelkezések bonyolult, rendkívül sokrétű társadalmi folyamatokban

¹⁶⁰² Uo. 168. o.

¹⁶⁰³ Vö. Szabó Miklós: *Jogelmélet és jogszociológia*... 505. o.

¹⁶⁰⁴ Peschka Lukács György *A különosság mint esztétikai kategória* (1957) című művére kivatkozva a következőket írja: „A tudományos visszatükrözés [...] értelmes absztrakcióhoz úgy jut el, hogy jelenség és lényeg közvetlen kapcsolatát megszünteti, felbontja, szétválasztja és a lényeg megfogadva, adekvátan kifejezi a jelenség és lényeg törvényszerű összefüggéseit.” (Peschka Vilmos: *A jogviszonyelmélet alapvető kérdései*... 23. o.) Érdemes utalni Lukács gondolataira, melyet Peschka szinte szó szerint átvész: „A tudományos visszatükrözés alaptendenciája a jelenség és a lényeg világos elválasztása; [...] Mindebből következik, hogy a valóság tudományos visszatükrözésének fel kell bontania a jelenség és lényeg közvetlenül adott kapcsolatát, hogy megfogadva a lényeg, elméletileg kimondhassa a jelenség és lényeg törvényszerű összefüggését.” (Lukács György: *A különosság mint esztétikai kategória*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1957. 181–182. o.)

¹⁶⁰⁵ Peschka Vilmos: *A jogviszonyelmélet alapvető kérdései*... 90. o.

¹⁶⁰⁶ Uo. 101. o.

realizálódnak.”¹⁶⁰⁷ A jogszabály (jogi norma) és a jogviszony összefüggését és kölcsönös kapcsolatát elemezve később kijelenti: „A jogszabály állami kényszerrel biztosított magatartási szabály, amely az embereknek, a társadalom tagjainak magatartását, viselkedését, akarati aktusait, azaz a társadalmi viszonyokat szabályozza. A jogszabály nem ideológiai forma, nem tartozik a tudatformák területére; hanem olyan társadalmi realitás, felépítményi jelenség, amely a felépítmény intézményi részében foglal helyet.”¹⁶⁰⁸

Az 1965-ben közzétett *Jogforrás és jogalkotás* című művében¹⁶⁰⁹ ugyancsak központi fogalomként használja a jogi visszatükröződés elméletet, illetve a tartalom és forma kategóriapárt: „A társadalmi viszonyoknak a jogalkotás menetében történő tartalmi visszatükröződése a jogalkotási folyamatban olyan tartalmi-jogi előmunkát jelent, amely a jogi norma végső megformálása és az így nyert jogi forma normatívítása, normatív funkciója szempontjából teljességgel elengedhetetlen.”¹⁶¹⁰ A társadalmi viszonyoknak a jogalkotás folyamatában való sajátos tartalmi visszatükröződése során az osztályviszonyok meghatározó szerepéről, osztálytartalmáról beszél: „Az államkarati megformálás viszonylatában az uralkodó osztály akarata [...] tartalomként jelentkezik” – melyet végső fokon az „objektív társadalmi-gazdasági viszonyok határoznak meg” –, „[e]zért helyes a jog tartalmaként az uralkodó osztály akaratát megjelölni.”¹⁶¹¹ Ugyanakkor újszerű megállapításként kijelenti, hogy a termelési viszonyoknak a „jogkeletkeztető” hatása a jogalkotás menetében (a „specifikus tükrözési folyamatban”) sajátos „jogi mozgásban” megy végbe, azaz rendelkezik olyan önmozgással, ami mentesíti a gazdasági alap kizárólagos determináló hatása alól.¹⁶¹² Peschka e helyen maga is utal arra, hogy a termelési viszonyoknak a jogi normák vonatkozásában megnyilvánuló meghatározó funkciója számos egyéb társadalmi, politikai, ideológiai tényező, összefüggés és mozzanat közbeiktatása útján valósul meg.¹⁶¹³

¹⁶⁰⁷ Uo. 107. o.

¹⁶⁰⁸ Uo. 135. o.

¹⁶⁰⁹ Említésre érdemes, hogy a „belső száműzetését” élő Szabó József rövid recenziót szentelt Peschka monográfiájának. Vö. Szabó József: *Jogforrás és jogalkotás – Rechtsquelle und Rechtserzeugung*. Ungarisch. Von Vilmos Peschka. *Österreichische Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. XVI (1966) 169–170. o.

¹⁶¹⁰ Peschka Vilmos: *Jogforrás és jogalkotás...* 348. o. Majd így folytatja: „Itt a tartalomnak a jogalkotási folyamatban is szükségszerű elsődlegességéről, a tartalomnak a jogalkotás folyamatában a formába, illetve a formának a tartalomba átcsapásáról van szó.” (Uo.)

¹⁶¹¹ Uo. 359. o.

¹⁶¹² Uo. 56. o. „Ebben a társadalmi folyamatban és mozgásban a termelési viszonyok a végső, a meghatározó mozzanatot jelentik, amelyen ez az egész folyamat mint alapon nyugszik.” (Uo.)

¹⁶¹³ „A termelési viszonyok, a gazdasági alap és a jogi felépítmény, ezen belül különösen a jogi normák között fennálló az az általános összefüggés – amelynek lényegét a termelési viszonyok meghatározó és keletkeztető szerepe jelenti – tehát számos más társadalmi, politikai és ideológiai tényező közrehatásával, további társadalmi viszonyokon és folyamatokon keresztül konkréti-

Ezt követően megjelent írásaiban a már korábban is érintett kérdések további részletezésével találkozunk. Így többek között a jogi visszatükröződés (a másodlagos teleológiai tételezés) gondolatával, a jog ontológiai kidolgozásának szükségességével, a jog mint sajátos társadalmi objektívációnak az elemzésével foglalkozik.¹⁶¹⁴ Peschka ezekben a műveiben nem egyszerűen adaptálja Lukács filozófiai téziseit, hanem azokat a jogra vonatkoztatva igyekszik továbbfejleszteni. Az 1972-ben megjelent *A modern jogfilozófia alapproblémái* című munkájában pedig a kortárs nyugati analitikus jogpozitivisták felfogásokkal polemizálva kívánja az általa képviselt marxista jogelmélet sajátosságait vizsgálni. Szemben áll minden formális, pozitivisták, normativisták felfogással, illetve az „örökvényű mértékvilágból” levezethető koncepciókkal. Álláspontja szerint „[a] marxista jogelmélet a világ anyagi egységét hangsúlyozva, elismeri a norma Sollen-jellegét, de ezt a Sollen-t a Sein sajátos visszatükröződésének tartja. A jogi normát az objektív valóságot visszatükröző, olyan sajátos, társadalmi objektívációnak tekinti, amelynek egyik sajátossága éppen normativitásában, Sollen-jellegében fejeződik ki.”¹⁶¹⁵ Könyvében külön fejezetben tér ki a jog ontológiai megalapozására. Véleménye szerint a marxista jogfilozófia a jog helyét és alapját a társadalmi viszonyokban látja. A társadalmi viszonyok totalitásán belül ugyanakkor az egyes vonatkozások nem töltenek be hasonló szerepet, azaz eltérő jelentőséggel bírnak. Megállapítása szerint a „marxista szociológia” a társadalmi viszonyok összességéből prioritást tulajdonít a termelési viszonyoknak: „[A] marxista jogfilozófia a jog helyét és alapját kutatva, mindig szem előtt tartja a társadalmi viszonyokról szóló, ezeket a megállapításokat, s ezek alapján a jog helyét a társadalmi viszonyok totalitásában jelöli ki, azt a tényezőt pedig, amely a jog alapját jelenti, amely a jogot végső fokon meghatározza, a társadalomban uralkodó, mindenkor termelési gazdasági viszonyokban

zálódik. A termelési viszonyoknak a jogot keletkeztető szerepe, a gazdasági alap és a jogi normák általános összefüggésében, csupán közvetetten, áttételeken keresztül jelentkezik.” (Uo. 57. o.) Max Weber jogszociológiájáról szóló 1975-ben megjelent munkájának záró bekezdésében a gazdaság és jog összefüggésének tárgyalásakor Peschka saját marxista álláspontját a következőképpen összegzi: „[A] termelési-gazdasági viszonyok nem egyedül és kizárólagosan, de végső fokon és általában meghatározzák a jogszolgáltatást, a jogi gondolkodást, egyszóval a jogrendszer alakulását, mely gazdasági determináció azonban a legkevésbé sem jelent mindig közvetlen meghatározottságot, hanem gyakran más társadalmi, politikai és ideológiai mozzanatok közvetítésével történik, és egyáltalában nem zárja ki a jogrendszernek viszonylagos önállóságából fakadó immanens fejlődését.” (Peschka Vilmos: *Max Weber jogszociológiája...* 134. o.)

¹⁶¹⁴ Vö. Peschka Vilmos: *A jogtudomány és a joggyakorlat. Jogtudományi Közlöny*, XXII. évf. (1967) 8. sz. 482–491. o.; Célzerűség a munkafolyamatban és a jogi normában. *Állam- és Jogtudomány*, XI. köt. (1968) 2. sz. 208–247. o. E műveiben számos helyen hivatkozik Lukács *Az esztétikum sajátossága* (1965) című (Német nyelven 1963-ban megjelent) munkájára.

¹⁶¹⁵ Peschka Vilmos: *A modern jogfilozófia alapproblémái...* 100. o.

látja.¹⁶¹⁶ A marxista jogelmélet a materialista dialektika visszatükröződési elméletét vallva a jogra úgy tekint, mint társadalmi objektivációra, mely a gazdasági-társadalmi viszonyok „sajátos visszatükröződése”: „A jogban [...] más visszatükröződési fajtákhoz hasonlóan ugyanaz a társadalmi valóság fejeződik ki, ugyanazon kategóriák segítségével, csak a szubjektum alkotó, aktív tevékenysége folytán ez a társadalmi valóság sajátos módon, jogi objektivációként tükröződik. [...] A jog nem egyszerűen az állam, a jogalkotó önkényes, bármilyen tartalmú kijelentése, normája, de nem is a gazdasági-társadalmi viszonyokban adottként, készen található jogszabályok összessége.”¹⁶¹⁷

A társadalomelméleti és a jogtani megközelítés egyaránt jelen van az 1979-ben publikált *A jogszabályok elmélete* című monográfiájában. Mindazon kérdések, amelyek korábban foglalkoztatták Peschka, e művében is tárgyalásra kerülnek. Így a jog osztályjellegének és az állammal való szoros kapcsolatának tétele,¹⁶¹⁸ a jog – munkára visszavezethető – teleologikus jellege,¹⁶¹⁹ továbbá a másodlagos teleologikus tételezés gondolata,¹⁶²⁰ a társadalmi viszonyok jogi visszatükröződésének elmélete,¹⁶²¹ a forma

¹⁶¹⁶ Uo. 319. o.

¹⁶¹⁷ Uo. 342. o.

¹⁶¹⁸ „Ami itt lényeges és döntő: a jogi norma történeti konkrétsága, osztálytartalma és az állammal való szoros kapcsolata, az a tagadhatatlan tény, hogy a jogszabály a partikularitás és a nembeliség kapcsolatában alapvetően csak arra képes, hogy a partikularitást az uralkodó osztály, illetve az adott társadalom követelményeinek alárendelje és csak ezen keresztül emelje a nembeli követelmények szintjére.” (Peschka Vilmos: *A jogszabályok elmélete*... 14. o.)

¹⁶¹⁹ „A jogi normának mint a társadalmi viszonyokat visszatükröző sajátos objektivációnak struktúráját, kategoriális felépítését mindenekelőtt teleologikus jellege határozza meg. A jogi norma akárcsak az emberek gazdasági és társadalmi viszonyait szabályozó egyéb szervezetek, intézmények, teleologikus tételezések eredményeként jönnek létre. [...] A jogi normában sajátosan kifejeződő teleologikus jelleg kategoriális mozzanatai a munkában megnyilvánuló teleologikus tételezés sajátos visszatükröződései.” (Uo. 17. o.)

¹⁶²⁰ „[A] jogszabály kibocsátója, alkotója a jogi normában két teleologikus tételezést koncentrálnál, minek realizálódása két kauzális sor beindulását eredményezi: Ennek keretében a jogszabályban elsődlegesként az a teleologikus tételezés jelenik meg, amely meghatározott emberi magatartást tűz ki a jogalanyok számára célként, és az e célnak legyen jelleget kölcsönző jogkövetkezményt kilátásba helyező teleologikus tételezés csupán másodlagos, az elsőt támogató, annak legyen jelleget megalapozó, tehát annak tulajdonképpen a jogi normában teleologikusan megfogalmazott eszköze.” (Uo. 89. o.)

¹⁶²¹ „[A] jogi normát sajátos társadalmi objektivációvá, a gazdasági-társadalmi viszonyok sajátos visszatükröződésévé, e viszonyokat és hordozóik magatartását szabályozó sajátos, egynemű közzegé éppen specifikus megformáltsága, specifikus logikai-strukturális megszervezése teszi.” (Uo. 103. o.)

és tartalom kérdése a jogban,¹⁶²² a jog érvényességének társadalomelméleti magyarázata¹⁶²³ stb.¹⁶²⁴

A lukácsi ontológiai alapvetés, a munkamodell jogra való alkalmazását a későbbiekben a jog sajátosságainak vizsgálatára irányuló műveiben végezte el.¹⁶²⁵ Ennek első darabja az 1984-ban *Gondolatok a jog sajátosságáról* címen megjelent akadémiai székfoglaló előadása volt, melyben ez irányú kutatásainak összefoglalását, illetve a téma monografikus kidolgozásának programját mutatja be. Peschka kiindulópontja

¹⁶²² „A jogszabálynak – mint minden társadalmi jelenségnek, komplexusnak, folyamatnak és objektivációnak – specifikumát, éppígyét mindenkor tartalom és forma viszonya, ellentmondásos egysege határozzák meg. Ahhoz tehát, hogy a jogi norma sajátossága előttünk teljességgel feltáruljon, nem érhetjük be a jogszabály teleologikus-normatív struktúrájának, formai oldalának elemzésével, hanem a vizsgáló figyelmet arra a tartalomra kell irányítani, amit ez a sajátos forma kifejez, ami ebben a sajátos strukturális felépítésben megszerveződik és kifejeződik. (Uo.)

¹⁶²³ „A jogi norma érvényessége tehát végső fokon azon alapul, hogy a jogi norma tartalma adekvátnan fejezi-e ki a konkrét társadalmi, mindenekelőtt a termelési-gazdasági viszonyokat, a társadalomban élő osztályok és rétegek, elsősorban és döntően az uralkodó osztály érdekeit, szükségleteit, igényeit és akaratát.” (Uo. 200. o.)

¹⁶²⁴ Érdemes e helyen Peschka 1979-ben, az IVR Jogfilozófiai Világkongresszuson tartott előadására utalni, mely később nyomtatásban is megjelent. Vö. Peschka Vilmos: A félreértett marxista jogelmélet ellen. *Állam- és Jogtudomány*, XXIII. köt. (1980) 1. sz. 112–116. o. A „félreértések” sokaságából három tételt emel ki, mintegy megvédve és egyben tisztázva, pontosítva a marxista jogelmélet „valóságos” tartalmát. A jog gazdasági-társadalmi meghatározottsága tétel kapcsán megjegyzi: „A marxista jogelmélet [...] abból indul ki, hogy a gazdasági-termelési viszonyok végső fokon meghatározzák ugyan a jog fejlődését, de a gazdasági feltételek csupán egyik mozzanatát jelentik annak a társadalmi komplexusnak, amelyben a jog megjelenik és működik. A jogra [...] számos más társadalmi-politikai és ideológiai tényező is hat, de tekintettel arra, hogy a gazdasági viszonyok a társadalmi totalitás jelenségeit végső fokon meghatározzák, a különféle társadalmi, politikai és ideológiai tényezők a társadalmi összmozgáson belül a jog vonatkozásában közvetítő áttételek, amelyeken keresztül a termelési viszonyok determináló hatása indirekten érvényesül.” (Uo. 112. o.) Majd később hozzáteszi: „A marxista jogelmélet mindig hangsúlyozta, [...] nemcsak azt, hogy a jognak viszonylagos önállósága van, hanem hogy a jognak ez a belső felépítése, struktúrája a gazdasági feltételekkel gyakran inkongruens viszonyban áll.” (Uo. 113. o.) A jog a gazdasági-társadalmi viszonyok sajátos visszatükröződése tétellel kapcsolatosan kijelenti: „A jog nem a valóság megismerésére irányuló logikai ítélet, ismeretelméleti megállapítás, hanem a társadalmi valóság szabályozására irányuló jogi előírás, rendelkezés. [...] Ami a jogi visszatükröződéssel kapcsolatos másik félreértést illeti, a jogi visszatükröződés éppúgy, mint bármely más visszatükröződési forma, a társadalmi-gazdasági viszonyokat nem közvetlenül, nem mechanikusan és fotokopikusan leképezi, másolja.” (Uo. 114. o.) Végül a jog értékjellegének elutasítását kritikaként megfogalmazó tétellel szemben kijelenti: „A marxista filozófiának az emberi lényeg marxi fogalmára épülő [...] értékkonceptiója az, amelyet a jog és érték összefüggésének megvilágításához is irányadónak tekintek. [...] A jog értékét és értéktelenségét [...] az dönti el, hogy mennyiben járul hozzá az emberi lényeg kibontakozásához és realizálódásához, illetve konkrétan a jog társadalmi szerepét és funkcióját figyelembe véve hogyan tükrözi vissza és szolgálja az emberi lényeg kibontakozása és realizálása irányában a fejlődő gazdasági-társadalmi viszonyokat.” (Uo. 115. o.)

¹⁶²⁵ Ennek egyik korai vizsgálatát lásd Peschka Vilmos: Lehet-e a jognak ontológiája? *Állam- és Jogtudomány*, XXIII. köt. (1980) 3. sz. 382–407. o. (A tanulmány valójában *A jog sajátossága* című 1988-as monográfiája első fejezetének előpublikációja.)

szerint a jog ontológiai értelemben a társadalmi létbe ágyazott, azaz „a jogi szabályozás folyamatát és menetét – akárcsak a társadalmi létét – a teleologikus tételezések egész sorának megszakíthatatlan láncolata jellemzi; hogy a jogi objektiváció és a jogi folyamatok osztoznak a társadalmi lét ama sorsában, hogy abban a tudat alkotó mozzanat s nem pusztán kísérő jelenség; hogy a jogi visszatükröződés és egyáltalán az egész jogi szabályozás során – akárcsak a társadalmi létben – mindvégig állandóan alternatívák, értékelések, választások és döntések folyamatával állunk szembe; hogy a jog ideológiai objektiváció, amelyet a társadalmi lét alkotó elemévé, mozzanatává éppen a társadalmi lét gyakorlatában kifejtett hatékonysága tesz; hogy a jog a társadalmi létet és viszonyokat tükrözi vissza; hogy a jog a társadalmi alternatívák értékelésénél és eldöntésénél meghatározott társadalmi érdekeket érvényesít; hogy a jog alapvető kategóriái (általános, különös, típus stb.) a társadalmi lét kategóriái.”¹⁶²⁶ Összegzőképpen megállapítja, hogy „a jog léte társadalmi lét, [azaz] a jog mint az egyik társadalmi komplexus létezik.”¹⁶²⁷ A jog önálló ontológiájáról Peschka szerint nem beszélhetünk, ugyanakkor a jog társadalomontológiai vizsgálata, amely alapján a jog sajátossága, specifikus vonásai feltárhatók, nélkülözhetetlen. A jog szerinte nem lét, hanem tudati, ideológiai jelenség, normatív objektiváció, amely csak társadalmi hatékonysága folytán jut társadalmi „létrelevanciához”: „A jog tehát társadalomontológiai helyét tekintve az eszmei, ideológiai szférába tartozik, tudati objektiváció, amelynek létszerűségét, létrelevanciáját az határozza meg, hogy egyfelől mind tartalmi, mind formai mozzanatait a társadalmi létből meríti, annak sajátos visszatükröződése; másfelől működésében, funkciójában a társadalmi lét konfliktusainak, problémáinak a megoldására irányul.”¹⁶²⁸ Fontos sajátosságként emeli ki, hogy az objektívált jogi tartalom „legyen-jelleget”, „legyen-struktúrát” vesz fel, melynek az a különlegessége, hogy államilag érvényesíthető szankció alapozza meg.¹⁶²⁹

A székfoglalójában jelzett monografikus feldolgozásra nem kellett sokat várni. 1988-ban jelent meg *A jog sajátossága* című monográfiája, melyet életműve összefoglaló jellegű szintézisének tekinthetünk.¹⁶³⁰ Könyvében részletesen tárgyalja a jog ontológiáját, a jog mint a társadalmi totalitás egyik komplexusa teóriáját, a jogi visszatükröződés tézisét, valamint a jog mint sajátos társadalmi objektiváció kérdését.

Peschka álláspontja szerint – amit már korábban is megállapított – önálló jogi ontológia nem lehetséges, ugyanakkor indokoltnak tartja a jog társadalomontológiai kifejtését. A jog társadalomontológiája hangsúlyozottan sajátos szemléletmó-

dot jelent. Kiindulópontja szerint „[a] társadalmi lét létszerű különössége mindezekelőtt abban nyilvánul meg, hogy a társadalmi lét komplexusok komplexusa.”¹⁶³¹ Majd így folytatja: „[A] társadalmi komplexusok totalitásának [...] az elsőbbsége és meghatározó szerepe nem jelenti a részkomplexusok sajátosságának eltűnését, sőt, éppen az összkomplexusban elhelyezkedés és a különböző komplexusokkal való relációk azok, amelyek a részkomplexusok sajátosságát felszínre hozzák.”¹⁶³² A komplexusok komplexusából álló társadalmi lét egységét a teleologikus tételezés alapozza meg. A társadalmi lét ontológiája megértése szempontjából kiemelt jelentősége van az objektív valóság szubjektív visszatükröződésének: „A visszatükröződésnek, a visszatükröződési formáknak, az ideológiáknak a társadalmi hatékonysága az alternatív döntés mint közbeékelődő mozzanat funkciója következtében áll be. [...] E visszatükröződési folyamatnak [...] szerves része az alternatív választás, az alternatívák eldöntése.”¹⁶³³ A jog azzal, hogy a társadalmi lét tényeit, a társadalmi magatartásokat sajátos módon a tudatban visszatükrözi, a teleologikus tételezések és alternatív döntések sorozatában tárgyasul és külsővé válik. Peschka vizsgálódásai alapján megállapítja, hogy a jog léte társadalmi lét, és mint sajátos társadalmi objektiváció, mint az egyik társadalmi komplexus létezik, és ezért lehet a társadalomontológia részeként, társadalomontológiai aspektusból vizsgálni: „A jog társadalomontológiai kutatása és elemzése mindenekelőtt annak az ontológiai törvényszerűségnek a maximális figyelembevételét feltételezi, hogy a jog mint társadalmi részkomplexus alá van vetve a társadalmi totalitásnak, a társadalmi összmozgás egészének. A jog tehát mint társadalmi jelenség, komplexus, objektiváció a vizsgálódás tárgya. Mi több, a jognak azok a sajátosságai is, amelyek létszerű különösségét megalapozzák, csak a társadalmi totalitásból érthetők meg.”¹⁶³⁴

A jog a társadalomnak mint komplexusokból álló komplexusnak, azaz a társadalmi totalitásnak az egyik komplexusa, Peschka elméletének egyik kulcsfontosságú tétele. A lukácsi ontológiára alapozott gondolat szerint „[a] jog azért társadalmi komplexus, mert egyfelől a társadalmi totalitás része, másfelől viszont különböző társadalmi mozzanatok összessége, bonyolult egysége. A jogot mint társadalmi komplexust különféle cselekvések, magatartások, viszonylatok és tárgyiasságok hozzák létre, tartják működésben. [...] [A] jog mint komplexus különféle társadalmi magatartások és viszonyok összessége, mely mozzanatok azonban a jogban sajátos módon jelennek meg és fejeződnek ki mint a jogi komplexus alkotó részei.”¹⁶³⁵

A jog mint visszatükröződés tézise kapcsán érdemes megemlíteni, hogy Peschka jogelméletének mindvégig megőrzött eleme a lét rétegzettségének hartmanni és

¹⁶²⁶ Peschka Vilmos: *Gondolatok a jog sajátosságáról...* 6–7. o.

¹⁶²⁷ Uo. 7. o.

¹⁶²⁸ Uo. 8. o.

¹⁶²⁹ Vö. uo. 16–17. o.

¹⁶³⁰ Nem véletlenül nevezi Szilágyi Péter Peschka művét „opus magnumnak”. Vö. Szilágyi Péter: *Társadalomelmélet, társadalomontológia, jogfilozófia* (Peschka Vilmos nyomán – korrekciókkal) In: *Jog és jogfilozófia. Tanulmányok Peschka Vilmos egyetemi tanár, akadémikus emlékére...* 125–126. o.

¹⁶³¹ Peschka Vilmos: *A jog sajátossága...* 19. o.

¹⁶³² Uo. 20. o.

¹⁶³³ Uo. 21. o.

¹⁶³⁴ Uo. 31. o.

¹⁶³⁵ Uo. 34. o.

lukácsi teóriáját továbbfejlesztő törekvése. A jogi visszatükröződés elméletének kidolgozásával a jogi komplexus sajátosságaként megállapított tétele szerint „a jog mint egész, mint társadalmi komplexus több rétegből tevődik össze”, így mindennek előtt jogi normákból és a jogi normák érvényesülésétől elválaszthatatlan jogviszonyokból mint rétegekből: „[A] jogot mint komplexust, mint részttotalitást a maga teljességében az objektív valóság sajátos visszatükröződésének tekintjük, tehát nemcsak a jogi normákat, hanem a jogi normákat konkretizáló jogviszonyokat is.”¹⁶³⁶

Végül Peschka felfogásának központi gondolata – a jog mint sajátos társadalmi objektiváció – ismételten terítékre kerül művében. Ahhoz, hogy a jog betölthesse rendeltetését és kifejthesse hatását „külsődleges tárgyiassági formát” kell öltenie, azaz sajátos társadalmi objektivációként kell megjelennie: „A jog mint sajátos társadalmi visszatükröződés [...] leválik a tükröző tudatról, eloldódik attól, és sajátos tárgyiasságában mint társadalmi-ideológiai objektiváció önálló életet él.”¹⁶³⁷ Később így fogalmaz: „A jog mint társadalmi-ideológiai jelenség a tudat objektivációja.”¹⁶³⁸ Megítélése szerint a jogi objektivációk csupán a „befogadó” tudatában léteznek, érvényességük is tőle függ. Emellett külön hangsúlyozza a jogi objektivációk (jogi norma, jogügylet, jogviszony stb.) összetettségét. Peschka szerint a jogi objektivációk „emberi magatartásokban, tettekben, cselekvésekben, működési folyamatokban jelennek meg, vagy pedig nyelvi kifejeződésükben, szóban és írásban.”¹⁶³⁹ A jogi tartalom nyelvi kifejezése kapcsán megemlíti, hogy „[a] jogi tartalomnak [...] a nyelv anyagában történő megformálása a különféle sajátosan jogi struktúrák, kategóriák és fogalmak segítségével jelenti azt az egynemű közeget, amely specifikusan a jogi objektivációra jellemző. [...] [A] nyelv anyagában specifikus jogi kategóriák és struktúrák jelennek meg, amelyek mint a jog sajátos egynemű közege a legintenzívebben és leghatásosabban képesek a jogi tartalmakat a társadalomba bevezetni, a jogi szabályozás voltaképpen rendeltetését megvalósítani.”¹⁶⁴⁰ E gondolatai jól tükrözik, hogy az 1980-as évek közepétől nagy figyelmet szentelt a jogi hermeneutika eredményeinek, sőt egészen odáig eljutott, hogy a jogot egyenesen a hermeneutika modelljének nevezte.¹⁶⁴¹

Peschka teoretikus munkásságának záró műve az 1992-ben megjelent *Appendix „A jog sajátosságához”* című tanulmánykötet, melyben *A jog sajátossága* című műve írása közben – 1984 és 1988 között egyébként publikált – tanulmányait tette közzé.

¹⁶³⁶ Uo. 72. o.

¹⁶³⁷ Uo. 122. o.

¹⁶³⁸ Uo. 123. o.

¹⁶³⁹ Uo. 133. o.

¹⁶⁴⁰ Uo. 136. o.

¹⁶⁴¹ Vö. Peschka Vilmos: *A jog mint a hermeneutika modellje. Állam- és Jogtudomány*, XXIX. köt. (1986) 3. sz. 371–392. o. (A két évvel később megjelent *A jog sajátossága* című művében még nem tesz említést a jogelméletre termékenyítőleg ható Hans-Georg Gadamer-féle modern hermeneutikáról.)

egy kötetben.¹⁶⁴² Az itt megjelent négy esszében Friedrich Hayek, Hans Kelsen, Wolfgang Fikentscher és Hans-Georg Gadamer műveinek elemzése során a jog fogalmának, keletkezésének és tartalmának kérdéseit, az igazságosság mint a jogérvényesség alapjának problémáját, az általános és individuális jogi norma sajátosságait, a jogalkalmazás egyes eseteinek mint a hermeneutikus szituáció és kör viszonyait, a jogeset és az esetszabály egyes aspektusait különböző szempontból vizsgálja.

Peschka generációjához tartozó, de kevésbé jelentős jogelméleti gondolkodó volt Szojtáczky Mihály (1928–1998)¹⁶⁴³ és Samu Mihály, akiknek a munkássága az elméleti jogtudomány más-más területeire fókuszált. Mindketten részproblémák elemzésével több-kevesebb sikerrel igyekeztek a marxista jogelmélet „megújítására”, elsősorban a „vulgarizáló” elméletek „meghaladására”.¹⁶⁴⁴ Szojtáczky a jog „osztályakarat” jellegéről az 1950-es évek végén Peschkával folytatott jogelméleti vita során hívta fel magára a figyelmet.¹⁶⁴⁵ Míg Peschka az osztályakaratot az egyes egyének akarataival, azok tudattartalmával hozta összefüggésbe,¹⁶⁴⁶ addig Szojtáczky a jog fogalmának alkotóelemeit tárgyaló könyvében igyekezett távolságot tartani a szocialista normativizmus voluntarizmusától, és végső soron az uralkodó osztály anyagi életfeltételei

¹⁶⁴² A közölt tanulmányok: Hayek contra Kelsen. *Állam- és Jogtudomány*, XXVII. köt. (1984) 2. sz. 183–207. o.; Nóvumok Kelsen posztumusz normaelméletében. *Állam- és Jogtudomány*, XXX. köt. (1987–88) 3–4. sz. 357–380. o.; Az esetszabály, avagy a jogszabály és a jogeset kapcsolatának problémája. *Állam- és Jogtudomány*, XXVIII. köt. (1985) 2. sz. 217–250. o.; *Állam- és Jogtudomány*, XXIX. köt. (1986) 3. sz. 371–392. o.

¹⁶⁴³ Szojtáczky Mihály (1928–1998) 1953-tól nyugalmába vonulásáig (1996) a Pécsi (Janus Pannonius) Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar Állam- és Jogelméleti Tanszékén dolgozott. Kandidátusi fokozatot 1962-ben szerzett. 1969-ben egyetemi tanári kinevezést kapott. Életről és munkásságáról lásd Visegrádi Antal: In memoriam Szojtáczky Mihály (1928–1998). *Jogtudományi Közöny*, LIV. évf. (1999) 4. sz. 191. o.; Monory Gábor: Szojtáczky Mihály. In: Kajtár István (szerk.): *Pécsi jogász-professzorok emlékezete (1923–2008)*... 101–107. o.; Szabó Miklós: *Jogelmélet és jogszociológia*... 509–510. o. Jelentősebb jogelméleti művei: *A jogi akarat osztálytartalma*. Tankönyvkiadó, Budapest, 1959.; *Az egyéni érdek és az osztályérdek viszonya a tárgyi jogban*. Tankönyvkiadó, Budapest, 1962.; *A jog lényege*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1970.

¹⁶⁴⁴ Itt kell megemlíteni Péteri Zoltán (1930–2024) munkásságát, aki az 1970-es évek elejétől elsősorban a jogösszehasonlítás mint önálló diszciplína egyik legjelentősebb hazai képviselőjeként tevékenykedett. Publikációiban a nyugati tudományosság közvetítésével hozzájárult a szocialista normativizmus meghaladásához. E tárgykörben írt fontosabb tanulmányainak gyűjteményét lásd Péteri Zoltán: *Jogösszehasonlítás. Történeti, rendszertani és módszertani problémák*. (Szerk.: Fekete Balázs – Koltay András) Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jog- és Államtudományi Kar, Budapest, 2010. 45–254. o.

¹⁶⁴⁵ Lásd erről bővebben Szojtáczky Mihály: *A jogi akarat osztálytartalma*...; *Az egyéni érdek és az osztályérdek viszonya a tárgyi jogban*...; Peschka Vilmos: *A jog akarat jellege normativitásával összefüggésben*. *Állam- és Jogtudomány*, II. köt. (1963) 485–532. o.; *Jogforrás és jogalkotás*... 362–409. o.; Szojtáczky Mihály: *A jog lényege*... 123–134. o.; *Osztályérdek – osztályakarat – jog*. In: Antalffy György – Samu Mihály – Szabó Imre – Szojtáczky Mihály: *Állam és jogelmélet*... 353–362. o.

¹⁶⁴⁶ „A jogban megformálódó osztályakarat [...] az osztály egyéneinek individuális, pszichológiai értelemben vett egyes akarataiban az osztályérdek hatására kialakuló általánost jelenti” (Peschka Vilmos: *Jogforrás és jogalkotás*... 380. o.)

által meghatározott osztályakaratot vélte fölfedezni a jog mögött.¹⁶⁴⁷ Fő jogelméleti tárgyú műve 1970-ben, *A jog lényege* címen jelent meg, melyben a szocialista normativizmus osztályakarat-fölfogásának vulgarizáló elemeit kívánta a maga módján meghaladni. Ugyanakkor kiindulópontja megmaradt a jogfogalom akarati interpretálásánál. Álláspontja szerint a jogi normák („jogi döntések”) alapjául szolgáló akarat „kollektív akarat, a mindenkor uralkodó osztály anyagi életfeltételei által meghatározott és törvényerőre emelt akarat, tehát osztályakarat.”¹⁶⁴⁸ A jog konkrét fogalmának definiálásakor sem lép túl az 1950-es években használatos megfogalmazáson, amikor kijelenti: „Az uralkodó osztály akaratát kifejező, állami kényszerrel biztosított magatartásszabályok összességét (rendszerét), amelynek rendeltetése az uralkodó osztály társadalmi (gazdasági-politikai) létfeltételeinek biztosítása jognak, vagy jogi normarendszernek nevezzük.”¹⁶⁴⁹ A jog lényegének jellemzésekor egyértelműen állást foglal jog és politika viszonyáról, amikor azt állítja, hogy „a jog lényege alapjaiban politikai, azaz osztályviszonyok által meghatározott” és ezt nem elhallgatni, kell, hanem nyíltan kell kimondani.¹⁶⁵⁰ A szocialista jog osztályjellegét illetően megállapítja, hogy a szocialista jogban megjelenő osztályakarat nem az „egyes dolgozók akaratának mennyiségi értelemben vett összességét jelenti”, hanem „az egész munkásosztály akaratának a kifejezése”, mely „a felépült szocializmus korszakában [...] az egész dolgozó nép közös érdekeit fejezi ki.”¹⁶⁵¹

A jog és igazságosság kapcsolatáról szóló fejtegetéseiben az igazságosság jogra vonatkoztatott értelmezésekor ismételtén tetten érhető a korszellem; azaz a hivatalos marxista kategória- és fogalomrendszerben való gondolkodás. Így az igazságosság tartalmát a társadalom anyagi életfeltételei határozzák meg, melyben egy attól függő „érték-érdekvizony” fejeződik ki. Mindez alkalmas a „társadalmi-politikai és jogi intézmények” értékelésének történelmileg adott vonatkozásait feltárni.¹⁶⁵² Végül a szocialista jog lényegi vonásainak bemutatásakor a „burzsoá” vagy másnéven „kizsákmányoló típusú” joggal szembeni sajátosságokról beszél. A marxizmus alaptéziseivel összhangban vallja az új, „minőségileg magasabb rendű jogtípus” progresszivitását, illetve a klasszikusok által megkerülhetetlennek tekintett tézist, a szocialista jog átmenetiségét: „A szocialista jog funkciójának perspektívikus [...] fejlődése [...] sajátos ellentmondást rejt magában, amennyiben ez a jog olyan

¹⁶⁴⁷ „A jogi értelemben vett osztályakaratnak mint jogalkotó akaratnak csak az uralkodó osztály képviselőinek tudatos tevékenysége által kinyilvánított olyan akarat tekinthető, amely történetileg az uralkodó osztály objektív, közös érdekeinek adekvát kifejezése.” (Sztóczky Mihály: *A jog lényege...* 121. o.)

¹⁶⁴⁸ Uo. 79. o.

¹⁶⁴⁹ Uo. 84. o.

¹⁶⁵⁰ Uo. 80. o.

¹⁶⁵¹ Uo. 168–169. o.

¹⁶⁵² Vö. uo. 251. o.

gazdasági és társadalmi viszonyok, sőt olyan ideológiai viszonyok létrehozására és általánossá tételére irányul, amelyek közepette általában véve a jog, így a szocialista jog sem szükséges többé, amelyek közepette a szocialista jog a szocialista államhoz hasonlóan elhal.”¹⁶⁵³ Ugyanakkor mindaddig, amíg a szocialista jog egzisztál, a kizsákmányolásmentességből adódóan a szabályozás „baráti együttműködésen” és „kölcsonös támogatáson” alapszik, és ebből adódóan a jog a „dolgozók többségének, a felépült szocialista társadalomban pedig az összes dolgozó” akaratát fejezi ki. Mindezeket túl Sztóczky szerint a szocialista jogot a „magasfokú demokratizmus” jellemzi, ahol az állampolgárok jogegyenlősége „tényleges, tartalmi”, illetve amelyben a jog „mélységes humanizmusa” nyilvánul meg a burzsoá jog „ál-humanizmusával” szemben.¹⁶⁵⁴

A szocialista normativizmussal szembeni törekvések megalapozásában szerepet játszó Samu Mihály (1929–2015)¹⁶⁵⁵ munkásságában elsősorban az államelméleti irányultság volt a jellemző. A hatalom, a politika, a jog, a jogpolitika kérdéseinek vizsgálata során törekedett új elméleti tézisek megfogalmazására. Első jelentős jogelméleti tárgyú műve 1964-ben *A szocialista jogrendszer tagozódásának alapjai* címen jelent meg. Monográfiájában a jogrendszer tagozódásának alapját nem az azonos társadalmi viszonyokat szabályozó jogi normák, hanem „az uralkodó osztály érdekeltsége által meghatározott magatartási szabályok eltérő tartalma és formája” határozzák meg.¹⁶⁵⁶ Samu az 1980-as évek végéig követte és közvetítette a marxista állam- és jogelmélet főbb téziseit a jogi oktatást szolgáló tankönyveiben és jegyzeteiben, illetve tudományos publikációiban. A marxista elméleti megközelítéshez való viszonyát jól jellemzi, hogy egy 1978-ban megjelenő tanulmányában a jog elhalásának „klasszikus” dogmájáról a következőképpen vélekedett: „[Ö]sszefoglalásképpen válaszolnunk kell arra a kérdésre, időszerű-e a jog elhalása. Válaszunk a tudományos szocializmus tételeinek megfelelően – igenlő.” Sőt a kommunista együttélés szükségszerű bekövetkezéséről így írt: „A jog fejlődésén belül olyan vonások kialakulásának elősegítése a követelmény, hogy lehetővé váljon a jogi szabályozásnak a

¹⁶⁵³ Uo. 345. o.

¹⁶⁵⁴ Vö. uo. 346–348. o.

¹⁶⁵⁵ Samu Mihály (1929–2015) 1962-ben szerzett kandidátusi fokozatot. 1964-től három évtizeden keresztül az ELTE Állam- és Jogelméleti Tanszék vezetője volt. 1968-tól egyetemi tanárként tevékenkedett. 1976-ban lett az MTA doktora. Életről és munkásságáról lásd Szilágyi Péter: *Jogbölcselet...* 54. o.; Samu Mihály (1929–2015). *Jogtudományi Közöny*, LXXI. évf. (2016) 2. sz. 123. o.; Szabó Miklós: *Jogelmélet és jogszociológia...* 508–509. o. Főbb jogelméleti tárgyú művei: *A szocialista jogrendszer tagozódásának alapjai*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1964.; *A hatalom és állam*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó Budapest, 1977.; *Jogpolitika – jogelmélet*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1989.

¹⁶⁵⁶ Samu Mihály: *A szocialista jogrendszer tagozódásának alapjai...* 180. o.

kommunista együttélés normarendszerébe való beépülése, e szabályok jogi jellegének elenyészése.”¹⁶⁵⁷

Jogelméleti munkásságának meghatározó eleme a jogpolitika sajátos „transzformációs” szerepének a magyarázata. Az 1970-es évek végén a jogpolitika elsődrendű feladatának a politikai törekvések és érdekek jogalkotás irányába való megszűrését, közvetítését hangsúlyozta. A rendszerváltozás idején megjelent könyvében a jogpolitikát a hatalmi igények közvetítéséből azok szabályozójává váló jelenséggént igyekezett bemutatni: „Az utóbbi időben jogpolitikai követelménnyé válik a hatalmi viszonyok jogi szabályozásának [...] koncepcionális kimunkálása.” A jogpolitika tudományos megalapozásának szükségességét mindvégig hangoztatta, ugyanakkor az 1989-ben megjelent könyvében a jogpolitika hatalmi viszonyokat szabályozó szerepének „tudatosítása és fejlesztése” kapcsán kijelentette, hogy a jogpolitika a szocialista rendszerben egyre jelentősebbé válik, mert „a szocializmus a demokratikus hatalmi berendezkedést föltételezi.”¹⁶⁵⁸ Utóbbi kijelentését ezt követően „árnyalni” próbálta.¹⁶⁵⁹

Ha nem is tartozott a korabeli jogelméleti gondolkodás fősodrába, de mindenképpen említésre méltó Kulcsár Kálmán (1928–2010) munkássága, aki a szocializmus időszakában a hivatalos jogelmélet alternatíváját is jelentő jogszociológia nemzetközileg ismert hazai megalapozójává vált.¹⁶⁶⁰ Már az 1960-as évek elejétől kezdődően

¹⁶⁵⁷ Samu Mihály: A jog elhalásának időszerűsége. *Jogtudományi Közöny, XXXIII. évf. (1978) 4. sz. 190. o.*

¹⁶⁵⁸ Samu Mihály: *Jogpolitika – jogelmélet... 92. o.*

¹⁶⁵⁹ Vö. Samu Mihály: *Jogpolitika*. Rejtjel Kiadó, Budapest, 1997.; *Általános jogpolitika. A jog depolitizálása*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 2003.; *Jogpolitika. A jog humanizálása*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 2008.

¹⁶⁶⁰ Kulcsár Kálmán (1928. június 27., Erdőtelek – 2010. szeptember 4., Budapest) az egri jogakadémián folytatott tanulmányokat, melyet a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetem jogi karán fejezett be 1950-ben. Jogi diplomájának megszerzése után katonai ügyészként, majd minisztériumi tisztviselőként, később bíróként tevékenykedett. 1953 és 1955 között tudományos aspiráns volt. 1956-ban védte meg kandidátusi, 1968-ban pedig akadémiai doktori értekezését. 1957-től tudományos kutató (MTA, ELTE), 1970-től az ELTE egyetemi tanára. 1973-ban az MTA levelező, 1982-ben pedig rendes tagjává választották. 1983–1988 között az MTA főtitkárhelyettese, majd 1988–1990 között igazságügyi miniszter volt, ezt követően 1993-ig ottawai nagykövetségként működött. Életéről és munkásságáról lásd Pokol Béla: A magyar jogelmélet állapotáról... 1330. o.; Szilágyi Péter: Jogbölcselet... 55–56. o.; Fleck Zoltán: Szocialista jogelmélet és szociológia. *Jogelméleti Szemle*, IV. évf. (2003) 4. sz. (http://jesz.ajk.elte.hu/2003_4.html); Varga Csaba: Kulcsár Kálmán jogszociológiai úttörése. *Jogelméleti Szemle*, XII. évf. (2011) 3. sz. (<http://jesz.ajk.elte.hu/varga47.html>); Egy jogtudós útkeresése: Kulcsár Kálmán emlékezése Egerről, katonai ügyész pályakezdéséről, az akadémiai jogtudományművelésben révébe érkezéséről. *Jogelméleti Szemle*, XIV. évf. (2013) 3. sz. 167–204. o.; Szabó Miklós: Jogelmélet és jogszociológia... 513–516. o. Jelentősebb elméleti művei: *A jogszociológia problémái*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1960.; *Társadalom, politika, jog*. Gondolat Kiadó, Budapest, 1974.; *A jogszociológia alapjai*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1976.; *Gazdaság – társadalom – jog*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1982.; *A jogfejlődés sajátosságai: a jog mint eszköz*. (Akadémiai székfoglaló 1983. június 13.) Akadémiai Kiadó, Budapest, 1984.; *Politikai*

a szocialista normativizmus valóságképével szemben a jogszociológia nyújtotta lehetőségeken keresztül igyekezett a jog működését magyarázó elmélet megalkotására. Kezdetben úgy vélte, hogy a jogszociológia általános elmélete azonos lehet a jogelmélettel, és ilyen módon háttérbe szorítható a hamis társadalmi valóságot hirdető korabeli szocialista normativizmus. *A jogszociológia problémái* című, 1960-ban megjelent művében kiemeli, hogy a marxizmus joggal kapcsolatos nézetrendszere eredetileg szociológiai jellegű volt: „[A] marxista jogelmélet, már a klasszikusok munkáiban való megjelenésében is, a jogot társadalmi jelenségnek tekintette, olyan jelenségnek, amelyet önmagában nem, csak a társadalmi viszonyokból lehet megérteni, így a jogelmélet csak társadalmi (szociológiai) szemlélettel, módszerrel dolgozhat eredményesen.”¹⁶⁶¹ Kulcsár könyvének utolsó fejezetében hitvallásszerűen próbálja bizonyítani, hogy a marxizmus klasszikusaira alapvetően „szociológiai szemlélet” volt jellemző: „Emlékeztethetünk arra, hogy a marxizmus klasszikusai már akkor szociológiai, és pedig valódi szociológiai szemlélettel, és olyan módszerrel, amely a helyes eredményt egyedül lehetővé tevő módszer, vizsgálták a jogi és állami jelenségeket, amidőn a burzsoá jogszociológia számára a társadalmi viszonyok még nem értek meg, és amidőn a polgári jogszociológia maga is még csak gyermekcipőben járó kísérletezés volt.”¹⁶⁶² Az 1970-es évektől azonban már a jogszociológia önállóságát vallva megteremtette a hazai jogszociológia mint önálló diszciplína alapjait, mely közvetve hatást gyakorolt a magyar jogelméleti, illetve az egész hazai jogi közgondolkodásra. Kulcsár az 1976-ban megjelent *A jogszociológia alapjai* című monográfiájában még továbbment a jogszociológia megalapozásában és a jogelmélethez való viszonyának elméleti meghatározásában. Egyértelmű állásfoglalást tesz, amikor kijelenti, hogy „a szocialista társadalom további fejlődése objektíve igényli a marxista szociológia erőteljes fejlesztését.” Ez a körülmény az egyes problémákra irányuló jogszociológiai kutatások elősegítésében, illetve a marxista jogelmélet szociológiai „elemének” átgondolásában nyilvánul meg.¹⁶⁶³ Ez utóbbi kapcsán megjegyzi: „Minthogy a marxista jogelmélet eredendő szociológiai szemlélete egyre erőteljesebben bontakozik ki, legalábbis a marxista jogszociológiára nézve állíthatjuk, hogy ennek a jogszociológiának általános elmélete azonos lehet a jogelmélettel, azaz a jogelmélet adhatja meg azt az általános elméleti alapot – a marxista szociológia részeredményei mellett –, amelyre a jogszociológia a maga elméletképző munkája során támaszkodhat, és amely a maga absztraktabb szintjén a jogszociológia elméleti eredményeit is hasznosíthatja.”¹⁶⁶⁴ Ugyanakkor e helyen fontosnak tartotta

és jogszociológia. Kossuth Könyvkiadó, Budapest, 1987.; *A modernizáció és a jog*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1989.

¹⁶⁶¹ Kulcsár Kálmán: *A jogszociológia problémái... 245. o.*

¹⁶⁶² Uo. 264. o.

¹⁶⁶³ Kulcsár Kálmán: *A jogszociológia alapjai... 361. o.*

¹⁶⁶⁴ Uo. 370–371. o.

megjegyezni, hogy e lehetőség kiteljesedéséhez szükség van az 1930-as évektől kezdődően a marxista jogelméletre „ráakódott” normatív szemlélet, azaz a szocialista normativizmus maradványaitól való megszabadulásra. Bő tíz évvel később megjelent *Politikai és jogszociológia* című munkájában a magyar jogszociológia fejlődéstörténetét áttekintő fejezetben ezt a folyamatot, mint lezárt epizódot említi: „Az 1960-as évektől kezdődően folyamatosan gyengültek a »szocialista normativizmus« vonásai, míg végül 1971-ben Szabó Imre [utalás *A jogelmélet alapjai* című műre – Sz. J.] határozottan szembefordulva ezzel az irányzattal, szociológiai szemléletű jogelméletet épített fel.”¹⁶⁶⁵

A vizsgált korszak végén jelent meg *A modernizáció és a jog* című könyve, melyben a jog tudatos társadalomalakításban játszott szerepét vizsgálja. Az ún. centrum országok jogfejlődését mindig is mintának tekintő „Kelet-Közép-Európában” a társadalomtudományi, azon belül a jogtudományi irodalomban a rendszerváltozáshoz közeledve kurrens témává vált kérdésben fejtte ki álláspontját. Kulcsár érzékenyen rezonálva a világban bekövetkezett változásokra, immár jelentősen eltávolodott a marxista társadalom- és történelemszemlélet korábban általa is vallott nézeteitől.¹⁶⁶⁶ A modernizáció folyamatában fontos szerepet játszó jog bonyolult összefüggésrendszerére a következő összefoglaló jellegű magyarázatot adja: „Abból a tényből, hogy a modernizáció nagy összetettségű folyamat, amely átfogja a társadalom minden tevékenységi szféráját a gazdaságtól a politikán keresztül a kultúráig, következik, hogy a jog, mint ennek a folyamatnak az előrevivője csak akkor töltheti be sikeresen a szerepét, ha egyrészt önmagában is megváltozik (modernizálódik), másrészt képes ama jelenségek kibontakoztatásában való sikeres közreműködésre, amelyek e folyamat talaján keletkezve, magát a modernizációt viszik előre. Ebből következik [...], hogy a jog szerepe [...] nem csupán másodlagos ebben a folyamatban, hanem hatása túlnyomó részben közvetett is. Azaz nem vagy nem csak és nem elsősorban közvetlen normativitásában, az emberi magatartásnak a norma ráhatásával való alakításában lehet eredményes, hanem a folyamatok szabályozásában való részvételével, a társadalomban élő szerephálózat alakításával, intézmények és szervezetek teremtésével és formálásával stb. [...] [A] jog minden esetben [...] politikai és jogi kultúra kontextusában hat és működik.”¹⁶⁶⁷ Kulcsár a későbbiekben is a modernizá-

¹⁶⁶⁵ Kulcsár Kálmán: *Politikai és jogszociológia*... 136. o.

¹⁶⁶⁶ „A »szocialista vízió« alapján építkező társadalmak forradalom utáni évtizedeiben kialakuló néhány jelenség bizonyos hasonlóságot mutat a tradicionális és poszttradicionális társadalmakkal. A legfontosabb ezek közül az ideológia jellegének vagy legalábbis néhány összetevőjének változása, amelyek a társadalmi átalakulás, a modernizáció folyamata elméleti alapjául szolgáltak. Ez az ideológia, vagy néhány eleme »vallási« jelleget kapott, s ezért olyan funkciót tölt be, az innovációval, a társadalmi-politikai változásokkal szemben, mint a »hagyományos vallási terminusok« a tradicionális társadalmakban.” (Kulcsár Kálmán: *A modernizáció és a jog*... 196. o.)

¹⁶⁶⁷ Uo. 211–212. o.

ció tematikáját előtérbe helyezve a jogszociológia társadalomelméleti megalapozására törekedett. Szintézisre törekvésének fontos jellemzője, hogy a jogszociológiai gondolkodást igyekezett a jogelméleti irányzatok széles körében elhelyezni. A jogszociológia mint szakszociológia művelésében ugyanakkor érdemi kutatásokat nem folytatott.

A Peschkát és kortársait követő fiatalabb nemzedék tagjaként indult Varga Csaba (1941)¹⁶⁶⁸ szakmai pályafutása, aki a marxista jogelméleti gondolkodásban tapasztalható ideológiai kényszerek „enyhülése” korai időszakában kezdhette meg kutató tevékenységét. Az 1970-es években keletkezett műveiben a jog marxizáló társadalomelméleti megalapozásának igényével lépett föl, ami sok szempontból belesimult a korabeli hazai jogelméleti fősodorba. Első jelentős monográfiája *A kodifikáció mint társadalmi-történelmi jelenség* címen 1979-ben jelent meg, melyben imponáló mennyiségű szakirodalmat feldolgozva mutatja be a kodifikációs tevékenység történetét a kezdetektől a szocialista törekvésekig. A jogalkotás e specifikus típusának vizsgálatát társadalomtörténeti kontextusba helyezve végezte el,¹⁶⁶⁹ kimutatva, hogy a kodifikációs elmélet mögött a filozófiai racionalizmus, a „matematikailag rendezett világkép”, a természetjogi doktrína és ezek axiomatikus gondolata alapján szerveződött egységes nézetrendszer húzódik meg, amely a társadalom fölötti uralom gyakorlásának alkalmas eszközévé, politikai instrumentumává vált: „Ebből következően [...] a kodifikációs küzdelem csupán a politikai küzdelem leple, kifejeződési formája; hogy mind a feudális abszolutizmus, mind a feltörekvő burzsoázia kodifikációs kísérletei mögött meghatározott társadalmi erők meghatározott gazdasági-politikai törekvései állottak.”¹⁶⁷⁰ Varga e művében – a későbbi tájékozódási irányokat is megelőlegzően – a jog analíziseként jó néhány olyan megállapítást tesz, melyben visszaköszönnek a Lukács György révén a hazai jogelméletbe begyűrűző fogalomrendszerből a közvetítés, illetve a visszatükröződés, vagy a Peschka által előszere-

¹⁶⁶⁸ Varga Csaba (1941. május 25., Pécs) a pécsi jogi karon szerzett diplomát. Kandidátusi fokozatot 1976-ban, MTA doktora fokozatot 1991-ben szerzett. 1965-től az MTA Állam- és Jogtudományi Intézetének kutatója. 1982-től 2002-ig az ELTE jogi karának oktatója, 1991-től egyetemi tanára. 1991 és 1994 között a Miniszterelnöki Tanácsadó Testület tagja, kormányfőtanácsos. 1995-től a Pázmány Péter Katolikus Egyetem jogi kara Jogbölcséleti Intézetének alapító professzora. 2011-ben emeritált. Életéről és munkásságáról lásd Pokol Béla: *A magyar jogelmélet állapotáról...* 1331–1332. o.; Szilágyi Péter: *Jogbölcsélet...* 56. o.; Szabó Miklós: *Jogelmélet és jogszociológia...* 510–513. o. Jelentősebb jogelméleti művei a vizsgált időszakban: *A kodifikáció mint társadalmi-történelmi jelenség*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1979.; *A jog helye Lukács György világképében*. Magvető Kiadó, Budapest, 1981.; *Politikum és logikum a jogban. A jog társadalomelmélete felé*. Magvető Könyvkiadó, Budapest, 1987.

¹⁶⁶⁹ A kodifikációt a társadalmi gyakorlat részének tekintette, melyről megállapítja: „A maga közvetlenségében a kodifikáció nem más, mint forma: adott tartalmak szervezésének és objektíválásának eszköze. Társadalmilag konkrét szükségyszerűséggel arculata ezért mindig meghatározott. Típusai, esz-köztára ezért funkcióbetöltése szükségétől, a végső fokon determináló társadalmi önmozgástól függ.” (Varga Csaba: *A kodifikáció mint társadalmi-történelmi jelenség...* 328. o.)

¹⁶⁷⁰ Uo. 10. o.

tettel alkalmazott jogi objektiváció terminus, de szóba kerül a jog nyelvi formája, illetve a sajátos jogi racionalitás kérdése is.¹⁶⁷¹

Lukács filozófiai és jogfilozófiai jelentőségének külön kötetet szentelve jelentette meg 1981-ben *A jog helye*. Lukács György világképében című munkáját. Az egy évtizeddel korábban elhunyt magyar tudós életművének jogi relevanciáját elsősorban az *Ontológia* alapján vizsgálja, és „egy új, marxista jogelmélet ígéretét felcsillantó” jogi ontológia kidolgozásának lehetőségét veti fel. Az életrajzi és hatástörténeti vonatkozások áttekintését követően megállapítja, hogy a szocialista normativizmus meghaladásában az *Ontológia* módszertanára lehet támaszkodni. Lukács művének a marxista jogelmélet megújítására gyakorolt hatását kivételesnek tekinti: „A lukácsi *Ontológia* a marxista jogelmélet belső megújulása szempontjából a legjobbkor született. Olyan megrögzött állásfoglalások kritikai felülvizsgálatára és meghaladására nyújt lehetőséget, amelyek módszertani gyökerei nemritkán a Lukács által ismeretelméletiként jellemzett megközelítésben rejlenek.”¹⁶⁷² A könyv második felében az *Ontológia* módszerét, egyes tételeit és összefüggéseit, a jogi szféra lukácsi leírását interpretálja, amelyből jogelméleti következtetéseket von le. A Lukács által képviselt jogfelfogás Vargát egyértelműen a társadalomelméleti megalapozású jogelmélet irányába tereli. Ennek kapcsán az *Ontológia* jogszemléletének elemzése, termékenyítő továbbgondolása saját jogelméleti nézőpont megalapozását sejtetik.¹⁶⁷³ Így részlete-

¹⁶⁷¹ „A jog mindenekelőtt a gazdasági viszonyok, az osztályharc adott állapotának kifejlődése. [...] [A] társadalmi-gazdasági összmozgásban a jog nem egyszerűen tükörkép, elvont képmásként jelentkező tartalom, hanem a közvetítés eszköze, amelynek sajátos funkcionálásához sajátos formai megszervezése szükséges. [...] Sem születésében, sem további alakulásában a formai racionalitás nem öncélú: a politikai uralom érvényesülését, társadalombefolyásolása hatékonyságát támogatja. [...] A [...] jog [...] annak érdekében, hogy külső mértékül, mintául, a magatartás standardjául szolgáljon – mert ez az, ami objektivációja létértelme, amiért objektivitást nyert –, nyelvi formában rögzítik. A nyelvi forma nemcsak valaminő esetleges tartalomhordozó: adott nyelvi formáját a maga szövegszerűségében a jogot megtestesítőjeként ismerik el. [...] [A] formálisan racionalizált struktúra nem külső és véletlenszerű járulékként, csupán tartalmi kapcsolatai s vonatkozása révén járul a joghoz, hanem maga a tételezett, normatív, alkalmazandó, magatartási-döntési mintaként szolgáló jogi objektiváció az, ami formálisan racionalizált szervezethez nyert.” (Uo. 323–324. o.) Egy 1980-ban megjelent írásában Philip Selznick és Philippe Nonet könyvéről szóló szemleciikkében a jog instrumentalizációjáért lelkesedve a jog struktúrái átalakítását vizionálja. Vö. Varga Csaba: Átalakulóban a jog? *Állam- és Jogtudomány*, XXIII. köt. (1980) 4. sz. 670–680. o.

¹⁶⁷² Varga Csaba: *A jog helye*. Lukács György világképében... 151–152. o.

¹⁶⁷³ Könyve végén vállalkozásának eredményét értékelve a következőket írja: „Az *Ontológia* tulajdonképpeni jogelméleti hasznosítása persze úgy lennie a legeredményesebb, ha tanulságai a marxista filozófia egészen átszűrve vezetnének a jog egyes kérdéseinek újrafogalmazásához. Am ez egyelőre túl nagy feladat, mert mindenekelőtt az *Ontológia* kellően elmélyült filozófiai értékelését, belső összefüggései ismételt átgondolását, a marxista filozófia hagyományos fogalomrendszerével történő kategoriális egyeztetését előfeltételézn. Mindezek hiányában a jelen vállalkozás lényegesen szerényebb kísérlet. A marxista jogelmélet néhány problémájának megvilágításához kívánt közelebbjutni a lukácsi életmű szempontunkból legfontosabb mozzanatainak csokorba gyűjtésével, rendszerbe foglalásával és néhány tanulságának levonásával.” (Uo. 264. o.)

sen tárgyalja a totalitásszemlélet módszertani kérdéseit, a komplexuselméletet és a közvetítés kategóriáját, továbbá a jog mint objektiváció kérdését, a jog visszatükröződés-ként való felfogását,¹⁶⁷⁴ rendszerszerűségét, a jog különeműségét (érvényesség), a jogérvényesülés összetevőit (jogi racionalitás, „jogász világnézet”, jogi nyelv és logikai dimeziói). Varga legkonstruktívabb megjegyzései a konkrét jogi mechanizmusok elemzése kapcsán nyilvánulnak meg, mint például a jogalkotás és jogalkalmazás dialektikájának ontológiai értelmezése: „[A]z ontológiai megközelítésben a jogalkotás primátusának helyét a jogalkalmazás foglalja el. Ennek persze semmi köze sincs a jogalkalmazás bármiféle önkényes önállósításához. Csupán annak elvi kimondásáról van szó, hogy a jogalkotás nem abszolút módon és nem is minden további feltétel nélkül meghatározó. Mint minden tételezés, ez is alá van vetve az emberi gyakorlat próbájának. Tehát a jogalkalmazás nem egyszerűen jogalkotói tételezések végrehajtása, hanem felelős döntés, ahol nagyon is valóságos érdekek csapnak össze, és kívánnak a joggal összeegyeztethető, de ugyanakkor a konfliktust a társadalmilag kívánatos irányban és módon valóban rendező megoldást. Jogalkotás és jogalkalmazás nemcsak feltételezik egymást, de folytonosan egymásba is kapcsolódnak. A jogi rendezés kinyilváníthatja ugyan a jogalkotói tételezések feltétlenül meghatározó szerepét (s ezzel a jogalkalmazásnak kizárólag a jogalkotás alá rendelését), ontológiai nézőpontból azonban ez nem több, mint a jog hivatalos működési elvének posztulálása, aminek valóságosságát végső fokon más – jogon kívüli – tényezők szabják meg.”¹⁶⁷⁵

Az 1980-as években megjelent tanulmányai a társadalomelméleti megközelítés továbbvitelének jegyében születtek. Erről tanúskodik az 1987-ben megjelent *Politikum és logikum a jogban*. A jog társadalomelmélete felé című tanulmánykötete. Írásában továbbra is meghatározó Lukács *Ontológiája* nyújtotta lehetőségek kiaknázása, a jogi gondolkodás társadalomelméleti megközelítésében a makroszociológiai jogelmélet szerepének föltárása, a jogalkotás, a kodifikáció és a jogracionalizálás viszonyrendszerének vizsgálata, a jogalkalmazás elméleti-módszertani kérdéseinek exponálása. A jogalkalmazás természetét vizsgálva, a hagyományos, klasszikus szillogizmus modelljére épülő formalista megközelítés, az ún. mechanikus jogalkalmazó képével szakítva, a bonyolult kölcsönhatásokat, a jogszabály és az eset egymásra vonatkozását hangsúlyozza.¹⁶⁷⁶ A jogot immár a tételes joggal szemben egy állandóan formá-

¹⁶⁷⁴ „A jog [...] közvetlen módon, ismeretelméleti értelemben csak önmagát mint posztulált jogi valóságot, az ember által felépített második természet egy szeletét tükrözi.” (Uo. 221–222. o.)

¹⁶⁷⁵ Uo. 154–155. o.

¹⁶⁷⁶ „A jogalkalmazási folyamat alkotó jellege (tehát az, hogy a hozandó döntést nem egyszerűen a jogalkotói tételezés határozza meg, hanem a bíróját saját értékelésén keresztül közvetlenül társadalmi-politikai környezete is) már a döntési premisszák kialakításánál megmutatkozik.” (Varga Csaba: *Politikum és logikum a jogban*. A jog társadalomelmélete felé... 365. o.)

lódó, abból az adott pillanatban levezetett jelenségnek tekinti.¹⁶⁷⁷ Vizsgálódásaiban előtérbe kerül a kritikai helyzetfelmérés, módszertani tisztázás, ontológiai rekonstrukciós kísérlet, a jog, a nyelv és a logika rendszerszerű összefüggéseinek vizsgálata. Időközben Varga szemléletmódjának filozófiai, elméleti kiindulópontja is módosult, így előtérbe került a modern nyelvfilozófia és a kulturális antropológia hatása. Mindezek eredményeképpen az 1990-es évek elejére a társadalomelméleti megalapozású jogelmélet kialakításának helyébe a jogalkalmazás elméleti megalapozásának igénye lépett.¹⁶⁷⁸

A „fényes szelek nemzedékéhez” képest egy egész emberöltővel fiatalabb generáció tagjaként kezdte meg tudományos működését Sajó András (1949).¹⁶⁷⁹ Az 1970-es évek végétől kezdődően közzétett jelentősebb írásaiban Peschka és Kulcsár hatása fedezhető fel. A marxista jogelmélet megújításának kísérlete során a jog társadalomelméleti megközelítése, illetve a jog elméleti szociológiai szemléleté koordinátarendszerében elemzi a jog jelenségvilágának számos mozzanatát. Az 1978-ban megjelent *Társadalmi szabályozottság és jogi szabályozás* című terjedelmes tanulmányában a hagyományos normativista megközelítéssel szemben kifejezetten szociológiai és szociálpszichológiai fogalmakat használva magyarázza a jog szabályozó szerepét, funkcióját. Kiindulópontja szerint a jogtudomány és különösen a jogelmélet a jog társadalmi összefüggéseinek megismerésére törekszik. Megállapítja, hogy „[a] jog a társadalom átfogó irányításának eszközeként jelenik meg mind bonyolultabbá váló társadalmi rendszerekben.”¹⁶⁸⁰ Tanulmányában a szerepelmélet alapfogalmaiból kiindulva használja a pozíció és a szerep fogalmakat a társadalmi struktúra mint „együttműködési struktúra” meghatározásakor. Az együttműködés módját alap-

¹⁶⁷⁷ „Bármennyire provokatívnak hangzik [...] a jog nem azonos a pozitív, a tételes vagy tételezett joggal. A jog olyasvalami, amit a tételes jogból mindenkor éppen létrehozunk; ami a tételes jog közegein keresztül állandóan formálódásban van.” (Uo. 405. o.)

¹⁶⁷⁸ Vö. Varga Csaba: *A bírói ténymegállapítási folyamat természete*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1992.

¹⁶⁷⁹ Sajó András (1949. március 25., Budapest) jogi diplomát az ELTE jogi karán szerzett. Ezt követően az MTA Állam- és Jogtudományi Intézetének munkatársa lett. Kandidátusi fokozatot 1972-ben, MTA doktora fokozatot 1983-ban szerzett. Oktató tevékenységet a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen (Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem), illetve az ELTE Állam- és Jogtudományi Karán folytatott. 1991-től a Közép-európai Egyetem (CEU) professzora. 1995-ben az MTA levelező, 2001-ben rendes tagjává választották. 2008–2017 között az Emberi Jogok Európai Bírósága bírójává volt. Életről és munkásságáról lásd Pokol Béla: *A magyar jogelmélet állapotáról... 1330–1331. o.*; Szilágyi Péter: *Jogbölcselet... 56–57. o.*; Szabó Miklós: *Jogelmélet és jogszociológia... 516–518. o.* Jelentősebb jogelméleti tárgyú művei a vizsgált időszakban: *Társadalmi szabályozottság és jogi szabályozás*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1978.; *Jogkövetés és társadalmi magatartás*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1980.; *Kritikai értekezések a jogtudományról*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1983.; *Látszat és valóság a jogban*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1986.; *Társadalmi-jogi változás*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1988.; *Gazdaság és jog kapcsolata – jogelméleti szempontból*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1989.

¹⁶⁸⁰ Sajó András: *Társadalmi szabályozottság és jogi szabályozás... 8. o.*

vetően a termelőerők (Marx) szabják meg. Az együttműködésben meghatározott struktúrák alakulnak ki, amelyekben Sajó szerint az „objektív szükséges cselekvések” meghatározta pozíciók alakulnak ki. Az együttműködési módok mint a pozíció szerinti viselkedésnek a másik pozícióhoz igazodó része adják a szerepet, mely nem más, mint „az egyazon együttműködési struktúra két pozíciója közti viselkedésre vonatkozó elvárások összessége.” Majd így folytatja: „Az egyén számára a szereppel fejezhető ki cselekvésének társadalmi meghatározottsága, míg a pozíció mutatja a szerep objektív-strukturális alapját, amely objektív alap különféle elvárásokban való visszatükrözése válik a cselekvés irányítójává.”¹⁶⁸¹ A szerepelvárások tartalmilag szokásokban – normák önszabályozó rendszerében – manifesztálódnak, melyek normatív erejét a társadalmi gyakorlatból meríti. A hagyományos normativista felfogás kritikájaként állapítja meg, hogy „az együttműködési struktúrák alapvetően önmeghatározóak, s hogy a jogszabály a maga elvontságában csak kivételesen irányítja a viselkedést.”¹⁶⁸²

Az 1980-ban megjelent *Jogkövetés és társadalmi magatartás* című monográfiája a társadalmi integrációért felelős joggal mint „az állami cselekvés szabályával” foglalkozik.¹⁶⁸³ Vizsgálja, hogy milyen körülmények és milyen társadalmi folyamatok befolyásolják az állampolgárok jogszerű magatartását. Könyvében jogtudományi, ideológiakritikai és szociológiai megközelítést alkalmazva vizsgálja, hogy a társadalmi lét különböző szféráiban, a gazdasági-termelési folyamatban, a politikai-állami rendszerben és a mindennapi életben a társadalmi magatartás miként válik jogkövetéssé. Külön foglalkozik a jogkövetésnek a társadalmi tudattal való összefüggésével, illetve empirikus szociológiai és szociálpszichológiai kutatások eredményeire alapozottan azokkal az egyéni tudati tényezőkkel, amelyek a jogi szabályozás figyelembevételére indítanak. Sajó megközelítése a normativizmus mérsékelt és korszerűsített változataihoz képest is alapvető elmozdulást jelent.

Nagy visszhangot váltott ki az 1983-ban megjelent *Kritikai értekezés a jogtudományról* című műve, melynek előszavát a következő mondattal kezdi: „A jelen dolgozat végkövetkeztetése (kissé sommás formában), hogy a jogtudomány nem tudomány.”¹⁶⁸⁴ Azaz nem természet- és nem társadalomtudomány, nem felel meg a tudományok paradigmájának, mivel vizsgálódása nem a „valóságra” irányul. Sajó itt

¹⁶⁸¹ Uo. 20. o.

¹⁶⁸² Uo. 34. o.

¹⁶⁸³ „A jog, mint program sajátosságát az adja, hogy nem pusztán az egyes alrendszerek meghatározta szabályozást végzi, és nemcsak az egyes alrendszereket szabályozza, hanem mindelelőtt az egyes alrendszerek közötti viszonyt: vagyis elsődlegesen az egész rendszer integrálását biztosítja, mégpedig alapvetően a termelési szerkezetnek megfelelően modellezve az »egész« struktúráját. Az alapvetően a termelésben meghatározott állami alrendszert a hatalmi-politikai viszonyok erősítik föl államtársadalmi-integratív jelentőségű alrendszerré.” (Sajó András: *Jogkövetés és társadalmi magatartás... 50. o.*)

¹⁶⁸⁴ Sajó András: *Kritikai értekezés a jogtudományról... 7. o.*

abból a tudomány-szociológiai téziséből indul ki, hogy „tudomány az, amit a tudósok tudományként csinálnak.”¹⁶⁸⁵ Szűkebb tudomány-szakjára vonatkozóan megállapítja: „A jogelméleti jogszociológia ugyan a mai napig jórészt csak teoretizál arról, milyen is lehetne, ha egyszer tudná, milyennek kell lennie, de a »valóság« figyelembevétele áll a kutatások előterében. Ez a valóság azonban inkább (normatív), mint társadalmi jellegű.”¹⁶⁸⁶ Majd később így fogalmaz: „[A]z ágazati jogtudományokban, és részben a jogelméletben is a szociológiai szemlélet pusztán stílusjegy, vagy mindenesetre nem sokkal több, mint bírói gyakorlaton túl fekvő tények (jogi tények) figyelembevétele.”¹⁶⁸⁷ Sajó szerint amit „ma” jogtudománynak neveznek, az valójában „eltérő szintű elméletek és leíró tevékenységek konglomerátuma”, és a „valóság” helyett a vizsgálódás „anyaga” lényegében a jogágban keresendő.”¹⁶⁸⁸ Kritikusan állapítja meg, hogy „a jogtudomány elsősorban működésében, de tartalmilag is csak töredékesen tudomány. [...] Nincs sem egységes elméleti rendszer, mely áthatná a jogtudomány működését, sem egységes módszertan, melyet a jogtudomány követne.”¹⁶⁸⁹ A jogtudományi megismerés kapcsán Lukács–Peschka-tézisét hivatkozza, mely szerint a munka modelljéhez hasonlóan a jogi szabályozás teleologikus tételezés, és a céltételezés sikerességéhez az objektív összefüggéseket kell figyelembe venni. Ugyanakkor a jogtudományi elméleti visszatükröződés során „a jogtudomány megismerési teljesítménye nélkülözi azt a megbízhatóságot és egzsátságot, mely a közfelfogás szerint a tudományt jellemzi. A jogtudomány jórészt a jogból átvett fogalmakkal dolgozik, és a jogot használja, a jog pedig nem a valóság ismeretelméletileg helyes tükröződésé-ként tételeződik.”¹⁶⁹⁰ Mindezt pedig elsősorban a jog normatív jellege rontja le, amely a „helyes” megismerés legfőbb akadálya. A jogtudomány jövőképéről a következőket vallja: „[A] tudományos elméletképzés formai követelményeinek fokozott érvényesülése várható [...] a jogi elméletekben. [...] A jogtudománynak a lehetőségek határáig szociotechnikává fejlesztése tudományelméleti szempontból is kívánatos, mert a jurisprudentia, mint techné részben éppen tudományos ambícióinak esve áldozatul, elmarad lehetőségeitől, és vele szemben jelentkező társadalmi igényektől.”¹⁶⁹¹

Az 1980-as évek végéhez közeledve Sajó tudományos érdeklődésében változás következett be. A jogelméleti, jogszociológiai orientációt az alkotmányjog, az alapjogvédelem elméleti és gyakorlati kérdéseinek kutatása váltotta fel. Elméleti jogi vizsgálódásainak egyik lezáró műveként olvashatjuk az 1988-ban megjelent *Társadalmi-jogi változás* című munkáját, melyben a tudatos társadalomirányítás egyik legfontosabb

eszközeként felhasznált jogot vizsgálja. Bemutatja a társadalmi változás instrumentumának tekintett jog befolyásolási eszközeit, viszonyát az államhoz, illetve a politika szférájához. Tárgyalja továbbá az instrumentális szemlélet hatását a jogalkotásra és a jogalkalmazásra, és általában a jog működésére, kitérve a „jogátvitel” és jogi modernizáció problematikájára. Végül utalni kell az 1989-ben publikált *Gazdaság és jog kapcsolata – jogelméleti szempontból* című kismonográfiájára, melyben részletesen vizsgálja a jog és gazdaság viszonyrendszerét. Feltárja a kérdéskör elmélettörténeti előzményeit a marxista megközelítéstől egészen a kortárs elméleti magyarázatokig. A módszertani kérdések taglalása kapcsán szó esik a jog gazdasági elméletének (law and economics) kortárs irányzatáról.¹⁶⁹² A gazdaság jogi visszatükröződésének elmélete alapján keresi a választ a gazdaság jogi szabályozhatóságának problémájára.

Az 1970-es és az 1980-as évek hazai jogelméleti gondolkodásában számos további szerző bontogatta szárnyait, de többségük szakmai-publikációs tevékenységének kiteljesedése túlmutat az 1989/90-es időszakon. E sorban fontos kiemelni Tamás András (1941)¹⁶⁹³ munkásságát, aki számos jogterület tudományos művelése mellett jogelméleti tárgyú írásaival is felhívta magára a figyelmet. Korai elméleti munkáiban Hegel hatása fedezhető fel. *Bíró és társadalom* című, 1977-ben megjelent művében Hegelre vonatkozó hivatkozásainak száma meghaladja a Marxra való utalásokat.¹⁶⁹⁴ Könyvében elemzi a normativitás és bírói jogalkalmazás természetét, valamint a jogtudat és jogérvényesülés dialektikáját. Az 1980-as évektől írásaiban a skandináv realizmus hatásával szembesülhetünk. Ígéretes elméleti jogi vizsgálódások és teoretikus megállapítások fűződtek Szilágyi Péter (1945)¹⁶⁹⁵ nevéhez, aki az 1970-es évek közepétől a jogi felelősség – preferáltan a „következetes determinista” koncepció – elméleti alapjainak vizsgálatára vonatkozó írásaival vált ismertté.¹⁶⁹⁶ Ezen túlmenően a jogalkotás, illetve a jogtudományi módszertan kérdéseit elemző tanulmányai jelentek meg a tárgyalt időszakban. Szintén itt említhető meg Visegrády Antal (1950)¹⁶⁹⁷

¹⁶⁹² Említésre méltó, hogy Sajó jelentős szerepet töltött be a jog gazdasági elmélete hazai meghonosításában. Vö. Sajó András: *Közgazdasági vizsgálódások a jogról*. In: Harmathy Attila – Sajó András (szerk.): *A jog gazdasági elemzése (Válogatott tanulmányok)*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1984. 5–42. o.

¹⁶⁹³ Életről és munkásságáról lásd Szabó Miklós: *Jogelmélet és jogszociológia...* 526. o.

¹⁶⁹⁴ Tamás András: *Bíró és társadalom. A jogtudat és a jogérvényesülés dialektikája*. Közgazdasági és Jogi Kiadó, Budapest, 1977.

¹⁶⁹⁵ Életről és munkásságáról lásd Szabó Miklós: *Jogelmélet és jogszociológia...* 524–525. o.

¹⁶⁹⁶ Szilágyi Péter: *A jogi felelősség fogalma és alapjai*. *Jogtudományi Közöny*, XXIX. évf. (1974) 6. sz. 280–292. o.; *A jogi felelősség társadalmi érvényesülése és feltételei*. *Jogtudományi Közöny*, XXIX. évf. (1974) 9. sz. 503–512. o.; *A jogi felelősség alapja – avagy mire jó a felelősségelmélet*. In: Asztalos László – Gönczöl Katalin (szerk.): *Felelősség és szankció a jogban*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1980. 57–108. o.; *A jogi felelősségi rendszer sajátosságai és alapkategóriái*. *Jogtudományi Közöny*, XLI. évf. (1986) 12. sz. 597–604. o.; *A szankcionálás és a szankció a jogi felelősségi rendszerben*. ELTE Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 1990.

¹⁶⁹⁷ Életről és munkásságáról lásd Szabó Miklós: *Jogelmélet és jogszociológia...* 529–530. o.

munkássága, aki a szociológiai jogelmélet tárgykörébe tartozó *A bírői gyakorlat jogfejlesztő szerepe* című 1988-ban megjelent monográfiájával tette le a névjegyét.¹⁶⁹⁸ Az 1980-as évek legvégén Szabó Miklós (1951)¹⁶⁹⁹ a jogi ontológia megalapozásának kérdéseivel foglalkozó terjedelmes tanulmányok közlésével szerzett ismertséget magának. Írásaiban többek között a jog és a teleológia viszonyával, illetve a jog működésének modelljeivel foglalkozott.¹⁷⁰⁰ Peschka ez irányú munkásságát követően Szabó újszerű megközelítésben vizsgálta a jogi ontológia alapkérdéseit. Elemzése során arra a következtetésre jutott, hogy a Lukács-féle teleológiai modell nem alkalmas egy jogelmélet ontológiai megalapozására. A lukácsi ontológia termékeny elemzése mindazonáltal további lehetőségekkel kecsegtet. Szabó önálló elméletalkotási kísérletre is vállalkozott, amikor a jog funkcionális megközelítését összekapcsolta a jog működésének mozzanataival.¹⁷⁰¹

A szocializmus korszakának jogelméleti öröksége természetesen további kutatást, elemzést és értékelést kíván. Az itt röviden bemutatott jogelméleti „teljesítmények” a még ma is alkotó jogtudósok tekintetében értelemszerűen nem jelenthetik az életművek általános értékelését, mivel az érintettek a rendszerváltozást követő majd három és fél évtizedes időszakban teljesítették ki tudományos működésüket. Ennek feldolgozása még várat magára.

¹⁶⁹⁸ Visegrády Antal: *A bírői gyakorlat jogfejlesztő szerepe*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1988.

¹⁶⁹⁹ Életről és munkásságáról lásd: Szabó Miklós. In: Nagy Zoltán (szerk.): *Jogászprofesszorok Miskolcon...* 663–669. o.

¹⁷⁰⁰ Szabó Miklós: Jog és teleológia. In: *Publicationes Universitatis Rerum Polytechnicarum Miskolciensis: Series Juridica et Politica*, Tom. III/a. Fasc. 1–4. Nehézipari Műszaki Egyetem, Miskolc, 1988. 87–135. o.; A jog evolúciós elmélete: Kísérlet egy fogalmi váz kialakítására. In: *Publicationes Universitatis Miskolciensis: Sectio Juridica et Politica*, Tom. IV. Fasc. 1–7. Miskolci Egyetem, Miskolc, 1990. 61–109. o.

¹⁷⁰¹ A jog működésének általa felállított modelljéről a következőképpen ír: „A [...] javasolt modell a társadalmi lét szerkezetéből indul ki: az egyén-közösség-környezet közvetített viszonyából. Ebben a jog mint a pólusok között közvetítő objektíváció-típus kap helyet, a társas tevékenység szimbolikus mintáinak rendszereként. Két szerveződési szint (az egyéni-organizmus és a társas-közösségi) megkülönböztetéséről és összekapcsolásáról van szó, s e kettősségnek a jog modelljében is meg kell jelennie. A jog tehát egyfelől objektívációs rendszerként a reprodukció mintáit rögzíti, s ezáltal meghatározza a társadalmi ténylegességet; a (jogi és nem jogi) szervezetek működése révén. Másfelől a kérdés a jog megjelenése az egyének tevékenységrendszerében. Ez egyrészt magának a társadalmi tevékenységrendszernek a ténylegessége, másrészt a szervezetek működéséből előálló társadalmi környezet ténylegessége hordozza. Ezekből építkezik az egyén, amikor modelleket alkot saját tevékenysége számára; e modellek leegyszerűsítő/leegyszerűsített struktúrája lép a környezeti komplexitás helyére, s teszi lehetővé a (sztereotipizált) cselekvést. Valójában azonban egy reprodukciós ciklusról van szó: a jogi objektívációs rendszer kiképződéséről a társadalmi (egyéni) gyakorlatból, és a további gyakorlatot alakító visszacsatolódástól. S e szerkezet akkor is létezik, ha sokszorosán összetett megjelenése elfedi a lényegét.” (Szabó Miklós: A jog evolúciós elmélete: Kísérlet egy fogalmi váz kialakítására... 101–102. o.)

EPILOGUS

A könyv végére érve a szerzőnek számolnia kell azzal a lehetőséggel, hogy minden igyekezete ellenére írásából kimaradtak olyan művek és szerzők, amelyekről, illetve akikről szólni kellett vagy lehetett volna. Sőt előkerülhetnek a jövőben még föl nem fedezett, esetleg kéziratban hátramaradt munkák, amelyek árnyalhatják a hazai jogbölcséleti gondolkodás történetéről kialakult eddigi ismereteinket. Ez utóbbira példa Horváth Barna *The Bases of Law (A jog alapjai)* című, 1948-ban készült angol nyelvű kézírata, ami Bibó István irathagyatékában maradt fenn, és csupán 2006-ban került magyar nyelvű tükörfordításban kiadásra. Ugyancsak itt említhető Hegedüs József *A szintetikus jogbölcsélet alapjai. (ahogy ma – 1975-ben – látom azokat)* című kéziratának közelmúltbeli felbukkanása. De utalhatunk olyan kéziraatra is, amelynek létezéséről Moór Gyula egyik közeli tanítványa számolt be. Solt Kornél mestere jogfilozófiai szintézisét tartalmazó több száz oldalas, nyomdai kiadásra előkészített kéziratáról az 1990-es évek elején tett említést, amelyet annak idején maga is látott, de sorsáról mind a mai napig nem tudunk többet. És ki tudja, hogy vár-e még ránk e tekintetben meglepetés?

A T. Olvasóban természetesen hiányérzet is adódhat, mivel az elmúlt bő három évtized hazai jogelméleti gondolkodásáról nem esik szó a kötetben. Úgy gondolom, hogy egy elmélettörténeti munkában a „kortársakról” nehéz olyan átfogó képet, elemzést adni, ami „lezártnak” lenne tekinthető. Olyan személyekről kellene írni, akikkel együtt élte meg a szerző a rendszerváltozás utáni évtizedeket, akikkel közösen igyekezett a hazai elméleti jogtudományt új utakra navigálni. A bekövetkezett változások előzményeit és eredményeit jól jellemzi a rendszerváltozás utáni korszak egyik jeles jogfilozófusa: „A létező szocializmus időszakában a magyar jogelmélet, a térség más országainak jogelméletéhez hasonlóan, a hivatalos rangra emelt marxista-leninista ideológia foglyává vált. A diktatúra puhulásával azonban, elsősorban Peschka Vilmos, Sajó András, Kulcsár Kálmán és Varga Csaba törekvéseinek köszönhetően, megjelentek olyan jogelméleti kezdeményezések, melyek új tájékozódási pontokat kerestek, és megkísérelték meghaladni a hivatalos jogelméleti kánont. A rendszerváltás időpontjában tehát a hazai jogelmélet már korántsem volt

monolit szerkezetű, 1989 után pedig a fejlődés új lendületet kapott. Mára a jogelméleti közösségben van autentikus képviselője a »jog gazdasági elemzésének«, a »jog és irodalom« irányzatának, a katolikus természetjognak, a jog antropológiai megközelítésének, vagy éppen az analitikus jogelméletnek, hogy csak néhány markáns irányzatot nevesítsünk itt.¹⁷⁰² A közelmúlt jogelméleti irodalmáról már elkészült néhány áttekintő elemzés, amelyek nemcsak bemutatják, hanem értékelik is a rendszerváltozást követő hazai jogelméleti gondolkodás teljesítményét, intézményes viszonyait és az elméleti útkeresések eredményeit.¹⁷⁰³ Vagyis megtörténtek az első lépések!

¹⁷⁰² Győrfi Tamás: A többretegű jog koncepciója. *Miskolci Jogi Szemle*, II. évf. (2007) 2. sz. 119. o.

¹⁷⁰³ Varga Csaba: A jogbölcsekedés állapota Magyarországon. *Állam-és Jogtudomány*, XLVII. évf. (2006) 1. sz. 3–29. o. (Ugyanaz: *A magyar jogrendszer átalakulása 1985/1990–2005. Jog, rendszerváltozás, EU-csatlakozás.* (Szerk.: Jakab András és Takács Péter) II. köt. Gondolat – ELTE ÁJK, Budapest, 2007. 1132–1154. o.; Paksy Máté – Takács Péter: Kontinuitás és diszkontinuitás a magyar jogbölcseletben. Korreferátum Varga Csaba A jogbölcsekedés állapota Magyarországon című előadásához. In: *A magyar jogrendszer átalakulása 1985/1990–2005...* 1155–1165. o.; Szabó Miklós: Jogelmélet és jogszociológia... 510–542. o.

A MAGYAR JOGBÖLCSELETI IRODALOM VÁLOGATOTT BIBLIOGRÁFIÁJA*

Adamy János

– *Systema anti-philosophicum de origine civitatis*. Posonii, 1801.

Albélyi Antal

– *Philosophiae juris paecognita*. Comaromii, 1831.

Angyal Pál

– *A jogbölcsészet alaptételei.* Dunántúl, Pécs, 1922.

Ágoston Péter

- A törvényismerési köteletség a magánjogban. *Huszdik Század*, VIII. évf. (1907) 1. sz. 31-40. o.

- A magánjog osztályjellege és az osztályközi magánjog: *Szocializmus*, II. évf. (1907-08) 12. sz. 358-364. o.; 13. sz. 408-411. o.; 16. sz. 489-494. o.; 17. sz. 52-527. o.

– A nagybirtok hatása a magánjogra. *Huszedik Század*, IX. évf. (1908) 8. sz. 100–116. o.

- A jogismerés köteleossége. Magyar Jogászegyleti Értekezések. Új folyam, VI. köt. 41. füz. Pfeiffer, Budapest, 1913.

- A jövő polgári törvénykönyvének tervezete: (Klly. a „Munkásügyi Szemle” 1916. évi folyamából.) Nagyvárad, Társadalomtudományi Társaság, Nagyvárad, 1916.

Ányos István

– *Normatív elvek az etikában, jogban és esztétikában.* Klny. A Magyar Filozófiai Társaság Közleményei 1911-iki évfolyamából. Budapest, 1911.

Bánó István

– *Elementa jurisprudentiae naturalis secundum vestigia celeberrimorum Franc. Nob. de Zeiller ac de Egger, aliorumque de jurisprudentia meritissimorum virorum conscripta*. Claudio-
poli, 1836.

* A bibliográfia az 1990-ig megjelent művek adatait tartalmazza.

Bárany Gerő

- Jogbölcselet (I–III.) *Athenaeum*, X. köt. (1901) 2. sz. 223–230. o.; 3. sz. 356–366. o.; 4. sz. 514–532. o.
- Bűn és bűnhődés. *Athenaeum*, XI. évf. (1902) 2. sz. 227–238. o.; 3. sz. 306–319. o.; 4. sz. 443–458. o.

Bárd József

- Jurisprudencia és jogtudomány. *Jogtudományi Közlöny*, LV. évf. (1917) 13. sz. 120–122. o.
- *Pulszky Ágost jogbölcselete*. Magyar Jogászegyleti értekezések. XII. köt. 81. füz. Franklin-Társulat, Budapest, 1917.
- Somló Bódog jogászati alapvetése. *Husadik Század*, XIX. évf. (1918) 6. sz. 346–354. o.
- A jogtudomány fejlődési iránya. *Husadik Század*, XX. évf. (1919) 1–2. sz. 112–113. o.
- Somló Bódog. *Jogtudományi Közlöny*, LVI. évf. (1921) 5. sz. 33–36. o.

Benkő (Sámuel) Samuel

- *Tentamen philopatriae in Monarchiis et Aristocratiis promovendae philosophicum*. Vindobonae, 1787.

Berinke Dénes

- A szociális jogi irány történeti alapjairól. *Magyar Jogélet*, IX. évf. (1917) 52. sz. 1–3. o.; X. évf. (1918) 2. sz. 3–5. o.; 3. sz. 3–6. o.

Bibó István

- *Kényszer, jog, szabadság*. Acta Litterarum ac Scientiarum Reg. Universitatis Hung. Franciscus-Josephinae. Sectio: Juridico-Politica. Tom. VIII. Szegedi Városi Nyomda és Könyvkiadó Rt., Szeged, 1935.
- Vas-Tibor: Die Bedeutung der transzendentalen Logik in der Rechtsphilosophie. *Jog*, II. köt. (1935) 2–3. sz. 150–151. o.
- Le dogme du „bellum justum” et la theorie de l’infailibilité juridique. Essai critique sur la theorie pure du droit. *Revue Internationale de la Theorie du Droit*, vol. 10 (1936) no. 1. 14–27. o. (Magyar nyelven: „A bellum justum” dogmája és a jogi tévedhetetlenség teóriájának kritikai esszéje. [Ford.: Mold Attila és Zombor Ferenc] Bibó István Olvasóköri Füzetek. 3. füzet. Bolyai Kollégium, Miskolc, 1993.)
- Rechtskraft, rechtliche Unfehlbarkeit, Souveränität. *Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. XVII (1937) H. 5. 623–638. o. (Magyar nyelven: Jogerő, jogi tévedhetetlenség, szuverenitás. [Ford.: Zsidai Ágnes] In: Dénes Iván Zoltán [szerk.]: *Megtalálni a szabadság rendjét. Tanulmányok Bibó István életművéről*. Új Mandátum Könyvkiadó, Budapest, 2001. 321–334. o.)
- A jogelmélet fő kérdései tegnap és ma. Magántanári próbaelőadása, 1940. június 13. (Sajtó alá rendezte: Ruszoly József) *Jogtudományi Közlöny*, XLVII. évf. (1992) 3–4. sz. 89–95. o.)
- Dr. Bibó István egyetemi ny. r. tanár véleményes jelentése a Szegedi Tudományegyetem Jog- és Államtudományi Karához magántanári képesítése iránt folyamodó dr. Vas Tibor tudományos munkásságáról. (1947) MTAK Kézirattár Ms 5905/50–51.

- Losonczy István: A funkcionális fogalomalkotás lehetősége a jogtudományban. *Szellem és Élet*, V. évf. (1942) 3–4. sz. 171–175. o.
- Hozzászólás Moór Gyula „Jogfilozófia” c. előadásához. In: *Jogfilozófia*. (A Magyar Filozófiai Társaság vitaülése 1942 dec. 1-én.) *Athenaeum*, XXIX. köt. (1943) 2. sz. 167–170. o.
- Hans Kelsen: *Tiszta Jogtan*. (Bibó István fordításában) ELTE Bibó István Szakkollégium, Budapest, 1988.
- *Die Schule von Szeged. Rechtsphilosophische Aufsätze von István Bibó, József Szabó und Tibor Vas*. (Herausgegeben mit Bio- und Bibliographie versehen von Csaba Varga) Szent István Társulat, Budapest, 2006. 23–77. o.
- Bihari Imre (fordítás)
- Ahrens, Heinrich: *Természetjog vagy jogbölcselet*. (Ford.: Bihari Imre) Athenaeum, Pest, 1872.

Bochkor Mihály

- *Socialismus a jogban*. Ellenzék Könyvnyomda, Kolozsvár, 1905.
- *A jogtudomány új korszak küszöbén. Jogpolitikai tanulmány*. Stief, Kolozsvár, 1907.
- *A társadalmi szervezkedés szociológiája*. Szent-Bonaventura, Kolozsvár, [1909?]

Bodnár Zsigmond

- *A jog keletkezése és fejlődése s néhány apróság*. Eggenberger-féle Könyvkereskedés, Budapest, 1898.

Borbély Zoltán

- *A jogérték elmélete*. Stief, Kolozsvár, 1910.

Bossányi Farkas

- *Tripartitum juris philosophici actibus logicis principia tradens*. Tyrnaviae, 1706.

Brandenstein Béla

- Hozzászólás Moór Gyula „Jogfilozófia” c. előadásához. In: *Jogfilozófia*. (A Magyar Filozófiai Társaság vitaülése 1942 dec. 1-én.) *Athenaeum*, XXIX. köt. (1943) 2. sz. 175–176. o.

Brezanóczy Ádám

- *Explanatio juris naturae, publici universalis et gentium*. I–II. Posonii, 1795. (Második kiadás: Posonii, 1802; harmadik kiadás: Pestini, 1824.)
- *Vindiciae systematis philosophici de origine civitatis contra systema anti-philosophicum Joannis Adámy*. Posonii, 1801.

Carlowszky Zsigmond

- *Jus naturae*. (Kézirat) Eperjes, 1811. (Eperjes, Kollégiumi Könyvtár, Fq 532 – Prot. Kol.

Csarada János

- *A bölcséleti jog jegyzetei*. I. rész: A bölcséleti jog alaptanai. II. rész: Bölcséleti államjog. Politzer, Budapest, 1900.

Csatskó Imre

- Bevezetés a természeti jogba. *Tudománytár*, III. évf. 1836. 11. kötet 84–131. o.
- A természeti jog és vele rokon tudományok közti különbségről. *Tudománytár*, Új folyam., I. évf. 1837. Értekezések. 1. kötet 1. füzet 96–154. o.
- Természetjogi töredékek. *Athenaeum*, 1839. I. félév, 42. sz. 695–699. o.; 43. sz. 711–713. o.
- *Bevezetés a természeti jogba és a tiszta általános természeti jog*. Streibig, Győrött, 1839.
- Valami a természeti jusból, tekintve, azt, a mi e tudományból a Tudományos Gyűjtemény 1832. esztendei V. vagy Májusi kötetében 36–58. lapon közölten. *Tudományos Gyűjtemény*, XXV. évf. (1842) 4. sz. 37–72. o.

Csiky János

- Szabad jog és szociológia. *Társadalomtudomány*, XV. évf. (1935) 1. sz. 1–17. o.

Darvai Dénes (Dionys)

- *A tárgyi jog bölcsészetének formális kérdései*. I. köt. Bevezetés és I. rész: A jog fogalma. Grill Károly Könyvkiadóvállalata, Budapest, 1913.
- *Der Begriff „Recht“*. Czegléd, 1924.

Demeter János

- *Pikler commentár*. Schmidl, Budapest, 1908.

Demién Antal

- *Dissertatio inauguralis ex jure Hungarico de eo*. Tyrnaviae, 1776.

Demkó György

- *A jog általános fogalma és eredete*. Ünnepi előadás a Budapesti Kir. Magy. Tud.-egyetem üjjáalakításának CXXV. évfordulóján, Budapesten, 1905. május 13-án. Magyar Kir. Tud.-egyetemi Nyomda, Budapest, 1905. (Ugyanaz megjelent: *Bölcséleti Folyóirat*, XX. évf. [1905] 169–198. o.; *Religio*, LXIV. évf. [1905] 20. sz. 153–155. o.; 21. sz. 163–164. o.; 22. sz. 169–172. o.; 24. sz. 186–189. o.)
- A „célvagyon” hamis jogbölcséleti elmélete. *Religio*, LXVI. évf. (1907) 4. sz. 49–51. o.; 5. sz. 69–72. o.; 6. sz. 86–88. o.
- A természetjogi vagyontulajdonjog. *Religio*, LXVII. évf. (1907) 7. sz. 102–105. o.

Dékány István

- A társadalmi normák problémája és a mai jogbölcsélet. *Athenaeum*, IX. köt. (1923) 1–3. füzet. 1–31. o.
- *A társadalomfilozófia alapvonalai*. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1933.

Dienes [Diénes] Sámuel

- *Báró Martini természet törvénytéről való állításainak magyarázatja, melyet német nyelvből magyarra fordított, és a maga költségén kiadott Dienes Sámuel*. Bétsben, 1792.

Erekly István

- *A tárgyi és alanyi jogok dualismusa*. Az alanyi közjogok rendszere. Magyar Társadalomtudományi Társaság, Pécs, 1928.
- *A jogtudomány módszerei*. A Duguit- és Kelsen-féle módszertani álláspontok bírálata. (Klny. a Városi Szemle XV. évfolyamából) Budapest Székesfőváros Házinyomdája, Budapest, 1929.
- *A tárgyi jog egysége*. Dunántúl Pécsi Egyetemi Könyvkiadó, Pécs, 1936.
- *A tárgyi jog dualizmusa*. In: *Emlékkönyv Kolozsváry Bálint dr. jogtanári működésének negyvenedik évfordulójára*. Grill Károly Könyvkiadóvállalata, Budapest, 1939. 141–176. o.

Ertsey Dániel

- *Philosophia*. Debreczen, 1813.
- *Philosophia históriája*. Debreczen, 1825.

Esterházy Sándor

- *Bevezető a dr. Pikler Gyula jogbölcséletébe*. Mildner, Kassa, 1892.
- *A jog lényegéről*. Koczányi és Vitéz, Kassa, 1893.
- *A ius szó jelentései a római jogban*. Koczányi és Vitéz M. Kir. Gazd. Tanintézeti Könyvkereskedés, Kassa, 1895.
- *A bölcséleti jogtudomány kézikönyve*. I. köt. Nauer, Kassa, 1897. [182 o.]; II. köt. Bernovits, Kassa, 1897. [165 o.]
- *A bölcséleti jogtudomány kézikönyve*. I. köt. [Bővített kiadás] Nauer, Kassa, 1897. [486 o.]

Feri Sándor

- *A jog és erkölcs egyes kérdései*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1962.

Fényes Samu

- *Jogfejlődés. Társadalombölcséleti tanulmány*. Maurer, Kassa, 1893.

Filó János

- *Jus naturae pro novello in vinea domini operario deductum ex demonstrato fine hominis*. Buda, 1781.

Finkey Ferenc

- *A tételes jog alapelvei és vezéreszméi*. I. köt. Bevezetés és a jogbölcsészet kifejlődésének története. Grill Károly Könyvkiadóvállalata, Budapest, 1908.
- *Leibniz jogbölcsészeti és politikai eszméi*. In: *Leibniz halálának kétszázadik évfordulója alkalmából*. A Magyar Filozófiai Társaság Könyvtára. 1. sz. Franklin-Társulat, Budapest, 1917. 152–197. o.

- Az általános jogtudomány és a nemzetközi jog az új jogi tanulmányi rendszerben. *Jogállam*, XV. évf. (1916) 1–2. sz. 83–93. o.
- *Binding Károly k. tag emlékezete*. A Magyar Tudományos Akadémia elhunyt tagjai fölött tartott emlékbeszédek. XIX. köt. 9. sz. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1926.
- *Vitéz Moór Gyula új elmélete a büntetőjog magánjogi jellegéről*. Attila Nyomda, Budapest, 1941.

Fogarasy János

- *Magyar közpolgári törvénytudomány elemei*. Kövy Sándor után. Eggenberger, Pest, 1842.

Forster Károly

- *Jog, politika és bölcsészet*. I–II. köt. Zilahy, Budapest, 1874.

Frank Ignác

- *Specimen elaborandarum institutionum juris civilis Hungarici*. Kassa, 1823.
- *Ósiség és elévülés*. Értekezés, mellyel Prof. Frank Ignác a Magyar Akademiának levelező tagjává kineveztetvén helyt foglalt. (1848. szeptember) A Magyar Királyi Egyetem betűivel, Buda, 1848.

Frey János

- *A természetjog vagy észjog léte*. Taizs, Pécs, 1903.

Frigyes Béla

- *A jövő jogtudományának néhány alapvető kérdéséről*. *Munkásügyi Szemle*, IX. évf. (1918) 19–20. sz. 469–481. o.

Fuchs János Sámuel

- *Elementa juris naturae*. Leutschoviae, 1803.

Gerlóczy Gyula

- *Alkalmazott észjogtan kérdések- és feleletekben*. Dr. Bauer Antal jogrendszere alapján és több forrás után. Emich, Pest, 1862.
- *Természetjogtan a vizsgálatra vagy szigorlatra készülők és a művelt rend számára*. I–II. füzet. M. Kir. Egyetemi Nyomda, Budapest, 1877/1880. (Újabb kiadás: 1883.)

Gerőcz Kálmán

- *Az alakuló jog*. (Klny. a Sárospataki Főiskola 1917/18. tanévi értesítőjéből.) Sárospatak, 1918.
- *A jog alaptörvényei*. Vajda József Könyvnyomdája, Sátoraljaujhely, 1923.
- *A filozófia alaptanai*. Vajda József Könyvnyomdája, Sátoraljaujhely, 1927.
- *A filozófia kreditívái*. Kredontológia. Vajda József Könyvnyomdája, Sátoraljaujhely, 1933.
- *A jog módszere*. A tartalom formába öntése. Sátoraljaujhely, 1935.
- *Az érvény*. A jog állandó feltétele. Sátoraljaujhely, 1936.

Greguss Ágost (fordítás)

- Heinrich Karl Gross: *Bölcsészeti jogtudomány vagy természetjog*. (Ford.: Greguss Ágost) Heckenast Gustáv, Pest, 1854.

Greguss Mihály

- *Az észjogtudomány esedezőlevele*. (Kézirat 1837-ből) OSZK kézirattár Quart. Hung. 3652. 8–17.v. (Függeléként közli Miskolczy Ambrus: *Kossuth Eperjesen. Carlowszky Zsigmond és Greguss Mihály jogbölcsélete*. ELTE Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 2007. 67–76. o.)

Grosschmid Béni

- *Magánjogi előadások*. *Jogszabálytan*. Athenaeum, Budapest, 1905.

Haller Károly

- Adalék a jogforrások elméletéhez. *Jogtudományi Közlöny*, X. évf. (1875) 45. sz. 381–383. o.; 46. sz. 389–391. o.

Händel Béla

- *A jogbölcsészet feladata és módszere*. *Miskolci Jogászélet*, XVIII. évf. (1942. november) 9. sz. 129–140. o.

Hegedüs József

- *Jogbölcséleti állandó adalékok a politikai bűncselekmény monográfiájához* (Egy elkerülhetetlen ismétlésekbe bocsátkozó pragmatikus fejezet rendszeres jogbölcséletemhez). *Magyar Jogi Szemle* III. évf. (1922) 7. sz. 406–413. o.
- *A szinhetikus jogbölcsélet vázlata és történelmi kialakulásának főbb mozzanatai*. Politzer Zsigmond és Fia, Budapest, 1930.
- Horváth Barna jogszociológiája. *Társadalomtudomány*, XIV. évf. (1934) 5–6. sz. 307–318. o.
- *A természetjog rehabilitációja*. *Jogállam*, XXXIV. évf. (1935) 5–6. sz. 253–257. o.
- *A természetjog időszerűségéről*. *Társadalomtudomány*, XIX. évf. (1939) 4–5. sz. 153–183. o.
- Aquinói Szent Tamás jogbölcséletének szintetikus jellege. In: Angyal Pál – Baranyay Jusztin – Móra Mihály (szerk.): *Notter Antal Emlékkönyv*. Szent István-Társulat, Budapest, 1941. 588–599. o.
- Időszerű jogbölcséleti kérdések Aristotelesnél. *Társadalomtudomány*, XXI. évf. (1941) 2. sz. 175–187. o.
- Szintézisre törekvés Gierke jogbölcséletében. (Szélgjegyzetek egy tanulmányhoz.) *Társadalomtudomány*, XXI. évf. (1941) 1. sz. 132–135. o.
- Spencer jogbölcséletének maradandó elemei. In: Eckhart Ferenc – Degré Alajos (szerk.): *Emlékkönyv Dr. viski Illés József ny. r. egyetemi tanár tanári működésének negyvenedik évfordulójára*. Stephaneum Nyomda, Budapest, 1942. 189–213. o.

- A jogpozitivizmus bukása. *Budapesti Szemle*, CCLXXI. köt. (1943) 207–218. o.; 300–309. o.
- Időszerű jogbölcseleti kérdések. *Társadalomtudomány*, XXIII. évf. (1943) 4–5. sz. 381–394. o.
- *A szintetikus jogbölcselet alapjai. (ahogy ma – 1975-ben – látom azokat)*. <https://drhegedusjosef.hu>
- Hébelt Ede
- *Tanulmányok a jogügyletről. I. Módszertani bevezetés*. Franklin-Társulat, Budapest, 1912.

Hirsch Mihály

- *Positiones ex iure digestorum et iure criminali*. Tyrnaviae, 1775.

Hoffmann Pál

- *A jog lényege*. (Bevezetés a jogtudományba). Eggenberger, Pest, 1864.

Hornyánszky Gyula

- *A jog keletkezése és fejlődése*. Magyar Jogászegyleti értekezések. XVIII. köt. 8. füz. Franklin-Társulat, Budapest, 1899.

Horváth Barna

- Az új magyar jogfilozófia. *Keresztény Politika*, II. évf. (1923) 3. füz. 152–156. o.
- *Az erkölcsi norma természete*. Budavári Tudományos Társaság, Budapest, 1926.
- Az erkölcsi rossziról. *Athenaeum*, XII. évf. (1926) 1–3. sz. 1–14. o.
- A materiális értéketika új iránya. *Athenaeum*, XIII. évf. (1927) 3–4. sz. 101–137., 233–236. o.
- A jogfilozófia jelentőségéről. *Budapesti Szemle*, CCVI. köt. (1927) 594. sz. 245–259. o.
- Természetjog és pozitivizmus. *Társadalomtudomány*, VIII. évf. (1928) 3–4. sz. 212–247. o.
- Die Idee der Gerechtigkeit. *Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. VII (1928) H. 4. 508–544. o.
- Igazságosság és igazság. *Társadalomtudomány*, IX. évf. (1929) 3–4. sz. 209–247. o.
- Gerechtigkeit und Wahrheit. *Internationale Zeitschrift für Theorie des Rechts*, Bd. IV (1929) H. 1. 1–54. o.
- A common law ideológiája és a jogismeret ideológiája. *Társadalomtudomány*, X. évf. (1930) 1–3. sz. 87–115. o.
- Die Gerechtigkeitslehre der Vorsokratiker. In: *Studi Filosofico-Giuridici dedicati a Giorgio del Vecchio*. Societa Tipografica Modenese, Antica Tipografica Soliani, Modena, 1930. 336–372. o.
- Die Gerechtigkeitslehre des Sokrates und des Platon. *Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. X (1930/31) H. 2. 258–280. o.
- Die ungarische Rechtsphilosophie. *Archiv für Rechts- und Wirtschaftsphilosophie*, Bd. XXIV (1930/31) H. 1. 37–85. o.

- *Die Gerechtigkeitslehre des Aristoteles*. Acta Litterarum ac Scientiarum Regiae Universitatis Francisco-Josephinae. Sectio: Juridico-Politica. Tom. IV. Fasc. 48. Szeged Városi Nyomda, Szeged, 1931.
- *Jogbölcseleti jegyzetek*. (Dr. Horváth Barna egyet. ny. rk. tanár előadásai és engedélye alapján összeállította: Tézsza József joghallgató) Szent István Társulat Rt, Budapest, 1932.
- *Bevezetés a jogtudományba*. Szeged Városi Nyomda és Könyvkiadó Rt., Szeged, 1932.
- Hegel und das Recht. *Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. XII (1932) H. 1. 52–89. o.
- *Rechtssoziologie. Probleme des Gesellschaftslehre und der Geschichtslehre des Recht*. Verlag für Staatswissenschaften und Geschichte G. m. b. H., Berlin – Grunewald, 1934. (Magyar nyelven: *Jogszociológia. A jog társadalom- és történelemelméletének problémái*. [Ford.: Zsidai Ágnes] Osiris Kiadó, Budapest, 1995.)
- Sociologie juridique et Théorie Processuelle du droit. *Archives de Philosophie du droit et de Sociologie Juridique*, vol. 5 (1935) no: 1–2. 181–242. o.
- Gerechtigkeit als Schein und Sein. *Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. XV (1935) H. 4. 446–469. o.
- Lét, érvény, jog. *Szellem és Élet*, I. évf. (1936) 2. füz. 129–143. o.
- *A jogelmélet vázlata*. Szeged Városi Nyomda és Könyvkiadó Rt., Szeged, 1937.
- Summi Pontificatus. *Társadalomtudomány*, XX. évf. (1940) 1. sz. 5–22. o.
- A jogszociológia útja. *Társadalomtudomány*, XXI. évf. (1941) 1. sz. 43–74. o.
- *A génusz pere. Sokrates – Johanna*. Universitatis Francisco-Josephina Kolozsvar. Acta Juridico-Politica 3. Kolozsvar, 1942.; (Újabb kiadás: Attraktor, Máriabesnyő – Gödöllő, 2003.); Német nyelven: Der Rechtsstreit des Genius: I. Sokrates; II. Johanna: a) Der Tatbestand, b) Das Verfahren. *Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. XXII (1942) H. 1. 126–162. o.; H. 2–3. 295–342. o.; H. 4–5. 395–460. o.
- *Angol jogelmélet*. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1943. (Újabb kiadás: Pallas Stúdió – Attraktor Kft., Budapest, 2001.)
- *Demokrácia és jog*. In: *Demokrácia*. A Pázmány Péter Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karának kiadása, Egyetemi Nyomda, Budapest, 1945. 43–67. o.
- Comment on Kelsen. *Social Research*, vol. 18 (1951) no. 3. 313–334. o. (Magyar nyelven: Kommentár Kelsenhez. [Ford.: Márton Miklós] *Állam- és Jogtudomány*, LI. évf. [2010] 3. sz. 329–349. o.)
- Field Law and Law Field. *Österreichische Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. VIII (1957) H. 1. 44–81. o. (Magyar nyelven: Mezőtörvény és jogi mező. I–II. [Ford. Rigó Anett] *Jog – Állam – Politika. Jog- és politikatudományi folyóirat*, I. évf. [2009] 1. sz. 129–146. o.; 2. sz. 133–151. o.)
- *The Bases of Law / A jog alapjai*. Szent István Társulat, Budapest, 2006. (Eredeti kézirat címe: *Bases of Law in General*. MTAK Kézirattár Ms 5119/12.)

Horváth R. Károly

- A jogi kötelező erő forrása. *Athenaeum*, XXV. évf. (1939) 4. sz. 255–274. o.
- Hőzszázolás Moór Gyula „Jogfilozófia” c. előadásához. In: *Jogfilozófia*. (A Magyar Filozófiai Társaság vitaülése 1942 dec. 1-én.) *Athenaeum*, XXIX. köt. (1943) 2. sz. 170–172. o.

- Das Problem der rechtsgeltung. *Archiv für Rechts- und Sozialphilosophie* Bd. XXXVI (1943) „Ungarn-Heft”, 122–144. o.
- Jogtudomány és jogbölcselet. *Athenaeum*, XXX. évf. (1944) 1–2. sz. 22–32. o.
- Horváth Sándor
 - A természetjog rendező szerepe. Jelenkor, Budapest, 1941.
 - Társadalmi alakulások és a természetjog. Jelenkor, Budapest, 1942.
 - A természetjog egyedi vonatkozásai. Felolvasás a kassai nyári egyetemen (1943. július 24.) In: *Örök eszmék és eszmei magvak Szent Tamásnál. Bölcseleti és hittudományi tanulmányok*. Szent István Társulat, Budapest, 1944. 213–230. o.
 - A természetjog közösségi vonatkozásai. Felolvasás a kassai nyári egyetemen (1943. július 26.) In: *Örök eszmék és eszmei magvak Szent Tamásnál...* 233–268. o.
 - Az örök törvény – a természetjog. *Vigilia*, XIII. évf. (1948) 12. sz. 513–521. o.
 - A természetjog. *Vigilia*, XIII. évf. (1949) 12. sz. 218–234. o.
 - Horváth Sándor O. P. Emlékkönyv. *Örök eszmék Aquinói Szent Tamásnál*. (Összeállította: Dalóczi Márta, Fila Béla, Fila Lajos) Szent István Társulat, Budapest, 1985.
 - A természetjogról. (Szerk.: Varga Csaba) Szent István Társulat, Budapest, 2012.
- Illyésházy György
 - *Disputatio de iustitia originali*. Trenchinii, 1640.
- Irk Albert
 - A normatív és explicatív módszertani felfogás a büntetőjogban. In: *Emlékkönyv Farkas Lajos tanárságának negyvenötödik éve alkalmából*. Stein János Egyetemi Könyvkereskedése, Kolozsvár, 1914. 93–106. o.
 - A formális jogfilozófia a büntetőjogban. *Bűnügyi Szemle*, IV. évf. (1916) 5. sz. 161–178. o.
 - A jog értékelése. In: *Jogi dolgozatok. A Jogtudományi Közlöny ötven éves fennállásának emlékére. 1865–1915*. Franklin Társulat, Budapest, 1916. 336–354. o.
 - Schopenhauer jogfilozófiája. *Athenaeum*, IV. évf. (1918) 6. sz. 297–314. o.
 - Véleményes jelentés dr. Losonczy István habilitációs kérelme tárgyában. Vinkler Jánossal együtt. (Soksz.) Pécs, 1937.
 - Schopenhauer jogfilozófiája. Értekezések a filozófia és társadalmi tudományok köréből. V. köt. 5. szám. (Felolvasatott a II. osztály 1938. október 17-én tartott ülésén.) Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1939.
 - A büntetőjog racionális és irracionális elemei. Értekezések a filozófiai és társadalmi tudományok köréből. V. köt. 4. szám. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1938.
 - A jog és a törvény. *Pannonia*, VIII. évf. (1943) 1–2. sz. 29–65. o. (Különlenyomatként: *Pannonia Könyvtár* 65. Dunántúl Pécsi Egyetemi Könyvkiadó és Nyomda, Pécs, 1943.)
 - A jogérzet (Vázlat). In: Irk Ferenc (szerk.): *Irk Albert Emlékkötet* (Válogatás Irk Albert műveiből). MTA - Magyar Kriminológiai Társaság, Budapest, 1991. 137–143. o.
 - A törvényjog és bírói gyakorlat pozitívjogon kívüli elemei: Metajog és pozitívjog. In: Irk Ferenc (szerk.): *Irk Albert Emlékkötet*. (Válogatás Irk Albert műveiből). MTA - Magyar Kriminológiai Társaság, Budapest, 1991. 115–135. o.

- Jehlicska Ferenc (Rezső)
 - *Pikler belátásos elmélete. Pikler jogbölcseletének és világnézetének kritikai vizsgálata*. Stephaneus, Budapest, 1908.
 - *A modern polgári jog és a kath. keresztény erkölcsstudomány (különös tekintettel a jövőbeni magyar polgári törvénykönyvre)*. Stephaneum, Budapest, 1913.
- Kacziány Nándor
 - *Társadalmi észjog*. 1. füz. Fekete, Budapest, 1873.
- Kallós Lajos
 - *Alapelvek a magyarhoni polgárjogban*. Kövy Sándor szerint. Beimel, Pest, 1846.
- Kecskés Pál
 - *A keresztény társadalomelmélet alapelvei*. Szent István-Társulat, Budapest, 1938.
 - *A keresztény társadalomelmélet irányelvei*. Actio Catholica Országos Elnöksége, Budapest, é. n. [1944]
 - Természetjog. *Magyar Szemle*, XXXVIII. köt. (1940) 5. (153.) sz. 321–328. o.
- Kende Ernő
 - A jog nevelő hatása. *Proletárjog*, I. évf. (1919) 7. sz. 53. o.
 - A jogi alaptanok tudománya és a jogbölcselet. *Proletárjog*, I. évf. (1919) 12. sz. 88–89. o.
- Kéri
 - Természeti és történeti jog. *Athenaeum*, 1840. II. félév 28. sz. 433–438. o.; 29. sz. 449–454. o.
- Kiss Géza
 - Szabad jog és szabad jogtudomány. *Jogállam*, VI. évf. (1907) 8. sz. 649–655. o.
 - A jogalkalmazás elméletéről. *Erdélyi Múzeum*, Új folyam, III. köt. Kolozsvár, 1908. 123–133. o.
 - Sociológia és jogalkalmazás. *Magyar Társadalomtudományi Szemle*, II. évf. (1909) 7. sz. 627–643., 736–755. o.
 - A jogalkalmazás módszeréről. *Dogmatörténeti és kritikai tanulmány a magánjog köréből*. Athenaeum Irodalmi és Nyomdai Részvénytársulat, Budapest, 1909.
 - „Sociológiai módszer” a magánjogban (Reflexiók a kérdés legújabb irodalmához). *Magyar Társadalomtudományi Szemle*, III. évf. (1910) 3. sz. 258–271. o.
 - Billigkeit und Recht mit besonderer Berücksichtigung der Freirechtsbewegung. *Archiv für Rechts- und Wirtschaftsphilosophie*, Bd. III (1910) 536–550. o.
 - „Társadalomtudományi” reformok a jogtudomány és jogi oktatás terén. *Magyar Társadalomtudományi Szemle*, V. évf. (1912) 5. sz. 388–411. o.
 - A jogtudomány sociológiai vagy kritikai módszere. *Magyar Társadalomtudományi Szemle*, VI. évf. (1913) 2. sz. 150–154. o.

- A jogszabályok elavulásának problémája a jogirodalomban. In: *A Debreczeni Magyar Királyi Tudományegyetem évkönyve az 1915/16. tanévről*. Debrecen, 1917. 207–229. o.

Kiss István

- *Bevezetés a jog- és államtudományokba. A jog és államtudományi tanrendszerre, s jogi pályára általában vonatkozó hazai szabályrendeletekkel és törvényekkel*. Érsek-Lyceum, Eger, 1877.

Kitonich János

- *Directio methodica processus iudicarii juris consuetudinarii incltyi regni Hungariae*. Tyrnaviae, 1619.

Köleséri Sámuel

- *Axiomata juris naturae officiis*. Cibinii, 1723.
- *Az erköltsi filozofiának eleji*. Egy kézi könyv. Első rész. Tízta Erköltsi Filozofia. Réform. Kollégium, M. vásárhely, 1817.

Kövy Sándor

- *Elementa jurisprudentiae Hungaricae*. Landerer, Cassoviae, 1800.

Kregár István László

- *Tractatus theoreticopracticus in tripartitum juris Hungarici decretum*. Tyrnavie, 1749.

Krisztics Sándor

- *A jog mint társadalmi irányeszmé*. Pannonia Könyvtár. 53. Pécs, 1942.

Kulcsár Kálmán

- *A jogszociológia problémái*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1960.
- *Társadalom, politika, jog*. Gondolat Kiadó, Budapest, 1974.
- *A jogszociológia alapjai*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1976.
- *Gazdaság – társadalom – jog*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1982.
- *A jogfejlődés sajátosságai: a jog mint eszköz*. (Akadémiai székfoglaló 1983. június 13.) Akadémiai Kiadó, Budapest, 1984.
- *Politikai és jogszociológia*. Kossuth Könyvkiadó, Budapest, 1987.
- *A modernizáció és a jog*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1989.

Kuncz Ödön

- *Bevezetés a jogtudományba. Jogi encyklopédia*. Danubia, Pécs, 1924.
- *A jog birodalma. Bevezetés a jogtudományba*. (Második átdolgozott és bővített kiadás) Grill Károly Könyvkiadóvállalata, Budapest, 1946.

Kunoss Endre

- Valami, a' Természeti Jogból. (Töredék-rész.) *Tudományos Gyűjtemény*, XVI. évf. (1832) V. köt. 36–58. o.
- Töredékrész a' természeti jogból. *Tudományos Gyűjtemény*, XX. évf. (1836) V. köt. 96–108. o.

Kunz Jenő

- *A munka. Tanulmány*. Kilián, Budapest, 1901.
- *A jog*. Athenaeum Irodalmi és Nyomdai Részvénytársulat, Budapest, 1908.
- *Az igazságos jog*. Székfoglaló értekezés. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1904.

Ladányi Béla

- *Nemzeti jog és törvényhozás. Előismeretek a pozitív jog- és állambölcsülethez és a törvényhozáshoz*. Athenaeum R. Társulat, Budapest, 1895.

Lakits György Zsigmond

- *Institutio elementorum iuris naturalis in usum gymnasiorum et scholarum grammaticarum per Regnum Hungariae et provincias eidem adnexas*. Typis Regiae Universitatis, Budae, 1778.

Lehotay András

- *Dissertatio iuridica de statu hominum, consistente primo in libertate, et huic opposita servitute*. 1694.

Losonczy István

- *A mulasztás I. A mulasztási bűncselekmények okozatossága*. Dunántúl Pécsi Egyetemi Könyvkiadó és Nyomda R.-T., Pécs, 1937.
- Über die Möglichkeit und den Wissenschaftscharakter der Rechtswissenschaft. *Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. XVII (1937) H. 2: 145–194. o. (Reprint megjelentetés: István Losonczy: *Abriss eines realistischen rechtsphilosophischen System*. [Anhang] [Herausgegeben mit Bio- und Bibliographie und Namenregister versehen von Csaba Varga] Szent István Társulat, Budapest, 2002. 93–142. o.)
- *A funkcionális fogalomalkotás lehetősége a jogtudományban*. Budapest, Királyi Magyar Egyetemi Nyomda, 1941.
- *Jogbölcséleti jegyzet*. Pécs, 1942.
- Losonczy István: *Jogfilozófiai előadásainak vázlata*. Kiadja: Dr. Sándor Imre, Pécs, 1948. (Nyomtatásban megjelent: *Jogbölcséleti előadások vázlata*. [1948] In: Losonczy István: *Jogfilozófiai előadások vázlata*. [Szerkesztette, kísérő szövegekkel és mutatókkal ellátta: Varga Csaba] Szent István Társulat, Budapest, 2002. 1–234. o.)
- *Abriss eines realistischen rechtsphilosophischen System / Egy realista jogfilozófia alapvonalai [gépirat] 1948*. (Nyomtatásban megjelent: István Losonczy: *Abriss eines realistischen rechtsphilosophischen System*. [Herausgegeben mit Bio- und Bibliographie und Namenregister versehen von Csaba Varga] Szent István Társulat, Budapest, 2002. 15–92. o. A ma-

gyar kézírásos alapszöveg rekonstruált változata nyomtatásban megjelent: Egy realista jogfilozófia alapvonalai. In: Losonczy István: *Jogfilozófiai előadások vázlata*. [Függelék] (Szerkesztette, kísérő szövegekkel és mutatókkal ellátta: Varga Csaba) Szent István Társulat, Budapest, 2002. 233–280. o.)

- *Jogfilozófiai előadások vázlata*. (Szerkesztette, kísérő szövegekkel és mutatókkal ellátta: Varga Csaba) Szent István Társulat, Budapest, 2002.

Luczenbacher János

- Elmélkedések a Természeti Justudomány állapotjáról. *Tudományos Gyűjtemény*, XII. évf. (1828) VII. köt. 62–81. o.; IX. köt. 29–45. o.

Magyar Ferenc (fordítás)

- Ahrens, Heinrich: *Természeti jog vagy jogphilosophia, e tudomány állása szerint Német-honban*. (Ford.: Magyar Ferenc) Egri Érseki Főtanodai Könyvnyomda, Eger, 1850.

Markovics Pál

- *Praelectiones academicae de iure naturae*. I–II. Pestini, 1811/12.

Martini, Karl Anton

- *Positiones de lege naturali*. Viennae, 1767. (Buda, 1795.)
- *Lehrbegriff des allgemeinen Staatsrechts*. III. köt. Wien, 1783.
- *Des Freyherrn von Martini Lehrbegriff des Natur-Staats- und Völkerrechts. Aus dem Lateinischen. welcher den praktischen Theil des Naturrechts enthält*. 2. köt. Sonnleithner, Wien, 1784.
- *Erklärung der Lehrsätze über das Naturrecht*. Wien, 1787.

Medveczky Frigyes

- *Jogtudomány és jogbölcselet*. Elnöki megnyitó beszéd a Magyar Filozófiai Társaság X. közgyűlésén. Pfeifer Ferdinánd Nemzeti Könyvkereskedése, Budapest, 1912.

Meszlény Artur

- *A svájci polgári törvénykönyvről. Magánjogi tanulmány társadalomtudományi alapon*. Athenaeum Irodalmi és Nyomdai Részvénytársulat, Budapest, 1909.

Mihelics (Béla) Vid

- A tulajdonjog és Aquinói Szent Tamás. *Magyar Szemle*, X. köt. (1930) 1. sz. 45–52. o.
- *Katolikus tanítás a tulajdonjogról*. Új Ember Kiskönyvtára, 3. füzet. Budapest, 1946.
- *Jogfilozófia*. (Kézirat) 1946.
- *A jogfilozófia története*. (Kézirat) 1946.

Moór Gyula

- *Stammler „Helyes jogról szóló tana”*. Magyar Jogászegyleti Értekezések. 25. füzet. Új folyam, III. köt. Pfeifer Ferdinánd Nemzeti Könyvkereskedése, Budapest, 1911.

- A jog fogalma és az anarchizmus problémája Stammler jogphilosophiájában. *Athenaeum*, XX. évf. (1911) 4. sz. 1–35. o.
- A társadalom fogalmáról. Stammler idevágó tanításainak kritikája. *Magyar Társadalomtudományi Szemle*, V. évf. (1912) 1. sz. 25–38. o.
- *Macht, Recht, Moral. Ein Beitrag zur Bestimmung des Rechtsbegriffes*. A m. kir. Ferencz József Tudományegyetem tudományos közleményei. I. köt. 1. füzet. Szeged Városi Nyomda és Könyvkiadó R.-T., Szeged, 1922.
- A társadalomtudomány és a tételes jogtudomány határkérdéseiről. *Társadalomtudomány*, II. évf. (1922) 3–4. sz. 249–263. o.
- *Bevezetés a jogfilozófiába*. (Filozófiai könyvtár III.) Pfeifer Ferdinánd Nemzeti Könyvkereskedése, Budapest, 1923.
- *A logikum a jogban*. (Filozófiai értekezések I.) Magyar Filozófiai Társaság, Budapest, 1928.
- *Metafizika és jogbölcselet*. *Athenaeum*, XV. köt. (1929) 5–6. füzet. 193–210. o.
- *Reine Rechtslehre, Naturrecht und Rechtspositivismus*. In: Alfred Verdross (Hrsg.): *Gesellschaft, Staat und Recht. Festschrift Hans Kelsen zum 50. Geburtstage gewidmet*. Verlag von Julius Springer, Wien, 1931. 58–105. o.
- *A jogi személyek elmélete*. A M. Tud. Akadémia Jogtudományi Bizottságának kiadványsorozata. 2. sz. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1931.
- A különböző jogforrások, azok egyensúlya és rangfokozata a magyar jogrendszerben. *Magyar Jogi Szemle*, XIII. évf. (1932) 5. sz. 145–153. o.
- A „filozófia mibenléte” Pauler szerint. *Athenaeum*, XIX. köt. (1933) 6. füzet. 240–261. o.
- Moór Gyula: *A természetjog problémája*. Értekezések a filozófiai és társadalmi tudományok köréből. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1934. (Német nyelven: *Das Problem des Naturrechts. Archiv für Rechts- und Sozialphilosophie*, Bd. XXVIII [1935] H. 3. 325–347. o.; H. 4. 543–569. o.)
- *Creazione e applicazione del diritto*. *Rivista Internazionale di Filosofia del Diritto*, Anno XIV. (1934) Fasc. VI. 653–680. o.
- *Recht und Gewohnheitsrecht. Eine Auseinandersetzung mit Hans Molkre und zugleich ein Beitrag zur Theorie des Rechts und des Gewohnheitsrechts*. *Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. XIV (1934) H. 5. 545–567. o.
- *Szociológia és jogbölcselet*. (Filozófiai értekezések. 5.) Magyar Filozófiai Társaság, Budapest, 1934.
- *Reine Rechtslehre. Randbemerkungen zum neuesten Werk Kelsens*. *Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. XV (1935) H. 3. 330–343. o.
- *Tiszta jogtan*. *Magyar Jogi Szemle*, XIV. köt. (1935) 4. sz. 133–141. o.
- *Az alkotmány*. In: *Polner Ödön Emlékkönyv. Dolgozatok Polner Ödön egyetemi ny. r. tanár születésének 70. évfordulójára*. II. köt. Szeged Városi Nyomda, Szeged, 1935. 77–123. o.
- *Jogfilozófia*. Jog- és államtudományi jegyzetek. 3. (Moór Gyula előadásai után jegyezte Püski Sándor) Magyar Élet, Budapest, 1936.
- *A jogrendszer tagozódásának problémája*. Értekezések a filozófiai és társadalmi tudományok köréből. V. köt. 2. sz. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1937.

- A magánjogi jogügylet mint jogforrás. In: *Emlékkönyv Dr. Szladits Károly tanári működésének harmincadik évfordulójára*. Grill Károly Könyvkiadóvállalata, Budapest, 1938. 32-39. o.
- A joghézag kérdéséről. In: *Emlékkönyv Kolozsváry Bálint Dr. jogtanár működésének negyvenedik évfordulójára*. Grill Károly Könyvkiadóvállalata, Budapest, 1939. 308-321. o.
- *Philosophia Perennis*. Schütz Antal bölcelete. *Athenaeum*, XXVII. köt. (1941) 2. füz. 136-164. o.
- A jog mivolta az újabb kultúrfilozófia megvilágításában. *Athenaeum*, XXVIII. köt. (1942) 3. füz. 237-252. o.
- Recht und Gesellschaft. *Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. XXI (1942) H. 5. 537-567. o.
- A jogtörténelem és a jogszociológia módszertana. In: Eckhárt Ferenc - Degré Alajos (szerk.): *Emlékkönyv Dr. viski Illés József ny. r. egyetemi tanár tanári működésének negyvenedik évfordulójára*. Stephaneum, Budapest, 1942. 364-365. o.
- Jogfilozófia. (Moór Gyula előadása a Magyar Filozófiai Társaság 1942. dec. 1-én tartott vitáülésén) *Athenaeum*, XXIX. köt. (1943) 2. sz. 156-165. o.
- Az állam joga és a magánosok joga. In: *Az Erdélyi Múzeum-Egyesület Jog- Közgazdaság és Társadalomtudományi Szakosztálya Értekezései*. 2. Kolozsvár, 1943. 29-40. o.
- Újkantianizmus és újhegelianizmus a jogfilozófiában. *Magyar Jogi Szemle*, XXIV. évf. (1943) 3. sz. 71-85. o.
- Was ist Rechtsphilosophie? *Archiv für Rechts- und Sozialphilosophie*, Bd. XXXVI (1943) „Ungarn-Heft”, 3-49. o.
- *A szabad akarat problémája*. (Értekezések a filozófiai és társadalmi tudományok köréből. VI. köt. 1. sz.) Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1943.
- *A jogbölcsélet problémái*. Magyar Szemle Társaság, Budapest, 1945.
- *Tegnap és holnap között*. (Tanulmányok). Révai Nyomda, Budapest, 1947.
- *Jogfilozófia*. (Dr. Moór Gyula egyetemi ny. r. tanár előadásai után jegyezte: Püski Sándor) Püski Kiadó, Budapest, 1994.
- *Schriften zur Rechtsphilosophie*. (Herausgegeben mit Bio- und Bibliographie versehen von Csaba Varga) Szent István Társulat, Budapest, 2006.

N. B.

- *Az észjog compendiuma. A jogbölcsélet történetének rövid vázlata*. Politzer, Budapest, 1896, 1900², 1904³.

Nizsalovszky Endre

- *Az érdekkutató jogtudomány a magánjogban*. Debreceni Tisza István Tudományos Társaság I. Osztályának Kiadványai. V. köt. 7. sz. Debrecen, 1933. (Ugyanaz két részben: A fogalomkutató és az érdekkutató jogtudomány, *Debreceni Szemle*, VII. évf. [1933] 9. sz. 341-355. o.; Az érdekkutató jogtudomány, *Debreceni Szemle*, VII. évf. [1933] 11. sz. 418-432. o.)

Notter Antal

- *A természetjog*. Szent-István-Társulat, Budapest, 1906. (Ugyanaz megjelent: *Bölcséleti Folyóirat*, XX. évf. [1905] 513-581. o.)

- Pikler Gyula: Bevezető a jogbölcséletbe. *Bölcséleti Folyóirat*, VII. évf. (1892) 725-730. o.

- A bölcelet és a jogtudomány. *Religio*, LXXXVI. évf. (1927) 3. sz. 170-181. o.

Oberschall Pál

- *Jog- és állambölcséleti jegyzetek*. (Előadásai után jegyezték: Stampfel Frigyes és Aixinger László) Pozsony, 1902.

Olti Vilmos

- A bírói funkció szerepe a jövő társadalomban. *Jogtudományi Közöny*, Új folyam, III. évf. (1948) 11-12. sz. 166-168. o.

Ottlik László

- Jog és társadalom. (Első közlemény.) *Társadalomtudomány*, IV. évf. (1924) 2-3. sz. 15-32. o.; Jog és társadalom. (Második közlemény.) *Társadalomtudomány*, IV. évf. (1924) 4-5. sz. 16-34. o.

- *A társadalomtudomány filozófiája*. Magyar Filozófiai Társaság, Budapest, 1926.

Öreg János

- *A jog- és állambölcsélet kézikönyve*. Debrecen, 1897.

Pauler Tivadar

- Az észjogtudomány fejlődése s jelen állapota. *Tudománytár*, Új folyam, VI. évf. (1842) 12. köt. 12. füz. 351-371. o.; VII. évf. (1843) 13. köt. 3. füz. 188-194. o.; 13. köt. 4. füz. 233-254. o.; 14. köt. 7. füz. 26-49. o.; 14. köt. 8. füz. 77-94. o.; 14. köt. 9. füz. 147-163. o.; 14. köt. 10. füz. 208-215. o.

- *Jog és államtudományok encyclopaediája*. Emich, Pest, 1851, 1862², 1865³, 1871⁴.

- Pauler Tivadar: Bevezetés az észjogtanba. Emich, Pest, 1852.

- A végszükség joga. *Új Magyar Múzeum*, III. évf. (1853) 10. füz. 469-478. o.

- *Észjogi alaptan*. Emich, Pest, 1854.

- Az észjogtudomány magyar irodalma. 1849-1854. *Jogtudományi és Törvénykezési Tár*, I. évf. (1855) 761-773. o.

- Az elévülés észjogi alapja. (Székfoglalólag olvasta oct. 10. 1859.) In: *Magyar Akadémiai Értesítő*. 1859-ről. III. köt. Emich, Pest, 1860. 65-98. o.

- Az álladalom jogalapjáról. (Székfoglalólag értekezett máj. 18. 1846.) In: *A Magyar Tudós Társaság Évkönyvei*. 1845-1847. VIII. köt. A Cs. Királyi Egyetemi Nyomda, Buda, 1860. 30-62. o.

- *Büntető jogtan*. I-II. köt. Pfeiffer, Pest, 1864-65, 1869-1870², 1872-1873³.

- *Észjogi előtan*. A szerző észjogi bevezetése és alaptana. Athenaeum, Pest, 1864², 1873³.

- *Adalékok a hazai jogtudomány történetéhez*. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1878.

Peschka Vilmos

- A jogviszonyelmélet alapvető kérdései. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1960.
- A jog akarati jellege normativitásával összefüggésben. *Állam- és Jogtudomány*, II. köt. (1963) 485–532. o.
- Jogforrás és jogalkotás. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1965.
- A jogtudomány és a joggyakorlat. *Jogtudományi Közöny*, XXII. évf. (1967) 8. sz. 482–491. o.
- Célszerűség a munkafolyamatban és a jogi normában. *Állam- és Jogtudomány*, XI. köt. (1968) 2. sz. 208–247. o.
- Marxista és szocialista jogelmélet. *Jogtudományi Közöny*, XXIII. évf. (1968) 4. sz. 165–172. o.
- A modern jogfilozófia alapproblémái. Gondolat Kiadó, Budapest, 1972.
- Max Weber jogszociológiája. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1975.
- A polgári jogelméleti gondolkodás a XX. század első felében. *Gazdaság- és Jogtudomány*, IX. köt. (1975) 1–2. sz. 169–217. o.
- A jogszabályok elmélete. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1979.
- Az etika vonzásában. Akadémiai Kiadó, 1980.
- A félreértett marxista jogelmélet ellen. *Állam- és Jogtudomány*, XXIII. köt. (1980) 1. sz. 112–116. o.
- Lehet-e a jognak ontológiája? *Állam- és Jogtudomány*, XXIII. köt. (1980) 3. sz. 382–407. o.
- Jog és jogfilozófia. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1980.
- Gondolatok a jog sajátosságáról. (Akadémiai székfoglaló 1983. június 22.) Akadémiai Kiadó, Budapest, 1983.
- Hayek contra Kelsen. *Állam- és Jogtudomány*, XXVII. köt. (1984) 2. sz. 183–207. o.
- Az esetenorma, avagy a jogszabály és a jogeset kapcsolatának problémája. *Állam- és Jogtudomány*, XXVIII. köt. (1985) 2. sz. 217–250. o.
- A jog mint a hermeneutika modellje. *Állam- és Jogtudomány*, XXIX. köt. (1986) 3. sz. 371–392. o.
- Nóvumok Kelsen posztumusz normaelméletében. *Állam- és Jogtudomány*, XXX. köt. (1987–88) 3–4. sz. 357–380. o.
- A jog sajátossága. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1988.
- Appendix „A jog sajátosságához”. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó – MTA, Budapest, 1992.

Péteri Zoltán

- Jogösszehasonlítás. Történeti, rendszertani és módszertani problémák. (Szerk.: Fekete Balázs – Koltay András) Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jog- és Államtudományi Kar, Budapest, 2010.

Pikler Gyula (Julius)

- Az állam ellen. *Budapesti Szemle*, XLV. köt. (1886) 43–60., 213–237. o.
- Bevezető a jogbölcseletbe. Athenaeum, Budapest, 1892.
- A jog keletkezéséről és fejlődéséről. Politzer, Budapest, 1897, 1902².

- Az emberi egyesületek és különösen az állam keletkezése és fejlődése. – Az igazságosságról általában. Politzer, Budapest, 1897. (A szerző egyetemi előadásai után közzétett könyomatú jegyzet első „könyvnyomatos” kiadása: *Az emberi egyesületek és különösen az állam keletkezése és fejlődése*. [Ötödik javított és bővített kiadás] Politzer, Budapest, 1905.)
- A büntetőjog bölcselete. Politzer, Budapest, 1897.
- A jus szó eredete és fogalmi és nyelvi rokonai. *Jogtudományi Közöny*, XXXIII. évf. (1898) 2. sz. 10–12. o.; 3. sz. 15–28. o.; 6. sz. 42–43. o.
- [& – Felix Somló]: *Der Ursprung des Totemismus. Ein Beitrag zur materialistischen Geschichtstheorie*. K. Hoffmann Rechtswissenschaftlicher Verlag, Berlin, 1899.

Plopu György

- A jog filozófiája és kritikai méltatása a fejlődési elv alapján. [I. rész] *A Jog*, XXII. évf. (1903) 25. sz. 196–199. o.; 26. sz. 204–208. o.; 27. sz. 212–214. o.; 30. sz. 220–222. o.; 32. sz. 232–234. o.; 36. sz. 248–250. o.; 37. sz. 256–260. o.; 38. sz. 264–267. o.; 40. sz. 280–283. o.; 41. sz. 288–290. o.; 42. sz. 296–298. o. (Klly. Nagyvárad, 1903.)
- A jog filozófiája és kritikai méltatása a fejlődési elv alapján. [II. rész] Nagyvárad, 1904.

Pollák Illés

- Erősek és gyengék. A jogrend fizikája. Társadalom-bölcseleti tanulmány. Franklin-Társulat, Budapest, 1902.
- A jog és az egyén küzdelme. Magyar Jogászegyleti Értekezések. VI. köt. 30. füz. Pfeifer Ferdinánd Nemzeti Könyvkereskedése, Budapest, 1912.
- Jogművészet. Jogállam, XXVII. évf. (1928) 1. sz. 1–5. o.

Pompéry Aurél

- Jogbölcseleti előadások. Kalocsa, 1897.

Pulszky Ágost

- A római jog s az újabkori jogfejlődés. Eggenberger, Pest, 1869.
- Az ind jogról. *Budapesti Szemle*, IV. köt. (1874) 357–369. o.
- Az angol jogbölcselet történetéhez. *Budapesti Szemle*, VII. köt. (1875) 126–148. o.
- A társadalmi tudomány és az angol filozófia. *Budapesti Szemle*, VIII. köt. (1875) 258–289. o.
- Bevezetés. In: Sir Maine Sumner Henrik: *A jog őskora, összeköttetése a társadalom alakulásának történetével, s viszonya az újkori eszmékhez*. (A Magyar Tudományos Akadémia megbízásából fordította, bevezette és jegyzetekkel kísérte Pulszky Ágost.) Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1875: IX–XXII. o.
- Jegyzetek. In: Sir Maine Sumner Henrik: *A jog őskora, összeköttetése a társadalom alakulásának történetével, s viszonya az újkori eszmékhez*. (A Magyar Tudományos Akadémia

- megbízásából fordította, bevezette és jegyzetekkel kísérte Pulszky Ágost) Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1875. 325–443. o.
- *Észjogi jegyzetek*. Dr. Pulszky Ágost előadásai nyomán kiadta: Mayer István. Budapest, 1879.
- *Bölcseleti állammag* (Előadásai után készítette Wiener Adolf) Budapest [é. n.]
- *Jogbölcseleti jegyzetek* (Pulszky Ágost egy. ny. tanár előadásai után készítették Márkus Dezső és Weiner Adolf) Budapest, 1881.
- *Jogbölcseleti jegyzetek. Bölcseleti magánjog*. (Jegyzetelte: Márkus Ferenc) Budapest, 1884.
- *A jog és állambölcselet alaptanai*. Eggenberger, Budapest, 1885.
- *Társadalmi céljogok. Észjogi jegyzetek* (Előadásai nyomán kiadta: Weisz Ödön) Budapest, [é. n.]
- *A jog- és állambölcselet különös része*. Csatlakozásul „A jog- és állambölcselet alaptanai” c. műhöz. II. kiadás, Budapest, 1887.
- *Jog és állambölcselet feladatai*. (Akadémiai székfoglaló) Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1888.
- *The Theory of Law and Civil Society*. T. Fisher Unwin, London, 1888.
- *A jog- és állambölcselet különös része*. Politzer, Budapest, 1894.

Rosos Pál

- *Dissertatio juris publici universalis de interna rerum publicarum securitate*. Pestini, 1777.

Roys Ferenc

- *Ethica et jus naturae in usum auditorum philosophiae conscripta cum appendice seu dissertatione*. I–II. Viennae, 1755/1761.

Rónai Zoltán

- A helyes jog tudománya. *Husadik Század*, IX. évf. (1910) 10. sz. 269–283. o.
- Erkölcsi érzelmek és társadalmi érdekek a jogpolitikában. *Husadik Század*, XI. évf. (1910) 12. sz. 503–508. o.
- Értékmérés és érdekmérlegelés. *Husadik Század*, XII. évf. (1911) 2. sz. 219–223. o.
- A jogtudomány a szocialista társadalomban. *Proletárjog*, I. évf. (1919) 6. sz. 1. o.

Ruber József

- *Erkölc és jog. Magyar Jogi Szemle*, I. évf. (1920) 2. sz. 87–102. o.
- Kritikai tanulmányok a közjog és a magánjog megkülönböztetésének a kérdéséhez. *Magyar Jogi Szemle*, III. évf. (1922) 1. sz. 14–34. o.
- Az akaratszabadság és a psychopathia büntetőjogi értékelése. *Magyar Jogi Szemle*, IV. évf. (1923) 2. sz. 45–56. o.
- Jogtudomány és világnézet. *Athenaeum*, XI. évf. (1925) 1–3. sz. 1–19. o.
- Stammler Rudolf. *Társadalomtudomány*, VI. évf. (1926) 2. sz. 125–127. o.
- Történeti és jogi szemlélet. *Athenaeum*, XV. évf. (1929) 1–2. füz. 60–73. o.

- Szubsztancia és funkció a büntetőjog dogmatikájában. In: *Büntetőjogi tanulmányok Angyal Pál születése 60-ik és jogtanári működése 35-ik évfordulójának emlékére*. Pallas Irodalmi és Nyomdai Rt., Budapest, 1933. 78–86. o.
 - Hozzászólás Moór Gyula „Jogfilozófia” c. előadásához. In: *Jogfilozófia*. (A Magyar Filozófiai Társaság vitaülése 1942 dec. 1-én.) *Athenaeum*, XXIX. köt. (1943) 2. sz. 165–167. o.
- Ruszek József
- *A filozófiának rövid története*. Számmer, Wespřém, 1811.
 - *A filozófiának summás rajzolatja, vagyis encyklopédiája*. Számmer, Wespřém, 1811.

Sajó András

- *Társadalmi szabályozottság és jogi szabályozás*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1978.
- *Jogkövetés és társadalmi magatartás*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1980.
- *Kritikai értekezések a jogtudományról*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1983.
- Közgazdasági vizsgálódások a jogról. In: Harmathy Attila – Sajó András (szerk.): *A jog gazdasági elemzése (Válogatott tanulmányok)*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1984. 5–42. o.
- *Látzat és valóság a jogban*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1986.
- *Társadalmi-jogi változás*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1988.
- *Gazdaság és jog kapcsolata – jogelméleti szempontból*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1989.

Samu Mihály

- *A szocialista jogrendszer tagozódásának alapjai*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1964.
- A jog elhalásának időszerűsége. *Jogtudományi Közlöny*, XXXIII. évf. (1978) 4. sz. 186–193. o.
- *Jogpolitika – jogelmélet*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1989.

Scheffer Vilmos

- *Jogbölcselet*. Pozsony, 1875.

Schnierer Aladár

- Az örökösödési jog észjogi megállapítása. *Jogtudományi Közlöny*, IV. évf. (1869) 34. sz. 225–226. o.; 35. sz. 233–234. o.; 36. sz. 241–242. o.; 37. sz. 251–253. o.; 38. sz. 259–261. o.
- *Jogbölcseleti jegyzet*. Előadásai után jegyezte Mayer József. (V. kiadás) Politzer, Budapest, 1898.

Sichermann Frigyes

- Darvai Dénes: A tárgyi jog bölcseletének formális kérdései. *Jogállam*, XII. évf. (1913) 3. sz. 223–224. o.
- Darvai Dénes: A jog fogalmáról. *Jogállam*, XXIV. évf. (1925) 4. sz. 166–171. o.

Simon József Sándor

- Tudomány-e Pikler Gyula tanítása vagy egyszerűen csak demagógia? (A jövőbeli ellentmondás nélküli jogbölcselet alapjainak megvilágítása). Fritz, Budapest, 1907.

Slezák Ferenc

- A jog megújulása. (Társadalom, jog, erkölcs). Proletárjog, I. évf. (1919) 9–10. sz. 68–69. o.

Solt (Scholtz) Kornél

- A normatív tényálladási elemek problémája. Angyal Szeminárium kiadványai, 40. Attila-Nyomda Részvénytársaság, Budapest, 1940.
- A szokásjog sokértelműsége. Gazdasági Jog, IV. évf. (1943) 2. sz. 75–80. o.
- A desuetudo problémája. Magyar Jogi Szemle, XXV. évf. (1944) 3. sz. 82–94. o.
- Realitás és idealitás, „van” és „legyen” a jogban. Athenaeum, XXXIII. köt. (1947) 43–44. o.
- Gondolatok az elsődleges és a másodlagos jogforrások megkülönböztetésével kapcsolatban. Jogtudományi Közlöny, Új folyam, III. évf. (1948) 9–10. sz. 126–129. o.

Somló Bódog

- Pikler Gyula: A jog keletkezéséről és fejlődéséről. Jogtudományi Közlöny, XXXII. évf. (1897) 28. sz. 220–221. o.
- A nemzetközi jog bölcseletének alapelvei. Franklin-Társulat, Budapest, 1898.
- Törvényszerűség a sociológiában. Pesti Könyvnyomda-Részvény-Társaság, Budapest, 1898.
- Jogbölcselet. Stampfel, Pozsony – Budapest, 1901.
- A jogbölcselet tanítása. Jogállam, I. évf. (1902) 1. sz. 58–61. o.
- Állami beavatkozás és individualizmus. Grill Károly Könyvkiadóvállalata, Budapest, 1903.
- Jogbölcseleti előadásai. (Kézirat gyanánt) 1. füzet. Sonnenfeld, Kolozsvár, 1906.
- Die neuere Ungarische Rechts- und Wirtschaftsphilosophie. Archiv für Rechts- und Wirtschaftsphilosophie, Bd. I (1907–08) H. 2. 315–323. o.
- Das Problem der Rechtsphilosophie. In: Elsenhans, Theodor (Hrsg.): Bericht über den III. Internationalen Kongress für Philosophie zu Heidelberg 1. bis 5. September 1908. Carl Winter, Heidelberg, 1909. 1054–1059. o.
- Das Verhältnis von Soziologie und Rechtsphilosophie, insbesondere die Förderung der Rechtsphilosophie durch die Soziologie. Archiv für Rechts- und Wirtschaftsphilosophie, Bd. IV (1910/11) H. 4. 563–569. o. (Magyar nyelven: A szociológia és a jogfilozófia viszonya és különösen a jogfilozófia támogatása a szociológia által. In: Varga Csaba [szerk.]: Jog és filozófia. Antológia a század első felének polgári jogelméleti irodalma köréből. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1981. 179–183. o.)
- Kauzális vagy normatív etika? In: Emlékkönyv Alexander Bernát hatvanadik születése napjára. Franklin-Társulat, Budapest, 1910. 125–130. o.
- A jog értékmérői. Huszadik Század, XI. évf. (1910) 7. sz. 1–14. o. (Német nyelven: Massstäbe zur Bewertung des Rechts. Archiv für Rechts- und Wirtschaftsphilosophie, Bd. III [1909–1910] 508–522., 589–591. o.)
- A helyes jog. Huszadik Század, XI. évf. (1910) 3. sz. 390–395. o.
- Még egyszer a helyes jogról. Huszadik Század, XII. évf. (1911) 1. sz. 71–73. o.

- Újból a helyes jogról és egy helytelen cikkről. Huszadik Század, XII. évf. (1911) 11. sz. 334–346. o.
- Az érték problémája. Athenaeum, XX. évf. (1911) 2. sz. 84–113.; 3. sz. 37–66. o. [Klney. Ki-lán, Budapest, 1910.] (Német nyelven: Das Wertproblem. Zeitschrift für Philosophie und philosophische Kritik, Bd. 145 [1912] 129–158. o.; Bd. 146 [1912] 64–100. o.)
- A jog alkalmazásáról. Jogállam, X. évf. (1911) 2. füz. 97–103. o.; 3. füz. 177–189. o.
- A helyes jog elméletéről. Erdélyi Múzeum-Egyesület Jog- és Társadalomtudományi Szak-osztályának kiadványai, 1912–13/V. füz. 196–203. o. (Klney. Ajtai, Kolozsvár, 1914.)
- A szokásjog. In: Emlékkönyv Farkas Lajos tanárságának negyvenötödik éve alkalmából. Stein, Kolozsvár, 1914. 339–369. o.
- A nemzetközi jog mibenléte. Ajtai K. Albert Könyvnyomdája, Kolozsvár, 1917.
- Juristische Grundlehre. Verlag von Felix Meiner, Leipzig, 1917. (Második kiadás: 1927.; Új-ranyomva: Scientia Verlag, Aalen, 1973.; Faximile kiadás: University of Michigan Library, Lexington, 2013.)
- A jogi alapfogalmakról. Jogtudományi Közlöny, LII. évf. (1917) 19. sz. 173–174. o.
- Jogbölcselet. Somló Bódog egyetemi ny. r. tanár Jogi Alaptan című műve nyomán. Grill Károly Könyvkiadóvállalata, Budapest, 1920. (Újabb kiadás: Jogbölcselet. A Juristische Grundlehre kivonata. [Szerkesztette és a szöveget gondozta: Takács Péter] Bíbor Kiadó, Miskolc, 1995.)
- Gedanken zu einer ersten Philosophie. [Herausgegeben von Julius Moór] Walter de Gruy-ter & Co., Berlin – Leipzig, 1926. (Magyar fordítása: Gondolatok az első filozófiáról. [For-dította, a kísérő tanulmányt, a jegyzeteket írta és a glosszáriumot összeállította: Pethő Sán-dor] Károli Gáspár Református Egyetem – L'Harmattan Kiadó, Budapest, 2021.)
- Értékfilozófiai írások. (A kötetet szerkesztette, az előszót és a jegyzeteket írta: Szegő Ka-talin) Pro Philosophia Kiadó – JATE BTK Filozófiai Tanszék – JATE Társadalomelméleti Gyűjtemény, Kolozsvár – Szeged, 1999.

Surányi János

- Vallás, erkölcs és jog. Bölcseleti Folyóirat, XI. évf. (1895) 246–278. o.
- Aquinói sz. Tamás és a pozitivisták jogbölcselet. Bölcseleti Folyóirat, XI. évf. (1896) 81–107. o.
- A pozitív bölcselet hatása hazánk jog- és állambölcseletére. Szent-István Társulat, Budapest, 1900.

Szabó Imre

- Néprajz, jog, szociológia. Társadalomtudomány, XXII. évf. (1942) 3. sz. 422–427. o.
- A marxista jogelmélet előkérdéseiről. Jogtudományi Közlöny, Új folyam, III. évf. (1948) 23. sz. 439–446. o.
- I. V. Sztálin tanítása a nyelvtudományról és a jogi felépítmény kérdése. Jogtudományi Köz-löny, VI. évf. (1951) 4. sz. 155–160. o.
- Sztálin tanítása és a jogelmélet kérdései. Jogtudományi Közlöny, VI. évf. (1951) 12. sz. 723–727. o.

- A magyar pozitivisták jogbölcséleti bírálata. In: *A Magyar Tudományos Akadémia Társadalmi-Történeti Tudományok Osztályának Közleményei*, II. köt. (1952) 3–4. sz. 249–269. o.
- *A burzsoá állam- és jogbölcsélet Magyarországon*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1955, 1980².
- *A jogszabályok értelmezése*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1960.
- *A szocialista jog*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1963.
- *Szocialista jogelmélet, népi demokratikus jog*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1967.
- *A jogelmélet alapjai*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1971.
- Az állam- és jogelmélet harminc éve Magyarországon. *Jogtudományi Közöny*, XXX. évf. (1975) 3–4. sz. 129–134. o.
- *Előadások Marxról és a jogról*. Gondolat Kiadó, Budapest, 1976.
- *Jogelmélet*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1977.
- *A jog és elmélete*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1978.

Szabó József

- Tibor Vas: Die Bedeutung der transzendentalen Logik in der Rechtsphilosophie. *Archiv für Rechts- und Sozialphilosophie*, Bd. XXIX (1935) H. 1. 97–99. o.
- *A jog alapjai. Különös tekintettel a nemzetközi jogra*. Magyar Társadalomtudományi Társulat, Budapest, 1938.
- *A jogász gondolkodás bölcselése*. Acta Universitatis Szegediensis. Sectio: Juridica-Politica. Tom. XVI. Fasc. 2. A M. Kir. Ferenc József-Tudományegyetem Barátainak Egyesülete, Szeged, 1941.
- Hol az igazság? (A bíró lélektani problémái.) *Társadalomtudomány*, XXII. évf. (1942) 1. sz. 1–55. o.
- A jogtudomány helye az emberi gondolkodásban. *Szellem és Élet*, V. évf. (1942) 4. sz. 214–229. o.
- Egy új jogelmélet. *Szellem és Élet*, V. évf. (1942) 2. sz. 80–89. o.
- Wahrheit, Wert und Symbol im Rechte. *Archiv für Rechts- und Sozialphilosophie*, Bd. XXXVI (1943) „Ungarn-Heft”, 101–121. o.
- A jogalkalmazás útja. *Pénzügy és Közigazgatás*, I. évf. (1947) 3. sz. 129–136. o.; 4. sz. 217–222. o.
- A jog két arca. *Husadik Század*, XXXVI. évf. (1948) 6. sz. 414–421. o.
- Der Rechtsbegriff in einer neurealistischen Beleuchtung. *Österreichische Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. I (1948) H. 3. 291–311. o.
- *Ki a káoszról, vissza Európába. Életrajzi, jogbölcséleti, alkotmányjogi és jogpublicisztikai írások*. Kráter Műhely Egyesület, Budapest, 1993.
- *A jogbölcsélet vonzásában. Válogatott tanulmányok*. (Szerkesztette, az utószót írta és a bibliográfiát összeállította: Szabadfalvi József) Bíbor Kiadó, Miskolc, 1999.
- *Die Schule von Szeged. Rechtsphilosophische Aufsätze von István Bibó, József Szabó und Tibor Vas*. (Herausgegeben mit Bio- und Bibliographie versehen von Csaba Varga) Szent István Társulat, Budapest, 2006. 81–138. o.

Szabó Miklós

- Jog és teleológia. In: *Publicationes Universitatis Rerum Polytechnicarum Miskolciensis: Series Juridica et Politica*, Tom. III/a. Fasc. 1–4. Nehézipari Műszaki Egyetem, Miskolc, 1988. 87–135. o.
- A jog evolúciós elmélete: Kísérlet egy fogalmi váz kialakítására. In: *Publicationes Universitatis Miskolciensis: Sectio Juridica et Politica*, Tom. IV. Fasc. 1–7. Miskolci Egyetem, Miskolc, 1990. 61–109. o.

Szászy-Schwarz Gusztáv (Schwarz Gusztáv)

- *Új irányok a magánjogban*. Franklin-Társulat, Budapest, 1884.
- Jog és közjog. *Jogállam*, IV. évf. (1905) 1. füz. 20–29. o.
- A jogi helyzetek. *Jogállam*, VI. évf. (1907) 10. füz. 733–755. o. (Ugyanaz: *Új irányok a magánjogban*. Athenaeum, Budapest, 1911. 389–412. o.)
- *Új irányok a magánjogban*. Athenaeum, Budapest, 1911.
- *Parerga. Vegyes jogi dolgozatok*. Athenaeum, Budapest, 1912.

Szebenyi Endre

- A jog léte és a demokrácia. *Jogtudományi Közöny*, Új folyam, I. évf. (1946) 3–4. sz. 61. o.
- Az elmélet tisztaságáért. *Jogtudományi Közöny*, Új folyam, III. évf. (1948) 23. sz. 201–203. o.

Szentiványi Márton

- *Curiosiora et selectiora variarum scientiarum miscellanea. (In tres partes)* Tyrnaviae, 1689–1709.

Szepesdi Ervin

- *A törvényes igazságosság fogalma*. Dolgozatok a Pázmány Péter Tudományegyetem Erkölcsstudományi szemináriumából. 5. Stephaneum Nyomda, Budapest, 1942.

Szeremlei Gábor

- *Az új philosophia szellemvilági fejtetében*. Trattner-Károlyi, Pest, 1841.
- *Jogbölcsészet*. Nádaskay, Sáros-Patak, 1849.

Szibenliszt Mihály

- *Institutiones iuris naturalis*. I. köt.: *Jus naturae extrasociale complectens*. Jaurini, 1820., II. köt.: *Jus naturae sociale complectens*. Jaurini, 1823. (További kiadások: Pestini, 1830–1831.)

Szilágyi Péter

- A jogi felelősség fogalma és alapjai. *Jogtudományi Közöny*, XXIX. évf. (1974) 6. sz. 280–292. o.
- A jogi felelősség társadalmi érvényesülése és feltételei. *Jogtudományi Közöny*, XXIX. évf. (1974) 9. sz. 503–512. o.

- A jogi felelősség alapja – avagy mire jó a felelősségelmélet. In: Asztalos László – Gönczöl Katalin (szerk.): *Felelősség és szankció a jogban*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1980. 57–108. o.
- A jogi felelősségi rendszer sajátosságai és alapkategóriái. *Jogtudományi Közöny*, XLI. évf. (1986) 12. sz. 597–604. o.
- *A szankcionálás és a szankció a jogi felelősségi rendszerben*. ELTE Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 1990.

Szirtes Artur

- *Világharmónia. Bevezetés a jövő állam jogának bölcseletébe*. Pallas Irodalmi és Nyomdai Részvénytársaság, Budapest, 1908.
- Jog és jogszociológia. *Jogállam*, X. évf. (1911) 10. sz. 777–779. o.
- *Szociális jogtudomány és szociográfiai módszer*. Magyar Jogászegyleti Értekezések. Új folyam, V. köt. 34. füz. Pfeifer Ferdinánd Nemzeti Könyvkereskedése, Budapest, 1912. 41–48. o.
- *A szociális jog elmélete*. Rényi Károly Könyvkiadóvállalata, Budapest, 1913.
- *Die Methode der Rechtswissenschaft. Recht und Wirtschaft. Zeitschrift für deutsches und ausländisches Wirtschaftsrecht*, Bd. III (1913) H. 3. 86–87. o.
- *Társadalmi szervezkedés*. Rényi, Budapest, 1914.
- A szociális jogi mozgalom. *Jogtudományi Közöny*, LIV. évf. (1916) 49. sz. 426–427. o.
- *Die Rechtswissenschaft – eine Kulturmacht. Zur Frage der gesellschaftlichen Vorbereitung der Gesetze*. Helving, Hannover, 1916.
- A szociális jogalkotás problémája. *Husadik Század*, XVII. évf. (1916) 8. sz. 20–34. o.
- A társadalmi jogalkotás szervezése. *Ügyvédek Lapja*, XXXIV. évf. (1917) 10. sz. 6–7. o.
- Társadalmi jogalkotás. In: *Társadalom és jogalkotás*. A Társadalmi Jogalkotás Országos Szövetsége munkálatai I. Eggenberger-féle Könyvkereskedés, Budapest, 1917. 5–14. o.
- Jogalkotástani és alkotmánysszervezeti kérdések összefüggéséről. *Ügyvédek Lapja*, XXXV. évf. (1918) 7. sz. 4–5. o.
- *Jogalkotástani előadások*. A Társadalmi Jogalkotás Országos Szövetsége kiadványai II. Eggenberger-féle Könyvkereskedés, Budapest, 1918.

Szotáczy Mihály

- *A jogi akarat osztálytartalma*. Tankönyvkiadó, Budapest, 1959.
- *Az egyéni érdek és az osztályérdek viszonya a tárgyi jogban*. Tankönyvkiadó, Budapest, 1962.
- *A jog lényege*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1970.

Sz. Szilágyi János

- *Oskolai Tanító Könyv a Tétető (practica) Filozofia második része: Természeti Törvény Tudomány. (Jus naturae) vagy: Azon Törvényeknek és Jufsoknak tudományos előadása, melyek a jőzan okosságából vészik eredeteket, egyenesen*. Gotlib, Szigeth, 1813.

Tamás András

- *Bíró és társadalom. A jogtudat és a jogérvényesülés dialektikája*. Közgazdasági és Jogi Kiadó, Budapest, 1977.

Tegze Gyula

- *Szerves társadalomtudományi elméletek és az állam személyiségének theoriája*. Eggenberger, Budapest, 1900.
- *A társadalmi fejlődés irányai*. Klny. a Husadik Századból. Politzer, Budapest, 1904.
- *Jog- és állambölcseleti előadások vázlata*. Sziládi, Kecskemét, é.n. [1901]
- *A jogbölcselet vizsgálódási köre, feladatai, módszere*. (Tanári székfoglaló) Klny. a debreceni főiskola 1909–10. tanévi akadémiai évkönyvéből. Debrecen sz. kir. város Könyvnyomdavidallalata, Debrecen, 1910.
- *Társadalom-, állam-, és jogbölcselet*. I. köt. Alapvető tanok. A társadalom, az állam és a jog elmélete. Jogi kézikönyvek 9. Gárdos, Debrecen, 1924.
- *Társadalom-, állam-, és jogbölcselet*. II. köt. Gyakorlati tanok: Az igazi állam és a helyes jog. Városi Nyomda, Debrecen, 1937.

Thót Ferencz (fordítás)

- *Jogbölcselet*. Ahrens H. után hallgatói részére vezérfonallal dolgozta Thót Ferencz. Debrecen, 1879.
- *Bölcselet történelme. Tanulók egyszersmind művelt olvasók számára*. I–III. köt. Debrecen, 1872, 1874, 1884.

Túry Sándor Kornél

- Az érdekkutató jogtudomány mai jelentőségéről és szerepéről. *Jogtudományi Közöny*, Új folyam, III. évf. (1948) 23. sz. 450–454. o.

Újfalusy Nep. János

- *A természeti hármastörvény. Rövid történetével együtt*. Trattner, Pest, 1825.

Vandrák András

- *Bölcseleti jogtan*. (Észjog.) Rosenberg, Eperjes, 1864.

Varga Csaba

- *A kodifikáció mint társadalmi-történelmi jelenség*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1979.
- Átalakulóban a jog? Állam- és Jogtudomány, XXIII. köt. (1980) 4. sz. 670–680. o.
- *A jog helye Lukács György világképében*. Magvető Kiadó, Budapest, 1981.
- *Politikum és logikum a jogban. A jog társadalomelmélete felé*. Magvető Könyvkiadó, Budapest, 1987.

Vas Tibor

- *Die Bedeutung der transzendentalen Logik in der Rechtsphilosophie.* Acta Litterarum ac Scientiarum Reg. Universitatis Hung. Franciscus-Josephinae. Sectio: Juridico-Politica. Tom. VI. Fasc. 1. Szeged, 1935.
- A tiszta jogtan és szemléleti jogelmélet. *Szellem és Élet*, I. évf. (1936) 4. füz. 239–253. o.
- *Senken teki hotetsugaku.* Yufukanshobo, Tokyo, 1941.
- A szocialista erkölcs. *Tiszatáj*, II. évf. (1948) 11–12. sz. 502–508. o.
- A burzsoá jogfogalom meghatározásának marxista bírálata. *Jogtudományi Közöny*, V. évf. (1950) 1–2. sz. 3–6. o.
- Az állam- és jogtudomány jelentőségéről. *Állam és Igazgatás*, III. évf. (1951) 9–10. sz. 506–512. o.
- A szocialista törvényesség kérdéséhez. *Jogtudományi Közöny*, VII. évf. (1952) 1. sz. 9–12. o.
- Az állam- és jogtudományok néhány kérdése az SZKP XX. kongresszusa után. *Jogtudományi Közöny*, XI. évf. (1956) 4. sz. 193–199. o.
- *Die Schule von Szeged. Rechtsphilosophische Aufsätze von István Bibó, József Szabó und Tibor Vas.* (Herausgegeben mit Bio- und Bibliographie versehen von Csaba Varga) Szent István Társulat, Budapest, 2006. 141–237. o.

Várnai Sándor

- *Észjog és jogphilosophia.* Athenaeum, I. évf. (1892) 4. sz. 523–548. o.

Virozsil Antal

- *Jus naturae privatum, methodo critica deductum.* I–III. Pestini, 1833.
- *Epitome juris naturae, seu universae doctrinae juris philosophicae.* Pestini, 1839.
- *Egyetemes természet- vagy észjog elemei.* I. Főrés: Magán-természetjog. (Ford.: Márki József) Heckenast, Pest, 1861.
- *Egyetemes természet- vagy észjog elemei.* II. Főrés: Természetes nyilván- v. közjog. (Ford.: Hoffmann Lajos Pál) Heckenast, Pest, 1861.

Visegrády Antal

- *A bírói gyakorlat jogfejlesztő szerepe.* Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1988.

Vuchetich Mátyás

- *De origine civitatis.* Cassoviae, 1802.

Warga János

- „Az észjog alapvonatai” címen hivatkozott művét a *Tudománytár* több egymást követő számában más-más címen megjelent tanulmányok füzéreként jelentette meg: Az okosság-törvény alapvonatai. *Tudománytár*, 1834. 4. köt. 27–46. o.; A társi észjog alapvonatai. *Tudománytár*, 1835. 5. köt. 83–90. o.; A nyilvános észjog alapvonatai. *Tudománytár*, 1835. 7. köt. 100–118. o.; A nemzeti észjog alapvonatai. *Tudománytár*, 1835. 8. köt. 136–141. o.
- Philosophiai nézetek. IV. A jogról. *Athenaeum*, 1839. II. félév, 16. sz. 241–245. o.

Wekerle László

- *Az észjog vezérelvei.* Aigner, Budapest, 1877.

Weltzl Károly

- A társadalmi jogalkotás mozgalma. *Magyar Mérnök- és Építész-Egylet Közönye*, LI. évf. (1917) 4. sz. 29. o.

Werbőczy István

- *Magyar decretvm, kyt Weres Balas a deakbol tudni illyk a Werbewczy Istwan Decretomabol, melyet tripartitomnak neweznek, Magyarrá fordítot. Vadnak továbbá ez Decretomnak előtte egy nehany iroth articulufok, kyket azon Veres Balas a regi kiralyok Decretomibol törvyn-hez valo ieles dolgokat, kyfzedegeteth.* Debrecenbe nyomtattatott Raphael Hoffhalter által, M.D.LXV. [1565]
- *Decretvm juris consuetudinarij, Incltyi Regni Hungariae & Transylvaniae.* Az az, Magyar es Erdely-Orszagnak Törvény könyve. Verbőci Istvan által Iratot, 1514. Ezten: Mostan Deakul és Magyarul, Egy hasznos Regeftromal egyetemben uyobbán ki boczatatot. Debrecenben, Nyomtatta Lipsiai Pal, 1611. (A Hármaskönyv első teljes szövegű latin-magyar kiadása.)
- *Tripartitum opus juris consuetudinarii regni Hungariae/Magyarország szokásjogának hármaskönyve.* (Az eredeti kiadás latin szövegét közölte, magyarra fordította, jegyzetekkel és a mű történetének megírásával kísérte: Csiky Kálmán) M. Kir. Egyetemi Nyomda, Budapest, 1894.

Werner Rudolf

- *A bölcseleti jogtudomány történelme.* Kiegészítésül Schilling természetjogi művéhez. Franklin Társulat, Budapest, 1875, 1881², 1892³, 1900⁴, 1903⁵. (Az 1881-ben megjelent kötetben a szerző Werner Rezső néven szerepel.)

Werner Rudolf (fordítás)

- Schilling, J. A.: *A természetjog vagy bölcseleti jogtudomány kézikönyve.* Összehasonlító tekintettel a tételesjog intézkedéseire. (Ford.: Werner Rudolf) Franklin Társulat, Pest, 1869.
- *A bölcseleti jogtudomány kézikönyve.* Összehasonlító tekintettel a tételesjogi intézményekre. (Ford.: Werner Rudolf) Franklin Társulat, Budapest, 1874², 1880³.

Winkler Béla

- *A gondolkodás tárgyairól.* Királyi Magyar Egyetemi Nyomda, Budapest, 1935.
- *Untersuchungen über die Struktur des strafrechtlich-relevanten Verhaltens: als Habiliations-Dissertation.* Königl. Ung. Universitäts-Druckerei, Budapest, 1935.
- *Vizsgálódások a büntetőjogi releváns magatartás struktúrájáról és egyéb jogbölcseleti és büntetőjogi dolgozatok.* Királyi Magyar Egyetemi Nyomda, Budapest, 1935.
- *Értekezések (A büntetőjog módszere. Az általános jogtan lényege és feladatai).* Királyi Magyar Egyetemi Nyomda, Budapest, 1937.

Zelenka István

- *A közjog és magánjog dualizmusának problémája (Kritikai megjegyzések)*. Miskolci Ev. Jogakadémia Tudományos Értekezéseinek Tára. 40. Fekete Pál és társai, Felsőmagyarországi Nyomdavidallalat, Miskolc, 1938.

Zemplén Elemér

- *Legalitás – moralitás*. *Jog*, V. évf. (1938) 1–2. sz. 32–39. o.
- *Hozzászólás Moór Gyula „Jogfilozófia” c. előadásához*. In: *Jogfilozófia*. (A Magyar Filozófiai Társaság vitaülése 1942 dec. 1-én.) *Athenaeum*, XXIX. köt. (1943) 2. sz. 172–175. o.
- *Szabad jog, szabad jogtudomány*. *Jogtudományi Közöny*, XLIII. évf. (1908) 15. sz. 128–130. o.

NÉVMUTATÓ

Adámi (Adám/Adami) (Nepomuk) János 125, 395
 Ahrens, Heinrich 37, 68, 70, 72
 Albélyi (Albélj, Albély) Antal 46, 395
 Al-Kendi (lásd Szontagh Gusztáv)
 Allen, Carleton Kemp 219
 Almási Balogh Pál 58
 Angyal Pál 261, 395
 Antalffy György 343, 354, 355, 358, 364, 366
 Aquinói Szent Tamás (lásd Tamás, Aquinói Szent)
 Aranyszájú Szent János 17
 Arczt Ilona 259
 Arisztotelész 270, 285, 348
 Arnold, Thurman Wesley 220, 236, 315, 319, 320, 322
 Arzsanov, M. A. 353, 354
 Asztalos László 109
 Austin, John 104, 117, 172, 173, 219, 284, 315, 343
 Ádám Antal 326
 Ágoston Péter 129, 138–140, 395
 Ágoston, Szent 16, 17, 250
 Ámán Ildikó 140
 Ányos István 151, 152, 395
 Bachofen, Johann 89
 Bacon, Francis 88
 Badó Attila 315
 Bakos Gábor 13
 Ballagi Géza 44

Bánó István 46, 395
 Baranyay Jusztin 268
 Baross János 141
 Bartók György 41, 42, 43
 Bastian 89
 Bauer, Anton (Antal) 71
 Bárány Gerő 74, 203, 396
 Bárd József 85, 136, 159, 170, 396
 Beck Salamon 349
 Becker, Carl 315
 Beér János 349
 Benkő Gyula 354
 Benkő (Benkö) Sámuel (Samuel) 24, 396
 Bentham, Jérémy 97, 174, 219, 270, 273
 Beőthy Ottó 56
 Bergbohm, Karl 96, 104, 115, 117, 146, 170, 172, 173, 267, 284
 Bergson, Henri 307
 Berinkey Dénes 129, 136, 396
 Berke Gyula 138
 Bernolák Nándor 104, 272
 Bérolzheimer, Fritz 151
 Besnyő Bernát 108
 Bibó István 128, 221, 256, 290, 291, 303–312, 314, 327, 331, 337, 338, 393, 396, 397
 Bierling, Rudolf 104, 115, 146, 170, 173
 Bihari Imre 70, 397
 Bihari Mihály 357
 Binder, Julius
 Binding, Karl 168, 181
 B. Kovács Mária (lásd Kovács Mária)

Blazovich László 15
 Bochkor Mihály 140, 141, 397
 Bodnár Zsigmond 123, 397
 Bodzsoni István 159
 Bognár Szabina 142
 Bokor József 130
 Boleratzky Lóránd 315
 Bolgár Elek 119, 170
 Bolgár Vera 221
 Bolzano, Bernard 179, 180, 327
 Borbély Zoltán 119, 152, 153, 272, 397
 Boros László 85
 Bossányi Farkas 20, 397
 Bónis György 12, 15, 16, 141
 Bónis Péter 15
 Böhm Károly 152, 321
 Bragyova András 370
 Brandenstein Béla 300, 301, 397
 Brezanóczy Ádám 34, 397
 Brentano, Franz 327
 Buza László 261
 Carbonnier, Jean 366
 Carlowszky Zsigmond 38, 397
 Cassirer, Ernst 327, 330
 Cathrein, Victor (Győző) 267, 268, 270, 273
 Cicero, Marcus Tullius 19, 29
 Clark, Charles E. 96
 Cohen, Hermann 151, 217, 241
 Coing, Helmut 182
 Comte, Auguste 84, 93, 101, 265, 285
 Conard, Alfred Fletcher 221
 Concha Győző 23, 24, 36, 85, 86, 92, 98, 99
 Czuczor Gergely 36
 Csarada János 75, 398
 Csatskó Imre 46–51, 54, 56, 61, 64, 66, 69, 128, 398
 Csányi Ákos 14
 Csánk Béla 354
 Csefkő József 293
 Cserne Péter 358
 Csiky János 141, 262, 290, 398
 Csiky Kálmán 16
 Cs. Kiss Lajos 216, 236, 238, 250, 275
 Csokonai Vitéz Mihály 43
 Darvai Dénes (Dionys) 115–117, 398
 Darwin, Charles 91, 94, 130
 Deák Ferenc 44, 85, 323
 Del Vecchio, Giorgio 326
 Demeter János 129, 398
 Demién (Demjén, Demény) Antal 32, 398
 Demkó György 266–268, 398
 Dékány István 196, 198, 257, 258, 297, 398
 Démi-Gerő Mihály 184
 Dienes (Diénes) Sámuel 26–28, 399
 Doskar Éva 56
 Dósa Elek 34
 Eckhart Ferenc 11, 13, 18, 20, 23, 35, 45, 58, 63, 75, 76, 78, 79, 85, 108
 Egger, Franz 35, 44, 45, 46
 Egresi Katalin 85, 138
 Ehrlich, Eugen 133, 136, 138, 140, 154, 156
 Einstein, Albert 239
 Elek Balázs 149
 Emmer Kornél 85, 99
 Engels, Friedrich 242
 Erdei Ferenc 221
 Ereky István 261, 262, 399
 Ertsey Dániel 33, 399
 Eörsi Gyula 344, 349, 350
 Eötvös József 44, 63
 Esterházy Sándor 92, 123, 162, 263, 272–275, 399
 Estók József 63
 Falus Katalin 85, 119, 159
 Fekete Balázs 369
 Feri Sándor 354, 399
 Feuerbach, Ludwig 51
 Fél Edit 141
 Fényes Samu 102, 103, 399
 Fésüs József 354
 Fichte, Johann Gottlieb 33, 37, 41, 51, 55

Fikentscher, Wolfgang 379
 Filó János 25, 399
 Finkey Ferenc 8, 11, 22, 33, 37, 44, 57, 61, 63, 66, 73, 74, 77, 84–86, 93, 99, 100, 102–107, 111, 119, 125, 130, 146, 159, 186, 261, 263, 264, 269, 271, 272, 399, 400
 Fleck Zoltán 339, 382
 Fogarasy János 36, 43, 400
 Forster Károly 73, 400
 France, Anatole 283
 Frank Ignác 76, 77, 79, 400
 Frank, Jerome 315, 319, 321, 324
 Frenyó Zoltán 299
 Frey János 92, 123, 130, 269–271, 400
 Friedrichs, Karl 170
 Frigyes Béla 129, 136, 137, 400
 Frivaldszky János 33
 Földes Tamás 342
 Földi András 44, 78, 108
 Fuchs, Ernst 133
 Fuchs János Sámuel 38, 400
 Funke, Andreas 114, 159, 160, 170, 178, 181
 Fürst László 76
 Gaál István László 326
 Gadamer, Hans-Georg 378, 379
 Galgóczy Károly 54
 Garibaldi, Giuseppe 99
 Gedeon Magdolna 19, 262
 Gellius 19
 Gerlóczy Gyula 71, 400
 Gerőcz Kálmán 149–151, 400
 Géný, François 218
 Gierke, Otto von 250, 285
 Ginsberg, Morris 219
 Glafey, Adam Friedrich 66
 Görög Márta 109
 Gratz Gusztáv 85
 Greguss Ágost 70, 401
 Greguss Mihály 38, 54, 401
 Groot, Hugo de (lásd Grotius, Hugo)
 Gross, Heinrich Karl 47, 69, 70, 87
 Grosschmid Béni 81, 109, 130, 323, 401
 Grotius (Grotzius), Hugo 21, 29, 32, 33, 37, 268, 273, 343
 Gurvitch, Georges 228
 Györfi Tamás 394
 Hacker Ervin 261
 Hajós József 41
 Halász Iván 79, 159
 Halász József 339
 Halász Pál 343, 349, 354, 358
 Halfina, O. 353
 Haller, Karl (1767–1854) 68
 Haller Károly (1838–1911) 81, 401
 Hamza Gábor 15, 41, 71, 78, 108
 Hanák Tibor 119, 293, 300
 Hart, Herbert 181
 Hartmann, Nicolai 191, 194, 214, 307, 367
 Hayek, Friedrich 379
 Hayden, Johann Heinrich Van der 32
 Händel Béla 260, 261, 401
 Heck, Philipp 107
 Hegel, Georg Wilhelm Friedrich 37, 55, 56, 68, 74, 87, 154, 193, 194, 270, 341, 367, 391
 Hegedüs József 216, 241, 283–289, 297, 347, 393, 401, 402
 Hegedüs József 56, 64, 69
 Heinrich, Walter 170, 181
 Hell Judit 119
 Herbart, Fridrik (Friedrich) János (Johann) 37
 Heron, Caulfield 90, 91
 Hébelt Ede 129, 143, 144, 402
 Hirs Mihály 32, 402
 Hobbes, Thomas 22, 33, 88, 219, 268
 Hobhouse, Leonard Trelawney 219, 234
 Hofer Miklós 141
 Hoffmann Pál 77–79, 81, 87, 266, 402
 Holland, Thomas Erskine 104, 117, 174, 257
 Holmes, Oliver Wendell 243
 Horkay László 35, 56

Hornvászky Gyula 123, 128, 402
 Horthy Miklós 344, 345, 348, 349, 350
 Horváth Barna 8, 11, 35, 57, 62, 85, 86, 119, 129, 157, 158, 159, 160, 181, 182, 187, 191, 198, 203, 215–240, 252, 253, 272, 275–279, 285, 291, 297, 303, 304, 305, 308, 311, 312, 313, 314, 315, 319, 320, 321, 327, 329, 337, 340, 341, 343, 345, 346, 347, 348, 393, 402, 403
 Horváth Markó 14
 Horváth Pál 76, 79
 Horváth R. Károly 258, 259, 321, 403, 404
 Horváth Sándor 291–296, 299, 327, 348, 404
 Höffe, Otfried 34
 H. Szilágyi István 141, 216, 217, 222, 223, 237, 238, 275, 279, 306, 311
 Hugo, Gustav 270
 Hume, David 315, 316, 317, 346
 Husserl, Edmund 117, 186, 327
 Huszár Tibor 306
 Ihering Rudolf (lásd Ihering, Rudolf von)
 Illyésházy (Illésházy) György 20, 404
 Irk Albert 240–246, 261, 262, 282, 283, 285, 303, 326, 329, 347, 404
 István, főherceg 56
 Istványi Géza 15
 Jakab András 145, 262
 Jankó Péter 340
 Jászi Oszkár 85, 99, 100, 119
 Jehlicska Ferenc (Rezső) 128, 129, 271, 272, 405
 Jellinek, Georg 115, 173, 247, 254, 255
 Jencs Árpád 25
 Jhering, Rudolf von 78, 104, 107, 108, 110, 111, 115, 139, 146, 150, 151, 255, 267, 343, 349
 József, II., király 22
 József, nádor 56, 59
 Justinianus 17
 Justitia 200
 Kacziány Nándor 72, 405
 Kallós Lajos 44, 405
 Kant, Immanuel 23, 33, 34, 35, 37, 38, 40, 42, 45, 46, 48, 51, 54, 55, 57, 64, 67, 74, 77, 86, 87, 154, 167, 171, 175, 188, 192, 184, 196, 266, 267, 268, 270, 273, 287, 309, 313, 316, 343
 Kantorowicz, Hermann 133, 140, 290
 Kaufmann, Erich 240, 329
 Kaufmann, Felix 156, 170, 181
 Kauser Lipót 261, 325
 Kautz Gyula 63, 64, 68, 69
 Kárpáti László 143
 Kecsekjan, Sz. F. 353
 Kecskés Pál 296–299, 348, 405
 Kelsen, Hans 114, 151, 155, 168, 170, 171, 172, 181, 184, 188, 191, 211, 212, 218, 219, 221, 222, 225, 234, 235, 241, 243, 246, 248, 249, 251, 252, 253, 255, 262, 275, 278, 284, 289, 297, 304, 305, 310, 311, 313, 314, 328, 329, 330, 334, 366, 379
 Kende Ernő 116, 144, 405
 Kerecsény László 14
 Kéri (álnév) 54, 405
 Kirchmann, Julius von 249
 Kiss Géza 129, 142–144, 405, 406
 Kiss István 73, 406
 Kitionich János 19, 406
 Kohler, Josef (Joseph) 93, 104, 147, 170, 181, 264
 Koi Gyula 24, 44, 63, 79
 Konkoly Kálmán 312
 Kornis Gyula 214
 Kossuth Lajos 38, 43, 99
 Kostyákné Vass Ágnes 159
 Kovács Ferenc 14
 Kovács Gábor 306
 Kovács Mária 12
 Kovács Sándor 20
 Ködöböcz József 103
 Köleséri Sámuel 20, 406
 Köteles Sámuel 39, 41–43

Kövy Sándor 43, 44, 54, 406
 Köhalmi László 240
 Körössy János 184
 Krause, Karl Christian Friedrich 37, 270
 Krauss, Günther 250
 Kregár István László 20, 406
 Krilenko, Nyikolaj Vasziljevics 360
 Krisztics Sándor 259, 260, 406
 Krug, Wilhelm Traugott 47
 Kulcsár Kálmán 141, 354, 361, 365, 366, 369, 382–385, 388, 393, 406
 Kiminetz Géza 293
 Kuncz Ödön 186, 261, 406
 Kunoss Endre 52–54, 407
 Kunz Jenő 103, 145–149, 407
 Kupa László 85, 159
 Laband, Paul 115
 Ladányi Béla 16, 101, 102, 407
 Lakits (Lakics) György Zsigmond 24, 407
 Laky Dezső 203
 Lamm Vanda 369, 370
 Larenz, Karl 151, 182
 Lask, Emil 172, 217, 222, 246
 Laski, Harold Joseph 219
 Lasswell, Harold 366
 Lánczy Gyula 83, 90
 Lehotay András 20, 407
 Leibniz, Gottfried Wilhelm 21, 22, 26, 33, 87, 106
 Lendvai L. Ferenc 119
 Lengvári István 240
 Lengyel András 301
 Lenin, Vlagyimir Iljics 340, 342
 Lichtenstein József 216
 Likawetz, Joseph 47
 Lipót (II.) király 22
 Liszt, Franz von 243, 244
 Litván György 85, 159
 Livius 19
 Ljevin, J. D. 353
 Locke, John 22, 88
 Losonczy Hajna 326
 Losonczy István 128, 240, 245, 285, 290, 303, 326–333, 338, 347, 407–408
 Loss Sándor 119
 Lubbock, John 89
 Luczenbacher (Érdy) János 51, 52, 54, 408
 Luhmann, Niklas 366
 Lukács György 169, 178, 367–371, 373, 385–387, 390
 Madai Sándor 142
 Madách Imre 57
 Magnaud, Paul 154
 Magyar Ferenc 70, 408
 Maine, Henry Sumner 80, 88, 89, 90, 91, 92, 104
 Manykovszkij, B. Sz. 353
 Markovics Pál 32, 408
 Martini, Karl Anton 22–25, 28, 29, 32, 35, 44, 45, 58, 75, 77, 408
 Marton Géza 349, 350
 Marx, Karl 340, 342, 368
 Mattyasovszky Miklós 141
 Maxwell, James Clerk 239
 Mayr Aurél 89
 Mazzini, Giuseppe 99
 Mária Terézia 22, 31
 Márkus Ferenc 354
 Máté Sándor 63
 Mátrai László 344
 McLennan, John Ferguson 89
 Medveczky Frigyes 130, 408
 Meinong, Alexius 117, 327
 Merkel, Adolf 104, 111, 115, 170, 267
 Merkl, Adolf 172, 181, 211, 234, 235, 304
 Mester Béla 47
 Meszlény Artur 129, 137, 138, 203, 408
 Metternich, Klemens Wenzel Lothar von 58
 Mezei Péter 46, 160
 Mészáros András 19, 22, 35, 47, 54, 55, 71
 Mihelics (Béla) Vid 299, 408
 Miller, August 104
 Miskolczy Ambrus 38, 41, 54
 Molnár András 183

Molnár Kálmán 261
 Monostori Gábor 379
 Moór Gyula (Julius) 7, 8, 11, 18, 38, 57, 64, 76, 84, 107, 111, 128, 129, 145, 146, 148, 151, 155, 157–160, 167, 168, 170, 172, 173, 178, 179, 182–215, 218, 225, 244, 246, 251, 254, 257, 258, 259, 261, 279–282, 285, 287, 289, 292, 297, 298, 301, 303–305, 329, 334, 337, 339, 340, 341, 343, 344, 345, 347, 348, 349, 350, 383, 408–410
 Morgan, Lewis Henry 89
 Morus Tamás 88
 Móró Mária 259
 Nagy Frigyes 21
 Nagy Endre (lásd Nagy J. Endre)
 Nagy Imre 306
 Nagy István 51
 Nagy J. Endre 85, 119, 159, 216, 239, 366, 370
 Nagy Lajos 352
 Nagy Péter 34
 Nagy Zsolt 13, 19, 216
 Natorp, Paul 151
 Navracscics Tibor 159
 Nádasdy Tamás 14
 Névai László 354
 Nizsalovszky Endre 76, 141, 186, 261, 262, 349, 410
 Nonet, Philippe 386
 Notter Antal 108, 123, 266, 268–269, 411
 Oberschall Pál 101, 411
 Ofner, Julius (Gyula) 133, 134
 Olivecrona, Karl 228
 Olti Vilmos 340, 341, 411
 Ormándi Kristóf 70
 Ormos Mária 138
 Ottlik László 251–256, 411
 Ovidius 19
 Öreg János 100, 101, 103, 270, 411
 Paczolay Péter 183, 194, 195, 206, 214, 220
 Paksy Máté 11, 275, 293, 394
 Palágyi Menyhért 57
 Palugyay Imre 15
 Papp Ignác 348, 352, 366
 Papp László 141
 Parthenopeis, Raymundus 15
 Pauler Ákos 180, 186, 187, 327
 Pauler Gyula 92
 Pauler Tivadar 8, 11, 13, 19, 20, 23–25, 31, 32, 35, 36, 41, 44–46, 55–58, 62–70, 73, 75–78, 128, 145, 186, 411
 Pecze Ferenc 20
 Perecz László 35, 119, 159, 160, 183, 216
 Peschka Vilmos 25, 81, 108, 109, 339, 348, 351, 354, 365–367, 369–379, 385, 388, 390, 392, 393, 412
 Pethő Sándor 159, 160
 Petrasovszky Anna 33, 44–46
 Petrovics József 32
 Péter Katalin 14
 Péteri Zoltán 354, 365, 379, 412
 Pikler Endre 119, 128
 Pikler Gyula (Julius) 75, 84, 85, 97, 101, 103, 107, 118–131, 145, 151, 155, 160–162, 166, 181, 203, 263, 266, 269, 271, 274, 412, 413
 Pitamic, Leonidas 170
 Platón 285
 Plopu György 253–265, 270, 413
 P. Miklós Tamás 63
 Pokol Béla 11, 46, 85, 119, 216, 339, 356, 369, 382, 385, 388
 Pollák Illés 129–133, 284, 403
 Pollock, Friedrich 89, 96
 Plósz Sándor 130
 Polzovics Iván 153
 Pompéry Aurél 269, 271, 403
 Post, Hermann 104
 Pound, Roscoe 219, 222, 324
 Pólay Elemér 76, 78, 79, 108
 Prugberger Tamás 143, 369, 370
 Pruzsinszky Sándor 21, 23

Puchta, Georg Friedrich 78, 79, 80, 81, 107, 266, 267, 270
 Pufendorf, Samuel von 21, 23, 29, 33, 37, 268
 Pukánszky Béla 36, 55
 Pulszky Ágost (Augustus) 9, 35, 75, 84–101, 103, 104, 107, 118, 119, 120, 122, 146, 151, 158, 161, 181, 203, 263, 266, 269, 270, 403, 404
 Pulszky Ferenc 85
 Püskei Sándor 184
 Radbruch, Gustav 151, 155, 157, 172, 210, 246
 Rajk László 340
 Rácz György 63, 68, 69
 Rákosi Mátyás 349, 357
 Reiszner, Michail Andrejevics 360
 Reitzer Béla 221
 Révai Miklós 12
 Révész éla 221, 315, 353
 Rickert, Heinrich 156, 180, 191, 192, 194, 214, 217, 222, 327
 Rigó Anett 159
 Robinson, Edward 319
 Rosos Pál 24, 414
 Rousseau, Jean-Jacques 95, 268, 273
 Roys Ferenc 24, 414
 Rónai Zoltán 144, 168, 414
 Ruber József 246–251, 262, 284, 347, 414, 415
 Rumy (Károly) György 39
 Russel, Bertrand 315
 Ruszek József 39, 43, 415
 Rusznák Rezső 255
 Ruszoly József 306, 315
 Ruttkay György 354
 Sajó András 366, 370, 388, 391, 393, 415
 Salmond, John 104
 Salomon, Max 170
 Samu Mihály 11, 57, 63, 85, 119, 183, 312, 349, 354, 355, 364, 369, 379, 381, 382, 415
 Sander, Fritz 211
 Sauer, Wilhelm 170, 240, 248, 329
 Savigny, Friedrich Carl 76, 77, 78, 79, 80, 81, 124, 251, 266, 267, 270
 Sándor István 108
 Sándor Pál 119, 159, 348
 Scheffer Vilmos 72, 415
 Schelling, Friedrich Wilhelm Joseph 33, 37, 270
 Schilling, Friedrich Adolph 70
 Schmitt, Carl 250, 348
 Schnierer Aladár 65, 68, 73, 74, 415
 Scholtz Kornél (lásd Solt Kornél)
 Schopenhauer, Arthur 242, 243
 Schönfeld, Walter 240
 Schütz Antal 300, 301
 Schwarz Gusztáv (lásd Szász-Schwarz Gusztáv)
 Schweitzer Gábor 159
 Selznick, Philip 386
 Seres László 159
 Sichermann Frigyes 116, 415
 Simándi István 20
 Simmel, Georg 254
 Simon József Sándor 128, 416
 Sinzheimer, Hugo 133, 137
 Slezák Ferenc 144, 416
 Solt Kornél 183, 214, 215, 303, 333–335, 338, 341, 393, 416
 Somló Bódog (Felix) 8, 9, 11, 83, 84, 85, 114, 115, 117, 119, 123, 128, 129, 144, 145, 146, 148, 150, 153, 155, 156, 158–182, 187–189, 197, 199, 203, 243, 244, 251, 254, 255, 257, 258, 259, 261, 304, 343, 367, 416, 417
 Sorley, William Ritchie 219
 Solymosi László 12
 Sólyom Péter 159, 160, 178, 181
 Spencer, Herbert 84, 89, 91, 92, 93, 94, 96, 119, 120, 122, 160, 265, 270, 273, 285
 Spinoza, Benedictus 33, 74
 Stahl, Friedrich Julius 68, 124, 172, 267, 270

- Stammler, Rudolf 104, 113, 115, 129, 134, 146, 149, 150, 151, 152, 155, 157, 160, 164, 166, 168, 170, 172, 181, 182, 183, 188, 206, 209, 243, 246, 248, 251, 253, 254, 297, 343
- Stein, Lorenz von 95
- Stipta István 15, 44, 57, 76, 78
- Stirner, Max 74
- Stone, Julius 341
- Stuhr József Fülöp 32
- Surányi János 123, 265, 266, 417
- Szabadfalvi József 9, 12, 46, 57, 64, 69, 76, 80, 84, 85, 103, 108, 119, 146, 153, 159, 170, 181, 183, 184, 203, 216, 221, 240, 246, 251, 258, 259, 275, 283, 293, 296, 299, 306, 312, 315, 326, 330, 333, 337, 338, 347, 349, 350, 370
- Szabó Enéh 352
- Szabó Ervin 85
- Szabó Imre 8, 9, 11, 21, 24, 25, 46, 57, 62, 63, 73, 76, 85, 108, 119, 133, 138, 141, 159, 216, 272, 338–354, 356–366, 370, 371, 384, 417, 418
- Szabó József 183, 221, 303–305, 314–326, 337, 338, 347, 352, 372, 418
- Szabó Miklós 8, 12, 118, 160, 178, 333, 339, 344, 351, 353, 356, 360, 369–371, 379, 381, 382, 385, 388, 391, 392, 419
- Szalay László 81
- Szalma József 370
- Szathmáry Béla 44, 103
- Szájer József 159
- Szászy István 186, 261
- Szászy-Schwarz Gusztáv 81, 107–115, 130, 267, 419
- Szebenyi Endre 340, 341, 419
- Szedmáky Mihály 31
- Szegő Katalin 159, 178
- Szegvári Katalin 159
- Szemere Bertalan 43
- Szendrey Ákos 141
- Szentiványi Márton 20, 419
- Szentpéteri Kun Béla 153
- Szepesdi Ervin 299, 300, 419
- Szeremlei Gábor 55, 56, 69, 419
- Székely Artúr 119
- Szél Jakab 14
- Szép Beáta 12
- Szibenliszt Mihály 32, 39, 43–46, 419
- Szigeti Péter 351, 369, 370
- Szilágyi Péter 11, 57, 63, 85, 119, 183, 339, 353, 355, 366, 370, 376, 381, 382, 385, 388, 391, 419–420
- Szilágyi Tönkö István 20
- Szinyei Gerzson 44
- Szirtes Artur 129, 133–136, 420
- Szladits Károly 108, 109, 138, 186, 261
- Szlemenics Pál 13
- Szlovák Tibor 326
- Szmodis Jenő 18, 369, 370
- Szontagh Gusztáv 42, 47, 69
- Szontágh Vilmos 261
- Szotáczy (Szotáczi) Mihály 240, 259, 312, 326, 354, 355, 364, 369, 379–381, 420
- Sz. Szilágyi János 29, 38–41, 69, 420
- Sztálin, Jozsif Visszarionovics 340, 342, 356, 357
- Sztodolnik László 354, 365
- Sztranyiczki Szilárd 142
- Sztrogovics, M. Sz. 353
- Sztucska, Pjotr Ivanovics 360
- Szuhányi Ferenc 38, 39
- Tagányi Károly 141
- Takács Péter 138, 160, 173, 354, 394
- Tamás, Aquinói Szent 17, 267, 268, 269, 270, 273, 285, 293, 294, 298, 299, 343
- Tamás András 391, 420
- Tardy Lajos 354
- Taufer Emil 87
- Tárkány Szűcs Ernő 141
- Teghze (Tegze) Gyula 153–158, 421
- Teleki László 43
- Thomasius, Christian 21, 22, 37, 268
- Thon, August 104, 111, 112, 115

- Thót ferencz 71, 421
- Toldy Ferenc 63
- Tomcsányi Móric 186, 261
- Tóth Mihály 326
- Tönnies, Ferdinand 94, 165
- Tranensis, Goffredus 15
- Trendelenburg, Friedrich Adolf 37
- Trócsányi László [Id.] 103
- Turgonyi Zoltán 293
- Tutsek Gusztáv 340
- Túri Sándor Kornél 261, 323, 325, 421
- Tylor, Edward B. 89
- Ulpianus 17
- Újfalussy Nep. János 28–31, 421
- Újlaky Miklós 79
- Vandrák András 69, 71, 72, 421
- Varga Csaba 8, 11, 12, 141, 159, 170, 178, 183, 184, 215, 240, 275, 293, 310, 326, 351, 354, 358, 365, 367, 369, 370, 382, 385–388, 393, 394, 421
- Varga Gábor 55
- Varga László 246
- Varro 19
- Vas Tibor 221, 228, 303, 304, 305, 311–314, 343, 344, 349, 350, 354, 355, 358, 422
- Vámbery Rusztem 119
- Várnai Sándor 123, 422
- Verdross, Alfred 170, 181, 211, 219, 222, 240, 304, 326, 327, 329
- Verosta, Stephan 326
- Vetési 272
- Vécsey Tamás 71, 77, 79
- Vidor Jenő 130
- Világhy Miklós 349, 350
- Virozsil Antal 32, 45, 56–63, 69, 391, 392, 422
- Visegrády Antal 379, 422
- Visinszkij, Andrej Januarjevics 353, 354, 359, 360, 362, 365
- Vladár Gábor 261, 323
- Vuchetich Máttyás 25, 422
- Waitz, Theodor 89
- Warga János 33, 54, 55, 422
- Weber, Max 222, 254, 373
- Wedman, Trevor 160
- Weiss Emilia 108
- Wekerle László 72, 73, 423
- Wekerle Sándor 85
- Weltzl Károly 135, 423
- Weninger, Otto 328
- Wenzel Gusztáv 19, 79–81
- Werbőczy István 12, 14–19, 76, 250, 323, 423
- Werner Rudolf (Rezső) 8, 11, 24, 31, 58, 70, 71, 75, 423
- Weyr, Franz 170
- Windelband, Wilhelm 180, 186, 217
- Windscheid, Bernhard 107
- Winkler Béla 117, 118, 423
- Wolff, Christian 21, 22, 23, 24, 26, 33, 75
- Wundt, Wilhelm 104, 241, 244
- Zeiller, Franz 25, 35, 44, 45, 46, 47
- Zelenka István 262, 424
- Zemplén Elemér 292, 424
- Zemplén György 293
- Zerkowitz Zsigmond 141, 424
- Zödi Zsolt 159, 160, 174, 181
- Zsidai Ágnes 119, 183, 191, 213, 216, 217, 218, 222, 223, 306, 370
- Zsigmond Gábor 85
- Zsögöd Benő (lásd Grosschmid Béni)

A kötet átfogóan mutatja be a magyar jogbölcseleti gondolkodás egyes nagy korszakait a „kezdetektől” egészen az 1989/90-es rendszerváltozásig. Elméleti jogi gondolkodásunk legjelentősebb korszakai szervesen illeszkednek az európai juriszprudencia fejlődéstörténetéhez. Ugyanakkor tényként lehet megállapítani, hogy a 20. század elejéig, a neokantiánus jogfilozófia megjelenéséig, az aktuális mainstream irányzatok elterjedésében időbeli megkésettség tapasztalható. Az elmúlt századfordulón bekövetkezett változások eredményezték, hogy a hazai jogbölcseleti gondolkodás szinkronba került az európai és nemzetközi áramlatokkal. A korábbi, kizárólagosnak tekinthető osztrák és német hatással szemben szélesebbre nyílt a magyar jogbölcselet orientációs horizontja, így a diszciplína legjelentősebb művelői közül egyre többen támaszkodtak az angol szakirodalmon túl a kortárs olasz, francia, vagy éppen amerikai szerzőkre. Ennek következtében a 20. század első felében jó néhány hazai jogbölcseletőnk a tudományterület nemzetközileg számontartott képviselőjévé vált. A második világháború után, a „fordulat évét” követően a magát marxista(-leninista) nak nevező (állam- és) jogelméleti szemléletmód uralkodóvá válásával az organikusnak mondható fejlődés törést szenvedett, és négy évtizeden keresztül hegemon módon meghatározta az elméleti jogi gondolkodásunkat. Az 1970-es évektől lehetünk tanúi annak, hogy a korabeli magyar jogelméleti gondolkodók közép- és fiatalabb nemzedéke felismerve a modern jogfilozófia nyújtotta lehetőségeket, a szocialista normativizmus helyett fokozatosan új tájékozódási irányokat keresett.

A szerző korábbi kötetei: *Moór Gyula. Egy XX. századi magyar jogfilozófus pályaképe* (Osiris–Századvég, Budapest, 1994); *Jogbölcseleti hagyományok* (Multiplex Media – DUP, Debrecen, 1999); *A cselekvőségi elmélettől az újrealizmusig* (Gondolat Kiadó – Debreceni Egyetem, Budapest, 2004); *A magyar jogbölcseleti gondolkodás kezdetei. Werbőczy Istvántól Somló Bódogig* (Gondolat Kiadó, Budapest, 2011); *Kísérlet az „új magyar jogfilozófia” megteremtésére a 20. század első felében* (Gondolat Kiadó, Budapest, 2014); *Múltunk öröksége. Elmélettörténeti perspektívák* (Gondolat Kiadó, Budapest, 2016); *Egy konzervatív állam- és politikatudós. Ottlik László (1895–1945)* (Dialog Campus Kiadó – Debreceni Egyetemi Kiadó, Budapest – Debrecen, 2019); *„A jogállam a jogszeme megvalósítását célzó intézmény”. Jogállam-konceptciók Magyarországon a 20. század közepéig* (Gondolat Kiadó, Budapest, 2023)

